

Chết Vì Cái Đẹp

Contents

Chết Vì Cái Đẹp	2
1. Chương 1: Bạn “thân” Khó Ưa	2
2. Chương 2: Ngày Xui Xẻo	4
3. Chương 3: Được Tổ Tình	8
4. Chương 4: Cậu Đồng Ý Không?	12
5. Chương 5: Làm Lành	17
6. Chương 6: Nhật Đăng Và Kế Hoạch Cưa Đổ Mĩ Nhân	24
7. Chương 7: Nhật Đăng Và Kế Hoạch Cưa Đổ Mĩ Nhân (2)	30
8. Chương 8: Thất Bại	36
9. Chương 9: Cảm Giác Không Tìm Thấy Cậu Làm Tổ Muốn Phát Diện...	45
10. Chương 10: Ốm - Xích Mịch - Không Quan Tâm	50
11. Chương 11: ” Tìm Lại Hạnh Phúc ” ?	56
12. Chương 12: First Kiss	63
13. Chương 13: Một Chút Ngọt Ngào	70
14. Chương 14: Đối Thủ Xuất Hiện	78
15. Chương 15: Tắm Hộ ?	86
16. Chương 16: Thích	92
17. Chương 17: Sự Cố	100
18. Chương 18: Cảm Xúc Thực Sự	110
19. Chương 19: Vị Khách Đặc Biệt	119
20. Chương 20: Chiến Tranh Trong Bữa Cơm	127
21. Chương 21: Chấm Dứt	132
22. Chương 22: Mưa Lạnh	138
23. Chương 23: Về Quê	144
24. Chương 24: Thuốc Xổ	149
25. Chương 25: Si-ca-vâu Và Bốn Mắt	155
26. Chương 26: Trò Đùa Quái Thai - Giam Cầm	161
27. Chương 27: Thái Giám Cứu Nô Tì	167
28. Chương 28: Hạng 4	174
29. Chương 29: Trịnh Minh Kỳ Bất Cốc	180
30. Chương 30: Cãi Vã	187
31. Chương 31: Chiến Tranh Lạnh	193
32. Chương 32: Cô Gái Xinh Đẹp	199
33. Chương 33: Vị Ghen	206
34. Chương 34: Cùng Nhau Dầm Mưa	214
35. Chương 35: Có Lẽ Cậu Cần Cô Ấy Hơn Tổ	221
36. Chương 36: Tổ Ghét Cậu!	228
37. Chương 37: Trộm	235
38. Chương 38: Với Cậu Tổ Có Quan Trọng Không?	241
39. Chương 39: Hoàng Tử	249
40. Chương 40: Tổ Yêu Cậu!	255

41. Chương 41: Thiếu Một Người Trong Cuộc Sống	262
42. Chương 42: Gặp Lại	263
43. Chương 43: Tạm Biệt!	269
44. Chương 44: Câu Chuyện Sáu Năm Sau	276
45. Chương 45: Tôi Không Muốn Chờ Thêm Nữa	283
46. Chương 46: True Kiss	289
47. Chương 47: Cậu Ấy... Có Vợ Rồi	296
48. Chương 48: Tình Địch	303
49. Chương 49: Quân Sư Bà Nội	310
50. Chương 50: Je T'aime!	320
51. Chương 51: Chạy Trốn	328
52. Chương 52: Đăng Kí Kết Hôn	334
53. Chương 53: Chúng Ta Kết Hôn	340
54. Ngoại Truyện	349

Chết Vì Cái Đẹp

Giới thiệu

Tác giả: Min ĐơCái đẹp luôn có một sức hút đặc biệt và xã hội đã công nhận điều này. Cậu và nàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chet-vi-cai-dep>

1. Chương 1: Bạn “thân” Khó Ưa

Tôi - Trần Ngọc Hân, 17 tuổi.

Tôi là fan K-pop nói riêng và fan những cái đẹp nói chung, đặc biệt là người đẹp. K-pop thì không có gì là lạ rồi, rất nhiều bạn bè chẳng lẽ tôi thích K-pop, nhưng không phải là cuồng.

Tạm thời thì tôi sẽ không kể tên những nhóm nhạc tôi thích ra.

Còn về chuyện những người đẹp, họ luôn có một sức hút đặc biệt. Xã hội đã công nhận điều này. Và (tất nhiên) đứa con gái nào cũng thích trai đẹp như tôi. Nếu đứa con gái nào nói không thì sẽ có hai lí do, thứ nhất là nó nói dối, thứ hai là nó có vấn đề về giới tính.

Về căn bản thì tại ngày nhỏ tôi hay xem truyện tranh có hoàng tử đẹp lung linh nên giờ tôi mới cuồng cái đẹp đến vậy.

Ấy thế mà số phận đưa đẩy kiểu gì tôi lại có một tên bạn từ trên trời rơi xuống. Hắn là con trai và không thuộc dạng đẹp. Tầm thường hết mức có thể. Buồn đời T__T

Cậu ta cao thì cao thật đấy. Tôi cao 1m63 thì hắn cũng phải 1m78 hay 79 gì đó. Nhưng tôi chẳng ưa nổi cái mặt.

Cậu ta tên Hoàng Minh Huy. Tên thì rõ hay mà người chả hay tí nào.

Miêu tả cậu ta một cách gọn lại là như thế này: tóc đen, cũng bóng mượt đấy, cậu ta đeo kính - cái thứ mà tôi ghét nhất trên người cậu ta, nó dày cộp và to sụ, bạn có thể liên tưởng đến chiếc kính của Nobita. Môi cậu ta hơi mỏng và hồng hồng. Nếu chỉ nhìn thấy môi và cằm cậu ta thì tôi còn chấp nhận được.

Chứ đằng này mắt, mũi, trán, lông mày đều bị tóc lẫn kính che hết làm mặt cậu ta thêm tầm thường, theo tôi là mất thẩm mỹ.

Phong cách ăn mặc của cậu ta đúng chuẩn thanh niên nghiêm túc: áo sơ mi trắng không một nếp gấp, sơ vin đóng thùng chuẩn từng centimet.

Tôi rất ngán cái thể loại đó. Không lỗi mốt nhưng rất gai mắt.

Cậu ta được xếp vào loại nhàm chán nhất lớp tôi. Hắn làm việc rất đúng quy củ: đúng giờ, địa điểm, thời gian.

Bằng chứng là tên Huy đang đứng trước mặt tôi và trao tôi cái ánh nhìn hằn học. Tôi không có làm gì sai. Chỉ là dậy hơi trễ.

Điều đó thì không hề ảnh hưởng đến tên Huy chút nào. Cậu ta có thể đi trước và mặc kệ tôi. Thế giới vẫn hòa bình. Khổ nỗi là cậu ta phải lôi tôi dậy bằng được. Tôi biết một phần là do bố mẹ tôi khích lệ.

- Cậu ngủ thêm một chút thì cao thêm được vài centimet à? Hay là IQ tăng thêm vào con số?

Đấy, tôi biết mà. Sau màn chào hỏi bằng mắt sẽ là màn móc máy của cậu ta. Tôi công nhận tên Huy nói móc không hề tệ, nhiều khi làm tôi phát điên. Ngay lúc này đây, tôi đang phát bực.

- Mặc xác tớ - Tôi gắt lên và bước nhanh qua mặt cậu ta.

Như những lần khác thì tôi sẽ xả một (vài) trận vào mặt cậu ta cho bõ tức.

.

Tên Huy là hàng xóm của tôi từ năm lớp 9 và tôi PHẢI làm bạn thân của cậu ta, tất nhiên là trên tinh thần cưỡng chế bắt buộc từ bố mẹ hai bên.

Cậu ta chuyển từ Mĩ đến đây, ngay sát vách nhà tôi. Sát đến nỗi chỉ cần đứng ở ban công và nhảy một cái là có thể qua nhà nhau.

Nhiều khi tôi thầm nghĩ sao cậu ta không ở bên Mĩ với bố mẹ hắn luôn đi, cứ thích về Việt Nam làm gì cho nó khổ. Đúng là cái loại sướng quá lại muốn thử cảm giác khổ nó như nào đây mà.

Bố mẹ tôi bảo nhà Huy khá giả lắm. Thế sao không cho cậu ta hắn con siêu xe đi, hôm nào cũng cùng tôi bắt xe buýt đến trường. Để bây giờ tôi lại phải lê đéo theo sau cậu ta ra trạm xe buýt.

.

Rất khó hiểu, quá khó để hiểu được tại sao mẹ tôi có thể cho tên Huy hôm nào cũng hộ tống tôi từ nhà đến trường từ trường đến nhà.

Nếu bây giờ ông Bụt mà hiện ra và cho tôi một điều ước tôi sẽ ước cái tên Hoàng Minh Huy biến mất khỏi tầm mắt của tôi, dù chỉ một ngày. Mỗi ngày thấy cái bản mặt của cậu ta làm tôi không chịu nổi. Chắc tồn thọ mười năm quá.

"Cuộc đời thật lắm éo le,

Cớ sao tôi lại đáng thương thế này"

Tôi ngửa mặt lên trời mà than. Hắn thì vẫn bước từng bước dài. Tôi phải bước nhanh hết mức có thể để theo kịp cậu ta.

Máu tôi sôi rồi đấy. Sáng nào cũng bắt tôi tập thể dục kiểu đấy. Grừừ... Phải đâm chết cậu ta.

Tôi cứ thế mà đâm bùm bùm sau lưng cậu ta.

“Cho chết này”...

Trò không vui lắm nhưng ít ra nó làm tôi bớt bức bối hơn. Nếu được đâm thẳng vào mặt tên Huy thì còn vui hơn nữa.

“Dám chơi tôi à... Chết đi này...”

BỐP!

Ôi chúa ơi!!!! Con thề con đảm bảo đây chỉ là sự cố. Tên Huy quay lại ngay lúc tôi vừa đưa nắm đấm ra. Kiểu này thì chết thật rồi.

Chóp mũi tên Huy đỏ ửng. Tôi cá là hắn đang hoảng loạn lắm, bị đâm ngay mũi cơ mà. Đáng đời. May là chưa phọt máu mũi.

Tôi cúi gầm mặt, lén lút xem mặt cậu ta thế nào.

Cảm giác thấy cậu ta cứ tiến gần đến, gần nữa, lại gần hơn nữa. Nhịp thở của Huy không hề bình thường, nhanh và gấp, tôi thấy cả mùi hàn khí quanh cậu ta.

Thật sự thì tôi đâu có ý. Tại... cậu ta quay lại đấy chứ.

Hít một hơi tôi vênh mặt lên với tên Huy. Cậu ta nhìn tôi chằm chằm. Đôi mắt sau cái kính đáng ghét đó đang long sòng sọc đấy nhĩ??!!

Rồi tên Huy từ từ cúi xuống.

WTF???

Đừng bảo trả thù bằng cách hôn đấy nhé???? Tôi mím môi, nhắm nghiền mắt. Chẳng hiểu lúc đó tôi nghĩ gì mà có biểu hiện vậy. Giờ nghĩ lại thấy mình thật... ngây thơ.

1s

2s

3s

...

Cuối cùng thì chẳng có gì. Nhịp thở của Huy đều đều. Tôi đâu biết rằng cái lúc tôi mím môi nhắm mắt tên Huy đã bật cười khe khẽ. Ngượng chết mất.

Hé một mắt, rồi hai mắt. Tên Huy vẫn nhìn tôi. Cái môi cong cớn lên. Điên thật rồi!!!

- Tớ biết cậu điên nhưng cũng phải biết kiềm chế chút. Tớ không thừa tiền và thừa thời gian để đưa cậu vào trại tâm thần. RỒ CHƯA?!!

Hắn hét vào mặt tôi. Cái câu này còn độc ác hơn cả phát đấm của tôi vừa nãy. Thà cứ đâm tôi cho rồi, còn hơn là bị xỉ nhục.

2. Chương 2: Ngày Xui Xẻo

Lên bus.

Vâng, còn hai chỗ cho tôi và tên Huy. Đúng là đời lắm éo le.

Công nhận là lúc nào tôi cũng phải ở cạnh cậu ta.

Sự thật là tôi có kêu gào thế nào thì bọt vẫn không xuất hiện... hiu hiu... Tên Huy ngả lưng ra sau ghế, đầu tựa vào cửa kính và nhắm mắt ngủ. Nhìn cậu ta ngủ cái hững của tôi lại trỗi dậy. Tôi muốn gỡ cái kính đó ra xem mặt hắn ra sao.

Và thế là tôi từ từ, nhẹ nhàng kéo cái kính ra. Sắp rồi... cái kính chết tiệt đó sắp rời khỏi mặt cậu ta rồi. Tôi sẽ được chiêm ngưỡng cái bản mặt không-có-kính của tên Huy..hồ hô.

Trong cái lúc tôi đang phấn khích thì bất ngờ tay tôi bị giữ chặt. Tôi giật thót, vội để cái kính nguyên vị trí cũ. Chúa ơi....! Tôi đã chọc tức hắn hai lần rồi.

- Rảnh quá đúng không?

Tên Huy gần từng chữ.

Nói thật thì cũng rảnh. Nhưng mà tôi cũng có ác ý gì đâu. Muốn xem mặt cậu ta ra sao thôi mà.

- Cậu đang cố khiêu khích tớ đấy à????

Mắt tên Huy chắc đang long sông sọc lên đấy nhể. Tôi đang phải cố chịu nỗi đau thể xác do cậu ta gây ra. Cái cổ tay tôi bị siết chặt. Toàn thân lạnh buốt. Trời ạ!! Mới sang thu thôi đấy.

- CẬU CẬM À???

Tên Huy quát. Cả chục con mắt hướng về phía chúng tôi. Tôi không muốn nổi tiếng theo cách này đâu nhó. Cậu ta vội bỏ tay tôi ra và quay đi hướng khác.

Mấy người xung quanh bắt đầu xì xầm “Đúng là ngựa non háu đá...”

Mang tiếng oan chưa. Tên Huy thì cứ coi như chẳng nghe thấy gì. Tôi thì sắp phát cáu lên đây này.

Vừa nãy tôi định mở mồm xin lỗi cậu ta rồi đấy. Giờ thì quên đi nhé.

.

Từ lúc xuống bus tôi cứ phải gọi là đi cách xa tên Huy 10m. Nhìn cậu ta đáng sợ quá trời. Người đầy mùi hàn khí. Nói chung là cách càng xa càng tốt.

Đột nhiên tên Huy dừng lại. Tim tôi đập ầm ầm như đánh trống.Gì chứ? Sao tôi phải sợ cậu ta? Cậu ta làm gì được tôi cơ chứ??

Cậu ta quay lại và nhìn tôi. Cái ngón tay hắn ngoắc tôi. Hơ hơ... tôi đâu phải cún. Mà đến cạnh cậu ta chỉ tổn hại về thể xác, tôi không muốn.

- Lại đây – cậu ta lạnh lùng.

- Không.

Mặt tôi héch lên. Tôi muốn xem cậu ta có thể kiên nhẫn đến mức nào. Tôi là tôi muốn xem cái mặt thót của tên Huy lúc mất bình tĩnh thế nào lắm, điên lên thì càng tốt. Tưởng tượng mà xem. Lúc cậu ta điên lên sẽ như con đười ươi, hai mắt long sông sọc, đầu tóc rũ rượi, thêm khoắn võ ngực rổng lên nữa thì chuẩn rồi. Khi đấy tôi phải chụp cả nghìn bức ảnh mất, chắc sau đó đưa cậu ta vào trại bảo tồn động vật quý hiếm.

- Hân ĐIÊN quốc dân. Fan K-pop mấy cậu hay dùng từ này lắm đúng không?

Tôi ngậm miệng lại. Tại sao tên Huy có thể sỉ vả tôi một cách trắng trợn như thế? May mắn cho thân hắn là tôi còn hiền. Phải đứa khác thì chắc đã bị nó vả cho lệch mặt rồi.

- Lại đây – giọng ra lệnh.

- Không.

- Nhanh.

- Đã bảo không mà.

Tôi không thích nghe những gì tên Huy chỉ dẫn vào lúc này. Nhỡ đến cạnh cậu ta rồi cậu ta bóp cổ tôi để trả thù thì sao. Hoặc là lỗi tôi vào cái xó xỉnh nào đấy để tra tấn cho bõ tức, kiểu xé thịt róc da ấy . Ôi....

kinh khủng... Tôi mắc chứng hay nghĩ lung tung cùng với việc thích xem phim kinh dị nên trí tưởng tượng rất phong phú.

Mà tên Huy cứ nhìn tôi như vậy mãi là sao? Hôm nay tôi vẫn như mọi ngày mà, có gì khác đâu.

- Này! Nhì...n....

BỐP!!!

Ồi mẹ ơi cứu con.

Có một lực rất mạnh va vào người tôi. Trong vật lí gọi là lực đẩy. Tôi chẳng thấy gì ngoài một màu đen, đầu óc quay cuồng. Có tiếng cười khúc khích bên cạnh.

Tình thế lúc này của tôi rất không ổn chút nào.

Tôi đang úp cả người xuống vỉa hè, đúng kiểu vồ ếch. Chân co lại như con nhái, may chưa dẫy đành đạch. Và tôi đang mặc đồng phục, mà đồng phục trường tôi là váy đấy. Chết tiệt...Tôi vội bò dậy.

Mọi người nhìn tôi chằm chằm rồi cười sung sướng. Cười trên nỗi đau của người ta rất thích đúng không?

Tên Huy ôm bụng cười sặc sụa, cười như chưa bao giờ được cười. Vừa nãy mặt hắn còn hầm hầm như thịt bầm đấy. Xem kìa, vui quá cơ.

Grừừừ...

Tôi hận thằng cha nào đá cái quả bóng đang lăn lóc trên vỉa hè vào người tôi. Đậu xanh rau má... quả bóng quái quỷ này.

Tiện chân tôi đá quả bóng một cái và nó bay vèo đi.

Bình! Bốp!

Tôi không thể ngờ là mình có thể đá một cú mạnh và xoáy đến thế. Cho tôi đi tham gia đội tuyển bóng đá nữ là vừa, biết đâu sau này tôi còn thành ngôi sao cũng nên.

Quả bóng bay thẳng vào đầu một ông bác đang đi xe máy. Thật xin cảm ơn nhà nước Việt Nam đã ra cái luật phải đội mũ bảo hiểm khi đi xe máy, nếu không ông bác đấy nhẹ thì chấn thương sọ não, nặng thì thành người thực vật, mà tôi lấy gì để bồi thường cho ông ta.

Ông bác lái xe lão đảo rồi dừng hẳn. Ông bác nhìn chằm chằm tôi, mặt xám xịt.

- ĐIÊN À???

Ông bác chửi, rất to, volume hết cỡ. Chửi xong thì lái xe bỏ đi.

Tôi điên lắm rồi đấy. Muốn hét lên nhưng hét rồi họ không bảo mình điên nữa mà lại đưa đến thẳng khoa thần kinh bệnh viện thành phố chứ chẳng đùa.

Vào đây điên giả cũng thành điên thật. Tôi còn nhớ có lần vào bệnh viện thăm con bạn, tôi đi lạc, thế quái nào lại chui nhầm vào khoa thần kinh. Đang lơ ngơ tìm đường thì có ông chú nhảy ra trước mặt tôi. Đang bị lạc nên thấy người là tôi như phát sướng lên. Định mở mồm hỏi đường thì ông chú trợn mắt quát ầm lên “Người là yêu nghiệt phương nào??”. Mới đầu tôi còn tưởng ông chú này cuồng phim thần thoại Trung Quốc cơ đấy. Thế là nói thật nhẹ nhàng “Chú ơi. Cho cháu hỏi phòng hồi sức ở đâu ạ?”.

Ông chú chỉ vào WC “Ở đó”

Tôi dờ dẩn cả ra. WC là khoa hồi sức. Thế quái nào.... Tôi chỉ phát hiện ra mình lạc vào khoa tâm thần khi thấy mấy anh chị chú bác người khóc, người cười, người cầm súng nước bắn nhau. Thế có chết không chứ.... Tôi vội bỏ chạy. Có ông già còn chạy theo tôi mới đầu, ông ta cầm sợi dây buộc cái bàn chải đánh răng kéo rột rọt dưới nền đất. Tôi thì chạy thục mạng. Đúng là tuổi thơ dữ dội.

.

Tên Huy thì như đang phát đại, cười điên đảo. Miệng ngoác đến tận mang tai. Tôi chỉ muốn xông vào đâm cho hắn mấy phát.

- Òa... Mẹ ơi...!!! Hức... hức...

Gì nữa đây?

Bỗng dưng ra hai đứa bé sau lưng tôi khóc òa lên. Tôi đâu có làm gì. Chúng nó cứ kêu mẹ ơi suốt. Coi bộ như đang muốn khoe chúng nó có mẹ ấy. Đứa nào không có mẹ mà nghe chúng nó gào lên thế chắc thấy tê tái lắm. Trẻ con thật nguy hiểm.

Tôi không có giỏi dỗ trẻ con. Mà chúng cứ rống lên như thể đây là lần khóc cuối cùng. Nước mắt nước mũi tèm nhem. Chân tay tôi lỏng ngóng chả biết làm gì để dỗ chúng. Đúng lúc đó thì một bà cô xuất hiện và dỗ dành hai đứa trẻ đó.

Một đứa méo máo, vừa nắc vừa nói.

- Mẹ ơi! Hức... Chị kia – chỉ vào tôi – Lấy bóng của con...hức....

Giờ thì tôi đã hiểu.

Chỉ vì một bóng, chúng nó gào ầm lên như ngày tận thế. Ôi thôi... bà cô đó quay ngoắt sang tôi, hai mắt trợn trắng (như lợn luộc). Chúng nó phải biết là tôi có thể không lành lặn về nhà chứ. Đã nói mà, trẻ con thời nay rất mạnh động.

Bà cô hùng hổ đứng dậy.

- Này! Cô kia – Bà cô chỉ vào mặt tôi, đúng một ngón tay – Cô có ăn no ngủ ngon không?? Ngay cả một quả bóng của trẻ con mà cô cũng lấy đi, đã thế còn không biết dỗ nó lấy một câu... – Bà cô đó chửi, nhiều lắm, tôi còn chẳng nghe kịp nữa là, bà cô kết thúc tiết mục chửi bằng một câu – Đồ thiếu năng!!!

Bà cô chửi xong rồi lườm tôi và kéo hai đứa con đi. Lườm vậy không sợ lác à???? Mà bà ấy vừa chửi tôi cái gì í nhỉ?? Thiếu năng???

Xin lỗi chứ ít ra tôi cũng đứng thứ hai trong cái lớp hơn 46 mạng người đấy. Sau tên Huy đang phát đại đấy thôi. Cái bản mặt cậu ta nhìn mà ghét dễ sợ. Mới sáng ra mà đã xui xẻo. Hôm qua tôi xem tử vi nó bảo hôm nay ngày tốt lắm. Tốt mà bị chửi những mấy lần. Nhục mặt không cơ chứ.

Người ta bảo ngày xui thì nên ở trong nhà. Tôi có nên bùng học không nhỉ? Bây giờ mà về nhà đánh một giấc thì sướng phải biết.

- Đi. Sắp muộn rồi.

Tên Huy cắt đứt kế hoạch của tôi. Hay thật đấy, giữa ban ngày ban mặt mà cầm tay cầm chân. Tôi không thích đâu à nha. Tôi và cậu ta chỉ là bạn. Đã là bạn thì không thể có đoạn cầm tay lôi đi như thế. Tương lai tôi sẽ ra sao nếu cứ để cậu ta cầm tay thân mật như lúc này. Không thể để cậu ta hủy hoại tương lai tươi sáng của tôi được...

- Bỏ ra!

Tôi vung tay thật mạnh, thoát khỏi bàn tay tên Huy và đứng yên một chỗ. Tôi vui lắm luôn. Mặt tên Huy nhăn lại. Chắc hẳn ta đang hụt hẫng lắm. Tưởng được cầm tay chị à. Mơ đi cưng.

Mặt hấn dần dần ra.

- Có phải cậu đang nghĩ tớ thích cầm tay cậu???

- Không đúng à??

- Mơ đi cưnggggg..... - tên Huy nhăn mặt, kéo thật dài câu nói.

Có gì đó không ổn.

Chết cha... tên Huy biết tôi đang nghĩ gì. Bằng cách nào? Cậu ta có khả năng đặc biệt? Sao lâu nay tôi không biết??

Bao nhiêu câu hỏi cứ đổ ầm ầm trên đầu tôi. Tên này biến tính mất rồi.

- Có đi học không hay tự đứng đấy mà hỏi mình?

Huy quát.

...

3. Chương 3: Được Tổ Tình

Tôi lại đi sau tên Huy. Muốn hỏi cậu ta sao đọc được suy nghĩ của tôi lắm nhưng cứ tượng tượng tượng đến cái cảnh này: tôi hỏi cậu ta, cậu ta sững điên người lên đấy nhưng cứ thích bắt tôi phải xin lỗi hoặc làm người yêu hắn, không thì tra tấn tôi một (vài) trận. Nghĩ đến đó thôi tôi đã thấy ớn rồi...

Ếc... nhiều khi tôi thấy trí tưởng tượng của mình cũng phong phú thật, đến mức tôi mắc phải chứng hay nghĩ lung tung. Mà biết đâu tên Huy đang đọc suy nghĩ của tôi và đang cười như thằng đại. Hứ... đồ đểu...!!!

Bước vào lớp là bao nhiêu con mắt đổ dồn về phía ‘chúng tôi’.

Công nhận một điều là tên Huy học rất giỏi, rất rất giỏi, đứng đầu lớp nên rất được coi trọng. Tôi còn nghe được vài câu ca tụng của mấy đứa lớp tôi, ví dụ như là ‘anh hùng của công chúng’ (lí do: cậu ta cứu sống cả chục đứa trong lớp thoát khỏi điểm chết), rồi thì ‘con rồng của lớp’, ‘thần đồng Minh Huy’...Ui giời.. có mà ‘con dòi của lớp thì có’.

.

Về lại bàn cuối của ‘chúng tôi’. Tên Huy ngồi cạnh cửa sổ, tôi ngồi ngoài. Cất cặp đầu vào đấy dưới ngăn bàn cậu ta liền lôi ra một cuốn sách dày cộp, dày y chang quyển từ điển anh-việt của tôi.

Lạy chúa... Tên này không biết ăn phải cái gì, sức trâu sức bò mang theo cả cục gạch đầy cùng đồng sách vở của cả buổi mà chẳng thấy nặng. Tôi nghi ngờ là tên này bị đột biến gen, cái cặp của cậu ta nặng vậy mà cậu ta mang trên vai không bị gù lưng. Đã thế lưng còn rất thẳng.

Chưa hết, tôi có để ý là cứ cách khoảng ba ngày là tên Huy có cuốn sách mới cũng dày như thế. Đọc với tốc độ 700 từ/ phút à????? Học cả ngày rồi, về nhà lại phải làm bài tập lấy đâu ra thời gian đọc nhỉ?? Có khi tên này giả danh tri thức cũng nên. Mà nếu cậu ta có đọc hết một cuốn sách trong ba ngày thì... quả là kì tích, gọi chung là dị nhân.

- Tớ là người không phải dị nhân.

Tên Huy rống lên. Cậu ta lại đọc suy nghĩ của tôi mới rồi.

Vậy ra là từ nãy đến giờ tôi nhìn hắn.. chết. Tí cậu ta lại ảo tưởng sức mạnh thì khổ.

- Cậu có thể ngừng việc đọc suy nghĩ của người khác được không?

- Không – Nhún vai nhẹ nhàng – Nó cứ hiện lên trên mặt cậu.

- Đâu? Chỗ nào? Mắt, mũi, miệng, lông mày, lông mi, trán, má....

- HẢN!

Ách... Đứa nào có thể gọi tôi một cách mãnh liệt như vậy. Tồi đâu có điếc, ít ra cũng phải bảo vệ màng nhĩ cho người ta với chứ.

Tôi ngoái cổ ra ngoài. Trang, cái đứa vừa hét lên như bò rống đấy đang tươi cười nhìn tôi. Con này hôm nay ăn phải bả chuột hay sao ý.

- Gọi tao làm gì?

- Gầm bàn của mày.

Tôi vội nhìn xuống gầm bàn, lôi ra một hộp quà màu hồng phấn và một bông hoa hồng đỏ. Hô hô... tên nào tặng tôi nhỉ? Hay đùa les nào? Để nhầm cũng nên... Thôi bỏ, lại nghĩ lung tung rồi. Để ở gầm bàn tôi thì tặng tôi chứ tặng ai.

Đặt hộp quà lên bàn, tôi nhẹ nhàng mở nó ra.

OMG!!!

Cái gì đây???

Mắt tôi mở to hết cỡ.

Một bộ đồ trang điểm, ừ thì rất dễ thương.

Tôi rút tấm thiệp ở đáy hộp ra. Chữ... xấu. Không đẹp như tên Huy, mà sao lại đi so sánh với tên Huy chứ. Haizzz...

Nội dung như thế này: “Gửi Ngọc Hân - 11B2” (đúng là gửi cho tôi rồi). “Anh đã có cảm tình với em một thời gian rồi nhưng bây giờ anh mới dám thổ lộ. Đây là lần đầu tiên anh tặng quà ột cô gái, mong em sẽ thích có vừa ý em hay không” (điên thật... không vừa ý sao thích). “Hãy coi như đây là quà làm quen của anh. Kí tên: Người thích em”.

Người tôi đang dần hóa lỏng vì độ sến của thằng cha này. Có một sự xúc phạm hơi bị lớn. Tôi không trang điểm đi học. Tên này thấy tôi xấu quá hay sao mà tặng tôi cái thứ này?? Để tôi makeup cho bớt xấu à? Sao không nói toẹt ra luôn đi...

Trên hộp quà còn dính giá: 1 triệu 9 trăm 99 nghìn đồng. Hứ? Đang khoe mình là đại gia hử? Đồ trang điểm tôi không có thiếu. Hấn làm thế này khác nào lấy tiền ra mua chuộc tôi. Tôi không thích trai nhiều tiền mà chỉ thích trai đẹp. Hấn đang sỉ nhục vào tôi như một con hám tiền... grừ...

Trên tấm thiệp còn ghi dòng chữ nhỏ mà tôi mất 1 phút 33 giây để dịch. “Muốn biết anh là ai thì chiều nay, sau khi tan học hẹn em ở sân sau”.

Được rồi. Tôi phải xem hấn là thằng cha nào dám xúc phạm vào nhan sắc của tôi như thế.

.

Ca học sáng trôi qua nhanh chóng. Vẫn như mọi ngày, tôi ngồi cạnh tên Huy, nhìn hấn chăm chăm để rồi hấn quay lại liếc tôi bằng ánh nhìn giễu cợt.

Tôi sẽ cùng với đám bạn là con gái bàn luận về những anh đẹp trai, ca sĩ, diễn viên, nhóm nhạc hay bộ phim hay nào đó, rất nhiều thứ...

Bữa trưa trong căn teen cũng như mọi ngày. Tôi và tên Huy ngồi đối diện nhau. Tuyệt nhiên là chỉ có tôi độc thoại. Sau đó cậu ta ta sẽ chỉ trích tôi vì nói trong lúc ăn.

Cả ca học buổi chiều gần như là tự học. Tôi nghe nhạc và gục xuống bàn ngủ. Còn tên Huy thì lôi quyển sách dày cộp ra đọc. Chẳng biết cậu ta có cử động không nhưng lúc tôi dậy - tức là khi hết giờ tôi vẫn thấy cậu ta vẫn giữ nguyên tư thế đó. Đây không gọi là dị nhân thì gọi là gì??!

.

Tan học.

.

Tôi không thể nào quên cái hộp quà đó được. Một nỗi xỉ nhục quá lớn. Tôi không dám bảo mình xinh nhưng mặt tôi khá ưa nhìn, da cũng trắng, tôi không béo. Cũng chả đến nỗi cần tên dở hơi đó bố thí cho bộ đồ makeup.

Nhưng nếu tôi nói mình không có cảm giác gì là nói dối. Có chút vui. Ai cũng thế thôi. Được tỏ tình cơ mà.

Tên Huy đợi tôi trước cửa lớp. Lướt qua mặt cậu ta tôi chỉ nói một câu cụt lủn.

- Cậu về trước đi. Tớ có việc.

Tên Huy nhìn tôi dò xét rồi bước đi.

Cho dù cậu ta có xét nét hay tra hỏi tôi thì tôi cũng sẽ không nói mình có việc gì. Căn bản là cậu ta không có quyền và tôi cũng không có trách nhiệm trình bày với cậu ta. Việc tôi bị ép làm bạn thân của tên Huy hơn hai năm đã là quá đủ.

Hai năm đấy, tôi chẳng hiểu tên Huy là con người thế nào. Chán thật. Mà tôi cũng chẳng có ý định tìm hiểu về làm gì.

Còn nếu cậu ta vẫn là thằng nhóc hồi bé tôi gặp thì sẽ là chuyện khác. Hồi ấy tên Huy rất rất dễ thương, đẹp trai ý. Cậu ta ở Việt Nam khoảng một năm. Khoảng thời gian ấy tôi khá là chơi thân với cậu ta, trên cơ sở tự nguyện. Ngờ đâu được, năm trước tôi gặp cậu ta mà suýt ngất. Ngày bé hẳn xinh trai lắm mà, sao giờ lại thành một tên một sách như thế?? Đời thật là không như là mơ.

.

Tôi vừa bước ra sân sau vừa nghĩ lung tung.

Cho đến khi ra đến sân sau và thấy một tấm lưng tôi mới ngỡ ngàng. Thằng cha này chắc mắc chứng tự kỉ quá.

.

Mặt trời đang dần lặn và sân sau dần nhuộm vàng. Gió thổi nhẹ nhẹ, mây trôi lững lờ, lá đu đưa bay trong gió. Cảnh rất đẹp, như trong phim Hàn Quốc.

Hiện giờ thì tôi chỉ quan tâm đến cái lưng đang phơi trước mặt mình. Tên đó cao kều, chắc ngang tên Huy. Tội là lưng không đẹp bằng hẳn. Trời ơi!! Tôi lại nghĩ đến tên Huy rồi!! Sao mà khó lấy hẳn ra khỏi não thế cơ chứ.

Tên khoe lưng đứng đó, hai tay xỏ vào túi quần, mái tóc vàng của hẳn xù lên vì bị gió thổi. Chả hiểu sao mà tôi lại thấy giống Kim Jeajoong (ọc)

- Xin lỗi! Có phải cậu...

- Phải.

Tôi chưa nói hết câu mà hẳn chặn ngay họng. Đồ xác xược.

- À... Đúng người rồi. Tôi trả lại hộp quà với bông hoa hồng này nhé!

Tôi đặt cả hai thứ đó xuống chiếc ghế đá ngay cạnh tôi. Chưa kịp để tôi bước đi tên đó đã cất tiếng.

- Tại sao? Anh cần một lời giải thích.

Hẳn hỏi nhưng không quay lại nhìn tôi, tôi muốn cho hẳn biết mặt tôi đang mang cảm xúc gì đây. Hoặc là mặt hẳn có thiếu sót nào đó mà không dám quay lại.

- Được thôi. Đồ makeup tôi không thiếu. Hoa thì càng không cần. Tôi không cần anh phải bố thí cho tôi thứ này.

Tôi là con gái cung Sư Tử và nói thật là khá kiêu ngạo và chảnh. Nên thật ra mà nói tôi khó có thể chấp nhận loại bị người ta bố thí.

Hẳn ta nghe xong tự nhiên bật cười. Tôi chẳng hiểu hẳn cười cái gì. Vì tôi trẻ con?

- Anh không có ý đó. Bình thường em đã rất xinh rồi.

Tôi là đứa ưa nịnh đấy nhưng tôi biết lúc nào nên chấp nhận nịnh nọt.

- Rồi sao? Anh sẽ nói là tôi xinh nhưng chưa đủ mặn mà hả?

- Không, không.

Ngay khi tôi bắt đầu bực mình thì hẳn quay người lại.

Ngỡ ngàng.

Ngạc nhiên.

Hai cảm xúc xen lẫn trong tôi. Tôi có thể tin được không khi mà người đang nói chuyện với tôi là Nhật Đăng - trai đẹp của khối 12.

Hắn nở nụ cười nhẹ nhàng, hắn đẹp thì dù méu cũng đẹp. Tôi thần thờ. Chuyện này khó xử lí hơn tôi nghĩ.

- Rất khó nói... nhưng anh có cảm tình với em...

Mặt hắn ửng hồng và nó làm tôi xao xuyến. Tôi đã bị cái đẹp làm cho ngớ ngẩn. Tôi cứ đứng ngây ngốc ra nhìn Nhật Đăng lúc lâu.

Tôi gặp anh ta vài lần, chỉ chạm mặt chứ chưa nói chuyện. Ở vài nơi, khi tôi đi cùng tên Huy, tôi thấy Nhật Đăng hay liếc về phía tôi và chỉ cười khi ánh mắt tôi chạm vào mắt anh ta.

Chắc tôi là đứa ngốc.

Cứ mỗi khi như vậy là tôi lại như điên dại trong lòng, vì quá hạnh phúc.

Nhật Đăng dần tiến về phía tôi. Hai vành tai của anh ta vẫn hồng hồng. Tôi nói rồi, tôi cuồng cái đẹp. Con tim tôi đang xiêu vẹo vì nụ cười sát gái của anh ta.

- Không tin à?

Chất giọng đầy nam tính của anh ta vang bên tai tôi.

- O...tôi...em...

Tôi ngập ngừng. Mặt đỏ dựng lên. Mọi lời nói như bị trôi hết xuống dạ dày.

- Đồng ý làm bạn gái của anh, nhé?

Nói sao nhỉ? Thực sự thì tôi thích cái mặt của Nhật Đăng hơn tâm hồn anh ta, tâm hồn hay tính cách anh ta là gì tôi còn chưa biết nữa là. Nhưng dù sao thì cũng có thích chút xíu.

Thật là... trai đẹp luôn có sức hút có cường.

Tin chắc là mắt tôi đang sáng quắc như cái đèn pha. Đến giờ phút này thì tôi nghĩ mình không thể kiềm chế nổi con mắt mình nữa.

Đợi mãi không thấy tôi trả lời nên anh ta lên tiếng.

- Không sao. Em cứ suy nghĩ. Anh sẽ chờ.

Anh ta nháy mắt. Tôi phát dại lên mắt thôi. Kiềm chế. Kiềm chế. Tôi phải kiềm chế để không nháy căng lên vì cái nháy mắt đó.

Anh ta đi lướt qua người tôi, không quên nhắc nhở tôi.

- Nhận lấy hộp quà đó nhé. Không vì anh thì hãy vì người-nào-đó. Sẽ có lúc em cần đến nó.

Nhật Đăng đi mất dạng.

“Không vì anh thì hãy vì người-nào-đó”

Là thế nào?

4. Chương 4: Cậu Đồng Ý Không?

Tôi rơi vào trạng thái lờ lờ. Cảm xúc khó tả.

Nếu anh ta không phải trai đẹp thì tôi đã thẳng thắn mà nói “Không” rồi. Ai bảo anh ta đẹp làm gì cho lắm vào để khổ cái thân tôi, à không... nào thôi.

Nhìn chúng bạn ngày ngày được gấu đưa đi đón về tôi cũng rất là ‘ghen ăn tức ở’. Trong khi đó, tôi và tên Huy lại đi kè kè cạnh nhau, sáng cũng như chiều. Thế thì lấy đâu ra gấu mà hú hí. Căn bản cũng là... tại tên Huy mà tôi vẫn còn độc thân.

Mười bảy tuổi đầu. Chưa mảnh tình vắt vai...

Đúng ra thì có mảnh tình nhỏ ngang sợi chỉ.

Chả là ngày xưa tôi thích tên Huy. Thật đấy. Nhưng chỉ là chuyện của đứa bé sáu tuổi thôi. Bây giờ tôi ghét hẳn. Cực cực ghét. Gọi hẳn là kì đà cản mũi là một điều đúng đắn. Hẳn xen vào cuộc sống của tôi. Từ học hành đến bạn bè, tình cảm. Hẳn luôn xía mũi vào.

Cơ mà chuyện tôi được tặng quà lại thấy hẳn không chút phản ứng. Lạ nha. Có khi hẳn lại đang ấp ủ âm mưu gì gì đó cũng nên.

.

Tôi thất thểu ôm hộp quà ra về. Anh ta cho tôi thời gian để nghĩ. Nghĩ gì mới được...

- Muộn rồi đấy. Không sợ à?

Tôi giật thót, tí còn quăng cả hộp quà xuống đất.

Tên Huy đứng dựa vào cổng trường, cái bóng hẳn đổ ập xuống người tôi. Với cái màu xám xịt của buổi chập tối làm hẳn càng thêm đáng sợ.

Nói rồi mà, tên Huy rất đáng sợ.

- Cậu... cậu... Tớ không sợ.

Lưỡi tôi như quẩn chặt vào hàm răng.

- Làm tớ đợi mãi. Về thôi.

- Ai bắt cậu đợi đâu – Tôi bĩu môi.

Tên Huy không trả lời. Đôi chân dài của cậu ta bước thật nhanh. Quan trọng hơn là cậu ta chẳng hỏi tôi đã làm gì, gặp ai.

- Chắc cậu được tỏ tình.

Tên Huy liếc nhanh hộp quà trên tay tôi.

- Ừ.

- Ai?

Tôi nhăm. Không phải cậu ta không hỏi mà là bây giờ mới đến lúc.

- Nhật Đăng. 12A6 ý.

Tên Huy im lặng. Đôi môi hẳn mím lại và tôi thấy trong đôi mắt hẳn là những tia nhìn đầy phức tạp. Rất nhanh thôi, hẳn quay đi, nhìn thẳng vào con đường phía trước.

- Cậu nghĩ tớ nên đồng ý không?

Tôi có quá rảnh không khi mà hỏi ý kiến của tên Huy. Nhưng đó là thói quen. Từ khi làm bạn thân của hẳn là tôi như vậy. Chắc tôi ngớ ngẩn thật rồi.

- Không liên quan. Đây là việc của cậu.

Tên Huy nói thật nhanh, như không muốn để tôi phân tích cái cảm xúc trong câu nói đó.

Cậu ta bước nhanh hơn, bỏ tôi tụt lại ở đằng sau. Lạnh lùng thấy ớn. Sao lần này không làm kì đà cản mũi nữa đi.

...

Ngay tối hôm đó, vừa mới rời khỏi phòng tắm tôi đã thấy tên Huy đứng trong phòng mình với đồng sách trên tay. Cậu ta nói đó là những tài liệu và bài tập cần thiết, có thể giúp ích cho tôi trong bài thi giữa kì sắp tới.

Tôi chỉ nhận một nửa vì đồng sách trên tay tên Huy quá nhiều và quá khó để tôi có thể học hết từng đó. Tôi chỉ còn tuần sau nữa để học thôi, mà bây giờ đã cuối tuần rồi. Nhưng tên Huy như thẳng thần kinh, cậu ta bắt tôi phải làm hết những bài tập trong đó.

Nếu không... hẳn sẽ mách mẹ chuyện tôi giấu mẹ dành hơn triệu để mua cái áo giống với thần tượng của tôi, tất nhiên đó là hàng giảm giá nhưng với mẹ tôi thì tuyệt nhiên cho là không-đáng-để-bỏ-tiền chút nào.

Tôi không dám nghĩ đến cảnh mẹ sẽ rống vào mặt tôi như thế nào, sau đó mẹ tôi sẽ lôi cái áo đó đem ủng hộ, mẹ tôi thật hào phóng, tôi mua áo thì tiếc tiền nhưng đem đi ủng hộ lại không thấy tiếc. Và cuối cùng mọi khoản tiền tiêu vặt của tôi sẽ bị cắt hết. Chỉ còn nước sang ăn bám tên Huy.

Nhìn tên Huy tôi lại càng thấy phẫn nộ. Bố mẹ tôi thuộc dạng hay đi công tác, mỗi lần đi khoảng ba hay bốn ngày, mà có khi là cả tháng. Tôi biết là bố mẹ dành thời gian đi du lịch với nhau. Xong rồi bỏ tôi ở nhà một mình. Tôi thật sự cảm thấy khổ cho số phận đơn côi lẻ bóng của mình. Thường thì trước khi đi thì bố mẹ tôi sẽ triệu tập tôi và tên Huy để giao nhiệm vụ cho cả hai.

Đầu tiên là về phía tôi, bài không hiểu - hỏi Minh Huy, không dám ở một mình - sang ngủ chung hoặc gọi Minh Huy sang nhà, thật là quá sức tưởng tượng, nhờ hẳn nổi bản tính động vật ra thì tôi chả tan nát đời gái à?? Vẫn chưa hết, bố mẹ tôi còn dặn nếu ăn cơm một mình thấy buồn thì qua nhà Minh Huy mà ăn chung cho vui, tôi thấy hẳn toàn qua ăn trực nhà tôi đấy chứ, đèn hồng hay đại loại là những đồ vật trong nhà có hồng hóc - gọi Minh Huy, sao bố mẹ tôi không nghĩ đến thợ sửa chữa thay vì tên Huy nhỉ? Buồn thay...

Về phía tên Huy, hẳn được bố mẹ tôi giao nhiệm vụ chăm sóc và bảo vệ tôi (tức là một kiểu khác của vệ sĩ), kèm tôi học, tâm sự với tôi (như bác sĩ tâm lý).

Ôi trời ạ!! Tôi chịu thua với bố mẹ tôi luôn, không biết trên cả nước Việt Nam này có phụ huynh nào lại giao đứa con gái duy nhất của mình ột thằng nhóc mà không nghĩ đến những sự cố sẽ xảy ra không nữa.

Tên Huy đúng chính xác là một tên ranh ma quỷ quái, cậu ta bắt thóp những điểm yếu của tôi và đem nó ra đe dọa tôi. Điển hình là việc hẳn quảng cho tôi núi bài tập và bắt tôi làm đó.

Không biết là do tôi có ác cảm với hẳn hay tại tôi là đứa thích dựng chuyện mà tôi luôn nghĩ hẳn chẳng có ý đồ gì tốt cả.

Tôi luôn tự tưởng tượng mình là đứa nô lệ luôn chịu áp bức của tên Huy.

Mặc dù thật ra cậu ta cũng chẳng hành hạ hay bóc lột tôi. Chắc tại do tôi ngứa mắt khi thấy hẳn.

*

“Cậu chấp nhận để tớ làm bạn thân của cậu hả?”

.

Tôi đã hỏi tên Huy như vậy khi cậu ta đã nói với bố mẹ mình rằng sẽ ở lại Việt Nam, một mình, và để bố mẹ yên tâm tên Huy đã nói là có tôi thân thiết với cậu ta rồi. Bố mẹ cậu ta chấp nhận ngay và có vẻ là khá vui.

.

“Ừ. Sao không?”

.
Tên Huy thần nhiên. Còn với tôi, đó như là một bước ngoặt lớn trong cuộc đời mà đến sau này, nó đã thay đổi hoàn toàn cuộc sống của tôi.

.
“Tôi không muốn.”

.
Tôi đã nói thẳng như thế mà không biết rằng trong mắt tên Huy có gì đó đang vỡ vụn.

.
“Nhưng bố mẹ cậu muốn.”

.
Cậu ta dừng dừng đáp.

Ừ... được rồi. Tôi vẫn phải thua trước các bậc phụ huynh của hai bên. Họ muốn thế nào thì tôi phải thế đó.

.
“Cậu đang cố làm tôi ghét cậu đấy à?”

.
“Ghét là việc của cậu. Tôi thích.”

.
Cậu ta cương quyết như vậy đấy. Dù tôi có nói gì đi chăng nữa thì tên Huy vẫn bắt tôi làm bạn thân của hắn.

.
“Cậu sẽ hối hận về điều này”

.
Tôi tức giận và bỏ đi. Tên Huy vẫn thần thờ đứng đó và cười trừ.

Tôi ghét cậu ta từ đấy, khi đó là vào khoảng cuối năm lớp chín.

.
- Làm bài này này.

Tên Huy ngồi đối diện tôi chỉ vào cái bài tập trong sách nâng cao.

Hôm nay đã là ngày thứ sáu của tuần, cũng là ngày thứ sáu mà tôi suốt ngày ở cạnh tên Huy làm hết bài tập này đến bài tập khác. Còn hơn cả ôn thi đại học, cứ cái đà này chắc tôi sẽ nằm trong top 5 của khối 11 mất.

- Ô mà này...

- Gì?

Tên Huy không ngẩng lên mà vẫn cúi xuống hí hoáy làm nốt cái bài tập.

- Cho tôi một lí do. Tại sao cậu lại bắt tôi làm nhiều bài tập vậy?

- Để tốt cho cậu.

Cậu ta ngẩng lên và nhìn vào tôi như để chứng minh rằng trong lời nói của cậu ta là cả sự chân thành to đùng.

Nếu chỉ được câu trả lời như thế tôi đã không hỏi rồi.

- Không đúng. Chưa bao giờ cậu như thế.

- Có. – Tên Huy lập tức phản bác.

- Tớ bảo không.

Tôi nói chắc nịch. Và mặt tên Huy đanh lại.

- Năm ngoái. Thi giữa kì rồi đến thi học kì, cả cuối kì và thi học sinh giỏi nữa, cậu không vớt cho tớ cả đồng bài tập rồi bắt tớ làm, cậu cũng không phải lúc nào cũng kè kè cạnh tớ. Bây giờ thì sao? Cậu cho tớ tập nâng cao, bắt tớ làm, lúc nào cũng ngồi đối diện tớ chỉ chỉ bảo bảo. Đó là gì? Tớ muốn biết lí do?

Tôi nói mà gần như là gắt lên. Mặt tên Huy biến sắc dần theo từng chữ mà tôi nói ra. Cuối cùng là vẻ mặt màu xám xịt của hắn.

Tên Huy thu vội quyển vở trên bàn và đứng dậy.

- Muộn rồi. Cậu ngủ đi.

Hắn không liếc lấy tôi dù chỉ một cái. Không trả lời câu hỏi của tôi và bỏ đi. Có lẽ tôi phải nên gay gắt hơn.

Vẫn lại là tôi không hiểu hắn.

- Cậu đứng lại đó.

Tôi quát tên Huy và hắn đứng lại, quay lưng về phía tôi. Tôi ghét, ghét cái lúc cậu ta quay lưng lại với tôi.

- Tại sao cậu không trả lời?

- Được thôi. – Huy thở dài – Vì bố mẹ cậu muốn cậu đứng thứ hai của khối.

Cậu ta vẫn quay lưng với tôi.

- Không đúng.

- Cậu còn muốn gì nữa? Làm ơn đi. Không có gì hết.

Tên Huy đang mắng tôi? Giọng nói hắn có vẻ rất khó chịu. Tôi đâu có làm sai điều gì ngoài việc muốn biết lí do những hành động mà cậu ta đã làm.

- Cậu...

- Tớ mệt. Cậu ngủ sớm đi.

Thế là tên Huy rời khỏi phòng tôi, đi ra ngoài ban công để về nhà mình.

Còn tôi lại một mình.

Minh Huy - cậu ta như nước. Tôi càng cố nắm giữ thì nó càng tuột khỏi tay tôi. Tôi muốn hiểu nhưng không hiểu nổi, và tôi bỏ cuộc.

.

Sau ngày hôm đó tôi vẫn đi học và về nhà với tên Huy. Nhưng tôi và hắn chẳng nói câu nào với nhau. Hắn thì đã trở lại bình thường, còn tôi thì không.

Thật sự thì tôi đang rất là bức bối. Sao hắn cứ phải làm tôi suy nghĩ nhiều đến thế chứ?

Tôi đã nghĩ rằng mình sẽ điên vì nghĩ nhiều nhưng may là kì thi giữa kì đã lấy hết thời gian suy nghĩ của tôi.

Kết thúc một tuần thi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi làm bài khá tốt. Là những dạng bài tên Huy bắt tôi làm đều giống với dạng bài của đề thi. Nên cảm ơn hắn đúng không?

Tôi nhìn sang chỗ bên cạnh. Tên Huy không ở đó, hắn đã về trước tôi rồi.

Hụt hẫng.

Buồn.

Tức giận.

Cảm xúc trong tôi biến đổi không ngừng.

Tại sao cậu ta lại về trước? Tại sao không đợi tôi cùng về? Tại sao cậu ta không nói gì với tôi?... và Tại sao?

Tôi mệt mỏi xách ba lô ra về.

- Em định để anh chờ đến khi nào nữa?

Nhật Đăng đứng trước mặt tôi tự lúc nào. Anh ta cúi xuống nhìn tôi, cười nhẹ.

- Xin lỗi! Em quên mất.

Tôi nói lí nhí trong cổ họng. Chẳng hiểu nổi, lúc này tôi lại chẳng có cảm xúc gì với anh ta, với cái khuôn mặt đẹp chết người đó.

- Em sao vậy? Mặt có vẻ là đang buồn bực?

Anh ta đi song song với tôi và cứ lèo nhèo bên tai. Tôi đã không để ý.

Một cảnh tượng lạ mắt đập vào mắt tôi.

Tên Huy đang đứng trước cổng trường, bên cạnh là một cô gái, chắc tuổi tôi. Cô ấy rất xinh đẹp và cười nói vui vẻ với tên Huy.

Không phải cậu ta cố tình về trước. Không phải cậu ta cố ý im lặng khi ở cạnh tôi. Mà là cậu ta để sự quan tâm ở một nơi khác không phải là tôi.

Tôi nên gọi cảm xúc của mình lúc này là gì đây?

Bực bội?

Không đúng.

Khó chịu?

Càng không.

Thất vọng.

Tôi không biết.

- Em có nghe anh nói không đó?

Nhật Đăng lôi tôi về thực tại.

Tôi ngẩn ngơ:

- Anh nói gì?

Anh ta liếc nhanh qua cái nơi tôi vừa nhìn chăm chú và nhìn tôi, nở một nụ cười tươi rói.

- Anh hỏi em có đồng ý không?

Tôi gật.

- Thật chứ?

Lại gật.

Nhật Đăng cười sung sướng. Đó là từ đúng nhất tôi có thể dùng để diễn tả nụ cười của anh ta.

Tôi lại chỉ gượng cười cho đúng lệ.

Thực chất tôi không thấy vui.

Thật lạ.

...

Nhật Đăng đưa tôi về dù tôi đã nói bao nhiêu lần là tôi có thể tự về nhà được. Nhưng anh ấy nói là “Anh không thể để bạn gái mình về một mình được”.

Tôi không biết nói gì hơn là chiều theo ý anh ấy.

- Đến nhà em rồi.

- Nhà em đẹp thật – Nhật Đăng tặc lưỡi ngược nhìn ngôi nhà tôi ở.

Tôi chỉ biết cười trừ.

- Anh về đi. Trời tối nhanh lắm đó.

- Ủ. Vậy anh về đây.

Nhật Đăng nháy mắt. Sau đó biến mất với nụ cười tỏa nắng đó.

Tôi thở hắt. Nhìn sang nhà tên Huy. Tối om. Có thể là cậu ta đang đi chơi với cô gái xinh đẹp đó cũng nên.

Tôi không nên nghĩ xem cậu ta đang làm gì và đi với ai mới phải.

- Anh ta đưa cậu về?

Tim tôi như sắp nhảy ra ngoài. Tên Huy từ đâu lù lù xuất hiện trước mặt tôi. Cái bóng của hắn đổ ập xuống mặt đất tạo nên một khoảng tối đen.

Tôi không nhìn rõ mặt hắn.

- Ủ.

Tôi đáp nhẹ.

- Cậu đồng ý không?

- Có...

- Vậy được rồi.

Tên Huy quay lưng bước đi. Hắn đẩy cổng bước vào nhà và đóng cổng lại, như sợ tôi sẽ vào trong đó, sợ tôi vào nơi riêng tư của hắn.

Có gì đó đang xảy ra giữa tôi và hắn mà đến tôi cũng không biết.

.

Mọi cảm xúc... đang biến đổi...

...

5. Chương 5: Làm Lành

...

Tôi vào nhà trong trạng thái là chẳng biết mình đang nghĩ gì và ra làm sao.

Nhưng trước tiên tôi vẫn phải nghĩ đến cái thực tế trước mắt là nhà tôi đang sáng, ý tôi là đèn điện sáng ấy.

Bố mẹ tôi hiện đang đi công tác và khoảng hai ngày nữa mới về. Trong khoảnh khắc mất bình tĩnh như lúc này thì tôi chỉ nghĩ đến việc là có tên trộm nào đó đang ở trong nhà tôi. Không thể phủ nhận rằng hắn ta rất mạnh động khi dám bật sáng hết điện trong nhà, tắt cả các phòng.

Tay chân tôi bủn rủn không dám bước lên mở cửa. Tôi nghĩ đến tên Huy. Chỉ có cậu ta ở cạnh tôi thôi.

Tôi méo mặt, qua cái bờ rào bằng hoa hồng phân cách giữa hai nhà tôi thấy nhà cậu ta tối om. Vừa lúc này thôi tôi còn thấy cậu ta bước vào nhà nhưng biết đâu cậu ta lại ra ngoài thì sao, chứ đâu người ở trong nhà lại để nhà tối đen như vậy.

Và với cái óc thích vẽ chuyện của tôi thì tôi cảm thấy càng sợ hơn. Nếu chỉ cần một tiếng động thôi biết đâu tên trộm xông ra và chém tôi một phát chết luôn.

Giải pháp tôi có thể dùng được lúc này đó là: dừng cảm tiến lên khóa cửa nhà lại và... đốt nhà. Tôi đảm bảo là thần kinh tôi bình thường và tôi không bị đột biến gen. Giải pháp đó rất hữu dụng.

Một vấn đề sẽ được đặt ra sau đó là tôi và cả bố mẹ tôi sẽ ở đâu. À... bố mẹ tôi thường đi công tác chắc vào khách sạn ở tạm cũng được, cho tôi bắt hiểu nốt lần nữa thôi. Còn tôi, thăm cảnh sẽ là sang nhà tên Huy xin ở nhờ. Cậu ta sẽ đưa tôi bản hợp đồng với các điều luật vô lí và biến thái, sau đó bắt tôi kí. Ví dụ như phải coi hần như Hoàng đế, thân phận của tôi là một con ô sin ăn nhờ ở đậu phải nghe lời cậu ta, phải đáp ứng mọi điều luật trong hợp đồng. Nếu tôi không làm đúng theo hợp đồng, tốt thôi, ra bờ sông dựng một túp lều lí tưởng cho riêng mình với nguyên liệu dựng lều là đồng ảnh thần tượng, à mà không, tôi đốt nhà rồi lấy đâu ra ảnh, vậy thì lấy tạm bao tải ngoài đường rồi đan lại làm lều, quần áo bị cháy hết thì lại lấy tạm bao rách ra vá lại, thật là phong cách... cái bang.

Còn chuyện nữa là đốt nhà xong rồi tên trộm chết cháy đen ở trong đó thì tôi đã trở thành tội phạm giết người, lệnh truy nã sẽ được ban bố ở khắp nơi. Tôi sẽ để lại tiếng thơm muôn đời với biệt hiệu “kẻ sát nhân”. Bố mẹ à, con thật bất hiểu, hãy tha thứ cho đứa con này.

Ngay lúc tôi đang tưởng tượng tương lai oai phong lẫm liệt phía trước của mình thì cánh cửa bật mở. Ánh sáng chói lóa chiếu thẳng mắt tôi, bóng đen xuất hiện ở cửa, thật giống Superman. Tôi cứng đờ tại chỗ, há hốc miệng nhìn... mẹ tôi đang đứng ở cửa cười hiền hậu với con dao chém thịt ở trên tay.

- Vào nhà!

Nụ cười tắt ngóm, thay vào đó là tiếng quát của mẹ. Tôi muốn hỏi một câu “cái gì đang xảy ra vậy?”

.

Tôi vác bản mặt ngơ ngẩn vào nhà. Bố tôi đang ngồi ở ghế sofa xem TV.

- CHÀO BỐ!

Tôi gào lên thật to. Vì bố mẹ mà tôi phải tốn chất xám để tự vẽ ra tương lai ình.

Bố giật mình nhìn cái mặt hầm hầm của tôi và cười hiền.

- Ô con gái! LẤU LẮM không gặp. Trông con có vẻ béo ra đấy nhi?!

- Vâng, nhờ công bỏ rơi của bố mẹ đấy.

- Bố mẹ chỉ công tác vài ngày thôi mà...

- Con chẳng muốn nói chuyện với bố nữa.

Tôi xách cặp bỏ lên phòng.

Khi tôi xuống thì đã thấy một bàn ăn thịnh soạn với đủ món do mẹ tôi nấu. Mẹ tôi nấu ăn rất ngon, tôi thích điều này. Nhưng đổi lại thì mẹ tôi rất có tài làm người ăn ghen cổ.

Cả nhà tôi ngồi quây quần bên bàn ăn thơm phức. Mẹ tôi xới đủ ba bát cơm. Tôi mời bố mẹ ăn cơm.

Cái bụng của tôi đã réo loạn lên, nhìn mấy món ăn mà thèm nhỏ dãi. Tôi vội cầm đũa lên...

Cộp!

Một hộp thức ăn đặt ngay trước mắt tôi.

Tôi ngược lên, bắt gặp ánh mắt âu yếm của mẹ.

- Đem cái này sang ăn chung với Minh Huy.

Kiểu giọng ra lệnh rất phong cách. Vậy mẹ còn xới ba bát cơm làm gì? Muốn chơi con đúng không?

- Con không mang đâu.

Tôi gạt hộp thức ăn to tướng đó sang một bên.

- Minh Huy nói là muốn kể ẹ bí mật gì đó của con, mẹ đang muốn nghe đây...

- Bố cũng muốn. Gọi Minh Huy sang đây ăn cho vui rồi tiện thể kể bí mật của con gái luôn.

Bố mẹ tôi kể tung người hứng quả là ăn ý. Tôi lại thua. Bí mật của tôi tên Huy biết quá nhiều, đủ để hắn luôn đem ra đe dọa.

Tôi chẳng biết làm gì hơn ngoài việc oán hận trong bẽ bàng mà ôm hộp thức ăn sang nhà tên Huy.

.

Hoàng Minh Huy ơi Hoàng Minh Huy!!! Sao cậu làm khổ tớ thế này.

.

Nếu giờ này cậu ta ở nước ngoài với bố mẹ thì đã là chuyện khác rồi. Tôi sẽ không phải phục vụ cậu ta và nhìn cái bản mặt chán ghét đó.

Đây là chuyện thường xuyên xảy ra, mỗi khi mẹ tôi có thời gian nấu ăn ở nhà thì sẽ bắt tôi mang sang cho tên Huy, tôi ăn cùng thì mẹ càng vui.

Tôi muốn nói với mẹ rằng: “con gái mẹ không hề thích đóng vai trò là người đi ban phát đồ ăn”.

.

Tôi ra ban công sang nhà tên Huy. Tôi ghét cái phòng của cậu ta, phòng chỉ đúng một màu xanh của trời, một cái giường, một cái tủ đựng quần áo, một tủ giày, một bàn học, một giá sách, vài đồ vật nhàm chán, ngoài ra chẳng còn gì.

- Hoàng Minh Huy!!!

Tôi rống to tên hắn, nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng.

Tôi chán nản mò vào cái nơi được gọi là thiên đường của cậu ta. Đó là phòng sách. Tôi đoán là một ngày nếu rảnh rỗi cậu ta sẽ ở trong đó 24/24.

.

Không sai dự đoán của tôi. Tên Huy đang ở trong đó đọc sách. Tôi từng hỏi sao cậu ta phải chăm chỉ đọc sách và học giỏi như thế, câu trả lời là “Để sau này nuôi vợ”. Hắc... chắc vợ tên Huy là đứa đui mới lấy cậu ta. Lấy về rồi để bị bắt nạt và sai vặt, thương thay cho số phận vợ tương lai của hắn.

.

Cứ vào trong phòng sách này là tôi lại nghĩ mình đang đứng giữa... lồng chim. Bởi vì nó giống hệt hình dáng của cái lồng chim.

Thế này này, căn phòng này có hình trụ mái vòm, kiểu tủ sách cũng theo kiểu cong theo tường. Tôi phục thằng cha nào thiết kế ra cái căn phòng này quá.

Tên Huy đang ngồi cạnh chiếc bàn rộng lớn chồng đầy sách. Cậu ta chăm chú vào quyển sách dày cộp đặt trên bàn. Đến mức còn chẳng để ý tôi đã đứng ngoài cửa lúc lâu.

Người ta từng bảo học suốt ngày mà không đi ra ngoài là hết đời nhanh lắm.

.

Cốp!!

Tôi đặt mạnh hộp thức ăn xuống bàn, ngay trước mặt tên Huy. Cậu ta ngẩng mặt lên nhìn tôi, tôi chỉ nhìn thấy cái kính to bản chết tiệt đó. Ghét thật, nhà giàu gì mà đeo cái kính cổ lỗ sĩ đó, sao không mua kính áp tròng về đeo cho đẹp.

- Ngồi xuống.

Giọng cậu ta lạnh tanh.

Chắc là dư âm cảm xúc hồi nãy.

- Cậu tự ăn đi. Tổ về.

- Mẹ cậu cho phép?

Tôi câm nín, đúng là mẹ tôi bảo tôi ăn chung với cậu ta.

Tôi đành ngậm ngùi mà ngồi xuống. Tên Huy liền đứng dậy và ra khỏi phòng. Còn lại tôi một mình.

.

“Để sau này nuôi vợ.”

.

Câu nói đó chợt hiện lên trong đầu tôi.

Nhà cậu ta vốn dĩ đã giàu rồi, học hành tốt thế này nữa chắc tương lai sáng lạn lắm. Đáng ra nên chúc mừng vợ tương lai của tên Huy vì vợ được một tên tốt như cậu ta mới đúng. Nghĩ lại bản thân tôi, nhờ lấy phải thằng nghiện thì đúng là tàn đời...

Mà hình như tên Huy không có mẫu bạn gái lí tưởng, hoặc nếu có thì chắc cũng chỉ có tiêu chuẩn là “trời mưa biết chạy vào nhà”, tôi cũng chẳng thấy hấp dẫn với đứa con gái nào ngoài tôi. Cũng không có cô gái nào chủ động tán tỉnh cậu ta. Phải rồi, bộ dạng tên Huy như thế cóc đứa nào dám xấn đến mà tỏ tình.

.

Tên Huy bước nhanh vào, mặt vẫn lạnh như chưa từng được lạnh.

Tôi nuốt nước bọt, mặt cậu ta như kiểu chuẩn bị đem tôi ra xử trảm đến nơi, tôi đâu có đắc tội gì.

Tên Huy ngồi xuống vị trí ban nãy và đưa tôi một đôi dưa, tôi nhận lấy và vẫn lén lút nhìn mặt cậu ta. Tên Huy bất ngờ nhìn tôi, tôi liền bối rối thu lại ánh mắt, lẽ ra tôi không nên nhìn lộ liễu như vậy.

- Cậu muốn gì ở tớ?

Tên Huy hỏi một câu không đầu không đuôi.

Tôi cắn môi.

- Cậu... mặt cậu như sắp giết tớ...

Không thể tin nổi là cái mặt tôi mang vẻ cực kì bên lên và sợ chết. Tên Huy bật cười, hai vành tai tôi đỏ ửng lên, nói ra câu xấu hổ nhất rồi. Nói vậy khác nào tôi đang van xin rằng “Tớ sợ lắm... làm ơn đừng giết tớ...”

Tên Huy mở hộp chứa đầy thức ăn do mẹ tôi làm ra. Mẹ tôi vẫn như mọi khi, chia hai phần cho tôi và cậu ta.

Tên Huy đưa tôi một phần thức ăn nói nhẹ nhàng.

- Ăn đi. Đói lắm rồi đúng không?

Ồa... cậu ta lại đọc suy nghĩ của tôi rồi. Sao tôi cảm thấy cậu ta giống Edward Cullen trong Chạng Vạng vậy chứ. Không... Không phải.. Edward rất đẹp trai, còn cậu ta rất xấu.

- Cầm cậu đọc suy nghĩ của tớ. – tôi trừng mắt, tên Huy cười gian.

- Tớ rất giống Edward Cullen đúng khôngggg?

Sặc!!

Mặt tôi đỏ ngang quả gấc. Tôi đã và đang tiếp thêm sức mạnh ảo tưởng cho tên Huy. Xấu hổ quá... Ước gì cho thời gian trở lại...

- Ăn đi, nếu không, muốn xấu hổ cũng không còn sức mà xấu hổ đâu.

Tôi đành ngậm ngùi cúi gằm mặt vào phần cơm của mình. Thỉnh thoảng liếc nhìn tên Huy và lần nào cũng chạm phải ánh mắt của cậu ta. Tên Huy cười ma mãnh, tôi gần như chết nghẹn đến nơi.

Đến khi không thể chịu nổi nữa tôi mới đường hoàng nhìn vào hắn mà hỏi rõ chuyện.

- Bí quyết đọc suy nghĩ người khác của cậu là gì? – có quá giống như tôi là phóng viên và cậu ta là người được mời phỏng vấn không nhỉ.

- Đọc được của cậu thôi.

- Tức là ngoài tớ thì những người khác đều không được.

- Ừ.

Đối nghịch hoàn toàn với Edward, Edward có thể đọc suy nghĩ của mọi người ngoài Bella. Tên Huy đọc được suy nghĩ của tôi nhưng không đọc được suy nghĩ của mọi người.

Cậu ta biết tôi đang nghĩ gì... trời ơi!! Ước gì cho cái thứ đọc được suy nghĩ của tôi trong cậu ta biến mất đi.

- Không biến mất được đâu. – tên Huy mở miệng chặn dòng suy nghĩ của tôi.

- Được.

- Không được.

- Được.

- Đồ trẻ con. Cậu nên dẹp cái bộ tiểu thuyết đó sang một bên, cậu cũng chẳng có tầm chán mạnh mẽ như Bella.

- Cậu...

Tên Huy thích thú nhìn vẻ mặt cau có của tôi. Tại sao bố mẹ tên Huy có thể sinh ra một đứa con nguy hiểm và rất giỏi chọc tức người khác như cậu ta chứ. Càng đau khổ hơn khi lúc nào tên Huy cũng biết tôi nghĩ gì.

- Theo tớ thì bố mẹ tớ quá may mắn mới có thể sinh ra một thằng con vượt trội như tớ.

Cổ họng tôi nghẹn lại. Không đỡ nổi cậu ta luôn.

- HOÀNG MINH HUY!! CẬU LÀ TÊN ĐÁNG GHÉT.

Tôi gào lên trong phẫn nộ.

Còn tên Huy hơi nhăn mặt lại rồi cười sung sướng.

.

Mẹ ơi!! Con không muốn làm bạn cậu ta nữa đâu. Cậu ta ức hiếp con...hiu...hiu...

.

Sau bữa đó thì tôi và tên Huy đã làm lành. Thực ra thì cũng không phải chúng tôi cãi nhau mà chỉ là mâu thuẫn tí xíu thôi, chuyện này vẫn xảy ra thường xuyên.

Cũng kể từ hôm đó mẹ tôi luôn bắt tôi sang nhà tên Huy gọi hắn sang ăn cơm.

Hôm nay cũng vậy. Cậu ta sang nhà tôi.

Mẹ tôi vui vẻ ra mặt. Mấy hôm tên Huy sang ăn chực là mẹ cứ cười suốt rồi làm bao nhiêu là đồ ăn ngon mà bấy lâu nay tôi chưa được thử. Cái này có được gọi là phân biệt đối xử không nhỉ? Rõ ràng là tôi mới là con mẹ mà.

.

Tôi cùng với mẹ ở trong nhà bếp nấu ăn. Nói thế cho oai chứ tôi chẳng thích vào bếp tí nào. Không phải là tôi không biết nấu ăn mà là tôi thích làm đồ chơi hơn là làm đồ ăn.

Vào bếp thì mẹ tôi làm hết tất cả từ xào nấu đến chiên luộc, tôi chỉ rửa rau là cùng.

.

- Mẹ!

- Mà muốn gì?

Mẹ quay lại nhìn tôi, dừng hẳn động tác chặt thịt và nói như đe dọa.

- Con và tên Huy. Mẹ thích ai hơn?

- Minh Huy chứ sao, nhưng không được thêm từ “tên” vào trước tên của Minh Huy. – mẹ lườm tôi rồi quay trở lại cái thớt mà cầm dao chặt thịt cốp cốp. Cứ mỗi lần mẹ đưa con dao lên và đập xuống khúc thịt bên dưới tôi tưởng chừng như cái thớt sắp vỡ ra.

Trông tôi giống khúc thịt đó thật đấy.

Tôi méo máo, vậy ra tôi thừa rồi. Mẹ thật khiến con thất vọng.

- Nhưng nếu mà với Minh Huy thành đôi thì mẹ sẽ suy nghĩ lại.

Mặt tôi còn méo hơn vừa nãy. Bảo tôi làm gì cũng được chứ đừng mơ tôi và tên Huy thành đôi. Những bà mẹ thường có tâm lý là muốn gả con gái vào nhà khá giả, có ông chồng tốt, chắc mẹ tôi ở trong số đó.

Nhưng tôi mới mười bảy tuổi, cuối lớp 11, nghĩ đến việc lấy chồng của tôi là quá sớm.

- Sẽ không có chuyện đó. – tôi trề môi.

- Đến lúc đó hối hận cũng không kịp đâu con ạ.

- Đến lúc đó hãy hay. Dù cậu ta thế nào thì con cũng mặc kệ.

Giọng tôi chứa đầy sự bức tức.

.

Tôi mang về mặt chẳng mấy là vui ra bàn ăn. Vẫn người cũ, bàn ăn cũ và... món ăn mới. Nó làm tôi quên luôn việc vừa nãy tôi và mẹ vừa nói gì với nhau, quên luôn cả việc vừa mấy phút trước thôi tôi còn bức tức vô cớ.

Điều đặc biệt hơn là hôm nay mẹ tôi chế ra kiểu ngồi mới.

Tôi và mẹ ngồi cạnh nhau, bố và tên Huy ngồi cạnh nhau, bố đối diện mẹ, tôi đối diện tên Huy.

Cả nhà tròn mắt nhìn mẹ và mẹ tôi chỉ cười xòa.

- Như đi xem mặt ấy nhỉ?!!

Cả nhà cùng ngã ngửa, mẹ tôi có được gọi là mang nét ngây thơ của gái chưa chồng không.

Mới đầu nghe thì cũng hơi sốc nhưng rồi bố tôi cũng cười hề hề theo mẹ, lại còn bảo mẹ có tư tưởng thật là mới mẻ, tên Huy cũng cười theo. Có mỗi mặt tôi là méo lại.

Mấy người bị sao hết rồi? Cần một lời giải thích.

- Ô hay con này... mặt mày bị sao mà bí xì thế?

- Không sao ạ.

Tôi cắm mặt vào ăn cơm. Mẹ tôi trong lúc ăn thì thăm hỏi tên Huy này nọ. Hỏi học hành thế nào, sống có tốt không, tôi có bắt nạt hẳn không... quá vô lí, chỉ có con gái mẹ bị bắt nạt thôi... lại còn hỏi hẳn có người yêu chưa. Tên Huy nói không, vậy là mẹ tôi có cơ bảo chưa có thì tốt, chăm sóc tôi hộ mẹ.

- Mẹ à... Nhờ Huy không chăm sóc con thì sao?

Tôi chen vào đồng câu hỏi của mẹ dành cho tên Huy.

- Nhìn mày mà xem. Ai giới con gái mười bảy mười tám tuổi đầu còn để người ta chăm sóc.

- Con đâu cần cậu ấy chăm sóc.

- Mẹ bảo cần.

Tôi không muốn tranh luận với mẹ nữa nên đành cắm cúi ăn tiếp. Tên Huy mỉm cười đắc ý. Đúng rồi, cậu ta có phải chăm sóc tôi đâu, toàn dọa nạt với chọc tức tôi thôi mà.

Bố tôi là người ít nói nhất bỗng dưng lấy lại quyền tự do ngôn luận của mình.

- Phải đấy. Huy phải chú ý đến nó, không là lại yêu đương nhăng nhít, bị thằng nào lừa lại khổ.

- Mẹ thấy hai đứa cứ tìm hiểu dần đi là vừa...

Phụt!!!

Tôi phụt miếng cơm ở trong miệng ra, may tôi còn quay ra ngoài kịp nếu không đã phun cả vào bàn ăn rồi.

Tôi ho sặc sụa, cả mặt cũng đỏ lên.

Tôi nói rồi mà. Mẹ tôi rất có tài làm người đang ăn ghen cổ.

Mẹ ơi là mẹ.

Sao mẹ cứ thích bắt tôi và tên Huy thành đôi thành cặp thế chứ. Theo cách nói ngày xưa thì được gọi là thành đôi uyên ương.

Bố thì mở to mắt, mẹ quắc mắt nhìn, tên Huy cười như chế giễu rồi đứng dậy lấy một ly nước đến cạnh tôi.

Đồ giả tạo.

Tôi vừa ho vừa lườm hẳn.

- Phải ăn từ từ chứ.

Giọng cậu ta đầy quan tâm. Bố mẹ tôi vui sướng ra mặt, nháy mắt với nhau vài cái ý là thằng nhóc này biết quan tâm, chăm lo cho đứa con gái bé bỏng của họ.

Tôi hận muốn xông lên cầm cái ly nước đó mà dội vào mặt tên Huy cho bớt giả tạo. Và tôi cầm lấy ly nước rồi... đặt lên miệng tu ừng ực.

Tên Huy vẫn dùng ánh mắt đầy thương cảm và ân cần đó để đánh lừa bố mẹ tôi. Nhưng mặt cậu ta đang mang nét cười chế nhạo.

Tên Huy trở về vị trí cũ, vẫn cái giọng lo lắng ân cần đó.

- Đói cũng đừng ăn vội quá.

Ý tên Huy là vì tôi chết đói xong rồi ăn lấy ăn để để sặc cơm chứ gì??!

Tôi lườm cậu ta một cái rõ sắc.

Bố mẹ tôi (lại) cười cười, kể tung người hứng.

- Chỉ có Minh Huy là biết cách chăm sóc ày thôi. Đến mẹ còn chẳng biết chăm sóc mày như thế nào.

- Thì em cứ giao lại cho Minh Huy là được. Cháu thấy thế nào? – bố tôi quay sang hỏi tên Huy.

- Được ạ! – tên Huy tươi cười đáp, sau đó gửi tôi ánh mắt thách thức.

Tôi muốn khóc mà vẫn phải đẩy nước mắt vào trong. Đây gọi là nước mắt chảy ngược.

.

Suốt cả ngày chủ nhật hôm đó tôi đã quên mất rằng mình vẫn còn một người bạn trai mang tên Nhật Đăng.

Không tin nhắn chào buổi sáng, không hỏi thăm, cũng không chúc ngủ ngon. Tôi cũng đâu biết rằng Nhật Đăng đã thất vọng thế nào...

6. Chương 6: Nhật Đăng Và Kế Hoạch Cưa Đổ Mĩ Nhân

..

“Bé Hân có nhắn tin với Minh Huy không?”

.

“Tin gì?”

.

“Như là sáng nhắn tin để chúc buổi sáng tốt lành, tối thì chúc ngủ ngon, nhớ thì nhắn tin nói chuyện ý”

.

“Em không biết nhắn tin”.

.

“Em thường gọi điện. Nghe được giọng sẽ vui hơn.”

“Vậy thì em nhắn tin với anh nhé? Hoặc là gọi điện nói chuyện với anh cũng được.”

.

“Không được”

.

“Tại sao?”

.

“Em không có điện thoại, với lại em bận chơi với Minh Huy rồi”

.

“Em bận chơi với Minh Huy rồi...”

“Em bận chơi với Minh Huy rồi...”

.

Nhật Đăng nằm trên giường, anh vẫn cầm chặt chiếc điện thoại, còn mắt dán chặt vào nó.

Anh thất vọng...

Anh hụt hẫng...

Hi vọng là vô ích...

Nhật Đăng đã chờ đợi từ sáng sớm để mong tin nhắn từ Ngọc Hân, chỉ cần một tin nhắn ngắn ngủi như “Chào buổi sáng” hay “Anh đang làm gì” thôi, nhưng kể quả là vẫn chẳng có cái tin nào được gửi về.

Khó quá đúng không...?

Anh cười nhạt, tự chế giễu mình. Ngày nhỏ như thế, đến giờ vẫn vậy.

“Em bận chơi với Minh Huy rồi”

Chắc giờ này cô bé đó đang ở cùng với Minh Huy rồi.

.

Nhật Đăng quen Ngọc Hân từ nhỏ, anh đã mến cô bé từ lúc mới gặp mặt. Nhưng Hân nói rằng cô bé chỉ thích chơi với Minh Huy và vì trông anh béo ú nên rất xấu, cô bé không thích.

Nhật Đăng buồn, luôn tìm mọi cách để tiến gần đến với Hân, nhưng anh cứ tiến thêm một bước thì cô bé lại lùi xa anh hơn.

Khi đó anh là hàng xóm của Ngọc Hân. Cũng chẳng được bao lâu, gia đình anh lại chuyển đến thành phố khác định cư.

Ngày chia tay Nhật Đăng đã cố dúi vào tay Hân một con siêu nhân màu đỏ chói, thứ đồ chơi mà ngày đó anh thích nhất. Hân nhất quyết không chịu nhận.

Nhật Đăng không biết làm gì hơn là lên xe mà nhìn Hân đầy nuối tiếc.

Hân vẫy nhẹ tay, nói “tạm biệt” nhẹ tênh. Không một lời hứa hẹn là muốn sẽ được gặp lại anh.

“Anh sẽ quay lại”

Nhật Đăng nói chắc nịch.

Hân như không nghe thấy lời nói đó, cô bé lơ đi. Đối với cô bé mà nói, Nhật Đăng chỉ là một trang giấy cô bé không bao giờ muốn lật đến.

Hay là vì Minh Huy đã chiếm hết tầm mắt của cô bé?

.

Tình hình hiện giờ là tên Huy vẫn đang bám víu lấy cái giường tôi không buông.

Bây giờ là 12 giờ đêm.

Không biết là mẹ tôi có thêm gia vị đặc biệt nào vào thức ăn không, nhưng tôi biết là độ dày của mặt tên này đang tăng đến mức khủng khiếp. Tôi đã tìm mọi cách mà vẫn không thể đuổi cậu ta đi được.

- Cậu định ở đây đến bao giờ?

Tôi chống nạnh, trợn mắt nhìn cái tên đang nằm chiếm chệ trên giường và cầm chiếc điện thoại yêu quý của tôi chơi game.

Quá là trơ trẽn. Ăn chực ở nhà người ta xong rồi lại còn chiếm luôn cả cái nơi riêng tư nhất. Đã thế bị đuổi lại không đi. Người gì đầu bám dai như đĩa dối.

- Khi nào buồn ngủ.

Tên Huy vẫn dán mắt vào điện thoại, trả lời hờ hững.

Cậu ta cứ làm như là phòng tôi là lãnh địa của hắn không bằng. Cuốn xéo về cái phòng yêu quý của hắn đi là vừa.

Cậu ta có điện thoại xịn nhưng không chơi game mà phải bắt tôi “giao nộp” cái điện thoại của tôi ra để phục vụ nhu cầu giải trí của hắn. Xong rồi còn viện lí do là vì cậu ta cầm điện thoại tôi nên chơi game ở đây để lát giả lại cho dễ.

- Tớ buồn ngủ. – mí mắt tôi sắp sụp xuống đến nơi, nếu muốn thức nữa chắc phải lấy hai que diêm để chống hộ cái mí mắt.

- Cậu cứ lên giường mà ngủ.

- Không được.

Tôi luôn nghĩ đến đời con gái của mình. Nên cảnh giác với mọi hoàn cảnh cho dù tên Huy có là một thằng một sách chẳng có gì ngoài đồng chữ, nhưng bản tính động vật sẽ vẫn tiềm ẩn sâu trong con người cậu ta. Phòng bệnh hơn chữa bệnh.

Tên Huy đúng chính xác là một con cáo già nhưng luôn mang mặt nạ của một con cừu non. Khi chỉ còn mình tôi thấy mặt cậu ta là con cừu non bỗng nhiên trở thành cáo già. Tôi nói sẽ không sai.

Tên Huy nhìn mặt tôi rồi khẽ nhếch môi cười. Nụ cười dè dặt.

- Có bao giờ cậu thao thức đến đêm chỉ vì vấn đề đang ở trong đầu cậu không?

Mặt tôi bắt giắc đỏ ửng. Tôi rất ghét cái lúc tên Huy biết tôi đang nghĩ gì và lại thêm thất bại từ thiếu trong sáng.

Cậu ta dám bôi nhọ tâm hồn ngây thơ trong sáng của tôi. Một tâm hồn chưa dính bụi trần.

Được lắm.

- Cậu là tên biến thái.

- Tôi chỉ nghe thiên hạ đồn thổi vậy thôi.

- Im ngay cho tôi.

Tôi không dám mừng tượng đến cái mặt mình lúc này có giống với cái mặt của bà bán thịt lợn ngoài chợ hay không. Tôi nghĩ là mặt tôi khiếp đảm lắm. Có thể là giống con đười ươi hoặc khỉ đột gì đó.

- Giả điện thoại đây.

Lời nói đi đôi với hành động. Tôi xông pha vào trận địa giật luôn chiếc điện thoại màu đen huyền bí của mình trên tay tên Huy.

Khi vừa đến tay tôi thì điện thoại vụt tắt. Hết pin.

Tôi quát mắng nhìn cậu ta trong oán hận. Tên Huy cười hì hì như thằng dở hơi rồi đứng dậy bỏ đi.

Ra đến cửa hán mới ngoái đầu lại, nói bằng cái giọng ngọt hơn cả đường.

- Ngủ ngonnnnnnnnn!!!

Sútýt nữa thôi tôi đã sặc nước bọt mà hi sinh rồi.

Trời ơi!!! Sao không có bệnh viện tâm thần nào đưa hán đi khỏi nơi này chứ?!

- Cút ngay!

Tôi rống lên.

.

Những lúc tôi ngủ tôi ghét nhất bị làm phiền. Tôi nên suy nghĩ đến việc mình phải đi học một khóa học võ. Trong lúc đang mơ mơ màng màng mà bị đánh thức là giờ nắm đấm cho tên đấy một phát cho chừa luôn. Cái tội phá đám.

Tôi nghe thấy giọng tên Huy đang gọi tôi.

- Dậy đi. Muộn rồi.

Cái giọng cậu ta cứ lèo nhèo bên tai làm tôi phát bực lên được.

Tôi liền chồm kín chăn, quấn chặt lấy như con kén. Không gian trở nên im lặng. Tôi thủ thẩn trong chăn là tên Huy đã bỏ cuộc và yên tâm ngủ tiếp.

Ba giây sau, cái chăn không cánh mà bay. Tôi giật mình mở bừng mắt.

.

Dám chắc là tôi chưa tỉnh ngủ, đúng vậy, tôi vẫn mơ màng. Tôi thấy khuôn mặt tên Huy-không-có-kính. Nó gần sát mặt tôi, tưởng chừng như sắp chạm nhau vậy. Tôi thấy chiếc mũi cao cao đó, đôi mắt sâu cuốn hút và cả đôi môi hồng hào ...

Tôi chớp mắt, khi mở mắt ra đã thấy tên Huy cách xa tôi cả mấy mét và trên tay cậu ta là cái chăn thân thương của tôi.

Rất cảm ơn trời đã cho tôi cái thói quen là thích mặc piyama khi ngủ. Giả sử như tôi mà có thói quen nude khi ngủ, tên Huy kéo tung chăn một cái là hồng đời tôi rồi, sau này biết ăn nói sao với chồng.

Chẳng nhẽ tôi lại thổ lộ rõ với chồng (tương lai) của tôi rằng:

“Anh à! Có một sự thật em nên cho anh biết. Đó là vào năm em mười bảy tuổi, có một tên khỉ đột vì muốn đánh thức em dậy mà đã lật tung chăn của em, thân thể em chỗ lồi chỗ lõm, chỗ cao chỗ thấp hần đều đã thấy hết. Nhưng anh yên tâm, ngày đó thân hình em chưa được nở nang và quyến rũ như bây giờ đâu... Em xin lỗi... Đó đều do lỗi của hần ta, nếu muốn tính sổ anh hãy tìm hần chứ đừng tìm em...”

Tôi lại vừa nghĩ lung tung rồi đấy.

.

Cậu ta, vẫn cái nhìn hần học, chìa vào tôi như nòng súng sắp phát nổ. Biết tổng là cậu ta điên tiết lắm rồi. Mà đôi khi cũng phải trêu tức tí cho phong phú đời sống tinh thần.

Tôi cười hì hì, giở giọng nịnh nọt.

- Bạn Huy xinh gái... à... nhầm...

ĐẸP TRAI! Xin đừng nhìn tớ bằng đôi mắt ấy.

- Tớ chỉ có một đôi mắt thôi. Không nhìn bằng đôi mắt này thì nhìn bằng đôi mắt nào?

Mắc họng.

Tôi lỡ miệng mất rồi, ý tôi là ánh mắt cơ mà. Lại cho cậu ta cơ hội chặn họng tôi.

- Cho cậu năm phút.

Tên Huy ra lệnh và bỏ khỏi phòng, đóng cửa lại.

Tôi tức tối ném cái gối vào cửa. Tên Huy chết bầm. Sao không biến mất khỏi tầm mắt của tôi luôn đi. Cứ lờn vờn quanh cuộc sống của tôi làm gì mãi.

.

Dù cho tôi có bức tức thế nào, dù cho tôi có ghét tên Huy đến đâu thì cuối cùng tôi vẫn làm đúng theo lời cậu ta, ra khỏi phòng sau năm phút với bộ dạng chỉnh tề nhất có thể.

Tôi bưng vế mặt khó chịu xuống nhà. Mẹ tôi đang chuẩn bị bữa sáng và mọi người đã ngồi đầy đủ vào bàn ăn và chỉ đợi tôi.

Trong suốt bữa ăn tôi hết lườm tên Huy đến đá vào chân cậu ta. Mỗi lần như vậy tên Huy đều cho như là không có gì và coi là không có tôi đang ngồi đối diện cậu ta. Nó làm tôi cực kì khó chịu. Tôi ngồi lù lù trước mặt cậu ta mà cậu ta coi tôi như không có, không thèm liếc nhìn tôi. Tôi tan vào không khí rồi ư?

.

- Hai đứa cãi nhau à? – bố tôi hỏi.

- Dạ không.

- Hai đứa liệu mà làm hòa đi – mẹ tôi như đang đe dọa.

- Con bảo là bọn con không giận nhau mà.

Tôi cố đính chính lại, sự thật là tôi đổi tên Huy. Cũng chẳng rõ lí do tôi đổi hần.

Vì cậu ta phá giấc ngủ của tôi?

hay...

Vì cậu ta không chú ý đến sự có mặt của tôi?

Tôi không biết.

Tôi đành dối mẹ thêm lần nữa, nếu không muốn bị làm quân cờ trong mấy kế hoạch bồi đắp tình cảm cho tôi và tên Huy của mẹ.

.

Tôi vẫn nhớ cái lần tôi và tên Huy cãi nhau. Mẹ tôi biết và lập ngay cho bọn tôi một kế hoạch hoành tráng. Mẹ bắt tôi và tên Huy đi chơi cùng nhau, cụ thể là cái công viên ngoại ô thành phố có cái hồ rộng lớn. Nói chung thì theo lời mẹ tôi là đẹp. Tôi và tên Huy, chẳng ai muốn đi nhưng mẹ tôi dọa nạt này nọ nên hai đứa đành cắn răng mà dắt díu nhau ra công viên.

Đến đấy rồi thì mỗi người một nơi. Tôi ra bờ hồ ngồi tự kỉ, ngồi kiêu gì mà chiếc ghế búp bê bị rơi xuống. Quỷ tha ma bắt nhà nó, tôi cố vớt nó lên thì bị lộn cổ xuống hồ. Cũng may tên Huy cứu kịp, không chắc giờ này tôi đang núp sau nải chuối ngấm gà khóa thân rồi. Sau hôm đấy tôi ốm nguyên luôn vài ngày, mẹ lo sốt vó lên. Sau đó thì tôi và tên Huy lại trở lại như cũ.

Nhưng thề là tôi không dám làm theo kế hoạch nào của mẹ nữa đâu.

- Bố mẹ sẽ đi công tác vào ngày mai...

Tôi biết ngay mà, mặt tôi xụ xuống ngay khi câu nói của mẹ vừa dứt.

- Vâng.

- Huy chăm sóc Hân hộ bác nhé.

Luôn luôn là vậy. Mẹ tôi tin tưởng tên Huy hết mực, cậu ta thì nhanh nhẩu đồng ý ngay. Thôi kệ, tôi cần phải nghe lời để có kinh phí mà mua ảnh Idols của tôi và tôi dự định sẽ làm một chuyến sang Hàn Quốc.. Ôi mấy anh đẹp trai của đời em!!!

.

Ăn sáng xong tôi và tên Huy cùng xách ba lô lên... và đi học.

Mọi chuyện suôn sẻ từ sáng cho đến trưa, khi hết ca học sáng. Nhật Đăng xuất hiện trước mặt tôi. Tôi khá bất ngờ và tí nữa đã quên anh ấy là bạn trai của tôi. Òa!!! Bạn trai... nghe sao vừa sướng vừa ngượng...

Mọi người xung quanh bàn tán. Cũng không phải gay gắt cho lắm. Tôi nên tập làm quen với nó, bạn gái của người đẹp trai hường sẽ bị lôi ra mổ xẻ.

Nhật Đăng muốn mời tôi đi ăn. Tôi ậm ừ nhìn sang tên Huy như xin phép, cậu ta nhìn tôi, gật đầu và nhanh bước ra khỏi tầm mắt của tôi.

Không phải tôi sợ tên Huy, đó như là bản năng, tôi không kiểm soát nổi mà nó tự bộc phát.

.

Nhật Đăng rất vui tính. Anh ấy không im lặng như tên Huy trong lúc ăn, anh ấy sẽ kể những câu chuyện về học tập, bạn bè, vân vân và mây mây. Tôi không nói nhiều trong lúc ăn như ngồi với tên Huy vì sợ mất hình tượng “yểu điệu thục nữ”. Không được nghe giọng cụ non cảm râm vì tôi nói nhiều của cậu ta, có gì đó thiếu thiếu.

Mặc dù tôi và Nhật Đăng đã chính thức trở thành một cặp nhưng tôi vẫn thấy giữa chúng tôi có khoảng cách.

Tôi thích Nhật Đăng?

Có cảm tình với vẻ ngoài của anh ấy thì đúng hơn.

Nhiều người nói tôi và Nhật Đăng hợp nhau, đến tôi cũng chả biết là hợp về cái gì nữa. Tôi đang bắt đầu không hiểu mình rồi đây.

.

Nhật Đăng rủ tôi đi chơi, đúng ra là hẹn hò. Nói ra từ này thấy hơi ngại thật. Anh ấy nói đi vào ngày chủ nhật, cả ngày. Tôi đồng ý.

Nhật Đăng cười rạng rỡ. Anh ấy đã đưa ra rất nhiều lời dụ, nào là đi ăn kem, xem phim, đến trung tâm giải trí. Tôi là tôi thích mấy nơi đó đến phát điên. Nhớ lại là tên Huy chẳng đến mấy nơi đó bao giờ nên toàn tôi tự đi, nhưng cũng ít lắm, bởi cậu ta có đi đâu.

.

- Chủ nhật này cậu tự ra nhà sách đi.

- Cậu đi đâu?

Tên Huy cúi xuống nhìn tôi, nhìn chằm chằm không cho tôi con đường thoát thân, có vẻ như cậu ta đang sợ tôi nói dối rằng tôi đi đâu đó mà không cho cậu ta biết.

Thôi được rồi... bố mẹ tôi giao... cậu ta có quyền được biết tôi đi đâu, làm gì.

- Hẹn hò.

Tôi bỗng cảm thấy mình thật là... mặt dày. Nói ra từ “hẹn hò” không chút bối rối ngượng ngùng. Chứ tôi thấy trong phim Hàn Quốc nhân vật nữ báo cáo là đi hẹn hò là mặt ửng hồng lên, bẽn lẽn thấy rõ.

Có khi là tôi không có cảm giác gì với Nhật Đăng cũng nên.

Tên Huy thôi nhìn tôi, mặt vô cảm quay ra hướng khác.

- Ừ.

Một chữ đồng ý nhẹ nhàng. Cái chữ “ừ” đó như là cậu ta đã hiểu và sẽ tự đến nhà sách một mình vào chủ nhật. Nhưng tôi lại cảm thấy cậu ta không muốn để tôi đi chút nào.

Mặc kệ cậu ta vậy. Đi hay không là quyền của tôi. Tôi thích thì tôi đi.

- Tớ không ngờ Nhật Đăng là con người sến súa đấy.

Tên Huy nhếch môi cười. Sến súa?? Mang tiếng là học giỏi mà cậu ta chẳng biết dùng từ đúng với hoàn cảnh chút nào.

- Không phải sến súa. Là LÃNG MẠN. Hiểu chưa?

Tự xưng tên Huy bật cười như kiểu cậu ta mới nghe xong một câu chuyện tếu. Cậu ta gật gật cái đầu, vẫn không ngừng cười.

- Ừ... Lãng mạn.

Tên Huy cười nhạo tôi.

- Cậu thì biết cái gì.

- Biết chứ sao không. Chẳng phải giống với mấy bộ phim tình cảm sến chảy nước cậu hay xem đó à????

- Không sến. Cậu không thấy là nó rất nhân văn à?????????

- KHÔNG.

Nói chuyện với cậu ta điên chết mất. Tôi nghĩ chắc rằng miệng tôi sẽ ngoác rộng ra vài centimet nếu khi nào gặp cậu ta cũng sẽ cãi nhau như thế này. Mà thực tế thì hôm nào cũng cãi nhau, nhẹ nhàng hơn thì tranh luận. Tôi sẽ được cho vào top những người có cái miệng rộng nhất thế giới trong tương lai... (Ặc @.@)

- LÃNG MẠN.

- Sến súa.

- LÃNG MẠN.

- Sến súa.

-...

-...

...

Tôi và tên Huy cứ lẳng mạn với sến súa trên suốt dọc đường về nhà. Đến tối hôm đấy tôi phải uống thuốc vì sợ ngày mai mất giọng và sẽ không phát ra nổi tiếng nói cá nhân.

7. Chương 7: Nhật Đăng Và Kế Hoạch Cưa Đổ Mĩ Nhân (2)

Chủ nhật.

Suốt một tuần tôi mong chờ nhất ngày này. Được cùng anh đẹp trai đi xem phim rồi đi ăn kem, sau đó đến trung tâm giải trí. Nghĩ thôi mà tôi đã phát sướng lên rồi.

Vui vẻ như thế...

Chờ mong như thế...

Mà tôi vẫn không biết đường dậy, phải nhờ đến sự giúp đỡ của tên Huy tôi mới lết xác ra khỏi giường.

Ngày Đăng qua đón tôi, anh ấy đã dặn trước với tôi là sẽ đi cả ngày rồi.

Tôi không ý kiến, đi bao lâu cũng được, miễn là vui và... trong sáng. Đừng tưởng tôi có trí tưởng tượng phong phú nên trong đầu tôi đầy thứ đồi bại, chỉ là thỉnh thoảng tôi cũng có đọc vài tiểu thuyết ngôn tình có cảnh nóng thôi. Cũng không ảnh hưởng lắm nhỉ?

.

Điểm đến đầu tiên: Công viên tình nhân

.

Tôi ngơ ngác đi theo Nhật Đăng.

Nơi này quá là đẹp so với tưởng tượng của tôi. Những con đường đầy đủ hoa văn được xếp bởi những viên sỏi, hai bên đường là hai hàng hoa anh đào nở hồng rực rỡ mà chỉ cần một cơn gió là cánh hoa sẽ ba phấp phới, giống như trong anime Hyouka vậy. Tôi thích anime đó lắm luôn, có cảnh hoa anh đào rất đẹp. Trời cao trong xanh, mây bay lững lờ, nắng nhẹ hắt xuống qua tán lá in lên mặt đất những mảng loang lổ.

Ở đây còn có một cái hồ rất lớn, nó xanh ngắt và những ngọn sóng gợn lăn tăn theo nhịp gió. Tôi cảm thấy rất quen thuộc, như là tôi đã từng đến đây. Quen đến lạ lùng.

.

Đến giờ tôi mới để ý đây là công viên tình nhân. Vì hôm nay là chủ nhật nên mọi người đến đây rất đông. Tôi trở mắt ra nhìn, đâu đâu cũng thấy toàn đôi với cặp, dắt tay nhau đi dạo, lẳng mạn quá.

Ngắm xong rồi tôi mới đưa ra một kết luận là may mà còn ở Việt Nam, ở Mĩ chắc đang hôn hít nhau đắm đuối rồi.

Éc... hôn là một nét đẹp cơ mà, có gì đâu chứ. Với cái khung cảnh lẳng mạn như lúc này thì hôn nhau nhìn trông rất đẹp, như phim. Tôi cũng muốn như thế. Hoàng tử bạch mã ơi!! Anh ở đâu??

Tôi ngó nghiêng ngó dọc, như kiểu người vừa mới ra tù đang khám phá lại cuộc sống xung quanh. Giống lắm đây.

Ngày Đăng đi sát tôi, hai tay xỏ vào túi quần. Đi cạnh anh ấy làm tôi cũng tỏa sáng lây. Mọi người đều nhìn vào chúng tôi, đa phần là ngưỡng mộ.

Ngưỡng mộ đi, thần tượng đi, xem bạn trai của các người có đẹp bằng bạn trai tôi không. Tôi sướng đến xúc động mất. Mũi cứ gọi là phổng ra.

Bồng bàn tay tôi được hơi ấm bao bọc. Nhật Đăng cầm lấy bàn tay tôi. Tay anh ấy thật to và ấm áp. Nhật Đăng mỉm cười.

Trời ơi!! Làm ơn mà. Đừng cười với tôi bằng nụ cười đó, tôi phụt máu mũi mất.

Gió nhẹ thổi bông bênh mái tóc nâu của Nhật Đăng, anh ấy thế này trông thật đẹp. Mặt tôi đỏ lên. Cánh hoa anh đào rơi lả tả, nụ cười của anh ấy lại càng tỏa sáng. Tôi như sắp chết ngất vì cảnh tượng trước mắt. Tôi bối rối nhìn ra nơi khác.

Có khi nào anh ấy là bạch mã hoàng tử của đời tôi không nhỉ?

Tôi không biết sau này tôi sẽ thế nào. Tôi và Nhật Đăng có còn với nhau không. Nhưng tôi biết là bây giờ tôi đang rất vui và hạnh diện.

Nhật Đăng dắt tay tôi đến cạnh bờ hồ, cùng tôi ngồi xuống chiếc ghế gỗ được sơn màu trắng ngay cạnh đó. Tôi thơ thẩn nhìn mặt hồ xanh ngắt gợn sóng lăn tăn, không quá nổi bật nhưng đủ để thu hút tầm mắt tôi.

.

“Tại sao tớ lại phải đến đây với cậu nhỉ?”

.

“Cậu không thích thì có thể về...”

.

“Cậu bảo tớ về một mình? Vô tâm!”

.

“Nếu tớ vô tâm thì đã vứt cậu lại với cái tên yêu râu xanh đó rồi.”

.

“Tớ không cần cậu... Đừng xen vào việc của tớ.”

.

Một mảng kí ức ủa về trong đầu tôi.

Tôi đã giận tên Huy như thế. Ngày đó tôi học lớp 9, có một thằng cha nói thích tôi, rủ tôi đi chơi, tôi đồng ý. Và hẳn giờ trò sàm sỡ, tôi chẳng nhận thức ra nỗi cho đến khi tên Huy xuất hiện và cứu tôi khỏi bàn tay dơ bẩn đó. Nhưng tôi lại ngây thơ trách tội lại tên Huy, thành ra chúng tôi giận nhau. Kết quả là được mẹ tôi sắp xếp ra công viên như tôi đã kể đó.

Đó là nơi này. Khác trước kia quá. Tôi vẫn nhớ cái chỗ tôi làm rớt giày, cả cái chỗ tôi rơi xuống nữa. Tôi tự cười. Lẽ ra tôi nên xin lỗi tên Huy nhưng tôi lại không làm thế, lòng tự tôn của tôi quá cao chẳng?

- Này! Em làm sao vậy?

Nhật Đăng đưa tôi về với thực tại. Tại sao cứ mỗi khi đi cùng Nhật Đăng tôi lại nghĩ về tên Huy nhỉ? Cậu ta ám ảnh tôi quá rồi. Hu..Hu..

- Không sao.

Tôi nở nụ cười nhẹ, để anh ấy yên tâm là tôi còn bình thường.

- Em nhìn cái mặt hồ từ này đến giờ. Muốn xuống tắm không?

Nhật Đăng trêu chọc tôi, mặt anh ấy hiện rõ điều đó.

Tôi đã xuống đó tắm rồi, một lần là quá đủ nên sẽ không có lần thứ hai đâu. Tôi bật cười trước lời trêu đùa của Nhật Đăng.

- Tin không? Em đã uống nước hồ này rồi đấy...

Nhật Đăng há hốc miệng ngạc nhiên, trông ngổ mà đáng yêu quá đi mất. Sau đó anh ấy tò mò dò xét tôi.

- Em đùa anh.

- Em nói thật.

- Bằng cách nào?

Tôi trả lời anh ấy bằng một nụ cười tinh nghịch rồi đứng lên và bước nhanh đi, để lại anh ấy ngơ ngác ở đằng sau.

- Nói cho anh...

- Đây nhé, anh muốn thử thì nấp úp xuống rồi cúi đầu xuống hồ húp vài hơi là được mà.

Tôi lè lưỡi, mặt Nhật Đăng lúc bị chọc quê rất ngây ngô, y như đứa trẻ bảy, tám tuổi vậy.

- Em...

Nhật Đăng bắt lực nhìn tôi.

Ánh mắt của anh ấy...

Tôi giật mình, khép lại nụ cười trên môi.

Đôi mắt không to cũng không nhỏ đó...

Chiếc mũi cao và thẳng tắp đó...

Khuôn mặt góc gạnh đó.

Cánh môi mím lại vì bất lực không biết nói gì đó...

...

Quen quá. Tôi chờ đợi nhìn Nhật Đăng. Cố gắng lục tung trí nhớ để tìm cho ra một người, có lẽ là tôi đã từng quen, mà Nhật Đăng mang nét tương đồng với người đó. Nhưng sao thế này?? Tôi chỉ nhớ mỗi Minh Huy.

Điên tiết mất...

- Bé Hân...! – Nhật Đăng hươ hươ tay trước mắt tôi.

.

“Bé Hân...”

“Bé Hân...”

.

Có ai đó đã từng gọi tôi như thế, giọng nói như thế và một người như thế. Chấm hết. Tôi chỉ nhớ đến thế thôi.

- Anh... Anh vừa nói gì? – tôi lắp bắp hỏi lại.

- Bé Hân!

Tôi ngây ngô, có gì đó không ổn. Nhật Đăng rất quen nhưng tôi không thể nào nhớ nổi.

- Em bị sao rồi? Ôm hả?

Nhật Đăng thấy vẻ mặt trắng bệch của tôi nên lo lắng đặt tay lên trán tôi để kiểm tra.

Tôi lấy lại vẻ bình tĩnh nhất, cười ha ha vào mặt Nhật Đăng.

- Anh lại bị em lừa rồi. Ngốc quá.

- Em thật là...

Nhật Đăng gãi đầu ngượng ngùng. Tôi đẹp ngay cái ý định muốn nhớ lại là tôi có gặp Nhật Đăng ở đâu không, bởi nếu đã từng gặp thì tôi nhất định sẽ nhớ, người đẹp chưa bao giờ thoát được tôi. Cũng như tên Huy đó, ngày đó cậu ta rất đẹp trai nên tôi nhớ rất rõ. Còn bây giờ thì... bỏ đi...

.

Kế hoạch thứ nhất: tạm ổn, mở đường cho kế hoạch hai

.

Điểm đến thứ hai: Rạp chiếu phim

.

Sau khi lờn vờn vài vòng quanh công viên để ngắm hoa anh đào thì Nhật Đăng cùng với Ngọc Hân đến rạp chiếu phim.

Cô bé phấn khởi ra mặt, tò mò không biết Nhật Đăng chọn phim gì. Nhật Đăng, sau khi dẫn Ngọc Hân đi mua nước và bỏng ngô thì đến quầy soát vé.

Ngọc Hân thần thờ nhìn cái poster của bộ phim mình sắp xem. Cảm động rớt nước mắt, cô bé rưng rưng như sắp khóc. Nhật Đăng thật tuyệt vời, không ngờ anh hiểu cô bé đến vậy. Có nên thưởng cho anh ý một nụ hôn không nhỉ.

Bộ phim có tựa đề là: Người tình nhân bí ẩn

Thể loại: phim ma + kinh dị

Độ dài: 100 phút

Đã vậy trên tấm poster có hình ảnh minh họa là nam chính và nữ chính đều đẹp mê hồn, xung quanh thì máu me be bét, trông thật rợn người.

Nhật Đăng quan sát biểu cảm trên khuôn mặt của Ngọc Hân, thấy cô bé dần ra nhìn tấm poster lại tưởng cô bé sợ. Anh cười thầm trong bụng. Vậy thì càng tốt, anh có cơ hội được thể hiện mình rồi.

- Em không sao chứ?

Nhật Đăng quan tâm hỏi cô bé.

- O... hơ... hơ... không sao.

Ngọc Hân lắc đầu, ánh mắt tràn đầy cảm kích. Thật là... nhìn anh ấy chỉ muốn hôn ột phát, sao lại dễ thương đến thế cơ chứ.

Nhưng Nhật Đăng lại hiểu nhầm ánh mắt đó lại tưởng là Ngọc Hân đang cầu xin mình đừng vào đó. Anh lại càng thêm phấn khích.

Nhật Đăng kéo tay Ngọc Hân vào trong, ngồi vào chỗ có thể nhìn rõ màn hình nhất, miệng tùm tùm cười. Ngọc Hân sướng quá thành ra là mặt ngu không tả nổi.

Mọi người xung quanh đều ngồi đầy đủ vào các chỗ ngồi, hội hộp chờ đợi bộ phim sắp được phát.

Đồng hồ điểm giờ G.

Màn hình rộng lớn trước mắt sáng lên, mang màu đỏ của máu. Vài tiếng thét khê khàng phát ra.

Ngọc Hân chăm chú nhìn vào chiếc màn hình rộng đang biến đổi màu sắc không ngừng, vừa xem phim vừa ăn bỏng ngô.

Mười phút trôi qua, vẫn chưa có cảnh kinh dị hay ma quỷ nào xuất hiện.

Nhật Đăng ngồi bên cạnh Ngọc Hân, chủ yếu là nhìn cô bé, chứ thực ra chẳng chú ý gì đến bộ phim đang phát.

Hai mươi phút đi qua. Vẫn chưa có gì là đặc sắc. Ngọc Hân ngáp một cái dài rồi quay mặt sang Nhật Đăng. Bất gặp ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào mình của anh.

Nhật Đăng không có gì bối rối, vẫn nhìn Ngọc Hân như vậy.

- Anh chú ý đến bộ phim đi, đừng nhìn em.

- À. Ờ...

Nhật Đăng cười ngượng, cầm lấy lon nước uống một hơi.

- Anh nhìn kìa!

Ngọc Hân kéo kéo cổ tay áo của Nhật Đăng.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng hét chói tai của mấy cô, mấy chị vang lên như lợn bị chọc tiết. Nhiều người khác thì toát mồ hôi hột. Trong đó có Nhật Đăng nhà ta.

Trán anh ướt đầm mồ hôi. Thật là rùng rợn.

Cảnh vừa nãy là cảnh một tên đực rựa bị cô gái cắt mất cái đầu. Máu phun lên tung tóe, cô gái cầm chiếc đầu chàng trai với đôi mắt còn trợn trắng cười khanh khách như người điên, sau đó còn lè lưỡi liếm máu đang rơi nhỏ giọt từ chiếc đầu xuống.

Nhật Đăng siết chặt nắm tay, thật cố gắng để giữ bình tĩnh. Anh quay sang xem tình hình Ngọc Hân, cô bé hình như... sợ quá nên đơ luôn rồi.

- Em... em có sao... – Nhật Đăng lắp bắp hỏi.

Ngọc Hân qua sang nhìn Nhật Đăng, khẽ nhú mày.

- Em ổn. Phim này đang đến lúc gay cấn.

Cô bé vội quay lại chăm chú xem phim.

Vài chục phút sau đó là bao nhiêu cảnh máu me. Tiếng hét chói tai phát ra từ những cô gái và cả chàng trai ngồi xem phim ngày càng nhiều.

Ngọc Hân trề môi nhìn khung cảnh hoảng loạn xung quanh mình. Đã sợ thì thôi lại còn bày đặt xem phim ma.

Mà phim này càng xem càng gay cấn, mắt Ngọc Hân sáng rực. Cô bé không thể nào rời mắt nổi, bàn tay cứ vô thức nắm lấy bắp rang bơ mà cho vào miệng ăn.

Bộ phim kể về câu chuyện của một chàng trai cùng với bạn gái của mình ra biển chơi. Không may cô bạn gái rơi xuống biển, nhưng vì sợ nước nên chàng trai đã không dám nhảy xuống biển cứu cô bạn gái, đến khi đội cứu hộ vớt được cô gái đó lên thì đã quá muộn, cô gái ấy chết nhưng đôi mắt vẫn mở to, nước da nhợt nhạt. Không lâu sau đó chàng trai có một người tình mới, những câu nói, hành động của cô ta đều rất bí ẩn nhưng lại đem lại cho chàng trai ấy cảm giác quen thuộc, rất giống với bạn gái cũ của mình. Chàng ta lo sợ, bèn đến nghĩa trang để đào mộ cô bạn gái cũ lên, trong quan tài chỉ còn một lớp vải trắng, cái xác đã biến mất. Tiếp sau đó là những ngày chàng trai phải chịu đựng sự trả thù từ người tình của mình - người mang linh hồn của cô bạn gái cũ.

.

Nhật Đăng suốt mấy chục phút vừa qua như đang phải trải qua cực hình. Mặt anh từ xanh sang tím, xám ngắt rồi đến trắng bệch, trắng ngang cái xác chết trôi trong phim.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, anh như sắp ngất đến nơi.

Chặt chém, ăn thịt người, mổ xẻ,... muốn nôn quá. Anh cắn chặt răng đến nỗi đôi môi trắng bệch. Thâm nguyên rửa thằng cha nào viết ra bộ phim quái đản này. Quá kinh tởm... ngay cả lòng, phèo, phổi, gan, tim,

óc người cũng bị đem ra cho cô tình nhân trong phim thưởng thức, cô ta còn cười sung sướng ăn lấy ăn để. Vì bản lĩnh của một thằng đàn ông nên anh đành cố mà xem phim.

Mấy cô gái đi cùng người yêu sợ phát khóc, co ru rú vào lòng người yêu mình. Lại có vài người không chịu nổi mà phải chạy ra ngoài, có người thì ngất lên ngất xuống.

Anh nhìn Ngọc Hân, cô bé thản nhiên ăn bỏng ngô và uống nước trái cây. Mắt dán vào màn hình nhưng mặt lại không biểu cảm gì.

Nhật Đăng như muốn đâm vào mặt mình. Ngay cả anh còn sợ hãi hơn cô bé đó.

- Bé Hân này!

Anh khế sát vào Ngọc Hân gọi.

- Đừng nói gì, em muốn xem phim.

Cô bé phớt lờ, đẩy anh qua một bên.

Nhật Đăng ôm cái mặt đầy đau khổ, bây giờ đã thấy rõ cái tội không tìm hiểu kỹ sở thích của đối tượng mà tự tay chọn đại một bộ phim theo ý mình. Rõ khổ. Muốn hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Giờ thì bẽ mặt rồi, Ngọc Hân xem như chẳng có gì, anh thì sợ run cả người. Tự hứa với bản thân là sẽ chẳng bao giờ động tay đến phim kinh dị ma quỷ nữa.

- Anh ổn chứ?

Thấy khuôn mặt trắng bệch của Nhật Đăng, Ngọc Hân lo lắng hỏi.

- À...ừ... anh ổn, có gì đâu.

Anh cười như mếu.

Miệng muốn gào lên rằng “Không. Anh không ổn chút nào. Bộ phim chết tiệt, dài những 100 phút. Anh sẽ chết mất thôi”.

Ngọc Hân gật gật đầu.

- Vậy thì anh xem tiếp đi. Đang đoạn hay đó.

.

Phút thứ 70.

Nhật Đăng run bần bật vì sợ, người co rúm lại như con mèo hen.

AAAAAAAAAAAAA!!!!!!!

Lọat âm thanh chói tai lại vang lên, cả người ngoài lẫn người trong phim đều kêu lên thảm thiết. Mặt Nhật Đăng cắt không còn một giọt máu.

Ngọc Hân chú tâm hơn, không để một giây nào của phim bị sót.

Nhiều người vì sợ quá đã phải chạy ra ngoài.

Nhật Đăng không muốn xem phim chút nào nữa, sợ lắm nhưng không thể rơi nước mắt. Anh vội lao ra ngoài không thèm báo với Ngọc Hân, để lại cô bé cùng vài con người sắt đá ở trong đó xem phim.

Ngọc Hân thấy Nhật Đăng lao ra ngoài lại tưởng anh cần giải quyết nỗi buồn nên mặc kệ. Còn những ba mươi phút nữa mới hết phim, không thể bỏ dở mà ra ngoài được.

.

Nhật Đăng chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Anh có phải là một thằng thích ảo tưởng không.

Tưởng đâu sẽ được làm bờ vai vững chắc cho cô bé Hân nương tựa, ngờ đâu... tí nữa thôi anh đã rúc và người cô bé vì sợ rồi. Bẽ mặt quá. Rồi anh biết nói thế nào với cô bé đó đây.

Nhật Đăng vác cái mặt thất thần tím tái ra ngoài, nom rất tội nghiệp. Đêm nay anh biết ngủ thế nào đây. Có khi là phải mua vài liều thuốc ngủ cho dễ ngủ mất.

.

Kế hoạch thứ hai thất bại.

8. Chương 8: Thất Bại

Địa điểm thứ ba: nhà hàng

.

Từ lúc ra khỏi rạp chiếu phim tôi đã thấy Nhật Đăng không ổn. Mặt anh ấy thất thần và tím tái. Cái lúc đang xem phim hay mà anh ấy lao vụt ra ngoài tôi đã nghĩ ngay đến việc anh ấy bị... tiêu chảy. Mong rằng anh ấy vẫn ổn. Tôi không muốn dừng cuộc chơi bây giờ đâu. Mới có 1 giờ chiều thôi à.

- Anh khỏe chứ?

- Khỏe.

Nhật Đăng nở nụ cười tỏa nắng mặc dù khuôn mặt vẫn còn hoảng loạn, hình như là thế. Đừng bảo với tôi là anh ấy sợ nhé.

- Em thấy bộ phim thế nào?

- Tạm được.

Tôi nói thật đấy. Phim này nổi tiếng lắm, lại toàn diễn viên kì cựu nữa, nhưng chưa thực sự sợ. Cần phải tăng thêm tính kinh dị hơn.

- Tạm... tạm được? Thế nào mới gọi là hay? – Anh ấy kinh hãi hỏi tôi.

- Kinh dị thêm nữa...

- Hả??

Nhật Đăng trở mặt. Nhìn tôi như sinh vật lạ.

Hê Hê... chắc anh ấy bất ngờ lắm. Tôi là fan thể loại phim kinh dị, tôi còn có một khả năng đặc biệt đó là vẫn có thể ăn ngon khi xem những cảnh mổ xẻ, ăn thịt người. Tên Huy cũng thích xem phim kinh dị lắm, nhưng lại thích chối, phải được tôi lôi kéo mới chịu xem, đúng là toàn bày đặt vớ vẩn.

Nghĩ lại cũng thấy bản thân tôi và cậu ta thật là quái đản.

- Anh thấy hay không?

- Ừ... hay...

- Hồi nãy xem phim ý. Em thấy nhiều người cứ thích giả vờ không sợ, đến đoạn kinh dị thì thi nhau chạy ra ngoài.

Cái này gọi là sợ mà cứ thích ra vẻ. Ở nhà xem phim hoạt hình đi cho rồi. Đêm nay mấy người đó sẽ ngủ thế nào nhỉ? Run cầm cập trong chăn hay sợ quá nên ngất luôn, đỡ mất công ép mình phải ngủ.

Bỗng chốc mặt Nhật Đăng tái mét. Tôi nói gì sai à?? Hay anh ấy lại muốn chạy vào nhà vệ sinh. Hồi sáng Nhật Đăng còn khỏe lắm mà.

- Anh muốn đi vệ sinh à?

- Không... không... Chúng ta đi.

- Đi đâu?

- Ăn kem.

Ăn kem!!!!!! Tôi chắc chắn rằng mắt tôi đang sáng rực lên như con cún sắp được khúc xương để gặm. Tôi khoái ăn kem từ nhỏ, vì vậy mà trong tủ lạnh nhà tôi luôn chất đầy kem. Tất nhiên là chỉ khi bố mẹ tôi đi công tác tôi mới dám mua về. Còn phải canh chừng tên Huy. Cậu ta biết tôi lén lút ăn kem là lại mắng xa xả vào mặt kiểu ăn kem nhiều không tốt, đến khi ốm thì ai lo (tôi không cần cậu ta lo... hừ), viêm họng rồi không nói được thì đáng đời... còn nhiều nhiều nữa...

Nhật Đăng không cho tôi lên mây được bao lâu, anh ấy liền kéo tôi rơi xuống mặt đất một cách đau đớn.

- Trước hết là phải đi ăn cơm đã.

- Không ăn, có được không?

Tôi thấy mình giống con thỏ con đang làm nũng.

- Được.

Ôi Nhật Đăng à, yêu anh quá đi mất.

- Không ăn cơm, không ăn kem.

Anh ấy cười gian. Hiu hiu... cho tôi rút lại từ yêu vừa nãy.

.

Trước mặt tôi là bao nhiêu thức ăn ngon. Nhưng tôi muốn ăn kem. Nhật Đăng ra hiệu bảo tôi ăn cơm.

- Em muốn ăn kem.

- Được thôi. Nhưng trước hết chúng ta chơi một trò chơi đã nhé.

Nhật Đăng nháy mắt. Trong nụ cười có chút ma mãnh. Tôi không cần biết, chỉ cần được ăn kem là tôi chấp nhận hết. Tôi tự thấy mình thật giống thằng nghiện đang lên cơn.

- Em đồng ý.

- Chơi oẳn tù tì, luật chơi: ai thua phải ăn một thìa cơm hoặc ăn đồ ăn ở trên bàn.

Luật rừng à??

Tôi muốn khóc quá. Ngày nhỏ chơi oẳn tù tì lúc nào tôi cũng thua, bây giờ lớn hơn rồi nhưng chưa chắc là tôi có thể thắng. Có khi chưa đợi đến lúc ăn kem bụng tôi đã căng tròn rồi.

- Thế nào?

Nhật Đăng thách thức. Vẻ mặt đã hồng hào trở lại.

Đành liều vậy.

.

“Chơi oẳn tù tì với anh nhé, bé Hân?”

“Được thôi, dù sao em cũng phải đợi Minh Huy.”

“Kéo, búa, bao...”

“Em búa, anh bao, em thua rồi...”

“Lần này em sẽ thắng anh cho xem”

“Kéo, búa, bao...”

“Em lại thua rồi kìa”

“Chơi lại lần nữa”

“Kéo, búa, bao...”

“Lại thua nữa rồi”

“Em sao thắng nổi anh...he...he...”

“Hu...hu... Anh ăn gian...”

“Đâu có. Thôi mà. Đừng khóc nữa”

.

Lần thứ nhất.

- Kéo, búa, bao...

- Hê hê... ăn đi. Anh thắng rồi, ăn đi.

Tôi ngậm ngùi đút một thìa cơm vào miệng.

.

Lần thứ hai.

- Kéo, búa, bao...

- Em ăn đi, thua rồi đó.

.

Lần thứ ba.

- Kéo, búa, bao...

- Em thua lần ba rồi nhé. Haizz... ngoan ngoãn ăn đi.

.

Lần thứ n...

.

Tôi nằm gục ra bàn. Tôi thua rất nhiều nên phải ăn rất nhiều. Bụng tôi giờ đã no căng, đút kem vào chỗ nào bây giờ.

Tôi chẳng biết làm gì hơn là ai oán nhìn Nhật Đăng đang cười hì hì. Anh ấy là đồ đểu. Trên đời này chẳng có thằng con trai nào tốt hết. Minh Huy cũng thế, ngay cả Nhật Đăng nữa. Tôi mất lòng tin với lũ đực rựa các người rồi, trừ vài anh thần tượng đẹp trai của tôi ra nhé.

- Cảm thấy thế nào?

Còn hỏi được câu này. Muốn đấm vào mặt anh ấy quá.

- Anh chơi ăn gian.

- Hơ... hơ... Tự em chơi, tự em thua.

- Anh là đồ đểu.

Tôi bắt màn cãi lại.

- Không biết chơi còn bày đặt.

Giọng nữ chua ngoa ở đâu đó xen vào. Dám cá là cô ta phải luyện tập nhiều lắm để có được giọng nói chanh chua như vậy. Tôi quắc mắt sang cô gái ở bàn bên cạnh.

Ồi trời ơi!!!

Thời đại nào rồi mà còn trang điểm ặt trắng bệch, mấy lạng phấn trên mặt chứ chẳng đùa, môi cô ta màu cà chua. Cô ta tính đóng vai chú hề cho trẻ con xem đấy à???

- Không biết gì còn bày đặt hóng hớt.

Cô ta bặm môi, mặt hầm hầm như thịt bầm nấu cháo.

Tôi và cô ta cùng đấu mắt với nhau. Muốn thắng hả?? Mơ đi... Mặt cô ta ti hí ngang mắt lơn. Dám đòi đọ mắt với tôi. Thật nực cười.

- Đừng nhìn em bằng đôi mắt ấy. Đôi mắt đỏ rực tràn đầy...

Tôi ngẫu hứng hát một câu, liếc xéo chị gái bên.

Mặt cô ta đanh lại. Hô... hô... Xem kia. Trông chẳng khác nào con ngáo ộp. Mắc cười quá đi mất.

- Hihahaha...

Tôi bật cười. Quên luôn cả việc mình còn phải giữ hình tượng thực nữ. Cô ta mặt đỏ bừng, tức tối đứng lên và chỉ vào mặt tôi.

- Con ranh kia. Cười cái gì mà cười.

Mới nói thế mà đã điên rồi. Nóng nhanh quá.

- Ê. Chị gái! – Tôi thôi cười, ra vẻ nói chuyện nghiêm túc với cô ta. – Nào chị phẳng đến mức không có nếp nhăn nào à? Tôi cười, việc của tôi. Liên quan gì đến chị?

Cô ta mím môi. Nhìn tôi đầy thù hận.

Nhật Đăng thích thú xem cuộc tranh cãi. Rồi em sẽ cho anh biết sức mạnh võ mồm của Ngọc Hân này.

Cô ta không cãi được, liền quay ngoắt sang Nhật Đăng, nói bằng giọng thông cảm đến nào nê.

- Tiếc cho anh thật đấy. Chắc anh toàn bị cô ta bắt nạt nhỉ?

Nhật Đăng cười. Vui lắm hay sao mà còn cười được. Người ta đang bêu xấu bạn gái anh đó.

Cô ta vênh mặt lên, thách thức.

- Anh đẹp trai vậy thiếu gì gái. Lại đi chọn một cô hai mặt như một. Người thẳng như cây sào.

Hớ? Hai mặt như một? Người thẳng như cây sào? Vài người đang nghe cuộc cãi vã của tôi với cô ta bật cười. Grừ... các người dám cười tôi...!!

Sự thật là tôi không có thân hình đẹp nhưng ít ra là vẫn có đường cong cơ thể. Còn cô ta ngực to mông bự nhìn mà xót lòng quá. Đi chạy chắc ngực với mông cứ nảy tanh tách như tép nhảy ý nhỏ.

Được rồi. Đã cãi phải cãi hết mình.

Tôi nuốt cục tức xuống bụng, gỡ ra khuôn mặt hài hòa.

- Chị gái xinh đẹp. Người chị rất đẹp. Có thể cho tôi biết số đo ba vòng của chị không?

- 90-60-90.

Cô ta trả lời ngay, mặt vênh vào tự hào. Người đẹp dzữ quá ha.

- Woa!! Thật chuẩn đáng đồng hồ cát.

Mặt cô ta đen kịt. Lại nhìn tôi bằng con mắt đỏ rực.

- Cô... nói gì?

- Tôi nói người chị như cái đồng hồ cát vậy đó. Chị cũng đừng uốn ngực nhiều quá. Nhỡ chị lái xe máy va phải ổ gà, ngực nảy lên va vào cảm thì chị chả tự cản lối mình à?

Vài tiếng cười khúc khích vang lên. Tôi cũng chẳng muốn nói thế đâu, vành tai Nhật Đăng đang đỏ lên, nhưng tôi phải cho cô ta mắc họng mới thôi.

Cô ta siết chặt nắm tay như muốn xông lên đâm một phát vào mồm tôi. Vào đây mà đâm này... Tôi vênh mặt lên với cô ta.

- Láo toét. Cô đang ghen với thân hình của tôi chứ gì?

- Chị làm tôi khá bất ngờ về khả năng ảo tưởng sức mạnh của chị đấy. Tôi dám đảm bảo rằng bộ ngực của chị cần đến vài lớp đệm ngực đấy. Đồ giả thôi mà cứ thích bảo thật cơ. À còn nữa, hông chị có nếp nhăn của miếng đệm kia. Chọn mua loại nào chất lượng chút, làm mất hình tượng quá.

Mọi người trong nhà hàng nghe xong bật cười ha hả. Nhật Đăng bụm miệng cười khiến cái mặt nhăn nhó như khi.

- Được... được lắm...

Cô ta tức tối bỏ ra ngoài với khuôn mặt đỏ rực vì giận và bẽ mặt. Ai bảo chọc vào tôi làm gì cho nó khổ cái thân.

Kể ra thì tôi cũng nên cảm ơn tên Huy đã bồi dưỡng cho tôi khả năng móc máy người khác. Lát nữa về phải mua cho hắn cái quần đùi hoa để thưởng mới được.

- Em học ở đâu ra cách đối đáp hay vậy?

Nhật Đăng đang khâm phục tôi đấy à? Anh làm em phổng mũi quá.

- Bản năng thôi.

- Bản năng? Thật tuyệt vời...

- Kem của em đâu...?

.

Sau đó tôi đã được ăn một bữa kem thỏa thích do Nhật Đăng khao. Đúng là kem miễn phí có khác. Ăn đã thật. Vì vậy mà tôi ăn luôn mười ly kem.

.

Kế hoạch thứ ba thành công.

.

Điểm đến cuối cùng: trung tâm giải trí Rainbow

.

Ngọc Hân sau khi ăn uống no nê lại được Nhật Đăng đưa đến trung tâm giải trí. Cô bé cứ cười suốt, miệng ngoác đến tận mang tai.

Nhật Đăng chẳng ăn được thứ gì nhiều. Bộ phim hồi trưa vẫn còn ám ảnh anh. Khó khăn lắm mới có thể phục hồi lại hình tượng Hoàng tử ấm áp.

Kế hoạch của anh ở trung tâm giải trí Rainbow là đưa Ngọc Hân vào nhà ma. Nhưng đó là chuyện của tối hôm qua anh nghĩ. Bây giờ thì anh không đủ can đảm vào nhà ma nữa rồi. Anh sẽ ngất trong đấy với đàn ma đó mất.

Ngọc Hân lôi Nhật Đăng chơi hết trò này đến trò kia làm anh bị xoay như chong chóng. Không ngờ cô bé dư thừa năng lượng đến vậy. Biết thế đã không lừa cô bé ăn cơm bằng trò oẳn tù tì. Báo hại anh bị hành hạ đến mệt lả người.

.

Nhật Đăng mệt mỏi ngồi trên ghế đá uống nước. Bên cạnh là Ngọc Hân đang dự tính chơi trò gì tiếp theo. Rồi cô bé cười như phát đại khi thấy trò tàu lượn siêu tốc và vội vàng lôi Nhật Đăng đi.

Nhật Đăng lo sợ nhìn cái tàu lượn ở trên đầu đang lượn lên lượn xuống. Trong đầu thầm nghĩ nhờ rơi xuống một phát thì sẽ tan xương nát thịt mất.

Ngọc Hân nhún nhảy đứng bên cạnh, chờ đợi lượt tiếp theo là mình sẽ được lên. Cô bé yêu cái tàu lượn muốn phát điên, đã lâu lắm rồi không được ngồi lên nó, không biết cảm giác có còn như xưa không.

- Anh chơi không?

- Ch...Chơi...

Vì anh là một thằng con trai và vì muốn chinh phục cô bé nên anh phải lên đó, rơi xuống chết cũng cam lòng.

Tàu dừng, Ngọc Hân nhảy tót lên. Nhật Đăng lo sợ ngồi vào chỗ cạnh Ngọc Hân. Bàn tay đã ướt đầm mồ hôi. Hân không thể đánh vỡ mặt đứa nào cho nghĩ ra cái trò này.

Ngọc Hân cười mãn nguyện khi biết mình sắp được lượn vòng vòng trên không trung.

Và tàu chạy với tốc độ kinh hoàng. Nhật Đăng bị xoay tròn tròn, đầu óc choáng váng. Tàu lượn lơ giữa không trung, gió thổi ù cả hai tai, cảm giác thật là phê, cô bé vui sướng cười mãi.

Tàu trượt từ trên cao xuống, cảm giác như sắp sửa đâm xuống cái hồ nước nhân tạo bên dưới. Mối Nhật Đăng trắng bệch không còn giọt máu.

- Nhật Đăng! Chúng ta sắp lao xuống hồ rồi kìa!!!

Ngọc Hân vừa nói to vừa cười. Mối anh càng trắng hơn.

AAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!

Mọi người hét toáng lên. Mà Nhật Đăng là người có tiếng hét to và gây ấn tượng mạnh nhất.

.

Tàu dừng.

Quay tròn tròn...

Quay tròn tròn...

Nhật Đăng bơ phờ nhảy xuống.

Gương mặt xanh xao. Đầu tóc rối bù, quần áo xộc xệch, thật thảm hại. Đúng là không có cái chết nào đại bằng cái chết vì gái.

Anh lao đảo chạy vào nhà vệ sinh trước đôi mắt ngỡ ngàng của Ngọc Hân. Không ngờ Hoàng tử như anh cũng có ngày để mất hình tượng như vậy.

Cô bé nghĩ ngay đến việc giữ anh lại chụp vài tấm rồi in ra để bán ấy cô fan cuồng của anh. Kiếm được kha khá đấy, nhưng cô bé nghĩ lại, làm thế thì mình là người lợi dụng người khác để kiếm tiền rồi, không được, không được.

Mười phút sau Nhật Đăng xuất hiện với gương mặt đã bớt xanh hơn, quần áo và đầu tóc đã được chỉnh lại. Đây mới phải là Nhật Đăng mà cô bé biết.

Ngọc Hân đưa cho anh chai nước. Anh nhận lấy tu ừng ực.

Bao nhiêu thứ trong bụng đã bị anh nôn hết ra ngoài chỉ vì cái trò tàu lượn chết tiệt.

- Anh không sao chứ? Hay là chúng ta về đi.

Ngọc Hân nói ra câu này nhưng thật sự là chưa hề muốn về. Lâu lắm rồi cô bé không đi chơi. Đã chơi thì phải chơi cho đã đời luôn.

Nhật Đăng như đi guốc trong bụng cô bé, nở nụ cười cho cô bé yên tâm.

- Không sao. Mới có 4 giờ mà. Chơi tiếp chứ.

Ngọc Hân rưng rưng, mang ánh mắt vô cùng cảm kích. Chỉ có anh là hiểu em.

- Vâng. Vậy nghỉ chút rồi chúng ta sẽ chơi tiếp.

.

Trời về chiều.

Nhật Đăng đã khá hơn rất nhiều.

Đã đến lúc chơi trò cuối cùng. Cuộc chơi sắp kết thúc.

Ngọc Hân kéo anh dậy. Cầm tay anh lôi đi, anh lảng lảng, cười sung sướng. Cô bé tự cầm tay anh kìa. Phải chăng đó là yêu...

Nụ cười của Nhật Đăng vụt tắt khi Ngọc Hân dừng chân tại nhà ma. Người anh lạnh toát. Anh biết phải làm sao đây.

- Anh có vào không? Nếu không khỏe thì anh ngồi đây chờ, em sẽ tự vào.

Nhìn mặt cô bé là anh biết bây giờ đã đứng ở đây thì không thể nào lôi cô bé về được. Và lại vì bản lĩnh đàn ông nên anh đồng ý vào đó.

Ngọc Hân mua hai vé, hí hửng chạy đi.

Nhật Đăng chảy nước mắt ròng ròng trong bụng. Nhìn cái cửa vào thôi đã phát khiếp lên rồi. Bây giờ rút lại vẫn được nhưng Ngọc Hân sẽ nghĩ anh sợ chết, vào rồi thì sợ mình sẽ ngất ở trong đó. Anh biết làm thế nào đây.

Chưa kịp tìm cách giải quyết thì Ngọc Hân đã đẩy anh vào trong. Cánh cửa đóng rầm lại làm rung cả mặt đất.

Không gian tối đen như mực. Không thấy gì hết, chỉ có tiếng gió vù vù, tiếng kêu rên thảm thiết, tiếng khóc, tiếng cười, tiếng hét. Âm lạnh lẫn lộn vào nhau.

Nhật Đăng đã sấm nổi da gà, mồ hôi rơi lã chã. Ngọc Hân đã đi đâu mất rồi. Cô bé này sao có thể vứt anh lại một mình chứ.

Cả ngôi nhà ma phát ra thứ ánh sáng mờ ảo. Anh lo mọ đi theo con đường phát sáng dưới chân, khuôn mặt méo máo, mắt không ngừng đảo qua đảo lại tìm kiếm Ngọc Hân như trẻ lạc tìm mẹ.

Mọi người nép vào nhau cùng đi trên con đường đang phát sáng, người nơm nớp lo sợ, người phấn khích.

Mặt Nhật Đăng đã tái đi phần nào.

Phụp!

Không gian lại đen kịt. Gió lạnh thổi vào người, những người đang thám hiểm ngôi nhà ma thét lên. Anh vừa lo sợ lại vừa lo không biết Ngọc Hân đang ở đâu. Cô bé xác xược, dám bỏ anh lại một mình. Anh muốn khóc quá nhưng không khóc nổi.

Ánh sáng màu u ám lại được bật lên. Nhật Đăng có thể thấy rõ những con ma nữ đang treo cổ trên trần nhà với khuôn mặt máu me, cái lưỡi dài thông lòng như lưỡi thần lằn, đôi mắt trợn trắng nhìn anh. Còn cả những bộ xương và cái bóng đen đang di chuyển nữa.

Anh nuốt nước bọt. Tay chân vô thức run lên. Đôi mắt vẫn không ngừng tìm kiếm Ngọc Hân. Anh thận trọng đi từng bước, người run run. Con người sao có thể phát minh ra trò đùa ghê rợn đến thế.

Trong cái thứ ánh sáng mờ ảo anh thấy bóng dáng Ngọc Hân. Cô bé đang đứng lại trước vài con ma đang làm mặt xấu để dọa người. Cô bé không những không sợ mà còn ôm bụng cười ngặt nghẽo, bàn tay thích thú sờ lên người bọn ma giả.

Nhật Đăng như chết đuối với được cọc. Lấy đà lao đến chỗ cô bé...

AAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!

Chuối tiếng hét đập vào tai. Sau đó là cả đàn người chạy ào ào qua Nhật Đăng. Anh bị xô ngã, mặt đập úp xuống đất. May là họ không dẫm qua. Nếu cái mặt đẹp của anh có mệnh hệ gì thì cả khu trung tâm giải trí này sẽ bị san phẳng.

Nhật Đăng đau đớn ôm mặt. Chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mọi người hét lên rồi chạy như gặp ma... Gặp ma...

Thôi chết...

Nhật Đăng ngồi trên đất, từ từ quay đầu ra sau, bàn tay đã lạnh toát.

Sau làn ánh sáng không rõ ràng một bóng trắng xuất hiện, đang đi đến gần anh.

Ba mét... Hai mét...

Môi anh run lên. Lí trí bị đánh mất. Nhật Đăng không biết làm gì, cứ ngồi mở to mắt nhìn con ma nữ đang chầm chậm bước đến.

Cuối cùng thì con ma cũng đã đến. Anh thấy rõ đôi mắt đang chảy máu đỏ chót và cả mái tóc bù xù rũ rượi che cả nửa khuôn mặt.

Con ma nữ nở nụ cười nửa miệng rồi nhanh chóng bắt lấy chân của anh.

AAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!

Nhật Đăng vì sợ quá mà đạp cho con ma nữ đó một cú. Cô ma giả liền ngã gục xuống, vừa ôm bụng vừa chửi rủa.

.

Nhật Đăng chạy như điên. Đến lúc này thì anh đã quên mất việc phải tìm Ngọc Hân. Vừa nãy thôi anh đã suýt ngã vì sợ rồi.

Những con ma giả cố ý ra cản đường đều bị anh gạt phăng ra ngoài. Đúng là sức mạnh của bản năng sinh tồn.

Vẫn là đang ở giữa nhà ma. Cần một nửa đoạn đường nữa anh mới có thể ra ngoài.

Ngọc Hân ở kia... cô bé kia rồi...

Nhật Đăng sung sướng lao đến chỗ Ngọc Hân.

Đến rồi...

Bốp!

Anh vỗ mạnh lên vai cô bé, thở hổn hển. Ngọc Hân không giạt mình mà lại cau mày khó chịu vì bị làm phiền.

- Hân này...

- Tránh ra!

Hân quát thẳng vào mặt Nhật Đăng. Anh ngẩn người. Không ngờ cũng có ngày anh bị cô bé đó quát. Nhưng cô bé đang xem cái gì chăm chú thế nhỉ...

Nhật Đăng tò mò nhìn theo đôi tay đang bận rộn của Ngọc Hân. Đôi mắt hẹp dài của anh căng ra. Cô bé đang sờ soạng người con ma giả rồi cười khoái trá. Có lẽ cần phải đưa cô bé đi khám.

- Đi thôi. Về nào.

Nhật Đăng kéo cánh tay cô bé đi.

- Không. Cho em chơi chút nữa.

Đứng giữa nhà ma sờ soạng ma giả là chơi hả?? Nhật Đăng muốn mắng cho cô bé một trận nên thân quá. Từ xưa đã có câu: chúng ta càng nhân nhượng thì chúng càng lớn lấn tới.

Phải. Anh phải dạy dỗ lại cô bạn gái quái dị này.

Nhưng chưa kịp giáo huấn thì con ma nữ vừa nãy hù anh đang đứng lù lù ở cạnh Ngọc Hân. Anh run rẩy núp sau cô bé.

Eo ôi!

Cô ta đang nhìn anh bằng con mắt thù hận. Kính áp tròng màu đỏ sáng quắc giữa ánh sáng mập mờ. Khuôn mặt trắng bệch với vài vết máu loang lổ và cả mái tóc rối bù xù đó nữa.

Cô ta nhìn anh, rồi cười, phô ra cả hàm răng dài nhọn hoắt. Cả người anh lạnh buốt nhưng lại ướt đầm mồ hôi. Sắc mặt đã trắng ngang bằng con ma nữ giả.

- Hân. Đ...đi..thôi.. về...

Anh lấp bắp kéo Hân đi. Cô bé vẫn cứng đầu không chịu đi, chưa nhận ra có một con ma đang đứng ở cạnh mình.

- Anh vội cái gì? Chờ tiếp đi.

Cô bé gỡ tay anh ra. Anh sợ đến phát điên.

Con ma nữ đó làm đủ trò dọa anh và anh sợ thật. Người run cầm cập tiếc nỗi không thể xả ra cả trận “đại hồng thủy”.

Ngọc Hân đưa mắt sang bên cạnh. Tuyệt nhiên không cảm thấy sợ.

- Điên à? Làm trò cho ai xem?

Ngọc Hân chửi thẳng vào mặt con ma nữ đang lè lưỡi trợn mắt.

Ma nữ nghe xong lập tức dừng hành động lại. Mặt hung tợn vênh lên với cô bé và chỉ ra đằng sau.

- Người kia.

Ngọc Hân qua ra sau thấy Nhật Đăng đang hoảng sợ núp sau lưng mình. Cô bé nhìn chằm chằm vào con ma nữ trước mặt.

- Nhìn cô quen lắm.

- Quen thế nào?

- À... Cô là chị gái xinh đẹp hồi trưa bị tôi làm bẽ mặt đúng không?

Cô bé khoanh tay trước ngực cười đắc chí.

Ma nữ không biết nói gì vì đã bị phát hiện.

- Sao cô không nói gì? Còn dám hù bạn trai tôi nữa hả?

- Đây là nhiệm vụ của tôi, tôi làm, tôi được tiền.

- Ra vậy. Chị có nhận thấy rằng chị không cần hóa trang thì bản thân chị cũng đã rất giống ma nữ rồi không?

Cô bé cười nhếch mép khiêu khích. Ma nữ cắn môi tức giận.

- Đi ra ngoài...

Nhật Đăng mất hết kiên nhẫn lôi cánh tay Ngọc Hân đi.

- Bạn trai cô còn nhát hơn cả cô kia. Ha ha...

Cô ta bật cười, trông mặt càng ghê rợn hơn.

- Anh bỏ ra – Ngọc Hân gạt phăng bàn tay của Nhật Đăng ra. – Mặc kệ nhát hay không. Chị lại bảo là hồi trưa gặp anh ấy chị không động lòng đi.

Sự thật là rất rất động lòng. Ma nữ chưa thấy ai đẹp trai như Nhật Đăng.

- Kệ tôi...

Ma nữ là cô ta gào lên. Đôi mắt trợn to, cả hàm răng nhô ra. Thật rùng rợn.

Nhật thấy hết cảnh đó, sợ quá mà lăn đùng ra ngất.

- Nhật Đăng! Anh sao vậy?

Ngọc Hân lo lắng lay lay người Nhật Đăng.

.

Và phải đến vài chục phút sao Nhật Đăng được đưa ra ngoài trước con mắt ngỡ ngàng của mọi người.

.

Kế hoạch thứ tư thất bại.

9. Chương 9: Cảm Giác Không Tìm Thấy Cậu Làm Tổ Muôn Phát Diện...

6 pm.

.

Trời nhá nhem tối.

Những ngọn đèn đường đã được bật. Cả thành phố sáng rực. Người đi qua đi lại hối hả, tấp nập. Tiếng xe cộ inh ỏi hoà vào tiếng cười nói rộn ràng tạo thành thứ âm thanh hỗn tạp đặc trưng của thành phố.

Ngoài trung tâm giải trí Rainbow.

Hiện giờ thì tôi đang ngồi chống cằm đảo mắt nhìn những con người đang đi qua lại và gửi cho tôi những ánh mắt tò mò, họ chỉ trở và cười khúc khích. Dám chắc là đôi mắt tôi đang thao láo như mắt ếch liếc bên nọ đến bên kia.

Nhìn cái gì mà nhìn. Có gì hay đâu mà nhìn. Chỉ là bên cạnh tôi có một con người đang nằm vật ra ở trên ghế đá thôi mà.

Lỗi cũng ở Nhật Đăng mà ra. Sợ thì nói là sợ. Ai bắt làm anh hùng đâu, cứ thích xông pha vào đấy rồi lăn quay ra ngất. Bây giờ thì khổ tôi rồi. Kể ra thì tính sĩ diện đàn ông rất lợi hại và nguy hiểm. Lợi hại ở chỗ là nó có thể biến một con thỏ để thành anh hùng, viết ra câu này cũng hơi bị xúc phạm đến Hoàng tử của mấy bạn fan cuồng, nếu bọn họ biết tôi viết ra những lời này chắc sẽ đập nát tôi như con gián rồi vứt cho gà ăn. Còn nguy hiểm là ở chỗ vì cố quá mà thành quá cố, kết cục cuối cùng là trở thành gánh nặng cho đối phương - là tôi.

Một tiếng đồng hồ rồi tôi ngồi cạnh Nhật Đăng.

Thề là tôi sẽ không bao giờ quên cái ngày này. Sau này tôi dự định sẽ viết nên cả câu chuyện: Nhật Đăng lên cơn sĩ gái, liều mình nhảy vào nhà ma, sau đó là khuôn mặt trắng bệch với bàn tay lạnh buốt, cuối cùng là ngất xỉu và bị đem vứt ra ngoài ngay lập tức.

Đến bây giờ cũng không biết phải về nhà bằng cách nào. Điện thoại thì hết pin, tiền không có, mặt tôi ngơ ngáo đúng như trẻ em cơ ngỡ không nơi nương tựa. Đứa em nhỏ tội nghiệp là tôi còn vác trên vai gánh nặng là ông anh to xác nằm la liệt trên ghế. Thật đúng là cảnh tượng rung động lòng người.

- Mẹ ơi! Chị ấy bị lạc hả?

Đứa bé ngây thơ nhìn tôi rồi ngược lên hỏi mẹ mình.

Mẹ đứa bé há hốc miệng rồi xoa đầu đứa con, khẽ cười.

- Mẹ cũng không biết nữa.

Tôi mang bộ mặt vô cùng thảm thương. Đến cả trẻ con cũng nghĩ tôi bị lạc mẹ. Nếu mẹ tôi thấy cảnh tượng hiện giờ chắc sẽ đem tôi về nhà rồi sẽ gào khóc thảm thiết. Nào là “Mẹ sinh mày ra, nuôi mày mười

bảy năm trời, xong rồi để mày ra đường cho người ta nghĩ mày không có mẹ..." rồi thì "Sao con có thể đối xử tàn nhẫn với mẹ như vậy? Mẹ đã gây nên tội tình gì để con bỏ nhà ra ngồi bờ đường thế hả?"... hoặc là đại loại như kiểu "Mày được lắm con ạ! Mày dám bỏ nhà theo trai ra ngồi vỉa hè hưởng thụ cuộc sống tự do..."

Tôi lắc lắc đầu. Sẽ không có ngày đó. Dù có thì mẹ tôi sẽ không khóc lóc mà sẽ là lời cổ tôi về với sức mạnh của người phụ nữ văn phòng, sau đó đá bay tôi sang nhờ tên Huy giáo dục lại. Nghĩ rồi thấy đời tôi quả là gian nan và đầy chông gai.

- Mẹ chờ con tí xíu.

Đứa bé nhìn nhìn tôi vẻ đang suy ngẫm rồi nhanh nhẹn thọc tay vào túi áo móc ra một đồng xu đặt vào tay tôi. Tôi thần thờ nhận lấy.

Đứa bé còn mang vẻ mặt đầy thông cảm và như muốn nói là "Em hiểu hoàn cảnh của chị..."

- Cho chị đó. Chị sẽ sớm tìm được mẹ thôi nên đừng sợ nhé!

Tôi chờ người ra nhìn đứa bé. Nó đã chạy đến cạnh mẹ và kéo tay mẹ nó đi. Mẹ đứa bé nén cười đến nỗi cả khuôn mặt đỏ bừng.

Đau đớn quá...

Tôi đau khổ nhìn cái đồng xu mệnh giá 5000 nghìn đồng vàng óng trong tay. Trẻ con thời nay am hiểu một cách quá đáng hoàn cảnh của người ta. Rõ ràng là tôi đang ngồi chờ Nhật Đăng tỉnh lại rồi về nhà. Nhưng vì hoàn cảnh đưa đẩy mà Nhật Đăng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Tôi nhớ căn nhà nhỏ bé của mình lắm rồi. Nhưng biết vác cái xác của Nhật Đăng thế nào. Cũng không biết nhà anh ấy ở cái xóm xinh nào luôn.

Động não tí thì cũng có cách giải quyết là lục khắp người Nhật Đăng tìm ví tiền hay điện thoại gì đó. Nếu dễ dàng đến thế tôi đã thử rồi. Ai đời con gái sở soạn khắp người bạn trai giữa nơi công cộng, người ta sẽ đánh giá tôi là lợi dụng lúc người ta đang bất tỉnh giở trò sàm sỡ, dâm dê này nọ... nên tôi không làm thế được.

Mặt tôi càng méo hơn. Trời tối rồi, tôi muốn về nhà...hiu...hiu.. Nhìn bộ dạng của Nhật Đăng đúng thật là làm tôi muốn đâm cho vài phát.

Tôi tức giận xốc cổ áo Nhật Đăng lên lắc điên cuồng. Ánh mắt chẳng khác nào con bò tót nhắm trúng mục tiêu.

- Anh có dậy không thì bảo???????

Mọi người lại nhìn và cười khúc khích.

Tôi đành ngậm cục tức bỏ tay ra khỏi cổ áo Nhật Đăng đang không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại.

.

Tôi muốn bỏ lại Nhật Đăng rồi về trước quá... nhưng tôi không thể nhẫn tâm như vậy được. Bỗng dưng tôi thấy nhớ tên Huy ghê gớm... nhớ cái giọng cụt non của cậu ta... nhớ lúc cậu ta mím môi... nhớ cả khi cậu ta trách móc tôi... và cười đắc chí khi làm tôi cáu.

Ôi!!! Chắc là tôi điên vì đói và nhớ nhà mất rồi...Hic.

.

7 pm

.

Bụng tôi đói meo và đó đang phản động gây ra những tiếng ọt ọt làm tôi muốn đỏ mặt. Trời tối và sương mù đã ôm trọn cả thành phố.

Tôi run rẩy ngồi co ro trên ghế đá. Lỗi là tại tôi không nghe lời tên Huy. Hồi sáng trước khi đi cậu ta đã nhắc tôi phải đem áo khoác nhưng tôi lại bỏ ngoài tai. Giờ hối hận cũng chẳng được gì.

Làm ơn đi mà Nhật Đăng... Dậy đi mà...!!!

Tôi như muốn khóc đến nơi. Cảm thấy tử thân vô cùng. Nhật Đăng vẫn nằm im lìm như xác chết. Phải đợi đến bao giờ anh ấy mới tỉnh.

Tôi ôm cái bụng đói nhìn những người đi lại trước mắt. Họ cười nói vui vẻ và cầm trên tay những đồ ăn làm tôi thèm dỏ dãi. Tôi muốn cướp... đồ ăn.

.

8 pm

.

Tôi cầm chiếc điện thoại cố gắng khởi động nhưng nó vẫn đen sì. Người tôi đã run lên vì lạnh. Hai hàm răng gõ lách cách vào nhau. Chưa bao giờ tôi cảm thấy lạc lõng như lúc này.

Tôi muốn có mẹ và có bố ở bên. Tôi muốn nghe cái giọng căn nhắc tên Huy về mọi thứ tôi làm. Nếu là bình thường thì giờ này tôi đang cãi nhau chí chóe với tên Huy rồi...

Còn bây giờ tôi đang ngồi bơ vơ ở một góc của trung tâm giải trí.

.

8:30 pm

.

Trời lạnh và tối.

Họ mặc những chiếc áo ấm và nhìn tôi như dị nhân - một đứa đối đầu với cái lạnh cuối đông.

Tôi chạm vào bàn tay của Nhật Đăng. Nó lạnh buốt và đông cứng lại. Tay tôi vì lạnh mà đã mất cảm giác. Bụng nổi từng cơn quặn đau vì đói.

Tôi gần như sắp phát khóc đến nơi...

...Thì tên Huy xuất hiện.

Cậu ta đang chạy và đôi mắt nhìn khắp phía. Tôi biết mà, cậu ta sẽ tìm tôi.

Lòng tôi chợt ấm lên...

Tên Huy nhìn về phía tôi và chạy nhanh đến.

Cậu ta đứng trước mặt tôi và ngấm kĩ khuôn mặt méo xệch, phờ phạc của tôi.

- Làm thế nào... cậu biết tớ ở đây?

Tôi ngáp ngừng hỏi.

Tên Huy vẫn nhìn tôi như thế và không trả lời. Cậu ta thở hổn hển. Vài giọt mồ hôi lăn dài xuống má.

Tìm tôi khó khăn lắm... nhưng cậu ta vẫn tìm. Tôi không nói cho cậu ta biết tôi đi đâu... Cả ngày tôi không gọi một cuộc điện thoại hay đơn giản chỉ là một cái tin nhắn cho cậu ta... nhưng cậu ta vẫn tìm thấy tôi.

- Vui không? - tên Huy hỏi bằng giọng điệu mỉa mai.

Tôi mím môi cúi gằm mặt, lén lút nhìn biểu cảm trên mặt tên Huy. Có thể cậu ta đang tức giận.

- Sao không trả lời?

- Tớ...

- Vì vui quá nên cậu không muốn về đúng không? Nếu không muốn về thì cũng phải gọi điện báo tớ với chứ. Hay là cậu muốn nhìn thấy tớ thất thểu đi tìm cậu về?

Cậu ta lớn tiếng mắng tôi, mặc cho những ánh nhìn hiếu kì đang sầm soi chúng tôi. Phải... Là tôi sai. Nhưng đâu phải vì thế mà cậu ta có quyền to tiếng với tôi.

- Không có...

- Không có? Cho tớ hỏi tại sao cậu không về? Hay là cậu quên cả đường về nhà rồi?

Tên Huy vẫn tiếp tục trì trệ tôi. Những câu nói của cậu ta làm tôi không thể chịu nổi...

Vô cùng khó thở.

- Cậu thôi đi! Được rồi. Là tớ sai.

Tôi khóc.

Không hiểu sao nước mắt cứ lăn đều đều xuống má. Tôi chưa từng khóc trước mặt tên Huy, mà từ trước đến nay tôi chẳng bao giờ khóc.

Lúc này thì tôi đang khóc trước mặt cậu ta, vì một chuyện không đáng, vì bị cậu ta mắng.

Tôi điên rồi!! Ngay cả nước mắt mình tôi cũng không giữ lại được.

Tôi vội vàng cúi gằm mặt xuống và quệt nhanh dòng nước mắt.

Tên Huy không nói gì nữa. Mặt cậu ta trầm xuống, đôi mắt đau đáu nhìn tôi.

- Nhật Đăng đâu?

Tên Huy nhẹ nhàng hỏi.

Tôi chỉ vào con người đang nằm dài trên ghế đá.

Tên Huy dần mặt ra nhìn, trông cậu ta càng ngố và mặt càng... ngu hơn.

Cũng đúng thôi. Người luôn được mệnh danh là Hoàng tử bỗng biến thành một tên lồi thối lệch thếch thì quá là khiến người khác phải bất ngờ.

Nhật Đăng nằm vật vờ trên ghế, quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bù, gương mặt xanh xao phờ phạc, người lạnh như tảng đá.

Bọn fan của anh ấy thấy hình ảnh này chắc quay sang anti anh ấy luôn. Mất hình tượng quá đi.

Tên Huy dấn đuổi ngấm Nhật Đăng rồi bụm miệng cười. Tên điên. Vừa làm tôi khóc nên vui vẻ lắm đây mà.

Cậu ta lồi điện thoại ra và nói nhanh.

- Trung tâm Rainbow, ghế số 26, thiếu gia của các ông đang sống dở chết dở ở đây.

Chưa đầy năm phút sau.

Một chiếc xe hơi rất ư là xịn đỗ ngay trước chỗ tôi đang đứng. Hai tên to con vội vàng chạy ra rồi bế Nhật Đăng lên xe.

Gói gọn chưa đầy một phút. Họ đúng thật là siêu nhân.

Một chiếc áo được đặt lên người tôi. Không phải áo tên Huy mà là áo khoác của tôi. Quái lạ... Tôi đâu có mang. Vậy là tên Huy mang đến rồi.

- Về!

Tên Huy ra lệnh rồi bước nhanh về phía trước. Tôi vội vàng đuổi theo sau.

Cơn đau bụng ập tới, bụng tôi quặn đau.

Không được rồi... Sao lại đau thế này??

Tôi không được nói cho tên Huy biết. Nhất quyết không được. Cậu ta sẽ mắng tôi đến tận tận mới thôi.

.

Suốt dọc đường đi tôi chỉ dám đi sau lưng tên Huy.

Tôi vừa đi vừa ôm cái bụng đau quằn quại. Người tôi lạnh run nhưng trán lại ướt đẫm mồ hôi. Chưa bao giờ tôi thấy mình chịu đau giỏi như lúc này. Chỉ vì lòng tự trọng cao ngút trời của tôi. Tôi không muốn cho tên Huy biết rằng tôi đang đau bụng vì hôm nay ăn quá nhiều thứ linh tinh để rồi bị cậu ta hết cần nhẫn đến mắng xa xả vào mặt. Một tên như cậu ta thì có quyền gì mà mắng tôi như bố tôi. Thêm nữa là tôi sợ sẽ không kiềm chế nổi cảm xúc như vừa này mà khóc rống lên. Cực kì không muốn. Quá xấu hổ.

Tên Huy chợt quay lại, tôi vội gào lên.

- Đừng quay lại đây. Cậu cứ đi... Tớ đi sau cậu.

Tên Huy nhún vai tiếp tục đi.

Tôi đi sau lưng cậu ta và cố giữ một khoảng cách an toàn để cậu ta không thể nghe thấy nhịp thở khó khăn của tôi.

.

Cậu ta ở ngay trước mắt tôi.

.

Có phải chúa trời chưa kịp chế tạo xong một con người hoàn hảo thì đã để nó xuất hiện trên đời... ?

.

Chúa trời mỉm cười lắc đầu.

.

Vậy tại sao ngài lại để cậu ta có một dáng người đẹp nhưng khuôn mặt nhìn đã không ưa như thế?

.

Chúa trời không trả lời... Ngài ấy đã bỏ đi rồi.

.

- Cậu có biết là tìm cậu khó khăn lắm không?

Tên Huy hỏi. Lưng vẫn quay về với tôi, hai tay cậu ta xỏ vài túi quần và đi với tốc độ vừa phải như sợ tôi không theo kịp. Quan trọng là cậu ta tôn trọng yêu cầu của tôi là sẽ không quay lại nhìn tôi.

Mồ hôi chảy ròng ròng. Răng cắn chặt môi.

Cả người tôi ê ẩm như muốn khụy xuống ngay lập tức.

- Nhưng cậu... đã tìm thấy tớ rồi đấy thôi...

- Tớ luôn tìm thấy cậu.

-...

Bụng tôi lại quặn lên một cơn đau nữa.

Đầu tôi bắt đầu choáng váng. Bước chân nặng trĩu như đang đeo cả tảng đá vào đó.

Tên Huy vẫn bước đi.

Bước đi của tôi càng chậm. Khoảng cách càng xa. Tôi còn nghe loáng thoáng giọng tên Huy ở bên tai... mà nó lại như là ảo giác, nghĩa là có thể là tôi nghe nhầm.

Những âm thanh ù ù đập vào tai. Tôi không thể phân biệt được đâu là giọng tên Huy và đâu là những tạp âm ở xung quanh.

- Dù cậu có đi đâu, ngay cả khi cậu biến mất tớ vẫn tìm cậu.

- Dù tớ có đi đâu...

Giọng tôi lí nhí trong cổ họng, gần như là thều thào. Đầu tôi đau như mới vừa đập một cú trời giáng vào tảng đá.

Mí mắt tôi nặng quá, cả đôi chân này nữa. Tôi không muốn...

- Vậy nên cậu không phải sợ. Cứ đứng ở đó, tớ sẽ đến.

- Thật chứ...?

Đầu óc tôi đã chẳng còn biết gì, chẳng biết tôi đang nghe thấy gì, nó như là ảo giác. Tôi mệt... đau đầu, đau bụng, đau chân và lạnh... Tôi không thể bước nổi nữa. Bóng lưng tên Huy dần nhòe đi trong đôi mắt tôi.

.

- Cảm giác không tìm thấy cậu làm tớ muốn phát điên...

.

Một màu đen đổ ập xuống trong mắt tôi.

Mọi thứ biến mất...

10. Chương 10: Ốm - Xích Mịch - Không Quan Tâm

“Cậu có biết là tìm cậu khó khăn lắm không?”

“Nhưng cậu... đã tìm thấy tớ rồi đấy thôi...”

“Tớ luôn tìm thấy cậu.”

“Dù cậu có đi đâu, ngay cả khi cậu biến mất tớ vẫn tìm cậu.”

“Dù cho tớ có đi đâu...”

“Vậy nên cậu không phải sợ. Cứ đứng ở đó, tớ sẽ đến.”

“Thật chứ...?”

“Cảm giác không tìm thấy cậu làm tớ muốn phát điên...”

.

Tôi mở mắt.

Rất cuộc thì tôi cũng chẳng biết đó là mơ hay là thực. Nó thật đến nỗi tôi nghe rõ được chất giọng trầm trầm của tên Huy. Khó chịu thật đấy.

.

Ngày không nắng.

.

Tôi nhắm mắt vì cái đầu nặng trĩu và đau nhức. Cả người nóng ran, cổ họng khô rát. Trên người tôi vẫn còn nguyên bộ đồ của ngày hôm qua.

Đúng rồi, hôm qua tôi ngất. Chắc tên Huy đã đưa tôi về. Bằng cách nào nhỉ?

Bé?

Ôi trời!! Tôi nên loại bỏ khả năng này ngay lập tức. Chỉ số lãng mạn của cậu ta bằng âm thì không thể nào có chuyện đó. Làm gì cậu ta tốt đến mức bế tôi trên tay cả đoạn đường dài.

Cống?

Cái này cũng không đúng. Có khi chưa công được vài mét tên Huy đã quăng tôi vào cái thùng rác hay cống rãnh nào cũng nên.

Thôi chắc là thế rồi, cậu ta vác tôi về. Người cậu ta to con cao lều nghều thế cơ mà. Xem xét lại thì tên Huy cũng không vô tình đến mức bỏ tôi lại nằm quằn quại trên đất với bộ tóc rũ rượi như kiểu Lão Hạc ăn bã chó tự tử. Rồi sao nữa? Tôi sẽ được lên trang nhất của mấy tờ báo lá cải và tạp chí với cái tiêu đề to đùng “Nhói lòng nữ sinh ăn bã chó để tự kết liễu đời mình” kèm hình ảnh minh họa. Tên của tôi sẽ lên top tìm kiếm nhiều nhất trên Google và các mạng xã hội. Đây gọi là đi theo nguyên tắc của xã hội loài người: chết rồi mới nổi tiếng.

Nhưng tôi mới mười bảy. Chưa được chết. Tương lai tươi sáng của tôi còn ở phía trước. Mẹ hay bảo là học mới có tương lai, có tương lai tức là nhiều tiền, đến cuối cùng thì học là vì tiền.

Ôi thôi chết!! Hôm nay là thứ hai. Tên Huy chết bầm! Tự dưng hôm nay không qua gọi tôi đi học. Cậu ta muốn chơi tôi, để cho tôi đi học muộn rồi cậu ta sẽ cười hả hê nhìn tôi với khuôn mặt ê chề bị phạt.

Tôi vội vút chân sang một bên và đứng dậy.

Đôi chân không cho phép, cả người mềm nhũn ra như sợi bún thiêu. Tôi vừa kịp đứng dậy thì cả thân thể đã lão đảo và tiếp đất đầy ngoạn mục. Mong rằng ai đó có thể quay clip tôi ngã để cho vào lịch sử “Người có cú ngã đẹp mắt nhất thế giới”.

Tình trạng của tôi hiện giờ là mặt úp xuống sàn nhà. Người bẹp dí như con nhái phơi khô.

- Được rồi. Ngã đẹp lắm.

Cái gì đang xảy ra vậy?

Tên Huy đứng ở cửa và khoanh tay nhìn tôi cười. Lúc này đây. Tôi chỉ muốn cầm cái dép quăng vào mặt cậu ta cho bõ tức. Dám cười tôi, được lắm Hoàng Minh Huy ạ. Quân tử trả thù mười năm chưa muộn. Hãy đợi đấy!!

Tôi muốn đứng dậy mà không được, muốn chửi tên Huy mấy câu nhưng cái cổ họng của tôi khô nóng, mất giọng rồi, tôi không nói được rồi... hu hu... Mẹ ơi cứu con!! Chúa thật là không biết thương cho kiếp người bé nhỏ như tôi. Biết thế hôm qua đã không xơi những mười ly kem.

Tôi cứ nằm bẹp như thế cho đến khi tên Huy bước đến và nụ cười trên môi không còn.

Không thể tin nổi!! Cậu ta bế tôi... là bế tôi lên đấy... rất dịu dàng là đằng khác. Cảm xúc thật khó tả. Phải chăng cậu ta là một anh đẹp trai nào đó... chắc tôi phụt máu mũi mất.

Bụp!!

Người tôi rơi tự do và đáp thẳng xuống giường. Mớ ảo tưởng biến mất.

Sức chịu đựng của tôi có giới hạn. Tên Huy là đồ đểu cáng, tôi muốn đâm vào mặt cậu ta. Người tôi đã ồm lả ra rồi còn hành hạ kiểu đó. Cái này không muốn tôi chết sớm thì là gì.

- Nằm yên đó.

Tên Huy ra lệnh và dùng ánh mắt cảnh cáo tôi. Sau đó còn nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho tôi một cách rất là bồi bác. Cậu ta quá là giả tạo. Vừa nãy còn độc ác ném tôi xuống giường bây giờ thì lại coi tôi đúng như con người bị bệnh. Không sao hiểu nổi.

Tên Huy bỏ ra ngoài sau đó đem vào phòng một tô cháo.

OMG!!

Cầm tôi như sắp rớt xuống đất đến nơi. Đến cái tên cục gạch như cậu ta mà cũng có ngày bưng cháo tận mồm cho tôi á?? Tôi đi kể cho cái Trang lớp trưởng chắc nó sẽ điên mất mấy ngày luôn ấy chứ.

- Nhìn gì? Nếu thích cậu cứ kể cho cả thiên hạ biết.

Được tôi nhìn sướng lắm rồi lại còn thích bày đặt.

Ước gì cho tôi cái đũa thần tôi sẽ làm biến mất khả năng đọc suy nghĩ của tôi của tên Huy. Cái cảm giác bị người ta biết mình đang nghĩ gì giống như kiểu đi tắm bị nhìn trộm ý. Tôi so sánh rất nghiêm túc đấy nhé!

Tên Huy bước đến cạnh tôi. Chậc... đừng có bày trò lăng mạn với tôi như trong phim kiểu nam chính đỡ nữ chính dậy hỏi “Ồn không?” nữ chính thẹn thùng trả lời “Không sao”, nam chính lại tiếp tục “Ăn đi rồi uống thuốc...” và từ tốn dứt từng thìa cháo cho nữ chính. Trái tim nữ chính rung rinh đến xiêu vẹo...

Cộc!!

Tên Huy đặt mạnh tô cháo lên chiếc tủ đầu giường ngay cạnh tôi. Cậu ta cười đều.

- Ăn đi!!! Đừng có mơ đến chuyện tớ dứt cho cậu ăn.

Tôi dờ dảnh nhìn cái tô cháo ở bên cạnh đang bốc khói nghi ngút và thơm nức mũi. Tôi muốn cầm tô cháo lên và hắt thẳng vào mặt tên Huy cho chừa cái tội làm người ta cụt hứng.

Tôi gườm gườm nhìn tô cháo. Mời ngọt tí may ra tôi còn ăn chứ kiểu uy hiếp này thì đừng có mơ. Như biết được tôi nghĩ gì, tên Huy cúi sát vào cạnh tôi và nói bằng cái giọng không thể đều hơn.

- Cậu mà không ăn mai mẹ cậu về là chỉ có chết. Sẽ ra sao nếu đồng poster đó biến mất nhỉ ???!!

Trời đất ơi!! Mẹ tôi sao có thể về vào lúc này??

Tôi vội vàng cầm lấy tô cháo ăn lấy ăn để như cái máy đã được lập trình sẵn. Công nhận là cũng... khá ngon. Trình độ nấu ăn của tên Huy cũng được đấy. Nhưng biết đâu cậu ta ra chợ mua nhĩ.

- Cậu lẽ ra phải cảm động rớt nước mắt vì được ăn cháo do ta nấu... Haizzz...

Tôi dừng việc ăn ngay lập tức. Cảm động? Đừng có mơ. Tôi ốm liệt giường xong rồi để cậu ta đến chọc tức làm thú vui. Nếu bảo tôi không ghét cậu ta cũng không được.

Tên Huy thấy tôi dừng ăn thì mặt trở nên nghiêm túc, như kiểu đang muốn nói “Nếu không ăn ta sẽ bóp miệng người ra và nhét vào...”

Tôi nuốt nước bọt ừng ực, mặt tím tái. Thực ra thì tôi cũng sợ chết lắm. Tên Huy cứ gằm gù tiến đến như con chó sói.

Cậu ta nhếch mép, ghé sát vào tai tôi. Hơi thở ẩm ẩm phả vào mặt vào vành tai tôi.

- Tớ giống chó sói lắm à?

Tôi bắt giác gật đầu.

Cốc!!

Tên Huy cốc vào đầu tôi một cái rõ mạnh.

Nghe nói ở bên Mỹ người ta giáo dục con người phải biết tôn trọng mọi người, đặc biệt là phụ nữ và trẻ em lắm mà. Tên Huy sống ở bên đó hơn những mười năm thì ít ra cũng phải lưu lại chút xíu chút. Hay là não phẳng quá trôi đi hết rồi, để bây giờ hình thành một tên không biết thương hoa tiếc ngọc như cậu ta.

- Uống thuốc!!

Tôi ngậm ngùi cầm vài viên thuốc cho vào miệng. Thật kinh khủng.

.

Và cuối cùng tôi cũng lấy được giọng nói của mình. Mỗi tội là cái giọng nó cứ ồm ồm khàn khàn như vịt ực.

Tên Huy cười như điên dại vì giọng của tôi. Cậu ta nên biết rằng tôi đang cảm thấy tổn thương ghê gớm. Thế mà cậu ta cười thẳng vào mặt tôi không chút thương xót.

- Hihahaha...!! Cậu cứ nói tiếp đi. Tớ sẽ không cười nữa đâu. Haha...

Biết làm sao đây. Tôi muốn vả vỡ mồm tên Huy. Chỉ vì mười ly kem... Tôi phải nằm trên giường mà lòng đau quặn quại nhìn tên Huy như thẳng đại.

- Không được cười!!!!

- Ủ. Rồi rồi.

Tên Huy thôi không cười nữa và hắn bắt đầu vào chủ đề chính.

- Nói thật. Hôm qua cậu ăn bao nhiêu kem?

Ặc!

Tôi khai ra hết mai một mẹ về thì tôi bị đem lên thớt mất. Nghĩ đến gương mặt tràn đầy nhiệt huyết của mẹ tôi lúc biết sự thật đã làm tôi lạnh cả sống lưng rồi. Đảm bảo rằng tôi sẽ thân tàn ma dại.

- Không có.

Tôi chối.

Tên Huy nhìn tôi chăm chăm. Làm ơn!! Đừng nhìn kiểu đó. Ánh mắt như xoáy sâu vào mắt tôi.

- Thật?

Tôi cắn môi. Cố tránh ánh mắt đang xoáy sâu vào tôi của tên Huy.

- Khai nhanh lên...

Tôi giật mình vì đột nhiên cậu ta quát lên.

- Mười... mười ly...

- Gì? Mười ly? Cậu...

Tên Huy chắc đang vô cùng phẫn nộ. Nếu có thể thì hắn đã xông vào bóp chết tôi rồi. May sao là có tiếng chuông, ai đó đang đứng trước cổng nhà tôi. Tên Huy bắt đầu dĩ phải chạy ra mở cửa.

.

Tên Huy vào phòng tôi, theo sau là một tên cao kều.

Đó là Nhật Đăng.

Tôi đang muốn tránh mặt anh ấy. À... không. Lẽ ra sau chuỗi việc hôm qua anh ấy phải tránh mặt tôi mới đúng. Nhật Đăng giận tôi lắm nhỉ? Bị tôi vờn lên vờn xuống để kết quả cuối cùng là một Nhật Đăng thảm hại xuất hiện. Tôi có lỗi với anh ấy nhiều lắm.

Mà nhớ lại Nhật Đăng của ngày hôm qua cũng buồn cười lắm. Tóc xù lên, lại còn bết dính vào nhau, quần áo lấm lem xộc xệch, nằm thoi thóp trên ghế đá. Biết vậy tôi đã làm vài kiểu về ngắm lúc rảnh rồi, cơ mà điện thoại hết pin.

Nhật Đăng chạy đến bên giường tôi, giọng đầy lo lắng. Ôi... tôi còn sống.

- Em ổn chứ?

- Ổn. Rất ổn – Tôi nở nụ cười méo mó cho anh ấy yên lòng.

- Một lúc ăn những mười ly kem thì ổn cái nỗi gì.

Tên Huy ngồi bên bàn học của tôi bắt đầu bè đèm vài câu làm tôi tức muốn ối máu.

Nhật Đăng như đang nhận lỗi về mình. Anh ấy cười ngượng ngùng và tay gãi gãi đầu làm mái tóc màu nâu xù lên. Anh ấy nên biết là chỉ hành động đó thôi cũng đủ làm tôi rung rinh đến xao xuyến rồi. Đẹp trai quá thể. Rất rất dễ thương. Lỗi của đẹp trai là khiến đối phương phải dẫn mặt ra ngắm. Hu hu... tìm tôi sắp vỡ ra rồi.

- Xin lỗi! Là tại anh.

- Không phải tại anh. Tại em đòi ăn mà.

- Tại cả hai. Người thì tham ăn, người thì không quan tâm và cũng chẳng biết nghĩ trước nghĩ sau.

Tên Huy nói bằng giọng châm chọc và ánh mắt thì đặt lên người Nhật Đăng.

Trời ơi!! Hoàng Minh Huy!!

Tôi đến phát điên vì cậu ta. Nhật Đăng đã có ý hối lỗi, cậu ta thì cứ thích bới móc ra.

Nhật Đăng ngay lập tức nhìn thẳng vào tên Huy.

Hai người nhìn nhau và đều mang vẻ thách thức. Đùng đầu võ mồm. Minh Huy sẽ luôn luôn thắng.

Họ khác xa nhau. Một đẹp đến nổi bật. Một bình thường đến mờ nhạt, thẳng thắn mà nói là quá tầm thường.

- Tôi là bạn trai cô ấy.

- Thì sao?

- Tôi quan tâm cô ấy theo cách của tôi.

- Theo cách của anh? Kiểu quan tâm của anh là mặc kệ con nhóc này ăn thứ gì, ăn bao nhiêu cũng được hả?

Nhật Đăng im lặng. Tên Huy như đang cố kìm nén tức giận. Tại sao cậu ta phải giận chứ. Người giận phải là tôi mới đúng. Cậu ta còn dám kêu tôi là con nhóc.

Mặt Nhật Đăng biến sắc thấy rõ. Trong đôi mắt anh ấy vừa có tức giận vừa có gì đó như là bất mãn.

Hai người đối diện nhau.

- Hân đi chơi với tôi... và không có phần của cậu.

- Tốt thôi – tên Huy nhún vai – Anh biết đưa Hân đi chơi thì cũng phải biết đưa về. Trong khi anh nằm dài ra thì cô ấy phải chịu lạnh ngồi đợi anh mấy tiếng đồng hồ. Nếu tôi không đi tìm thì không biết anh và cô ấy đã ra sao rồi.

- Đấy đâu phải do tôi cố ý, tôi cũng không muốn điều đó xảy ra. Ý cậu là tôi nên cảm kích cậu đúng không?

Phản ứng của cả hai càng thêm gay gắt. Tôi trở mắt ra nhìn, miệng lắp bắp không biết nói gì.

- Tôi không cần anh phải cảm kích. Anh không hiểu Hân, lại thích chiều chuộng nên dễ bị cô ấy vờn cho xơ xác. Anh còn nhớ bộ dạng của mình tối qua chứ?

Tên Huy cười khẩy.

Nhật Đăng tức giận mím môi lại, bàn tay đang buông thõng siết chặt lại.

- Đủ rồi. Hoàng Minh Huy!!! Cậu nghĩ cậu là ai ai? Cậu có quyền gì mà can thiệp vào đời tư của tớ? Cùng lắm thì cậu chỉ là một tên hàng xóm và học cùng lớp với tớ thôi. Dù tớ có ra sao cũng không khiến cậu phải quan tâm. Nhật Đăng là bạn trai của tớ, cậu không được phép trách móc anh ấy.

Bao nhiêu bức xúc tôi buông ra hết.

Giữa một khoảng cách, tôi nhìn sâu vào đôi mắt cậu ta sau lớp kính dày. Ở đó có những mảnh vỡ, ở trong đôi mắt đen và sâu của tên Huy.

- Cậu bảo tớ sai?

Tôi không trả lời, cậu ta có thể đang rất giận.

- Anh có việc. Anh về đây.

Nhật Đăng bỏ đi. Bóng lưng của anh ấy biến mất sau cánh cửa.

Chỉ còn tôi và tên Huy.

Cảm giác hối hận dâng lên trong lòng tôi. Tôi gay gắt quá rồi.

- Xin lỗi!

Tên Huy cười nhạt. Tôi sợ lúc cậu ta cười kiểu đó. Rất sợ. Nó như là cậu ta đang mỉa mai tôi.

- Xin lỗi vì đã quan tâm đến cậu.
- Xin lỗi vì đã tự cho tớ cái quyền quá lớn.
- Xin lỗi vì đã can thiệp vào đời tư của cậu.
- Xin lỗi vì đã trách móc bạn trai của cậu.

Nụ cười nhạt vẫn đặt trên môi cậu ta. Tôi nghe rõ từng câu xin lỗi của tên Huy, tôi muốn nó dừng lại. Giọng cậu ta chưa xốt.

Chỉ vài bước chân, tên Huy đi ra khỏi tầm mắt của tôi.

Tôi lại sai nữa rồi đúng không?

Vừa mới làm lành với cậu ta vài ngày trước. Giờ thì tôi lại tự kéo sự bất đồng đầy mâu thuẫn về phía tôi và tên Huy.

Cậu ta đã nói như vậy chắc chắn sẽ chẳng còn qua với tôi nữa nữa đâu. Cảm giác trống vắng đến kì lạ.

Bị ốm. Không người thân bên cạnh. Giờ thì tôi hiểu cảm giác này rồi. Tự dưng tôi muốn khóc, tôi cũng chẳng hiểu nổi bản thân mình nữa.

Mọi chuyện ngày càng rắc rối, tôi và tên Huy xích mích ngày càng nhiều... kể từ ngày Nhật Đăng xuất hiện.

Tôi muốn phủ nhận sự thật đó. Là khi Nhật Đăng xuất hiện đã làm đảo lộn cuộc sống của tôi.

...

Mất nửa ngày nằm giường tôi mới có thể đi lại và phải mất một ngày để tôi hạ sốt và cái giọng bớt khàn hơn.

.

Tên Huy không hề sang thăm tôi. Và tôi thất vọng.

.

Tôi đi học trở lại.

Tên Huy sang gọi tôi. Có cả Nhật Đăng. Nhưng anh ấy không đánh thức tôi như tên Huy.

Nhật Đăng nói qua đón tôi đi học, tôi không ý kiến, anh ấy và tên Huy chạm mặt.

Cả hai nhìn nhau rồi tên Huy bỏ đi. Tôi nhìn theo bóng lưng cô độc của cậu ta. Bình thường cậu ta không có như thế, vì có một đứa là tôi leo đèo theo sau.

.

Mấy ngày sau đó cũng vẫn như vậy.

Tên Huy sang phòng đánh thức tôi dậy với một câu nói cụt lủn và lạnh lùng.

“Dậy đi, Hân!”

Sau đó Nhật Đăng sẽ đứng trước cổng đợi tôi, và tôi sẽ lại đứng nhìn bóng lưng của tên Huy.

Nhật Đăng như cố lấy sự chú ý của tôi vào anh ấy. Anh ấy kể chuyện vui cho tôi, làm những hành động đáng yêu.

Tôi luôn tự nghĩ rằng mình vui nhưng lòng thì lại nặng trĩu.

Ngồi cạnh tên Huy nhưng không hề nói chuyện, cậu ta chú tâm vào cuốn sách dày cộp, vào những bài tập hại não, vào những lời giảng của giáo viên, không hề có tôi.

.

Trống vắng.

.

Giờ ăn trưa cũng là Nhật Đăng đi ăn với tôi. Khi ngồi vào bàn ăn rồi thì tôi lại tìm kiếm bóng dáng tên Huy. Cậu ta ngồi một mình, một góc, một suất, ăn trong thời gian ngắn rồi biến mất.

.

Cậu ta không như tôi, chắc không cảm thấy thiếu khi không có tôi đâu.

Trong khi tôi hay lén lút nhìn cậu ta lúc đọc sách, lúc làm bài tập, lúc ăn thì cậu ta chưa bao giờ đánh mắt sang tôi, chưa bao giờ tìm kiếm ở nơi nào đó mà tôi có mặt.

.

Có lẽ là chỉ mình tôi cảm thấy thiếu thôi.

11. Chương 11: ” Tìm Lại Hạnh Phúc ” ?

- Hắt xì!!!

Tôi đưa tay xoa xoa cái mũi đỏ ửng của mình.

Cái Trang ngồi bên cạnh cau mày nhìn tôi không hài lòng. Ồ thì tôi cũng có muốn thành ra thế này đâu. Từ trận ốm liệt giường hôm trước tôi nghĩ nó đã khỏi nhưng nào ngờ nó lại thành cảm cúm.

- Mày bị điên à!!!

Cái Trang rống vào mặt tôi. Nó nên biết là một đứa xinh xắn đáng yêu như nó phải giữ hình tượng chút xíu, cả cửa hàng kem đang nhìn vào nó đầy tò mò.

- Tao gây tội gì khiến mày phải hét vào mặt tao như thế?

- Cúm ra đấy rồi lại còn xúc kem ăn lấy ăn để. Chết đói hả???

Mặt nó hầm hầm như thịt bầm nấu cháo.

Tôi biết mình đang bị cúm và cái mũi đã tắc, giọng nói nghe khản đặc, nhưng tôi vẫn muốn ăn kem.

Cứ cho là một cách xả stress của tôi đi.

Suốt mấy ngày nay không nói câu gì với tên Huy. Cậu ta là một kẻ thù dai và tôi là một đứa có lòng tự trọng quá cao, không ai chịu làm lành trước. Vẫn cứ như thế, chẳng ai thừa ai.

Nhật Đăng thì có vẻ rất vui vì điều này, hoặc có thể là tôi nhìn nhầm. Có nhiều khi anh ấy ở cạnh tôi, thì thoảng anh ấy lại cười tủm tỉm một mình. Nhìn bằng con mắt của người ngoài thì Nhật Đăng nghiêm nhiên trở thành người đẹp trong mộng với nụ cười mê hồn rồi, còn người trong cuộc như tôi, anh ấy cười như một thằng thiếu năng hoặc là bị mắc chứng tự kỉ lâu ngày gì đó.

Tôi hỏi tại sao cười thì anh ấy bảo rằng vui thì cười, có niềm vui nào làm con người ta phản kích cười nhe răng đến mấy ngày à??

- Nhẹ nhàng chút đi.

Tôi than vãn.

Dẫu sao nó cũng là đứa xinh xẻo, dữ dằn thế người ta chạy hết.

- Tao không thể nhẹ nhàng với mày được. Tên Huy đâu? Giờ này cậu ta đang ở cái cổng rãnh nào?

Cái Trang nói như muốn phun cả nước bọt vào mặt tôi, ôi... con hổ cái.

- Tao không biết.

Con này cũng lắm lúc dở hơi. Tên Huy đi đâu là việc của cậu ta, liên quan gì đến tôi.

- Mà không biết??? – Nó gầm lên.... – Thôi. Vậy còn Nhật Đăng?

- Chắc là ở nhà.

- Trời ơi là trời!!

Nó kêu lên như thể hôm nay là ngày tận thế, kết hợp với khuôn mặt rất biểu cảm.

- Mà với tên Huy suốt ngày dính lấy nhau. Nhật Đăng thì là bạn trai mà. Mà không biết hai người họ ở đâu, chốn nào.

- Mà nghĩ bọn họ đi đâu liên báo cáo với tao à? Tao không muốn quan tâm.

- Làm ơn đi !! Mà bảo mà không quan tâm mà cả buổi học mà liếc nhìn tên Huy. Ai tin?

Tôi sững sờ nhìn ly kem đang chảy ra thành nước.

Phải.

Cái Trang nói đúng. Tôi muốn làm lành với tên Huy nhưng vì lòng tự ái nên tôi không thể hạ mình xin lỗi cậu ta được. Tôi sẽ phát điên mất thôi.

- Tao có cách.

- Cách gì?

Nó cười ma mĩnh. Mỗi khi nó cười kiểu này lại có gì chẳng hay ho.

Mà nó bắt tôi phải làm điều đó.

.

11 p.m

- Hắt xì!!!

- Hắt xì!!!

Cả buổi tối tôi cứ hắt xì liên tục. Cái mũi vừa phồng to vừa đỏ ửng như mũi chú hề. Tôi uống đủ thứ thuốc nhưng nó vẫn không khỏi.

Hai mắt lim dim, tôi vượt qua đồng rác dưới sàn mà bò lồm cồm lên giường.

Cốc cốc !

Có phải chẳng tôi đang nghe nhầm ? Ngay cái giờ phút này cửa ra ban công phòng tôi vang lên tiếng gõ cửa.

Trong phim kinh dị là hay có cảnh này lắm đấy. Oan hồn ở đâu đó gõ cửa, gõ không mở thì xông thẳng vào chọc tiết hay đại loại là mổ xẻ rồi ăn thịt.

Bốp! Bốp!

Cảm xúc của tôi tại thời điểm này là điên lông lộng. Mặc kệ bên ngoài đó là ma quỷ hay thằng cha rừng mớ nào, chỉ cần tôi ra đó là tôi vả cho lệch mặt. Đêm hôm đến đập cửa không cho người ta ngủ.

Cạch!

Cánh cửa được mở ra và tôi không thể nào giơ tay lên vả cho con người đó được. Mái tóc đen với cái kính to tướng đập thẳng vào mắt.

Là thằng cha Hoàng Minh Huy đấy. Cậu ta bưng vẻ mặt nghiêm trọng đứng ở cửa, tay cầm một hộp gì gì đó.

Mất một giây để nhìn tôi rồi cậu ta xông thẳng vào phòng khi tôi vẫn đang đỡ đầu.

Cậu ta muốn làm cái gì??

Tôi nuốt khan, lăm lờ bước vào phòng.

Tên Huy vội vàng đặt hộp thuốc lên bàn và vội vàng mở.

Hic... Đừng bảo là cậu ta sẽ rút từ trong hộp thuốc đó ra rồi nở nụ cười ma mãnh, sau đó đè tôi xuống và bơm hết máu trong người tôi bằng cái tiêm to bổ chẳng đó, rồi tôi sẽ trở thành dị nhân với thân hình teo tóp như nhân vật trong Chúa tể những chiếc nhẫn. Không thể... Cuộc đời tôi không thể kết thúc dưới tay tên Huy.

Cậu ta lôi ra vỉ thuốc, thật may là không như tôi tưởng tượng. Bàn tay thon dài nhanh nhẹn lấy từng viên thuốc trong vỉ thuốc ra. Tên Huy đưa tôi hai viên và giục tôi uống.

- Uống!

Một từ duy nhất.

Ừ thì chúng tôi đang trong thời gian chiến tranh lạnh nhưng cậu ta vẫn có thể nhẹ nhàng hơn là ra lệnh cho tôi mà.

Tôi nhận lấy viên thuốc uống nhanh chóng, tên Huy ăm ý đưa cốc nước cho tôi.

Đã chắc chắn rằng viên thuốc đang nằm gọn trong người tôi tên Huy liền quay gót bỏ về... Đến và đi dễ dàng thế sao?

- Đợi đã!

Cậu ta ngoảnh lại nhìn tôi như muốn hỏi “Gì nữa?”.

- Ồ... cậu... cậu qua đây chỉ để đưa thuốc cho tớ?

Tôi ấp úng mãi mới nói ra được câu hoàn chỉnh.

- Thì sao?

Cậu ta lập tức dập tắt cái vẻ bối rối của tôi.

Tôi đang thật sự rất nghiêm túc ấy mà tên Huy lại cố tình chọc tức tôi.

- Thì là thằng điên chứ sao.

Tôi bực mình quát lên.

Tên Huy cười đều. Nhiều khi tôi cũng nghĩ đến vấn đề thần kinh cậu ta có bình thường hay không, bị mắng vẫn cười được.

- Cậu vừa bối rối trước mặt một thằng điên.

Mặt tôi nóng lên, còn tên Huy thì rất thích thú ngắm nhìn vẻ mặt tôi. Bộ trông tôi kích thích lắm à?

Cậu ta tiến gần hơn đến cạnh tôi. Tôi có thể cảm nhận rõ mùi hương bạc hà tỏa ra từ tên Huy.

Gần hơn và gần hơn nữa.

Bờ ngực của tên Huy ở ngay trước mắt tôi.

Thấp hơn tên Huy cũng là một lợi thế vì tôi có thể trốn được ánh mắt của cậu ta. Cứ nhìn sâu vào đôi mắt của cậu ta là tôi lại cảm thấy cậu ta đang đọc được suy nghĩ của tôi và biết tôi sẽ nói gì, làm gì tiếp theo.

- Cậu đỏ mặt à?

Tên Huy châm chọc.

Ôi giới... tôi còn lạ gì cái cách nói móc của cậu ta nữa.

Nhưng tôi lại không thể kiểm soát được mình.

- Không có...

Tôi vội ngẩng đầu lên để bắt đầu màn chứng minh và giải thích, và...

Cốp!

Cảm giác đau điếng đến ngất ngây.

Tôi đau đớn ôm cái đầu vừa thực hiện chút ma sát với cái cằm của tên Huy. Độ cứng của cái cằm tên Huy theo tôi nghĩ là phải ngang độ cứng của kim cương.

Cậu ta đưa ta lên xoa cằm. Cái động tác này tôi thấy giống dê cụng lằm ấy, cho thêm bộ râu nữa là phê phải biết.

Cốc!

- Ui da!

Tôi hận không thể bấm tên Huy ra làm trăm mảnh. Cậu ta dám cốc vào đầu tôi, chỉ một phát đấy thôi cũng đủ để não tôi long ra rồi.

- Nói à biết, nếu tớ là dê cụng thì đến lúc này, cậu đã không còn nguyên vẹn rồi.

Không còn nguyên vẹn?

Ý cậu ta là làm abc xyz gì gì đó hả?

Grừ... Tên biến thái.

- Cậu! Mau biến ra khỏi đây.

Tên Huy vẫn đứng đó nhìn tôi như chó nhìn chủ. Thái độ chống đối.

Tôi phải dùng vũ lực, tự tay đẩy cậu ta ra ngoài. Mà sao cảnh tôi đẩy tên Huy giống như bộ hung đẩy shit (phân) vậy nhỉ? Ọc... Lại suy diễn lung tung.

Trước mắt là nên tống cổ tên Huy về nhà đã.

- Dù sao cũng chưa muộn, cậu cứ bình tĩnh, hay cậu sợ mình không còn nguyên vẹn?

- Hoàng Minh Huy!!!! Cậu chết đi!!!!

Cổ dùng hết sức lực, tôi đẩy cậu ta một cú rất ư là phi thường.

...

Rầm!

Quay mòng mòng.

Tên Huy dẫm phải vỏ chuối, trượt chân ngã lăn ra nền nhà, tiện tay lôi tôi cùng ngã. Ước gì tôi đã dọn phòng ngay hôm nay thay vì để ngày mai hãy dọn. Xin thề với trời đất là tôi sẽ hận tên Huy suốt kiếp. Nếu cậu ta là trai đẹp thì sẽ chẳng có vấn đề gì, đến lúc đó chắc tôi còn phải thấp hương cảm ơn mấy đời tổ tông luôn, vì đã cho tôi cơ hội sàm sờ người đẹp... khà... khà.

.

Tình thế hiện giờ là tôi đang nằm đè lên người cậu ta, kẻ trên người dưới, mặt úp hẳn vào ngực tên Huy. Ấm quá... ấm như cái ổ gà. Xem chừng bo-đi cũng chuẩn đấy.

Nhưng mẹ ơi! Thế này thì còn nguyên vẹn cái nỗi gì. Cuộc đời con gái mười bảy năm trong trắng của tôi coi như tiêu tan dưới bàn tay tên Huy. Chưa bao giờ tôi ở khoảng cách quá gần với một tên con trai, nhưng hãy xem đi, bây giờ tôi đang dính sát vào người tên Huy.

Ngẫm nghĩ lại thì Nhật Đăng có vẻ thiệt thòi vì đường đường là bạn trai tôi mà chưa hề nắm tay lấy một lần. Còn tên Huy thì tôi đã nắm tay từ ngày nhỏ rồi, cũng chỉ do tên Huy ngày đó quá ranh ma và tôi quá ngây thơ nên bị cậu ta lừa. Suy ra là lỗi của tên Huy.

.

Thình thịch.

Thình thịch.

Lồng ngực tôi như sắp mở bung ra. Tim đập mạnh như chưa bao giờ được mạnh. Cầu mong cho tên Huy dừng cảm nhận thấy, ngượng đến chết luôn. Do tôi chưa bao giờ gần người khác giới nên mới thế thôi.

Đó là tôi tự an ủi mình như thế.

- Cậu sờ đủ chưa?

Tên Huy gào rống lên.

Tôi giật mình vùng dậy, hai má nóng bừng.

Tên Huy ngồi trên sàn nhà cười nhăn nhở.

- Cậu cũng không phải vừa đâu. Cũng biết tranh thủ sờ soạng trai nhà lành đấy. – cậu ta chuyển sang cái giọng náo nề đến chua xót – Haizz... Tắm thân này, đã bị cậu làm vấy bẩn.

Từ đầu đến cuối tôi được xem một màn hài kịch do tên Huy tự biên tự diễn. Cậu ta phán như thể tôi vừa mở một cuộc chiến dịch cưỡng đoạt “trai nhà lành”. Nếu có “cưỡng đoạt” thật thì giờ này, phút này cậu ta phải nude toàn thân mới đúng.

Được tôi nằm lên là diễm phúc mấy đời của tên Huy.

- Cậu thích thế mà!!

- Gì? – cậu ta trở mặt và bắt đầu... – Bố mẹ tớ sinh tớ ra, nuôi tớ hơn mười bảy năm nay chưa một lần mắng mỏ, luôn luôn cưng chiều, luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu. Vậy mà cậu, dám sàm sỡ tớ một cách trắng trợn, cậu định ăn nói thế nào với bố mẹ tớ đây? Đứa con vượt trội của họ đã bị cậu làm sút mẻ... thật là đau đớn...

Tôi bất động nghe tên Huy trình bày quá trình nuôi dưỡng cậu ta nên người của hai bác. Chắc chắn là rất cực khổ, một ngày chắc nhồi máu cơ tim mất mấy lần, may thay là chưa đột tử chết. Tự dưng thấy thương hai bác quá, sản xuất ra một thằng con đỗi bại như tên Huy và thỉnh thoảng lên cơn nói nhiều. Bình thường cạy miệng không nói nửa lời, hôm nay nửa đêm lên cơn chạy sang phòng tôi bày tỏ đủ điều, chia sẻ hết mình. Cuối cùng cũng là để trêu chọc tôi đến điên lên, không cho tôi ngủ, bóc lột sức chịu đựng của người ta quá đáng.

Tôi thù hận nhìn bản mặt giả tạo của tên Huy, trông thật muốn đâm cho vài phát.

Vẫn một câu hỏi là: Tại sao lại để cậu ta vào cuộc sống của tôi cơ chứ???

Rảnh rỗi thì trêu cho tôi tức lên, lâu lâu không vừa ý quát vài câu, không hợp mắt thì cắn nhằn, đến khi giận nhau thì cậu ta làm tôi thấy khó chịu, bắt tôi phải nghĩ nhiều.

.

HOÀNG MINH HUY LÀ TÊN ĐÁNG GHÉT NHẤT THẾ GIAN !!!

.

Sáng sớm mới ngủ dậy tôi đã nhận được tin sốc: Bố mẹ tôi đi công tác sẽ về vào ngày mai và ông, bà, cha, mẹ, họ hàng hang hốc của tên Huy từ Mỹ cũng về cùng luôn. Trích lời của tên Huy.

Điều này đối với tôi như cơn bão cấp 10 sắp đổ bộ vào đất liền.

Lí do à ?

Tôi vẫn nhớ cái ngày của một năm trước, cái ngày cũng như ngày mai, cơn bão đổ bộ lên hai mái nhà của tôi và tên Huy.

Ông bà và vài cô dì chú bác, anh chị em họ của tên Huy về nước, tạm trú tại nhà tôi và nhà tên Huy. Tôi rất vui vẻ đón tiếp. Nhưng... mọi chuyện không trọn vẹn như tôi nghĩ.

Mọi người - bao gồm bố mẹ tôi và gia đình to lớn của tên Huy vui vẻ gán ghép tôi với cậu ta. Tôi ĐƯỢC liệt vào danh sách nàng dâu tương lai và nghiêm nhiên được tham gia vào khóa học giáo dục con dâu cấp cao được truyền từ đời tổ tiên thứ mấy của gia đình tên Huy.

Chưa dừng lại ở đó.

Họ còn phấn khích đến mức tính xem tôi với tên Huy bao nhiêu năm nữa có thể kết hôn, vào thời điểm đó tôi mới mười sáu tuổi. Biết được tin đó tôi chỉ muốn nhảy lầu tự tử.

Ngày mai họ sẽ đặt chân lên mảnh đất này, và lịch sử có thể sẽ được tái hiện lại thêm lần nữa.

Hu.. hu.. Tôi biết sống sao đây ?

Tên Huy đi bên cạnh đắc chí vô cùng, đối với cậu ta tất nhiên là sẽ vui, 365 ngày được hai lần đại gia đình về nước thăm viếng. Lần thứ nhất là về ăn tết, lần hai là về giỗ ông cụ.

Thấy vẻ mặt nhăn nhó của tôi cậu ta còn thêm vào một câu làm tôi muốn nổ tung.

- Tốt nhất là trong mọi hoàn cảnh cậu nên hợp tác với tớ. Nếu không... chuyện của tối hôm qua, gia đình hai bên đều sẽ được biết. Cậu hãy nghĩ đến vẻ mặt hờn hờ của họ trước đi...

Áp bức người quá đáng, tôi muốn bùng cháy.

Không hề muốn nha!! Cậu ta kể lại là sẽ thêm thất vại câu nên chuyện chứ chẳng đùa.

Mấy người họ biết chuyện kiểu gì tôi cũng sẽ sống không bằng chết.

Đầu tiên là mẹ tôi. Bà ấy sẽ bắt đầu cái điệp khúc “bán con”. Cụ thể là mẹ tôi sẽ dọa nạt “Bây giờ mày muốn gì? Đã gây ra chuyện thì phải chịu trách nhiệm”

Hợ... Dù ẹ tôi không được nhẹ nhàng cho lắm thì vẫn rất thương tôi. Mẹ sẽ chọn gia đình tốt nhất rồi “bán” tôi vào đấy, điển hình là gia đình tên Huy. Bà sẽ rất vui vẻ “bán” tôi đi nếu người “mua” là tên Huy. Mà sau khi nghe xong câu chuyện của ngày hôm qua do tên Huy tường thuật lại thì tôi bị “bán” cho tên Huy là điều hiển nhiên.

.

I DON'T WANT !!

.

Tiếp theo là đến phía gia đình tên Huy. Họ sẽ mổ hân một (vài) con bò để ăn mừng mất. Tôi không dám nghĩ đến cái viễn cảnh tôi vinh dự được bà nội của cậu ta dắt về quê ra mắt cả đại gia tộc đến hàng xóm, họ hàng thân thích.

Nghĩ thôi tôi đã muốn chạy vào rừng lánh nạn rồi.

.

- Sẽ ổn thôi.

Tôi thiếu não kể cho cái Trang về cơn bão của ngày mai.

Nó vỗ vỗ vai động viên tôi, như là nó đang nghĩ trong đầu rằng nhà tôi bị cháy và tôi thì khóc thút thít vì chẳng còn lại gì sau đồng đồ nát. Nó chắc hẳn muốn nói là: ” hãy nghe theo sự sắp đặt của tên Huy và rồi mày sẽ được hạnh phúc. ”

Tôi biết là nó đang nghĩ như thế mà. Trong thâm tâm nó luôn tìm cách đem tôi dâng hiến cho tên Huy và coi đó như một thú vui tao nhã. Bằng chứng là ngay vừa nãy thôi, khi tôi vừa bảo rằng tôi và tên Huy đã trở lại bình thường nó đã gào lên như bò rống và bắt đầu bùng về mặt buồn rười rượi ra, nó kể lể rằng nó đã tốn bao nhiêu mồ hôi và nước mắt để chuẩn bị cho tôi một kế hoạch có cái tên rất củ chuối là: “Tìm lại hạnh phúc”, (con này điên bẩm sinh), cuối cùng nó thất vọng vì kế hoạch đã không được thực hiện. Khăng định con này là mẫu bạn điển hình chuyên bán đứng bạn bè.

Đau đớn thay cho số phận của tôi, có hai đứa bạn thân (một là tự nguyện và hai là bắt buộc phải chấp nhận) thì một người chuyên bắt nạt, một người chuyên bán đứng bạn bè.

- Ổn cái con khi!!

Tôi gào rú lên, hận không thể gào khóc tức tưởi.

- Mà cứ bí quan quá đáng. Mà làm dâu nhà tên Huy cũng tốt, về đây rồi có tiền tiêu không hết, cuộc đời nở hoa, tương lai sáng lạn. Đến lúc đấy mà phải nhớ đến con bạn này đó.

Lấy tên Huy vì tiền?? Con này lão...

- Triệu Vân Trang!! Mà xui đại tao đúng không?

- Tao đang lo nghĩ cho cuộc đời của mày.

- Còn Nhật Đăng?

- Bỏ đi.

Nó trả lời thẳng.

Tôi sững lại hồi lâu.

Cái Trang lại tiếp tục.

- Tao nói thật là mày hợp với tên Huy hơn. Ý tao không phải là chê mày không xứng với Nhật Đăng. Mày xinh xắn dễ thương đi với anh ấy cũng rất đẹp đôi, nhưng... tao sẽ chỉ ỦNG HỘ tên Huy thôi. HÂN - HUY là đẹp nhất.

- Thôi đi.

Tôi bĩu môi.

Tôi cũng đã suy nghĩ về mối quan hệ giữa tôi và Nhật Đăng, tôi chỉ có cảm tình chứ chưa hẳn là thích thật sự. Nói ra thì sợ anh ấy tổn thương nên tôi đành giữ lại. Tôi đã quá sai khi vội vàng đồng ý làm bạn gái anh ấy ngay. Đành để thời gian tự xây đắp tình cảm vậy.

Còn tên Huy. Cậu ta biết tôi trước, và dường như là rất hiểu tôi. Tôi còn chẳng biết rốt cuộc tôi với cậu ta là cái mối quan hệ gì. Rất phức tạp và khiến người ta không muốn nghĩ.

.

Đành cứ để như cũ, chuyện gì đến rồi sẽ đến.

.

Nhật Đăng đang trong giai đoạn bận ôn thi đại học nên thời gian chủ yếu anh ấy để vào việc học, gặp tôi cũng ít hẳn đi. Năm sau tôi cũng sẽ như anh ấy thôi, tên Huy sẽ lại ở cạnh tôi bắt học cái này cái kia, lôi tôi ra thư viện rồi vác đồng sách về nhà để nghiên cứu. Cậu ta sẽ vỗ ngực tự hào “Tớ chắc chắn sẽ cho cậu đỗ đại học”. Tôi mà không đỗ thì sẽ đập nát cậu ta ra và vứt cho gà ăn.

- Đảm bảo là cậu đang nghĩ bậy bạ.

Tên Huy xỏ hai tay vào túi quần vênh mặt lên phán xét. Tôi ghét cái kính đó. Vênh lên lại càng ghét. Nhưng thôi... ít ra thì tôi cũng đã chấp nhận cái kính đó hơn ba năm, và dù sao thì tôi có thể nói chuyện bình thường với tên Huy, nhẹ nhõm cả người.

- Không có! Cậu đừng nói linh tinh!

- Hiện lên mặt cậu hết rồi kìa.

- Đâu? Chỗ nào?

- Đây này....

Tên Huy nhếch môi cười và chỉ vào mặt tôi...

- Hai đứa...!!!!

Tôi giật thót.

OMG!!

Hãy nói đây không phải sự thật đi!!

Tôi tự véo vào tay mình...Đau... Thật rồi. Bà nội tên Huy đang đứng trước cổng nhà cậu ta. Bà đang cười, rất sung sướng, đó là từ đúng nhất tôi có thể dùng để diễn tả nụ cười của bà.

Tên Huy cũng bất ngờ không kém gì tôi.

Bà cười tươi rói và bước nhanh đến trước mặt bọn tôi, bà đã ngoài bảy mươi rồi nhưng năng lượng vẫn tràn trề, một năm đi du lịch đến vài chục lần không hề hấn gì.

- Hai đứa tiến triển nhanh quá. Mà cưới bây giờ là tảo hôn, nhà nước không cho đâu...

Tôi cùng tên Huy ngơ ngác nhìn bà.

.

Bão đến sớm rồi.

12. Chương 12: First Kiss

Hiện giờ tôi và tên Huy đang ngồi khếp nép trên ghế ngơ ngẩn nhìn bà đang hí hửng cười cười nói nói.

Nói thế cho nó đồng bộ chứ có mỗi tôi là khếp nép thôi, tên Huy thì ngồi như ông tướng, mặt hầm hầm như kiểu sắp tuyên chiến với đối thủ - tức là bà nội hấn.

Giả sử mà cho tên Huy ra đời vào cái lúc còn chiến tranh thế giới ý, chỉ cần cho cậu ta vác mặt ra trước kẻ địch thôi thì khỏi cần mất công viết thư tuyên chiến với chả khiêu chiến luôn, nhìn mặt thôi đã muốn cho đâm vài phát rồi, xấu số mà trúng phải thẳng tướng địch nóng tính nó chả cầm súng bắn vỡ sọ, hết vênh vào... khà khà... trí tưởng tượng của tôi ngày càng vươn xa rồi đây.

Tên Huy nhếch nhếch môi nhìn tôi rồi lại nhìn bà hấn, tôi cá là sau này miệng cậu ta sẽ lệch sang một bên kiểu như dị tật bẩm sinh ấy.

- Sao bà nói mai bà mới về cơ mà?

Tên này đúng là lão. Bà nội cậu ta cách nửa vòng Trái đất lặn lội về viêng... à nhầm... thăm cậu ta, đã không biết quý thì thôi lại còn hỏi “Sao bà nói mai mới về?”

Đại bất hiếu...

Bà nâng tách trà lên nhấp một ngụm và cười hiền.

Ôi bà à! Cháu đau lòng thay bà vì có đứa cháu trai bất hiếu.

- Bà muốn tạo bất ngờ. Hai đứa vui không?

Gương mặt bà bỗng chốc trở nên phấn khích, đó là từ đúng nhất tôi có thể dùng.

Rất bất ngờ là đằng khác.

Tôi với tên Huy đang cãi nhau chí chóe thì bà ở đâu ra gào lên làm tôi tí thì ngắt. Sau đó thì lôi tôi cùng tên Huy vào nhà cậu ta.

.

Tên Huy nghe xong câu trả lời của bà, hấn lại hỏi.

- Còn bố mẹ cháu?

- Mai chúng nó về. Xem ra bố mẹ cháu không cần phải lo lắng về đứa con trai yêu quý này rồi, cháu sống rất tốt và cũng phải cảm ơn cháu dâu.

Bà cười cười với tôi. Tôi chẳng còn cách nào khác là cười gượng gạo đáp lại bà.

Nói tên Huy không sống tốt mới là lạ. Được tôi phục vụ cơm nước, khó chịu thì đã có tôi làm cái công tiếp nhận nỗi đau tinh thần, chán thì bắt nạt tôi cho bớt rảnh. Chung quy lại thì cậu ta sống rất hạnh phúc.

Kiểu hạnh phúc trên nỗi đau của người ta ý.

Lần sau nấu ăn tôi sẽ thêm gia vị là thuốc xổ vào hay đại loại là hóa chất ấy, không chết người nhưng đủ để sống không bằng chết. Quân tử trả thù mười năm chưa muộn. Hãy đợi đấy.

- Bà đi đường mệt rồi đúng không ạ?

Tôi bèn lên hỏi. Tôi là tôi vẫn sợ cái nụ cười của bà lắm, xem chừng rất... nham hiểm.

- Ủ đúng đúng – bà gật gật đầu – cháu có thể nấu cho bà một bữa không cháu dâu???

- O... Dạ...?

Tôi ngần cả người. Nấu ăn thì tôi làm được, thậm chí là còn ngon (ở một số món), ví dụ như tên Huy ăn phải mà không chết, nhưng tôi không thích nấu ăn, nhất là vào lúc này.

Tôi thuộc dạng nấu ăn theo tâm trạng, vui thì nấu ngon còn không vui thì đổ cả vài thìa muối luôn cho nó mặn mà. Về vấn đề này thì tôi cũng không hiểu tại sao, mà chắc đến cả khoa học cũng chưa giải thích được hiện tượng này.

- Bà à! Đừng phiền cô ấy.

Tên Huy đáng yêu thế không biết. Đúng ý tôi rồi đó, tôi tí tốn ra mặt.

Nhưng chưa được giây sau thì bà đã nghiêm túc nói tiếp.

- Cháu cứ đùa. Hân là cháu dâu bà, nấu cho bà bữa ăn có hề gì. Phải không Hân?

Bà chợt quay sang tôi hỏi.

- O... dạ, vâng!

Tôi gật đầu lia lịa, nhưng trong lòng thì ruột đau như cắt.

- Bà...

- Cháu ở yên đấy. Bà đói rồi.

Bà gật tên Huy sang một bên, đến cậu ta còn bắt lực thì tôi biết làm gì đây ngoài việc đáp ứng yêu cầu của bà.

Sẽ cố, tôi sẽ cố không nấu ăn theo tâm trạng. Cơ mà khó lắm đấy, cứ luôn chắc mẫm là tôi sẽ không thể đâu nhưng chỉ cần vài giây sau là tôi quên rồi chơi cả lọ muối xuống chảo/ nồi luôn chứ chẳng đùa. Bà ăn chắc chắc nhập viện mất.

Sự thật là tôi không thể nói với bà rằng : ” Bà à! Cháu mắc chứng nấu ăn theo tâm trạng, nhờ đâu trong lúc nấu ăn mà cháu cho gia vị lờ quá tay, bà ăn xong bị ngộ độc thực phẩm phải nhập viện thì cháu không chịu trách nhiệm đâu nhé? ”

Tôi mà nói thế thì kiểu gì bà cũng sẽ chấp nhận luôn. Nhưng tôi nào có thể, cố lên nào!!

.

Tôi đứng trong bếp nhà tên Huy, cái gian bếp có tông màu nâu vàng ấm áp, đầy đủ mọi tiện nghi, sạch sẽ, chắc chắn rồi, bởi vì tên Huy có bao giờ vào đây động tay động chân đâu, toàn là tôi sang phá hộ và phải dọn dẹp hộ luôn.

Tất cả mọi thứ, rau củ quả, thịt, cá, trứng... do bà mua đều được bày ra trước mặt tôi, chứ tên Huy mua thì tôi không dám nói tới, đời cậu ta có ngày vác mặt ra chợ thì chắc chắn ngày ấy có động đất.

Bà bảo làm đơn giản thôi, vậy thì đơn giản.

Tôi xắn tay lên và bắt đầu chặt chém, cầm củ cà rốt và tưởng tượng đó là tên Huy. Chặt Copp một phát “tên Huy” chia làm đôi.

Chết này!

Trò này vui thật... hê hê.

Củ cà rốt cuối cùng, cũng là “tên Huy” cuối cùng. Ta phải cắt người ra làm trăm mảnh.

- Này! Cậu cười gì đấy?

Tôi giật thót. Lưỡi dao bị lệch và cửa thẳng vào ngón tay tôi tạo ra vết cắt khá sâu. Máu túa ra. Tôi dần người ra nhìn ngón tay đầy máu.

Tên Huy bước đến nhìn tôi và nhìn vào nơi tôi đang chăm chú vào. Cậu ta giật lấy cổ ta tôi một cách bạo lực rồi dùng hai ngón tay ép chặt vào ngón tay đang chảy máu của. Tôi chẳng biết làm gì.

- SAO LẠI SỢ Ý VẬY??? CẮT CÀ RỐT THÔI MÀ CŨNG ĐỂ BỊ THƯƠNG??? CẬU ĐỂ HỒN MÌNH BAY MẤT RỒI À???

Tên Huy trợn mắt mắng liên hồi.

Xin lỗi chứ nếu cậu ta không tự dưng gọi thì tôi cũng đâu lỡ tay rồi để mình bị thương. Rõ ràng là tại cậu ta vậy mà cậu ta lại quay lại mắng xa xả vào mặt tôi. Tôi mới nên là người mắng cậu ta mới đúng chứ. Lại còn đem cái mặt hầm hầm đó ra trách tội tôi.

Tôi đã gây ra cái lỗi gì?

- Mặc kệ tớ...

Tôi cố gắng thoát khỏi bàn tay to lớn của tên Huy nhưng không được, cậu ta càng nắm chặt hơn.

Có gì mà phải tức giận?

Tôi làm tôi chịu, đâu liên lụy gì đến tên Huy. Hay là tôi bị như thế này cậu ta thấy đau lòng thay? Nực cười...

- CẬU SĨ DIỆN ĐỂ LÀM GÌ? TỪ CHỐI BÀ MỘT CÂU THÌ CHẾT ĐƯỢC À???

Cái gì cơ? Tôi có nghe nhầm không đó?

Tôi nấu ăn cho bà cậu ta ăn mà cậu ta bảo tôi sĩ diện. Làm người tốt cũng khó quá. Tôi không bao giờ làm vừa lòng nổi tên Huy, chưa từng.

- Ừ đúng thế đấy. Bây giờ tớ thế này cậu hả hê chưa?

Tôi ầm ỨC cãi lại, mỗi tội là chưa gào lên.

Mặt tên Huy đã dịu xuống phần nào dù hai vành tai vẫn đỏ ửng vì giận.

Đúng lúc đó thì bà lo lắng chạy vào.

- Hai đứa làm sao vậy? Đừng to tiếng với nhau... – rồi bà nhìn vào vết máu trên tay tôi – Hân, cháu bị sao thế này??

Nhìn gương mặt phúc hậu của bà sự tức giận trong tôi đã dịu đi phần nào.

- Cháu không sao đâu ạ! Bà đừng lo – Tôi cười để bà an tâm.

- Có lẽ là phải ra ngoài ăn thôi bà ạ.

Tên Huy liếc tôi một cái rõ sắc, tôi vẫn còn tự ái lắm đấy.

- Cháu nhanh đưa Hân lên phòng băng cho nó đi. Lát chúng ta ra ngoài ăn.

Bà vội đẩy hai đứa tôi lên phòng và đóng sầm cửa lại. Ôi bà...

Tên Huy để tôi ngồi lên giường và hắt đi lấy hộp cứu thương. Tôi dáo dác nhìn ngắm căn phòng của cậu ta dù đã vào đây cả n lần, đến nỗi tôi có thể nhớ đồ đạc để ở chỗ nào, vì đồ đạc trong phòng ít ỏi. Mà đồ của tên Huy chủ yếu là sách nên để ở phòng sách hết rồi, cái nơi tôi vẫn gọi là lồng chim ý. Giả dụ một ngày đẹp trời tên Huy đang cần cù đọc sách, cái kệ sách đổ sập xuống, tên Huy không tan xương nát thịt mới là lạ. Cái này gọi là chết vì sách.

Trở về với thực tại.

Tên Huy đã trở lại bình thường, đang ngồi trước mặt tôi và chuẩn bị rửa vết thương cho tôi. Sợ tôi bị uốn ván rồi chết cậu ta lại không có người để trêu đùa đây mà.

Tên Huy bắt đầu đổ từ từ lọ nước sát trùng vào ngón tay tôi. Ôi mẹ ơi... xót...Tôi cắn răng chịu đựng.

- Đau chưa?

Tên Huy hỏi, tay bắt đầu công việc băng bó.

Sao không hỏi tôi là “Đau sắp chết chưa?” ấy. Thế mới đúng là phong cách giết người chỉ bằng một câu nói của cậu ta mà.

- Cậu hả dạ chưa? Tức giận với tớ cái nỗi gì?

Tôi bực tức đáp trả.

Tên Huy nhếch môi cười. Đây, biểu hiện của việc cậu ta đang hả dạ đấy.

- Cậu CỰC KÌ NGỐC!

Cậu ta đã băng xong và nhìn tôi với con mắt “xót xa”.

- Tớ làm gì mà bảo tớ ngốc? Thần kinh hả? Cậu bị...

“Cậu bị điên à?”

Tôi chưa kịp nói hết câu đó thì tên Huy đã nuốt nửa câu còn lại.

.

Bạn hiểu chứ?

.

Tôi đang muốn nói là KISS đó... Phải, môi chạm môi, không khoảng cách.

Tôi trợn mắt, người cứng đờ như cục đá nhưng tim thì đập rộn ràng không ngừng. Nhiệt độ tăng dần đều và tập trung ở hai bên má của tôi.

Tôi đã từng ước tôi sẽ trao nụ hôn đầu cho NGƯỜI TÔI YÊU bên bờ biển thơ mộng (và không có sóng thần). Nhưng hãy xem đi, nụ hôn đầu đời của tôi đã bị cướp mất. Giấc mơ vỡ tan, tên Huy không phải người tôi yêu, lại còn trong một khung cảnh chẳng có tí gì gọi là lãng mạn.

Hu... hu... Nụ hôn đầu của tôi...

.

Môi tên Huy rời khỏi môi tôi. Chỉ là chạm môi thôi nhưng tôi đang TỨC LỘN RUỘT luôn ấy.

Cậu ta cầm hộp cứu thương đứng dậy và quay lưng đi mất.

- Ra ngoài ăn!

Một cậu cụt lủn, cướp nụ hôn của người ta rồi định chuồn luôn hả? Đồ trơ trên.

- Cậu đứng lại đó.

Tên Huy nhún mào, phục cậu ta lằm lằm, mặt không chút biến đổi, còn mặt tôi thì đỏ dựng lên, vừa vì tức và vừa vì xấu hổ.

- Cậu là đồ chết tiệt, biến thái. Cậu dám cướp đi nụ hôn đầu của tớ, cậu có biết là suốt mười bảy năm nay tớ giữ gìn nó thế nào không hả? Tớ để dành cho người tớ yêu và đó KHÔNG PHẢI cậu.

Tôi bực mình tuôn ra hết. Tên Huy sững người lại rồi cậu ta lấy lại vẻ thản nhiên cùng với nụ cười nhạt.

- Thế ra tớ là người bóc tem rồi.

Cậu ta quay lưng bỏ đi.

Có phải vừa nãy cậu ta hột hắng không nhỉ? Hay tôi nhìn nhầm?

.

Mặt tôi đã bớt đỏ và bây giờ tôi đang ngồi trong taxi để đến nhà hàng.

Tôi đã cố từ chối nhưng bà nhất quyết không cho, bà nói do bà nên tôi mới bị thương. Và tôi phải giải thích đến cả trăm lần rằng đó không phải lỗi của bà mà là lỗi của tôi, không hiểu sao lúc đó tôi lại không khai thật là do tên Huy gây ra, nghĩ lại thật hối hận, tự dưng mang tiếng hậu đậu.

Tên Huy ngồi ngay bên cạnh, mặt không chút biểu cảm. Từ ngày xưa ngày xưa cho đến nay cậu ta đắc tội với tôi vô số lần và những thứ đó đang chuyển thành mối thù cần phải trả của tôi, điển hình là mối thù bắt nạt, mối thù đe dọa tôi, gần đây nhất là mối thù nụ hôn đầu... Nghĩ đến thôi tôi đã tức hộc máu rồi.

Bây giờ tôi đòi trả lại thì kiểu gì tên Huy chả chu môi ra và nói " Cho cậu lấy lại đấy. Hôn phát cho hết nợ đi này ". Tôi chỉ muốn đút luôn cái dép vào miệng. Cho tôi hôn mà được tiền tôi cũng chả thèm.

- Nhìn gì? Mặt tớ thủng bây giờ.

Tên Huy quay sang tôi và sắp bắt đầu màn móc máy.

Tôi khoanh tay trước ngực nhìn xuống dưới chân. Nhìn thì có tội à, cậu ta tưởng tôi dành cho cậu ta ánh mắt chất chứa tình cảm chắc. Đừng mơ...

- Chuyện vừa nãy ảnh hưởng cậu quá nhỉ?

Mặt tôi lại đỏ dựng lên, không đâu lại nhắc tới, đó là nỗi khổ tâm, à không, nỗi nhục mới đúng. Cảm giác bị tên mình ghét hôn lên môi thật là muốn phát điên.

- Tớ nói đúng rồi...

- Cậu... đồ đều cái gì...

- Vừa nãy hai đứa làm gì?

Bà chợt từ ghế trên ngoảnh xuống hóng chuyện với ánh mắt tò mò và có vẻ rất háo hức. Đừng... Minh Huy à... đừng nói với bà. Tôi chưa muốn về ở chung nhà với tên Huy luôn đâu, đừng kể.

- Không có gì!

Phù... May quá.

Tôi lại cứ sợ tên Huy vì bị tôi chửi mà qua lại đâm tôi một nhát. Chấp nhận chuyện tên này còn lương tâm.

Bà vẫn soi chúng tôi bằng ánh mắt nghi hoặc. Vẫn biết là sau bao nhiêu năm bươn chải nơi thương trường bà có khả năng đọc nội tâm người khác, nhưng vẫn phải nói dối bà.

Tôi đành lên tiếng trước con mắt nghi ngờ của bà.

- Thật đấy ạ! Cháu với Minh Huy thì có thể xảy ra chuyện gì chứ ạ??!!

Để chứng minh lời nói của mình là đúng tôi đành miễn cưỡng cười và miễn cưỡng trao tặng miễn phí cho tên Huy nụ cười + ánh mắt tràn đầy tình cảm. Khổ cho tôi quá.

- Tạm thời bỏ qua cho hai đứa.

.
Xe dừng, tôi, bà và tên Huy cùng bước vào cái nhà hàng sang trọng. Người giàu có khác.

Chọn một bàn cạnh cửa sổ, nơi có thể ngắm cả thành phố rực rỡ ánh đèn, tôi ngồi cạnh tên Huy (bà bắt buộc) và bà ngồi phía đối diện. Người bồi bàn nhanh chóng đưa quyển Menu cho chúng tôi. Nói thật là tôi cũng chẳng biết nên ăn gì, căn bản là không có tâm trạng, cái mối thù first kiss vẫn đeo đẳng tôi. Tôi cứ lật qua lật lại mà chẳng tìm được món nào ưng ý. Lúc này tôi chỉ muốn về nhà trèo lên giường rồi đánh một giấc ngon lành.

- Cháu gọi món gì?

- Dạ... gì cũng được ạ.

- Vậy bà sẽ chọn cho cháu.

Tôi gật đầu vui vẻ. Tên Huy thì nhìn tôi như không đồng tình. Mặc kệ chứ, cứ thích xoắn xít tôi làm gì thế nhỉ??

Tôi đáp trả cậu ta một cái lườm đủ để thiêu cháy đối phương.

.
Lát sau... Bà ăn đã chất đầy những món trông rất đẹp mắt và (có vẻ) ngon.

- Hai đứa ăn đi.

- Vâng. Cháu mời bà.

Lúc tôi vừa cầm đôi đũa lên thì bỗng từ đâu xuất hiện một giọng nói lãnh lút.

- O... Hân! Mà cũng ở đây à???

Là cái Trang, nó tròn mắt nhìn tôi. Con này có vẻ rất khinh thường tôi. Ý nó là tôi không thể vào những nơi sang trọng và đắt tiền như cái nhà hàng này đây. Oài... tổn thương ghê gớm...

- Cả Minh Huy nữa – rồi nó nhìn sang bà – Cháu chào bà ạ!

- Sao... sao cậu lại ở chốn này? – tôi hỏi.

- Ông anh tớ bảo đi ăn nhưng tự dưng có việc đột xuất nên tớ đang định đi về.

Nó trả lời bằng giọng hết sức náo nê. Tên Huy không thân với nó lắm nên cũng chẳng quan tâm đến nó.

- Cháu dùng bữa với bà luôn nào!!

Trời ơi!!!

Ngay bây giờ tôi chỉ muốn tống khứ cái Trang về nhà cho rảnh nợ. Chứ bạn không thể nào hình dung được rằng trong lúc ăn nó nói nhiều thế nào đâu, mà nói toàn những chuyện phi sự thật mới chết.

Tôi vội ngăn nó lại trước khi nó kịp ngồi xuống cạnh bà.

- Mà có việc mà?

- Đâu... việc nào??

Con này thật là... tôi chỉ muốn gào vào mặt nó cho bớt ngu đi một tí.

Nó vui vẻ ngồi xuống cạnh bà và câu chuyện bắt đầu.

.
- Bà không biết đâu. Huy với Hân học giỏi lắm, lớp cháu may mắn có hai đứa học giỏi nhất khối, tự hào lắm luôn ạ.

- Theo nguồn tin tình báo thì cháu biết được là Huy thường kèm Hân học vào mỗi tối. Bà hãy nghĩ xem, Huy đứng hạng nhất mà kèm cho hạng hai là Hân, hai người họ đã giỏi nay còn giỏi hơn.

- Suy ra là trời sinh một đôi – Bà cười tươi đáp lại.

Mặt tôi nhăn nhó.

Mặt tên Huy rất bình thường, cậu ta dùng bữa bình thường, còn tôi thì vừa cho thức ăn vào miệng chỉ vì câu nói của cái Trang mà muốn phun ra.

- Đúng rồi đó ạ! – Cái Trang hí hửng búng ta cái póc.

Làm cách nào để cho cái loa phát thanh đó câm lại?

Dám đảm bảo là chỉ lát sau thôi, sau vài lời gợi chuyện của bà cái Trang sẽ tuôn ra hết. Đời tôi coi như xong.

- Còn gì nữa thì cháu kể nốt đi. Bà tò mò lắm rồi.

Cái Trang nhìn tôi cười đều.

Tôi chỉ biết trơ mắt ra nhìn nó và bà.

- Cò nhiều lắm bà ạ. Ví dụ như gần đây Hân với Huy rất hay cãi nhau, mỗi lần cãi là giận nhau vài ngày, không nhìn mặt nhau luôn. – Cái mặt nó rất biểu cảm, mang vẻ chán nản như đang xem một bộ phim Hàn Quốc với mô-típ cũ rích.

Bà liếc sang tôi và tên Huy. Tôi dựng cả tóc gáy... Bà sẽ lại dàn dựng kế hoạch hàn gắn tình cảm mất thôi.

Trang lại tiếp tục kể lể. Tôi ghét cái miệng nó.

- Sao chúng nó lại cãi nhau?

- Bà đoán đi ạ.

- Chuyện học thì không thể giận nhau những mấy ngày, chắc là xích mích tình cảm...

- Đúng rồi!!! Bà đoán chuẩn quá – Cái Trang rú lên sung sướng – Cũng vì bạn trai của Hân...

Tôi vội đá vào chân nó một cái rõ mạnh, nó kêu lên cùng với bản mặt nhăn nhó.

- Mày đá vào chân tao rồi.

- Xin... lỗi !! – Tôi cười gượng gạo.

Tên Huy ngừng ăn ngay lập tức và ngẩng đầu nhìn cái Trang.

Bà nhìn tôi, rất khó để định nghĩa cảm xúc của bà, đúng hơn là tôi không thể nhìn ra, rất phức tạp. Chẳng hiểu thế nào nhưng tôi sợ lắm.

Tôi biết ngay là cái Trang không thể giữ mồm giữ miệng, kể ra hết cả chuyện tôi có bạn trai, bà sẽ nghĩ đối với tôi tên Huy là người thừa rồi, và điều đó sao bà có thể chấp nhận.

Tôi vô thức bám víu lấy cổ áo tên Huy như cầu cứu, cậu ta mang ý cười nhìn tôi rồi quay sang cái Trang. Nói bằng giọng nhẹ nhàng nhưng cứng rắn.

- Cậu nên chú tâm vào việc ăn của mình thì hơn.

Cái Trang im bật, cúi xuống bắt đầu ăn cơm.

Bà không nói gì nhưng sâu trong đôi mắt là ánh nhìn sắc bén.

Ngày mai mọi người về rồi.

Tôi không dám chắc là mọi thứ đều tốt khi bà đã biết chuyện tôi có bạn trai và người đó không phải là Hoàng Minh Huy.

13. Chương 13: Một Chút Ngọt Ngào

Chiều tối.

Tôi cùng với tên Huy bị bà “đuổi” ra sân bay để đón bố mẹ tôi và gia đình tên Huy.

Hiện giờ tôi đã chờ ở cái sân bay to vật vờ này được hơn một giờ đồng hồ.

Sân bay ngày càng đông người.

Tên Huy dường như rất vui vẻ. Rồi... tôi hiểu... lát nữa thôi họ sẽ đặt chân lên đất mẹ và tôi nghiêm nhiên trở thành niềm vui tinh thần cho họ trong vài ngày tới, tên Huy lại có cơ để tiếp tục bài ca muôn thủa “cậu phải nghe lời tớ, nếu không...” , cái vẻ sau là cả tá lời đe dọa. Nếu tôi mà biết võ thì chỉ cần tên Huy mở mồm ra là tôi xách cổ cậu ta lên đấm cho vài phát luôn rồi...

- Cậu có thể lao vào đấm tớ nếu muốn.

Tên Huy nhếch môi cười, giọng nói như thách thức, tôi mà đấm được thì chẳng cần cậu ta mất công khiêu chiến trước.

Nói thật là tôi chẳng biết cậu ta là cái giống gì mà có thể đọc suy nghĩ của tôi, theo tôi nghĩ thì nên đem cậu ta ấy nhà khoa học chuyên nghiên cứu về con người ý, để cho họ nghiên cứu xem cậu ta có bị đột biến gen hay thừa thiếu nhiễm sắc thể gì đó không, có khi lại tìm được con virus nào trong não cũng nên, biết đâu lại thành phát minh vĩ đại cho nhân loại.

- Riêng việc tớ sinh ra trên đời này đã là cả niềm may mắn của xã hội.

Tên Huy tựa ra sau ghế, mặt căng căng tự hào.

- Có mà tổn thất của xã hội. – Tôi trề môi.

Cốc!!!

Tôi vội ôm cái trán mà xuýt xoa. Cầu mong cho tên Huy đâm đầu vào tường cho não rung rinh luôn đi. Tôi từng nói cậu ta rất đáng sợ rồi đấy, ví dụ là vừa mới đây thôi chỉ vì một câu nói của tôi mà cậu ta thẳng tay gõ một cái lên trán tôi đó.

- Nhìn mặt cậu rất dần.

Cậu ta bêu rếu tôi xong bật cười ha hả.

“Nhìn mặt cậu rất dần”

Tôi ngần lẩn muốn gào vào cái bản mặt tầm thường với cái bộ tóc bờm xờm và cái kính chết tiệt đó là mặt tôi thông minh hơn khối đứ, ít ra trông vẫn giống người của thế kỉ XXI hơn cậu ta.

- Cậu dần thì có!!!! Cậu xem phong cách của cậu có gì khác người nguyên thủy không????

Tôi gào rống lên. Tự dưng tôi thấy mình thật là... oai.

Tên Huy bỗng dưng đứng dậy và bước nhanh về phía trước, tôi vội đuổi theo.

.

Họ - những con người chuẩn bị gây nên cơn bão lớn đang đứng trước mặt tôi và tên Huy.

- Bố, mẹ...chào cô chú.

Mặt tên Huy lạnh như tảng băng ngoài Nam Cực, bố mẹ về nước mà cứ tỏ lạnh lùng, trái lại là tôi với vẻ mặt hòa nhã thân thiện.

- Cháu chào hai bác, chào bố mẹ.

Bố mẹ tên Huy gật đầu cười với tôi và ngó lơ tên Huy, đây, ai bảo lạnh lùng cho lắm vào.

- Lâu lắm không gặp. Cháu ngày càng xinh ra đấy.

Mẹ tên Huy nhéo hai bên má của tôi.

- Nó vẫn thế thôi mà, toàn dựa dẫm vào Minh Huy thôi.

Tôi như rơi từ trên chín tầng mây xuống đất một cú đau đớn trước câu nói của mẹ.

Tên Huy liếc tôi, khoe miệng mang nét cười đắc ý.

Mẹ ơi là mẹ!!! Tại sao không thể giữ hình tượng cho con dù chỉ một chút.

- Không sao. Thế cũng tốt mà.

Bác Nga – mẹ của tên Huy tươi cười đáp lại.

- HUY, HÂN!!!

Giọng nói quen thuộc từ đâu vọng tới.

Không thể nhầm được, đó là chất giọng trong veo đặc trưng của chị họ tên Huy.

Mọi người cùng tròn mắt nhìn chị ấy một tay dắt con, một tay vẫy nhiệt tình với chúng tôi, trên môi là nụ cười rạng rỡ đang bước nhanh đến, bên cạnh chị ấy là anh chồng đứng chuẩn soái ca trong ngôn tình.

Gia đình nhỏ của chị ý lao đến như vũ bão.

Thằng con tinh nghịch tên Minh Vũ của chị ấy vội nhảy tót lên ôm chầm lấy tôi. Miệng không ngừng gọi tên tôi. Tôi bị bất ngờ, tí thì lộn cổ ra đằng sau, liền vội ôm lấy thằng bé bé lên.

Nó hôn lên má tôi rồi cười híp mắt.

- Cháu nhớ mợ Hân lắm luôn.

Mặt tôi đơ lại, nụ cười trên môi cứng đờ. Nó gọi tôi là “mợ Hân” ???

Mọi người cùng bật cười. Đừng cười mà. Tôi xấu hổ chết mất.

Tên Huy đứng bên cạnh véo gò má bầu bĩnh của nó.

- Không nhớ cậu à?

- Có chứ ạ. Nhớ cậu, nhớ mợ Hân.

Trời ơi!!!! Tôi muốn bịt miệng nó ngay lập tức.

- Gọi chị thôi nhé!

Tôi đặt nó xuống, mi lên má nó.

Thằng bé tròn mắt, nhìn mọi người đang cười vui vẻ. Chất giọng trong veo cất lên.

- Không được – nó xụ mặt – Sau này mợ Hân lấy cậu Huy thì phải gọi là MỢ, cháu không được gọi mợ Hân bằng chị.

Tôi như muốn chết lâm sàn ngay bây giờ. Ai nói tôi sẽ lấy tên Huy???

KHÔNG BAO GIỜ CÓ CHUYỆN ĐÓ.

Tôi biết tổng là các vị phụ huynh đã dạy cho thằng nhóc những thứ phi sự thật đó.

Xem chừng thì thằng bé năm tuổi này rất ma mãnh, nó có ánh mắt sắc bén như tên Huy, có vẻ khá giống tên Huy ngày nhỏ, rất đẹp trai. Với cái dòng dõi nhà tên Huy thì tôi nên cẩn thận, không phải loại vừa đâu.

.

Mọi người cùng về nhà.

Trời chạng vạng tối, cả thành phố sáng rực rỡ và náo nhiệt.

Suốt cả dọc đường đi, chị Liên - chị họ của tên Huy hết nhìn tôi đến nhìn cậu ta rồi cười gian tà.

Chắc hẳn là chị ấy đang có ý đồ gì đó. Ngày trước cái khóa học giáo dục con dâu cũng do chị ấy nghĩ ra và nhiều kế hoạch khác nữa khiến tôi phải điêu đứng. Bây giờ, thời điểm này, cái đầu ma quái của chị ấy đang ấp ủ âm mưu gì đó. Mỗi khi nhìn vào nụ cười của chị Liên là tôi dựng cả tóc gáy.

Cho đến khi...

- Hân! Chị nhờ xiu.

- Vâng.

Ngày tận thế của tôi đến rồi. Hu hu.

- Em ra chợ mua rau nhé, chị không quen đường ở đây, em giúp chị được chứ?

Gương mặt xinh đẹp của chị ấy mang đầy sự chân thành. Tôi lưỡng lự, mua giờ này liệu có kịp nấu bữa tối?

Mẹ tôi liền nhìn tôi bằng con mắt chết người, mà tôi có thể đọc được hàm ý trong ánh mắt của mẹ là “Mày có đi không? Hay là thích dùng biện pháp mạnh?”

Tôi nuốt khan, vội gật đầu đồng ý.

- Được... được ạ.

Thành phố ồn ào, người đi đường tấp nập, có tiếng xe cộ, tiếng cười nói và cả vài tiếng hát ngẫu hứng.

Tôi đi bộ trên vỉa hè. Gần nhà tôi có siêu thị nên tôi đi bộ.

Tôi biết là chị Liên cố ý bắt tôi đi.

Tôi sẽ coi đây như một tiết mục mở màn cho những ngày tháng gian khổ tiếp theo vậy. Cùng lắm là một tuần... thôi mà.

- Đi thế này khi nào mới đến siêu thị?

Suýt ngất!!!

Hơi thở ấm nóng của người nào đó phảng phát quanh tai tôi. Là thằng cha Hoàng Minh Huy.

Đây là một trong những lí do tôi ghét tên Huy, cậu ta xuất hiện bất ngờ làm tôi mỗi lần như thế đều hồn xiêu phách lạc.

- Cậu là ma hả??

Tôi quay lại đấm vào bụng cậu ta. Tên Huy đang không đề phòng liền húng trợn cú đấm của tôi.

Tạm thời coi đây là lần trả thù cho những tội lỗi cậu ta gây ra cho tôi, đặc biệt là mối thù nụ hôn đầu, tôi sẽ không bao giờ quên.

Tên Huy nhăn nhó, hai tay ôm lấy bụng cúi gập người xuống. Trông có vẻ rất đau đớn. Đảm bảo cả trăm phần nghìn là tên này đang giả vờ, tôi còn lạ gì nữa.

Mặc kệ cậu ta, tôi bỏ đi trước.

Đi một đoạn khá xa tôi liền đứng lại, tên Huy vẫn đứng nguyên vị trí đó, hai tay ôm chặt lấy bụng. Những người đi đường nhìn cậu ta và chỉ trỏ.

Đừng bảo với tôi là chỉ vì một cái thúc vào bụng đã lăn quay ra ngất vì chấn thương đấy.

Tim tôi thất lại.

.
- Thôi đừng giả vờ nữa.

.
- Cậu đứng thẳng lên xem nào!!!

.
- Cậu không liễu yếu đào tơ đến mức chỉ vì cú đâm của một đứa con gái mà chết đấy chứ?

.
- Tớ còn chưa kịp mua vàng mã cho cậu mà. Đừng vội chết.

.
- Được rồi, cùng lắm là tớ lấy thân mình đền bù cho cậu là được chứ gì...

.
- NÀY!!!! Cậu vừa phải thôi nhé, tớ còn phải đi mua thức ăn, không rảnh chơi trò giả vờ với cậu đâu...

.
- Tớ không đùa đâu, tớ đi trước, mặc kệ cậu!

.
Tôi đứng bên cạnh tên Huy, nói đủ thứ nhưng cậu ta không phản ứng. Tôi không hề thích cậu ta đùa giỡn kiểu này chút nào, nó làm tôi khó chịu, mà tôi cũng chẳng thể gọi tên cảm xúc đó.

Bỏ lại dáng người khổ sở của tên Huy, tôi quay lưng bước về phía trước.

Đi được vài bước...

Tim nhói lên một nhịp.

Cảm giác bất an dâng lên trong lòng. Tôi quay ngược lại và túm lấy cổ áo sơ mi của tên Huy.

- Cậu thôi đi!! Nếu cậu không đứng thẳng được tớ sẽ đâm chết cậu....

Tôi giận, chẳng hiểu tại sao. Nếu tên Huy còn như thế chắc tôi phát khóc lên mất.

Tên Huy bất ngờ cầm chặt lấy hai cổ tay tôi và kéo tôi vào sát cậu ta. Khoảng cách là rất nhỏ. Cậu ta đứng thẳng, sắc mặt bình thường, cậu ta lừa tôi.

Tôi bỏ tay khỏi cổ áo tên Huy, cố thoát khỏi cái siết tay của cậu ta.

Nhưng tôi còn chưa kịp cử động thì tên Huy đã kéo cả người tôi ép sát hẳn vào người cậu ta. Mùi bạc hà thoang thoảng bên cánh mũi.

Tim tôi đập nhanh và mặt nóng ran.

Tên Huy cúi xuống nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Cậu sợ, đúng không?

Tôi gần như bị thôi miên bởi khuôn mặt nhìn gần của tên Huy. Phải chăng nếu cậu ta thay đổi kiểu tóc và bỏ cái kính đó đi diện mạo cậu ta sẽ hoàn toàn biến đổi. Cậu ta có thể thay đổi. Vậy... tại sao lại không thử? Hay là cố ý?

- Tớ... chẳng sợ gì cả.

Tên Huy nâng khóe môi.

- Cậu nói dối. Nếu tớ đùa thêm nữa chắc cậu sẽ phát khóc.

Tôi cắn môi.

Thực sự là tôi đang rất giận. Cậu ta giả vờ để xem tôi sẽ như thế nào. Tên Huy nói đúng, tôi sợ, nhưng tôi lại không thể cho bản thân một lí do để mình phải sợ.

- Bỏ tớ ra!

Tên Huy càng giữ chặt tay tôi hơn. Bây giờ thì tôi đang ở trong lòng cậu ta mà vùng vẫy, ngay giữa đường, mặc kệ những ánh mắt dòm ngó xung quanh.

- Phải, tớ sợ, sợ cậu chết. Thì đã sao??

Tên Huy hơi ngẩn người.

- Cậu đã hả dạ chưa? Tớ thú nhận rồi đó, đúng như kết quả cậu mong muốn chứ?

Cậu ta không nói gì, vẫn chăm chú quan sát biểu cảm trên khuôn mặt tôi. Cậu ta có biết là tôi đang tức giận đến mức độ nào không?? Đùa giỡn tôi, tôi chỉ muốn cho tên Huy cái bạt tai.

- Đùa giỡn tớ vui lắm đúng không? – tôi cười chua xót – Cảm giác bị người ta đem ra làm trò đùa thật thú vị.

Tôi gỡ tay mình ra khỏi bàn tay của tên Huy và quay lưng bước đi.

Tôi sẽ phát điên mất thôi.

Những cảm giác tôi có khi ở cạnh cậu ta đều không có khi tôi ở bên Nhật Đăng. Khác xa hoàn toàn.

Nhiều khi tên Huy làm tôi vui, khi thì làm tôi tức lộn ruột và thỉnh thoảng làm tim tôi đau.

Tôi không muốn suy nghĩ về chuyện này.

.

Rối như len.

.

Tôi đi qua các gian hàng thực phẩm và đều chọn bữa lấy một vài thứ, thậm chí tôi còn chẳng nhận thức ra nổi cái giỏ đã đầy từ lúc nào.

Tên Huy lặng lẽ đi sau tôi. Tôi muốn không quan tâm nhưng thi thoảng vẫn liếc nhìn cậu ta, vẫn nét ngạo mạn đến thần nhiên trên khuôn mặt. Cậu ta chỉ đem tôi ra trò đùa mà thôi, làm gì có chuyện dỗi dằn cảm xúc như tôi.

Ra khỏi siêu thị hai tay tôi đã xách cả hai chiếc túi thực phẩm to bự.

- Để tớ xách.

Giọng trầm thấp của tên Huy đầy nghiêm nghị.

Tôi để mặc cậu ta lấy hai túi từ tay mình đi.

Bước đi song song nhưng không nói lấy một câu.

Nhiều lần tôi cũng đã trách mình có mức độ nguôi giận quá nhanh. Bằng chứng là ngay bây giờ, cái chuyện vừa nãy chẳng còn ý nghĩa gì với tôi. Còn tên Huy thì tôi không biết cậu ta ra sao.

- Xin lỗi... và cảm ơn.

Tên Huy lên tiếng. Tôi nhìn khuôn mặt nghiêng của cậu ta, có lẽ nên gọi là đẹp, nếu cậu ta có thể bỏ cái kính chướng mắt đó ra.

- Tại sao.. lại cảm ơn tớ?

Tên Huy cúi xuống nhìn tôi và nhoẻn miệng cười.

- Cậu hãy tự nhớ lại xem mình đã nói những gì đi.

- Không nhớ!

- Có nhớ.
- Cậu nói lại cho tớ nghe xem nào.
- Không!
- Sao cậu cứng đầu thế hả? Thuật lại một câu nói của tớ thì chết được à???
- Tên này chỉ giỏi làm tôi mất kiên nhẫn, tôi đã nói gì khiến cậu ta phản kích đến mức đó??
- Thôi được, nhưng tớ chỉ thuật lại một lần, cậu phải nghe rõ đấy.
- Tôi gật đầu, ngây ngốc chờ đợi.
- “Cùng lắm là tớ lấy thân mình đền bù cho cậu là được chứ gì”, “tớ sợ cậu chết...”.
- Tên Huy thuật lại lời nói của tôi, mặt tôi nóng ran, tôi đã nói thế à?? Sao có thể...
- Tớ nói thế lúc nào?
- Cậu không lừa được tớ đâu nhé, đền bù cho tớ đi, bụng tớ lõm sâu thành lỗ có hình nắm đấm của cậu rồi
- cậu ta như đang làm nũng với mẹ.
- Đáng đời. Cái tội thích đùa dai, đâm cho vài phát nữa vẫn chưa đủ.
- Cậu bảo sợ tớ chết mà, đâm tớ chết rồi lấy ai cho cậu lấy thân mình để bù đắp??!!
- Tớ không nói thế.
- Có nói. Tớ sẽ kể ọi người biết, cậu chuẩn bị tinh thần đi.
- Cậu mà nói tớ sẽ... sẽ giết cậu.
- Rất sẵn lòng. Giết tớ xong cậu sẽ ôm cái xác của tớ mà khóc.
- Never! Cậu nói ít đi một chút thì tổn thọ à??
- Chắc thế thật.
- Cậu là tên đáng ghét!!!

...

.

Tôi và tên Huy về đến nhà thì thấy mọi người ngồi ngoài phòng khách ăn trái cây và thưởng thức trà. Thế là sao??

Tôi đứng ở cửa đơ người ra nhìn.

Chị Liên thấy thế thì cười hối lỗi.

- Xin lỗi hai em nhé! Cả nhà ăn tối hết rồi...

Cái gì??? Rõ ràng là muốn chơi xỏ tôi mà.

Anh Hưng, chồng chị Liên cũng cười đầy thông cảm mà nói với tên Huy.

- Hết đồ ăn luôn rồi, Huy chịu khó vào bếp bữa này đi nhé!

Tôi công nhận anh ấy là soái ca điển hình nhưng rất hay giả nai. Mà vợ chồng anh ý và cả thằng con Minh Vũ thật giống nhau quá đi...

Tên Huy gật nhẹ đầu và nhìn sang tôi.

Ý của cậu ta là bắt tôi vào bếp nấu, cậu ta vào bếp thì tôi chưa bao giờ thấy.

Đúng lúc đó thì mẹ tôi xen vào.

- Để cái Hân nấu, mà cũng tại hai đứa về muộn quá, lại la cà đâu đó đúng không??

Bây giờ đã là hơn 8 giờ tối, chỉ vì cãi nhau với tên Huy mà tôi mất tiếng rưỡi để đi mua thực phẩm.

- Hai đứa nó còn trẻ, la cà là đúng rồi.

Bác Phong, bố tên Huy trầm giọng nói, vẫn không giấu nổi nét cười trên khuôn mặt.

- Con mau vào bếp nấu đi – bố tôi giục.

- Vâng.

Tôi xụ mặt lấy hai túi thực phẩm từ tay tên Huy, nhưng cậu ta lại xách túi đồ vào thẳng nhà bếp.

Tôi vội đi theo sau. Không phải cậu ta định nấu ăn đấy chứ?

.

- Cậu nấu đi.

Tôi lẩm rỗi, không có chuyện cậu ta vào bếp.

- Đâu phải một mình tớ ăn, cậu cũng phải nấu.

Và tên Huy xắn tay lên nấu ăn thật.

.

30 phút sau.

Nhà bếp lộn xộn, bát đĩa rơi lêng kêng.

Tôi dờ dẩn ngắm nghía một đồng hồ nhùi trên thớt, tôi chẳng hiểu nổi cậu ta đã làm gì với hơn hai cân cà rốt và khoai tây tôi mua, nên gọi là băm viên hay gì nhỉ? Cái đồng hồ nham nhở, không ra hình thù gì hết.

Tôi bàng hoàng khi thấy con dao bị méo đi và cái cán thì long hằn ra. Thật không thể tưởng tượng nổi cậu ta đã dùng bao nhiêu sức lực cho việc chế biến thức ăn.

Tên Huy gãi gãi đầu.

- Tớ đã rất cố gắng để nó đẹp hơn.

- Cậu gọt vỏ bằng cách nào?

Tôi cố lấy lại bình tĩnh mà hỏi cậu ta. Tôi rất muốn biết cậu ta làm cách nào mà có thể tạo ra đồng vỏ củ quả dày cộp rơi đầy dưới sàn và rác thì vương vãi khắp nơi.

- Cầm dao lên và gọt theo bản năng.

Trời ơi!!! Tôi muốn lăn đùng ra ngất luôn. Cái nhà bếp đã bị cậu ta làm thành đồng phế thải. Quá là ghê rợn.

Bỗng từ đâu đó bốc lên một mùi khét khó ngửi.

Trên bếp ga đang đặt một cái chảo đang bốc khói, lửa cháy hừng hực. Tôi vội lao đến tắt bếp đi. Khói vẫn bốc lên nghi ngút.

Tên Huy đầu tóc bù xù, mặt và quần áo lấm lem như ăn mày đứng một bên cười hì hì.

Cả nhà từ ngoài phòng khách chạy vào.

- Mùi gì vậy??

Mẹ tôi khịt mũi hỏi.

Tôi cầm cái chảo lên và đưa ra để mọi người cùng chiêm ngưỡng.

- C-của ai?

Anh Hưng lấp bắp hỏi.

- Của em.

Tên Huy xấu hổ thú nhận.

Mọi người, bao gồm bà, bố mẹ tên Huy, bố mẹ tôi và vợ chồng chị Liên cùng há hốc miệng.

Cả cái chảo đen sì có vài cục gì đó cũng trông đen sì đang bốc khói, có thể tin được không khi vừa nãy tên Huy vừa hùng hồn bảo rằng “tớ sẽ nấu món sườn xào chua ngọt”, bây giờ nó đã chuyển thành than rồi.

- Cháu đừng ấp ủ ước mơ làm đầu bếp, sẽ là một thảm họa – bà an ủi.

- Chị chân thành khuyên em đừng bao giờ vào bếp nữa – chị Liên đầy thông cảm với tên Huy.

- Con dao mẹ mới mua... con đã làm gì nó thế này?

Bác Nga đau lòng cầm con dao cong queo với cái cán sắp rụng lên.

- Con xin lỗi – tên Huy hối lỗi – con sẽ mua trả mẹ cái mới.

- Con còn thiên tài hơn cả bố – bác Phong cười tươi vỗ vai tên Huy.

Thì ra tài năng phá bếp của cậu ta được di truyền từ bố. Giờ thì tôi đã hiểu.

.

May mắn thay là tôi còn kịp nấu vài món trước khi tên Huy kịp phá hoại hết tất cả. Nếu không cả hai chắc hẳn đã chết đói.

.

Ngày mệt mỏi.

.

Khi dọn xong bãi chiến trường trong bếp của tên Huy thì đã là hơn 10 giờ, tay chân muốn rã rời luôn. Cậu ta đúng là thảm họa của nhân loại.

- Làm cho tớ cốc sinh tố.

Tên Huy khoanh tay trước ngực đứng ở cửa bếp.

- Làm cẩn thận vào.

Nói rồi cậu ta bỏ lên phòng.

Cậu ta có bao giờ uống sinh tố đưa hấu đâu chứ, người hay uống sinh tố đưa hấu là tôi.

Mà tên Huy dở hơi tối muộn rồi còn bày trò đòi uống sinh tố, lại còn nghĩ tôi sẽ chơi “bắn” cậu ta cơ đấy, quân tử như tôi không hạ gục đối thủ bằng phương thức đó.

.

Đúng năm phút sau tôi đem cốc sinh tố đưa hấu chuẩn của chuẩn lên phòng tên Huy.

Cậu ta đang nằm trên giường đọc sách.

- Của cậu đây.

Tôi đặt cốc sinh tố lên tủ đầu giường và quay lưng đi về.

- Khoan đã.

Tôi nhú mày nhìn tên Huy, cậu ta đặt quyển sách xuống giường và cầm cốc sinh tố lên.

Cậu ta đứng lên và đưa cốc sinh tố cho tôi. Ý gì vậy?

- Của cậu.

Tôi ngẩn người.

- Không phải cậu bảo cậu muốn uống à?

- Tớ đâu nói là tớ muốn uống. Tớ muốn cậu uống.

- Nhưng...

- Uống đi.

Tôi nhận lấy cốc sinh tố và đặt lên miệng uống. Đúng là sản phẩm do tôi làm ra, ngon không tả nổi.

Tên Huy thấy tôi uống xong liền nhận lấy cái cốc rỗng, tay kia xoa đầu tôi (như xoa cún), miệng mỉm cười.

- Ngủ ngon!!

.

Một chút ngọt ngào len lỏi qua tim.

.

- Cậu... ngủ không ngon.

Tôi liền quay lưng hướng ra ban công để về phòng mình.

.

Chắc là tên Huy không thấy đôi má ửng hồng của tôi đâu nhỉ??

14. Chương 14: Đối Thủ Xuất Hiện

Có lẽ là do sắp đặt.

.

Tôi ngồi cùng cái Trang ở quán kem cạnh trường trước giờ vào lớp. Nó nằng nặc bắt tôi ra đây vì có chuyện quan trọng và nó sắp thông báo một tin nóng hổi.

- Nghe đồn lớp mình có học sinh mới.

Tôi hơi ngạc nhiên, từ trước đến nay lớp tôi chưa từng nhận học sinh mới chuyển đến vì là lớp chọn và thầy chủ nhiệm cũng hơi khó tính, xem ra nhân vật mới này cũng khá máu mặt.

- Chắc chắn không? – tôi nghi hoặc hỏi lại.

- Có, tao thấy thầy lớp mình cầm một tập hồ sơ của học sinh mới, lát nữa sẽ rõ thôi.

.

Tôi hồi hộp và cả lớp tôi cũng vậy, trừ tên Huy - cái tên vô cảm số một. Nhân tố bí ẩn đó là trai hay gái, đẹp hay xấu, giỏi hay dốt nhỉ? Tò mò quá đi mất.

Giây phút đó cuối cùng cũng đến.

Thầy bước vào lớp và theo sau là một nữ sinh.

Cả lớp rộn ràng hẳn lên, đặc biệt là bọn giống đực, trừ tên Huy bất cần đời, chắc là hormone giống đực của bọn chúng đang dâng trào mãnh liệt lắm đấy nhỉ. Phải, học sinh mới đang đứng trên bục giảng rất xinh, theo kiểu công chúa lá ngọc cành vàng, cô ấy cao tầm 1m60.

Cái Trang nhìn sang tôi và chỉ nhún vai.

- Cả lớp trật tự! – thầy nghiêm giọng, và khi lớp có vẻ yên ắng hơn thì thầy lại tiếp tục – Lớp chúng ta sẽ đón một bạn học mới, sau đây bạn ấy sẽ tự giới thiệu về bản thân.

Cô bạn đấy mỉm cười, lũ giống đực dưới lớp thì gào rú điên đảo.

- Chào các cậu! Tớ tên Nhất Chi Mai, tớ chuyển từ thành phố khác tới đây. Mong các cậu sẽ giúp đỡ tớ.
Cả lớp thêm một đợt chấn động, đám con gái chúng tôi thì chẳng hào hứng như đám con trai.

.

- Cậu xinh thật đấy!
- Cậu học hành thế nào? Lớp này đều là nhân tài tương lai đấy.
- Rảnh thì đi chơi với tớ nhé??!
- Có gì thắc mắc thì cứ hỏi tớ này.

-

Rất nhiều tiếng hỏi han bừa bãi. Cô bạn Nhất Chi Mai đứng ở trên vừa thẹn thùng vừa vui mừng.

Đến lượt lớp trưởng là cái Trang lên tiếng át đi những tiếng tạt nham đó.

- Rất vui khi được đón một thành viên như cậu, mong cậu sẽ làm quen nhanh với môi trường học tập ở đây.
Thầy mỉm cười và nói tiếp.

- Thành tích học tập của bạn Nhất Chi Mai khá là xuất sắc, ngang ngửa với bạn Ngọc Hân ở lớp ta.

Tôi như bị chấn động mạnh. Từ trước đến giờ tôi chưa phải tranh hạng hai với ai, hạng nhất thì không nói làm gì bởi tên Huy đã nắm giữ vị trí đó, lần này có lẽ là tôi phải có chút giằng giạt. Tên Huy nhìn tôi rồi cười đầy ẩn ý.

Đột nhiên có một giọng nam gọi tên tôi.

- Hân này, cậu có người để cạnh tranh về nhan sắc lẫn học hành rồi kìa.

Tôi và cô bạn Chi Mai bắt gặp nhìn nhau, nụ cười trên môi cô ta vẫn còn nguyên và ánh mắt thì như thách thức, có vẻ là cô ta đang muốn khiêu chiến với tôi thì phải.

- Chúng ta sẽ là đôi bạn cùng tiến chứ?

Đúng là giây phút nói ra câu này tôi thấy mình hơi giả tạo. Cùng tiến cái gì chứ, tôi chỉ muốn đá bay cô bạn đó ra khỏi đường đua.

Nhất Chi Mai cười híp mắt.

- Chắc chắn rồi. Cảm ơn cậu.

Dường như cô ta rất khá trong việc che mắt mọi người. Ồ... được rồi. Cô ta là đối thủ không tồi.

.

Màn xếp chỗ đã xong, Chi Mai ngồi ngay trên tôi. Cô ta liền quay xuống và nở nụ cười thân thiện.

- Hi! Nhật Đăng's girlfriend – rồi cô ta quay sang tên Huy, cũng với giọng điệu đó – Hi! No 1.

Tôi shock hoàn toàn. Tại sao có thể? Cô ta mới đặt chân vào trường sao có thể biết tôi là bạn gái của Nhật Đăng và tên Huy thì là hạng nhất? Cô ta là gián điệp của ai đó cũng nên.

À... chắc thế rồi. Cô ta đóng vai người thứ ba giữa tôi với Nhật Đăng nên mới có thái độ mỉa mai như vậy. Tốt, tôi cũng nên có vài trải nghiệm mới trong đời học sinh mà cô ta là nhân tố quan trọng tạo nên những điều mới mẻ.

Tên Huy thản nhiên cười.

- Hi! No 3.

Nhất Chi Mai cười tươi.

- Trong thời gian tớ ở đây có rất nhiều điều thú vị. Hai cậu sẽ có đóng góp không nhỏ.

Bỏ lại một câu lấp lửng rồi cô bạn quay lên.

Cô ta nói “thời gian tớ ở đây” tức là chỉ học ở đây một khoảng thời gian nhất định? Cũng có khả năng đấy. Nghe chừng cái lời cảnh báo của cô ta chứa đầy mùi nguy hiểm. Tôi và tên Huy sẽ có đóng góp trong cuộc chơi của cô ta, nên vui thì hơn.

Tôi nghi ngờ ghé sát tên Huy hỏi nhỏ.

- Cậu quen cô ta?

- Không. Nhưng cô ta biết rõ chúng ta, cuộc sống trong tương lai gần của cậu sẽ bị đảo lộn.

Cậu ta cười đều.

Tôi liền đính chính lại.

- Cô ta nói có cả cậu...

- Cũng đúng. Mà người trực tiếp bị kéo vào cuộc chơi của cô ta là cậu, rồi cậu cũng sẽ gây ảnh hưởng đến tớ.

- Chắc không?

- Chờ đi.

Cậu ta lại tập trung vào bài học.

Tôi sẽ có rất nhiều việc, đối phó Nhất Chi Mai ở trường và gia đình tên Huy khi về nhà, kiệt sức mất thôi.

.

Đến giờ nghỉ trưa, tôi bằng mọi cách lôi Nhật Đăng xuống căn teen.

Anh ấy gọi một suất ăn cho anh ấy và vài món ăn nhẹ cho tôi. Anh ấy cười lảng tử.

- Có vẻ như hôm nào em cũng thích ăn trưa với anh.

- Thôi đi. Em có chuyện.

- Chuyện gì?

Anh ấy hỏi và khóe mắt vẫn ẩn hiện ý cười.

- Anh có biết người nào tên Nhất Chi Mai không?

Nhật Đăng hơi cau mày. Anh ấy trả lời tôi bằng một câu hỏi mà tôi chắc chắn rằng mình đã nhận được câu trả lời chính xác.

- Sao em lại hỏi về người đó?

Anh ấy biết Nhất Chi Mai. Tôi đoán không sai.

- Cô ấy vừa đặt chân vào lớp em và... anh biết gì không? Cô ấy đã trực tiếp tuyên chiến với em.

Nhật Đăng xong liền cười như không tin tôi.

- Em đùa anh?

- Không đùa. Em có thể cho anh thấy ngay bây giờ.

Từ đằng xa tôi thấy Nhất Chi Mai đang bê một khay thức ăn đến, nụ cười nửa miệng in trên môi. Cuộc chiến bắt đầu rồi.

Không mất bao lâu để Nhất Chi Mai đứng trước bàn tôi và Nhật Đăng đang ngồi, anh ấy ngỡ ngàng và ngạc nhiên. Chi Mai nháy mắt với Nhật Đăng.

- Hi, baby. – cô ta nhún mặt không hài lòng – Nhìn mặt anh ngu quá. Ngạc nhiên lắm đúng không?

- Sao em lại ở đây?

- Oh! Em có chân, em muốn đi đâu là việc của em. Anh muốn cản?

Cô ta nói với cái giọng đầy ngạo mạn. Tôi nên giữ bình tĩnh với kiểu ngạo mạn này để không vì khi bị cô ta chọc tức mà xông lên dùng vũ lực với cô ta.

Nhất Chi Mai quay sang tôi nở nụ thiên thần.

- Tớ có thể ngồi đây chứ?

Tôi liền cười như cô ta.

- Cậu có thấy mình giống thứ gì không?

- Ý cậu là gì?

- Cậu không hiểu, tớ sẽ nói cho cậu biết. Cậu giống KỈ ĐÀ CẢM MŨI!

Nụ cười trên môi cô ta vụt tắt.

- Ô... cậu...

- Nhưng dù sao thì tớ cũng đánh giá cao về phép lịch sự tối thiểu của cậu, ít ra cũng biết hỏi han trước để không bị bẽ mặt.

Tôi nắm chắc phần thắng lần này về tay mình. Hô... hô... trong lòng tôi đang nở hoa từng bùng.

Mặt cô ta chuyển sắc rất nhanh, vừa nãy nghe tôi đả kích mặt còn xám xịt nhưng nay đã cười tươi như hoa.

- Cảm ơn vì đã đánh giá cao tớ. Vậy tớ sẽ sang ngồi với Minh Huy.

Nụ cười kiêu ngạo trên môi tôi như đông cứng lại. Ở bên đó tên Huy vừa ngồi xuống và ngồi một mình. Nhất Chi Mai tiến theo hướng đó mà đi.

Cảm xúc vụt qua, tôi đã muốn ngăn cô ta lại ngay. May sao mà lí trí tôi vẫn còn làm chủ cảm xúc mặc dù vẫn thấy hơi khó chịu.

Suýt nữa tôi đã quên mất Nhật Đăng, anh ấy đang nhìn tôi chăm chú, tôi chỉ biết cười ngượng.

- Anh đang nghĩ em là một đứa đánh đá?

- Nhưng anh thích cá tính của em.

- Cảm ơn!

.

Khi tôi quay sang bàn ở góc bên kia thì thấy Nhất Chi Mai đang cười nói vui vẻ với tên Huy, cậu ta cũng chẳng có phần ứng gì là gai mắt, thỉnh thoảng còn nói vài câu với cô ta.

Trời ơi!!! Sao có thể nói chuyện bình thường với đối thủ của tôi như thế kia. Đồ phản bội!!!

- Em muốn qua bên đó?

Tí nữa thì tôi quên mất là vẫn còn Nhật Đăng ở đây.

- Không! Chỉ là em muốn xem đối thủ của em đang muốn dò hỏi gì từ tên Huy.

- Giả sử như không có anh ở đây thì em đã sang đó ngồi với cậu ấy rồi đúng không?

- Tất nhiên...

Tôi vội ngậm miệng lại. Mặt Nhật Đăng tối hằm đi.

- Anh tin à? Em đùa thôi mà.

Tôi cười hì hì như vừa nãy mình chỉ đang đùa.

Nhật Đăng cười nhạt nhẽo.

- Thực ra, Nhất Chi Mai là người có hôn ước với anh...

- HẢ???

Tôi bàng hoàng. Thời đại nào rồi mà còn hôn ước? Gia đình anh ấy chịu nhiều ảnh hưởng của hồ tục phong kiến quá.

Kiểu này là giống trong phim với truyện lắm đấy, mà tôi là một trong những độc giả trung thành, chả là đôi nam nữ chính có hôn ước từ đời tổ nào rồi, gia đình hai bên bắt ép lấy nhau, đôi đũa lúc đầu phản đối quyết liệt lắm nhưng được vài ngày là yêu nhau mất rồi, thế là hết, happy ending! Không ngờ cũng có ngoài đời thực mà nam chính lại là Nhật Đăng.

Tôi có nên vỗ tay đôm đốp chúc mừng anh ấy vì sắp cưới phải một cô vợ xinh đẹp nhưng nội tâm sâu sắc không nhỉ?

Nhưng mặt anh ấy rất khổ tâm.

- Nếu anh thích cô ấy thì đã là chuyện khác, anh biết em trước và thích em trước, không còn chỗ cho cô ấy. Anh đang phản đối lại cả hai gia đình, có thể việc cô ấy đến đây là để rút ngắn khoảng cách với anh...

Tôi chưa nghe hết lời Nhật Đăng nói thì đã thấy đầu óc hỗn loạn.

Không ổn. Thật sự không ổn.

Tôi gặp anh ấy trước khi anh ấy gặp Nhất Chi Mai? Khi nào và ở đâu? Tôi không thể nhớ ra nổi. Tôi chỉ nhớ là tôi đã gặp anh ấy khi lên trung học phổ thông.

- Anh gặp Chi Mai lúc mấy tuổi?

- Mười tuổi.

Nghĩa là tôi gặp anh ấy khi còn nhỏ. Tôi nên về hỏi lại mẹ xem ngày nhỏ tôi có đâm đầu vào đâu hay bị xe tông cho chấn thương não gây mất trí nhớ hay không. Chứ tôi chẳng nhớ nổi tôi gặp Nhật Đăng khi nào.

- Anh kể lại chuyện lúc anh gặp em đi.

- Em không nhớ gì?

- Em...

- Em làm anh thất vọng - -thoảng có nét buồn trên khuôn mặt anh ấy dù anh ấy đang cười – Anh phải lên lớp rồi, cảnh giác với Nhất Chi Mai.

Nhật Đăng quay lưng bỏ đi.

Tôi lại làm anh ấy buồn. Chán thật.

Ngoái cổ sang thì tên Huy và Nhất Chi Mai đã biến mất. Ăn cùng nhau và tẩu thoát cùng nhau. Được lắm Hoàng Minh Huy ạ!!

Tôi chẳng hiểu sao mình lại hậm hực và đi về lớp.

Cái Trang thấy tôi liền kéo tôi ra một góc. Nó gào lên như thể sắp bị chọc tiết.

- Vừa nãy tao thấy tên Huy với Nhất Chi Mai đi cùng nhau. Cẩn thận có ngày mất chồng đấy con ạ!!!

Ôi mẹ ơi!!!

Họ đi cùng nhau mặc kệ họ. Còn nữa, nó bảo tôi mất “chồng” là tên Huy? Dở hơi thật rồi. Mong sao cái miệng nó đừng có tuyên truyền lung tung không lại tạo điều kiện cho “kẻ địch” có cơ hội để khiêu khích.

- Mà y vừa đi đâu về?

Nó chống nạnh, nheo mắt hỏi.

- Đi gặp Nhật Đăng.

- Không cần thiết phải gặp anh ấy. Việc mày cần làm là không để con đấy tiếp cận tên Huy.

Wow... cái Trang cũng không ưa gì Nhất Chi Mai. Sao tôi thấy nó dễ thương quá trời luôn.

- Ồ. Biết rồi.

- Cô ta trông rất ranh ma, mà nhớ là đừng để cô ta ày vào giỏ đấy.

Nó dạn dò đủ kiểu như mẹ dạn con mới vào lớp một. Tôi chỉ ậm ừ cho qua chuyện.

.

Cả ca học chiều không có gì đáng để nói, bình thường như mọi ngày. Nhất Chi Mai làm quen với lớp rất nhanh và đang cố lấy thiện cảm với mọi người. Mặc kệ thôi. Dù cô ta có kéo được cả lớp về phe mình thì tôi cũng chẳng cần lo, một mình ra trận cũng rất phong cách đấy chứ.

Tôi về nhà cùng tên Huy như thường lệ. Tôi đi cạnh cậu ta tò mò hỏi.

- Trưa nay cậu và Nhất Chi Mai nói gì với nhau vậy?

- Cậu biết để làm gì?

Đúng là tên đáng ghét. Hẳn nghĩ câu chuyện của hắn có giá lắm chắc.

- Cũng chẳng có gì.

- Cô ta muốn tìm hiểu để tán tỉnh cậu à?

- Tôi thích cách nghĩ tiêu cực của cậu.

Tên Huy lại cười. Nói kiểu đấy ai mà hiểu.

- Cậu nói rõ hơn xem nào!

- Nếu đúng như cậu nói thì sao.

- Thì cô ta là một đứa ngốc chứ sao.

- Ngốc như cậu.

- Làm gì có.

- Chỉ có tớ mới thấy được sự ngu ngốc của cậu.

- Cậu nghĩ mình là thần thánh hả?

- Ồ.

- Cậu... đồ phản bội.

- Đồ trẻ con.

- Đừng cố gây sự với tớ.

- Cậu gợi chuyện trước.

- Gì cũng được... Cậu nói gì với cô ta?

- Không nói.

- Nói đi mà...

- Đã bảo không là không.

- ...

.

Về đến nhà tôi liền bám dính lấy mẹ để hỏi cho rõ chuyện. Mẹ liếc tôi rồi gằn giọng.

- Mà làm sao thể hả con?

- Mẹ...

- Gì?

- Hồi nhỏ con có bị mất trí nhớ không?

- Không.

- Thật à?

- Ồ cái con này...

- Mẹ nhớ kĩ lại đi. Con có bị ngã hay tai nạn gì đó không?

- Ủ, để xem nào – mẹ tôi trầm tư suy nghĩ – Có một lần mà bị trượt chân ngã trong nhà tắm. Làm mẹ phát lo lên được, vội vàng đưa mà đi khám nhưng may là không ảnh hưởng gì.

- Thế mẹ có biết ai tên Nhật Đăng không?

- Đó là thằng nhỏ mà ngày đó mà không thích đẩy thôi.

- Sao con lại không thích?

- Tại mà chê thằng bé xấu, làm nó tủi thân. Nhưng mà muốn ôn lại tuổi thơ à?

Tôi thần thờ.

- Không đâu mẹ. Nhật Đăng bây giờ không hề xấu.

- Con gặp nó?

- Vâng, rất đẹp trai là đằng khác...

Tôi bỏ lại những câu hỏi của mẹ.

Giờ thì tôi nhớ rồi. Nhật Đăng là người ngày nhỏ thường sang chơi với tôi, lúc nào cũng leo đèo sau tôi, nhưng tôi không thích vì anh ấy trông béo ú và đôi mắt thì ti hí, ngày đó tôi chỉ chơi với tên Huy và ngó lơ Nhật Đăng.

Bây giờ anh ấy thay đổi hoàn toàn. Chắc chắn rằng anh ấy vẫn nhớ chuyện ngày đó tôi đã đối xử với anh ấy như thế nào.

Ồi điên mất. Sao ngày đó tôi có thể độc ác đến vậy.

Và cả tên Huy nữa, cậu ta nhớ vậy mà không nói với tôi.

.

Tôi liền chạy sang phòng cậu ta để hỏi tội.

- Hoàng Minh Huy! Cậu đâu rồi?

Tôi mở toang cánh cửa phòng ngoài ban công nhà tên Huy ra và hình ảnh không trong sáng đập vào mắt, cậu ta đang cởi áo.

Còn tôi thì như một đứa thiếu năng và mặt thì rất dày, nhìn thẳng vào cậu ta và mặt không hề đỏ.

- Cậu muốn xem tớ thay quần áo?

Cậu ta nhếch môi cười. Cười cái gì? Hay ho lắm à?

- Cậu muốn mặc hay cởi là việc của cậu nhưng...

- Từ từ đã. Tớ thì không vấn đề, còn cậu muốn xem thì tớ cũng không phản đối.

Cậu ta nên biết là trong vài hoàn cảnh nồng độ liều trong máu và độ dày mặt của tôi sẽ tăng đột biến, như bây giờ chẳng hạn. Cho tôi xem thì tôi xem.

Tên Huy cởi đến chiếc cúc áo cuối cùng và áo thì phanh hẳn ra để lộ cơ bụng.

À... thì ra là muốn khoe cơ bụng.

Nếu không có sự kiện ngày hôm nay chắc trong một ngày ở tương lai cậu ta sẽ vén áo lên mà khoe với tôi rằng:

“Cậu xem này, cơ bụng tớ có đẹp không”

Đẹp cái con khỉ ấy.

Cậu ta cởi hẳn cái áo ra, ừ thì... công nhận thể hình cậu ta cũng đẹp.

Tên Huy cúi xuống cầm chiếc áo phong ở trên giường và mặc nhanh vào người.

- Cậu làm tớ sợ.

Tôi đã dọa giết cậu ta à?

- Tớ làm gì cho cậu sợ?

- Nhìn mặt cậu vừa nãy như là muốn lao vào “ăn thịt” tớ...

- Cái gì? – tôi trở mặt – Cậu có bị điên không hả???

- May mà trước khi cậu vào đây tớ đã mặc xong quần, nếu không, cậu đã...

TỨC LỘN RUỘT!!!

Dám khiêu khích tôi. Tên Huy chết tiệt.

- Làm ơn đừng có ảo tưởng lung tung – tôi nghiêng răng ken két – Tớ còn chưa hỏi tội cậu.

- Tội gì? – tên Huy ngây ngốc hỏi.

- Này nhớ, cậu biết rõ Nhật Đăng mà không nói với tớ. Rõ ràng là cậu biết ngày nhỏ tớ đã ghét Nhật Đăng và đối xử tồi tệ với anh ấy thế nào, nhưng sao cậu vẫn im lặng?

Mặt tên Huy dần ra.

- Không phải cậu đã nhận ra anh ấy lâu rồi à?

Vậy là thế nào? Rối lên hết cả rồi.

- Tớ chẳng nhớ gì cả. Nếu cậu nói sớm thì tớ chả đồng ý làm bạn gái anh ấy rồi.

- Tức là cậu không thích anh ta?

- Ừ...

Ặc.. tôi bị mắc chứng nhiều chuyện rồi. Sao lại có thể nói cho tên Huy một cách dễ dàng như thế.

Cậu ta tự dưng cười tủm tỉm.

- Chẳng có gì đâu. Cậu cứ nói cho Nhật Đăng rồi anh ta sẽ hiểu.

- Nói chia tay? Nói thế nào?

- Muộn rồi, cậu về ngủ đi.

Tên Huy tổng tôi ra khỏi phòng cậu ta và vẫn không giấu nổi nét cười trên khóe môi.

Hình như tôi vừa nói gì đó khiến cậu ta vui mừng. Đúng là đồ hâm. Nhớ lại thì tôi chẳng nói gì thừa thãi cả.

15. Chương 15: Tắm Hộ ?

Tôi vẫn phải nghĩ xem nên nói chia tay với Nhật Đăng như thế nào. Chứ tôi không thể thô thiển đến mức sẽ nói một câu lạnh lùng với anh ấy là: “thực ra em không thích anh, xin lỗi, chia tay đi”.

Cái cảm giác lừa gạt tình cảm của người khác thật bức bối. Mọi chuyện thì không ngừng rối loạn lên. Tôi nên nói chia tay với Nhật Đăng bởi vì dù sao tôi cũng đã lấy tình cảm của anh ấy ra đùa giỡn và để kết thúc mọi chuyện thì nên nói hết tất cả. Tôi quả là đứa xấu xa, đến nỗi chỉ vì cái vẻ ngoài của người ta mà đồng ý làm bạn gái luôn.

Tên Huy thì lại có cơ để móc máy tôi.

- Nên mừng cậu là ầu trĩ.

- Cậu thôi đi.

- Rồi cậu định nói với anh ta thế nào? Thu hết tất cả tội lỗi về phía mình hay đùn đẩy tội cho cái mặt anh ta?

Tôi không muốn nghĩ nữa.

Tên Huy có vẻ còn sốt ruột hơn tôi. Xem chừng cậu ta muốn tôi chia tay Nhật Đăng càng sớm càng tốt.

Đúng lúc đấy thì Nhất Chi Mai quay xuống hóng chuyện.

- Hai cậu nói chuyện gì thế? Cho tớ nghe chút được không?

- KHÔNG ĐƯỢC.

Tôi cả tên Huy cùng đồng thanh. Dám nói theo tôi, tôi liền lườm cậu ta một cái rõ sắc.

Nhất Chi Mai nở nụ cười ngạo mạn.

- Không cho nghe thì thôi. Dẫu sao tớ cũng còn nhiều trò hay hơn cho các cậu. Đợi đấy.

Cô ta đe dọa xong liền quay lên và cầm cái gương ngắm ngắm vuốt vuốt. Cô ta vừa chính thức gây sự với tôi??

Như vừa nhớ ra điều gì, cô ta lại ngoảnh xuống.

- À Minh Huy này! Hôm nay ăn trưa với tớ nhé!

Cô ta nháy mắt với tên Huy, cậu ta chỉ cười mà không nói gì.

Lại còn cười. Chắc là hormone giống đực của cậu ta tăng đột biến nên sung sướng khi được gái rủ rê đi ăn trưa.

Nhất Chi Mai quay sang tôi và nói bằng cái giọng kênh kieu.

- Xin lỗi Hân. KHÔNG CÓ CHỖ cho cậu.

Cái bản mặt điệu ngoa đó tôi KHÔNG BAO GIỜ CHẤP NHẬN NỔI. Dám dụ dỗ tên Huy phản bội tôi. Lại còn bảo không có chỗ cho tôi. Tức muốn hộc máu.

- Tiếc nhỉ, Minh Huy hứa là đi ăn với tớ mất rồi.

Cái Trang từ đâu đó xen ngang. Tôi yêu nó ở những thời khắc như thế này.

Nhất Chi Mai liền nghi hoặc quay sang hỏi tên Huy.

- Đúng không?

Tôi cùng cái Trang thấp thỏm chờ đợi, cầu mong cậu ta sẽ nói “đúng” hoặc chỉ là cái gạt đầu thôi cũng được.

- Không.

Cậu ta nhẹ nhàng buông một từ “không”. Tên này... tôi muốn bóp chết cậu ta ngay lập tức..

Nhất Chi Mai cười đắc ý, hai hàng lông mày nhướn lên thách thức.

- Hai cậu đã thấy chưa? Huy muốn ăn trưa cùng tớ chứ không phải với Trang.

Cái Trang mặt mày xám xịt, hai nắm tay siết chặt lại. Mong sao nó đừng có dở vô lúc này, nó mà ra vô thì cô ta không dây đàn đánh dục dưới đất thì cũng chỉ còn thoi thóp, chết người chứ chẳng chơi.

- Tớ đâu nói là sẽ ăn trưa với cậu, Nhất Chi Mai.

Mặt cô ta cứng đờ, miệng mấp máy không nói nên câu. Tạm thời tha xho tên Huy vì đã lấy công chuộc tội.

Cái Trang đứng cạnh tôi cười rống lên.

- Chi Mai, cậu bị hất hủi rồi.

Mặt cô ta đanh lại, tôi thì hả hê vô cùng.

- Mấy người... được lắm...

Cô ta đứng dậy bỏ ra khỏi lớp.

Cái Trang bật cười ha hả. Nó chống nạnh và bắt đầu phân nhiệm vụ cho tôi và tên Huy.

- Lát nữa hai cậu đi với nhau, đừng để cô ta có cơ hội chia rẽ tình cảm...

Tôi đã quá quen với cách nói điêu ngoa của nó. Chia rẽ tình cảm? Nó còn bị ám ảnh bởi phim ảnh nhiều hơn tôi.

- Không. Tao có hẹn với Nhật Đăng.

Nó liền phát tay.

- Hứa hẹn gì, có gì cần nói để tao nói hộ.

Gì? Nói hộ?

Tôi muốn nói một điều là nào tôi phát triển bình thường và đầy đủ nếp nhăn. Giả dụ như bây giờ tôi muốn nói với Nhật Đăng lời xin lỗi thì qua miệng cái Trang truyền đạt sẽ là “Tất cả mọi tội lỗi đều do cái bản mặt thối của anh, nếu không tại nó thì em đã không mắc phải sai lầm...”

- Không thể ày nói hộ.

- Mày cứ yên tâm, tao hứa chắc chắn là tao sẽ truyền đạt đúng sự thật, không sai nửa chữ.

Nó nắm tay đưa ra trước ngực như muốn chứng minh rằng nó sẽ giữ lời hứa, không thêm thắt linh tinh.

.

Tôi thì là người dễ mềm lòng và chỉ sau vài câu nói của cái Trang thì đã bị nó lừa đi ăn trưa với tên Huy. Còn nó thì sẽ thay tôi gặp mặt với Nhật Đăng. Nhằm mục đích là không để con nhỏ Nhất Chi Mai có cơ hội tiếp cận cả tên Huy lẫn Nhật Đăng.

Người tôi bồn chồn không yên, nhờ nó mà nói lệch một (vài) câu là xong, tan nát cả cuộc đời tôi.

Cả bữa ăn chả biết cái Trang làm gì mà nói được suốt. Dẫu biết là nó mắc chứng nói nhiều nhưng nói không ngừng nghỉ như loa phát thanh kiểu đấy làm tôi phát lo lên được.

Tên Huy ngồi phía đối diện liếc tôi vài cái. Tôi ghét bộ tóc bờm xờm của cậu ta, cắt gọn đi có khi còn cải thiện thêm vài phần nhan sắc.

- Cậu lo cái gì? Dù sao cậu với anh ta cũng chia tay, không sớm thì muộn.

Cậu ta có thể ngồi yên ở đấy và cũng chẳng ai bảo cậu ta là rô bốt cả. Rảnh một cái là lại lấy ‘chuyện tình’ của tôi ra phê phán.

- Cậu thích thế lắm hả?

- Cậu không thích thì cứ chạy qua đó rồi nói với Nhật Đăng sự thật là cậu thích anh ta.

Tôi liền phản bác.

- Đấy không phải sự thật.

- Vậy thì ngồi ngoan ngoãn và tập trung ăn đi, cậu lo cũng không giải quyết được gì.

Tôi đang ngậm ngùi cúi xuống ăn cơm. Có lẽ tên Huy nói đúng, cứ để cái Trang lo, tôi có chạy qua đó cũng chẳng giải quyết được gì.

.

Cả buổi chiều sau đó không thấy Nhất Chi Mai, cái Trang cũng biến mất không một dấu vết. Gọi điện không nghe, nhắn tin không trả lời, rốt cuộc nó đã nói gì với Nhật Đăng nhỉ??!

Tôi mệt mỏi nằm dài ra bàn.

Bỗng tiếng ầm ầm từ đâu tới. Nhất Chi Mai, cô ta đang đứng trước mặt tôi với đôi chân trần.

Nhìn cô ta giống hệt cái bộ dạng chạy cướp. Mà không biết tên cướp nào cao siêu đến độ chỉ cướp mỗi đôi giày của cô ta, đã bỏ công cướp thì sao không cướp cả người cô ta đi luôn.

- Này! Cho tớ mượn đôi giày...

Tôi chưa kịp hiểu gì.

Cô ta liền cúi xuống và lấy đi đôi giày búp bê dưới chân tôi một cách trắng trợn. Sự việc diễn ra chưa đầy một phút. Tôi không kịp phản ứng.

Nhất Chi Mai đã cầm đôi giày của tôi mà chạy đi.

Đến cửa lớp cô ta ngoái đầu lại lè lưỡi trêu tôi.

- Hôm nay cậu chịu khó đi chân đất về nhà nhé!

Rồi cô ta biến mất.

Đôi bàn chân tôi giờ đây trống không đặt trên sàn nhà lạnh lẽo, lạnh đến cả ruột gan. Sao hôm nay tôi không đi giày buộc dây thay vì giày búp bê chứ? Hiu...hiu...Lũ bạn trong lớp cười rống lên như một đàn bò. Tên Huy ngồi bên cạnh bật cười, cái kính lắc lư trên mặt cậu ta. Tôi muốn đập nát nó và đập nát cả chủ nhân của nó.

.

Trời về chiều. Ánh hoàng hôn đỏ rực động trên những đám mây bất động. Cả một vùng được nhuộm sắc tím đỏ.

Đôi bàn chân đi trên hành lang lạnh lẽo.

Tôi, đã cố về muộn nhất có thể nhưng đúng là trời không thương tôi, học sinh nhiều lớp bây giờ mới được về và họ đang nhìn tôi bằng con mắt hiếu kì. Bạn hãy tưởng tượng đi, một nữ sinh mặc đồng phục của trường là váy, áo sơ mi cùng với vest, nhưng bên dưới là đôi chân trần dẫm đạp lên nền nhà. Đây là hiện tượng lạ đối với bọn học sinh lớp 10 và tôi đã rất thành công trong việc thu hút sự chú ý của bọn chúng.

Tôi sẽ trả thù Nhất Chi Mai, cô ta dám chơi tôi.

.

Đường ra khỏi cổng trường thật gian nan và thử thách, họ cười tôi, tên Huy thì tay xỏ vào túi quần, mặt vênh vác đứng kiêu coi trời bằng vung.

Chỉ còn lại mình tôi tự gặm nhấm nỗi đau.

Chỉ vài chục mét nữa thôi là đến trạm xe buýt rồi, chỉ cần tôi nhảy lên xe là sẽ chẳng ai chú ý đến đôi bàn chân trống trải của tôi nữa.

- Bố ơi sao chị kia lại đi chân trần? Chị ấy là ẶN MÀY hả bố?

Một giọng nói lãnh lút đập vào tai tôi. Tên Huy bụm miệng cười, hai vai hấn run lên.

Tôi có nghe nhầm không thể? Thằng bé đó vừa bảo tôi là ăn mày?

Trời ơi!!! Chỉ vì không có giày để đi liền bị liệt vào danh sách Hiệp hội những người ăn mày. Trẻ con tiếp thu từ xã hội cái mớ gì thế không biết.

Chủ nhân của giọng nói đó đang ở sau tôi và đi cùng ông bố của nó.

- Không phải đâu con – ông bố nén cười và xoa xoa đầu thằng bé.

- Thế chắc chị ấy vừa bị chấn lột bố nhỉ?

Ông bố chỉ cười xòa. Tôi là người thích trẻ con mà sao chúng nó có thể đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy.

- Ô... Cái anh đi bên cạnh chị ấy chẳng ga lăng gì cả – thằng bé ở đằng sau nói và tên Huy liền khựng lại – Là con trai thì phải giúp đỡ con gái đúng không bố?

- Ủ. Đúng rồi.

Hí. Hí. Thằng bé này nói chuẩn.

Tôi giữ cánh tay tên Huy lại, cậu ta nhìn chằm chằm vào mấy ngón tay của tôi.

- Cậu nghe thằng bé nói gì chưa?

- Rồi, có vấn đề gì à?

Hơ... tôi đã gọi ý thế mà không hiểu. Tên này chắc chắn là đang giả vờ ngu.

- Cậu không biết đến khái niệm giúp đỡ con gái à?

- Không.

- Cậu có thể độc ác đến thế sao?

- Có thể.

Hết nói nổi luôn.

Biết thế đã không mở miệng nói với cậu ta.

Tôi leo đèo đi sau, đôi bàn chân trần trụi dẫm đạp lên vĩa hè.

Nhất Chi Mai, hãy chờ đấy!!!

Phụp!

Tôi giật mình co chân lại theo bản năng. Một cơn đau nhức nhối từ dưới chân truyền khắp người. Có thứ gì đó đâm vào chân tôi và máu đang nhỏ giọt xuống. Tôi liền ngồi bệt xuống, cảm giác đau đớn ngấm vào cơ thể. Một mảnh thủy tinh đang ghim ở lòng bàn chân tôi.

Tôi nguyên rửa thằng cha nào rải thủy tinh vụn ở đây. Tôi mà biết thằng nào là tôi sẽ tổng hấn vào sở thú chơi với sư tử.

Hu.... hu... bao nhiêu bát cơm của tôi đã ra đi dưới những giọt máu này.

Khốn kiếp... đau vật vã, nhưng trước tiên phải lôi cổ mảnh thủy tinh ra đã.

Tôi nhắm mắt và nhổ nó ra.

Hu... hu... đau ứa nước mắt. Nó vẫn chưa ra. Lần này phải ra.

Tôi ngồi vật lộn với mảnh thủy tinh ở lòng bàn chân và cuối cùng nó cũng phải ra, nhưng hậu quả để lại là cơn đau thấu xương và những giọt máu quý giá của tôi.

- Bị sao thế này?

Tên Huy ngồi xuống và nhìn chăm chăm vào bàn chân đang chảy máu của tôi. Cái bóng của cậu ta đổ ập xuống người tôi, che khuất đi những vệt sáng cuối cùng trong mắt tôi.

Mặt cậu ta trầm xuống.

- Khóc cái gì?

Cậu ta nhìn tôi.

Tôi liền đưa tay quạt nhanh nước mắt rơi trên má.

- Tôi không khóc, đau quá nên rơi nước mắt thôi.

Và một hành động sau đó của tên Huy làm tôi sửng sờ.

Cậu ta cởi chiếc áo vest đồng phục bên ngoài ra. Rất nhanh, chiếc áo sơ mi bị giật mạnh, những chiếc cúc áo rơi xuống vỉa hè vang lên tiếng tanh tách.

Tên Huy... cởi áo ở ngay giữa đường.

Tấm thân trần của cậu ta vừa tối qua thôi, cậu ta vừa “cho” tôi xem. Bây giờ lại c’được” xem ở khoảng cách gần như thế, nóng mặt quá. Cậu ta không hẳn là lực lưỡng và cuộn cuộn cơ bắp nhưng đối lại thì cơ thể lại săn chắc và ít ra cũng không như tôi tưởng tượng.

Xoạc một tiếng. Xé toạc đi chiếc áo sơ mi của tên Huy và cũng làm tôi bừng tỉnh.

- Cậu... mặc áo vào trước đã.

Tên Huy cũng làm theo, cầm chiếc áo vest và mặc vào người.

Xong rồi cậu ta cầm lấy chiếc áo đã bị xé của mình và nhấc chân tôi lên bắt đầu băng bó. Cơn đau âm ỉ dưới lòng bàn chân, cái chạm nhẹ của lớp vải cũng khiến người tôi run lên vì đau.

Những ánh nắng cuối cùng của ngày yếu ớt vương lại trên mặt tên Huy. Cặp kính dày cộp sáng lên, nhưng điều khiến tôi để ý là khuôn mặt trắng trẻo của cậu ta. Nếu...

- Được rồi.

Tên Huy băng bó xong ngẩng mặt lên. Bắt gặp ánh mắt của tôi, cậu ta khẽ nhếch môi.

- Gì vậy?

- Cậu, tháo kính ra được không?

Tên Huy ngây người, nhưng rồi lấy lại vẻ kiêu ngạo.

- Không.

Rồi cậu ta đeo ba lô lên vai và cởi chiếc ba lô đang ở sau lưng tôi ra đưa cho tôi.

- Cầm lấy.

Tôi ngây ngốc cầm lấy chiếc ba lô của mình. Tên Huy liền vòng qua sau tôi và bằng một động tác rất nhanh, người tôi bỗng nhẹ bẫng. Tôi vẫn chưa hoàn hồn, tôi nằm trên tay tên Huy và cậu ta cứ bước đi, như tôi chỉ là cái gói nhỏ.

- Cho tôi xuống.

- Cậu chắc mình bước được?

- Công?

Cậu ta bế tôi đi giữa đường kiểu này làm tôi ngượng muốn chết.

- Cậu quên mất là cậu đang mặc váy à? Có tin là nó sẽ tốc lên nếu tôi công cậu không?

Vẫn là lí lẽ của tên Huy đúng. Đành nằm yên trên tay cậu ta.

Cái bóng của ‘chúng tôi’ đổ dài xuống và di chuyển nhanh trên mặt đất.

- Cậu nhẹ hơn tớ nghĩ.

Thế ra nhìn tôi béo hơn cân nặng thật à? Có chút tự ái nha.

Tôi không nói gì, mặt úp vào ngực tên Huy. Cảm giác đau buốt đã giảm đi nhiều dù vẫn còn hơi nhức.

Tôi không muốn để họ nhìn thấy mặt tôi mặc dù họ đang trầm trồ ngưỡng mộ.

.

Lên xe buýt.

Tình trạng hiện giờ là tôi đang ngồi trên đùi tên Huy, mặt thì đỏ như gấc chín gục vào ngực cậu ta. Thân mật không tả nổi.

Cậu ta bắt tôi ngồi như thế vì “để chân chạm vào sàn xe buýt dễ gây nhiễm trùng và làm bẩn miếng vải băng”. Tên Huy nói thế đấy.

Kiểu áp bức người như thế tôi lấy đau ra cớ để phản kháng.

.

Tôi về đến nhà thì trời đã chập tối, màu đỏ của hoàng hôn đã nhường chỗ àu xám xịt của bóng tối.

Mẹ tôi gào toáng lên.

- SAO LẠI RA NÔNG NỔ NÀY???

Tôi chưa kịp giải thích điều gì thì nghe tiếng bước chân dồn dập ngay trước cửa nhà. Hai giây sau người nhà tên Huy đã đứng trong nhà tôi, cả chục con mắt chĩa vào tôi, người đang nằm trên tay tên Huy. Ôi.. cái giọng ca thánh thốt của mẹ tôi.

- Chân mợ Hân bị chảy máu kìa. Đau lắm đúng không?

Thằng nhóc Minh Vũ mắt ngấn nước nhìn vào vết thương trên bàn chân tôi.

- Cháu ổn chứ? – bà thương xót hỏi.

- Có nên đi bệnh viện kiểm tra không? – mẹ tên Huy.

Trước khi để mọi người lao vào hỏi dồn dập tôi liền cười xòa.

- Con không sao đâu mọi người ạ. Con vẫn ổn mà. Cho con lên phòng trước đã nhé!

Chị Liên liền thúc giục.

- Huy đưa Hân lên phòng đi.

Tên Huy đưa tôi lên phòng và thằng nhóc Minh Vũ cũng leo đèo theo sau.

.

Tôi muốn đi tắm và bắt tên Huy thả tôi xuống trước tủ quần áo. Tôi lấy ra một bộ đồ và khập khiễng bước vào nhà tắm.

- Cậu không tắm hộ mợ Hân ạ?

Tôi chết cứng.

Thằng nhóc láo xược.

- Lần mẹ Liên bị đau chân bố Hưng còn bế hân mẹ vào phòng tắm rồi khóa cửa luôn, để cháu ở ngoài chơi một mình. Cậu Huy chẳng tốt như bố cháu gì cả.

Thằng bé bĩu môi và tên Huy gần như cứng họng luôn.

Thằng bé định nghĩa từ “tốt” trong hoàn cảnh này là tên Huy vào tắm hộ tôi như bố mẹ nó đã từng, rồi khóa trái cửa bỏ lại nó ở ngoài kia. Chết mất.

Trẻ con. Hai từ này làm tôi thích thú nhưng đôi khi cũng làm tôi chết sặc. Như lúc này đây, tôi và tên Huy đỏ mặt nhìn nhau không biết nói gì.

- Cô ấy tự tắm được.

- Mẹ Hân đi còn không vững, cậu giúp mẹ ấy đi. Ở trường của cháu cô giáo dạy phải tôn trọng và giúp đỡ các bạn gái.

Đau tim muốn xỉu.

Suýt nữa tôi đã quên mất thằng bé học ở Mĩ, cái đất nước tiên tiến về mọi mặt, ngay cả việc dạy dỗ trẻ con đối xử với bạn khác giới.

Ồ đây... tên Huy cũng ở Mĩ cả chục năm mà có thấy ga lăng tí nào đâu, dọa nạt tôi là giỏi. Bây giờ chắc tên Huy đã biết cái dòng dõi nhà cậu ta nguy hiểm đến mức nào rồi.

- Cậu tắm ợ Hân đi!

Mặt tôi nóng tới mức như có thể bốc ra hơi nóng. Tôi lao vào nhà tắm và đóng rầm cửa lại.

.

16. Chương 16: Thích

Khi tôi khập khiễng bước ra như một đứa bị “châm phẩy” thì thấy thằng bé Minh Vũ đang ngồi trên giường cầm điện thoại của tên Huy chơi game.

Tôi lên giường ngồi cạnh thằng bé.

- Cậu Huy của em đâu rồi?

Thằng bé bỏ điện thoại xuống và trả lời hồn nhiên.

- Cậu Huy là của mẹ Hân, không phải của cháu.

Mắc họng. Cách nói giống hệt tên Huy.

- Cậu Huy về nhà tắm rồi, cậu ấy bảo cháu về nhưng cháu không thích.

- Tại sao? – tôi tò mò hỏi.

- Vì nếu cháu ở đây thì lát nữa cậu Huy phải sang đây đón cháu và sẽ được gặp mẹ Hân.

Đôi mắt nó sáng lấp lánh, khuôn mặt dễ thương bừng sáng.

Sốc hoàn toàn. Cái đầu của nó lăm chiêu trò quá.

Vừa lúc đó tên Huy bước vào, tay cầm hộp cứu thương.

Thằng bé reo lên.

- Cậu Huy sang chăm sóc mẹ Hân rồi!

Tên Huy xoa xoa đầu đó rồi ngồi xổm trước mặt tôi.

Cậu ta nhắc bàn chân của tôi lên và bắt đầu công việc. Đầu tiên là sát trùng. Xót cả lòng phèo.

- Vết thương nhỏ nhưng sẽ hơi nhức.

Thằng nhóc Minh Vũ ngồi cạnh tôi sau khi nghe tên Huy nói vậy thì mặt méo đi.

- Mẹ Hân ổn không?

- Ổn. Chị rất khỏe.

Tôi cười với nó. Tôi xưng chị với nó vì chẳng có cớ gì mà để xưng vợ cả, mà tôi cũng không muốn.

- Vợ Hân xinh ghê, cậu Huy thích vợ Hân vì vợ ấy xinh đúng không?

Mọi dây thần kinh như bị tê liệt.

Tên Huy thích tôi?

Có khả năng đó ư?

Hai vành tai của cậu ta bắt giắc đỏ ửng nhưng đôi tay thì vẫn nhanh nhẹn bôi thuốc và băng vết thương lại cho tôi.

Không nói, cho đến khi tên Huy băng bó xong.

- Ăn tối thôi.

Cậu ta đứng dậy cất đồ và thằng bé Minh Vũ thì ngây ngô nói.

- Cậu Huy bế vợ Hân đi, vợ ấy vẫn còn đau lắm.

Vậy là hai con người mười bảy tuổi bị thằng nhóc năm tuổi điều khiển. Tên Huy bế tôi sang nhà cậu ta. Thằng nhóc Minh Vũ vừa đi vừa ngâm nga hát. Nó đang vui đấy.

Cả nhà thì cũng vui không kém, ngồi quây quần bên bàn ăn nói chuyện vui vẻ.

- Nào, hai đứa kể chiến tích cho cả nhà nghe đi!

Chị Liên gợi chuyện, gì chứ chuyện hồi chiều xấu hổ muốn chết.

- Không có giày, đi chân trần, cuối cùng dẫm phải thủy tinh.

Tên Huy gói gọn câu chuyện chỉ bằng một câu nói, ngắn gọn xúc tích và khiến người ta phải vận động suy nghĩ.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

- Sao lại không có giày? Rõ ràng lúc nó ra khỏi cửa có đi.

Mẹ tôi nhăn mày khó hiểu.

- Đôi giày của cháu đâu rồi? – bà từ tốn hỏi.

Tôi lắp bắp, nên nói sao cho phải, chẳng nhẽ tôi lại kể với cả nhà rằng tôi bị một đứa xấu xa cướp đi ngay trước mắt hay là khoác lác rằng tôi bị bọn côn đồ chặn đường chắn lối đi đôi giày.

- Bị côn đồ cướp mất.

Tên Huy trả lời tỉnh bơ.

- HẢ???

Cả nhà đàn mắt ra nhìn tên Huy.

- Côn đồ đó bị dở hơi à? Cướp gì không cướp lại đi cướp giày. – bác Nga phẫn nộ ra mặt.

- Tại giày đẹp quá.

Tên Huy chết tiệt, cậu ta bị sao thế không biết.

Cả nhà tròn mắt lần hai.

- Lúc đó em ở đâu? – anh Hưng hỏi cậu ta.

- Ở cạnh Hân.

- Vậy em làm cái gì mà để côn đồ cướp đi đôi giày của Hân? – chị Liên thét lên.

- Đúng xem.

Mắc họng luôn rồi, cả nhà chết nghẹn đến nơi, tên Huy vẫn thản nhiên ăn nốt bữa tối.

- Em có phải con trai không thế??

- Phải.

- Tại sao em không bảo vệ Hân??

- Không cần thiết, cô ấy chẳng biết cái gì.

Chị Liên đưa tay vỗ lên trán, bắt lực hoàn toàn với tên Huy.

- Có đúng không Hân? – bác Phong quay sang tôi.

Cơ hội của tôi đến rồi, tôi sẽ để ọi người biết tên Như thế nào. Rồi sẽ được xem vẻ mặt thảm hại của cậu ta khi bị trách tội. Tôi bưng ra bản mặt buồn rười rượi.

- Đúng ạ. Nhưng không chỉ có thể thôi đâu...

Tôi dừng lại, nét mặt càng trở nên khốn khổ.

- Còn gì nữa? Con nói nhanh xem nào.

Bố tôi sốt ruột.

- Khi con bị cướp đi đôi giày, Huy ở cạnh đó không giúp con một tay, con bắt lực không thể giữ lại đôi giày, Huy liền bật cười sung sướng – giọng tôi ứa nghẹn lại như đang kể lại dòng kí ức đau buồn – Con đành đi chân trần về nhà mặc kệ sỏi đá đâm vào chân, Huy đi trước không thèm đợi con, con buồn lắm, nhưng Huy cũng không phải người vô tâm, khi con bị mảnh thủy tinh đâm vào chân cậu ấy liền vội vàng băng bó cho con và đưa con về...

Tôi đi làm diễn viên có khi còn đoạt giải Nữ diễn viên xuất sắc nhất ấy chứ. Cả nhà tin sái cổ.

- HOÀNG MINH HUY!!! Con thật là tồi tệ.

Bác Nga quát lên.

Tôi cười thầm trong bụng. Tên Huy sắp bị đem ra xử trảm rồi... hê... hê...

Cậu ta không nói gì mà chỉ chăm chăm nhìn mẹ mình.

- Cháu có giận thằng Huy không?

- Dạ, có một chút.

Tôi then thùng trả lời bà. Kiểu này là tên Huy tiêu đời rồi.

- Hai đứa còn nói chuyện được với nhau chứ?

Bà tiếp tục hỏi, trả lời thế nào đây. Bảo có thì tên Huy sẽ vẫn yên ổn, bảo không thì sóng gió tràn về...

- Không ạ!

Thằng nhóc Minh Vũ trả lời thay tôi, nó nhanh nhẩu nói tiếp.

- Lúc này ở nhà mẹ Hân hai cậu mẹ ấy chẳng thèm nói với nhau câu nào, lại còn nhìn nhau rất đáng sợ.

Thằng bé như ông cụ non. Phát này tôi xong rồi, thằng nhóc đang đưa tôi và chỗ chết.

- Con nói thật không? – Chị Liên đưa tay xoa đầu nó.

- Thật ạ!

Mọi người ra chiều thều thào. Tôi và tên Huy nhìn nhau. Nhìn gì chứ, cậu và tớ sắp lên thớt rồi kìa.

Làm ơn hãy dừng lại câu chuyện ở đây...

- Hai đứa lại giận nhau rồi – bác Nga thở dài.

- Biết làm thế nào đây – mẹ tôi nào nề.
- Có cháu ở đây mà – chị Liên nháy mắt – Mọi người không phải lo.
“Không phải lo” của chị ấy chỉ có thể là mấy trò đại loại như bắt hai đứa tôi dắt dúi nhau đi chơi.

Cả nhà trở nên hào hứng.

- Vợ yêu, em định làm gì?
- Hai ngày nữa, vì Hân bị đau nên phải để con bé dưỡng thương đã...

Tôi cười méo mó.

- Không cần đâu chị, em với Huy vẫn bình thường mà.
- Bình thường thật không?
- Không.

Sặc. Tôi muốn đâm vỡ mặt tên Huy. Tiêu đời rồi.

Vừa nãy tôi còn hào hứng tưởng đâu sẽ được xem tên Huy bị cả nhà xử tội. Ngờ đâu... tôi lại đưa hai đứa đến trước cửa âm phủ. Họa từ cái mồm mà ra.

.

Ngày hôm sau.

.

Bạn biết đấy, cảm giác không thể đi vững trên đôi chân của mình thật là tồi tệ.

Tôi có thể đi lại nhưng nói chung là chưa thể trông giống người bình thường được. Tên Huy đi bên cạnh cứ thỉnh thoảng lại trêu tức tôi. Tâm trạng của cậu ta khá tốt, hình như là vì chuyện tối qua, cậu ta đã “trả thù” tôi thành công. Tôi vẫn còn hậm hực cái vụ đó lắm đấy. Ngày mai tám tối mịt mờ sắp đến rồi.

- Trông cậu khó khăn quá. – tên Huy tặc lưỡi – Có cần tớ đây giúp không?

Tôi hừ lạnh.

Tôi là tôi cóc cần luôn nhé. Tên Huy “giúp” kiểu gì? Vác tôi lên vai như vác một bao xi măng? Bế tôi như trong phim hay công? Nghĩ thôi cũng thấy không ổn rồi. Tốt nhất là tôi nên tự đi trên đôi chân của chính mình thì hơn.

Tôi và tên Huy đến cổng trường thì chạm mặt mặt Nhật Đăng ngay đó. Thấy dáng đi không-giống-người của tôi, anh ấy lo lắng hỏi.

- Em bị sao thế này?
- Không sao, em sơ ý chút nên bị thương thôi mà.

Anh ấy mà biết chuyện này do cô vợ có “nội tâm sâu sắc” Nhất Chi Mai của anh ấy gây ra thì sao nhỉ?? À mà thôi... Tôi không có ý định trả thù cô ta bằng cách đó đâu.

- Có thật là không sao? – Nhật Đăng nghi ngờ.
- Thật!

Đôi mày của anh ấy vẫn cau lại. Chưa tin hả? Khả năng diễn xuất của tôi tốt lắm mà.

Chưa hiểu gì thì người tôi đã nhẹ tênh.

OMG!!!

Tôi đang êm đềm nằm trên tay Nhật Đăng và một loạt những con mắt đang nhìn chăm chăm vào tôi như thể tôi là một đứa quái thai.

- Thả... thả em xuống...

- Yên nào.

Nhật Đăng bắt đầu bước đi. Mọi người đang dị nghị kìa. Ước gì cho tôi cái hố để tôi chui xuống.

Tên Huy đâu rồi? Sao có thể để tôi bị “bắt cóc” một cách trắng trợn như thế chứ. Cái đồ thấy chết mà không cứu.

.

Câu chuyện cứ thế tiếp diễn. Nhật Đăng bế tôi lên lớp và người ta thì cứ nhìn. Nhìn xong rồi bắt đầu quay vào với nhau rồi bàn tán “con abc” với “thằng xyz” thế này thế kia. Xin lỗi chứ trình độ móc máy của mấy người đó phải gọi tôi bằng CỤ. Đơn giản mà nói thì tôi nằm trong đội ngũ “Rất ít khi móc máy chuyện nhà người ta, nhưng một khi đã thích móc máy là sẽ bôi từng sợi lông kẻ tóc của người ta ra mà soi mói”.

Ồ... tôi cũng phải dạng vừa đâu nhỉ?

- NHẬT ĐĂNG!!!

Giọng nói thánh thót ở đâu đó vang vọng khắp cả hành lang. Từ đằng sau, cô vợ “nội tâm sâu sắc” của Nhật Đăng chạy ầm ầm lên chắn trước mặt anh ấy.

Cô ta chống nạnh. Quắc mắt nhìn hai người chúng tôi. Trông cô ta chẳng khác gì bà bán thịt lợn ngoài chợ.

- ANH ĐỊNH CHO NGƯỜI TA BIẾT ANH CÓ MỐI TÌNH ĐẸP THẾ NÀO LẮM HẢ??? HAY LÀ ANH ĐANG ĐÓNG PHIM CHO THIÊN HẠ XEM??? MUỐN CHỌC TỨC EM ĐÚNG KHÔNG???

Dám đảm bảo cô ta là loại hồ cái điển hình. Mắng người ta tan nát thế này làm người ta sợ phát khiếp lên được.

Chưa dừng lại ở Nhật Đăng, Nhất Chi Mai hầm hầm nhìn tôi.

- Cả cậu nữa. Sung sướng đủ chưa??? Đủ rồi thì xuống giùm.

Mặt Nhật Đăng đen kịt. Anh ấy đang giận lắm đấy.

- Cho em xuống.

Nhật Đăng thả tôi xuống, tôi đứng đối diện Nhất Chi Mai mở màn tiết mục đấu võ mồm.

- Cậu muốn làm trò cho người ta xem à?? Nhỏ tiếng một chút đâu có mất mát gì.

- Kệ tở. – Cô ta cười khẩy – Kể phá đám.

- Cái gì?

- Nghe không rõ hả?? Tở bảo cậu là KỂ PHÁ ĐÁM đó. Đừng có làm nũng Nhật Đăng nữa.

Kể phá đám... Có lẽ cô ta nói đúng rồi. Nhưng còn cái về sau...

- Cậu có cố gì mà nói tở làm nũng Nhật Đăng? Nói cho cậu biết là nếu hôm qua cậu không lấy đi đôi giày của tở thì tở cũng chẳng bị thương để bây giờ Nhật Đăng phải bế tở lên lớp.

- Đáng. Đời.

Cô ta nhấn mạnh từng chữ và lại kênh kiệu nói tiếp.

- Thích bế bồng thì đi về tìm Minh Huy yêu quý của cậu mà làm nũng ấy. Đừng tìm Nhật Đăng, anh ấy là của tở.

Nhất Chi Mai ôm lấy cánh tay anh ấy như đánh dấu chủ quyền.

- Thôi đi – Nhật Đăng quát lên vào kéo tay cô ta đi – Đi theo anh.

Còn lại mình tôi ôm cục tức.

Sao trên đời này còn tồn tại loại người TRỞ TRỄ và THÔ THIỂN như cô ta chứ. Đã không biết lỗi thì thôi lại còn quay sang cười mỉa tôi rồi ban tặng cho tôi hai từ “đáng đời”.

Cô ta còn đặc biệt ưu ái đặt biệt danh “kẻ phá đám” cho tôi nữa cơ đấy...

Ồi... TỨC LỘN CẢ RUỘT GAN!!

.

Tôi, lại những bước chân không-giống-người, gọi chung là phi thường bước về lớp.

Mới đặt mông xuống ghế thì cái Trang liền lao tới. Nó cười cười.

- Mà bị thọt rồi hả?

Cốc !

Tôi gõ một cái lên trán nó, cái này tôi học tên Huy. Con này quá lão... nó làm như thể việc tôi bị thương là một điều hiển nhiên và nó thì hào hứng hỏi một câu “mà bị thọt rồi hả?”

Cái Trang xoa xoa cái trán, nó thét lên.

- Mà ác lắm Hân ạ!!!

- Hay để tao gõ thêm vài phát nữa nhé?

Nó vội ôm đầu.

- Đủ rồi. Nhưng sao mà lại bị thương?

Tôi kể từ đầu đến cuối câu chuyện lâm li bi đát và ướt đầm nước mắt của ngày hôm qua cho nó nghe. Nghe xong nó cười, theo tôi là rất dâm dăng.

- Tên Huy có body sáu múi không?

- Có.

Mắt cái Trang sáng rực.

- Mà ngẩng như thế không phụt máu mũi luôn hả?

Cốc!

Tặng thêm cho nó một cái cốc vào trán. Tôi đường đường là bạn thân nó mà nó không hỏi thăm lấy tôi một câu, toàn đi hỏi những thứ liên quan đến tên Huy.

Nó ai oán ôm lấy cái trán.

- Mà làm trán tao sưng lên rồi.

- Kệ mà.

- Mà... càng ngày càng giống tên Huy rồi đấy.

- Giống tớ là một điều quá vinh hạnh.

Giọng nói này, là tên Huy.

Cậu ta vừa ngồi xuống cạnh tôi.

Cái Trang liền hớn hở báo cáo.

- Huy này! Hân vừa khen bo-đi của cậu đẹp đấy.

Chết lặng. Tôi đơ mắt vài giây.

Tên Huy nhìn tôi chăm chăm, nhìn cái gì, thủng mắt bây giờ.

- Tao nói thế bao giờ?

- Mà không nói thế nhưng ý của mà là thế. Tao hỏi mà Huy có sáu múi không thì mà bảo có còn gì.

- Có liên quan gì?

- Sao không liên quan? Mà biết có sáu múi tức là mà ý, mà mà đã ý nghĩa là bo-đi phải đẹp.

Tôi muốn lao vào một trận sống chết với cái Trang, làm tôi ngượng chín mặt.

Tên Huy nhìn tôi rồi quay đi cười tủm tỉm. Cười cái gì mà cười.

- Mà được lắm Trang ạ. Tao còn chưa hỏi chuyện hôm qua mà nói gì với Nhật Đăng đâu nhé.

- À... chuyện đó hả? Tao chưa có hứng để kể.

Nó lẽ lười rồi chuồn nhanh.

Hôm nay là ngày gì mà hết bị người ta mắng rồi lại bị bạn thân chơi xỏ thế??

.

Lại cười.

Tên Huy có vấn đề mất rồi. Thỉnh thoảng cậu ta lại bụm miệng cười nhưng thẳng diên. Tôi vẫn ngượng chuyện ban sáng. Cũng tại cái Trang mà ra.

Còn Nhất Chi Mai ấy hả? Cô ta lườm tôi đến nỗi mắt muốn lác luôn.

Cái cảnh bị lườm thế này... thật là thú vị. Dám chắc là cô ta đã bị Nhật Đăng mắng vì tội cố ý gây thương tích cho tôi nên mới có thái độ tức tối như vậy. Từ đầu tôi chẳng có ý định nói ra đâu, tại cô ta bức ép tôi quá đấy thôi.

Nhất Chi Mai quay xuống lườm tôi lần thứ n. Tôi hết thích nghi được với kiểu lườm lác cả con mắt này rồi.

- Cậu thần kinh à? Lườm vừa phải thôi.

Cô ta cáu kỉnh.

- Tại cậu mà ra đó.

- Tớ... làm gì? – tôi nhớ là tôi chưa chính thức gây sự với cô ta mà.

- Lại còn hỏi. Ai bắt cậu kể lể với Nhật Đăng tớ lấy đi đôi giày của cậu.

Vừa hồi sáng tôi nói ra chuyện đó cô ta còn sung sướng buông hai từ “đáng đời” vào mặt tôi, tôi còn chưa tính chuyện cô ta chưa trả giày tôi rồi còn mắng tôi xối xả trước bao nhiêu con mắt của thiên hạ. Bây giờ liền bảo tại tôi.

- Thế ra là cậu bị anh ấy mắng đúng không?

- Cậu đắc ý cái gì chứ?? – cô ta gắt lên.

- Đáng. Đời.

Tôi giả lại hai chữ “đáng đời” vào mặt Nhất Chi Mai và nhại lại đúng như cái giọng điệu kênh kiệu của cô ta. Cô ta tức đến xanh mặt. Còn tôi thì rất vui.

BỐP!

Thót cả tim.

- **TRẦN NGỌC HÂN! NHẤT CHI MAI! HAI CHỊ LÊN BẢNG GIẢI BÀI TẬP CHO TÔI!**

Giáo viên dạy toán – bà cô khó tính nhất trường gần từng chữ. Cặp kính cận tụt xuống tận cánh mũi. Mặt hung tợn chả khác nào bà la sát. Thảo nào mà dù đã qua bốn mươi mùa xuân vẫn “chống ề”.

Bà cô này không xấu đến ma chê quỷ hờn, nhưng các bạn có thể tưởng tượng tới hình tượng nhân vật Thị Nở ngắn gọn ề chồng. Cũng đại loại như vậy.

Bảng được chia làm hai phần bằng nhau, tôi và Nhất Chi Mai, mỗi đứa một phần bắt đầu giải bài tập.

Bà cô này vì ế chồng nên rất thích làm khó người khác, ví dụ như bây giờ bà cô ấy bắt bọn tôi giải cái bài tập trông-đầu-bài-có-vẽ-ngắn nhưng giải ra rồi thì dài dằng dặc như kiểu sông Amazon chảy khắp Brazil. Làm tôi phải mất mười lăm phút để giải xong.

Khi tôi xong thì Nhất Chi Mai cũng xong. Cả hai về chỗ.

Bà cô ế chồng xem xét từng bài một, đầu tiên là bài của Nhất Chi Mai, kết quả đúng nhưng quá dài dòng. Tiếp theo là bài của tôi, kết quả đúng, ngắn gọn, nhưng dấu bằng chưa rõ ràng.

Cuối cùng bà cô thưởng cho bọn tôi một câu xanh rờn: “Không lấy điểm”.

Đúng là ế chồng nên phong cách cũng khác người bình thường. Nhất Chi Mai cứ có đà gào thét suốt là ế chồng chơ như bà cô này luôn chứ chẳng đùa.

Tôi thì đã biết tính tình của bà cô ế chồng dạy toán này rồi. Còn Nhất Chi Mai thì...

- Thưa cô! Em làm đúng hết tại sao không lấy điểm?

- Nhất Chi Mai! Lầm lời. Không điểm.

Tôi bụm miệng cười. Chết chưa. Ai kêu thắc mắc làm gì.

- Trần Ngọc Hân! Cười trong lớp. Không điểm.

Hả?? Bà cô này... điểm 0 đầu tiên trong đời tôi. Có thể sao...

Cả lớp cười rống lên, tất nhiên là ngoại trừ tên Huy. Bà cô liền tức giận.

- Cả lớp, không điểm. Tội cười trong lớp.

Kiểu giận lung tung đấy mà cả lớp bị ăn điểm 0.

Được rồi. Lần này tôi với Nhất Chi Mai hòa nhau. Cô ta khinh khỉnh quay xuống.

- Tớ với cậu còn nhiều cơ hội tranh đấu. Đừng vội đắc ý.

Hơ... đúng là đồ dở hơi. Một ngày không châm chọc tôi vài câu là không chịu được.

Quyết sống chết, tôi sẽ cho cô ta đứng sau tôi.

.

Ra về.

.

Cái chuyện tối qua. Chuyện mà thằng bé Minh Vũ bảo tên Huy thích tôi ý. Thực ra là tôi luôn nghĩ đến nó. Tối mức cả tối qua trằn trọc không ngủ được. Không đến nỗi nửa đêm vỗ gối, ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa nhưng cũng đủ làm tôi đau đầu rồi. Mà tôi cũng thật là... lại đi để bụng câu nói không có căn cứ của một thằng nhóc năm tuổi.

Nhưng tôi KHÔNG THỂ BỎ QUA được!

Tên Huy cũng chẳng ý kiến gì. Không hề giải thích cái gì, rằng đó chỉ là câu nói lung tung của thằng bé, cậu ta cứ nhờn nhơ như thế. Hay là cậu ta thích tôi thật?

Ơc... nghĩ nhiều đến vấn đề “thích” hay “không thích” đúng là làm người ta đau đầu mà.

Loạn thật rồi. Tôi còn chẳng để tâm đến việc Nhật Đăng có thích tôi hay không.

- Cậu không có gì để nói à?

Tôi kéo áo tên Huy lại. Cậu ta nhăn mặt.

- Nói gì? Nếu là chuyện bo-đi sáu múi của tớ thì cũng đâu có gì đáng nói. Cậu cũng công nhận là đẹp rồi.

Cái tên này. Đã gợi chuyện thể mà không hiểu.

Chẳng lẽ tôi lại hỏi thẳng vào mặt cậu ta là “cậu thích tớ à?”. Thích thì không vấn đề, nhưng nếu cậu ta bảo “không” thì bề mặt tôi quá. Nhờ đâu tên Huy lại nghĩ tôi thích cậu ta nên mới hỏi vậy.

Làm cách nào cũng chẳng được, thôi đành ngậm ngùi về nhà cùng tên Huy.

- Cậu không cần nghĩ nhiều về chuyện đó. Cứ để bình thường đi.

Chuyện đó là chuyện gì. Mất ba mươi giây để tôi suy nghĩ và nhìn nhận ra vấn đề. Tại sao tôi có thể quên chuyện cậu ta đọc được suy nghĩ của tôi!! Ài... vậy ra này giờ tên Huy đã biết hết tôi trần trổ điều gì.

Xấu hổ quá. Ngại ngùng quá. Tôi chết với bản thân tôi mất thôi.

Tên Huy không đề cập gì đến vấn đề chính là “thích” hay “không thích”, tức là không thừa nhận mà cũng chẳng phủ nhận. Tôi không dám lao vào hỏi thêm nữa đâu.

.

Cuộn len ngày càng rối.

...

17. Chương 17: Sự Cố

11 am

- Hai đứa đi chơi vui vẻ.

RẦM!

Cánh cổng đóng lại. Tôi và tên Huy đứng chờ vợ ngoài cổng.

Vừa đi học về đến nhà, kịp thay bộ quần áo (mặc ở nhà), cơm chưa kịp ăn thì chúng tôi đã bị chị Liên “đuổi” ra ngoài.

.

Nắng xuân nhẹ nhẹ.

.

Lẽ ra giờ này tôi đang ăn cơm chứ không phải cùng với tên Huy bơ vơ ở ngoài đường như trẻ lạc.

Hai đứa tôi dắt díu nhau đến nhà hàng.

.

Mười lăm phút trước, khi mà tôi và tên Huy còn đứng trong nhà, mọi người đã thông báo là họ đã chuẩn bị cho “chúng tôi” một kế hoạch có tên là “gắn kết trái tim”. Sến không tả nổi.

Chị Liên và đồng bọn... à không... mọi người đã bày tỏ rằng họ đã tốn rất nhiều công sức để nghĩ ra kế hoạch này nhằm mục đích “gắn kết tình cảm của hai trái tim đổ nát và mục rữa”. Nghe xong mà tôi thấy chạnh lòng ghê gớm. Trái tim đổ nát và mục rữa...

.

- Cậu ăn gì?

- Humburger, gà rán, bánh...

- Không được.

- Tại sao?

- Cậu phải ăn cơm.
- Cậu dám ép tớ?
- Tốt nhất là cậu nên ăn cơm, ăn mấy thứ đó không tốt!
- Cự non!
-
-

Tính ra thì tôi cũng ngồi tranh luận được với tên Huy hơn cả chục phút chỉ về vấn đề là tôi sẽ ăn gì.

Cuối cùng thì tôi vẫn phải đầu hàng trước tên Huy và để mặc cậu ta chọn món.

Năm phút sau.

WTF??

Cả bàn ăn chật kín. Đây đủ rau của quả thịt cá trứng sữa và rất nhiều thứ... Đây gọi là bữa ăn chuẩn của cậu ta ấy hả? Hai con người, chơi luôn cả chục món...

- Cậu ăn hết từng này hả?
- Không.
- Thế sao gọi lắm vậy?
- Cho cậu ăn.

Cầm tôi muốn rót đến nơi. Ăn hết cả chỗ thức ăn đó? Dù cho tôi có là lợn tã thì cũng không thể ăn hết được.

- Cậu nghĩ tớ là thần thánh hay sao mà bảo tớ ăn từng này?
- Tớ không có bắt cậu ăn hết.
- Vậy cậu ăn hả?

Bốp!

Giật nảy mình. Tên Huy đập đũa xuống bàn và mặt thì lạnh y chang tảng băng. Tôi nuốt nước bọt, lồm lết nhìn cậu ta.

- Ăn đi.

Đành ăn vậy.

À mà lưu ý một chuyện, bạn đừng tưởng tên Huy đeo kính và có cái dáng đẹp là như mấy công tử trong manga với phim ảnh đấy nhé. Không hề có luôn.

Cái kính to dùng ngu ngốc và cả bộ tóc đen độn đó, tôi rất là ngứa mắt. Nhìn vào cậu ta ai mà nghĩ rằng cậu ta là con nhà khá giả chứ. So sánh với mấy tên khá giả lớp tôi ấy, khác hẳn với tên Huy luôn. Bọn chúng ăn mặc rất có style, tóc thì vuốt dựng ngược lên như con chào mào, ngắn gọn mà nói thì bọn họ chẳng khác gì mấy tên nam sinh trong phim Hàn Quốc là mấy. Nhìn lại tên Huy thì... Thôi chẳng có cảm hứng mà phân xét luôn. Nhất là vào những lúc cậu ta lên cơn bất chợt.

- Thay vì nhìn trộm tớ thì cậu nên tập trung ăn thì hơn – Tên Huy liếc tôi.
- Không muốn ăn.
- Phải ăn.
- Cậu đâu phải bố tớ mà...
- Cậu nhìn lại mình đi. Người còi nhom như con nghien.

Tôi nhìn lại mình.

Tôi, không gầy đến mức “người còm nhom như con nghiện”. Tên Huy còn có thể ví tôi như “con nghiện”?
Vậy ra từng này lâu cậu ta nghĩ tôi là một đứa nghiện còi cọc, thỉnh thoảng lại ngáp vài cái và gãi gãi cổ như bị gẻ ư?

Tôi gào lên.

- TỐ KHÔNG HỀ GẦY. CẬU KHÔNG THỂ NÓI TỐ NHƯ CON NGHIỆN.

Tên Huy nhếch môi cười.

Trời ạ!!! Bị gào vào mặt mà còn cười. Bệnh tự kỉ của cậu ta xem chừng áp ủ được lâu lắm rồi.

- Thôi được rồi, là tớ dùng sai từ... Cậu ăn tiếp đi.

Đôi đành cầm đũa lên và ăn tiếp bữa cơm vì sự chân thành của cậu ta.

Nhưng... hơi lạ nha, có bao giờ cậu ta chịu bỏ cuộc trong những cuộc cãi vã kiểu này đâu.

- Cậu không phải con nghiện, chỉ là... khá giống thôi.

Miếng cơm ngen lại trong cổ họng. Tên Huy vẫn giữ nụ cười nửa miệng đó. Ngay bây giờ tôi muốn phát điên. Rảnh ra một cái là chọc tức tôi ngay. Thế mà vừa nãy cậu ta còn chê tôi còi và bắt tôi ăn đấy. Đến khi tôi ăn thì lại cổ trừu chọc tôi. Đúng là đồ tâm thần bệnh hoạn.

Tôi đặt đũa xuống. Không nói gì và không thèm ăn luôn.

Nụ cười trên môi tên Huy đã tắt.

- Này. Cậu giận à? Tớ chỉ đùa...

- Tớ không muốn ăn.

Xin lỗi cái dạ dày nhé, thực ra đói muốn chết luôn ấy.

- Chắc chứ?

- Chả ...

Ốt! Ốt!

Bụng ơi là bụng, bẽ mặt quá.

Tên Huy nén cười.

- Ăn đi. Cậu định để một ngày đi chơi bị dừng giữa chừng chỉ vì cậu hết năng lượng à?

- Cậu, không được nói gì đâu đấy.

Tôi chỉ đang đề phòng thôi. Nhờ đâu tôi đang ăn cá mà cậu ta chơi ột (vài) câu làm tôi hóc xương cá thì chả chết à.

Cậu ta phì cười.

- Ok! Sẽ không nói cho đến lúc cậu ăn xong.

Tên Huy không còn trêu tôi và để tôi ăn một bữa cơm trọn vẹn. No căng bụng luôn.

Ăn thì ăn rồi. Bây giờ biết về đâu? Giữa trưa thế này mà vật vờ ở ngoài đường thì thần kinh quá.

- Đi đâu?

- Xem phim.

Chắc chắn. Cái đầu tên Huy cũng có ích trong những lúc thế này đấy.

.

Rạp chiếu phim.

“Những phòng khác trong rạp đã chật kín và đang chiếu phim rồi. Hai em có thể vào phòng chiếu phim dành cho các cặp tình nhân.”

Tôi muốn đâm đầu vào tường quá. Hôm nay là một ngày mà nhà nhà, người người đi làm, đi học. Có sao lại chật kín được??? Cái này có được coi là bất công không thể. Sao tôi có thể vào phòng dành cho các cặp tình nhân với tên Huy chứ.

- Đi về thôi.

Tôi thất thểu định quay về, tên Huy liền giữ tay lại.

- Về đâu?

- Về nhà.

- Cậu nghĩ họ cho tớ và cậu vào nhà à? Tớ đoán là họ đã sắm vài cái ổ khóa trước cổng rồi.

Ờ nhỉ... tôi quên mất. Nhưng chẳng nhẽ phải vào phòng tình nhân thật?

- Cậu lo gì. Trưa nắng thế này đi đâu được. Chi bằng cứ vào đó, không xem phim thì cũng ngủ được một giấc. Dù sao cũng không có nhiều người mà.

Cậu ta nói cũng có lí. Không xem phim thì có thể ngủ. Quá tuyệt.

- O... Hân, cậu cũng ở đây à?

Trước mặt tôi là Nhất Chi Mai và Nhật Đăng. Hai người họ cũng đi xem phim và Nhất Chi Mai thì ôm chặt lấy cánh tay của Nhật Đăng. Hẹn hò ư?

- Ủ. Chào hai người. – Tôi cười đáp trả.

- Trùng hợp quá. Hai người cũng đi xem phim. Mà sao chưa vào? Sắp đến giờ chiếu phim rồi đó.

Nụ cười của cô ta quả là giả tạo hết sức. À... Vì bây giờ có Nhật Đăng ở đây. Nhật Đăng cười ngượng với tôi. Trường hợp này thì tôi có thể thông cảm, chắc là anh ấy đã bị gia đình bắt ép đi chơi như tôi với tên Huy.

- Hay là cậu sợ nên không dám vào xem? – Nhất Chi Mai khoanh tay trước ngực, lông mày héch lên.

- Sợ gì?

Nhất Chi Mai thở hắt một tiếng.

- Đi xem phim mà cậu cũng không biết phim gì. Phim kinh dị đó.

Ô hô. Thể loại yêu thích của tôi.

Không gì phải ngần ngại, tôi liền kéo tên Huy đi mua vé. May mắn sao, còn đúng cặp vé duy nhất.

Nhất Chi Mai, cô ta nghĩ tôi đang ghen. Chắc hẳn rồi. Cô ta thể hiện mình rất thân mật với Nhật Đăng và tỏ thái độ khiêu khích với tôi.

Có thể tôi là đứa vô tâm, nhưng sự thật là tôi không có thích Nhật Đăng và chuyện chia tay với anh ấy chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi. Vì vậy dù cô ta có thân thiết với Nhật Đăng cũng chẳng hề ảnh hưởng tới tâm trạng của tôi. Trên danh nghĩa thì tôi là bạn gái Nhật Đăng, bạn gái của người đẹp. Nghe thật kiêu sang và mát mặt và nó cũng như gánh nặng.

Bốn người chúng tôi vào phòng chiếu.

Tên Huy, cậu ta... lừa tôi.

Không những chỉ có người mà trong này có RẤT NHIỀU cặp tình nhân. Còn duy nhất hai cặp ghế. Vì là dành cho các cặp tình nhân nên phòng này cũng có thiết kế rất đặc biệt. Tôi nên vào ngồi để mở mang tầm mắt hay là chạy thẳng ra ngoài nhỉ?

Ghế ngồi ở đây là ghế đôi, như ghế sofa ở nhà tôi nhưng ngắn hơn.

- Cậu không vào à?

Nhất Chi Mai nói loáng thoáng bên tai tôi. Vào thì vào.

Tôi bước vào trong, chọn một hàng ghế ở gần màn hình. Tên Huy ôm một ống bắp rang bơ và hai ly nước ngọt cũng ngồi xuống theo.

Tôi muốn giết thẳng cha nào sản xuất ra loại ghế này. Làm dài chút nữa không được à. Sao họ không nghĩ đến những người nhiều thịt sẽ rất khó khăn khi ngồi trên chiếc ghế này nhỉ.

Như tôi với tên Huy, đủ ngồi nhưng hơi sát.

Ở hàng ghế bên cạnh, Nhất Chi Mai và Nhật Đăng cũng đã ngồi xuống. Anh ấy nhìn tôi, ánh mắt phức tạp. Trong hoàn cảnh này đáng lẽ ra tôi nên ngồi với Nhật Đăng thay vì Nhất Chi Mai, với danh nghĩa bạn gái.

Còn vài phút nữa mới đến giờ chiếu phim.

- Em ra ngoài một lát.

Nhất Chi Mai chạy ra ngoài.

Vài giây sau, Nhật Đăng đã đứng trước ghế của tôi và tên Huy đang ngồi. Tôi ngơ ngác.

- Em, sang ngồi với anh.

Trong mắt anh ấy chứa cả ngàn tia hi vọng. Tôi nên làm gì đây? Để lại cho anh ấy chút kỉ niệm cuối cùng về tôi hay từ chối thẳng thừng?

- Em...

Không đợi câu trả lời của tôi, Nhật Đăng đã cầm lấy cổ tay tôi và có ý định kéo tôi sang chỗ anh ấy.

Siết!

Tên Huy ngồi cạnh tôi và bàn tay của cậu ta đang siết chặt lấy bàn tay tôi. Tôi ở giữa hai người họ.

Ánh mắt di chuyển sang tên Huy, cậu ta, tôi chưa bao giờ có thể hiểu, cậu ta muốn cái gì chứ?

Tên Huy lên tiếng trước.

- Bỏ tay cô ấy ra.

- Tại sao?

- Anh đi cùng với Nhất Chi Mai, không có cơ gì để anh đổi Hân với cô ta cả.

- Cậu có tư cách gì để nói những lời này? – Nhật Đăng nghiêng nghiêng đầu, khóe miệng có chút giễu cợt – Để tôi nói cho cậu biết, cậu chả là gì với Hân cả. Còn tôi, với tư cách là bạn trai của cô ấy, đề nghị cậu buông tay cô ấy ra.

Lí lẽ của Nhật Đăng đã thắng.

Tôi rối quá. Tên Huy càng siết chặt lấy bàn tay của tôi hơn.

.

“Cậu có tư cách gì để nói những lời này?”

“Cậu chẳng là gì với Hân cả”.

.

Tim quặn đau.

.

- Nhật Đăng... Em, xin lỗi.

Mọi tia hi vọng đều vỡ vụn trong mắt anh ấy. Tôi là đứa tồi tệ.

Nhật Đăng cười, nhưng cũng chẳng ra cười, đó như anh ấy tự bắt mình cười.

- Được rồi. Anh hiểu.

Tay tôi bị buông lơi. Nhật Đăng quay lưng đi.

Tên Huy vẫn nắm bàn tay tôi.

- Cảm ơn. Tôi đã sợ cậu gỡ tay tôi ra...

Cậu ta đang nói gì vậy.

Sợ.... ?

.

Phim bắt đầu chiếu trên màn hình lớn. Có vài tiếng thét khe khẽ.

Những hình ảnh sáng tối lướt qua mắt tôi và đang mờ nhạt dần. Tôi buồn ngủ rồi. Mí mắt nặng trĩu. Đây gọi là căng cơ bụng tròng cơ mắt, ăn xong là chỉ muốn ngủ.

.

Bóng đen đổ ập xuống trong đôi mắt.

.

“Tôi không biết bơi”

.

“Tôi có thể dạy cậu”

.

“Tôi sợ”

.

“Có tôi ở đây, không việc gì để cậu phải sợ cả”

.

“Tôi sợ tôi sẽ chìm xuống dưới nước”

.

“Tôi sẽ vớt cậu lên trước khi cậu chìm”

.

“Cậu chỉ mới sáu tuổi thôi mà”

.

“Ồ Mì tôi đã làm quen với hồ bơi từ năm một tuổi rồi”

.

“Hứa nhé. Nếu tôi chìm xuống cậu phải cứu tôi”

.

“Tôi hứa. Tôi sẽ không để cậu chìm xuống nước đâu. Nắm lấy tay tôi này...”

Tôi giật mình bừng tỉnh. Đã lâu rồi tôi không mơ về chuyện ngày nhỏ tôi với tên Huy. Nó thật đẹp và cũng như ác mộng. Tôi ám ảnh chuyện mình bị rơi xuống nước và sẽ chìm luôn dưới đó. Một nỗi sợ từ năm bốn tuổi, khi mà tôi trượt chân ngã xuống hồ nước ở công viên. Không ảnh hưởng đến sức khỏe nhưng làm tôi hoảng sợ một khoảng thời gian.

Không gian im ắng, màn hình lớn đã tối đen. Mình tôi...

Tên Huy đâu rồi?

Tôi hoảng hốt và chỉ bình tĩnh lại khi thấy tay tôi nằm gọn trong bàn tay tên Huy. Mơ thôi mà tôi cũng cầm lấy tay tên Huy thật.

Ồi nhưng mà... cái tư thế của tôi. Không lẽ tôi đã dựa vào ngực tên Huy và ngủ ngon lành suốt thời gian chiếu phim?

Tôi vội vùng dậy. Tên Huy tròn mắt rồi cười cười.

- Cậu tỉnh rồi.
- Sao chỉ còn cậu với tớ?
- Hết phim nên mọi người về hết rồi.
- Cả hai người họ?
- Ừ.
- Cậu phải gọi tớ dậy chứ.
- Tớ gọi từ lúc phim đến đoạn cao trào mà cậu ngủ say quá. Lại còn cầm tay tớ và nói mơ...
- Tớ nói gì?
- Cậu nói cậu sợ.
- Chỉ thế.
- Còn nữa...

.

...

- Cậu nói đi mà. Tớ đã nói mơ điều gì?
- Trả lời tớ trước, cậu mơ thấy gì?
- Cậu phải nói trước thì tớ mới kể cho cậu được.
- Không được. Có đi phải có lại, vừa nãy cậu ngủ không chỉ cầm tay tớ mà còn sờ soạng lung tung trên người tớ, còn nữa, cậu ngủ chảy nước dãi lên áo tớ ướt hằn một mảng.
- Không có.
- Cậu ngủ say thế sao nhớ. Biết vậy tớ đã chụp vài tấm để làm bằng chứng.
- Tiếc cho cậu ha.

.

Tôi đến khu vui chơi. Lâu rồi không được đến chơi. Lần này tôi phải chơi tẹt ga luôn vì mọi khoản phí đều do tên Huy chi trả.

- Hân. Ở đây!

Từ đằng xa Nhất Chi Mai vừa vẫy tay vừa gọi í ới nhưng kiểu thân thiết với nhau lắm ý. Nhật Đăng đứng bên cạnh và chẳng tỏ thái độ gì.

- Hai cậu lâu quá đấy.

Nhất Chi Mai cầu nhau. Ai bắt cô ta đợi chứ. Ý định chơi chung? Tôi thật muốn xem cô ta sẽ giở trò gì.

.

Cuộc chơi bắt đầu.

.

Nhất Chi Mai lôi Nhật Đăng đi chơi mấy cái trò trẻ con. Nào là gặp thú rồi thì bắn súng với chả đua xe.

Còn tôi, vì khá hợp với tên Huy trong khoản đi chơi nên chỉ cần tôi muốn là cậu ta có thể chơi cùng. Tàu lượn, nhà ma... mấy trò đó luôn làm tôi thích phát điên.

- Hai cậu định chơi tàu lượn hả?

Nhất Chi Mai mở to mắt hỏi.

- Ủ. Cậu chơi không?

- Tớ... chơi...

Cái này gọi là sợ nhưng vẫn tỏ ra sĩ diện. Nhật Đăng mặt đã tái đi phần nào. Còn nhớ lúc trước anh ấy chơi tàu lượn xong mà thành bộ dạng ăn mày luôn.

.

Để chứng minh mình là dân chơi, Nhất Chi Mai đã lên và lôi cổ cả Nhật Đăng lên tàu lượn siêu tốc. Họ ngồi trước tôi và tên Huy.

Tôi thích cái cảm giác được lờ trên không trung và gió thổi rít vào tai.

Mọi người hét toáng lên. Nhất Chi Mai gào to nhất và hình như còn khóc luôn.

Sắp đến hồ nước rồi. Tôi thích nhất đoạn tàu lượn như từ trên thác đâm thẳng xuống hồ nước. Sợ muốn thoát tim cơ mà rất vui.

Tiếng nước chảy ào ào bên tai. Thác nước ở kia rồi.

.

Không thể lường trước mọi chuyện.

.

Khục!

Tàu dừng lại, ngay ở dốc thác. Mọi người hốt hoảng kêu lên. Tim tôi đập thình thịch, bên dưới đó là hồ nước và tôi thì tưởng chừng như có thể rơi xuống đó ngay bây giờ.

Làm thế nào... tôi mất bình tĩnh mất rồi. Tay chân run bần bật. Miệng khô khốc.

- Đây. Hân, Hân.

- ...

- Cậu nghe tớ nói không?

- ...

- Hân, cậu tỉnh lại đi. Nhìn vào tớ đây này.

Giọng nói của tên Huy. Tôi lơ phờ quay sang, cậu ta đang nói gì đó nhưng tôi không thể nghe rõ. Tôi như muốn khóc đến nơi. Nỗi ám ảnh năm bốn tuổi... tôi sẽ rơi xuống nước và chìm xuống, ngay bây giờ?

"Sự cố tàu lượn, mọi người hãy bình tĩnh, chúng tôi sẽ khắc phục sự cố này trong vài phút, sẽ không có tai nạn gì xảy ra..."

Mọi âm thanh bên tai, những hình ảnh trước mắt đều mờ nhạt và hỗn loạn.

Hoàng Minh Huy. Cậu ta ở đâu rồi? Sao lại để tôi một mình và bàn tay tôi thì lạnh ngắt... Tôi sợ...

- Trần Ngọc Hân! Cậu bình tĩnh lại đi...

Tôi không biết... Tôi chẳng biết cái gì hết...

.

Nỗi ám ảnh ăn mòn cả lí trí.

.

- Hân, cố lên, một phút nữa thôi...

.

Phập!

.

Cái gì đến nó sẽ đến...

.

Dây an toàn bị đứt... và những chiếc ốc vít đang được gắn chặt chẽ như sắp rời ra.

Mọi biện pháp an toàn bị lung lay...

Rầm!

Tôi mở căng mắt.

Tàu hoạt động lại được rồi. Tôi sẽ không sao đâu.

Rầm!

Chiếc ghế tôi ngồi... hỏng rồi. Nó đang rơi... và cả tôi... Lồng ngực như bị xé toạc.

.

Nước ở bên dưới và tôi thì đang rơi xuống đó.

.

- HUY !!!

Điều duy nhất tôi có thể làm là gào lên, theo bản năng, tôi còn chẳng biết là mình vừa gọi tên ai.

.

Mọi thứ đã dần trở nên nhạt nhòa. Cả tiếng gọi tên tôi của ai đó...

...

Nước quấn chặt người tôi. Tôi sợ hãi vùng vẫy và càng chìm sâu xuống dưới.

Mất... mũi... cay xè. Nước xông vào mũi và vào miệng.

Khó thở quá. Tôi không thở nổi.

.

“Vì vui quá nên cậu không muốn về đúng không? Nếu không muốn về thì cậu phải gọi điện báo tố với chứ. Hay là cậu muốn thấy tố thất thểu đi tìm cậu về?”

.

“Dù cậu có đi đâu, ngay cả khi cậu biến mất tố vẫn tìm cậu”

.

“Cứ đứng ở đó, tớ sẽ đến”

.

“Đừng mơ đến chuyện tớ đút cho cậu ăn”

.

“Cậu mà không ăn mai mẹ cậu về là chỉ có chết”

.

“Cậu lẽ ra phải cảm động rớt nước mắt vì được ăn cháo do tự tay tớ nấu”

.

“Xin lỗi, vì đã quan tâm đến cậu”

.

“Cậu đỏ mặt à?”

.

“Nếu tớ là dê cừ, thì đến lúc này cậu đã không còn nguyên vẹn rồi”

.

“Cậu cực kì ngốc”

.

“Cậu có thể lao vào đâm tớ nếu muốn”

.

“Nếu tớ đùa thêm nữa chắc cậu sẽ phát khóc”

.

“Nhìn mặt cậu vừa nãy như muốn lao vào ”ăn thịt” tớ”

.

“Trông cậu khó khăn quá... Có cần tớ đây giúp không?”

.

“Cậu nhìn lại mình đi. Người còi nhom như con nghien”

.

“Tớ sẽ vớt cậu lên trước khi cậu chìm”

.

“Nắm lấy tay tớ này...”

.

Giọng nói của tên Huy vọng bên tai... nhưng tôi chẳng thấy cậu ta đâu cả. Chỉ có nước xung quanh tôi. Người tôi lơ lửng giữa dòng nước. Mệt rồi. Tôi không còn sức để vùng vẫy nữa... Có phải tôi sắp chết rồi không? Cuộc đời tôi sẽ dừng lại ở đây...?

.

“Hứa nhé. Nếu tớ chìm xuống cậu phải cứu tớ”

“Tớ hứa. Tớ sẽ không để cậu chìm xuống nước đâu. Nắm lấy tay tớ này...”

18. Chương 18: Cảm Xúc Thực Sự

- Tôi sẽ đỡ bỏ cái trung tâm giải trí này.
- Xin lỗi. Chúng tôi không ngờ có thể xảy ra tình huống này.
- Không ngờ? Các ông có biết thế nào gọi là kiểm tra định kì không thế?
- Thực xin lỗi! Mong cậu bớt giận.
- ...

Tiếng chỉ trích giận giữ, tiếng xin lỗi khổ sở loáng thoáng bên tai. Tôi đang ở âm phủ và sắp gặp một lão Diêm Vương mặt mày bặm trợn xấu xí, đến cả Chí Phèo còn đẹp trai hơn ư? Tôi chết rồi sao? Nhưng tôi vẫn cảm thấy ngườn run lên từng đợt và miệng thì mấp máy muốn nói ra một từ nhưng không thể phát ra âm thanh: Huy.

Thực sự là chết lúc này quá là bất công với tôi. Tôi chưa được đọc Conan tập cuối, chưa được gặp mấy anh đẹp trai của đời tôi, tôi chưa tốt nghiệp, tôi chưa vào đại học, tôi chưa lấy chồng sinh con, và rất nhiều cái “chưa” nữa.

Tôi muốn mở mắt, tôi muốn nhớ tôi đã đến với cái chết đau đớn như thế nào.

Hàng mi nặng trĩu nhích từng chút một. Ánh sáng chói thẳng vào mắt, tôi nhất thời không thể thích nghi nổi mà nhắm mắt lại. Không ngờ âm phủ cũng sáng như thế, không tối tăm và rùng rợn như tôi nghĩ. Âm phủ với tôi là kiểu âm phủ như trong Tây Du Ký ý, có mấy tên đầu trâu mặt ngựa với thằng Diêm Vương mặt đen sì như đất nồi cháy, còn có lũ người kêu than chết oan này nọ. Tôi mà chung sống hòa hòa bình bình với đám ma quỷ đó ý hả, còn khuya.

Dẫu biết là ai cũng sẽ phải chết nhưng chết theo cách của tôi, là chết chìm đó, không hề gây đau đớn về mặt thể xác, thay vào đó thì tim tôi như vỡ tan, khi thấy ánh mắt đau đớn và mất mát của tên Huy.

Cố gắng để mở to đôi mắt.

Trời xanh và mây trôi lững lờ, nắng nhẹ in lên tán lá. Tiếng nói văng vẳng bên tai. Tôi bị điên hay là bị hoang tưởng rồi chẳng? Tất cả những thứ đó, âm phủ cũng có sao?

- Hân tỉnh lại rồi.

Tôi giật mình, cố tìm kiếm giọng nói nghe quen tai đó.

Nhất Chi Mai, với vẻ mặt kích động gào toáng lên. Tiếng ồn ào càng nhiều hơn.

- Hân, em tỉnh rồi hả?

Lại một chất giọng quen thuộc nữa.

Hô hấp khó khăn, cổ họng tôi mới có thể đảo mắt một lượt. Những con mắt hiếu kì đang nhìn chằm chằm vào tôi, vài người thở phào nhẹ nhõm.

Nhật Đăng, Nhất Chi Mai, họ đang ở cạnh tôi. Đầu óc rối loạn. Thế này nghĩa là sao?

- Hân, cậu thấy tớ chứ?

Nhất Chi Mai hoảng hốt.

Tôi nhắm mắt lại và đặt tay lên ngực trái, tim đập, dù có hơi yếu ớt nhưng tôi có thể cảm nhận được rằng, nó đang sống.

- Trần Ngọc Hân! Em có nhận ra anh không?

Nhật Đăng như đang hoang mang.

Bây giờ tôi biết, tôi vẫn còn sống. Cho tôi rút lại câu vừa nãy, đời rất công bằng.

Đầu đau như búa bổ. Lông mày nhíu chặt lại. Khi tôi rơi xuống, tôi đã nghe ai đó gọi tên tôi đầy đau khổ và khi tôi đã chìm sâu dưới nước, có ai đó đã ôm tôi.

Tôi bàng hoàng ngồi dậy. Nhìn xung quanh thật kĩ để cố gắng tìm một bóng dáng. Rốt cuộc là tôi có căng mắt ra tìm thì vẫn không thấy. Như có tảng đá đè lên lồng ngực, đau và rất khó thở.

Tôi ngồi dậy và túm lấy Nhật Đăng, người ướt nhẹp lạnh buốt vốn đã không bình tĩnh run lên bần bật.

- Huy, cậu ta... cậu ta... ở đâu...?

Tôi chẳng cần biết trong đôi mắt Nhật Đăng đang khổ sở cỡ nào, mặc kệ mọi người đang nhìn tôi lo lắng, tôi chỉ cần biết hiện giờ tên Huy đang ở đâu thôi.

Tôi đang hoang mang.

Nhật Đăng không trả lời.

- Nói đi.... cậu ta... đi đâu rồi?

- ...

- Sao anh không nói gì? Cho em gặp Huy...

- ...

- Cậu ta ở đâu..?

- ...

Tảng đá chèn ép đến cả con tim, đau buốt. Tưởng chừng như ngay bây giờ tôi có thể mất hết tất cả.

- Tổ... ở đây...

Cậu ta rẽ đám người và bước nhanh đến chỗ tôi. Những giọt nước theo người cậu ta mà nhỏ giọt xuống.

- May quá, cậu tỉnh rồi.

Cậu ta ngồi xuống cạnh tôi, cười nhẹ nhàng và hai bàn tay úp lên hai má tôi. Vẫn có hơi ấm...

Mọi cảm xúc như vỡ òa...

Tôi lao vào ôm lấy người cậu ta. Những giọt nước nóng hổi từ hốc mắt trào ra, thấm lên chiếc áo vốn đã ướt sũng của tên Huy.

Cả người tôi được ôm lấy một cách trọn vẹn. Một cái ôm thật chặt và thật nâng niu.

- Không sao... Tổ ở đây với cậu...

Giọng tên Huy vỗ về an ủi.

Tôi chẳng thể gọi tên cảm xúc của mình. Vừa đau lòng đến tê buốt cả con tim vừa vui mừng thảng thốt.

Tôi đã sợ rằng tên Huy sẽ biến mất. Nhưng thật may mắn, cậu ta vẫn ở đây ôm chặt lấy tôi, nhẹ nhàng vượt sống lưng của tôi mà vỗ về.

Không biết là tôi đã khóc như thế bao nhiêu lâu, chỉ biết là khi tôi khóc đến mệt thì tôi đã mềm nhũn mà dựa vào người tên Huy.

- Rất xin lỗi! Là lỗi của chúng tôi, chúng tôi sẽ đền bù mọi thiệt hại...

Một ông chú rồi rít cúi người xin lỗi. Tôi dựa vào tên Huy hơi ngược lên. Ông chú đó chắc là quản lí của trung tâm giải trí này.

- Các ông tốt nhất nên chuẩn bị tinh thần để san phẳng cái trung tâm tồi tệ này đi.

Nhật Đăng tức giận gào vào mặt ông ta. Ông ấy mặt tái mét, ánh mắt như cầu cứu tôi.

- Đây là sự cố ngoài ý muốn, không ai mong muốn nó xảy ra, chúng tôi xin hoàn chịu trách nhiệm. Trước tiên tôi nghĩ nên đưa hai cô, cậu đó đến bệnh viện kiểm tra.

Ông ta đã hết mực hạ mình xin lỗi. Còn Nhật Đăng vẫn còn rất giận giữ, mắt hằn lên những tia đỏ. Nhất Chi Mai ở bên cạnh nín lấy áo anh ấy.

- Thôi được rồi, mọi chuyện đã xảy ra rồi, Hân cũng đã không sao. Chúng ta không nên làm khó...

- Em nói cái gì vậy? Nếu Huy không cứu kịp thì đã xảy ra chuyện lớn rồi.

...

Tên Huy nắm lấy hai vai tôi kéo ra, nhìn thẳng vào khuôn mặt tái nhợt của tôi.

- Đến bệnh viện đi.

- Không. Tôi muốn về. Đừng đến bệnh viện.

Tôi lắc lắc cái đầu nặng trĩu. Tôi không sao cả, tôi chỉ muốn về nhà.

- Cậu ổn chứ?

- Ổn. Về nhà đi mà.

- Ừ.

Cậu ta đỡ người tôi dậy.

Nhật Đăng vẫn chưa nguôi giận, còn ông quản lí đó vẫn cúi gầm mặt mà xin lỗi.

- Nhật Đăng, đừng làm khó ông ấy nữa, em không sao.

Anh ấy liền quay sang tôi.

- Không sao thật?

Tôi gật đầu.

- Không sao là tốt rồi.

Nhất Chi Mai nhăn mặt cố khuyên nhủ anh ấy. Nhật Đăng bất đắc dĩ thở hắt một tiếng.

- Tôi không muốn chuyện này xảy ra lần thứ hai.

Ông chú quản lí như chết đuối vớ được cọc, thở phào nhẹ nhõm.

- Sẽ không có lần thứ hai, chúng tôi hứa. - Ông chú quay sang tôi - Cảm ơn cô.

Tôi chỉ biết cười gượng.

- Tôi không sao. Tôi về nhà. Được chứ?

Ông ta gật đầu lia lịa.

- Được, được. Nếu có chuyện gì hãy gọi chúng tôi ngay. Thực sự xin lỗi các cô, các cậu...

Tôi chẳng nghe nổi những câu xin lỗi đó nữa. Tôi kéo lấy áo tên Huy.

- Về thôi.

- Ừ.

Tên Huy đã cứu tôi, đúng thế rồi. Chỉ có cậu ta mới biết tôi sợ rơi xuống nước thế nào và chỉ có cậu ta mới đủ can đảm để nhảy xuống để vớt tôi lên. Và trước khi hôn mê thì tôi cũng chỉ nghe thấy giọng cậu ta.

.

Đầu óc trống rỗng.

.

- Để anh gọi người tới đưa em về.

Nhật Đăng giữ lấy cổ tay tôi.

- Em tự về được mà.

Tôi gỡ tay anh ấy và cùng tên Huy quay lưng bỏ đi. Bỏ lại tất cả ở phía sau, chỉ cần biết một điều là tên Huy ở ngay cạnh tôi.

.

- Cậu cứu tớ như thế nào?

Tên Huy cười nhưng sắc mặt thì tái nhợt, mái tóc dày ướt bết dính vào cả khuôn mặt.

- Cậu nghĩ là như phim à?

- ...

- Khi cậu rơi xuống, cậu đã hét tên tớ.

Giây phút cuối cùng tôi cũng chỉ gọi tên cậu ta. Tên Huy quan trọng với tôi đến thế.

- Ở độ cao đó, cậu nhảy xuống không sợ chết à?

Tên Huy đưa tay lên nhéo má tôi.

- Ở Mĩ tớ được học nhiều hơn là nhảy xuống nước từ trên cao. Với độ cao từ tàu lượn xuống hồ nước thì không đáng kể. - Cậu ta ngừng lại một lát - ... Quan trọng hơn là cậu đang hoảng sợ, đợi nhân viên cứu hộ đến chắc chỉ vớt được cái thi thể của cậu.

Tôi ngây người. Không phải tên Huy được học ở Mĩ mà là vì tôi đã rơi xuống nước, cậu ta nhảy xuống theo bản năng để cứu tôi.

.

“Quan trọng hơn là cậu đang hoảng sợ”

.

Tên Huy nhanh chóng kéo tôi lên xe buýt, may mà bác lái xe thương xót mà cho hai đứa tôi lên ngồi dù người bọn tôi đã ướt nhẹp.

Hàng ghế cuối cùng. Tôi ngồi cạnh tên Huy, hai bàn tay bấu chặt vào nhau và mắt thì dán chặt vào đôi giày dưới chân. Qua việc lần này, tôi có thể gọi tên được cảm xúc của mình rồi. Nhưng có lẽ tôi cần thêm thời gian để chắc chắn hơn và chấp nhận nó.

Tôi đánh mắt sang tên Huy.

Không thể nào... Tại sao sắc mặt cậu ta ngày càng xấu đi như thế. Cậu ta vốn khỏe mạnh, không phải vì xuống nước mà trông tím tái như vậy được.

.

Nhói.

.

Tôi không cần biết đây là đâu... Tôi sờ soạng khắp người tên Huy. Cậu ta giật mình túm chặt cổ tay tôi, bàn tay cậu ta nóng hừng hực và một vết thương lấp ló sau cổ tay áo phải.

Tôi giật tay mình ra và kéo cổ tay áo khoác của tên Huy lên.

Một vết rách dài trên da vẫn còn ướt máu, vài vết thâm tím bầm dập nổi bật lên làn da trắng. Bởi vì áo khoác cậu ta màu đen nên tôi không để ý.

- Cậu...

Tôi nhìn tên Huy. Tim như bị dao đâm.

Cậu ta cười và kéo cổ tay áo xuống che đi vết thương. Trong giờ phút này tôi ghét nhất nụ cười đó. Tự hào lắm hả?? Làm ơn... Đừng cười nữa...

- Vết thương nhỏ thôi mà...

- Nhỏ? Sao cậu có thể thành... hức...

Nước mắt không giữ được lại rơi xuống. Tôi bị sao thế này...

Tên Huy lau nước mắt cho tôi.

- Đừng khóc. Tổ rất khỏe.

Khỏe? Mặt mày đã tái đi còn bảo khỏe. Có bị điên không thế.

Tôi lau sạch nước mắt, cuống cuồng cầm lấy tay trái của tên Huy.

- Đi... đến bệnh viện.

- Cậu nói muốn về nhà.

- Không. Bây giờ phải đưa cậu đến bệnh viện. Đi nào... Xuống ở đây thôi...

Tôi một tay cầm tay tên Huy, một tay đưa lên nhấn nút báo dừng xe. Chưa kịp nhấn thì tên Huy đã kéo tôi xuống, tôi ngã vào lòng cậu ta và người tôi thì bị ôm chặt.

- Tổ nói tổ không sao. Không cần đến bệnh viện.

Đồ ngu.

Sao cậu ta có thể nói ra những lời này chứ. Ruột gan như bị đâm nát. Tôi phải làm sao với cậu ta đây...

- Cậu dần hả??? Bỏ tổ ra... hức... đi viện... hức...

Chưa bao giờ tôi thấy mình dễ khóc như lúc này. Chỉ vì tên Huy ngu ngốc đó. Tôi luôn làm theo lời cậu ta, đến khi cậu ta bị thương vì tôi sao không chịu nghe lời tôi, một lần thôi cũng nhất quyết không chịu nghe.

Mất một lúc sao tôi mới có thể bình ổn lại.

Tên Huy cầm lấy tay tôi, lòng bàn tay của cậu ta nóng như lửa. Cậu ta phát sốt rồi.

- Đừng nhìn nữa. I'm OK.

Tôi chỉ biết thở dài bất lực. Đồ dần độn ngu dốt.

Tên Huy gục đầu lên vai tôi.

- Một lúc thôi...

Đôi môi trắng bệch khô nứt của cậu ta mấp máy, đôi mắt sau lớp kính dày khép lại. Bàn tay tôi nằm gọn trong bàn tay ấm nóng của tên Huy.

.

Xe dừng ở trạm cuối cùng. Tôi và tên Huy xuống xe.

.

Mặt trời đã lặn sau những tòa nhà chọc trời của thành phố. Những tia nắng cuối cùng của ngày yếu ớt và lạnh lẽo. Gió thổi từng cơn như muốn đem cái lạnh đâm thẳng vào da thịt.

Tôi mặc đồ ở nhà, quần đùi và áo thun dài tay, chẳng có gì ấm áp. Lại bị ướt nên cứ mỗi lần có thó thối qua là từng giọt da gà lại nổi lên.

Tên Huy có vẻ khó khăn hơn tôi. Sắc mặt trắng bệch, bàn tay khô nóng cầm lấy tay tôi không buông. Những bước chân của cậu ta đã không còn vững chắc, thỉnh thoảng xiêu xiêu vẹo vẹo như sắp đổ ập xuống.

- Đến bệnh viện...

- Không.

- Tại sao?

- Không có gì đâu, về đến nhà bây giờ mà.

Tôi phát cáu đến nơi.

Đồ cứng đầu.

Cái gì mà không có gì chứ.

Tôi ghét cậu ta.

- Hôm nay, lúc cậu ngủ trong rạp chiếu phim cậu đã mơ thấy gì?

Tên Huy hỏi.

- Ồ... thì... chuyện ngày nhỏ, lúc cậu có ý định dạy tớ bơi.

- Giấc mơ của cậu hay thật đấy, vừa mơ xong lúc sau đi chơi rơi xuống hồ luôn.

Vui vẻ gì đâu mà cười. Nhìn tên Huy găng gượng như thế làm tôi không chịu nổi. Đau thì cứ đến bệnh viện băng bó, cùng lắm là nằm viện vài ngày để kiểm tra. Thế thôi cũng không chịu đi. Cậu ta dày vò tôi thành công mãi mãi rồi đấy.

- Đừng cười...

Tôi cắn môi. Tôi sợ tôi sẽ lại khóc và tổng sỉ vả vài trận vào mặt tên Huy.

Cậu ta cũng sờ.

- Có vấn đề gì hả?

- Cậu đừng nói nữa... - Tôi gắt lên.

Tên Huy thở dài, đôi môi mỏng hơi nhếch lên.

- Xin lỗi! Nhưng tớ không muốn đến viện. Dù sao cũng chỉ là vết thương ngoài da, không ảnh hưởng gì cả.

Đầu tôi muốn nổ tung ngay tức khắc và lồng ngực thì như bị đâm một nhát. Cậu ta còn muốn hành hạ tim tôi đến khi nào nữa.

Tôi nuốt tiếng nấc vào cổ họng. Cúi gầm mặt xuống vỉa hè. Tôi lại khóc rồi. Đáng thương thật đấy, trong đời tôi cũng có ngày phải khóc vì một tên ngu ngốc.

Bàn tay tôi bị nắm chặt. Tên Huy nghiêm giọng.

- Nín!

Tôi cắn chặt môi đến trắng bệch. Vừa ảm ức vừa xót xa, bảo tôi nín tôi biết nín như thế nào đây. Có khi là tôi phải cảm ơn tên Huy vì đã có công làm thức tỉnh tuyến nước mắt của tôi. Chứ không tôi đã tưởng tuyến nước mắt của tôi bị tắc rồi.

- Cậu không được khóc vì tớ. Rõ chưa?

Cậu ta đang tức giận.

Tôi quệt nước mắt, ngược mắt lên để mặt đối mặt với tên Huy và nói ra tất cả.

- Tôi không biết mình bị sao nữa. Từ lúc được cậu cứu lên tôi đã thấy tôi không phải chính mình. Có phải tôi bị điên rồi không...

- Cậu nói gì...

- Bị thương vì cứu tôi thì vui vẻ tự hào lắm hả?? Từ trước đến giờ cậu luôn ép tôi làm theo ý cậu. Tại sao đến bây giờ tôi dùng cách nào để ép cậu thì cậu cũng không nghe. Với cậu rốt cuộc tôi là cái gì???

- Bình tĩnh đã nào...

- Tôi đau lòng khi thấy cậu gắng gượng mà lết về nhà đấy. Kế hoạch của cậu thành công rồi đấy. Cậu mãn nguyện chưa?? Tôi không làm cậu...

.

“Tôi không làm cậu thất vọng chứ?? Tôi đang cảm thấy chán ghét chính mình vì sao có thể thích một tên như cậu”.

.

Tôi chưa nói hết. Tên Huy đã khóa môi tôi lại. Đôi mắt ngấn nước của tôi mở to. Cậu ta hôn tôi ở giữa đường, đôi môi nóng rực đặt lên môi tôi. Ở Mỹ cũng hay có cảnh này lắm đúng không??

Tôi không phản kháng mà nhắm mắt lại, nước mắt lại lăn dài trên má. Có lẽ là do hôm nay tôi bị hoảng loạn nên mới khóc được nhiều vậy. Có nên đưa vào kỉ lục ngày Trần Ngọc Hân khóc nhiều nhất không nhỉ!?

.

Nụ hôn thứ hai, vị đắng.

.

Môi tên Huy rời khỏi môi tôi. Đôi mắt mệt mỏi sau lớp kính dày của cậu ta nhìn vào tôi.

- Nói cho cậu hiểu, tôi chỉ muốn cậu cười vì tôi, nếu có khóc thì đừng khóc chỉ vì cái vết thương nhỏ nhoi. Về thôi!

Tên Huy lại cầm tay tôi đi về.

Đi được một đoạn tôi mới có thể hít một hơi thật sâu mà nói chuyện với cậu ta.

- Cậu bị thương thế nào?

- Va phải mỏm đá.

- Khi cậu nhảy xuống à?

- Ừ.

Là vì tôi nên mới bị thương.

- Vết thương đó không hề nhẹ, nó chảy máu rất nhiều.

- Sau này cậu chịu khó nấu cơm cho tôi là được.

Tên Huy đang cố làm tôi vui. Nhưng tôi vui sao nổi. Vết thương đó sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt hằng ngày. Vài hôm nữa cậu ta cùng người nhà về quê rồi. Lại chỉ còn tôi.

.

Chập tối.

.

Tôi cùng với tên Huy đứng trước cổng nhà tôi. Cậu ta bỏ tay tôi ra, khuôn mặt không còn sức sống, chất giọng đã khản đặc.

- Cậu vào nhà đi.

- Để tớ đưa cậu vào nhà. Cậu đi không vững...

- Tớ... tự vào được.

Bỏ qua lời tên Huy. Tôi kéo cánh tay không bị thương của cậu ta.

- Tớ rất khỏe.

Nếu ngày bình thường cậu ta nói câu đó tôi sẽ tin, lúc này thì không thể.

- Đi nào!

Tên Huy vẫn đứng yên. Được rồi... có lẽ là vì người cậu ta quá to lớn so với tôi nên tôi không có khả năng lôi cậu ta vào nhà.

- Cậu muốn vào nhà tớ à?

Tên Huy cười ngậy dại. Còn muốn trêu chọc tôi nữa hả. Trông cái bộ dạng nghiêng ngả như thằng đàn của cậu ta chả thấy vui gì cả.

Và không như tôi mong đợi. Thân hình cao lớn của tên Huy đổ xuống người tôi. Cả khối thịt nặng gần bảy mươi kilogam đè lên tôi.

Tên Huy thều thào bên tai.

- Cảm ơn. Vì đã... gọi tên tớ.

Nói rồi tên Huy như đã ngắt lịm. Tôi khó khăn đỡ lấy thân người nặng trĩu của cậu ta.

.

Trời tối. Gió thổi từng cơn lạnh buốt. Mưa bụi bay lất phất.

.

Sau khi đã tắm gội và thay bộ đồ mới tôi liền sang phòng tên Huy. Tất nhiên là chỉ cần nhảy từ ban công nhà tôi.

Tôi đẩy cửa bước vào.

Tên Huy nằm ở trên giường, tay đã được băng bó và đã được thay bộ đồ khác, đôi mắt nhắm chặt lại.

Căn phòng sáng trưng chỉ có một mình cậu ta đang nằm thiếp đi trên giường, sắc mặt đã tốt hơn vài phần nhưng vẫn còn phờ phạc.

Cái kính nằm yên trên sống mũi, bộ tóc dày che đi cả nửa khuôn mặt. Tôi thật là muốn vứt phăng cái kính và cắt gọn bộ tóc đó đi để xem mặt cậu ta có thiếu sót gì mà không cho tôi xem. Hiện giờ, nhân lúc cậu ta đang bất tỉnh nhân sự thì tôi có nên lấy cái kính đó ra không nhỉ ?

Vậy là tôi phải đấu tranh tư tưởng. Vài giây sau thì cánh cửa bật mở. Cái đầu nhỏ lấp ló sai cánh cửa.

Là thằng nhóc Minh Vũ.

- Ah! Mợ Hân.

Nó lao vào ôm cổ tôi như để khẳng định người nó ôm chính xác là tôi.

Tôi kéo nó ra, xoa gò má bầu bĩnh của thằng bé. Mặt nó mếu máo.

- Mợ Hân có bị sao không?

Tôi cười híp mắt với nó.

- Không sao. Chị rất rất khỏe.

Mặt nó vẫn mếu.

- Nhưng cậu Huy bị thương rồi. Cậu ấy không dậy chơi với Vũ như mọi hôm nữa.

Tôi xoa xoa đầu thằng bé. Chắc nó đang buồn lắm.

- Cậu Huy không sao. Mai cậu ấy khỏe lại chơi với em tiếp.

- Thật chứ?

- Thật.

Nó cuối cùng cũng nở được một nụ cười. Như chợt nhớ ra điều gì nó lại ngóc đầu lên nhìn tôi.

- Mẹ Hân này! - Nó ngập ngừng - Mẹ Hân đừng xưng chị với cháu nữa được không?

Tôi ngây người.

- Em không thích à?

Nó gật.

- Vì mẹ Hân ghét cậu Huy nên không thích xưng mẹ với cháu đúng không?

Vì ghét...

Tôi không biết nữa. Trong tiềm thức thì tôi luôn cho là mình ghét tên Huy.

Thấy tôi không trả lời, thằng bé rưng rưng nước mắt.

- Đúng rồi. Mẹ Hân ghét cậu Huy. Mẹ Hân cũng ghét Vũ luôn, mẹ Hân chỉ giả vờ thích Vũ thôi!

Tôi vội kéo nó vào gần tôi. Lau đi giọt nước mắt lưng chừng của thằng bé.

- Không có. Chị không ghét cậu Huy, cũng không ghét Minh Vũ. Chị còn sang chơi với em cơ mà. Đừng khóc.

Nó hất tay tôi ra và lùi ra sau. Tôi bị bất ngờ bởi hành động của nó.

- Nói dối. Mẹ Hân ghét cậu Huy. Mẹ Hân vẫn xưng chị với cháu.

Chân tay tôi lỏng ngóng không biết làm gì với thằng bé. Nó thì đang khóc nức nở. Cậu cháu tên Huy rất giống nhau.

Tôi kéo thằng bé lại và ôm lấy nó, nó sụt sùi.

- Ghét mẹ Hân.

- M... mẹ... xin lỗi - Đã rất khó khăn để tôi nói ra từ này, có lẽ là vì ngượng - Mẹ thích cậu Huy, thích cả Minh Vũ nữa. Vũ mà ghét mẹ Hân là mẹ Hân buồn lắm nhé.

Thằng bé ngược lên nhìn tôi. Mi mắt ướt sũng nước mắt.

- Mẹ Hân thích cậu Huy thật chứ?

Tôi cắn môi. Thằng nhóc vẫn nhìn tôi chờ đợi. Và tôi cũng phải nói ra một câu mà mình chưa bao giờ có thể nghĩ đến.

- Ừ. Mẹ thích cậu Huy.

Thằng bé liền cười tươi.

- Yêu mẹ Hân nhất.

- Yêu Minh Vũ nhất! Xuống nhà với mọi người nhé.

...

Tôi đâu biết rằng tên Huy đã nghe được hết cuộc đối thoại đó.

.

- Cháu xin lỗi ạ!

Tôi ngồi trước mặt mọi người hối lỗi. Giá như tôi không ngồi ở cái ghế đó thì cũng chẳng thể rơi xuống và tên Huy cũng chẳng bị thương.

Mẹ tên Huy ngồi cạnh nhẹ nhàng vuốt tóc tôi.

- Cháu không có lỗi. Về nhà mạnh khỏe vậy là tốt rồi.

- Nhưng Huy...

- Thằng bé không sao. Nó là đàn ông con trai bị thương chút không có gì phải lo.

Tôi biết bác Nga nói vậy nhưng đang rất đau lòng. Con trai bị thương như thế tất nhiên rất xót ruột rồi.

- Là lỗi do chị. Chỉ tại chị bắt hai đứa đi chơi.

Chị Liên áy náy.

- Mọi chuyện qua rồi. Hai đứa nó vẫn bình an - bà cười hiền hậu - Coi như cho hai đứa trẻ có chút kỉ niệm.

Tôi thề sẽ không bao giờ quên được chuyện của ngày hôm nay.

- Cháu về phòng nghỉ đi. Mai cứ ở nhà đã, đừng vội đi học, nghỉ cho khỏe. Thằng Huy cũng phải ở nhà.

- Vâng.

Tôi gật nhẹ đầu, ngoan ngoãn nghe lời bác Nga trở về phòng. Thằng bé Minh Vũ lúc cộc chạy theo sau.

- Cho cháu ngủ với mẹ Hân nhé?

- Nếu Minh Vũ thích thì không thành vấn đề.

Nó vui vẻ cười thật tươi.

.

Mưa bay nhảy trong gió. Một ngày dài sắp hết. Ngày không thể quên...

19. Chương 19: Vị Khách Đặc Biệt

Trời xám ngắt.

Mưa bụi bay theo gió đậu lên cửa sổ và vài nhánh hoa hồng đang nở ngoài ban công. Không khí đậm mùi ẩm ướt và se lạnh.

Một ngày đáng lẽ ra phải đi học, tôi lại được thoải mái cuộn trong chăn ấm ngủ ngon lành. Thật là tuyệt vời.

Đối với tôi mà nói thì chấp nhận việc tôi thích tên Huy quá là khó khăn. Vốn dĩ tôi ghét cậu ta. Ba năm đấy. Nhưng chỉ sau một ngày chết đi sống lại rồi sau đó tôi cố gắng sắp xếp lại cảm xúc của mình thì tôi phát hiện ra là THỰC SỰ TÔI THÍCH HOÀNG MINH HUY.

Tôi lựa chọn là tôi sẽ từ bỏ, tôi sẽ cố không thích tên Huy, cố là được thôi mà đúng không? Bây giờ hơi khó khăn tí nhưng sẽ ổn thôi, tôi không thể thích một tên cổ lỗ sĩ và xấu xí như tên Huy được. Tôi là ai cơ chứ? Trần Ngọc Hân này là người đam mê cái đẹp, không thể có một tên bạn trai xấu hoắc được.

“Không phải là thích đâu, hoang tưởng đấy” - Tôi đã lẩm nhẩm câu này cả nghìn lần trước khi đi ngủ. Ờ... tôi hoang tưởng đấy. Vì vậy cần phải tỉnh táo lại. Bắt đầu từ bỏ tình cảm đặc biệt dành cho tên Huy từ ngày hôm nay.

.

Cả nhà vắng lặng.

Bố mẹ tôi và gia đình tên Huy, họ nói là sẽ đi đâu đó và chiều sẽ về sớm để chuẩn bị đón tiếp những vị khách đặc biệt. Tôi chẳng cần biết ai sẽ đến nhà tên Huy, nhưng điều quan trọng là những lời dặn dò đầy quan tâm của mẹ tôi. Người mẹ yêu quý nổi tiếng dịu dàng và nhẹ nhàng của tôi đã gửi cho tôi cái tin nhắn chất chứa tình cảm. Nội dung như sau: “Mày liệu mà sang chăm sóc Minh Huy, thằng bé có tổn thương gì thì mẹ về mày chết với mẹ. Cẩn thận cái đồng kem trong tủ lạnh với cái áo dễ rách thần tượng đấy con ạ.”

Đọc xong mà tôi xúc động rơi nước mắt. Cứ cho là tên Huy liệu chết cứu sống tôi đi nhưng mẹ đâu cần phải phân biệt đối xử với tôi như thế. Oan ức quá... Chăm sóc tên Huy là chỉ có tôi tổn thương thôi lấy đâu ra chuyện tên Huy tổn thương.

Biết thế nhưng tôi vẫn mò sang nhà tên Huy.

- Mở cửa cho tớ!

Có tiếng ngái ngủ từ trong phòng vọng ra.

- Không khóa. Tự mở.

Tôi liền mở cửa và xông vào.

Lạy trời... 11 giờ trưa rồi mà còn đắp chăn ngủ ngon lành. Phát khiếp với tên này. Tôi cứ nghĩ mình 10 giờ mới bình minh là muộn rồi nào ngờ tên này còn ham ngủ hơn tôi.

Tên Huy là một thằng con trai bình thường, ý tôi là cậu ta cũng như mấy tên con trai khác, thuộc dạng bừa bộn, quần áo, sách vở vứt lung tung khắp phòng, còn có đồng chăn gối màu xanh than bùng nhùng trên giường cậu ta nữa.

- Dậy đi!

Tôi lay lay người tên Huy. Mẹ tôi bảo phải CHĂM SÓC cậu ta, tôi cũng không nên hoàn thành nghĩa vụ chứ nhỉ.

Cậu ta nhắm nghiền mắt, chần với người quăn chặt vào nhau.

- Không.

- Mặt trời mọc đến đỉnh đầu rồi kìa.

- Hôm nay mưa.

Ồ... hôm nay mưa thật. Nhưng tôi đang chán lăm đây, phá cậu ta chút cho vui.

- Cậu có dậy không?

- Không.

- Chắc chắn không?

- Chắc chắn.

Hết cách.

Trong đầu tôi hiện lên ý tưởng mới. Tên Huy mà không chịu dậy thì quả là sắt thép.

Tôi kéo kéo chăn và vỗ giọng nũng nịu, tôi bắt trước thằng nhóc Minh Vũ đấy.

- Dậy đi. Tớ ở một mình buồn lắm.

- Buồn thì lên giường ngủ cùng tớ này.

Cậu ta vừa nhắm mắt vừa lăm bắm.

Gì cơ? Ngủ cùng á?

Tôi đã nhân nhượng lăm rồi đấy nhé. Không dậy hả. Được thôi.

Tôi vận động hết công lực và cầm cái chần lật tung nó lên. Quả nhiên là cái chần tung bay trên tay tôi. Đây gọi là nội công thâm hậu. Tôi tự hào nhìn xuống tên Huy.... Và...

Hớ...?

Trời đất ơi!! Sở thích quái gở gì đây?? Nude đi ngủ à hả??

Tên Huy nằm trên giường với nửa tấm thân trần đang chớp mắt nhìn tôi. Chớp cái gì mà chớp. Bệnh hoạn quá!

- Ngắm xong chưa?

Tôi gật. Trả lại cái chần nhăn nheo cho cậu ta.

Tôi tự sờ mặt mình. Sao không nóng nhỉ? Hình như dây thần kinh xấu hổ của tôi đứt rồi, hoặc là tôi miễn dịch hoàn toàn với tấm thân trần của tên Huy.

Tôi chờ dẫn ngồi phịch lên giường. May mà tên Huy còn mặc quần đay, chứ không cậu ta đã rổng lên như thế vừa bị tôi cưỡng bức và bắt tôi bồi thường rồi, cậu ta sẽ bảo thế này: “Cậu thấy hết rồi, ời tấm thân trong trắng của tớ. Ngày mai kết hôn”. Tôi tưởng tượng quá đà rồi.

Hình như tên Huy nhìn tôi nãy giờ.

- Ba lần rồi đấy.

- Ba lần gì? – Tôi hỏi lại.

- Ba lần cậu thấy tớ nude bán thân.

- Thì sao?

- Bù đắp đi. Ai cho cậu xem miễn phí.

Tôi biết lấy cái gì về bù đắp. Mà nhìn cái kiểu cười dề xồm của tên Huy có vẻ rất nguy hiểm. Tôi mà gật đầu đồng ý đền bù thiệt hại cậu ta chẳng bưng cái bộ mặt dề cụt ra mà nói với tôi rằng: “Cậu thấy nửa thân trên của tớ, bây giờ tớ thấy nửa thân trên của cậu, thế là hòa. À quên... ba lần đấy”.

OMG!!! Tôi chưa vả ấy phát là may lắm rồi.

- Lấy cho tớ cái áo. – Tên Huy sai khiến.

- Tự đi mà lấy.

- Có lấy không?

- Không.

Tên Huy lạnh giọng.

- Cậu nỡ để kẻ thương tích đầy mình như tớ phải lết đi lấy áo hả?

Tôi nhìn cậu ta nửa nằm nửa ngồi với tấm thân trần ở trên giường, chẳng có gì gọi là thương tích đầy mình ngoại trừ cẳng tay phải đang được bọc bởi lớp vải trắng xóa.

- Không lấy cũng được. Tớ mặc cái này vậy...

Tên Huy kéo ra một cái áo màu đen có họa tiết cầu kì.

Cái áo đó... là của tôi. Cái áo mẹ tôi bảo là “dễ rách” í. Thôi đúng rồi. Chắc mẹ tôi đã hợp tác với tên Huy để đe dọa tôi. Hai người thật nhấn tâm.

- Trả đây!

Tôi vươn tay định lấy lại, tên Huy còn nhanh hơn tôi. Cậu ta cười đắc ý.

- Có lấy hay không?

- Trả đây rồi tớ lấy cho.

- Không. Hoặc là cậu lấy áo cho tớ, hoặc là tớ sẽ mặc cái áo thần tượng dễ rách của cậu. Chọn đi.

Tôi ôm hận trong lòng ngậm ngùi mở tủ quần áo của tên Huy lấy áo. Cái áo giống thần tượng hơn triệu của tôi mà dám bảo “dễ rách”.

Ồ... nhưng mà... cậu ta có rất nhiều quần áo đẹp. Tại sao tôi chưa thấy cậu ta mặc bao giờ nhỉ. À... chắc là thế rồi... Mỗi lần cậu ta cầm lên lại như là mình mặc sẽ không hợp đâu, nên để đấy ngấm cho nó... đỡ thèm.

- Này! Trả áo tớ được chưa?

Tôi đưa cho tên Huy cái áo thun. Cậu ta chẳng mấy may đến mà đáp tỉnh bơ.

- Cậu mặc cho tớ.

- Tớ đâu phải mẹ cậu...

- Mặc không? - Tên Huy cầm cái áo “dễ rách” lên đe dọa.

Tôi đành mặc áo cho cậu ta, cứ như kiểu mẹ mặc áo cho con trai ý. Tôi lấy được cái áo của tôi rồi tôi sẽ băm nát cậu ta.

Cái áo đã được mặc lên người tên Huy. Ngay khi tôi chưa kịp rời tay khỏi cái áo đó thì cả người tôi đã bị giữ chặt. Nói trắng ra là tên Huy đang ôm tôi, còn tôi thì lọt thỏm trong lòng cậu ta.

Tim tôi đập thình thịch. Có khi còn đập mạnh hơn cả trống cổ vũ chọi trâu.

- Bỏ... bỏ... ra...

- Ngày hôm qua cậu thích ôm thế này lắm mà.

- Thì tại lúc đó tớ sợ.

- Bây giờ không sợ nữa thì cậu thoải mái mà cảm nhận đi.

Tôi sững sờ. Cảm nhận? Tôi nghe thấy tim cậu ta đang đập, rất nhanh. Trời ơi!! Tôi đang có ý định bỏ hết tình cảm đặc biệt cho tên Huy mà cậu ta cứ làm thế này thì hòng hết rồi.

- Bỏ tớ ra.

Tên Huy bỏ tôi ra và cười đắc ý.

- Giả áo tớ đây! - Tôi chìa tay ra trước mặt cậu ta đòi lại tài sản.

Tên Huy chẳng để tâm, cậu ta mở ngăn kéo ở tủ đầu giường, để cái áo vào đó và khóa lại. Tôi tròn mắt. Tên này...

Tức chết mất.

Cậu ta đút chìa khóa vào túi quần.

- Chăm sóc tớ tử tế rồi tớ giả.

.

Một câu nói của tên Huy, tôi phải ngậm đắng nuốt cay suốt mấy tiếng đồng hồ sau đó chỉ vì cái áo. Cậu ta bắt tôi nấu bữa trưa, dọn dẹp phòng và giặt quần áo cho cậu ta. Không chỉ thế, tên Huy coi tôi như một đứa ô sin và rất tích cực sai vặt tôi.

Tôi bị vờn đến bơ phờ cả mặt mày. Đến khi tên Huy cho phép tôi nghỉ ngơi, tôi liền ôm cái laptop của cậu ta mà nghiên phim và ngủ gật lúc nào cũng không hay.

.

Có cái gì đó... ngứa ngứa... nhột nhột...

Tôi bừng tỉnh, đập vào mắt là cái đầu nắm có màu đen. Thằng nhóc Minh Vũ ngóc đầu lên cười hì hì.

- Mợ Hân ngủ ngon không?

Tôi mơ màng gật gật cái đầu. Màu xanh than của cái chăn đắp trên người tôi làm tôi tỉnh táo hoàn toàn. Tôi đang nằm trên giường tên Huy, thằng nhóc Minh Vũ nằm cạnh tôi và sau nó là tên Huy đang quay lưng lại. Bạn có thấy cảnh tượng này giống một gia đình không??

Tôi bật dậy như cái lò xo.

Thằng bé Minh Vũ thấy thế thì nhăn mặt.

- Mẹ Hân bị sao thế ạ?

- À... không sao. Vũ mới về à?

- Vâng. Mẹ Hân cả cậu Huy ngủ cạnh nhau, khó khăn lắm cháu mới chui vào được.

Có chết không cơ chứ. Tôi lại có thể ngủ ngon lành trên giường một thằng con trai, đã thế tên Huy còn ngủ cạnh nữa. Bối rối quá. Tôi liền rời giường và nói nhanh với thằng bé.

- Mẹ về nhà đây. Lát nữa mẹ sang chơi với Vũ nhé.

Chuồn lẹ.

Đỏ mặt.

Đỏ mặt.

Tôi đứng trước gương và nhìn vào cái đĩa giống hệt tôi ở trong đó, mặt đỏ từng bừng.

Thôi... thôi... Bỏ đi... Ngủ cùng giường thôi mà... Đâu có làm gì...

.

Phải mất mười lăm phút để tôi làm giảm độ nóng trên mặt để mò xuống dưới nhà.

Bố tôi ngồi trên ghế sofa và mắt dõi theo trận bóng đá đá trên TV.

- Chào bố!

Bố tôi quay lại và cười hiền.

- Chào con gái!

- Bố với mẹ vừa về à?

- Không. Bố về được một tiếng rồi.

Tôi bồn thần nhìn lên cái đồng hồ treo tường đang chỉ 4 giờ 30 phút. Ôi thôi... tôi đã ngủ trong phòng, à trên giường tên Huy gần hai tiếng. Chuyện này mà lộ ra ngoài là toi đời.

- Con sao thế?

- Dạ không sao.

Tôi cười mà lòng thì nơm nớp lo sợ. Mẹ tôi biết chuyện thì kiểu gì cũng ca tôi vài trận rồi tống cổ tôi sang ở với tên Huy luôn.

- Con gái! Vào đây mẹ bảo.

Tôi mếu máo, nhấc từng bước chân nặng trĩu vào nhà bếp. Mẹ tôi đang chặt khúc sườn trên thớt. Lúc mẹ tôi đang chặt chém là rất hay có tâm trạng tra hỏi tôi như lấy khẩu cung tội phạm lắm đấy.

- Dạ. Mẹ gọi con.

- Mà đi đâu về?

- Con sang nhà tên... à... nhà Huy...

Mẹ tôi vẫn chặt khúc sườn và hỏi bằng giọng rất bình thường.

- Mà sang đó làm gì?

- Thì mẹ bảo chăm sóc cậu ấy mà...

- Mà chăm sóc theo cách nào? - mẹ nhìn xoáy vào tôi.

Ưc.

Tôi chỉ là ngủ trưa ở đó chắc nói ra cũng không sao. Tội là tôi sợ mẹ sẽ nghĩ sai lệch về vấn đề.

- Chăm sóc như người ốm ă. Nhưng mẹ này, sao mẹ lại đem cái áo của con cho cậu ấy?

- Trả lời đúng vấn đề, mà làm gì ở bên đấy?

Đánh trống lảng không thành công. Tôi lăm lét nhìn mẹ như vừa làm chuyện gì sai trái. Mẹ cầm con dao và nhìn tôi.

Ồi! Tôi sợ đến nỗi không nuốt nước bọt được đây này.

Tôi nhỏ giọng.

- Làm ô sin.

Mẹ tôi nghe xong liền đặt con dao xuống. Ôi cảm ơn chúa...

- Mà đang nói cái gì thế hả con?

- Mẹ bảo con chăm sóc thì con sang với Huy, mà cậu ấy bắt con làm việc suốt thì con là ô sin rồi còn gì.

Mẹ tôi lại cầm con dao lên. Mùi nguy hiểm. Tiêu đời tôi rồi.

- Mà sang đó làm ô sin hết ngày đi.

Tôi không nghe nhầm đấy chứ.

- Hả? Mẹ nói gì cơ ă?

- Sang đấy giúp họ chuẩn bị bữa tối, lát sẽ có khách. Mẹ đang chuẩn bị để mang thức ăn sang đó.

- Khách nào ă?

- Anh kết nghĩa với bạn của bố con.

Của bố tôi tức là cũng là của bác Phong. Anh kết nghĩa với bạn nào nhỉ? Nhưng sao tôi phải tò mò chuyện này nhỉ. Kệ! Tối nay sẽ biết.

- Mà có đi không?

- Có. Con đi.

.

Bà, bác Nga và chị Liên ở trong bếp cặm cụi xào nấu nấu, còn hai người đàn ông thì thanh than ngồi ngoài phòng khách uống trà. Tôi mò vào bếp. Mất mở to. Khách này chắc phải quý lắm đây, chuẩn bị nhiều đồ ăn thế cơ mà.

Nghe lời mẹ tôi xấn vào hỏi.

- Cháu có thể giúp được gì ă?

Bà ngừng động tác nhào nặn bột quay sang tôi.

- Cũng gần xong rồi. Cháu không cần giúp.

- Lên với thằng Huy. - Bác Nga chỉ ra ngoài.

- Phải đấy. Lên trông chừng thằng Vũ hộ chị.

Chị Liên đẩy tôi đến cầu thang.

Thế quái nào. Tôi lại bị tống ra khỏi bếp.

.

Tôi làm sao có thể lên phòng tên Huy ở thời điểm này được. Cậu ta sẽ lại trêu chọc tôi à xem. Thôi thì về phòng ngắm mấy anh đẹp trai (của tôi) cho vui.

.

6 giờ 30 phút...

.

Có tiếng mẹ tôi từ dưới nhà vọng lên.

- Hân!!

- Dạ!

- Sang nhà Bác Phong.

- Vâng ạ!

Tôi bò lồm cồm ra khỏi chăn, buộc gọn mớ tóc lên và tíu tít chạy sang nhà tên Huy. Nhưng tôi đi nhầm đường, tôi quen thói đi trèo qua ban công sang nhà tên Huy. Đến lúc nhận thức được thì đã quá muộn. Tên Huy đã cầm tay tôi lôi vào phòng cậu ta.

- Cậu làm gì thế?

Tên Huy thả tay tôi ra. Mặt đầy vẻ nghiêm túc.

- Dưới nhà đang có khách...

- Tôi biết. – Tôi chen ngang và bị cậu ta liếc một cái sắc lạnh.

- Khách đặc biệt. Sẽ khá khó khăn với cậu đấy. Tôi sẽ giúp cậu, nhớ phải hợp tác.

Tôi ngơ ngác. Cậu ta đang cảnh báo tôi. Chưa kịp hỏi khách đấy là ai đã bị tên Huy đẩy xuống nhà.

.

- Cháu chào hai bác ạ!

Tôi gấp người đứng chuẩn chín mươi độ chào hai người trước mặt, vẻ mặt thân thiện hòa nhã. Hai người đàn ông trước mặt, họ gật đầu cười.

- Con bố Hải hả? - Một người đàn ông có gương mặt khá quen hỏi tôi. Tôi thì không nhớ nổi là mình đã được gặp bác ấy bao giờ chưa.

- Vâng!

- Còn đây là con trai bố Phong? - Bác có khuôn mặt quen quen đó hỏi tên Huy.

- Vâng! - Tên Huy đáp nhẹ, mặt lạnh y tảng băng.

- Hai cháu ở chung hả? - người đàn ông đứng bên cạnh cái bác quen quen đó tò mò.

- Dạ... - Tôi lấp bắp.

- Bọn cháu học bài. Nhà cô ấy ở ngay sát nhà cháu.

- Ra vậy.

- Mời hai bác ngồi.

Tên Huy chỉ tay ra chiếc ghế sofa.

Khách này đối phó dễ như chơi, tên Huy bảo khó khăn là thế nào.

Sau khi bác Phong giới thiệu thì tôi mới biết cái bác có khuôn mặt quen quen đó là anh kết nghĩa của bác Phong và bố tôi, còn người bác bên cạnh là bạn thời đại học.

Mười lăm phút sau...

Chị Liên tươi rói dắt theo hai vị khách đến muộn vào nhà.

Đầu tôi như bị tảng đá rơi trúng. Quay cuồng. Hai vị khách đó là Nhật Đăng và Nhất Chi Mai. Quá bất ngờ. Tôi đứng như cái cây khô.

- Cứ làm như không quen biết với Nhật Đăng. Còn Nhất Chi Mai, tùy cậu đối xử.

Tên Huy thều thào bên tai.

Chắc chắn phải làm theo lời tên Huy rồi.

Hai người họ vào nhà, họ cũng đang rất sốc đây. Nhật Đăng cứ nhìn chăm chăm vào tôi, Nhất Chi Mai vẫn để trên môi nụ cười thách thức.

- Hai em vào ngồi đi. - Chị Liên kéo hai người họ vào.

- Huy, Hân, hai con lại đây.

Tôi cùng tên Huy nghe lời bác Phong đến trước mặt bốn vị khách.

- Đây là Nhật Đăng, hơn các con một tuổi, con của bác Khoa, còn đây là Chi Mai, con của bác Thái.

Tôi liền nhoẻn miệng cười và vờ như không quen biết với Nhật Đăng.

- Em chào anh - Tôi quay sang Nhất Chi Mai, cũng với nụ cười đó - Chào cậu, không ngờ bố tớ với bố cậu là bạn đại học đây.

Mấy người trong phòng khách, trừ bốn người trẻ trong cuộc đều tròn mắt ngạc nhiên.

- Cháu biết con bé à? - Bác Thái, bố của Nhất Chi Mai hỏi tôi.

- Dạ vâng, Mai học cùng lớp với cháu và Huy. Trùng hợp quá ạ!

Bác Thái nghe xong cười vui vẻ.

- Vậy mong hai cháu giúp con bé, nó mới chuyển đến đây, còn lạ trường lớp.

Mặt tôi vui không thể tả, giả vờ đấy.

- Mai học tốt lắm. Bạn ấy quen với trường lớp rồi, với lại các bạn ở lớp cũng rất quý Mai nên bác cứ yên tâm ạ.

- Cảm ơn cháu.

Tôi cười đắc chí. Nhất Chi Mai cũng cười, nhưng con mắt thì rực lửa. Lát nữa chiến tranh sẽ bùng nổ, nhanh thôi.

- Thăng Đăng nhà bác học cùng trường với cháu đấy, cháu không biết nó à? - Bác Khoa, bố của Nhật Đăng hỏi, nãy vừa gặp bác ấy thấy quen quen, hóa ra là bác ấy và Nhật Đăng giống nhau nên tôi mới thấy quen.

Cháu không chỉ biết, cháu còn là bạn gái của anh ấy nữa cơ. Tôi nghĩ trong bụng thế thôi chứ ngoài mặt thì cười ngu ngơ.

- Vậy ạ? Cháu không biết.

Sắc mặt Nhật Đăng tối sầm, bàn tay siết lại. Tôi biết tôi có lỗi, nhưng nếu tôi nói tôi là bạn gái anh ấy thì sẽ không có lợi cho cả hai.

Nhật Đăng nén lại cảm xúc và nở nụ cười gượng gạo.

- Bây giờ thì biết rồi đấy, mong em sau này có gặp anh ở trường thì chào một tiếng.

- Tất nhiên rồi ạ!

20. Chương 20: Chiến Tranh Trong Bữa Cơm

Ngoài thành phố đèn điện sáng rực, không khí náo nhiệt. Còn ở trong nhà thì không khí tràn ngập ấm áp.

Xong xuôi hết các loại thủ tục làm quen, chúng tôi bắt đầu ngồi vào bàn ăn. Tôi ngồi cạnh tên Huy, đối diện là Nhất Chi Mai và Nhật Đăng. Nhất Chi Mai ngồi trước tôi, cô ta đang nhìn tôi và mùi hàn khí thì bốc lên nghìn ngụt. Tôi đã bảo rồi, chiến tranh sẽ nổ ra.

Mỗi miếng để mời hết mọi người tôi mới có thể cầm đũa lên. Họ vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ.

Tôi thật không hiểu nổi tôi đã làm gì Nhất Chi Mai mà cô ta vẫn nhìn tôi lườm lấy lườm để, mà bạn cứ nghĩ đến cảnh con bò tót nhìn tấm vải đỏ đi, tất nhiên, tôi là tấm vải.

Hôm nay có rất nhiều món ngon. Sườn xào trước đi. Tôi đưa đũa đến đĩa sườn xào chuẩn bị gắp một miếng.

Cạch!

Đôi đũa nào đó chạm vào đũa của tôi rồi gấp nhanh miếng sườn lên tôi định gắp lên. Nhất Chi Mai, cái đồ vô duyên đó vui vẻ gặm nhấm chiến lợi phẩm là miếng sườn xào.

Thật không thể tin nổi... Tôi vừa bị cô ta cướp đi miếng ăn ngay trước mắt một cách trắng trợn.

Tên Huy cố nén cười. Còn cười tôi nữa.

Mất hết niềm vui với món sườn xào, tôi chuyển sang đĩa vịt quay. Trông ngon phải biết. Tôi gắp miếng thịt vịt quay lên suôn sẻ. Đúng lúc đó thì đôi đũa khác va cái cạch.

Tôm!

Xong rồi...

Miếng thịt rơi tự do xuống bát nước chấm. Sẽ không sao nếu nó không bắn tung tóe lên, và lần này Nhật Đăng đã... dính chường. Trán tôi đỏ mồ hôi. Nhất Chi Mai chớp chớp đôi mắt, lén lút xem biểu cảm của Nhật Đăng. Khỏi phải nói, anh ấy đang dở dãn ra vì quá sốc.

Cả nhà đồng loạt dừng mọi hoạt động và nhìn vào tôi như thể tôi là tội phạm giết người hàng loạt, sau đó họ lại chuyển sang Nhật Đăng với ánh nhìn cảm thông sâu sắc.

Tôi vội vàng chạy đi lấy khăn giấy và nhẹ nhàng lau vết nước dính trên mặt Nhật Đăng, da mặt anh ấy đẹp quá chừng, lẽ ra tôi nên sờ thử từ trước mới đúng, thật là một thiếu sót to lớn. Tôi vừa lau mặt cho Nhật Đăng vừa tiện thể xem xét Nhất Chi Mai, cô ta lại lườm tôi, phát ghen rồi.

- Em xin lỗi! Anh không sao chứ ạ?

Cái mặt tôi đầy vẻ hối lỗi mà người khác nhìn vào chỉ có thể thương hại.

- Gắp thức ăn cẩn thận vào. Sao lại để rơi được chứ?? – Mẹ tôi trách tội.

- Dạ, con xin lỗi.

- Cháu không sao đâu ạ! – Nhật Đăng cười lễ phép.

Bữa ăn lại được tiếp tục trong tiếng cười nói của mọi người. Riêng bốn người trẻ chúng tôi thì lại yên lặng, điển hình là tôi và Nhất Chi Mai, đối đầu với nhau chỉ bằng bốn con mắt. Trong đầu cô ta không biết còn bao nhiêu ý đồ đen tối nữa đây. Sau vụ việc Nhật Đăng dính chường nước dính cô ta đã không dám “chơi” lại tôi bằng phương thức chạm đũa nữa.

Có lẽ nên đến lượt tôi rồi...

Liếc nhìn bát súp bên tay phải Nhất Chi Mai làm tôi nảy ra ý tưởng mới. Nếu kế hoạch của tôi thành công thì coi như tôi có tài năng, còn nếu không thành công thì coi như là sự cố không mong muốn.

- Sao mấy đứa yên ắng vậy? Ngại nhau à? – Bố của Nhật Đăng ngoái đầu nhìn sang góc nhỏ nơi chúng tôi đang ngồi.

- O... dạ... không ạ! – Tôi như vui sướng lắm cứ toét miệng ra cười.

- Bé Hân dễ thương thật đấy!

Bố của Nhất Chi Mai đang khen tôi ấy hả. Lần đầu tiên tôi được một người đàn ông khen là dễ thương đấy. Mà Nhất Chi Mai chẳng thân thiện như bác Thái gì cả, tìm trò chơi tôi là giỏi. Bây giờ mặt cô ta đang xám xịt.

Nhất Chi Mai nở nụ cười khả ái. Cầm đũa lên gấp chả cá đặt vào bát của Nhật Đăng.

- Anh ăn đi!

Mời mọc kiểu gì vậy? Cho tôi nói thật là kiểu mời của cô ta cứ như kiểu đặt tô cơm trước mặt con cún rồi bảo “Mày ăn đi”. Giống đúng không?

- Nhật Đăng không thích chả cá. Anh ăn vịt quay nhé! – Tôi gấp miếng vịt quay vào bát anh ấy.

- Cảm ơn em! – Nhật Đăng nở nụ cười với tôi, phải nói là anh ấy quá đẹp trai.

Nhất Chi Mai xám mặt. Cô ta hỏi vặn lại tôi.

- Cậu bảo không quen Nhật Đăng cơ mà. Sao cậu biết anh ấy không thích ăn chả cá?

Tạm thời cứng họng. Thích vặn vẹo à. Hạng hai ở trường như tôi đâu thể bị vạch mặt chỉ vì một câu nói móc.

Cả nhà lại chú ý vào chúng tôi.

Tôi đáp lại một cách lưu loát.

- Đương nhiên là không quen rồi. Chỉ là tớ có để ý, anh ấy đều nhìn lướt qua những món trên bàn trừ chả cá, nên tớ đoán anh ấy không thích chả cá. Mà có lẽ là suy đoán của tớ đúng.

- Cháu nói đúng rồi đấy! – Bác Khoa tỏ ý khen ngợi – Không ngờ chỉ với hành động nhỏ đó mà cháu đoán được thằng bé không thích chả cá.

- Không có gì đâu ạ! Cháu chỉ đoán mò, nào ngờ lại đúng. – Tôi khiêm tốn.

Vui quá thể.

Ánh mắt của Nhất Chi Mai đang thể hiện rằng cô ta đang bức xúc thế nào. Tôi nhướn mày khiêu khích. Xem nào, bước tiếp theo nên “chơi” cô ta thế nào đây.

.

Sắp rồi... sắp rồi... xuống nữa đi... mức lên nào...

Còn hai mươi centi nữa.

Tôi liếc mắt.

Nhất Chi Mai đang chuẩn bị ăn súp. Thìa súp đang dần dần tiến đến đôi môi đỏ chót đó...

Hehe... sắp có trò hay rồi.

Mười centi... năm centi...

Một centi...

Bụp!

Tôi cúi xuống vờ ăn cơm và tự nhiên đá mạnh chân một cái vào chân của Nhất Chi Mai. Tôi nên tả thế nào nhỉ? Ừm... thế này này: Nhất Chi Mai há miệng, chuẩn bị cho thìa súp vào miệng thì bị tôi đá chân một cái, súp trong thìa đổ hết hết ra ngoài, cụ thể là rơi xuống áo của cô ta. Nhất Chi Mai há hốc miệng thần thờ nhìn vết súp trượt dài trên áo.

Tôi cắn môi cố nén cười. Mặt vẫn cúi xuống vờ như đang ăn. Giá như bây giờ không có người ở đây tôi đã bật cười ha hả rồi. Tên Huy ngồi cạnh tôi, hai vai run lên vì nén cười.

Miếng ăn chuẩn bị đến miệng rồi lại còn rớt ra ngoài. Thốn không tả nổi...

Nhất Chi Mai đặt thìa cái cách, mặt hầm hầm.

- Này Hân, sao cậu đá vào chân tớ?

Cả nhà ngừng ăn và nói chuyện cùng ngoại sang chỗ chúng tôi xem xét tình hình chiến sự của hai phe đối đầu.

Tôi bây giờ mới dám ngước lên với bản mặt giả nai và vẫn phải khó khăn để không bật cười.

- Tớ đá vào chân cậu ấy hả?

Nhất Chi Mai tức giận. Nghiến răng ken két.

- Chứ còn ai nữa?

Gay gắt quá... Tôi chưa hề chuẩn bị cho trường hợp này.

- Là chân của tớ. Xin lỗi cậu. – Tên Huy lên tiếng chữa cháy cho tôi.

Tự nhiên thấy yêu cậu ta quá chừng.

Nhất Chi Mai tím mặt hết lườm tôi đến lườm tên Huy rồi rút khăn giấy lau đi vết súp đỏ chót trên áo sơ mi trắng. Tôi tặng cho cô ta một nụ cười. Chắc hẳn cô ta đang muốn xông vào bóp cổ tôi lắm. Tôi tự công nhận là tôi có tài năng.

- Mai, hư! – Bác Thái nghiêm giọng.

Nhất Chi Mai chỉ biết cúi gầm mặt vào bát cơm.

.

Những giây phút sau diễn ra trong sự yên bình. Cho đến khi tôi không thể chịu đựng được cái không khí nặng trĩu này nữa.

- Nhật Đăng, anh ăn nhiều vào chứ.

Tôi vừa nói vừa gấp thức ăn vào bát anh ấy. Nhật Đăng vui vẻ nhận lấy, mong là anh ấy sẽ bỏ qua chuyện tôi nói rằng không biết anh ý với người lớn.

Một luồng khí lạnh. Nhất Chi Mai tỏa đầy sát khí. Đã xác định được, cô ta là đồ đệ của Hoạn Thư, khói ghen đang bốc nghi ngút trên đầu cô ta. Dù cô ta sau này có là vợ của Nhật Đăng thì vào thời điểm này tôi vẫn là bạn gái của Nhật Đăng, tôi có quyền quan tâm anh ấy.

- Mai, tại sao cậu nhìn tớ như thế? Cậu thấy khó chịu à? – Tôi cau mày hỏi.

Trong vài hoàn cảnh thế này tôi giả vờ nai rất giỏi đấy nhé, tôi có tiềm năng đi làm diễn viên cơ mà.

Nhất Chi Mai tức lắm rồi nhưng phải nâng khéo môi mà cười.

- Tớ không sao.

- Không sao là tốt rồi. Cậu ăn nhiều vào, đừng ngại.

Cô ta gạt đầu, tay cầm chặt đôi đũa như muốn bóp nát nó trong tay.

Vài tiếng khen dành cho tôi của người lớn loáng thoáng bên tai. Tôi sướng sắp phát điên.

- Mẹ Hân ơi, sao mẹ không lấy thức ăn cho cậu Huy? Cậu Huy bị đau tay mà. – Thằng bé Minh Vũ ngây thơ nói.

- Mẹ lấy ngay đi...

Tôi lập tức ngậm miệng lại. Miếng gan ngỗng rơi phịch xuống bát cơm của tên Huy.

Cả chục đôi mắt đang nhìn tôi chằm chằm. Hơn hết là Nhật Đăng, anh ấy đã không còn tự nhiên được nữa. Tôi buột miệng mất rồi...

- Hai cháu... là vợ chồng hả? – Bác Khoa ngạc nhiên hỏi.

- Dạ... bọn cháu... – Tôi lắp bắp.

- Chưa, đó là chuyện tương lai. – Bác Nga đỡ lời giúp tôi.

- Thằng bé gọi như vậy là do nó thích thôi ạ! – Chị Liên giải thích.

- Nhưng Hân cũng xưng mợ, điều đó chẳng phải là Hân cũng công nhận là muốn lấy Huy sao ạ?

Nhất Chi Mai liếc sang tôi, cô ta liền thừa nước đục thả câu. Đồ ngốc, sao cô ta không để ý đôi đũa trên tay Nhật Đăng đang rung lên chứ.

Tôi bặm môi. Phóng lao phải theo lao thôi.

Tôi ngẩng mặt lên đối đầu với cô ta, môi vẽ lên một đường cong kiêu ngạo.

- Đó là điều hiển nhiên mà.

Không ngoài dự liệu là cả nhà đều bất ngờ. Nhất Chi Mai cũng không kém, mặt cô ta nghiêm lại và có chút khinh thường.

Tôi quả là đứa độc ác. Nhật Đăng đã thất thần, ánh mắt tràn đầy sự đổ vỡ.

- Hân à, bà yêu cháu mất rồi đấy. – Bà đùa với tôi.

- Vậy thì tốt quá ạ! – tôi cười đáp lại.

Mọi người cùng bật cười. Trừ Nhật Đăng, Nhất Chi Mai và có tên Huy chỉ hơi nhếch khóe miệng.

- Cụ ơi, hôm qua mợ Hân còn bảo thích cậu Huy nữa cơ.

Thằng bé Minh Vũ lanh chanh báo cáo. Quá sức tưởng tượng của tôi rồi.

- Mợ Hân nói như thế thật à? – Mẹ tôi hỏi lại lại thằng bé.

- Vâng ạ!

Bác Khoa cầm ly rượu lên và cười tươi nói với bác Phong cùng bố tôi.

- Chúc mừng hai chú. Đặc biệt là Phong, chú sắp sửa đón được một nàng dâu giỏi giang và hiểu chuyện.

- Con bé còn non nớt lắm. Còn phải dạy bảo nhiều. – Bố tôi đỡ lời – Còn anh nữa, chẳng phải sắp kết thông gia với Thái đây sao? Anh cũng sắp có một cô con dâu tài giỏi rồi đấy.

- Ồ... đúng rồi. – Bác Khoa gật gật cái đầu.

- Bé Mai nhà tôi tài giỏi gì đâu, nó trẻ con lắm. – Bác Thái khiêm tốn.

- Sao này kiểu gì tôi cũng bắt thằng Huy rước bé Hân về nhà. – Bác Phong cương quyết.

- Cháu nghĩ chúng ta nên nâng ly chúc mừng chuyện này đi ạ! – Anh Hưng cũng cầm ly rượu lên.

- Nào, cùng chúc mừng cho những đứa con của chúng ta.

Mọi người cùng nâng ly chúc mừng, không giấu nổi những nụ cười mãn nguyện.

Tôi ngồi một góc chỉ biết cười gượng gạo. Tôi đang lo cho Nhật Đăng, anh ấy dường đang cố lấy lại bình tĩnh.

Lồng ngực như bị bóp chặt. Ai bảo là làm tổn thương người khác thì mình không đau chứ?

Rồi trong tiếng cười nói của mọi người Nhật Đăng đặt đũa xuống và đứng lên bỏ lại một câu xin phép.

- Xin lỗi mọi người. Cháu đi vệ sinh ạ.

Bóng lưng của anh ấy cô độc và đau thương.

Tim đau nhói. Sau buổi tối ngày hôm nay có Sau buổi tối ngày hôm nay có thể tôi không còn dám đứng trước mặt Nhật Đăng nữa rồi.

- Đừng mang về mặt có lỗi đó ra.

Tên Huy thều thào, giọng nói trầm thấp đủ để một mình tôi nghe thấy.

Tôi hít một hơi, sau đó cố gắng nặn ra nụ cười tự nhiên nhất.

- Cậu ăn đi.

Tôi đặt thịt gà hầm vào bát tên Huy. Miệng cười ngọt ngào.

Mẹ tôi và bà gửi lại ánh mắt hài lòng. Tôi biết là tên Huy đang bị thương và không tiện cử động, nên cứ hễ cậu ta chuẩn bị đặt đĩa vào món nào là tôi đều nhanh tay gấp hộ tên Huy. Dù tôi có cố từ bỏ tình cảm của mình đi chẳng nữa thì đối với tôi, tên Huy vẫn là một người quan trọng.

Gia đình tên Huy và cả bố mẹ tôi đều rất hài lòng với hàng động ân cần của tôi.

Nhất Chi Mai đảo mắt liên tục, thỉnh thoảng lại trề môi một cái.

Nhật Đăng trở lại chỗ ngồi, anh ấy nhìn tôi và tên Huy, đặc biệt chú tâm đến hành động quan tâm tên Huy của tôi. Tôi cắn răng, tôi tồi tệ thật đấy.

Nhất Chi Mai không vừa ý với thái độ của tôi dành cho tên Huy. Chắc cô ta cũng đoán được Nhật Đăng đang suy sụp cỡ nào. Tôi giúp tên Huy lấy thức ăn, lần nào cũng vậy, khi đĩa tôi chuẩn bị hạ xuống thì đều bị Nhất Chi Mai giành lấy, cô ta để vào bát Nhật Đăng.

Cả chục đôi mắt mở to nhìn bốn người chúng tôi. Đúng là cảnh tượng này giống như một lũ ăn mày được mời ăn cơm, mà tôi và Nhất Chi Mai là nhân vật ăn mày điển hình, tranh chấp hết món này đến món nọ.

- Hân! – Mẹ tôi hắng giọng.

Tôi đành xịu mặt hạ đĩa xuống nhường lại đồ ăn ngon cho Nhất Chi Mai, cô ta cười đắc thắng.

Tên Huy liếc tôi bằng nửa con mắt. Cậu ta bảo sẽ giúp tôi, đến bây giờ có giúp được một lần. Haizzz... chẳng ích gì cả.

- Bác nghe nói Huy đứng hạng nhất ở trường. Mong cháu sẽ giúp đỡ bé Mai nhà bác. – Bác Thái cười hòa nhã, bác ấy đang có ý định gửi gắm con gái cho tên Huy à??... Đừng mà...

Tôi chống đũa ngược mắt lên chờ đợi câu trả lời của tên Huy. Trong lòng cầu mong cậu ta sẽ nói “không”. Cảm giác hồi hộp khó tả.

- Cháu còn Hân, giúp thêm cả Chi Mai thì quá tải với cháu rồi.

Tên Huy không nói “không” nhưng riêng câu trả lời đó thôi cũng làm tôi nở hoa trong bụng rồi. Bà gật đầu mỉm cười tỏ ý hài lòng.

.

“Cháu còn Hân...”

.

Tôi cười thâm trong lòng.

Đúng là Hoàng Minh Huy của tôi... ấy... nhầm... tôi bị loạn ngữ đấy.

Bác Thái cười ngượng.

- Vậy à? Bác không biết.

.

Vài phút sau...

Bụp!

Nhất Chi Mai lại đá chân tôi, lần thứ năm rồi đấy. Chắc cô ta vẫn ôm mối hận bị tôi chơi xấu làm áo cô ta in luôn vết nước súp.

Tôi trừng mắt với cô ta, cô ta đáp lại tôi bằng cái cong môi kèn kiệu và đá vào chân tôi thêm cái nữa. Sống ở thời đại mới rồi tôi làm sao có thể chịu nổi chuyện bị một đứa bằng tuổi áp bức chứ.

Tôi, với tài năng diễn xuất bẩm sinh liền vẽ lên mặt vẻ ngu ngơ vô tội, cố nói to để mọi người cùng nghe thấy.

- Mai này... Sao cậu chưa trả giày tớ?

Một câu hỏi hết sức tự nhiên như hỏi thăm một món đồ gửi nhờ.

Nhất Chi Mai sa sầm mặt mày. Đôi giày cô ta cướp đi của tôi, chỉ vì ngày hôm đó không có giày nên tôi mới bị thương.

Chục đôi mắt lại dò xét tôi và Nhất Chi Mai như chuẩn bị xem kịch hay. Hơn nửa số người ở đây đã được nghe kể về “Sự tích đôi giày bị cướp đoạt” do tên Huy truyền đạt. Không ai có thể giấu nổi tò mò.

- Giày cháu không phải bị côn đồ cướp à? – Bác Nga hỏi lại tôi.

Nhất Chi Mai liền mở to mắt bàng hoàng như không tin chuyện cô ta bị nói là côn đồ.

- Là con nói đùa, mẹ cùng mọi người cũng tin à? – Tên Huy đáp nhẹ tênh.

Tôi kéo kéo áo tên Huy, cậu ta quay lại. Tôi cố nhìn chăm chăm vào mặt cậu ta. Tên Huy đọc được suy nghĩ của tôi, lần này mong cậu ta hiểu tôi muốn nói gì và tôi cần sự hợp tác của cậu ta thế nào...

Tên Huy mỉm cười với tôi. May quá, cậu ta hiểu rồi.

...

21. Chương 21: Chấm Dứt

Nghe xong lời tên Huy cả nhà tròn mắt ngạc nhiên. Chị Liên nghi hoặc.

- Vậy... ý em Mai là côn đồ hả?

Tôi muốn cười quá.

Nhất Chi Mai xa xắm mặt mày, môi mím chặt lại.

Tôi liền nén cười xua xua tay.

- Không phải đâu ạ. Huy nói đùa đấy... – Tôi ngập ngừng – Thực ra Mai... hôm đó chỉ là cậu ấy không có giày nên muốn mượn giày của...

- Chẳng phải lúc đó cậu không cho nhưng Mai vẫn cướp lấy à? – Tên Huy (giả vờ) ngây ngốc.

Cả nhà chăm chú nghe. Bác Thái cau mày khó hiểu.

- Có thể kể cho bác nghe chuyện gì đã xảy ra không?

- À... chuyện là...

- Chuyện là hôm đó Mai không có giày – Tên Huy ngắt lời tôi – Cậu ấy liền chạy vào lớp và lấy đi đôi giày của Hân, cũng chẳng phải to tát lắm nhưng hôm đó vì không giày nên Hân đã đi chân trần về và sau đó bị thương.

Mặt bác Thái bỗng chốc tối sầm lại. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Nhất Chi Mai như thể cô ta là tội phạm hình sự. Mẹ tôi chắc hẳn là người giận dữ nhất, nhìn đôi mắt đang nheo lại của mẹ là biết. Cô ta cắn chặt môi kiềm chế tức giận.

- Mai, chuyện này là thế nào? – Bác Thái nghiêm giọng.

- Dạ... chuyện này, con không cố ý ạ...

Nghe xong mà tôi suýt ngã ngựa. Không cố ý cái gì chứ. Đó hẳn là kế hoạch của cô ta.

Sắc mặt bác Thái thêm mấy phần u ám.

- Con quá đáng lắm.

- Con không có...

Nhất Chi Mai lắc lắc cái đầu. Khuôn mặt thảm hại của cô ta giờ đây tôi đã được chiêm ngưỡng.

Tôi liền mở bộ mặt thánh thiện, miệng cười hì hì.

- Chuyện đã qua rồi. Vết thương của cháu cũng đã lành hẳn. Bác đừng trách Mai nữa, dù sao thì cũng không phải cậu ấy cố ý...

- Lúc lấy được tôi giày của cậu Mai còn cười khiêu khích với cậu còn gì. – Tên Huy chặn họng tôi lần hai.

Tôi phải biết làm sao đây. Cậu ta đang cố thêm dầu vào lửa, diễn biến ngày càng căng thẳng, cứ như đang đứng giữa vùng tranh chấp ở Trung Đông vậy. Nhất Chi Mai trừng mắt nhìn tôi và tên Huy. Cứ lờ mờ đi... cô ta đang tỏ ra thua kém trước tôi kìa.

Giọng bác Thái vừa có chút giận giữ và cả thất vọng.

- Bố nên bảo mẹ con dạy lại cách đối xử với người khác cho con.

- Con xin lỗi. Nhưng đó...

- Đó là cháu đã bảo làm Mai làm vậy.

Tôi và mọi người hoàn toàn bị bất ngờ bởi câu nói của Nhật Đăng. Anh ấy muốn gánh tội thay Nhất Chi Mai. Tôi hướng ánh mắt về phía Nhật Đăng, anh ấy nhìn tôi, nhưng không như bình thường, anh ấy lạnh lùng và ánh nhìn dành cho tôi thì đầy khinh bỉ.

- Cháu không phải bao che cho nó! – Bác Thái thở hắt.

- Cháu nói thật. – Nhật Đăng vẫn kiên định.

Thực ra tôi không ngờ là sẽ có trường hợp Nhật Đăng nhận tội thay Nhất Chi Mai, nó ngoài dự liệu của tôi. Nếu còn tiếp tục thì bữa ăn này đã bị tôi phá hoại rồi.

Không khí ngày càng nặng. Tôi chỉ biết cười xòa.

- Cháu xin lỗi, là do cháu gọi chuyện. Mọi người không cần quá để ý, chúng ta tiếp tục dùng bữa thôi ạ.

Như chưa có vẻ thuyết phục lắm, tên Huy chen vào. Cậu ta cố nở nụ cười tự nhiên nhất.

- Không có gì đâu ạ. Bọn cháu cũng chỉ trêu đùa nhau thôi ạ.

Nhất Chi Mai nghe vật liền thở phào. Cô ta cười toe toét.

- Chuyện nhỏ thôi ạ. – Cô ta quay sang tôi – Ngày mai tớ mời cậu đi ăn kem nhé??!!

Tôi gật gù và vì thế bữa cơm mới được tiếp tục. Không hoàn thành hết kế hoạch nhưng ít ra thì Nhất Chi Mai cũng sẽ bị mắng khi về nhà. Nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của bác Thái là biết. Tên Huy rất ăn ý, còn Nhật Đăng. Tôi không dám nhìn vào mắt anh ấy, hoàn toàn là lớp băng giá lạnh.

Tôi đã làm biến đổi một con người đấy.

.

Nhất Chi Mai muốn nói chuyện với tôi và bắt tôi phải tìm chỗ để nói chuyện. Có bao giờ cô ta chịu nói chuyện tử tế với tôi chứ. Không cảnh cáo thì cũng là khiêu khích.

Tôi đành dắt cô ta vào phòng sách hình lồng chim của tên Huy.

- Vui không? – Giọng điệu cô ta đầy mỉa mai.

- Cậu muốn nói gì thì nói nhanh lên.

Nhất Chi Mai khoanh tay trước ngực, hất hàm nói.

- Cậu thành công rồi đấy Hân ạ, cả tên Huy của cậu nữa. Hai cậu diễn xuất rất giỏi.

Tôi nhếch môi cười nhạt. Cô ta chỉ muốn nói về vấn đề này?

- Cảm ơn cậu đã khen.

Mặt Nhất Chi Mai đanh lại, ánh mắt sắc như muốn giết người. Cô ta càng tiến gần tôi hơn.

- Ngu ngốc.

- ...

- Cậu có hả hê khi thấy Nhật Đăng như thế không? – Rồi cô ta cười giấu cợt – À đúng rồi... vì cậu giỏi nên cậu muốn người ta ra sao cũng được. Tớ đã bị cậu chơi một vố rồi đấy, cậu có biết mẹ tớ nghiêm khắc thế nào không? Mà thôi... việc tớ có bị phạt hay không cũng chẳng quan trọng.

- Cậu muốn nói Nhật Đăng mới quan trọng? – Tôi cau mày.

- Ồ. Thế nào nữa? Cậu đâu có quan tâm đến cảm xúc của anh ấy. Cậu có đúng là bạn gái của anh ấy không vậy? Anh ấy đang tổn thương vì cậu đấy. – Cô ta khinh khỉnh.

- Tớ không rảnh rồi để nghe cậu nói mấy lời này.

Tôi quay lưng. Nhất Chi Mai liền nói với theo.

- Cậu rất tàn nhẫn, rất xấu xa...

.

Vô cùng bức bối và khó thở. Tôi biết Nhật Đăng đang cảm thấy thế nào. Tôi quả là tàn nhẫn.

Tôi bước ra ngoài và cố nặn vẻ mặt vui vẻ và hoạt bát nhất.

- Huy và Hân chơi với nhau từ nhỏ, cháu cũng biết rồi đấy, bây giờ chúng nó cũng bám dính lấy nhau.

Tôi đứng khựng lại khi nghe câu nói của bà. Bà đang ngồi với Nhật Đăng trong bếp. Tôi liền nép sau bức tường nghe trộm.

Anh ấy cười gượng.

- Vâng. Cháu vẫn nhớ lúc đó Hân không thích cháu vì cháu trông rất xấu.

- Cháu đã cố thay đổi vì con bé à?

- Đúng vậy ạ.

- Con bé chấp nhận cháu không?

- Có. Cô ấy chấp nhận về bề ngoài của cháu – Giọng nói của anh ấy run run và đứt quãng – Thậm chí Hân còn chẳng nhớ cháu là ai. Trong mắt cô ấy chỉ có Huy.

Tim thất lại.

Đúng là tôi bị mê hoặc bởi bề ngoài bóng loáng của anh ấy. Tôi tệ hơn là ngày nhỏ tôi đã ghét anh ấy. Để rồi khi lớn hơn rồi mà anh ấy đã vì tôi mà cố thay đổi. Cuối cùng là bị tôi lừa gạt tình cảm.

- Con bé thích ở với thằng Huy, đó là thói quen rồi.

- Cháu biết ạ...

Tai đã ù dần đi. Tôi thật sự không thể nghe được nữa. Bà chắc chắn biết Nhật Đăng là bạn trai tôi, cái Trang có thể đã nói cho bà biết và họ đang cố làm Nhật Đăng từ bỏ tôi.

Tôi biết là sẽ có ngày này mà...

Buổi gặp mặt thân mật kết thúc. Tôi không tiễn họ về mà chỉ đợi đến khi họ về hết rồi mới mò ra khỏi nhà. Nhật Đăng đang đợi tôi ở công viên trong khu phố.

Con đường về đêm vắng lặng và lạnh lẽo. Những vũng nước lắt động trên vỉa hè. Mưa lất phất rơi xuống.

Anh ấy đứng đó, quay lưng lại với tôi như cái ngày anh ấy tỏ tình với tôi. Nhưng với không gian khác, bây giờ chỉ còn bóng tối với thứ ánh sáng mờ nhạt của đèn đường, mái tóc vàng của anh ấy lấm tấm nước. Bóng lưng anh ấy vẫn thẳng, rộng rãi và vững chắc, nhưng không phải để tôi dựa vào, mà là dành cho người khác.

- Nhật Đăng... – Tôi gọi khẽ.

Anh ấy quay lại và cười với tôi.

- Chào.

Nghe sao mà xa cách quá. Tôi cúi gầm mặt không dám ngước lên.

Đôi giày của anh ấy xuất hiện dưới tầm mắt tôi. Tôi ngẩng đầu lên, Nhật Đăng đang ở trước mặt. Vẫn nụ cười ấm áp nhưng lại chứa đầy đau thương.

- Anh không gọi em ra đây để đi dạo đâu.

Tôi im lặng.

Nhật Đăng đề nghị.

- Nói chuyện nghiêm túc nhé?

- Lần cuối?

Nhật Đăng cười nhạt, gật nhẹ đầu.

- Ừ.

Trước khi đến đây tôi đã chuẩn bị tinh thần rồi. Rằng anh ấy sẽ đau cả trăm nghìn lần, cảm giác có lỗi của tôi thì chẳng là gì so với nỗi đau của anh ấy. Bây giờ đứng trước mặt anh ấy rồi tôi cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

- Em thích anh ở điểm nào? – Nhật Đăng nhẹ nhàng hỏi.

Tôi mím môi và cố bật ra hai chữ.

- Bề ngoài.

- Em chẳng khác ngày nhỏ là mấy. Nhớ ra anh là ai chưa?

Tôi gật.

Nhật Đăng lại tiếp tục.

- Em nhớ những gì?

Tôi từ từ nói cho anh ấy nghe.

- Một thằng nhóc mập mập, mắt một mí, thích chơi siêu nhân và...

- Hay đeo bám em. – Anh ấy xen ngang – Em chỉ nhớ được đến thế?

Tôi gật đầu. Miệng mấp máy.

- Em xin lỗi... em...

Môi tôi bất ngờ bị giữ chặt. Hai tay Nhật Đăng ôm chặt lấy eo giữ lấy người tôi. Hai mắt tôi tròn. Nhật Đăng... cương hôn tôi... Bàn tay đặt trước ngực dấn mạnh vào người Nhật Đăng nhưng chẳng ích gì. Tôi cố vùng vẫy trong vô vọng.

.
Khác hẳn với nụ hôn của cậu ta...

.
Tôi cố giãy giụa, người đã run lẩy bẩy. Nhật Đăng vẫn kìm chặt người tôi như thế.

Một mùi máu tanh xốc lên mũi. Dùng hết sức lực và đẩy mạnh một cái. Nhật Đăng tách ra khỏi người tôi...

BỐP!

Bàn tay nóng rát và khê run run. Tôi vừa mới đánh anh ấy. Ngay lúc này tôi vẫn chưa thể kiểm soát được cảm xúc. Cả người run lên, bàn tay vừa đánh Nhật Đăng nóng hừng hực. Tôi bước dật lùi ra sau.

Nhật Đăng đưa tay quệt đi vết máu trên môi - sản phẩm do tôi tạo ra, anh ấy cười cay đắng.

- Em làm tốt lắm.

Tôi siết chặt bàn tay. Tôi vừa làm cái gì thế này? Tôi không có ý định đánh anh ấy... Nhưng ở trong khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy vô cùng phần nộ và thất vọng.

- Cho anh hỏi em một điều, cậu ta đã hôn em bao giờ chưa? Và em đã làm gì cậu ta?

Tôi đứng ngây ngốc.

Tên Huy đã hôn tôi. Hai lần, và cả hai lần tôi đều bị bất ngờ. Nhưng tôi không làm gì cậu ta, với Nhật Đăng thì khác, tôi cắn môi anh ấy đến chảy máu và còn vô thức giơ tay đánh anh ấy. Đối với tôi họ quá khác biệt.

Thấy tôi không trả lời Nhật Đăng gật nhẹ đầu. Giọng nói như sắp lạc đi.

- Em không hề làm gì cậu ta, em chỉ coi đó như một mối thù vớ vẩn thôi đúng không?

Tôi cắn chặt môi. Ngẩng đầu lên đối mặt với Nhật Đăng. Tôi không thể thừa nhận hay chối bỏ. Anh ấy vẫn chờ đợi. Đôi mắt tối hắc đi.

- Anh nói đúng rồi. - Nhật Đăng cười chua xót.

Im lặng.

Đột ngột Nhật Đăng bước nhanh đến và túm chặt hai vai tôi. Ánh mắt anh ấy chứa đựng cả sự mất mát to lớn.

- Em làm sao vậy?? Em đâu phải Hân mà anh biết. Chẳng phải em thích cái đẹp lắm sao??

Tôi chỉ biết ngậm chặt miệng. Tôi bị cái đẹp làm mù quáng rồi...

Nhật Đăng siết chặt hai vai tôi.

- Cậu ta xấu xí như vậy thế mà em lại đứng về phía cậu ta. - Nhật Đăng cúi sát mặt vào gần tôi - Em nhìn cho kĩ đi, anh đẹp hơn cậu ta cả trăm lần.

Tôi cúi gằm mặt, hốc mắt đã tràn đầy nước. Nhật Đăng càng bóp chặt vai tôi, anh ấy gần như gào lên.

- Tại sao chứ? Em có biết là vì em anh đã cố thay đổi như thế nào không? Tất cả là vì em đấy.

Im lặng.

Tôi không biết nói gì ngoài im lặng. Tôi biết tôi sai rồi...

Giọng Nhật Đăng trầm xuống.

- Anh sẽ không trách em nữa. Nào, nói rằng em thích anh đi.

Tôi mở to đôi mắt ngấn nước nhìn anh ấy. Nhật Đăng kiên nhẫn chờ đợi mặc dù đáy mắt anh ấy đã nổi lên sự vô vọng.

Tôi đáp lại một cách khó khăn.

- Em xin lỗi!

Bàn tay Nhật Đăng run run nắm chặt hai vai tôi. Đôi mắt anh ấy chứa đầy sự đổ vỡ.

- Anh không muốn nghe em xin lỗi. – Nhật Đăng gầm lên – Nói đi, em thích anh, một lần thôi.

Tôi lắc lắc đầu, nước mắt trào ra.

- Em... không thể...

Giá như tôi chưa từng gặp Nhật Đăng. Hai chữ giá như nghe sao mà chua xót quá. Tổn thương anh ấy một lần là quá đủ rồi. Tôi không muốn mình mắc thêm sai lầm nào nữa.

Nhật Đăng cười nhàn nhạt.

- Một lần cũng không được sao?

Tôi lại im lặng thay cho câu trả lời.

Nhật Đăng lắc lắc hai vai tôi. Ánh mắt đau đớn hằn lên những tia đỏ.

- Nói đi! Em thích anh, chỉ một câu nói thôi mà. Đâu có gì khó khăn.

Tôi đẩy anh ấy ra khỏi người tôi. Đôi chân lùi ra sau. Nước mắt rơi xuống lã chã.

- Em xin lỗi. Tất cả lỗi lầm đều do em...

Nhật Đăng thở dài bất lực.

- Cuối cùng thì anh vẫn thua cậu ta. Anh thua kém cậu ta cái gì? Thứ cậu ta có anh cũng có. – Anh ấy lại gào lên – Em nói xem, cậu ta hơn anh ở điểm nào?

Đã lún quá sâu trong vũng bùn. Nếu lún thêm nữa chắc tôi sẽ chết chìm mất. Tôi lau sạch nước mắt trên má, bình tĩnh mà cất giọng.

- Chấm dứt rồi... Anh, làm ơn, dừng lại đi...

Nhật Đăng cúi mặt xuống nền gạch dưới chân. Tóc mái che đi cả nửa khuôn mặt. Ánh sáng mờ nhạt không thể làm rõ nổi đau trong lòng anh ấy.

Một giọt nước lấp lánh rơi xuống má Nhật Đăng, trượt dài xuống cằm.

- Em xin lỗi. Là em sai...

Tôi thều thào. Lồng ngực bị buộc chặt đến khó thở.

Nhật Đăng gật gật cái đầu. Giọng nói trầm hẳn.

- Ủ... Chấm dứt rồi... Chưa đầy một tháng mà đã chấm dứt...

Anh ấy đứng thẳng và quay lưng. Từng bước chân xiêu vẹo đặt trên nền gạch. Bóng lưng của anh ấy cô độc và thảm thương trượt dài xuống dưới chân. Đau lắm đúng không?

Tình trạng cảm xúc của Nhật Đăng không hề ổn, không chắc là anh ấy còn an toàn mà về nhà. Tôi muốn kéo anh ấy lại hỏi xem anh ấy có về nổi nữa không, nhưng tôi không thể, tôi đâu còn tư cách gì. Đôi chân cứng đờ chỉ biết đứng yên một chỗ mà nhìn bóng dáng anh ấy đang dần khuất đi.

- Không sao.

Một giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên từ đằng sau. Tôi giật mình quay đầu lại, tên Huy đã bước đến đứng trước mặt tôi.

Tôi gục mặt vào ngực cậu ta. Nước mắt nóng hổi lại tuôn ra.

- Tớ sai rồi... Anh ấy... đau lắm...

Ngay từ đầu tôi đã sai, sai một cách thảm hại. Chỉ vì khuôn mặt đẹp của anh ấy và chỉ vì sự mê muội của tôi.

Trời đã khuya. Gió thổi mạnh hơn và mưa cũng không còn lất phất như bụi bay. Không gian yên lặng chỉ còn tiếng lá rụng và tiếng nấc ứa nghẹn trong cổ họng.

Tên Huy vòng tay ra sau lưng tôi. Cậu ta nói bên tai.

- Cậu... Chết vì cái đẹp.

- Ừ, chết vì cái đẹp... – Tôi dựa vào cậu ta mà thì thào.

Gió lạnh ngắt. Mưa cũng bắt đầu nặng hạt và rơi xuống mặt đất. Từng vũng nước nhỏ khẽ cử động dưới mưa.

Tên Huy kéo vai tôi ra và lau nhanh đi giọt nước mắt lưng chừng trên mặt tôi.

- Muộn rồi. Về thôi.

Tôi chỉ biết gật nhẹ đầu và để cậu ta choàng tay lên vai tôi mà kéo về.

Có lẽ là tôi có thể thoải mái hơn sau khi thú tội với Nhật Đăng. Mong rằng Nhật Đăng có thể quên đi chuyện này, dù đó là một việc rất khó. Nếu không, cứ mỗi lần thấy anh ấy đau khổ tôi lại càng cảm thấy tội lỗi hơn.

.

Tôi đã yêu cái đẹp một cách quá đáng.

22. Chương 22: Mưa Lạnh

Sắc trời một màu u ám... Thi thoảng lại mang đến cơn mưa bất chợt...

Tôi đến lớp trong tình trạng bơ phờ. Chuyện của Nhật Đăng làm tôi áy náy khủng khiếp. Tên Huy thì hết nhìn tôi rồi lại nhìn mặt tổ ý không hài lòng.

- Cười lên!

Tôi ngơ ngác nhìn cậu ta, không đâu bắt tôi cười. Tôi có dở hơi đâu mà tự nhiên đang đứng giữa sân trường toét miệng ra cười.

- Không cười được. – Tôi ỉu xiu.

Tên Huy thở hắt đầy chán nản, cậu ta khoác tay lên vai tôi, giọng như là chân thành lắm.

- Tổ thành ý nói cho cậu biết, nhìn cậu bây giờ chả khác nào mấy đứa thiếu năng trí tuệ.

Tôi trừng trừng đôi mắt với tên Huy. Dám so sánh tôi với mấy đứa thiếu năng? Cay cú vô cùng.

.. Tôi tự nhìn lại tôi, đùa chứ tôi đủ tiêu chuẩn đi thi Hoa hậu luôn ấy, chỉ tiếc là chiều cao không cho phép thôi. Tên Huy chắc chắn bị đui.

Nhìn bản mặt vênh vào đấy lại càng thấy ghét. Nghĩ lại thì có khi tôi bị ảo thật, hoặc là tôi bị rối loạn thần kinh, không thì làm sao tôi có thể thích tên Huy được. Không thể...

Thấy tôi ngược lên nhìn. Tên Huy nhếch mép cười cười rồi đưa tay lên vuốt cằm và cúi xuống nói với tôi.

- Cằm tớ đẹp nhỉ?

Tôi chớp chớp mắt rồi nhanh tay véo vào bụng tên Huy. Đúng là tên bệnh hoạn số một. Hết trêu tôi rồi lại tự tăng bốc bản thân. Tóm lại là TỨC MUỐN PHÁT ĐIÊN.

Cậu ta nhăn mặt giữ lấy tay tôi.

- Bỏ ra! – Tôi ra lệnh dẫu biết chẳng có tác dụng gì.

- Bỏ ra rồi khác nào tạo cơ hội để cậu bạo hành tớ.

Mấy em gái lớp 10 khoái chí xem cảnh giằng co giữa tôi và tên Huy. Tôi nghiêng răng gần từng chữ.

- Cậu bỏ ra không?

Tên Huy cười khiêu khích.

- Không bỏ.

Tôi nhìn cậu ta mà chỉ biết oán hận trong bẽ bàng. Cánh tay hôm trước cậu ta bị thương vì cứu tôi đang được băng bó kín mít bị khuất trong chiếc áo đồng phục, tôi tưởng cậu ta đau lắm không thể cử động mạnh, ấy thế mà vẫn giữ chắc được cả người tôi đấy.

Tôi có nên cắn một phát vào đấy để thoát thân không nhỉ?!

Nên?

Không nên?

Sau vài giây cân đo đong đếm tôi chẳng làm gì tên Huy cả. Cắn cậu ta xong rồi thấy bộ dạng đau đớn của cậu ta tôi lại thấy.... xót xa.

Cái Trang từ xó nào lao đến. Nó cười sung sướng.

- Hí hí... hai cậu đang đóng phim tình cảm Hàn Quốc à?

Không hẹn mà tôi và tên Huy cùng trùng mắt với nó. Nó lập tức thu lại vẻ nhớn nhác và ra vẻ khép nép.

- Vậy thôi... hai cậu tự chơi với nhau đi nheee!!!

Nó vẫy tay và quay lưng toan chạy đi. Tôi thương liền gọi nó lại.

- Trangggg!! Cứu tao!!

Cái Trang quay lại, nó cười đều.

- Cứ cầm cầm nắm nắm như thế cũng hay mà.

Tôi thật chỉ muốn bấm nát nó ra. Sau sự cố ở trung tâm giải trí tôi bị hoảng loạn những... vài tiếng mà không hề thấy nó tới an ủi, đã thế tôi còn nghỉ học mà không một câu quan tâm, tôi còn chưa kể tội. Bây giờ tôi gặp nạn nó còn cười vào mặt tôi. Chết mất...

- Vui nhỉ?

Nhất Chi Mai từ đâu chui ra nói mỉa mai. Cô ta khoanh tay trước ngực và nhìn bọn tôi bằng nửa con mắt. Đảm bảo có ngày lác...

Tôi gầm lên khe khẽ.

- Bỏ ra, nhanh lên.

Tên Huy liền thả tay, và tôi như con chim xổ lồng nhảy đến trước mặt Nhất Chi Mai tươi cười hỏi thăm.

- Hihi... Cậu vẫn khỏe chứ?

Ồi... Mặt cô ta đen sì. Hiểu rồi đấy, ý tôi là cô ta đã hiểu rằng tôi muốn nói đến chuyện “Sự mất tích đầy bí ẩn của đôi giày búp bê”, không biết đêm hôm qua Nhất Chi Mai đã trải qua bao nhiêu phong ba bão táp của bà mẹ nghiêm khắc của cô ta nhỉ?! Chắc là dữ dội lắm. Nhìn cái mặt đờng đờng sát khí đó là biết.

Cô ta thu lại vẻ mặt đen sì như đất nồi cháy, cười híp mắt và nhại lại cái giọng của tôi.

- Hihi... Tớ rất khỏe.

- Cậu quả là phi thường...

Cái Trang mặt nhăn mày nhíu xem vở kịch của tôi và Nhất Chi Mai. Nó chen ngang.

- Hai cậu bị điên à? Có chuyện gì hả??

Tôi đặt tay lên vai nó và vuốt vuốt thật nhẹ nhàng như đang vuốt lông mèo.

- À... Tao sẽ kể mày nghe về câu chuyện “Nước súp lặn dài trên áo”.

Nhất Chi Mai lập tức xuất hiện vài vệt đen trên mặt. Cô ta nghiêng răng ken két.

- Được đấy.

Và cô ta bỏ lên lớp.

Và tôi lôi cái Trang vào căn teen để kể chuyện.

Và tên Huy lủi thủi tự về lớp.

.

Tiết đầu tiên là tiết toán.

.

Giờ này là giờ làm bài tập. Bà cô khó tính bốn mươi mùa xuân vẫn “chống ề” cầm cái thước đập ầm ầm lên bàn. Cái kính tụt xuống cánh mũi để lộ đôi mắt tinh như cú vọ. Bà cô gầm lên.

- Triệu Vân Trang! Cười trong lớp, hết ca chiều ở lại trực nhật.

Cầm cái Trang như sắp rơi xuống sàn đến nơi. Tôi biết nó đang nghĩ đến câu chuyện “nước súp lặn dài trên áo” tôi kể đấy mà.

Lạy mẹ... Dáng cười của nó tôi còn lạ gì nữa, không hề phát ra tiếng nhưng miệng nó thì mở rộng hết tầm, bao nhiêu răng với lợi phô ra đua nhau khoe sắc rồi ngửa cổ lên trời mà cười ha hả như con bại não. Bà cô ế chồng dạy toán không bắt lỗi thì quá là lạ.

Cái Trang méo máo lết ra khỏi lớp trong vài tiếng cười hân hoan của bọn cùng lớp và cả những cái nhìn ái ngại. Nhìn nó mà tôi vừa thấy buồn cười vừa thấy xót.

Cái Trang đi lướt qua chỗ Nhất Chi Mai. Cô ta liền buông một câu khiêu khích cùng bộ mặt hớn hờ.

- Xin chúc mừng!

Cái Trang tỏa đầy sát khí khựng lại một giây rồi lại phải ngậm ngùi bước tiếp vì bất gặp đôi mắt đỏ rực của bà cô ế chồng.

- Đúng là chẳng hay ho gì. – Tôi phần nộ thay cái Trang tự lắm bầm.

Nhất Chi Mai nghe thấy và quay xuống quắc mắt nhìn tôi. Tôi cũng không thua kém đối mắt lại với cô ta.

- NHẤT CHI MAI! TRẦN NGỌC HÂN! LÊN BẢNG GIẢI BÀI TẬP CHO TÔI!

Tiếng gầm lên như hổ giữa rừng xanh vang lên. Bây giờ là tôi hơi bị dị ứng với kiểu bắt lỗi của bà cô này rồi đấy. Lần trước bà cô cũng gọi tôi thế này. Mà bà cô này rất thích lôi cả họ tên học sinh ra mà gọi, đúng là phong cách “gái già” có khác.

Tôi và Nhất Chi Mai nguyền nhau một cái gọi là thể hiện tinh thần chiến đấu rồi mới lên bảng. Hơn bốn mươi con người dưới lớp hào hứng hẳn lên.

Gọi lên bảng giải bài tập thế này tất nhiên sẽ không phải loại bài tập cơ bản trong sách. Vậy là bà cô ế chồng bắt đầu lôi bao nhiêu là sách ra và lật rào rào, lông mày nhú chặt đến nỗi có thể kẹp chết một con kiến, mắt sắc như lưỡi dao. Nhìn thôi mà cũng có thể toát mồ hôi hột.

Tôi với Nhất Chi Mai đứng trên bảng bán đàng mắt mười phút mới có đề bài để giải. Cái bảng được chia làm đôi, đề bài của tôi và Nhất Chi Mai giống nhau. Không thể phủ nhận là bà cô mang phong cách “gái già” này rất đột phá trong việc ra đề. Lần trước bà cô này cho bọn tôi cái đề ngắn, còn lần này cái đề bài trông-có-về-rất-dài và khó mà đến khi giải ra thì ngắn cùn cùn. Thật đúng là biết cách làm khó kẻ khác.

Tôi và Nhất Chi Mai có cùng tốc độ làm bài và cùng lúc về chỗ.

Bà cô ế chồng đẩy cái kính lên sống mũi bắt đầu đi bắt lỗi bài làm của tôi và Nhất Chi Mai. Trời ơi!! Bài của tôi và bài của cô ta giống hệt nhau.

Cả lớp cùng nín thở chờ bà cô phán xét. Bà cô xem xét xong và quay xuống lớp nở nụ cười quái dị. Tôi nuốt nước bọt... xem chừng rất nguy hiểm.

- Hoàng Minh Huy! Em có ý kiến gì không?

Tôi ngoái cổ sang tên Huy. Cậu ta đứng lên. Cậu ta mà bảo sai là tôi đi tong, xơi thêm con 0 nữa ngay. Mặc dù điểm thi mới là con số quyết định thứ hạng nhưng được điểm 0 chỉ vì bài tập đơn giản này thì bẽ mặt quá.

- Em không có ý kiến gì.

Tôi thở phào.

Tên Huy ngồi xuống và mặt bà cô dạy toán thì hầm hầm. Cả lớp hồi hộp chờ đợi. Biểu cảm trên mặt thay đổi xoành xoạch như vậy quá là đe dọa tinh thần mà.

- Trần Ngọc Hân, Nhất Chi Mai, 10 điểm.

Chưa kịp tận hưởng niềm vui thì Nhất Chi Mai quay xuống kênh kiệu.

- Cậu chép trộm bài tớ.

- Này! Cậu đừng nghĩ tớ hiền mà muốn nói gì thì nói nhé. – Tôi phản bác.

Cô ta hếch mặt khiêu khích.

- Tớ nói đúng, cậu chép trộm bài tớ...

- TRẦN NGỌC HÂN, NHẤT CHI MAI! RA NGOÀI!

Bà cô ế chồng thét lên. Cô ấy thuộc loại không-thích-nữ-sinh, đặc biệt là những nữ sinh toàn diện (như tôi) nên rất thích bắt bẻ.

Tôi vừa đứng dậy thì Nhất Chi Mai liền lên giọng định đôi co với bà cô.

- Em đâu làm gì sai trái.

Bà cô quắc mắt nhìn Nhất Chi Mai cất giọng đanh thép.

- Nhất Chi Mai, thái độ chống đối, 0 điểm. Thay vào điểm 10 vừa nãy.

Nhất Chi Mai cứng đờ người. Vài tiếng cười khúc khích trong lớp vang lên. Tôi cũng muốn cười quá mà vẫn phải cắn môi nhịn cười. Cô ta đúng là loại giống lừa ư nặng, đã bị một lần rồi mà vẫn không chừa.

Bà cô lại nói tiếp.

- Trần Ngọc Hân, vẫn giữ điểm. – Nhẹ nhõm được một giây bà gầm lên – HAI EM RA NGOÀI. HẾT CA CHIỀU Ở LẠI TRỰC NHẬT CHO TÔI.

Tôi bước ra ngoài. Nhất Chi Mai mang bộ mặt bức xúc ra theo sau. Đáng lẽ ra cô ta nên biết cái “phong cách gái già” nguy hiểm tới mức nào.

Bước ra khỏi khu vực lớp của tôi, tôi liền ôm bụng cười. Thật sự là rất buồn cười. Nhất Chi Mai mặt hầm hầm lườm tôi.

- Cậu cười cái gì chứ?

- Tớ thấy vui thì tớ cười.

- Cậu cũng bị phạt...

- Cậu chẳng phải vẫn hơn sao, ôi điểm 0 thần thánh...

Tôi vừa cười vừa trêu chọc, Nhất Chi Mai không chịu nổi hậm hực bỏ đi.

Mây đen trôi lững lờ trên nền trời màu xám. Gió thổi bay lá khô dưới sân trường.

Từng tốp học sinh chạy ủa ra khỏi lớp, vừa đi vừa đùa nghịch. Hai ca học nặng nề đã kết thúc.

Tôi cầm cây chổi đứng giữa lớp học vắng tanh cùng với cái Trang, Nhất Chi Mai và tên Huy.

Nhất Chi Mai không phục nên quét qua loa làm bụi bay mù mịt.

- Cậu quét cho tử tế vào. – Cái Trang chống nạnh đe dọa – Minh tớ đủ xử lí cậu đấy.

Nhất Chi Mai ngắc đầu bĩu môi.

- Cậu dọa cũng bằng thừa, đối phó với cậu quá dễ dà Trang tức tối định lao vào quyết chiến với Nhất Chi Mai thì điện thoại kêu lên.

Tôi quay sang tên Huy đang ngồi ở bàn giáo cầm điện thoại của tôi và làm cái gì đó. Trên thực tế thì tôi không tự nguyện đưa điện thoại cho cậu ta mà cậu ta cướp lấy khi tôi đang nghịch. Mức độ lưu manh của tên này không phải loại bình thường đâu.

Như cảm giác thấy tôi đang nhìn, tên Huy ngẩng mặt lên nhìn tôi.

- Gì?

- Sao cậu chưa về? – Tôi hỏi.

- Đợi cậu chứ sao, sướng quá cơ – Nhất Chi Mai mỉa mai.

- Không phải việc của cậu. – Tôi quát.

- Vậy tớ về trước.

Tên Huy xách ba lô đứng dậy và rời khỏi lớp.

Nhất Chi Mai nhìn tôi chằm chằm.

- Cậu ta đợi nên cậu ngại à? Trước mặt tớ cậu không cần giả bộ.

Tức nổ đom đóm mắt. Cô ta nói tôi là loại giả tạo ấy hả??

- Cậu...

- Tớ có việc đột xuất, tớ phải về.

Cái chen ngang lời của tôi rồi vội xách cặp bỏ về.

Vậy là chỉ còn tôi và Nhất Chi Mai.

Không gian yên ắng, bên ngoài trời đang tối dần.

- Nhật Đăng rất buồn. – Cô ta cất giọng lãnh đạm – Anh ấy khóc...

Tôi chỉ biết im lặng.

- Vì cậu đấy. Thật chẳng hiểu nổi, cậu có gì hay ho mà anh ấy cứ thích đâm đầu vào chứ?!

Chiếc chổi trên tay tôi dừng lại. Tôi cúi đầu, cảm giác áy náy lấp đầy cả lồng ngực. Giọng của Nhất Chi Mai có ý trách móc tôi nhưng tôi lại không thể nói lại, bởi một phần lỗi là do tôi.

- Dù sao thì cũng nên cảm ơn cậu, từ bây giờ chẳng còn ai ngăn nổi tớ đến với Nhật Đăng.

- Ủ. – Tôi gật nhẹ đầu.

Nhất Chi Mai hơi nhúu mày xem xét biểu cảm của tôi, cô ta không nói gì thêm.

Màu đen của buổi tối dần buông xuống...

Gió bỗng thổi mạnh hơn. Không gian yên ắng chỉ nghe thấy tiếng gió rít bên ngoài và cả tiếng lá rơi xào xạc.

Lách tách!

Lách tách!

Tiếng mưa rơi vang đều đều trong không gian tĩnh mịch cũng vừa lúc tôi và Nhất Chi Mai trực nhật xong.

Từng giọt mưa mang một mùi mát lạnh trong suốt rơi xuống, vỡ tan trên nền đất. Không khí mang mùi ẩm ướt và lạnh lẽo. Ngôi trường rộng lớn vắng ngắt, chỉ còn dãy hành lang lớp tôi bật đèn, những dãy hành lang khác đều mang màu ám mờ ảo của buổi chập tối.

Tôi quá là dăng trí mà. Sáng đi học không mưa nên không mang theo ô, tên Huy đợi tôi thì tôi đuổi cậu ta về, tôi quên luôn cả việc đòi lại điện thoại. Bây giờ muốn về mà cũng chẳng về nổi. Rõ ràng là chưa đến mùa mưa mà sao có thể mưa lớn đến vậy.

- Cậu không định về à?

Thấy tôi đứng ngơ ngác ở hành lang Nhất Chi Mai cất tiếng hỏi. Tôi có ý định nhờ vả cô ta nhưng lại nghĩ đến thái độ đối lập của cô ta với tôi thì hi vọng về cô ta dập tắt hoàn toàn.

- Mưa nên không về được. – Tôi trả lời nhẹ nhàng, giọng nói có vài phần mệt mỏi.

- Cậu định chờ đến lúc mưa tạnh rồi mới về hả? Nhờ không tạnh mưa thì sao? Cậu tính ở đây luôn à?

Nhất Chi Mai hỏi dồn dập, tôi không trả lời câu hỏi nào, vẫn đứng dưới mái hiên nhìn ra không gian vắng lặng ngoài sân.

Nhất Chi Mai căng ô chuẩn bị đi về, cô ta quay sang tôi.

- Đi thôi. Tớ có thể cho cậu đi nhờ đến trạm xe buýt.

Bàng hoàng.

Cô ta có thể tốt được như vậy hả?

Tôi không tin lắm nhưng vẫn cùng với cô ta chung một chiếc ô đi về.

Mưa rơi lộp độp trên chiếc ô nhỏ...

Ra đến cổng trường đột nhiên Nhất Chi Mai dừng bước. Đáy mắt lấp lánh ẩn chứa tia cười. Tôi hơi rùng mình.

- Về đây. Bái bai. Hình phạt của cậu đấy.

Cô ta cầm ô chạy biến trong làn mưa.

Tôi đứng bơ vơ. Tôi đã bị cô ta chơi một vỏ đau đớn. Tưởng đâu tử tế lắm, hóa ra chỉ là muốn chơi đùa tôi. Cô ta trả thù tôi vì đã làm Nhật Đăng đau lòng. Anh ấy còn chưa muốn trả thù cô ta đã ra tay “xử” tôi rồi. Đúng là nội tâm sâu sắc...

Trạm xe buýt cách cổng trường - nơi tôi đang đứng cả vài trăm mét.

Trời tối hẳn.

Xe cộ vẫn đi nhanh trong mưa. Nước vẫn tuôn xuống. Mưa lấp lánh dưới ánh sáng của những ngọn đèn đường. Mùi của đất và của cây cỏ xộc vào mũi.

Tôi chạy từng bước dài trên vỉa hè ướt sũng. Nước dưới chân bắn lên tung tóe rồi lại về với mặt đất và vỡ tan tành. Nước ngấm vào quần áo lạnh buốt. Tôi chẳng nghĩ đến cái gì khác ngoài việc chạy đến trạm xe buýt thật nhanh mặc ưa đang chảy ào ào lên người. Tóc ướt nước bắt dính vào mặt và mắt thì cay xè.

BỐP!

Tôi ngã ra sau ngồi bệt trên vỉa hè ướt nước, mưa rơi xuống da thịt tê cóng. Đôi mắt nhòe nhoẹt nước mưa ngược lên vật tôi vừa va phải.

Nước mưa không thể làm mờ mắt tôi... Người đó cầm chiếc ô lớn và đang nhìn tôi dò xét...

...

23. Chương 23: Về Quê

Ánh sáng mờ nhạt...

Mưa vẫn rơi xuống không ngừng, không hề để sót nơi nào. Hơi nước mờ ảo như làn sương mù bao lấy cả không gian rộng lớn. Từng tác da thịt bị nước mưa rơi vào đều ê buốt...

Tôi ngồi bệt trên vỉa hè thẫn thờ giương đôi mắt nhìn người tôi vừa mới va phải. Người đó mặc áo phông đơn giản, ngoài khoác áo bóng chày, tay phải cầm chiếc ô màu nâu, đứng ở đó và đôi mắt một mí cúi xuống nhìn tôi.

Dấy lên một chút hi vọng... Trong tình trạng ướt nhẹp như bây giờ bị người khác thương hại cũng đáng. Bờ môi run run của tôi đã trắng bệch vì lạnh.

Chút hi vọng bé nhỏ bị dập tắt.

Anh ấy nhìn tôi vài giây rồi bước qua tôi. Tôi dầm mưa đến ngớ ngẩn rồi. Tôi cười tự giễu. Thấy ánh mắt lạnh nhạt của Nhật Đăng mà tôi còn hi vọng anh ấy sẽ giúp tôi. Khác rồi... Bị tôi làm tổn thương như vậy anh ấy sao còn có thể nhìn tôi âu yếm như mọi lần. Khuôn mặt đẹp trai của anh ấy càng lạnh lùng hơn.

Tôi đứng đây, lau đi nước mưa trên mặt toan chạy tiếp thì một bóng dáng cao lớn xuất hiện. Người này chưa bao giờ làm tôi thất vọng. Mọi huyệt hăng ban nãy đều tan biến.

Tôi đứng một chỗ, cười hì hì.

- Tắm mưa không?

Tên Huy cầm chiếc ô lớn màu xanh dương bước nhanh đến cạnh tôi. Mưa lập tức ngừng rơi xuống người, chỉ còn tiếng mưa rơi xối xả trên đầu. Thân người đang run nhẹ của tôi trở nên ấm hơn.

Tên Huy một tay cầm ô che cho tôi, một tay đặt lên má tôi. Ấm áp đến lạ.

Cậu ta buông tay và nhìn nét mặt ngây ngốc của tôi rồi cất giọng hồ hững.

- Chưa chết được.

Nói vậy mà cũng biết đường đến đón tôi đấy. Xúc động quá. Tôi bám víu lấy cánh tay cậu ta lắc lắc, môi nở nụ cười mời gọi.

- Cậu cũng thử tắm mưa đi. Rất thú vị đấy.

Cốc!

- Ui da! – Tôi xuyết xoa cái trán không quên lườm tên Huy vài cái – Độc ác!

- Đi về!

Cậu ta lạnh giọng. Mà sao tôi thấy vui vui. Ít nhất thì tên Huy đã chạy đến đón tôi.

...

- Cậu đến đây làm gì?

- Xem cậu còn sống không. – Vẫn cái giọng lạnh lùng.

- Nhìn tởm thế này cậu không thấy xót à? – Tôi thắc mắc.

Tên Huy xem xét bộ dạng ướt nhẹp của tôi một lượt rồi mới trả lời.

- Không.

Đồ độc ác nhà cậu ta. Bảo “xót” một câu để khích lệ tinh thần cũng không được.

Tôi ủ rũ.

- Cậu dốt thật đấy. – Tên Huy kéo vai tôi để tôi đứng sát với cậu ta hơn.

Tôi nhướn mày, thật cố gắng để ánh mắt trông giống sát thủ nhất. Tên Huy phì cười.

- Được rồi, không trêu cậu nữa.

- Cậu hãy nhớ ngày hôm nay và cả những ngày trước đó, cậu đã gây thù oán với tớ. – Tôi hùng hổ nhắc nhở cậu ta.

- Cậu lảm lời quá đấy. Bước nhanh lên, xe buýt không chạy rồi.

- Tớ sẽ trả thù cậu vào một ngày không xa.

- Chắc không?

- Chắc chắn.

- Tớ đang nghĩ xem với thân hình nhỏ bé và trí tuệ của cậu có thể làm gì tớ.

Tôi đã từng oán trách tại sao ông trời lại cho tên Huy chiều cao. Hôm qua cậu ta vừa khoe với tôi cậu ta đã chạm đến một mét tám. Tôi về nhà nhìn mình trong gương từ đầu đến chân. Dù đứng cạnh cậu ta thì tôi hơi nhỏ bé nhưng chỉ ít thì tôi cũng vượt một mét sáu, thế là đủ rồi, không có gì phải tủi thân cả.

- Tớ không bé nhỏ. Sẽ có ngày tớ hạ gục cậu.

- Tớ sẽ chờ.

...

Sau khi bị mẹ “xả” một trận vì tội “không biết nhìn trời đoán thời tiết” thì cả nhà tôi sang nhà tên Huy gọi là ăn bữa cơm thân mật. Chuyện là gia đình cậu ta sẽ về quê vào ngày mai để chuẩn bị đám giỗ ông nội hẳn. Bố mẹ tôi, tất cả mọi người đều đi, trừ tôi. Thật là bất công và phân biệt đối xử. Tên Huy có ý để tôi đi theo nhưng bị mẹ tôi gạt sang một bên chỉ bằng một câu nói: “Nó ở lại trông nhà”.

Bộ mặt ủ rũ của tôi tất nhiên sẽ không có giá trị trong việc làm lay chuyển ý mẹ.

Chị Liên nhìn tôi đầy ái ngại.

- Hay là Hân cũng đi cùng.

- Ủ, đúng đấy. – Anh Hưng hòa theo.

- Ở nhà một mình nguy hiểm lắm. – Bác Nga lo lắng.

- ...

Tôi chỉ biết cười ngượng ngùng mà từ chối.

- Dạ thôi ạ, cháu sẽ ở nhà, mọi người không cần phải lo đâu ạ.

- Được không? – Bà chau mày.

- Được ạ. – Tôi gật đầu và nở nụ cười tươi tắn – Chuyện ở nhà một mình không hề hấn gì với cháu đâu.

Mọi người có vẻ yên tâm hơn.

Nói vậy thôi chứ tôi cũng muốn đi lắm. Ai lại muốn ở nhà trong khi mọi người đều về quê hết chứ. Nhưng ý mẹ là ý trời nên tôi phải chấp nhận.

Thằng bé Minh Vũ ngồi một góc, nét mặt nó buồn rười rượi.

- Thế là mai không được chơi với mợ Hân nữa rồi.

Tôi cười híp mắt.

- Không buồn nhé. Cũng sắp nghỉ hè rồi, mợ sẽ sang Mĩ chơi với Vũ.

Mặt nó đột nhiên bừng sáng, ánh mắt lấp lánh.

- Mợ Hân phải sang đây nhé?

- Ok! – Tôi nháy mắt, cả nhà cùng bật cười, ngoại trừ tên Huy.

Bữa ăn vui vẻ kết thúc.

Mọi thứ cần cho chuyến đi ngày mai đã chuẩn bị xong. Mọi người ngồi ngoài phòng khách uống trà ăn hoa quả nói chuyện vui vẻ.

Tôi ngẫu nhiên được giao cho cái nhà bếp với nhiệm vụ : dọn dẹp. Tôi cũng chẳng may mắn đến chuyện này, tôi thấy hơi buồn vì gần một tuần tới phải ở nhà một mình.

Đang rửa bát thì tên Huy bước vào rót cốc nước rồi thản nhiên ngồi xuống. Tôi liếc mắt một cái rồi tập trung vào công việc đang dở trên tay.

- Cậu muốn đi không?

Tên Huy cất giọng trầm trầm. Nét mặt cực kì nghiêm túc.

- Không! – Tôi trả lời dứt khoát.

Tên Huy muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Cậu ta cầm cốc nước đứng dậy và bỏ đi.

Cậu ta có vẻ khàng khác so với thường ngày, muốn nói với tôi gì đó nhưng lại không mở lời. Với tính cách của cậu ta thì dù tôi có cạy miệng cậu ta cũng không nói nên tôi cũng chẳng thèm xét nét hay tra hỏi.

.

- Cháu ngủ với mợ Hân nhé.

Thằng bé Minh Vũ lóc cóc chạy vào kéo kéo gấu áo tôi.

Tôi thu lại bộ dạng ủ dột và cười với thằng bé.

- Được. – Đặt chiếc đĩa cuối cùng lên giá rồi tôi ngồi xổm trước mặt nó – Đi nào, Minh Vũ ngoan.

Nó cười tít mắt rồi kéo tay tôi đi. Bất chợt gặp tên Huy trước cửa nhà bếp nó liền đứng lại và hồn nhiên nói.

- Hay là cậu Huy cũng sang ngủ với mợ Hân đi?!

Người tôi cứng đờ như cục gạch. Tên Huy hơi bất ngờ rồi nhoẻn miệng cười.

- Hay là vậy nhỉ?

Thằng bé gật đầu lia lịa.

- Cậu sang đi, giường mợ Hân vừa mềm vừa ấm, ngủ thích lắm.

Tôi vô cùng bối rối, không biết nên nói sao với nó. Tên Huy thì như đã biết rõ tôi, cậu ta nhẹ nhàng vuốt tóc thằng bé.

- Cậu còn phải chuẩn bị đồ đạc nữa. Minh Vũ ngủ ngon.

Tôi thoải mái hẳn ra rồi cầm tay thằng bé về nhà.

.

Sắc trời đã bớt u ám, mang chút ấm áp của ánh nắng nhạt buổi sớm. Không khí buổi sáng trong lành và mát rượi.

Hai chiếc BMW đen bóng loáng đỗ trước cổng và cốp xe đã được mở. Mọi người bận rộn để đồ vào đó. Tôi đã cố gắng tươi tắn nhưng mặt thì vẫn thoáng nét buồn.

Tên Huy kéo tôi ra một góc và dúi thứ gì đó vào tay tôi.

Tôi ngơ ngẩn nhìn tấm thẻ tín dụng trong tay.

- Cậu cầm lấy. Tổ biết cậu không thiếu tiền nhưng có thể lúc tổ không ở đây cậu sẽ có việc cần dùng đến, mật khẩu là ngày sinh của cậu. – Cậu ta giải thích và tiếp tục dặn dò – Nhớ khóa cửa cẩn thận, đừng có thức khuya xem phim hay đọc truyện...

Tên Huy dặn dò đủ kiểu còn hơn cả bố tôi. Không ngờ rằng tôi có sức ảnh hưởng lớn với cậu ta như vậy. Có khi cậu ta âm thầm thần tượng tôi cũng nên.

- Ủi được rồi. Cứ như ông cụ non. – Tôi đẩy cậu ta về phía chiếc xe BMW – Đi thì đi nhanh lên. Chờ mãi mới đến ngày không bị cậu bắt nạt.

Mặt cậu ta nhăn lại vì bị tôi cự tuyệt.

Thằng bé Minh Vũ chạy tới, nó cầm tay tôi lắc lắc. Ở trước mặt thằng bé tôi luôn cười để tạo cảm giác thoải mái cho nó và nó thì rất được đà mà thoải mái hết tầm. Nhiều lúc nó làm tôi ngượng chín mặt và nó hay quậy phá. Nhưng nó rất đáng yêu. Bây giờ nhìn vẻ nạt ỉu xù của nó mà thấy thương.

- Cháu về rồi mẹ Hân có nhớ cháu không?

Tôi cười và ngồi xuống trước mặt nó.

- Nhớ chứ sao không.

- Mẹ Hân không được quên cháu đâu nhé!

- Không quên. Vũ đáng yêu thế này cơ mà.

- Nghỉ hè mẹ phải sang chơi với cháu.

- Đồng ý.

Thằng bé rưng rưng nước mắt. Tôi vội dỗ nó.

- Không khóc nhé. Mẹ Hân sẽ nhớ Minh Vũ lắm nên mẹ sẽ đến chơi với Vũ nhanh thôi.

- Mẹ hứa đi!

- Ủ. Mẹ hứa.

Tôi và nó ngoắc tay hứa hẹn. Mặt nó đã tươi tỉnh hẳn ra.

Chị Liên bước đến và dặt tay thằng bé Minh Vũ. Chị ấy cười thân thiện và đưa tôi một xấp giấy được ghim lại ngay ngắn.

- Quà cho em.

Tôi đưa tay nhận lấy và vô cùng bất ngờ. Chị Liên nói tiếp.

- Chị chỉ tặng em cơ hội, còn phải dựa vào may mắn của em nữa.

- Dạ. Cảm ơn chị. – Tôi cười.

Mọi người nhắc nhở tôi đủ thứ rồi cũng lên xe. Tên Huy thì đứng nhìn tôi.

- Nhìn gì? – Tôi trừng mắt – Đi thì đi nhanh lên.

Cậu ta nhìn tôi thở dài và rồi cũng bước đi.

Đi được vài bước cậu ta dừng đi và ngoái cổ lại.

- Tổ sẽ về sớm.

Hai chiếc xe lăn bánh và để tôi lại đằng sau... hít bụi.

Tôi cầm cái thẻ tín dụng tên Huy vừa đưa cho tôi. Mật khẩu là ngày sinh của tôi đấy... Cậu ta mới đổi lại hay từ trước đó đã để mật khẩu là ngày sinh của tôi nhỉ? Có lẽ nào bấy lâu nay cậu ta hâm mộ tôi, biết đâu lại là fan hâm mộ cuồng nhiệt của tôi thì sao.

Trời ạ!! Hâm mộ thì cứ nói một câu tôi kí tên ột phát là được cần gì phải đưa thẻ tín dụng hối lộ. Mà tôi cũng không động đến nó cho dù cậu ta có giàu nên tiêu chút ít cũng chả sao, nhưng, như cậu ta đã nói đấy, tôi đâu có thiếu tiền.

Tôi lại đưa xấp giấy chị Liên tặng lên xem. Đó gồm phiếu tham gia chương trình đặc biệt do tờ báo thanh niên của thành phố tổ chức, quan trọng hơn là có cả vài trăm câu hỏi liên quan đến kiến thức về xã hội. Sau khi điền câu trả lời và điền thông tin cá nhân đầy đủ theo mẫu thì đem nộp đến tòa soạn, tòa soạn sẽ lựa chọn ngẫu nhiên một thí sinh tham gia để trao giải, giải thưởng là chuyến du lịch Hàn Quốc bốn ngày ba đêm. Tôi mừng như vớ được vàng. Là Hàn Quốc đấy, biết đâu tôi lại may mắn trúng giải. Cuộc đời nở hoa sắp mở ra với tôi rồi. Tìm được cái này rất khó, tôi yêu chị Liên biết bao. Cần rất nhiều may mắn nhưng tôi luôn hi vọng mình thắng giải.

Tôi muốn gặp mấy anh thần tượng tượng đẹp trai của tôi.

.

Cái đẹp luôn mang sức hút đặc biệt và xã hội đã công nhận điều này.

.

Hai chiếc xe khuất bóng.

Cảm giác thiếu sót và trống trải trào dâng trong lòng.

Tôi quay ngược chiều bước ra trạm xe buýt để đến trường.

Cổng trường cao cao ở ngay trước mắt. Tôi xốc ba lô lên và bước vào. Thế mới có khí thế, tôi còn phải chiến đấu với Nhất Chi Mai. Để xem nào, đầu tiên là mối thù cướp giày, mối thù bị thủy tinh đâm, mối nhất là mối thù dầm mưa. May sức đề kháng tôi cao chứ không đã ốm vật vã ra đấy rồi. Nhìn vào cô ta mà tôi thấy mình là người tử tế biết bao.

.

Tôi đã đẩy tinh thần chiến đấu lên cao đến đỉnh đầu và sau khi vào lớp nhận được tin: hôm nay Nhất Chi Mai nghỉ học thì tinh thần tụt xuống đến gót chân.

Cả buổi học tôi cứ ngồi vật và vật vờ như con gà dừ. Trong đời học sinh của tôi chưa có ngày nào tẻ nhạt như hôm nay. Đây có được gọi là trải nghiệm buồn chán không nhỉ?!

Tâm trạng tụt dốc không phanh. Cái Trang biết vậy nên hết ca học chiều nó liền lôi tôi đi chơi khắp thành phố đến gần tối. Trước khi về tôi tranh thủ vào siêu thị mua đồ dự trữ. Chủ yếu là đồ ăn vặt và kem. Ăn thế chắc không chết được.

- Không sợ béo hử mà? – Cái Trang nhìn hai cái túi to bự trên hai tay tôi.

- Không. – Tôi vui vẻ đáp – Mấy ngày thôi mà.

- Thôi tao mặc kệ mày. – Rồi nó đem ra một gói giấy nho nhỏ và cười ma mãnh – Ngày mai sẽ có trò vui.

Tôi nhìn gói giấy đó chăm chú đoán xem bên trong đó là là cái gì.

- Gì đấy?

- Thuốc xổ. – Cái Trang trả lời rõ ràng.

Tôi liền xua tay. Tôi không thích trò này vì... độc ác quá.

- Chẳng hay. – Tôi trẻ môi.

Cái Trang đập tay lên vai tôi. Nó quát thẳng vào mặt tôi.

- Tội của mày là quá lương thiện nên mới bị Nhất Chi Mai chơi xỏ hết lần này đến lần khác. Tỉnh lại đi. Mày ác thêm chút không được à?

Tôi ngơ người. Lương thiện cũng là cái tội? Vậy độc ác mới là không có tội hử?

- Tao thấy làm thế hơi quá.

Bốp!

Nó liền giơ tay đánh vào lưng tôi, muốn rụng rời cả xương xẩu luôn. Cái Trang nhìn tôi bằng con mắt chán đời.

- Mày nghĩ lại xem cô ta đã chơi đùa mày thế nào? Chút thuốc xỏ này chẳng là gì so với mấy trò cô ta đã gây ra ày cả. – Nó hùng hổ tuyên bố – Mày không dám thì để tao ra tay.

Tôi biết Nhất Chi Mai đã gây ra những gì cho tôi. Nhưng cứ tưởng tượng đến khuôn mặt xanh lét và thân hình khố sở chạy ra chạy vào nhà vệ sinh của Nhất Chi Mai là tôi lại thấy hơi... bứt rứt. Haizz... Tôi nhân từ quá rồi...

- Mai gặp lại. Tao về đây.

Tôi xách hai chiếc túi nặng trĩu lên xe buýt.

Về đến nhà thì tối om. Chỉ còn ánh sáng yếu ớt từ ngoài phố hắt vào. Mới hôm qua thôi nhà tôi và nhà tên Huy còn rộn ràng từng bừng mà hôm nay đã vắng tanh. Nghĩ lại thì chuyển về nước thăm tên Huy lần này của gia đình tên Huy cũng không đến nỗi nào, họ không bày ra nhiều trò gán ghép và tôi thì may mắn không bị họ “chơi” cho lên bờ xuống ruộng. Quá nhẹ nhàng so với những lần trước.

Tôi vô thức nhìn sang nhà tên Huy. Nhà tối om. Cậu ta về quê rồi còn đâu.

Lòng trống trải thấy lạ.

Tôi đặt hai túi đồ xuống và lấy chìa khóa mở cổng, bước vào rồi khóa cổng lại luôn. Vào nhà, và cũng khóa cửa ngay lập tức.

Vì ở nhà một mình nên tôi cũng chẳng xuống bếp nấu cơm. Đồ dự trữ tôi đã mua đầy đủ và chỉ còn bóc ra và xơi luôn.

Sau khi giải quyết xong đồng bài tập loãng ngoằng tôi lôi xấp giấy thần thánh chị Liên tặng ra. Trả lời nhanh và gửi đến tòa soạn càng nhanh càng tốt, cơ hội trúng giải sẽ càng cao. Hạn chót là mười bốn ngày nữa.

Cả vài trăm câu hỏi, không hề dễ nuốt chút nào. Tôi phải vừa tìm kiếm trên Google và tự vắt óc ra mà suy nghĩ. Tốn hại chất xám quá. Nhưng vì tương lai tươi đẹp phía trước, tôi sẽ làm được.

Mấy anh đẹp trai hãy chờ em...

Ở một nơi nào đó có người đang nằm trên giường đặt tay lên trán và suy nghĩ : “Không biết con ngốc ấy đang làm gì... và có nhớ mình không nhỉ?”

24. Chương 24: Thuốc Xỏ

Điện thoại rung trên bàn báo cuộc gọi đến. Tôi đưa tay vợ lấy điện thoại và áp lên tai.

- Alô!

Nhân lúc đợi người ở đầu dây bên kia lên tiếng tôi xúc một thìa kem bỏ vào miệng. Thật tuyệt vời...

- Kem ngon không? – Người bên kia hỏi, giọng rất là quen.

- Ngon!

Tôi vội im miệng. Tên Huy gọi điện cho tôi đấy. Sao cậu ta biết tôi đang ăn kem? Mẹ ơi chết con rồi!

Chắc hẳn bây giờ cậu ta đang cười đắc ý vì bắt quả tang tôi đang ăn kem. Chết toi... Mẹ tôi mà biết là đi đời.

Tôi vội đổi chủ đề khác, rống vào điện thoại.

- 11 giờ rồi đấy. Muốn gì hả?

Tên Huy vẫn điềm đạm nói tiếp.

- 11 giờ cậu vẫn ăn kem. Tớ có nên tốn chút sức lực đi báo tin với mẹ cậu không nhỉ?

- Cậu... không được nói. – Giờ này mà tôi ở cạnh cậu ta là tôi sẽ xử lý cậu ta luôn.

- Không có tớ ở nhà cậu tự do quá nhỉ? Hạnh phúc lắm đúng không? – Giọng điệu cậu ta nghe sao mà gióng Nhất Chi Mai thế không biết.

Đêm hôm gọi điện chỉ để uy hiếp tôi. Đã thế còn nói mỉa tôi như kẻ thù. Tên này chẳng có gì tốt đẹp cả. Thế mới bảo tôi bị não mới thích cậu ta.

- Ủ, tự do lắm. Tớ quá là hạnh phúc ý. Cậu cứ ở đấy luôn đừng về nữa. – Tôi bực, mắng xa xả vào điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên im lặng. Bị tôi mắng nên mắc họng luôn rồi à?!!

Vài giây sau xuất hiện một giọng nói mềm mại vọng từ điện thoại : “Mợ Hân đúng không cậu? Cho cháu nói chuyện với mợ ấy đi!”. Thằng bé Minh Vũ đấy, bỗng dưng thấy nhớ nó quá.

Tên Huy không lên tiếng, tôi mở liền miệng trước.

- Cậu để thằng bé nghe điện thoại đi. Tớ nhớ nó quá.

- Không! – Cậu ta lạnh giọng. Có vài phần tức giận.

- Cậu...

- Ngủ đi!

- Tớ chưa...

Tút! Tút! Tút!

Tức quá. Cậu ta dám đập máy khi tôi còn chưa nói xong. Tôi chỉ biết ôm hận mà nhìn màn hình điện thoại tối om. Hôm nay tên Huy có vấn đề. Chẳng biết cậu ta khó chịu chỗ nào mà lôi tôi ra làm cái cống rãnh để xả hận. Càng nghĩ càng thấy phần nộ.

Ở một nơi xa xa nào đó. Cậu ấy bị mắng liền giận cá chém thớt xách cổ bé Minh Vũ ra khỏi phòng. Con ngốc đấy nói nhớ thằng bé, thế cậu để ở cái xó nào? Lại còn bảo không có cậu con ngốc ấy tự do và hạnh phúc lắm. Nó muốn cậu ở quê luôn đừng về. Càng nghĩ càng bức xúc, cậu nhất định phải về để xử lý nó.

Và thế là có hai con người tự ôm bực tức đi ngủ.

Nắng trải dài trên mặt đất. Gió thổi mát lạnh. Thành phố nhộn nhịp đông đúc đầy tiếng ồn.

500 met nữa thôi...

Mồ hôi lấm tấm trên trán...

Tóc tung bay theo từng bước chạy...

Tôi đi học một mình, chắc chắn rồi. Kể ra hai hôm nay không có tên Huy đi bên cạnh cũng thấy hơi vắng. Và trên tất cả là tôi sắp muộn học rồi. Tôi dậy muộn, lỡ chuyến xe buýt nên chỉ còn cách là chạy thực mạng đến trường.

Quỷ tha ma bắt nhà nó!

Bình thường thì sáng nào tên Huy cũng sang gọi tôi dậy. Cậu ta về quê rồi thì không có ai gọi tôi dậy đi học nên tôi ôm chăn đến gần bảy giờ mới vùng dậy.

Tôi đã quen dựa dẫm vào tên Huy, nhưng lỗi cũng ở cậu ta mà ra, ai bảo cậu ta cứ thích tạo điều kiện cho tôi dựa dẫm cơ. Mà sao tôi phải nghĩ đến cậu ta làm gì chứ, tối qua cậu ta còn dám lên giọng đe dọa tôi, làm tôi ôm cục tức đi ngủ, không biết bị tôi mắng thế cậu ta có ầm ỨC rồi đi kể lể với mẹ tôi không nhỉ?

Thôi... thôi... bỏ đi. Dù mẹ tôi có biết thì cũng chẳng thể vượt mấy trăm cây số về nhà chỉ để mắng tôi một trận thôi đâu.

7:14 am

May quá... tôi vẫn kịp... chưa bị lôi vào phòng giám thị uống trà miễn phí.

.

Lớp học vẫn vui nhộn như ngày nào. Ô kìa, Nhất Chi Mai đi học rồi. Cô ta có vẻ rất tươi tắn.

Tôi vừa đến chỗ cô ta liền quay xuống khích bác.

- Vui chứ? À quên... Tớ nên dùng từ mát mát mới đúng. Minh Huy của cậu về quê rồi cậu thấy thế nào?
- Chẳng thế nào cả. – Tôi nhún vai – Cậu không thấy là tớ luôn tràn đầy sức sống à?
- Thế hôm trước tắm mưa có thấy phấn khích không? – Cô ta cười giễu cợt. Tôi chưa quên vụ đó đâu đấy.
- Cậu nên thực hành để cảm nhận.
- Thôi. – Cô ta phẩy tay – Tớ chẳng rảnh như cậu đâu.

Tôi nở nụ cười ngọt ngào.

- Nhắc mới nhớ. Hôm qua cậu nghỉ học làm tớ nhớ cậu quá. Một ngày cậu không đi học làm tớ thấy thật là một mất mát lớn lao.
- Giả dối.

Cô ta cong cớn cái môi và quay lên.

.

Vài tiết học từ từ trôi qua...

Tôi buồn ngủ đến nỗi hai mí mắt như sắp đổ sụp xuống. May thay là có Nhất Chi Mai tỉnh thoảng lại ngoái cổ xuống và khinh khỉnh nhìn tôi làm tôi cũng phải tỉnh táo để không bị cô ta chơi xỏ.

Cái Trang thì cứ hí hửng, lâu lâu lại ngâm nga hát. Đúng là con dở hơi.

Nó bảo hôm nay nó sẽ tổ chức một cuộc phản công Nhất Chi Mai với quy mô lớn. Cụ thể là gói thuốc xỏ hôm qua nó khoe tôi. Không biết là nó định cho Nhất Chi Mai uống kiểu gì.

Cuối cùng cũng đến giờ ăn trưa...

Căn teen chật ních và ồn ào.

- Mà bảo mà ra tay nhưng sao chưa thấy động tĩnh gì? – Tôi thắc mắc.
- Mà đúng thật là... Hành động thì cũng phải có đủ điều kiện thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Bây giờ tao đã có thiên thời và địa lợi nhưng chưa có nhân hòa.

Tôi gật gù nghe nó nói. Rồi đột nhiên nó nhìn tôi chằm chằm, hai mắt sáng long lanh như kiểu chó nhìn thấy xương. Tôi nuốt nước bọt ừng ực. Con này muốn giở trò gì nữa đây? Mấy cái trò nó bày ra không làm tôi đau tim chết thì cũng thân tàn ma dại.

- Nhìn xong chưa hả mà? – Tôi vỗ vỗ lên mặt nó.

Cái Trang cười gian manh. Nó hỏi lại tôi, giọng nhỏ chỉ đủ tôi và nó nghe thấy.

- Mà có biết Nhất Chi Mai thường làm gì sau khi hết giờ ăn trưa không?

- Mua một chai trà xanh lên lớp. – Tôi trả lời nhanh.

Tôi cũng hay để ý đến Nhất Chi Mai. Gần như ai tôi cũng để ý một chút, thói quen thôi. Cô ta thường uống trà xanh... Ấy... Đừng bảo là... Tôi mở to mắt nhìn cái Trang, nó vẫn cười như thế.

- Mà hiểu ý tao rồi đúng không?

Tôi gật.

- Thuốc xổ... Là ở chỗ đó đấy...

- Mà định bắt tao bỏ thuốc vào chai nước đấy hả?

- Không. – Mặt nó nghiêm túc – Tao chỉ cần mày làm điều kiện nhân hòa thôi.

- Là sao?

- Thế này nhé. Mà dắt cô ta đi đâu đó, tao mặc kệ mày và cô ta có đâm đá hay móc máy nhau, chỉ cần cô ta rời khỏi lớp là được.

Tạm thời hiểu ý. Nó muốn tôi kéo Nhất Chi Mai ra chỗ khác để nó thuận tiện trong việc đầu độc... à không... ra tay với Nhất Chi Mai bằng tí thuốc xổ đó.

Thấy bản mặt lưỡng lự của tôi cái Trang liền bồi cho thêm mấy câu.

- Mà còn ngẫm nghĩ cái gì nữa? Làm theo lời tao đảm bảo thành công.

Nó nói chắc nịch và tôi hơi xiêu lòng. Đây chẳng phải biểu hiện tôi sắp trở nên thủ đoạn hay sao.

- Tin lời tao đi.

Tôi đành gật đầu cái rụp.

Mặt cái Trang tươi tỉnh hẳn ra.

.

Hết giờ ăn trưa...

Như thường lệ Nhất Chi Mai sẽ mang một chai trà xanh lên lớp. Tôi nghe theo cái Trang cũng đi sau cô ta về lớp.

Cô ta dường như chẳng thêm bận tâm đến tôi.

Mở miệng nói gì để có tính thuyết phục đủ lôi kéo cô ta ra ngoài?

Cách thứ nhất : khều vai Nhất Chi Mai một cái rồi hất hàm hướng ra ngoài cửa.

Bỏ. Tôi không có tố chất của xã hội đen.

Cách thứ hai : không cần mời mọc bằng miệng, trực tiếp dùng tay túm cổ Nhất Chi Mai lôi ra ngoài.

Càng không được. Tôi là học sinh chứ không phải lưu manh.

Cách thứ ba: khoan tay trước ngực, mặt vênh lên song song với trời và ra lệnh với Nhất Chi Mai : “Lên sân thượng”.

Bỏ. Khả năng của tôi không đủ để điều khiển cho cô ta mà tôi cũng chẳng phải côn đồ.

- Tớ muốn nói chuyện với cậu.

Nhất Chi Mai mở lời trước.

.

Sân thượng tràn đầy nắng gió.

Nhất Chi Mai đứng dựa lưng vào thành lan can và hướng mắt nhìn tôi.

- Tớ sẽ không làm mất thời gian của cậu mà vào thẳng vấn đề luôn.

Cô ta ngừng một lát xem xét biểu cảm của tôi rồi nói tiếp.

- Tại sao cậu không thích Nhật Đăng?

- Chẳng phải cậu thích thế sao?

Mặt cô ta liền đanh lại và gắt lên với tôi.

- Nhưng không công bằng với anh ấy. Nhật Đăng thích cậu.

- Là tớ có lỗi.

Nhất Chi Mai lườm tôi như miệt thị. Tôi biết vấn đề này chẳng phải nhỏ nhoi gì, một phần lỗi là do tôi, còn một phần là của Nhật Đăng, anh ấy biết tôi chỉ thích vẻ ngoài mà anh ấy vẫn thích tôi.

- Nói chuyện với cậu làm tớ muốn phát bực.

- Nói chuyện với cậu cũng chẳng có gì hay ho. – Tôi lườm lại.

- Cậu...

Nhất Chi Mai mím môi và bỏ đi, thuận tay đóng rầm cánh cửa lại một cách bạo lực.

Không biết cái Trang đã xử lí xong cái chai trà xanh của cô ta chưa. Tôi đang bắt đầu thù hằn Nhất Chi Mai rồi đấy. Nhật Đăng và tôi đã chấm dứt, quá tốt cho Nhất Chi Mai, vậy mà cô ta còn đem tôi ra mà xét nét. Đáng nhẽ ra tôi không nên hiền như thế, để cô ta có đà “chơi” tôi. Từ nay phải độc ác hơn mới được.

.

Vào lớp đã thấy cái Trang ngồi tí ta tí tón vờ vờ. Nhìn nó phần khởi thể chắc là xong rồi. Giờ chỉ cần ngồi chờ kết quả.

Tôi ngồi sau và lâu lâu lại đưa mắt xem biểu hiện của Nhất Chi Mai.

Mười phút sau khi Nhất Chi Mai uống xong chai nước : cô ta vẫn bình thường.

Năm phút sau... ngon lành cảnh đào... Cô ta đã dính chường. Đầu hơi cúi và tay trái ôm lấy bụng.

Năm phút sau nữa... Xác định kế hoạch thành công... Nhất Chi Mai đã gục xuống bàn và tay ôm chặt bụng.

- Thưa cô.... Em xin ra ngoài!

Nhất Chi Mai đứng dậy và còn chưa kịp nhận cái gạt đầu của cô giáo đứng trên bục giảng cô ta đã lao ra ngoài với tốc độ tên lửa.

Thấy cô ta như thế cái Trang cúi mặt xuống bàn cười khùng khục như con dở hơi. Tôi chỉ biết ngồi thừ ra một đống. Nói hử hê thì cũng không hẳn, mà nói xốt thì càng không. Nói chung là thấy đáng đời....

Có thể cái Trang đã cho quá liều. Nhất Chi Mai đã một đi không trở lại suốt ba tiết học của ca chiều.

- Có khi nào cô ta nghèo rồi không?

Tôi hơi lo và cái Trang liền mắng vào mặt.

- Thuốc xổ thôi, không chết được đâu. Tao đã bảo mày bao nhiêu lần rồi, mày ác thêm một tí đi.

- Ồ. Biết rồi.

Mặt nó giãn ra.

- Huy đi rồi mày có nhớ không?

- Không. Sao tao phải nhớ? – Tôi bĩu môi.

- Ấy ấy... Nghe như kiểu mày bực tức tên Huy vậy.

- Không có. – Tôi chối.

Nó cầm lấy bàn tay tôi và vuốt ve, hai mắt sáng như mắt dê cừ. Sờ cả gai ốc.

- Bạn bè như tao với mày thì có gì để giấu chứ. Cứ nói đi.

Tôi hừ một tiếng rồi cũng than vãn với nó.

- Tối qua tao thức khuya ăn kem, tên Huy gọi điện về và bắt quả tang...

- Stop! – Cái Trang vội chen ngang – Sao cậu ta biết mày đang ăn kem?

- Thì đó đó... Tao còn nghĩ tên Huy có siêu năng lực cơ mà. Thế rồi cậu ta dọa nạt tao là đi bảo với mẹ tao. Tao liền mắng cậu ta.

- Nên cậu ta mới giận mày?

- Không đúng, bình thường vẫn hay thế mà cậu ta có giận bao giờ đâu.

- Kể tiếp đi.

- Tao còn bị cậu ta mĩa mai, nào là không có cậu ta tao tự do hạnh phúc lắm hả. Tao liền bảo đúng như thế đấy. Rồi tao nghe thấy giọng thằng Minh Vũ léo nhéo cạnh tên Huy nên tao bảo cậu ta cho tao gặp thằng bé, tao nhớ nó lắm. Tên Huy nghe xong thì vô duyên quát tao đi ngủ rồi cúp máy luôn. Quá là điên mà.

Tôi thở dài và đưa mắt một cái đã gặp đôi mắt như muốn giết người của cái Trang. Nó đang bực mình thay tôi. Lí tưởng lớn gặp nhau rồi.

- Mày điên thì có. – Cho tôi rút lại câu ở trên – Mày chỉ nói nhớ bé Vũ thôi hả?

- Chứ chẳng nhẽ tao nói nhớ mẹ tao lắm rồi nhờ tên Huy gửi lời hộ à?

- Mày ngu lắm Hân ạ! – Nó đưa tay ôm lấy mặt như bắt lặc – Sao mày không bảo nhớ cậu ta???

- Tao có nhớ đâu.

- Thật?

Tôi im lặng nhìn cái Trang. Muốn gạt đầu một cái mà không thể.

Nó rút lên.

- Đó là vấn đề đấy. Tên Huy ghen với bé Vũ. Mày bảo nhớ cậu ta thì đã êm đẹp rồi. Mày lại còn bảo là mày hạnh phúc khi không có cậu ta. Cứ ngồi đấy mà thở dài thườn thượt đi.

Nó ca cho tôi nghe xong thì bỏ về chỗ. Cuối cùng thì lỗi là tại tôi không bảo nhớ tên Huy và tôi thì tự ôm bực tức vô cớ. Tên Huy thì có cớ bực tức? Mà sao cậu ta lại đi ghen với cả thằng bé Minh Vũ làm gì chứ? Không lẽ cậu ta thích tôi?

Lại vấn đề “thích” hay “không thích”, đầu đầu chết đi được. Không biết cậu ta có thích tôi không nhỉ? Thôi nào... Tại sao tôi phải quan tâm đến điều đó??!

Tên Huy cũng thật là... Cứ như là trẻ con vậy.

.

Tiết học thứ tư của ca học chiều...

Nhất Chi Mai đã trở lại và thảm hại hơn xưa.

Mái tóc vừa nãy còn thẳng mượt giờ đã rối xù. Bộ đồng phục nhăn nheo như giẻ rách. Mặt mũi bơ phờ xanh lét. Giống y con ma nữ trong phim Cô gái chết trôi tôi vừa xem vài hôm trước. Đặc biệt là cái dáng đi, thọt không ra thọt mà què cũng chẳng ra què, đúng chính xác là dáng đi cà nhắc.

Lũ bạn học trong lớp tròn mắt chớp chớp vài cái nhìn cô ta. Vài giây sau là cả tiếng cười râm rộ vang lên.

- Nhất Chi Mai à! Cậu tính hóa trang ngày Halloween đấy hả?

- Còn vài tháng nữa cơ mà...

- Không sao. Thỉnh thoảng đổi mới phong cách tí cho nó lạ mắt.
- Hóa ra cậu tốn ba tiết học chỉ để hóa trang. Phục cậu ha.
- Muahahaha... Mắc cười quá...

- ...

Nhất Chi Mai hằm hằm đi về chỗ. Tiện thể ngẩng đầu lườm về mặt tươi tắn và tràn trề sung sướng của tôi. Cô ta lấy cặp và bỏ ra khỏi lớp trong tiếng cười đùa xôn xao của bọn cùng lớp.

Kết thúc thế này thôi hả?

Cái Trang cười lên cười xuống vô cùng hả hê. Con này cũng đã man gớm. Đây gọi là cảm giác trả thù thành công hả?

Mấy đứa cùng lớp mà biết nó chơi trò hạ độc Nhất Chi Mai bằng thuốc xổ thì đi đời luôn cái hình tượng lớp trưởng gương mẫu của nó.

.

Tối...

Có rất nhiều việc cần phải làm. Điển hình là làm bài tập về nhà, trả lời vài trăm câu hỏi hại não vì chuyến đi Hàn Quốc, và còn một việc quan trọng không kém : gọi điện cho tên Huy.

Tôi sẽ không điên loạn đến mức đi nói mấy câu cái Trang gợi ý như “Tớ nhớ cậu đến tan nát cả con tim” hay “Cậu mau về đi, một mình tớ buồn lắm” cho tên Huy nghe. Cậu ta không chửi tôi điên mới là lạ.

Chủ đề của cuộc gọi ngày hôm nay là hỏi tội.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối...

- Tớ đây. – Tên Huy trả lời nhẹ nhàng.
- Cậu trẻ con hay sao mà đi ghen với thằng bé Minh Vũ hả?
- Cậu đang nói cái gì vậy?
- Còn nói gì nữa... chẳng phải tớ qua cậu bực tức chỉ vì tớ nói nhớ thằng bé à?
- Ủ. Rồi cậu sẽ nói nhớ tớ chứ?

Tôi ngập ngừng. Tên Huy như vẫn chờ đợi.

- Đừng mơ đến chuyện đó.

Tôi tắt máy và sau đó mới nhận ra là tôi chưa hỏi tội cậu ta xong. Bị đăng trĩ mất rồi... Tôi già rồi... Chỉ vì một câu nói của tên Huy mà quên hết cả mấy câu sẽ nói với cậu ta mà tôi đã chuẩn bị sẵn.

Sẽ không có lần sau... Tôi sẽ không gọi cho cậu ta lần nào nữa...

Và thế lại lại thêm một đêm ôm tức giận đi ngủ...

25. Chương 25: Si-ca-vâu Và Bốn Mắt

Hậu quả của việc chưa hỏi tội xong đã đập máy là thao thức đến đêm chỉ vì tức. Kéo theo nó là cả tá vấn đề kèm theo. Ví dụ như là tôi bán luôn giấc ngủ quý giá của mình chỉ để nghĩ về chuyện “thích” hay “không thích”, tên Huy - cậu ta rất giỏi làm sao nhăng tâm trí tôi, và rồi vì thế nên tôi không thể tập trung suy nghĩ để trả lời câu hỏi.

Hơn tất cả là tôi quên luôn không đặt báo thức.

.

Tôi biết tôi đã muộn học.

7 giờ 20 phút

Tôi đang chạy trên đường và đếm xem còn bao nhiêu mét nữa mới đến trường. Bây giờ tôi dám chắc là cái cổng trường tôi đã đóng bởi bàn tay của ông thầy bảo vệ và cộng sự của ông ta chẳng còn ai khác là thầy giám thị. Khả năng lọt qua cổng trường mà vẫn nguyên vẹn của tôi là 1%. Đây là trường hợp may mắn. Còn nếu không may mắn thì bị sặc cho vài trận, vinh dự được mời lên phòng giám thị và phải vận động neuron thần kinh để viết ra cái bản kiểm điểm mùi mẫn và đau thương để chứng minh rằng mình đang cảm thấy rất có lỗi.

Đến cổng trường...

Tôi chống tay lên gối mà thở hồng hộc. Bài tập thể dục buổi sáng kết thúc. Dám bảo là nếu hôm nào tôi cũng ở trong tình trạng này sớm muộn gì tôi cũng thon thả hẳn ra, kiểu thon thả mà có họ hàng với sào tre ấy, teo tóp thế đó.

Thực tế trước mắt tôi là cái cổng đang mở. Đang mở thật đấy. Tôi phải dụi mắt mấy lần mới chắc chắn là mình không nhìn nhầm.

Cho dù tôi có dậy muộn và trễ chuyến xe buýt thì tôi vẫn rất tỉnh táo trong việc xem đồng hồ. Rõ ràng đã vào học, biểu hiện là sân trường vắng tanh, lớp học im lặng. Có khi nào hôm nay ông thầy bảo vệ vì tuổi tác nên mắc chứng đáng trị quên không khóa cổng. Hoặc là ông thầy giám thị bị đột tử chẳng.

Tôi không nên phân tích về vấn đề này thì hơn. Ông trời đang giúp tôi, thật không uống công khi hơn mười mấy năm sống trên đời tôi thành tâm tích đức.

Rủi ro có thể xảy ra bất cứ lúc nào vì vậy tôi cần phải dốc hết sức lực để không xảy ra sự cố không mong muốn. Tôi liền lôi khẩu trang ra đeo, tóc đang thả thì buộc lại một cách sơ sài, lát nữa thoát nạn rồi thả ra tiếp rồi gỡ cái khẩu trang ra, đểch đứa nào biết tôi là con nào luôn.

Hóa trang xong xuôi là đến công đoạn hành động. Tôi ngó trước ngó sau để đảm bảo là ông thầy bảo vệ và thầy giám thị không phục kích ở đâu đó và tôi sẽ là đứa xấu số bị bắt.

Rồi... rồi... Có vẻ an toàn. Tôi liền ngẩng cao đầu mà thản nhiên bước qua cổng. Tự tôi cũng thấy mình hơi bị ảo tưởng sức mạnh, bộ dạng thì rõ giống trộm mà dáng đi rất hiên ngang. Giả dụ như tôi được tặng danh hiệu gì đó chắc chắn là tôi sẽ nhận được danh hiệu “Nữ sinh bản lĩnh của năm”. Thử hỏi xem có mấy ai can đảm như tôi. Chỉ trách là nhà nước chưa phong tặng cho cái danh hiệu “Anh hùng lực lượng vũ trang nhân dân” ngay khi tôi vượt qua cái cổng trường... hề hề...

- ĐỨNG LẠI!

Tôi giật thót.

Cái giọng ồm ồm vệt đục này không phải của ông giám thị thì còn ai vào đây nữa. Tôi quay lại và ông thầy cũng đang nhìn tôi.

Máu huyết lưu thông... tôi vội co giò lên mà chạy. Tôi còn quên mất là lớp mình nằm ở vị trí nào mà cứ chạy bừa đi.

Ông thầy giám thị đúng là liều mạng. Sức khỏe tôi dồi dào thì không nói làm gì, nhờ đâu ông thầy mắc bệnh tim hay huyết áp cao thấp gì gì đó, đang sung sức đuổi tôi thì lẩn đằng ra chết thì tôi chả thành tội đồ rồi còn gì.

Dù sao tôi cũng chỉ là một học sinh nhỏ bé không đáng bị ông thầy đuổi cùng giết tận như thế. Tôi đã chạy cả vòng cái sân trường to vật vờ. Tôi và ông thầy đang chơi trò rượt đuổi như Tom và Jerry, tất nhiên tôi là Jerry.

Tôi quẹo trái, ông thầy cũng quẹo trái, tôi quẹo phải, ông thầy cũng quẹo phải. Bực mình tôi liền chạy theo đường zích zắc, tôi xem trên TV nó bảo là chạy kiểu này lừa được cá sấu, ông thầy giám thị rõ ràng là người nhưng biết đâu ông ta có họ hàng xa với cái giống bò sát máu lạnh đấy thì sao.

Khoảng cách càng xa...

Tôi dốc hết tốc lực chạy ầm ầm trên hành lang và chui tọt vào lớp về chỗ của mình thở phì phò.

Ồi may quá. Tôi không bị bắt. Thấy chưa... Jerry luôn thắng... hê hê...

Hình như có cái gì gai gai. Nhưng sao lại không nghe thấy tiếng giáo viên nhỉ? Chắc là tiết tự học.

Tôi ngẩng đầu lên xem xét tình hình.

OH MY GODDD!!!

Cả trăm con mắt đang chĩa vào tôi như nòng súng sắp phát nổ. Lạnh cả sống lưng. Tôi vội ngoái cổ sang bên cạnh.

Oái... Ôi trời ơi... Tí nữa thì ngất...

Cậu... cậu ta... Thằng cha lạ mặt... đang nhìn tôi chăm chăm. Mắt tôi dán chặt vào khuôn mặt của cậu ta...

Hự... Mắt, mũi... bình thường... Miệng... Tôi phải dùng từ “vẩu” để miêu tả hàm răng của cậu ta, dễ hiểu mà nói là cái thứ dân tình hay gọi một cách hoa mỹ là “si-ca-vâu” ý.

Tôi chớp mắt vài cái... Cậu ta cũng chớp chớp...

Ồi... ối... mẹ ơi... Cậu ta đang cười kìa...

Tôi nuốt một ngụm nước bọt. Cậu ta vẫn đang cười và hàm răng đang hướng ra ngoài ánh sáng kiểu như trăm hoa đua nở. Khuôn mặt lấm tấm tàn nhan của cậu ta hơi hồng. Mặt tôi cứ dần thối ra như thế...

Thực tế mà nói là TÔI VÀO NHẦM LỚP RỒI!!!

Cậu ta, tức “si-ca-vâu” đang gần như khoe hết cả hơn chục cái răng nhấp nhô ra ngoài.

Tôi phát hoảng liền vội đứng bật dậy.

Lập tức cả đám người lạ hoắc nhìn chăm chăm tôi như thể tôi là người ngoài hành tinh và bọn chúng sẵn sàng tóm cổ tôi giao nộp cho chính phủ Mỹ.

- Hihi... Xin lỗi! Tớ... tớ vào nhầm lớp. Các... cậu cứ học tiếp đi.

Tôi cười gượng gạo và chuồn lẹ.

May mắn là tôi vẫn đeo khẩu trang. Lũ thổ dân của cái lớp lạ hoắc lạ hươ đó chắc không biết tôi là ai đâu. Lại còn cái tên si-ca-vâu đấy nữa, mồm thì cười cười đều giả mặt thì như dê cụt dọa tôi muốn ngất đi được.

Đi trên dãy hành lang vắng lặng khẳng định là không còn kẻ nào theo sau tôi liền tháo khẩu trang và thả tóc ra. Thế này mới là tôi chứ. Cái lớp điên rồ đó đúng là làm người ta phát khiếp lên được.

Bốp!

Bố ơi u đầu con...

Mẹ tôi từng bảo là đi đường thì vành mặt lên mà nhìn, đừng có cúi đầu xuống cắm cổ đi. Giờ nghĩ lại mới thấy lời mẹ chỉ có đúng.

Tôi nheo nheo con mắt vành mặt lên xem cục gạch nào đâm vào tôi, không phải tôi đâm đâu nhé.

What the hell??

Cái thứ đâm vào tôi không phải gạch hay bờ tường xi măng nào đó. Đây là CON NGƯỜI. Thằng cha đấy còn đang nhìn tôi chăm chăm nữa mới điên.

- Nhìn cái gì mà nhìn? Tránh ra!

Tôi đưa tay gạt thẳng cha đẩy sang một bên.

Cái gì nữa đây? Tôi có gạt hay đẩy kiểu gì thì thẳng cha đẩy vẫn đứng yên như chân đã mọc rễ ở sàn nhà.

Không đẩy được... Tức chí tôi bước sang bên trái... Hắn ta cũng bước sang bên trái... Tôi lại bước sang bên phải... Hắn cũng bước sang bên phải... Cứ vài lần như thế...

Tôi hết chịu nổi rồi nhé!!!

Tôi đành dùng một chiêu hèn hạ nhất là dẫm một phát lên chân thẳng cha cản đường đó. Tính tôi rảnh chơi đùa với hắn chắc. Đôi giày của hắn có mà sứt mẻ ở đâu là tôi còn lâu mới đền bù. Có trách thì trách thẳng chủ nhân của nó quá rảnh rồi đi chọc ghẹo gái nhà lành.

Tên này là đá à? Sao tôi làm gì hắn ta cũng không xi nhê? Tôi có phải thứ để thẳng cha cản đường đẩy đem về làm đồ chơi đâu. Lấy Nhất Chi Mai về chơi cùng ý, cô ta hợp chơi trò này với hắn lắm đấy.

- Này! Cậu muốn gì hả??? – Tôi trợn mắt.

- Cậu dẫm chân tôi. – tên đó đáp nhẹ.

- Ai kêu cậu cản đường?

- Đường rất rộng, tôi sao phải cản đường cậu?

Không thể tin nổi. Quá là TRỐ TRÊN mà.

Để xem nào, tôi phải nhìn kĩ cái mặt trơ tráo của thẳng cha này mới được.

Tóc đen cắt gọn gàng, môi mỏng, mũi cao, da trắng, đeo kính... Lại bốn mắt... Tên Huy cũng bốn mắt đấy, nhưng không sành điệu bằng thẳng cha này. Để tôi gói gọn lại một câu thế này : thẳng cha này đẹp theo kiểu mà thiên hạ hay bảo là “vẻ đẹp tri thức” đấy.

Thẳng này có vẻ rất tôn sùng chủ nghĩa thanh niên nghiêm túc. Quần áo thẳng thơm sạch sẽ không một nếp nhăn như người chết chuẩn bị xuống gặp Diêm Vương. Cho xin lỗi đời một lần, tôi đang tức nên đọc mồm đọc miệng lắm.

Tôi liếc thẳng cha Bốn Mắt (cứ gọi thế đi) một cái rồi bước chân sang phải toan đi về lớp.

Thêm lần nữa, tên Bốn Mắt lại cản đường tôi.

- Cậu tâm thần hả? Tránh ra! – Tôi quát.

Thẳng cha Bốn Mắt nhếch môi cười đều giả. Dù cái mặt hắn ta có đẹp đi chăng nữa thì cái nụ cười đó đã phản ánh bản chất dê xồm của hắn.

- Xin lỗi tôi đi. Cậu đâm phải tôi mà.

Cái gì cơ? Thẳng cha Bốn Mắt bảo tôi xin lỗi hắn? Còn lâu đi nhé.

- Tại sao tôi phải xin lỗi cậu? Rõ ràng cậu mới là người đâm vào tôi. Mà cậu tưởng cái bộ ngực của cậu mềm mại lắm chắc, tôi nói thật là bộ ngực của cậu gạch đá còn phải lạy. May là đầu tôi còn cứng chứ không giờ này tôi đã chấn thương sọ não rồi, đến khi đấy cho cậu thoải mái mà chịu trách nhiệm.

Hắn ta nghe chửi xong vẫn cười đều. Phát điên với tên này mất.

- Cậu nhất quyết không chịu xin lỗi? – Hắn ta cau mày.

- Không! – Tôi vênh mặt, không phải cố ý đâu, tại hắn cao quá đấy chứ.

Nếu tên này không tránh đường thì tôi sẽ dúm đầu hắn vào tường. Tôi đang nghĩ ngợi thế... một tiếng động như voi chạy rầm rầm bên tai...

Trời ơi!!

Ông thầy giám thị sát thủ đó đấy. Ông ta vẫn đang truy lùng tôi. Đồ nhỏ mọn... tha ột học sinh bé bỏng là tôi đâu có mất mát gì.

Tôi trong tình té chạy cũng chẳng được mà quay đầu lại cũng chẳng xong.

Tôi cuống cuống đẩy đẩy người tên Bốn Mắt.

- Tránh ra. Làm ơn đẩy... Nhanh lên...

- Xin lỗi đi.

- Xin lỗi.

Rồi người tôi bị tên đó kéo đi.

Tên Bốn Mắt này vô cùng rách việc. Giả sử như là tên Huy bắt gặp tôi trong trường hợp này chẳng hạn, cậu ta sẽ không lăm lăm như thế mà lôi thằng tôi đi trốn. Nghĩ lại thì tên Huy tốt đẹp gấp trăm lần tên Bốn Mắt này.

Chẳng biết hắn ta định lôi tôi vào cái xó xỉnh nào. Chỉ biết là tôi đang chạy không kịp và khi chuẩn bị hôn đất thì hắn ta lại kéo tôi lên.

Mất một lúc chạy như ma đuổi hắn mới thả tôi ra. Tên Bốn Mắt đáng chết. Tôi mà bị bệnh tim thì chết lâu rồi. Hắn làm như ai cũng chân dài và sức rộng như hắn ấy, làm tôi mệt bỏ hơi tai.

Tôi nằm nhoài trên nền cỏ. Tim vẫn đập thình thịch vì mệt do chạy đường dài, mặt nóng hừng hực. Đây là sân sau trường.

Bây giờ mới kịp để ý là hôm nay trời đẹp. Có nắng, có gió, có mây.

Đánh mắt sang trái...

Tôi vội vùng dậy.

Thằng cha Bốn Mắt đẩy dấm dỉ sát mặt hắn vào mặt tôi.

- Biến thái!

Hắn ta nhếch môi cười.

- Tôi sẽ giở trò biến thái với cậu đấy. Tin không?

Dê xồm giở trò biến thái mà cũng thông báo trước hả? Không sợ người ta đâm vỡ mặt à? Liều chết ghê ha.

- Tôi chẳng thừa hơi chơi với cậu.

Tôi phui phui cái váy đồng phục và đứng dậy. Bước được hai bước tôi đã bị kéo ngược lại.

- Cậu bỏ tôi ra. – Tôi gào toáng lên.

Tình hình hiện giờ là tôi đang ngồi trong lòng cậu ta và tay chân quơ loạn xạ. Thằng cha Bốn Mắt cũng biến thái quá thể. Hắn dấm dùi cái cánh tay cứng còng của hắn kiềm chặt tôi.

- Bỏ ra để tôi vào học.

Mặt tôi đỏ bừng bừng, miệng không ngừng gào thét. Tay đâm vào cái quả ngực gạch đá còn phải lay của hắn.

Hắn ta nhanh tay túm chặt cổ tay tôi đến đau nhức.

- Cậu đánh tôi cũng vô ích. – Hắn nói bên tai làm tai tôi cứ thấy ngứa ngứa.

- Tôi đã xin lỗi cậu rồi. Vậy nên giữa tôi và cậu không nên dây dưa với nhau. Tôi không thích.

Tôi đang nói chuyện rất nghiêm túc và cố giữ bình tĩnh để không chửi rửa hắn. Thế mà thằng cha Bốn Mắt nó còn cười tươi rói.

- Tôi đâu có chấp nhận lời xin lỗi của cậu.

- Cậu...

- Vì vậy tôi thích dây dưa với cậu.

Tôi đây đang rất là bức và muốn đút hủn cục gạch vào mồm thằng cha Bốn Mắt này. Có ngày tôi sẽ xách cổ hủn đến bác sĩ nha khoa nhổ hết cả hàm răng của hủn xem còn dám hé môi ra cười cợt không.

- Cậu rửng mỡ vừa thôi. Tôi chẳng rảnh rồi gì mà dây dưa với cậu. Cậu thấy cậu tốt đẹp lắm hả??? Tôi chưa từng gặp thằng con trai nào đòi bại và thần kinh như cậu.

- ...

- Tôi hiền lành lắm đấy. Nhưng gặp cậu thì xin lỗi luôn nhé, cái hành động của cậu làm tôi thấy ghê chết đi được. Với đứa con gái nào cậu cũng đối xử như thế này hả???

- ...

- Mặc kệ mấy đứa đó có thích hay không. Tôi cực kì ghét cái thể loại hành hạ này của cậu.

Tôi nói một hơi dài.

Hủn vẫn nhìn tôi như thế, sắc mặt không hề thay đổi.

- Cậu mắng xong chưa?

- Chưa. Cậu tưởng cậu đẹp mã thì tôi thích à? Cậu mau thả tôi ra. Cậu thích bùng học thì tự đi mà bùng. Nhà tôi nghèo lắm, tôi phải học...

Hủn ta bất ngờ kéo tôi lại gần và hôn lên má tôi.

Cái quái gì vậy???

Bốp!!!

Tôi giơ tay đánh vào má tên Bốn Mắt và nhanh thoát khỏi vòng tay hủn. Tay kì cọ cái chỗ vừa bị hủn hôn đến mức đau rát.

Thằng cha Bốn Mắt cười nửa miệng. Và cái bản mặt trông hết sức vô lại.

- Cậu có cá tính mạnh đấy.

Tôi tức giận. Trông cái vẻ ngoài ưu tú thế mà bên trong một màu đen tối. Khoa học vẫn chưa chứng minh người đẹp đều tốt tính, nhờ hủn mà cái lòng tôn thờ “cái đẹp là trên hết” của tôi vơi đi vài phần.

- Cậu đúng là tên bệnh hoạn. Tôi mới gặp cậu chưa đầy mười lăm phút mà cậu đã sàm sờ tôi.

- Thì có sao? – Hủn ta đứng dậy.

- Một cái tát vẫn chưa đủ...

- ...

- Cậu quá đáng lắm. Tôi chẳng quen biết gì cậu, thậm chí ngay cả cái tên tôi còn không biết. Cậu là cái gì mà muốn làm gì tôi thì làm? Tôi không bao giờ muốn gặp lại cậu.

Nói xong tôi vội quay lưng bỏ chạy phòng trường hợp thằng cha đó sẽ kéo cổ tôi lại.

Hủn ta còn rất mặt dày nói với theo.

- Trịnh Minh Kỳ. 11A8. Cậu hãy nhớ lấy. Tôi sẽ làm phiền cậu dài dài...

.

Về lớp trong tâm trạng bức bối và khó chịu.

Tôi chẳng thể nào mà thoải mái nổi. Chỉ muốn đem ai đó về xả giận cho đỡ tức.

Thằng cha Bốn Mắt hay Trịnh Minh Kỳ gì gì đó. Lần sau chỉ cần thấy cái bóng hủn thôi là tôi sẽ chạy biến. Hủn còn hùng hổ tuyên bố sẽ làm phiền tôi dài dài, về nhà tôi phải thuê vệ sĩ mới được, biết đâu hủn bày trò là tôi nát đời.

.

Tiết tự học...

.

Tôi thiếu nảo về lớp trong ánh nhìn của mấy chục đôi mắt. Bọn nó mà biết tôi đã chạy vào nhầm lớp và gặp phải tên si-ca-vâu dê xồm đó thì xấu hổ phải biết.

Nhất Chi Mai không đi học.

Có lẽ cái Trang chắc đã cho quá liều nên đến hôm nay cô ta không đi học nổi.

Không có Nhất Chi Mai, không có tên Huy... Buồn ơi là buồn...

...

26. Chương 26: Trò Đùa Quái Thai - Giam Cầm

Một ngày tẻ nhạt từ từ trôi qua... từ từ trôi...

Nhật đến nỗi tôi phải cùng cái Trang lượn lờ vài khu phố gọi là giải tỏa tinh thần.

Về đến nhà thì cũng đã hơn tám giờ tối.

Ba ngày rồi... Tên Huy về quê ba ngày rồi. Thú thật là tôi cũng hơi hơi... nhớ cậu ta. Không bị cậu ta móc máy hay dọa nạt lại thấy thiếu. Có khi nào tôi lại theo xu hướng thích được bạo hành? Ếc... tôi lại nghĩ vẩn vơ rồi đấy.

Ngồi vào bàn học mà nghĩ về cậu ta thì không hay chút nào. Phải tập trung vào, cậu ta không đáng để tôi bận tâm nhiều đến thế.

100/500 câu hỏi. Thề là tôi phải thức mấy đêm nữa mới có thể giải quyết xong 500 câu hỏi. Chuyến đi Hàn Quốc đã ở ngay trước mắt. Tôi thách thẳng cha nào vượt mặt được mấy câu trả lời của tôi. Tự đọc lại câu trả lời của mình mà tôi thấy mình thật là... am hiểu xã hội.

Với một đĩa say mê phim ảnh và thần tượng Hàn Quốc như tôi thì chuyến đi này như là nhật được kim cương từ trên trời rơi xuống. Dù chưa chắc tôi đã thắng giải nhưng cứ tưởng tượng thế đi.

Được đứng giữa thủ đô Seoul và rong chơi vài khu phố nổi tiếng giàu có như Gangnam. Ở khách sạn năm sao, mua sắm tẹt ra ở những trung tâm, lượn qua mấy công ty giải trí nổi tiếng, biết đâu may mắn lại được vào trong tham quan xem thần tượng nó được đào tạo thế nào,... và rất nhiều điều hay ho... Trời ơi!! Nghĩ thôi đã sướng điên lên rồi.

Tôi ngồi trước cái laptop rồi tự cười sung sướng... Và cái điện thoại rung lên cắt đứt mọi suy nghĩ làm tôi chỉ muốn vứt nó vào một xó. Vâng... Thằng cha Hoàng Minh Huy gọi.

- Alô! – Tôi gần như là gào vào điện thoại.

- Cậu bị sao?

- Không sao cả. Sống rất tốt. – Tôi hồ hững đáp.

- Nói dối.

- Cậu thì biết cái gì chứ. Tại cậu hết đấy.

Tôi đang nói cái gì vậy trời??

Chỉ là trong đầu thoáng qua hình ảnh tên Si-ca-vâu và thằng cha bốn mắt Trịnh Minh Kỳ. Phân tích kĩ là như này : tôi thức khuya mãi nghĩ về tên Huy -> quên đặt báo thức -> sáng dậy muộn -> trễ học chạy vào nhầm lớp -> đụng phải thằng cha Bốn Mắt bệnh hoạn và bị hấn cường hôn, suy ra là tại tên Huy.

- Tại tớ? – Cậu ta hỏi lại bằng cái giọng điệu hết sức khó hiểu.
- Ồ. Tại cậu hết đấy.
- Tớ làm gì?
- Thì cậu... – Tôi không thể nói hết ra được – Nói cậu cũng chả hiểu đâu...
- Có chắc tớ không hiểu? Đi học muộn rồi chạy vào nhầm lớp, thế thôi mà cậu cũng gào ầm lên hả?
- Cậu đúng là không hiểu gì mà. Đâu chỉ có thế, suýt nữa tớ đã bị tên dê xồm Si-ca-vâu đó dọa cho ngất, lại còn thằng Bốn Mắt đấy nữa, tên biến thái đấy dám công khai cưỡng hôn...

Tôi tuân một tràng dài sau đó chỉ nhận được sự im lặng từ đầu dãy bên kia.

Một giây...

Hai giây...

Tôi vừa chia sẻ với tên Huy cái quái gì thế?? Điền hết rồi! Muốn đâm đầu vào tường quá.

Tên Huy, cái đồ cáo già đó dám gọi chuyện lừa tôi để tôi nói ra hết. Cậu ta cũng chỉ cùng đẳng cấp với bọn Si-ca-vâu và thằng cha Bốn Mắt đấy thôi, quá xấu xa.

Im lặng thế chắc là đang tự xâu chuỗi sự việc tôi kể rồi cười khùng khục như kẻ điên đấy. Bỗng nhiên mà tôi lại thành trò cười.

- Cậu mất trí chưa đấy??

Giật nảy mình. Tên Huy mắng tôi? Chưa kịp định thần tên Huy lại tiếp tục.

- Thằng đấy cưỡng hôn cậu? Hôn vào đâu?
- Hôn... hôn vào má. – Tôi lắp bắp, cậu ta hình như đang giận chứ không phải đang sung sướng như tôi nghĩ, vậy nên tình thế rất nguy hiểm.
- Cậu thông minh lên một tí đi. Xem phim tình cảm cho lắm vào.

Sao lại mắng tôi? Việc tôi xem phim tình cảm thì có liên quan gì đến chuyện này? Vô lí...

- Cậu dám mắng tớ? Cậu nghĩ tớ thích bị cưỡng hôn lắm đấy hả? Thằng cha đấy bị ăn tát mà còn mạnh mẽ bảo còn làm phiền tớ lâu dài. Tớ còn chưa biết nên làm gì với tên đó. Cậu không biết gì thì im đi.
- Mai tớ về.

Tút! Tút! Tút!

Tất ngóm.

Điên tiết quá. Lại bị cậu ta đập máy trước.

Mai cậu ta về ấy hả? Về để mắng tôi vài trận nào là không biết tự bảo vệ rồi thì không thông minh chứ gì.

Nhưng sao cậu ta biết tôi đi học muộn và chạy vào nhầm lớp nhỉ?

Thôi đúng rồi... là cái Trang. Hôm nay tôi kể cho nó nghe nó đã cười hả hê một trận rồi. Cái miệng lắm chuyện của nó chắc lại đi kể lể giải bày với tên Huy. Sao tôi có thể quên được cái thú vui muôn thừa của nó là gán ghép tôi và cậu ta chứ. Tôi ngu đi mất rồi.

.

Vì chuyện ngày hôm qua làm tôi thấy quá ám ảnh nên tôi đã lôi hết tất cả các loại đồng hồ trong nhà có chức năng báo thức ra và đem vào phòng. Mỗi cái một nơi để đề phòng trong lúc mê man tôi sẽ tiến tất cả chúng về miền cực lạc. Sự đề phòng của tôi là đúng và chắc chắn rằng hôm nay tôi sẽ không bị muộn học vì bây giờ tôi đang ngồi trên xe buýt.

.

Nhột nhạt... Ngứa ngứa...

Hôm nay xe buýt có vẻ lạ.

Đảo mắt một vòng và...

OMG!!!

Thế giới này có thể nhỏ bé đến mức này sao?

Tôi với khuôn mặt tím tái nhìn vào tên Si-ca-vâu, hắn ta đang ngồi cạnh tôi và mắt thì nhìn chăm chăm. Thôi cái kiểu nhìn người đó đi mà... Sợ ngất bây giờ...

Tôi dịch mông sang bên cạnh cửa sổ. Tên Si-ca-vâu vẫn nhìn tôi chăm chăm.

Tôi vờ như không quen biết cậu ta nhưng cậu ta lại có vẻ như rất quen biết tôi. Hết cách... tôi lôi một quyển vở ra chắn cho tên Si-ca-vâu khỏi nhìn.

Bản mặt của tên này so với ngày hôm qua chẳng hề giảm bớt độ dè xồm. Cái ánh mắt của hắn như muốn nói với tôi rằng “Tôi biết cậu là ai rồi nhé”. Hôm qua tôi đeo khẩu trang mà, chắc tên này không biết tôi đâu.

Xe buýt chạy rất chậm... Tôi cứ thấy nó chạy mãi và chạy mãi mà chưa đến trạm tiếp theo. Muốn khóc quá. Ai đó hãy cứu tôi...

- Cậu hạ quyển vở xuống được không?

Tên Si-ca-vâu nói.

Tôi hạ quyển vở xuống.

Ồi giờ ới!! Suýt ngất... Tên Si-ca-vâu đang cười. Nụ cười theo cậu ta là thân thiện, còn theo tôi là dọa người. Tôi không nói quá đâu, thà rằng cậu ta đừng cười, cười rồi trông còn giống dê cụt hơn.

Tôi méo mặt lùi ra xa. Nhưng hai cái ghế cũng chỉ rộng chừng đó, lưng tôi dính chặt vào cửa sổ.

Khóc không ra tiếng. Tình thế tôi lúc này chẳng khác nào con thỏ bị con sói áp bức trong phim hoạt hình. Hãy đợi đấy, giống thế đó.

Mặt của Si-ca-vâu đang tiến gần đến cùng với nụ cười đặc trưng của hàm răng vâu.

Bây giờ tôi chỉ ước tên Huy về sớm, khi đó cậu ta sẽ ngồi cạnh tôi thay vì tên Si-ca-vâu, bằng không ngày mai tôi sẽ chạy bộ.

- Tớ là...

Kít!

Xe dừng.

Tôi vội vàng lao ra ngoài và chạy như bị ma đuổi. Cảm giác như vừa trốn khỏi miệng cọp.

Tôi vừa chạy vừa ngoái đầu lại xem tên Si-ca-vâu đó có đuổi theo không. May mà hắn không đuổi theo tôi mới có thể thở nhẹ nhàng một chút.

Bốp!

Trên đầu có mấy ngôi sao chạy vòng vòng...

Tôi vừa xoa cái trán vừa đưa mắt lên xem vật thể gì chắn đường tôi.

- Bốn Mắt...

Chúa ơi... Thằng cha Trịnh Minh Kỳ đấy. Tôi còn buột miệng gọi biệt danh của hắn ta do tôi đặt.

Hắn ta cúi xuống và tôi cũng cúi gằm mặt xuống đất trốn tránh.

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà. Mới sáng ra đã bị tên Si-ca-vâu dọa, bây giờ còn va phải thằng cha Trịnh Minh Kỳ. Thế mà hôm qua tôi còn bảo không bao giờ gặp lại hắn ta nữa. Ông trời sao phũ với con vậy.

Tên Bốn Mắt cứ thế mà cúi xuống. Mặt hắn gần ngay trước mắt tôi.

- Cậu vừa gọi tôi là gì?

- Bốn Mắt. – Mặt tôi nhăn như khi ăn ớt, chân lùi ra sau mấy bước.

Thằng cha đấy cười nửa miệng. Bộ dạng khốn nạn này của hắn đang tố cáo hắn là một tên giả danh tri thức. Cái cặp kính đấy tôi nghi ngờ là kính 0 độ lắm đấy.

Tôi cười gượng gạo.

- Thế nhé... Tôi... đi đây...

Tôi chuẩn bị lấy đà tẩu thoát thì đã bị thằng cha Bốn Mắt kéo giật ngược lại. Ôi cái tay của tôi... tí thì gãy.

- Cậu bỏ ra!

- Tại sao tôi phải nghe lời cậu?

Bản mặt nhếch nhác của hắn rất trêu tức người. Cho tôi chiếc dép tôi sẽ thẳng tay vả vào mặt hắn cho bớt xấu xa đi một tí.

- Ngắm kĩ khuôn mặt đẹp trai của tôi đi.

Tên này còn có thể kiêu ngạo hơn nữa không?

- Bỏ tôi ra trước khi tôi xử lí cậu. – Tôi cảnh cáo.

- Tôi muốn xem cậu xử lí tôi kiểu gì.

Tôi thăm thiết trao hắn ta ánh mắt “âu yếm” lần cuối. Sau đó giơ chân đạp vào đầu gối hắn. Tay đâm vào bụng hắn vài cái.

Tên đó vừa kịp ôm chân thì đã phải vội ôm bụng.

Tôi dễ dàng thoát khỏi tay hắn. Hô hô... Kiểu này tôi khỏi cần vệ sĩ cũng đối phó được với tên này.

- Muốn giữ chị đây à? Còn khuya nhé!

Tôi lè lưỡi và co giò chạy.

Chết thật, đi học thể này thì cũng có ngày tôi đột tử chết.

.

Hôm nay Nhất Chi Mai đi học và cô ta đang trao tôi ánh mắt thâm tình. Tôi cũng vui vẻ đối mặt lại.

- Cậu không có gì để nói với tớ à? – Cô ta hỏi.

- Nói gì? – Tôi ngơ ngác.

- Cậu đã làm gì chai nước của tớ?

- Làm gì là làm gì?

- Có ngu tớ cũng biết cậu đã bỏ thuốc xổ vào chai nước của tớ.

Tôi công nhận cô ta không ngu. Nghỉ học một ngày trông tươi tắn hơn rồi đó. Nhưng cô ta lấy cớ gì để buộc tội tôi.

- Cậu động não suy luận tí đi. Cậu toàn ở lì trong lớp tớ ra tay được chắc? Đừng có đổ tội lỗi lên đầu tớ như thế.

- Không phải cậu thì là Vân Trang. Hai cậu dám hợp tác với nhau. Giỏi lắm!

- Cậu lấy cái gì để chứng minh cái Trang đã làm gì với chai nước của cậu?

- Tạm thời... không có. Nhưng tớ sẽ tìm trò khác chơi lại các người.

Nhất Chi Mai đe dọa xong đứng đĩnh bỏ đi.

Tôi cũng muốn xem cô ta định đáp trả tôi và cái trang thế nào lắm.

.

Cả hai ca học tôi không dám lộ mặt ra khỏi lớp vì sợ lại đụng phải tên Si-ca-vâu và thằng cha Bốn Mắt. Tôi sợ bọn chúng lắm rồi. Cho tôi tiên tôi cũng không dám chạm mặt hai tên đó. Vậy là lúc rảnh rồi dù rất muốn ra ngoài chơi nhưng tôi vẫn ép mình phải cầm lấy cái điện thoại và nghịch lung tung.

Một ngày lại từ từ trôi qua...

Nắng tắt... Bầu trời một màu xám xịt chỉ còn lấp ló vài vệt đỏ hồng của hoàng hôn.

Cuối cùng cũng hết tiết cuối. Tôi như một con mèo hen uể oải thu dọn đồng hồ độn trên bàn.

- Đồ con rùa.

Nhất Chi Mai liếc mắt và cất giọng chê bai.

Tôi trợn mắt với cô ta.

- Không khiến cậu quan tâm.

- Đi về thôi, kệ cậu ấy.

Cái Trang từ đằng sau xuất hiện và lôi cánh tay tôi đi. Khi lướt qua Nhất Chi Mai nó còn không quên nguyền cô ta vài cái.

Hành lang dài vắng lặng lác đác vài bóng người. Tôi thật không thể hiểu nổi tại sao chúng nó muốn chạy về thật sớm để làm gì. Trong khi đó những đứa như tôi đối với việc tan trường thì về muộn hơn cũng chẳng là cái vẹo gì. Có thể tôi là đứa tự kỉ bẩm sinh nên mới thấy vậy, quan trọng hơn là tôi có khả năng tránh được tên Si-ca-vâu với thằng cha Bốn Mắt.

Cái Trang đi bên cạnh không ngừng tíu tít về mấy bộ quần áo. Tôi thì như người vô hình đi cạnh nó chỉ gạt cái đầu.

- Này! – Cái Trang khoác tay tôi – Cái tên Trịnh Minh Kỳ mày kể với tao đứng hạng chín đấy.

Tôi cau mày nhìn nó.

- Thì sao chứ?

- Hắn ta đẹp trai, học giỏi. Top 10 đấy.

- Top 10 thì cũng thua tao. – Tôi dí tay vào trán nó – Tao top 3 sao không nói.

- Tên đấy là lớp trưởng 11A8 đấy, tao có gặp vài lần rồi, thân thiện và cũng ga lăng phết.

Tôi liền đứng lại và ngắm nhìn khuôn mặt đang bừng sáng của nó một cách miệt thị.

- Ga lăng cái con khỉ. Chẳng được tích sự gì ngoài cái mã.

- Mày... Ó... Mày biết chê bai người đẹp từ hồi nào vậy?

Tôi sững sờ trước câu hỏi của cái Trang. Ừ đúng rồi... Từ trước đến nay tôi luôn thích cái đẹp, mà tên Huy hay bảo là thích đến mù quáng. Có sao bây giờ tôi lại không nhận ra tôi biết chê một người đẹp như thằng cha Bốn Mắt đó.

Đầu đầu nhức óc... Tôi đang thay đổi...

- Tao không biết...

- Có gì mà cậu không biết? – Giọng nói thứ ba xen vào và chủ nhân của nó là một tên đeo kính.

.

Thằng cha Bốn Mắt Trịnh Minh Kỳ. Tôi ghét hẳn. Mặc kệ hẳn có đẹp trai đến cỡ nào và mặc kệ luôn cả việc tôi cuồng cái đẹp. Tôi ghét hẳn...

Vừa nghe thấy giọng nói và khuôn mặt hẳn là tôi đã lôi cái Trang chạy toán loạn.

Cái trường này rất lảm đường đi ngã rẽ tội tình chi thằng cha Bốn Mắt đẩy lại đi con đường tôi hay đi. Tên bại nào...

- Mà làm gì thế?
- Tao mệt lắm rồi.
- Thôi đừng chạy nữa.

Rầm!

Tôi kéo nó vào một cái phòng và đóng chặt cửa lại, hiện giờ chưa biết phòng gì.

Mệt quá... tôi cùng cái Trang thở hồng hộc, mặt nóng bừng, mồ hôi ướt cả áo.

- Mà... mà muốn gì hả?
- Chạy trốn.
- Mà trốn tên Minh Kỳ đấy hả?

Tôi thở phì phò gật đầu.

Nó vỗ tay lên trán, ngồi bệt trên sàn nhà và rít lên.

- Mà điên rồi Hân ạ!

Tôi ngồi tựa lưng vào tường.

- Hẳn cứ thích ám tào suốt. Tao phải chạy.
- Biết đâu hẳn đang theo đuổi mày. – Nó nghi hoặc.
- Đẹp cho tào nhờ. Mà thôi, chắc hẳn không đuổi theo đâu, về thôi.

Tôi đứng dậy phui bụi bám trên bộ đồng phục đang mặc trên người.

Đưa mắt sang cái Trang thì nó đã đông cứng từ lúc nào.

Miệng nó mấp máy không phát ra tiếng và tay chỉ ra cửa sổ.

Tôi nhìn theo hướng nó chỉ.

Ngoài cửa có cái bóng, đúng hơn là dáng người đang lả lướt, mà lại rất quen nữa. Tóc dài ngang lưng, người mỏng, không phải Nhất Chi Mai thì còn ai nữa. Trò này dọa được cái Trang đấy, với tôi thì chẳng khác gì diễn tuồng cho tôi xem.

Mặt cái Trang trắng bệch và người run lên vì sợ. Trông bề ngoài nó mạnh mẽ thế thôi chứ nó sợ nhất là bóng tối và ma quỷ.

Bên ngoài trời đã chạng vạng tối và không khí đầy mùi mờ ám. Bảo sao nó không sợ.

Cái bóng bên ngoài biến mất và...

Rầm!

- Hề nhô!

Nhất Chi Mai lộ mặt vào với nụ cười ma mị.

- Hai cậu vui vẻ nhé!

Rầm!

Sự việc diễn ra chưa đầy hai mươi giây và tôi còn chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra thì cửa đã bị đóng lại.

- Hẹn gặp lại hai cậu vào ngày mai.

Giọng Nhất Chi Mai vọng tới.

Cái Trang hốt hoảng chạy ra cửa và kéo kéo. Cô ta khóa cửa rồi, đừng hòng mơ đến chuyện cô ta mở cửa. Đây chắc được gọi là cái mà cô ta bảo “tớ sẽ tìm lại trò khác chơi lại các cậu”.

“Trò khác” của cô ta quả nhiên rất oái ăm và nhẩn tâm : Nhốt chúng tôi ở trong này.

Cái Trang vẫn cầm lấy tay nắm cửa và cố vặn. Mồ hôi chảy dài trên trán nó.

- Xin lỗi! Là tại tao.

Tôi nhẹ nhàng vỗ lên vai nó.

Nó tái mặt rời tay khỏi cánh cửa rồi bước vào phòng vài bước và ngồi bệt xuống sàn nhà.

- Không sao. – Giọng nó run run – Tao sẽ cố giữ bình tĩnh.

Tôi không nói gì thêm, chỉ ngồi cạnh xuống cạnh nó.

Lỗi là của tôi. Chỉ tại lúc đó tôi hoảng quá nên chạy bừa vào đây trốn thằng cha Bốn Mắt đó. Ai ngờ Nhất Chi Mai ranh ma lại khóa cửa giam chúng tôi ở chốn này.

Đạo này đúng là tôi không còn minh mẫn. Lại đi sợ tên Trịnh Minh Kỳ hạng chín và chạy biến mỗi khi thấy hắn. Giờ thì tôi cả cái Trang luôn. Từ ngày hôm qua gặp hắn tôi chẳng khi nào được yên thân.

Tôi nhìn dáo dác xung quanh phòng học và... thấy nhớ tên Huy...

...

27. Chương 27: Thái Giám Cứu Nô Tì

Bên ngoài trời đã tối đen, chỉ còn ánh sáng từ ngoài sân hắt vào khiến mọi thứ bên trong phòng trở nên mờ nhạt. Mùi ẩm mốc xốc lên mũi. Không khí se lạnh.

Một màu u ám lạ thường...

Phòng sinh học.

Có những lọ cây leo nhỏ đặt bên cửa sổ, những mẫu cây được cắt ghép được đặt ngay ngắn trong bình thủy tinh trong suốt, những mô hình cơ thể động vật và con người...

Vài bức tranh mô tả cơ quan của thực vật và cả động vật treo dưới góc phòng học, vài cái bàn để kính hiển vi và mẫu vật... Một mô hình con người chỉ có khung xương được dựng cạnh kệ sách. Đôi mắt rồng tếch đen sì như đôi thẳng vào chúng tôi. Ghê chết đi được.

Bình thường thì những mô hình và hình vẽ mô tả đấy chúng tôi thường xuyên nhìn thấy, thậm chí là sờ vào và tháo lắp. Nhưng với cái không khí u ám này thì quả thật hơi đáng sợ. Cái Trang đã ôm chặt cánh tay tôi và mồ hôi thì rơi đầy trên mặt nó. Riêng tôi thì vẫn có thể hít thở bình thường.

Tôi lôi cái điện thoại ra cố gắng bật nguồn nhưng kết quả vẫn chỉ là cái màn hình tối đen. Ai bảo tôi ngồi rảnh cứ thích lấy điện thoại ra chơi. Giờ thì hối hận cũng chẳng ích gì.

- Điện thoại mày đâu? – Tôi hỏi cái Trang.

Nó ngẩng mặt lên và lấy chiếc điện thoại trong túi áo đưa cho tôi.

Gì thế này?

Không một vạch sóng.

Người tôi dường như tê cứng hẳn đi. Đây đâu phải đang đóng phim ma, trường học nằm giữa trung tâm thành phố mà điện thoại không bắt được sóng. Phòng học này bị ám chẳng? Chạy vào đâu không chạy lại đi chạy vào đây.

Tôi phải cố hít thở vài hơi để giữ bình tĩnh. Tại tôi xem nhiều phim ma quá nên mụ mị đầu óc mất rồi. Không có chuyện bị ám đâu...

Bình tĩnh nào...

Rầm!

Mô hình khung xương con người đổ ầm xuống đất. Cái đầu văng hẳn ra một phía. Tôi mở to mắt nhìn cảnh tượng trước mặt.

Tiếng gió rít và cả tiếng lá đập vào cửa sổ.

Sống lưng tôi lạnh toát. Chắc chắn là trò đùa... Tôi đang ở giữa cái khung cảnh rừng rợn như bối cảnh được dàn dựng công phu trong phim ma.

Cái Trang ngồi bên cạnh ôm ghì lấy tôi và khóc thút thít.

- Gọi đi... gọi cho... anh tao...

- Không... có sóng...

Đôi mắt ngập nước của nó không giấu khỏi sự sợ hãi. Những ngón tay run run bấu chặt lấy áo tôi. Chỉ trách một điều là nó không thể ngất đi.

- Nhắm mắt vào! – Tôi cố nặn ra cái giọng điềm tĩnh nói với cái Trang.

Tôi nhắm mắt... hít thở thật sâu...

Cái Trang đang hoảng loạn. Tôi không thể hoảng loạn theo nó được.

Lạch cạch...

Lạch cạch...

Tôi vội mở bừng mắt. Cánh cửa đang động đậy và có tiếng mở khóa.

Tim đập thình thịch và mạnh đến nỗi có thể nhảy ra ngoài.

Tôi bịt mắt cái Trang lại và trừng mắt nhìn về phía cửa.

Cánh cửa vẫn không ngừng động đậy và vang lên tiếng ma sát với sàn nhà.

Tôi không phải là người tin vào những chi tiết hư cấu. Nhưng... vào thời khắc này... mọi bình tĩnh trong tôi đang bay biến đi...

Ông thầy bảo vệ chắc chắn không thừa hơi đi mở cửa phòng học. Nhất Chi Mai thì càng không thể. Vậy thì còn có thể là ai?

Tim đập càng nhanh và càng mạnh. Bàn tay toát mồ hôi run run...

Rầm!

Cánh cửa bật mở.

Tôi có thể nghe thấy tim mình nảy thót một nhịp. Nếu tôi có tiền sử bị bệnh tim thì đã lên cơn mà chết rồi.

Một bóng đen dài đổ ập xuống người tôi và cái Trang. Tôi trơ mắt ra nhìn.

Năm giây trôi qua.

Tôi như con người chết đi sống lại.

Cái bóng đen đó nhanh lao về phía tôi.

- Cậu vẫn ổn chứ?

- Không. Sắp chết rồi. – Tôi cất giọng bực tức rồi quay sang cái Trang – Trang, không sao rồi.

Nó ngóc đầu lên để lộ vẻ mặt tái mét và tèm nhem nước mắt. Nó nhìn tôi rồi lại nhìn thẳng cha Bốn Mất, phải, hẳn là người mở cửa.

- Hức... hức...

Mặt cái Trang thâm không tả nổi. Nước mắt rơi đều trên hai gò má. Biểu hiện này là nó đang bình tâm trở lại, tốt nhất không nên động chạm vào. May mắn là nó không lăn đùng ra ngất...

- Đừng khóc nữa. Sợ quá hả?

Tên Bốn Mất ân cần hỏi cái Trang. Tôi thấy giả tạo chết đi được.

Nhưng tiêu rồi... mặt cái Trang càng méo hơn.

- Hức... hức... Òa...

Cái Trang bất ngờ nhào người chồm lấy tên Bốn Mất khóc rống lên. Tôi ngồi một bên mở to mắt xem kịch hay. Vừa buồn cười lại vừa thấy thương.

Tên Bốn Mất luống cuống chân tay, mất vài giây sau mới gượng gạo vỗ nhẹ sống lưng nó.

- Đừng sợ.

.

Anh hùng rơm cứu Công chúa.

.

Thế tôi sẽ là cái gì? Thái giám hay nô tì? Suy đi xét lại thì tôi vào vai diễn viên quần chúng vẫn là hợp lí nhất.

- Đây! Giúp tôi đi.

Tên Bốn Mất cất giọng van nài. Cái Trang vẫn khóc rầm rức và ôm khư khư tên Bốn Mất. Tôi có nên chơi hấn một vỏ không nhỉ? Hồi nãy hẳn ta còn dọa chúng tôi làm tôi tưởng ma quỷ hiện hình.

Tôi nhe răng cười.

- Cậu đưa cái Trang về nhé. Tôi về trước đây.

Tôi vẫy tay rồi chuồn lẹ.

Hành lang dài vắng lặng. Những phòng học tối om. Ánh sáng yếu ớt chỉ làm sáng mờ được lối đi. Màu đen ôm chôn lấy không gian. Tiếng bước chân vọng cả dãy hành lang.

Tôi đi men theo hành lang và phải tự an ủi mình phải bình tĩnh. Và khi đi đến gần cuối hành lang tôi mới nhận ra một điều : ông thầy bảo vệ đang ngồi trong phòng bảo vệ ngay bên cạnh cổng trường, dù tôi có biết bay cũng không thể không qua mắt được ông ta.

Tôi đâu có thể đi van xin ông bảo vệ mở cổng. Ông ta không tóm cổ tôi giao nộp cho nhà trường lập biên bản kỉ luật thì tôi bỏ cái danh hiệu hạng hai của tôi luôn.

Chẳng hiểu thằng cha Bốn Mất đẩy chui qua cái lỗ nào mà vào trường được. Hoặc là hẳn đánh ngất ông thầy bảo vệ rồi cướp chìa khóa đến cứu cái Trang, đúng chính lại là cứu cái Trang nhé, bây giờ chắc bọn họ đang ôm nhau, mắc cười quá.

Tiếng bước chân rơi trên sàn nhà và ánh sáng của đèn pin.

Tôi hoảng hốt lùi lại mấy bước. Ông bảo vệ đang đi tuần tra. Chùm chìa khóa gõ leng keng vào nhau tạo nên thứ âm thanh đáng sợ và đang tiến gần đến... Mặt tôi đã trắng bệch...

Tiếng giày nện xuống sàn, tiếng chìa khóa va vào nhau...

Tim đập tình thịnh.

- Á...

Tôi chỉ kịp thét lên từ “Á” yếu ớt. Miệng đã bị bịt chặt và người tôi bị kéo vào một góc khuất.

Tôi trợn tròn mắt và ra sức vùng vẫy. Nhưng sức lực của tôi không đủ để chống lại người... không... Tôi còn chẳng biết là người hay ma quỷ. Hắn một tay bịt miệng tôi, một tay ôm chặt eo tôi, còn lưng tôi thì ép chặt vào ngực hắn.

Tim đập mạnh không ngừng. Lòng nơm nớp lo sợ.

Tiếng bước chân càng gần... gần hơn... và một đôi giày với ánh sáng của đèn pin xuất hiện.

Tôi như có thể ngừng thở ngay lúc này.

Miệng bị bịt chặt đến khó thở.

Rồi ông bảo vệ cũng chịu bước đi.

Tôi cố kéo bàn tay đang bịt miệng mình ra. Sắp nghẹt thở rồi... tôi sắp không thở nổi rồi.

Mùi bạc hà lướt qua cánh mũi.

KHÔNG THỂ NÀO!

Bàn tay đó cũng chịu bỏ ra. Nhưng bàn tay đặt ở eo tôi vẫn không buông. Giờ phút này còn biết cách lợi dụng nữa.

Tôi vuốt ngực thở hổn hển.

- Huy!

- Tổ đây.

Giọng trầm ấm quen thuộc vang lên bên tai. Tên Huy xoay người tôi lại.

Tôi mềm nhũn như sợi bún thiêu dựa vào cậu ta.

.

Cảm giác thích thêm một chút.

.

- Cậu định sàm sờ tớ đấy hả?

Tôi đâm vào ngực tên Huy, cậu ta càng ôm chặt tôi hơn.

- Bỏ ra đi chứ. Cậu không phải nhân lúc tớ đuối sức mà lợi dụng đâu nhé.

Cậu ta cũng chịu buông tôi ra. Giữa bóng tối mù mịt tôi chẳng thấy gì, chỉ cảm nhận được hai hơi thở đang quyện vào nhau.

Tôi như cảm giác thấy cậu ta đang cười.

- Không cần đợi đến lúc cậu đuối sức, ngay cả khi cậu khỏe mạnh dẻo dai cậu cũng không chống lại được tớ. Lợi dụng cậu là điều quá dễ dàng.

- Cậu... BỆNH HOẠN!

Tôi gào lên và ngay giây tiếp theo liền nghe thấy tiếng chân dậm bình bịch trên sàn nhà. Xong rồi... Ông thầy bảo vệ đang chạy tới đây.

Tay tôi bị cầm chặt và lôi đi.

Trời ạ! Đây là lần đầu tiên tôi được phiêu du ở trường buổi tối. Không đáng sợ như lời đồn nhưng lại rất gay cấn. Bởi vì ngay lúc này tôi phải chạy hùng hục để trốn ông thầy bảo vệ. Còn hơn cả phim hành động Mĩ.

Chạy vài vòng cũng qua được cái cổng trường. Đi thêm quãng xa nữa tên Huy mới chịu dừng lại.

Mệt quá... Tôi thở hồng hộc, mồ hôi túa trên trán, hai chân như sắp nhũn ra.

Ông thầy bảo vệ chết tiệt. Định dọa người ta đến chết đây mà.

Tên Huy cũng thở gấp nhưng không đến nỗi như tôi. Đây là điểm khác biệt giữa người chân dài với người chân-không-dài.

- Không phải cậu đang ở dưới quê à? Sao lại ở đây?

- Cậu quên rồi hả? Tối hôm qua tớ đã nói hôm nay tớ về.

- Tớ tưởng cậu nói đùa.

Póc!

- Ah...

Tôi vội đưa tay lên xoa trán. Tên Huy dám búng tay vào trán tôi.

- Tưởng... tưởng... Tớ không rảnh rồi đùa với cậu. – Cậu ta hầm hầm.

- Thế cậu đến trường làm gì?

Nghe xong câu hỏi của tôi mặt tên Huy đen sì. Tôi hỏi gì sai à?

- N.G.U! – tên Huy mắng – Đến tìm cậu.

Tôi đâu có đáng để bị mắng là “N.G.U”. Ai mà biết được cậu ta đến trường làm gì vào buổi tối thế này. Cậu ta đến rình mò cái gì thì sao. Tôi nào biết cậu ta đến tìm tôi. Hỏi một câu cũng bị mắng.

Tôi lườm cái kính đáng ghét cậu ta rồi bỏ đi. Tên Huy đi vài bước đã đuổi kịp tôi. Cậu ta đứng chắn ngay trước mặt và cúi xuống nhìn tôi.

- Sao? Giận à?

- Ủ. Giận. – Tôi dối.

- Ngu thì nói là ngu, tớ không thể nói cậu giỏi được. – Tên Huy cười đều giả.

- Tớ chẳng cần cậu khen tớ giỏi. Nhưng cậu không được mắng tớ ngu. – Tôi gân cổ lên cãi.

- Không mắng thì sao giỏi được.

- Nói với cậu chỉ có tức chết. Lũ đực các cậu từ xấu đến đẹp đều đều cáng như nhau hết.

Tôi giậm chân phình phịch xuống vỉa hè rồi lách qua người tên Huy đi về.

- Cậu đang vợ đứa cả năm?

Tên Huy lại chặn đường tôi. Tên này về quê một chuyến điên luôn rồi.

- Không có! Tránh ra!

Nhìn cái bản mặt đầy giống thằng cha Trịnh Minh Kỳ đấy thế không biết. Đã cáo già rồi mà còn thích giả nai.

- Còn nói không. Rốt cuộc cậu giận thằng nào? – Cậu ta đột nhiên ngáy ra hai giây rồi rống lên – Có phải cái thằng hôn cậu đấy không?

- Ủ đấy, là thằng cha Bốn Mắt...

Nhắc đến hần tôi sực nhớ đến cái Trang. Lúc tôi ra khỏi cái phòng đó nó còn đang ôm lấy tên Bốn Mắt. Không biết nó có bị ông thầy bảo vệ bắt không nữa. Nó bị tên Bốn Mắt bỏ rơi thì sao...

Tôi phát lo liền quay đầu lại. Tên Huy liền kéo ngược tôi về phía cậu ta.

- Cậu định đi đâu?

- Cái Trang vẫn ở trường. Tổ phải đi... Bỏ ra! – Tôi vùng vằng.

- Cậu ngu nó vừa thôi. Trang ở đó một mình hả?

- Không. Còn thằng cha Bốn Mắt.

Mặt tên Huy nhăn lại. Tôi vội giải thích.

- Thằng cha Trịnh Minh đó, cậu biết không.

- Biết.

- Biết thì bỏ ra. – Tôi gắt.

- Cậu lo gì, có cậu ta ở đây cậu ta tự biết lo cho Trang.

- Nhỡ hần bỏ rơi cái Trang thì sao? Hoặc là bị ông thầy bảo vệ bắt?

- Thằng đấy là cháu hiệu trưởng, dù cậu ta có vào trường lúc nửa đêm cũng chẳng ai nói gì.

- Cái Trang không phải cháu hiệu trưởng. – Tôi cãi.

- Cậu lảm lí lẽ quá đấy. – tên Huy đưa điện thoại của cậu ta cho tôi – Gọi cho bạn của cậu đi.

Tôi cầm lấy điện thoại và gọi.

Chuông kêu vài hồi mà vẫn chưa thấy cái Trang bắt máy. Tôi thấy sốt ruột quá.

- Alô! Chồng Hân đấy à?

Bao nhiêu sốt ruột và lo lắng tiêu tan hết sau câu nói của cái Trang.

“Chồng Hân”... Cái này khác nào tát vào mặt tôi.

Nghe giọng nó có vẻ rất bình thường.

Tôi quắc mắt nhìn tên Huy và nói vào điện thoại.

- Mà chết chưa hả con kia?

- Tao đang về nhà. Trịnh Minh Kì là cháu hiệu trưởng đấy. Hần còn đưa tao ra đến cổng trường và gọi anh tao đến đón tao nữa. Hần chẳng giống như lời mày nói gì cả.

Tôi nghiêng răng ken két. Bây giờ nó đã ngồi trên xe hơi êm ái mà đi về. Còn khinh thường con mắt nhìn người của tôi nữa. Mày bị hần lừa rồi Trang à!

- Nhưng sao mày lại lấy số của tên Huy để gọi cho tao? À... Mày bỏ về trước để hẹn hò với tên Huy đúng không?

Tôi lập tức tắt điện thoại trả cho tên Huy và cất giọng lạnh lùng.

- Đi về.

Tên Huy nở nụ cười đắc ý.

- Bạn của cậu còn thoát nạn dễ dàng hơn cậu. Cậu lo cho bản thân cậu trước đã.

- Cậu tưởng cậu cứu vớt được tổ thì oai lắm à?

- Tất nhiên. – Tên Huy nhún vai và khoác tay lên vai tôi – Tổ là anh hùng đấy.

Tôi bĩu môi.

- Anh hùng rơm thì có.

- Thế cậu là gì? Vai phù hợp nhất với cậu là...

Cậu ta nói lấp lửng, tôi nheo mắt hỏi.

- Là gì?

- Nô tì.

Nói xong tên Huy ôm bụng cười. Còn mặt tôi thì xuất hiện vài vạch đen.

- Tớ là nô tì thì cậu là thái giám. Đứng lại đó. Đừng chạy.

- Không chạy để cho cậu bắt à?

...

8 giờ 45 phút...

Phiên xử tội bắt đầu.

- Cái này là cái gì?

- Thứ này mà cậu cũng ăn trừ bữa sống qua ngày được à?

- Cậu tốn bao nhiêu tiền để mua mấy thứ thối tha này vậy?

- ...

Tôi đứng một góc trong phòng nghe tên Huy xử tội. Vốn dĩ cậu ta chẳng có quyền hành gì để quản lý việc ăn uống của tôi đâu. Tôi mà thử gân cổ phản bác lại cậu ta xem, cậu ta chẳng hất cái bộ tóc bờm xồm và vênh mặt lên nói với tôi rằng : “Bố mẹ cậu giao nhiệm vụ này cho tớ, cậu không có quyền phản bác”.

Tôi hiểu mà. Trong gia đình thì bố mẹ là giai cấp thống trị, bố là vua thì mẹ là hoàng hậu, tên Huy đóng vai trò là thái giám, và tôi là ví dụ cho giai cấp bị trị phải chịu sự áp bức của giai cấp thống trị.

Xong màn truy xét tội lỗi cậu ta liền thả một câu vào mặt tôi.

- ĐỒ Ồ BẮN!

Xin thứ lỗi là tôi ở sạch gấp trăm lần tên Huy.

Vừa nãy cậu ta kiểm tra cái tủ lạnh của tôi đã mắng tôi một trận vì lí do : ngăn đá chất quá nhiều kem còn ngăn mát thì quá nhiều đồ ăn vặt và hoa quả.

Bây giờ đến lượt cái phòng của tôi. Đầu tiên là cái bàn đầy rẫy vỏ bánh, vỏ trái cây và vài ly kem chưa cất. Sản phẩm của tôi hôm qua tôi để lại.

Nếu biết trước tên Huy sẽ về sớm thì tôi đã dọn sạch sẽ không còn dấu tích rồi. À mà khoan... Tôi có biết đấy nhưng không tin. Lỗi là tôi quá thích “tưởng”.

- Cậu còn gì để biện hộ không?

- Có. – Tôi hất hàm – Cậu về nhìn lại cái phòng cậu trước đi rồi hãy sang đây chê bai tớ. Cậu cũng chẳng phải loại sạch sẽ gì đâu.

Tên Huy nghe xong hừ một tiếng và mặt thì hầm hầm như muốn xử tử tôi, tôi chột dạ nép vào góc tường.

- Cậu mau dọn dẹp chỗ này và cả đồ đồ vớ vẩn trong tủ lạnh của cậu nữa.

Tên Huy ra lệnh. Tôi định bụng cãi lại nhưng bắt gặp cái trừng mắt của cậu ta tôi đành ngoan ngoãn nghe lời.

Ức hiếp người quá đáng. Sau này có cơ hội tôi sẽ bắt cậu ta hầu hạ tôi. Hu... hu...

- Nô tì vẫn chỉ mãi là nô tì thôi. – Tên Huy cất giọng nhàn nhạt – Sẽ không bao giờ có ngày tớ hầu hạ lại cậu.

- Đừng có đọc suy nghĩ của tớ! – Tôi gầm lên.

- Dọn dẹp đi!

Tôi ầm ức lắm, muốn vùng lên đấu tranh lắm... Nhưng không đủ khả năng.

.

9 giờ 55 phút tối...

Tôi mệt mỏi ngồi phịch trên giường. Một ngày giông tố sắp qua đi. Nhất Chi Mai thừa nước đục thả câu, dám giam cầm tôi ở cái phòng sinh học đó.

Giả sử tên Bốn Mắt đấy không tới mở cửa thì tôi và cái Trang đã nằm co ro trong đó rồi. Đúng là cái loại nội tâm sâu sắc.

Tôi kể hết cho tên Huy nghe và chỉ nhận được cái hừ lạnh của cậu ta. Tên Huy hình như thích câu chuyện về tên Si-ca-vâu và thằng cha Bốn Mắt hơn.

- Cậu ta hôn vào má cậu?

Nghe đến chuyện tôi bị cưỡng hôn là cậu gắt gỏng lên. Làm như cậu ta bị cưỡng hôn chứ không phải tôi.

- Ừm. – Tôi ột thìa kem vào miệng – Cậu về đi. Ở đây tra hỏi suốt này giờ.

Tôi lườm tên Huy. Cậu ta liền đứng dậy đi về phía tôi.

Ấy ấy... Không được chỉ vì bị đuổi mà xông vào đâm tôi một trận đau đấy...

Cậu ta cúi xuống gần sát tôi... mặt kề mặt... Hành động tiếp theo của cậu ta làm tôi hết sức bất ngờ. Cậu ta lè lưỡi liếm vệt kem trên môi tôi...

- Thằng đấy vô cùng xấu xa. Ngủ đi.

Rồi tên Huy bỏ đi.

Tôi chết sững ngồi thừ ra một chỗ, tim đập rộn ràng và mặt nóng ran. Ly kem trong tay từ từ tan chảy.

Cậu ta sao có thể nghĩ ra cái hành động đó chứ?

.

Lại một đêm mất ngủ vì ai đó.

28. Chương 28: Hạng 4

Một tuần qua đi.

Thành phố bước vào tháng tư, vẫn nhộn nhịp và năng động. Ở mỗi người lại có chút thay đổi.

Hành khách cuối cùng lên xe. Chiếc xe buýt lăn bánh và chạy bon bon trên phố.

Tôi ngồi nhìn dáo dác một vòng bên trong xe buýt rồi quay sang nhắc nhở tên Huy.

- Cậu phải che chắn cho tớ đấy. Đừng để cái tên Si-ca-vâu tiếp cận tớ.

Sau khi nhận được cái gật đầu của cậu ta tôi mới dám gục đầu lên vai cậu ta mà tranh thủ chợp mắt.

Một ngày mới lại đến. Từ khi tên Huy về tôi thấy cuộc đời tươi đẹp biết bao... Ặc... Có lẽ tôi nên đi khám nào.

Nhất Chi Mai thì sau vụ tôi bị giam cầm rất là lạ. Cô ta không thèm chọc ngoáy tôi bằng lời nói mà trực tiếp dùng hành động. Nào là lườm, nào là ném giấy rồi thì hất mặt lên khiêu khích tôi. Tôi chẳng bận tâm mấy, bình thường cô ta vẫn thế.

Chuyện kể lại rằng Nhất Chi Mai sau khi khóa cửa nhốt tôi và cái Trang thì gọi cho thằng cha Trịnh Minh Kỳ đến, khả năng rình mò chuyện của cô ta rất tốt, ngay cả chuyện tôi gặp thằng cha Trịnh Minh Kỳ bao nhiêu lần cô ta cũng biết, phục sát đất luôn.

Có vẻ như gọi thẳng cha Bốn Mắt chưa đủ, cô ta gọi luôn cả tên Huy đến. Chí ít thì cô ta cũng còn chút lương tâm khi không có ý định nhốt tôi và cái Trang ở đó cả đêm. Tôi nên cảm ơn vì cô ta không gọi tên Si-ca-vâu đến.

Chuyện đã qua cứ để nó qua...

Một tuần qua không đụng mặt tên Si-ca-vâu với thẳng cha Trịnh Minh Kỳ, cuộc sống của tôi đã bớt thấp thỏm lo sợ...

- Ngọc Hân!

Tôi ngoái đầu lại xem ai gọi tôi.

Ló ra một khuôn mặt lấm tấm tàn nhan, mái tóc đen cắt gọn và hàm răng vẩu.

Trời đất ơi! Tên Si-ca-vâu đây còn điều tra cả tên tôi cơ đấy. Cứ thấy tên đó là tôi lại cảm giác như sắp gặp quỷ. Tưởng lâu không chạm mặt rồi cậu ta đã quên tôi, giờ xui xẻo lại gặp hắn. Cuộc sống tiếp tục thấp thỏm lo âu.

Tên Huy còn dờ dẫm ra nhìn, tôi vội kéo tay cậu ta bỏ chạy, miệng thúc giục.

- Đi nhanh lên.

Tên Huy còn thờ ơ bỏ qua lời tôi và để tôi tự kéo tay cậu ta đi.

Bốp!

Mẹ tôi đã nói thế nào nhỉ? Phải vênh mặt lên mà nhìn đường chứ đừng nhìn xuống đất cằm cổ đi. Lời mẹ cóc có sai.

Tôi ngóc đầu lên.

Sao trời cho tôi đâm đầu vào tên này lấm thế. Lần thứ ba tôi va phải thẳng cha Trịnh Minh Kỳ rồi đó. Mới có được yên ổn một tuần thôi mà.

- Hi!

Hắn ta nở nụ cười và giơ tay chào. Trông thế nào vẫn thấy dâm dề.

Tôi liền nấp sau lưng tên Huy để hai thằng con trai tự... ngấm nhau.

- Cứu tớ. Thằng cha đây sẽ lột da tớ mất.

Tôi thỏ thẻ sau lưng tên Huy. Có cậu ta tôi cóc sợ tên Bốn Mắt đấy luôn.

- Cậu ra đây đi. Nào...

Thằng cha Bốn Mắt vươn tay đến chỗ tôi. Tay gì mà dài dễ sợ.

Tên Huy liền giữ tay hắn lại. Wao... Thật là men lì quá đi...

Tôi nấp sau lưng tên Huy ngó ra chuẩn bị tư thế và tinh thần xem kịch hay. Như trong phim ấy, hai nhân vật nam (tức tên Huy và thằng Bốn Mắt) lao vào oánh nhau vì tranh giành nữ chính (là tôi), tôi sẽ ngồi một bên cầm dép cổ vũ và hô to "Ai thắng thì tôi sẽ yêu người đó".

Cái trí tưởng tượng của tôi thật phong phú và nhiều màu sắc.

- Cậu muốn gì? – Tên Huy hỏi, giọng có mùi thuốc súng.

- Đây là việc của tôi. – Thằng cha Bốn Mắt lạnh lùng hất tay.

- Việc của cậu liên quan đến Hân? – Vẫn cái giọng lạnh nhạt của tên Huy.

- Cậu ấy là gì của cậu?

Thằng cha Bốn Mắt hỏi và tôi trả lời ngay khi tên Huy chưa kịp mở miệng.

- Bạn, hàng xóm.

Tên Bốn Mắt cười, ánh mắt thách thức tên Huy.

- Điều đó chẳng nói lên điều gì cả. Tôi thích làm phiền cậu ấy.

Đúng là tên mặt dày. Bị tôi chửi mắng đủ kiểu vẫn bám dai như đĩa dãi.

- Hân không thích. Cậu chẳng là cái gì để bắt ép cậu ấy.

- Đúng, đúng. – Tôi đếm theo lời tên Huy và liền nhận được cái liếc mắt của cậu ta – Hì hì... Hai cậu cứ tiếp tục tâm sự.

Thằng cha Bốn Mắt đánh mặt nạt nộ.

- Tôi muốn nói chuyện với Hân. Cậu tránh ra!

- Hân chẳng có gì để nói với cậu.

Mặt tên Huy lạnh y chang tảng băng ngoài Nam Cực.

Tên Bốn Mắt cười nhạt, hắn ta đưa ngón trỏ ẩn ẩn vào ngực tên Huy. Giọng điệu hân mĩa mai.

- Cậu tự soi gương nhìn lại mình xem. Cậu thấy mình đẹp đẽ lắm à? Cậu đi cùng Hân chỉ như đôi dưa lệch thôi. Ngược lại, nếu cậu ấy đi cùng tôi thì khác, rất đẹp đúng không?

Mặt tên Huy hơi biến sắc rồi lấy lại vẻ điềm tĩnh rất nhanh.

Bốp!

Một bên má của tên Bốn Mắt in hằn năm dấu ngón tay của tôi.

- Cậu là ai mà dám xúc phạm người khác? Cậu đẹp đâu có nghĩa là cậu được phép tự ình cái quyền dè bủ người khác. Tôi không quan tâm Huy có đẹp hay không, đơn giản mà nói thì tôi đi với Huy còn tốt hơn là đi với cậu. Đồ tồi tệ. – Tôi cầm lấy cánh tay tên Huy – Đi thôi!

Lửa giận bùng hực trong lồng ngực. Thằng cha đẩy chē tên Huy này nộ, hắn ta là cái thá gì chứ. Ăn nói cứ như người vô học. Tôi cho cái tát là còn nhẹ. Càng ngày tôi càng ghét hắn ta.

- Khoan đã!

Tên Huy kéo tôi lại đối diện với cậu ta.

- Đừng giận thay tở. Bỏ đi!

Tôi tròn mắt, sau khi thông suốt lời tên Huy nói tôi mới vỡ lẽ. Sao tôi phải bức tức nhỉ? Thằng cha đẩy đầu có chē tôi. Tên Huy còn chưa phản ứng gì tôi đã mắng rồi còn tát hắn ta nữa. Nhiều khả năng là tôi có tiền sử mắc bệnh nào.

Mặt nóng hừng hực.

- Không có!

Tôi chối và quay lưng bỏ đi. Tên Huy lại kéo giật lại. Cậu ta cúi xuống nhìn thẳng vào tôi làm tôi trốn tránh không kịp.

- Cậu đỏ mặt?

- Tại... tại chạy mệt quá...

- Mệt không chảy mồ hôi mà lại đỏ mặt hả? – Tên Huy chạm tay vào má tôi.

- Cậu đừng có trêu tở nữa có được không? – Tôi nhăn mặt cau có.

Tôi giận. Giận chính bản thân tôi không biết kiềm chế cảm xúc. Giận luôn cả tên Huy suốt ngày trêu chọc tôi.

- Cảm ơn. Tở rất vui.

Tên Huy mỉm cười xoa đầu tôi và bỏ đi. Vui vui cái gì chứ. Trêu cho tôi tức lên rồi cậu ta vui, lúc nào chẳng vậy.

.

- Đây là điểm số của các em trong tháng trước.

Cô giáo chủ nhiệm phát ỗi người một tờ phiếu điểm.

Vài tiếng tặc lưỡi thất vọng, tiếng reo lên khe khẽ vì kết quả bất ngờ, và cả tiếng thở dài chán nản.

- Đã bước sang tháng cuối cùng của năm học. Tôi mong rằng các em sẽ thật sự cố gắng để đạt đến quả cao nhất trong đợt thi cuối kì sắp tới...

Tôi nhìn vào cái phiếu điểm của mình. Những đường kẻ dọc ngang với những con số.

Hàng cuối cùng chỉ có duy nhất một con số được in đậm : 98,5 ĐIỂM.

Tôi ngó sang phiếu điểm của tên Huy. Mắt mở to hết cỡ. 99,5 ĐIỂM kìa. Thần thánh hả trời? Còn 0,5 điểm nữa là đạt điểm tối đa rồi. Cậu ta hơn tôi những 1 điểm. Cho đến bao giờ tôi mới vượt cậu ta nhỉ?

- Hâm mộ lắm đúng không? – Tên Huy quay sang tôi, mặt tràn đầy tự tin.

Tôi bĩu môi.

- Sao tớ phải hâm mộ cậu. Tớ cũng chỉ thua cậu 1 điểm thôi mà.

Tên Huy nghiêng nghiêng đầu.

- 1 điểm cũng là khoảng cách xa rồi. Hạng hai.

- Ừ. – Tôi ỉu xiu.

Phụt!

Nhất Chi Mai giật lấy phiếu điểm trong tay tôi xem xét rồi hỏi một câu tỉnh bơ.

- Cũng đến 98,5 điểm cơ à?

- Còn cậu thì sao? Hơn không?

Tôi vươn người kéo lấy phiếu điểm của cô ta

Nụ cười trên môi tôi càng sâu hơn.

- 97,5. Cậu sau tớ rồi. Hạng ba.

Nhất Chi Mai giật lấy phiếu điểm của cô ta và lườm tôi, vẻ mặt rất ghen ghét như muốn đem hẳn cái bánh GATO đập vào mặt tôi.

- Đừng vội đắc ý. Vẫn còn đợt thi cuối học kì nữa.

Cô ta giả lại, không, tôi phải dùng từ “ném” mới chuẩn, cô ta ném phiếu điểm lên bàn tôi rồi quay lên. Tôi cũng muốn từ bi một chút giúp Nhất Chi Mai bớt thô lỗ hơn lắm, nhưng tôi bỗng nhận ra rằng cô ta THÔ LỔ BẨM SINH và không có thuốc chữa.

.

Cái bảng tin to vật vờ của trường dán đầy giấy. Một lũ người bầu lầy nhìn nhìn ngó ngó như ruồi... thôi bạn tự suy ra cái về sau đi ha.

Tôi chẳng tha thiết việc đến xem mấy tờ giấy này đâu. Kết quả đã quá rõ ràng mà nó hiện ngay trên phiếu điểm. Cái Trang thì khác, nó nằng nặc kéo tôi đi bằng được, nó muốn xem nó đứng thứ hạng bao nhiêu. Tôi thì không thể nào chà đạp vào tinh thần ham học của nó suốt vài tháng qua nên đi theo nó xem điểm.

Chen chúc trong lũ người để xem điểm có khi còn khó hơn xin chữ kí của Taylor Swift. Tôi với cái Trang phải xô lấn đùn đẩy một hồi mới chui lọt được vào trong.

Ở cái bảng rộng dán cả chục tờ giấy khổ A3. Nội dung thì tất nhiên là bảng xếp hạng thành tích của học sinh cả ba khối.

Ở giữa là xếp hạng của khối 11. Tự hào thật đấy. Lớp tôi có hẳn ba người nằm trong top 3 giữa hơn hai chục lớp 11 của trường.

Hạng 1 : Hoàng Minh Huy - 11B3 : 99,5 điểm

Hạng 2 : Trần Ngọc Hân - 11B3 : 98,5 điểm

Hạng 3 : Nhất Chi Mai - 11B3 : 97,5 điểm

...

Hạng 8 : Trịnh Minh Kỳ - 11A8 : 94 điểm

Cái tên Trịnh Minh Kỳ đập vào mắt. Hôm trước cái Trang bảo hẳn hạng chín, tháng này lên hạng rồi. Nhưng còn lâu mới bằng tôi (và tên Huy) nhé!

Hạng 12 : Triệu Vân Trang - 11B3 : 91,5 điểm

Tôi quay sang thì thấy cái Trang thần thờ từ lúc nào. Mặt nó trắng bệch không cảm xúc. Sướng quá đơ luôn rồi à?

- Trang! Trang ơi!

Tôi lay lay vai nó. Nó từ từ quay sang nhìn tôi. Đôi mắt rưng rưng. Tôi nhìn nó và cầu xin trong bụng : “Đừng khóc, đừng khóc”.

- 91,5 ĐIỂM. HẠNG 12 ĐẦY. TAO LÊN HẠNG RỒI HÂN ƠI!

Nó gào lên sung sướng và nắm lấy hai vai tôi lắc điên cuồng. Tôi bị nó lắc đến cả choáng váng đầu óc. Bao nhiêu ánh nhìn kì thị đổ dồn vào chúng tôi.

Tôi vội bịt miệng cái Trang lại nói nhẹ nhàng.

- Được rồi, được rồi...

- Hai cậu xem xong rồi thì tránh ra.

Một giọng nói mềm mại nhưng lại chứa mùi hàn khí vang lên. Tôi ngoái sang liền bắt gặp một cô bạn có mái tóc đen dài nữ tính, đặc biệt là khuôn mặt nhỏ xinh đẹp. Nói thật là ở cái trường tôi học lắm gái xinh lắm. Xinh theo kiểu nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ này của cô bạn thì quả là khác biệt.

Hứa Kim Anh.

Cái tên được in đậm trong bảng tên được cài trên ngực áo của cô bạn. Cái tên này...

Hạng 4 : Hứa Kim Anh - 11C2 : 96 điểm

- À... Xin lỗi.

Tôi cười gượng chữa cháy rồi kéo cái Trang đi. Chưa được ba bước thì cổ tay tôi bị giữ lại.

Ôi ôi... Thằng cha Trịnh Minh Kỳ.

- Đi theo tôi.

- Không!

Tôi từ chối lời đề nghị của hắn ta. Tay cố gỡ bàn tay của hắn ra.

- Hân đi theo tôi. Không rảnh đi theo cậu. – Cái Trang ôm chặt cánh tay tôi kéo về phía nó.

Thằng cha Trịnh Minh Kỳ vẫn giữ chặt lấy cổ tay tôi, giọng cứng rắn.

- Một chút thôi.

- Không được! – Cái Trang trừng mắt.

Tên Bốn Mắt liền lườm nó một cái tóe lửa.

- Cậu bỏ tay cậu ấy ra!

Cô bạn Kim Anh bước đến. Hai tay khoanh trước ngực ra lệnh cho thằng cha Trịnh Minh Kỳ.

Có ngu tôi cũng biết hai con người này không phải dạng bạn bè bình thường. Nhìn vào là đoán ra ngay hai người có quan hệ trai gái. Thằng cha Trịnh Minh Kỳ là tên vô lại, đã có người thương rồi mà còn thích lả lướt ong bướm. Bây giờ mới xuất hiện một cô. Đây còn chưa kể đến việc hắn ta còn bao nhiêu cô ở ngoài nữa.

Kim Anh đằng đằng sát khí. Tôi nuốt nước bọt cái ực. Đừng có đánh ghen với tôi. Tôi không biết dùng vũ lực đâu.

Đôi trai gái nhìn nhau một lúc. Tôi thì một tay bị cái Trang ôm, một tay bị thằng cha Bốn Mắt giữ, trông tôi không khác nào là tội nhân chuẩn bị đem đi tử hình.

Tên Bốn Mắt cất giọng nhàn nhạt.

- Cậu không cần bận tâm chuyện của tớ.

Kim Anh nhếch môi cười.

- Cậu thích thể này đúng không?

- Kệ tớ!

- Xin lỗi! – Kim Anh nhún vai – Tớ không kệ cậu được.

Nói cứ như phim. Tôi và cái Trang cùng trơ mắt ra xem.

- Không kệ tớ thì cậu làm gì được?

Kim Anh gật nhẹ đầu liếc hắn ta rồi bước đến gần tôi.

Đây chẳng phải tư thế chuẩn bị đánh ghen sao? Cô ấy sẽ tát tôi, lao vào túm tóc cấu xé tan tác, rồi thì cầm hẳn giày lên vả, rồi thì rạch mặt... Bao nhiêu cảnh đánh ghen mở ra trước mắt. Tay tôi đã chảy mồ hôi. Đừng... Tương lai tôi còn tươi sáng lắm. Tôi không muốn kết thúc cuộc đời vì dính vào thằng cha bệnh hoạn Trịnh Minh Kỳ đâu.

Kim Anh đã đứng gần tôi. Cô ấy nghiêm túc hỏi lại hắn lần nữa.

- Cậu có bỏ tay ra không?

- Không! – Tên Bốn Mắt vẫn kiên quyết và càng siết mạnh cổ tay tôi hơn

Kim Anh nở nụ cười ma mị. Tôi cắn răng chờ một cuộc đánh ghen sắp đến.

Nhưng Kim Anh không hề động chạm gì đến tôi. Cô ấy cúi xuống bàn tay của thằng cha Bốn Mắt và cắn phập một cái. Thế là xong... Hai vết răng đỏ ửng hình cánh cung in trên bàn tay hắn. Tên Bốn Mắt lập tức phản xạ rút tay lại, tôi được giải thoát.

Cái Trang mắt sáng rực vỗ tay hoan hô.

- Tuyệt thật!

- Cậu là cúin hả? – Tên Bốn Mắt hầm hầm.

- Ủ! – Kim Anh nhướn mày – Cúin cứng của cậu.

Kim Anh cười tự hào và khoác tay lên vai tôi khi tôi còn đứng đờ đẫn nhìn thằng cha Bốn Mắt đang nhăn nhó mặt mày.

- Chúng ta đi ăn mừng thôi.

Cô ấy bảo ăn mừng? Mừng cái gì? Giải thoát tôi thành công hay làm bị thương thằng cha đấy?

Tôi tròn mắt nhìn Kim Anh.

- Mừng... mừng hả?

- Cậu thật là... Tớ quyết định cậu sẽ về đội của tớ. – Kim Anh nháy mắt.

Thế này là sao? Tôi không thể hiểu nổi. Kim Anh không hề coi tôi là đối thủ. Cứ chắc mẫm rằng cô ấy phải hận thù tôi lắm cơ.

- Đi nào! – Cái Trang hí hửng kéo tôi cùng Kim Anh đi.

.

Một tình bạn mới lại đến.

.

Nắng trải dài cả nền cỏ xanh mượt. Mây trôi hững hờ trên nền trời trong veo.

- Bây giờ tớ sẽ giới thiệu trước nhé! – Kim Anh hào hứng – Tên Hứa Kim Anh, lớp 11C2.

- Tớ Triệu Vân Trang, lớp 11B3.

- Tớ tên Trần Ngọc Hân, 11B3.

Chắc tôi là đứa trầm nhất rồi. Cái Trang và Kim Anh rất vui vẻ nhiệt tình. Chỉ là tôi chưa hiểu Kim Anh có động cơ gì nên chưa thể tự nhiên được.

Kim Anh tiến sát đến trước mặt tôi. Cười một cái. Rồi mấy ngón tay nhỏ nhắn của cô ấy véo hai má tôi hết kéo sang trái lại kéo sang phải.

- Hân à, cậu dễ thương quá đấy.

Cô ấy muốn cái gì vậy? Đem mặt tôi ra nhào bột hả? Nhưng cô ấy khen tôi dễ thương... Hi ha...

Đôi mày Kim Anh chọt cau lại, đôi môi đỏ chu ra. Tay cô ấy nhéo mạnh má tôi một cái.

- Tại cậu đấy. – Kim Anh oán trách.

Tôi xoa xoa đôi má đã bị véo đến đỏ ửng của mình. Tôi làm gì mà bảo tại tôi? Chết thật... Có khi cô ấy đang nghĩ tôi quyến rũ thằng cha Trịnh Minh Kỳ.

- Hân nó gây ra tội lỗi gì? – Cái Trang hỏi.

Kim Anh lườm tôi một cái và đáp nhanh gọn.

- Tội xinh.

Tôi há hốc miệng. “Tội xinh”? Thế bây giờ tôi tự rạch mặt mình để bớt gây tội lỗi cho xã hội đi.

Kim Anh thay đổi sắc mặt nhanh chóng, cô ấy đưa hai tay lên nựng má tôi.

- Cũng không sao. Có thể Kỳ chú ý tới cậu vì cậu xinh. Nhưng điều đó chẳng hề ảnh hưởng đến tình thân của trai của tớ. – Kim Anh cười tươi rồi – Công nhận đi, thân hình tớ quá là nóng bỏng, 87 – 60 – 89 đấy.

29. Chương 29: Trịnh Minh Kỳ Bắt Cóc

Ca học chiều.

Lũ nam sinh nhốn nháo đùa nghịch chạy khắp lớp, thi thoảng lại bị hứng vài trận đòn của mấy nữ sinh, với tội dẫm trên hoa ghẹo nguyệt.

Tôi nhìn sang tên Huy. Đọc sách. Đọc làm gì cho lắm. Phòng sách lồng chim của cậu ta đang ngày càng nhiều sách. Mấy cái tủ sách như sắp cong xuống. Tí lại bảo tôi không nhắc trước, có ngày đổ xuống là kẹp chết.

Mấy tên lớp tôi ấy, chơi đùa nháo nhác cả lên, còn tên Huy thì ru rú một góc như bị tự kỉ. Nếu không biết làm gì sao không tâm tình với tôi ấy, tôi tư vấn cho cả ngàn cách cải thiện vẻ bề ngoài. Nhìn bộ dạng bây giờ của cậu ta cứ như ông cụ.

- Nhìn đủ chưa?

Tên Huy rời mắt khỏi cuốn sách. Mặt không biểu cảm.

Tôi chống cằm chiêm ngưỡng cái bộ tóc của cậu ta đề nghị.

- Cắt tóc đi.

- Không thích.

- Bỏ kính ra, đeo kính áp tròng ý.

- Không quen.

Tên cổ lỗ sĩ này. Tức quá. Đã bày cách cải thiện nhan sắc à còn không biết tiếp thu. Đồ bảo thủ.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi. Xắn tay áo chuẩn bị tinh thần dạy đời tên Huy thì có giọng nói ông ọo cắt ngang.

- Hân ới Hân à!

Một tên học cùng lớp tôi đang đứng trước mặt tôi nói cái giọng nũng nịu. Mặt thì e thẹn y như thiếu nữ gặp được trang nam nhân. Mắt hấn chớp liên tục như thằng cha bị hấp háy. Trời... Không phải hấn nghĩ tôi là con trai đấy chứ...

- Thôi, thôi,...

Tôi phát tay đuổi hấn đi.

Hấn vẫn đứng đó với vẻ mặt u sầu đến thảm thương. Mắt nhìn tôi đăm đăm. Tên này thần kinh hả trời??

- Đi chơi với tớ đi mà... nhé!

Hấn vẫn cái giọng nũng nịu năn nỉ tôi. “Chơi” của hấn là cái móng gì? Không chết người thì cũng thành thân tàn ma dại.

- Đi đi mà. Năn nỉ Hấn đấy... Hạng hai... Có bài tập này khó quá tớ không biết làm, cậu chỉ giúp tớ đi!

Điệp khúc nũng nịu của hấn ta làm tôi sồn cả gai ốc. Tên này chắc mới nghĩ ra loại hình trên gái rồi đem tôi ra làm chuột bạch để thử nghiệm. Tôi biết tôi hiền nhất lớp nhưng bị đem ra thí nghiệm ột tên ái quả thật tổn thương cả cõi lòng.

Tôi nở nụ cười rất dịu dàng. Giả vờ đấy, đừng tin.

- Tớ bận lắm, cậu nhờ Mai đi.

Tôi đánh mắt lên chỗ Nhất Chi Mai, cô ta đang ngồi vẽ hươu vẽ vượn gì đó.

- Không. Tớ muốn Hân cơ.

Mạch máu của tôi có thể tắc ngay lúc này. Trời ơi! Nổi cả da gà. Tên này chắc bê đê quá. Xem cái mặt như con gái làm nũng mẹ của hấn kia, ối dồi ôi, tôi chưa chụp mấy kiểu đem phát tờ rơi PR quảng cáo thằng ái của thể kỉ cầm tìm bạn trai là may lắm rồi.

Tình thế có vẻ căng. Tôi liền cướp lấy quyển sách tên Huy đang cầm trên tay.

- Tớ bận đọc sách với Huy. Không tiện để cậu “muốn”. Cậu nhờ Mai kia, cậu ấy rất rảnh.

Nhất Chi Mai nghe thấy liền quay xuống. Cất giọng đầy mùi máu tanh với thằng cha làm nũng.

- Cậu thử hé mồm ra xem, tớ nhổ sạch cả hàm răng của cậu, vặt trụi lông, lột quần áo rồi đem cậu ra sân trường phơi nắng chơi.

Tôi cắn răng nén cười.

Tên bê dê đẩy nhe răng cười gượng gạo, mắt vẫn chớp lấy chớp để chớp như chưa bao giờ được chớp, tần suất chớp càng tăng nhanh.

- Độc ác quá, dã man quá, ôi con tim bé bỏng của tớ... – Hấn đưa tay ôm ngực, giọng tràn trề cảm xúc như đang diễn một vở bi kịch – Cậu thật là nhẫn...

- CÚT!

Nhất Chi Mai quát, mặt như sắt thủ và tay chỉ ra ngoài cửa. Tên bê dê chớp mắt vài cái rồi chuồn.

Nhất Chi Mai quay xuống.

- Lần này cậu nợ tớ.

- Nợ gì?

- Tớ vừa cứu cậu đấy thôi. Nhớ đấy. Tớ sẽ đòi lại.

Nói rồi cô ta từng từng đứng dậy bỏ ra ngoài lớp.

Một đồng dấu hỏi to đùng. Tự dưng vì một thằng bê dê mà tôi thành con nợ của cô ta. Chẳng có lí gì hết.

Tên Huy bụm miệng cười, tay với lấy cuốn sách của cậu ta.

Tên Huy nhìn tôi miệt thị.

- Cậu ngốc quá.

- Ồ. Ngốc như cậu.

Cậu ta chẳng để tâm và tiếp tục đọc sách. Thế tôi ngồi không à?

Người ta hay bảo rảnh rồi sinh nông nổi, tôi cũng vậy. Tôi không có việc làm nên lôi tay tên Huy lại và vẽ vờ lên đó đến khi tay cậu ta đã đen sì vì mực bút.

Cậu ta giơ tay lên ngấm nghía sản phẩm của tôi. Tôi ngồi một bên cười hì hì.

- Huy xinh gái, Huy bệnh hoạn, Huy đàn thối, Huy là con bò ngu dốt, Huy bê dê, Huy điên rồ...

Tên Huy đọc ra một loạt những câu chữ tôi viết trên tay cậu ta, mặt xám xịt. Rồi cậu ta nghiêm giọng.

- Cậu nợ tớ.

Nụ cười trên môi cứng ngắc. Học tập Nhất Chi Mai à? Trong một buổi chiều tôi biến thành con nợ của hai kẻ dở hơi, thật là quá quắt.

- Làm gì có. – Tôi chối.

- Cậu cứ nhớ lấy. Tớ về trước đây.

Cậu ta xách cặp bỏ đi.

Ngạc nhiên. Còn tiết này nữa mới hết ca học chiều. Tên Huy lại về trước. Chuyện lạ Việt Nam đây, suốt mấy năm đi học cùng tên Huy tôi chưa bao giờ thấy cậu ta bỏ học dù chỉ một tiết nếu không phải việc quan trọng. Thế mà vừa nãy cậu ta nói một câu “tớ về trước” không đầu không đuôi rồi bỏ về.

Có thể tôi là đứa hay trầm trọng hóa vấn đề, nhưng cứ thử là tôi xem, ngày ngày đi đi về về cùng nhau bỗng nhiên một ngày tên Huy đi về trước, để lại tôi về một mình thì tất nhiên sẽ cảm thấy lạ. Cậu ta còn chẳng nói rõ là đi đâu, khi nào về mà chỉ vút tôi cái câu cụt lủn.

Vốn dĩ tên Huy rất không yên tâm về tôi, dấu cho tôi có giả vờ ngu thế nào thì chí ít tôi cũng biết cậu ta luôn chú ý đến mọi hành vi của tôi, nhãn mặt khó chịu về những thứ tôi làm không tốt, hay trêu chọc tôi, tôi bị thương hay bị ốm thì mắng tôi này nợ sau đó lại dỗ tôi bằng mấy cách đậm mùi bạo lực, thậm chí tôi còn nghĩ rằng cậu ta thích tôi. Về vấn đề “thích” với chữ “không thích” tôi không dám tin vào trực giác của mình. Bởi vì đó có thể là do tôi bị hoang tưởng nên mới có cảm giác như vậy.

Tôi sẽ nghĩ suốt về tên Huy nếu cái Trang không vào lớp và hô to.

- Hôm nay cô Hoa nghỉ... và đương nhiên... tiết sinh cũng sẽ nghỉ. Về thôi!

Mấy chục con người trong lớp chạy nháo nhào như dân chạy giặc. Thi nhau cầm cặp chạy ra khỏi lớp. Cảnh tượng như ong vỡ tổ.

Cái Trang xách ba lô đến cạnh tôi, miệng cười tươi như hoa.

- Về trước nhé, baby!

Nó chạy biến. Rồi.... rồi.... rồi.... Tôi biết là nó đang quen với cái anh abc gì gì đấy. Nghe đâu là như soái ca trong ngôn tình, hai bạn trẻ yêu nhau thắm thiết. Cái Trang lúc nào cũng lâng lâng ngời tương tư như ở trên mây. Miệng cười toe toét suốt ngày. Thật chẳng hiểu là yêu đương có gì hay mà cứ thích cầm đầu vào. Yêu chỉ làm con người thêm mê muội.

Tôi chán nản, ừ, chán lắm. Tôi chẳng phải chán nản đến thăm hại thế này nếu không có tên Huy đâu. Cậu ta đi vội quá còn quên luôn cả sách với bút kìa. Hẳn phải là nhân vật quan trọng lắm cậu ta mới vội vàng như vậy.

Đi gặp bạn cũ?

Cậu ta làm gì có nhiều bạn bè ở Việt Nam.

Đi gặp nữ nhân?

OMG! Tôi nên nghĩ theo hướng này từ đầu mới phải. Bây giờ thì cậu ta biết gái gú rồi đấy, rồi tôi sẽ bị bỏ rơi nhanh thôi. Vốn dĩ cậu ta đã bỏ rơi tôi từ chục phút trước rồi.

.

Tôi ôm quyển sách của tên Huy về và tự dẫn vật. Cậu ta thì đi đàn đúm gái gú, tôi thì quá nhân từ, còn đem hộ tên Huy cái của nợ dày cộp với những dòng chữ khô khốc về nhà. Sách lại toàn tiếng anh, dở qua mấy trang sách thấy vài chữ chuyên ngành mà tôi không luận ra nổi. Xem nào, sách kinh tế với cả kinh doanh. Tôi không có hứng thú với thể loại này. Đây là dự định sau này của cậu ta, còn tôi á, tôi còn chưa biết mình nên làm tiểu thuyết gia hay nhà báo. Rất là đau đầu.

- Ú ồa!

Tôi giật mình quăng luôn cả quyển sách xuống sân trường.

Chủ nhân của cái giọng đó không ai khác ngoài thằng cha Trịnh Minh Kỳ. Một buổi chiều gặp hai lần, chắc chắn không có gì vui vẻ.

Tôi lơ hẩn ta đi và cúi xuống nhặt lại quyển sách. Nhưng có một bàn tay còn nhanh hơn tôi.

Thằng cha Trịnh Minh Kỳ cầm quyển sách trên tay lật qua lật lại.

- Cậu đọc thể loại này hả?

- Trả đây!

Tôi vươn tay ra định lấy lại cuốn sách hẩn liền quay người sang hướng khác để chấn tôi, tay vẫn lật sách rào rào.

- Theo tôi biết thì cậu không có ý định theo ngành kinh doanh. Đây đúng là sách của cậu à?

Hẩn ta còn điều tra cả dự định sau này của tôi. Mặc kệ hẩn. Tôi chỉ muốn đi khuất tầm mắt của hẩn càng nhanh càng tốt.

- Trả cho tôi!

Tôi nhần nhó mặt mày, xòe tay ra đòi lại hẩn.

Thằng cha Trịnh Minh Kỳ nhếch môi cười đều giả. Rồi rất nhanh, hẩn thần nhiên cầm lấy bàn tay đang xòe ra của tôi và kéo đi.

- Cậu làm cái gì thế? Bỏ tôi ra.

Hắn càng siết chặt tay hơn và lôi thẳng tôi ra ngoài cổng. Tôi thì như con rối bị hắn lôi đi xềnh xệch.

- Cậu bỏ ra! – Tôi vùng vằng.

- Không.

- Cậu vẫn phải học mà. Quay lại đi. Thật là phí tiền nếu cậu bỏ học.

Tên Bốn Mắt dừng lại nhìn tôi, đáp hờ hững.

- Ở trong lớp tôi đã thấy cậu rồi, mà lại còn đi một mình nữa. Không lí nào tôi lại bỏ qua cơ hội tốt để bắt cóc cậu.

Nghe đến từ bắt cóc là mặt mày tôi trắng bệch. Không phải hắn là tội phạm buôn người xuyên biên giới đấy chứ? Hắn sẽ đem bán tôi sang Trung Quốc làm nô lệ. Đùa chứ tôi biết mặt tôi cũng sáng sủa lắm nhưng đem đi bán chưa chắc đã được giá cao.

Tên Bốn Mắt tiếp tục kéo tôi đi.

- Từ từ đã! – Tôi gào lên.

Hắn ta quay lại nhìn tôi, nheo mắt.

- Gì hả?

Tôi cười mà như mếu. Quơ tay loạn xạ phân bua với hắn.

- Cậu nhìn lại tôi đi. Tôi xấu lắm. Cậu có đem tôi đi bán thì cũng chẳng có ai thèm mua tôi đâu, cậu bắt cóc tôi đi cũng bằng thừa.

Nói xong tôi mới thấy thật hối hận. Tôi rõ ràng là nạn nhân, không thể mặc cả này nọ với tội phạm được mà phải có thái độ mềm mỏng, cực mềm mỏng, thế mới có sức thuyết phục.

Tên Trịnh Minh Kỳ nghe xong phì cười.

- Tôi đâu có bảo đem cậu đi bán, ý tôi là bắt cóc cậu đi với tôi.

- Chỉ tôi và cậu?

- Tất nhiên.

Mặt tôi méo mó.

- Nhờ cậu nổi cơn dê xồm thì sao?

Hắn ta bật cười, khuôn mặt đẹp trai càng tỏa sáng. Nếu như không biết cái bản tính đều giả của hắn thì tôi đã bị hắn lừa vì cái bản mặt trời ban đấy rồi.

- Cậu có vẻ rất thích đề cập đến vấn đề này. Nói cho cậu nghe tôi không phải loại người như cậu nói.

- Chứng minh đi.

- ...

- Cậu bỏ tay tôi ra để tôi tự đi.

Hắn ta nghe lời buông tay tôi ra.

Tôi quay người tính bài chuẩn lại chợt nhớ đến cuốn sách của tên Huy.

Tôi đứng trước mặt hắn xòe tay ra như trẻ con xin kẹo.

- Đưa trả lại tôi quyển sách.

Tên Trịnh Minh Kỳ đưa quyển sách lên ngắm vài giây rồi mở ba lô của hắn và bỏ sách vào trong. Tôi mở to mắt xem những gì hắn vừa làm.

- Cậu...

- Tạm thời tịch thu. Đi với tôi một lát rồi tôi sẽ thả.
- Một lát thật chứ? – Tôi ngây ngốc hỏi.
- Ừm.

.

Điên quá.

Vì cái quyền sách đây, tôi phải đi cùng thằng cha bệnh hoạn Trịnh Minh Kỳ, hi sinh vài tiếng đồng hồ để lấy lại quyền sách cho tên Huy.

Hắn ta dẫn tôi xuyên xỏ khắp đường này phố kia. Tính cho tôi không biết đường về à? Còn lâu nhé, dù gì tôi cũng sống ở cái thành phố này hơn mười sáu năm đấy, đường đi lối rẽ cứ phải gọi là thông thạo. Cho hắn dắt tôi đi cả trăm vòng nữa tôi vẫn biết đường về.

Ngay bây giờ tôi có thể quay đầu về nhà mặc kệ thằng cha Trịnh Minh Kỳ, nhưng còn quyền sách của tên Huy, cái thứ của nợ đấy...

- Vào thôi!

Tôi đang đứng trước một quán cà phê có tên Hương Quê. Và đúng như tên gọi của nó, quán cà phê này mang đậm nét thôn quê.

Giữa những tòa nhà cao tầng bê tông cốt thép chắc chắn, quán cà phê lại lẻ loi có vẻ bề ngoài rất khác biệt. Được xây bằng gạch đá xi măng nhưng bên ngoài lại được bao bọc bởi lớp tre nứa rất nông thôn.

Thiếu sót quá, cái tôi đi đường chỉ ngắm người mà bỏ sót luôn nơi đặc biệt giữa thành phố thế này.

Tôi theo tên Trịnh Minh Kỳ vào quán. Quán cà phê này khá đông, sạch sẽ và có tiếng nhạc nhẹ du dương.

Hắn dắt tôi lên hắc tầng ba, tầng đẹp nhất.

Ở đây lại mang phong cách cổ điển châu Âu và hơn hết là có rất nhiều khoang nhỏ. Mỗi khoang có một chiếc bàn chữ nhật màu trắng, một đầu ép vào sát cửa sổ, hai bên đặt hai chiếc ghế sofa dài màu đỏ đô. Mỗi khoang được phân cách bởi một lớp gỗ sơn màu trắng có hoa văn. Nhìn tổng thể rất đẹp mắt.

Tôi và tên Trịnh Minh Kỳ cùng vào ngồi ở một chiếc bàn gần đó.

Ngồi ở đây có thể ngắm nhìn một góc thành phố. Bây giờ thành phố đang lên đèn, rất nhiều màu sắc rực rỡ.

Một chị bồi bàn xinh đẹp bước đến.

- Quý khách dùng gì?
- Cà phê đen. – Tên Trịnh Minh Kỳ đáp nhanh.
- Cho em một ly kem sôcôla.

Chị bồi bàn mỉm cười rồi bước đi.

- Cậu thích không? – Tên Trịnh Minh Kỳ hỏi.
- Cũng bình thường, đi với cậu chán chết.

Hắn ta không nói gì mà chỉ cười nhạt nhẽo. Tôi cũng chẳng bận tâm, đưa tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

.

Có lẽ là do tâm trạng tôi không tốt nên món kem ưa thích của tôi không ngon như thường ngày.

- Cậu sao vậy?

Tôi ngước lên, tên Trịnh Minh Kỳ vừa nhấp xong một ngụm cà phê.

Tôi thu lại vẻ chán nản. Đáp gọn.

- Chẳng sao cả.

- Cậu không cảm ơn tôi à?

- Về điều gì?

- Vì tôi đã đưa cậu đến đây để mở mang tầm mắt.

Tôi trẻ môi.

- Không có cậu tầm mắt tôi vẫn mở mang.

Khuôn mặt đẹp của hấn đầy bất mãn

- Này này, cậu nói thế làm tôi đau lòng đấy.

Tôi phì cười.

- Kệ cậu. Tôi sẽ nói với Kim Anh cậu bắt cóc tôi, cậu ấy sẽ băm nát cậu ra.

- Cô ấy hiền lắm.

- Cậu tốt số vậy mà không biết hưởng, Kim Anh vừa xinh vừa học giỏi, lẽ ra người ngồi chỗ tôi là cậu ấy mới đúng.

- Tôi không thích thì làm thế nào?

- Tiếp xúc nhiều rồi tự nhiên sẽ thích thôi.

Hấn nhìn tôi rồi cười.

- Tôi với cậu tiếp xúc với nhau nhiều chắc cũng thích nhỉ.

Tôi bặm môi lườm hấn ta.

- Cậu thôi đi, để tôi ăn hết ly kem rồi về.

Tâm trạng đã khá hơn chút chút. Tôi xúc từng thìa kem bỏ vào miệng, kem tan nhanh trên đầu lưỡi.

.

- Lấy tay đây xem nào?

Tôi cau mày, có tiếng thét giữa tiếng nhạc du dương ở khoang bên cạnh, ngay sau lưng tôi.

Tôi chẳng có sở thích hóng hớt chuyện nhà người ta nên tiếp tục tập trung ăn kem.

Giọng nữ ở khoang bên lại thét lên.

- Cái gì đây hả? Huy xinh gái, Huy bệnh hoạn, Huy dần thối, Huy là con bò ngu dốt, Huy bê đê, Huy điên rồi...

Động tác xúc kem của tôi dừng lại ngay tức khắc. Tôi bị điếc thật rồi hả? Hay tôi bị ảo tưởng? Thôi đúng rồi... chắc tại tôi nghĩ về tên Huy nhiều quá nên tự sinh ảo giác.

Tôi ngẩng mặt lên nhìn tên Trịnh Minh Kỳ.

- Cậu có nghe thấy gì không?

Hấn ta cười cợt, ngón trỏ chỉ ra sau lưng hấn.

- Hai tên ở bên này đang nghĩ cách cưa gái. Buồn cười thật.

Tôi cũng gật gật đầu cười gượng theo rồi lại cúi mặt xuống tiếp tục xúc kem.

Ở khoang bên lại vọng sang tiếng nói.

- Đâu có gì to tát.

Keng!

Chiếc thìa ở giữa khoảng không trên tay tôi rơi xuống ly kem. Tên Trịnh Minh Kỳ bắt giác nhìn tôi dò xét. Tôi nhìn đắm đắm vào chiếc thìa vừa rơi vào trong ly kem. Tôi không hề bị điếc hay ảo tưởng hay ảo giác. Giọng nói vừa cất lên...

“Có gì to tát đâu”

Dù có chết tôi cũng không quên được cái giọng nói trầm ấm đó.

...

30. Chương 30: Cãi Vã

“Có gì to tát đâu...”

Tôi hết sức tỉnh táo, đầu óc rất minh mẫn. Đây là giọng nói của tên Huy. Đúng rồi, cậu ta đi gặp một cô gái khác, bảo sao không nói rõ với tôi là đi đâu, làm gì. Lại còn vội vàng để quên cuốn sách.

Tên Trịnh Minh Kỳ nhìn tôi vài giây rồi hồi đầu quan tâm.

- Cậu không khỏe à?

Tôi thều thào.

- Không, tôi lỡ tay làm rơi.

Môi cố nặn ra nụ cười miễn cưỡng. Tôi lại cầm chiếc thìa lên và xúc kem vào miệng.

Đắng ngắt.

Vẫn là vị kem sôcôla tôi ăn mỗi ngày, vị kem tôi thích nhất, không quá đắng và cũng không quá ngọt, đem lại cảm giác chỉ muốn ăn mãi. Còn bây giờ, kem tan từ từ và vị thì đắng.

Khoang bên vẫn vọng sang tiếng nói chuyện.

Giọng của cô gái như truy xét tội nhân.

- Đây là chữ con gái. Là ai mà cậu để cho nó vẽ linh tinh như vậy được?

- Bạn cùng bàn.

- Thật chứ?

Chiếc thìa trên tay tôi đứng khựng lại trong không trung. Tôi chờ đợi câu trả lời của tên Huy...

- Có thể hơn sao?

Tôi tự cười vào mặt mình. Có gì đáng để chờ đợi. Tôi thật ngốc. Vốn dĩ chỉ là bạn cùng bàn, cậu ta không coi tôi là đặc biệt, mà tôi cũng đâu coi cậu ta ra gì, ngay cả chút tình cảm tôi có dành cho tên Huy tôi cũng cố gắng vứt bỏ. Sẽ chẳng bao giờ cậu ta coi tôi hơn hết tất cả, không thể hơn. Trực giác của tôi sai rồi.

Tôi cho thìa kem vào miệng. Lạnh ngắt và vị đắng lan tỏa khắp khoang miệng. Đắng lắm.

- Cô ta có bị điên không vậy? Ngứa tay ngứa chân thì tìm gì đó về chơi. Dở hơi đi vẽ lên tay cậu. – Giọng nữ có vẻ tức giận.

Tôi nắm chặt chiếc thìa như muốn bóp nát nó. Mặt cúi thấp đến mức không thể thấp hơn. Bạn gái tên Huy, chắc là thế rồi, cô ấy đang chỉ trích tôi. Tôi mà ở trước mặt cô ấy thì cô ấy đánh tôi mất.

Cô ấy còn có ý trách tội tên Huy vì để đưa “dở hơi” như tôi vẽ bậy lên tay cậu ta.

Một cảm giác khó thở và lòng tự trọng như bị xé nát.

- Cô ấy ngốc lắm.

Hết chịu nổi rồi.

Lồng ngực khẽ nhói lên.

Tôi trong con mắt của tên Huy đúng chính xác là một con ngốc, không hơn. Vậy mà tôi còn hi vọng cậu ta đỡ lời cho tôi dù không có mặt tôi ở đó chứ. Tôi sắp điên thật rồi. Thôi, bỏ đi... Nhưng tim tôi đau lắm...

Tôi cúi gằm mặt, không thể để tên Trịnh Minh Kỳ thấy bản mặt thương của tôi được. Đặt chiếc thìa xuống, tôi nhỏ giọng thì thào.

- Về thôi.

- Mới ngồi được một lát mà. – Tên Trịnh Minh Kỳ khó hiểu.

- Tôi không thích chỗ này, đến nơi khác đi, đâu cũng được.

Chờ hần vài giây không có ý kiến tôi liền xách ba lô đứng dậy đi về. Tôi muốn ra khỏi nơi này, tôi nghẹt thở mất.

“Bạn cùng bàn”

“Cô ấy ngốc lắm”

Nào... Không sao đâu. Bình thường tên Huy vẫn mắng tôi ngốc, thậm chí còn mắng ngu nữa cơ mà. Bây giờ cũng như thế thôi có khác gì đâu. Tôi chẳng để bụng đâu. Tôi rộng lượng từ bi lắm. Quan Âm Bồ Tát với cả thánh thần có khi còn phải ban thưởng cho tấm lòng bao dung của tôi ấy chứ.

Tôi cảm cổ đi và đưa tay vuốt vuốt ngực. Khoang ngực không ngừng hít thở thật sâu.

Con đường tấp nập inh ỏi tiếng xe cộ. Khu phố sáng rực ánh đèn. Người đi qua đi lại chỉ như cái bóng lướt qua trong đôi mắt tối om.

Đầu óc loạn xì ngầu.

Những thứ tôi nghĩ trong đầu đều là do tôi tự an ủi bản thân, bắt mình phải quên đi. Nhưng con tim tôi không làm được. Nó đang co bóp một cách khó khăn đây này.

Tên Huy có thể dễ dàng nói tôi ngốc trước một đứa con gái như thế đấy, rồi thì khẳng định tôi chỉ là bạn cùng bàn.

Bệnh viện hướng nào nhỉ? Tôi phải đi khám tim, à... khám não nữa, xem tôi có bị đứt sợi thần kinh nào không.

Không, tôi nên khám tổng thể cho chắc chắn. Biết đâu còn phát hiện bệnh gì nguy hiểm.

Một bàn tay trắng giữ lấy cánh tay tôi.

- Cậu định đi đâu?

- Đi bệnh viện. – Tôi đáp theo bản năng.

- Cái gì?

Thằng cha Trịnh Minh Kỳ trở mặt. Rồi hần vội vàng hỏi dồn dập.

- Cậu ốm hả? Đau ở đâu? Không khỏe thì phải nói chứ sao cứ im im thế? Tôi đưa cậu về nhé?

Tôi cười. Cùng với sắc mặt vô cảm của tôi thì chẳng hợp lí gì cả. Tôi như đang diễn tuồng vậy.

Tôi định hình lại và nhìn lại đường đi rồi nhoen miệng cười.

- Cậu buồn cười thật đấy. Đùa thôi. Tôi rất khỏe, tôi muốn đến trung tâm giải trí.

Mặt tên Trịnh Minh Kỳ giãn ra một chút nhưng vẫn cất giọng cầu nhàu.

- Cậu thật là... Ai lại đùa kiểu đó. Đi nào!

Trung tâm giải trí trong nhà. Rất nhiều trò chơi và người chơi thì khá là nhộn nhịp.

Tôi cố quên hết mọi thứ và chơi hết mình. Tên Huy không đáng để tôi nghĩ nhiều đến thế, không thể để cậu ta ảnh hưởng đến cuộc vui của tôi. Cậu ta vẫn còn đang vui vẻ với cô bạn nào đó kia.

Nhưng... Thực sự mà nói là tôi không thể vui nổi.

Tiếng ồn ào của mấy cái máy trò chơi còn làm tôi thấy khó chịu hơn. Giả sử ở đây mà có sàn đấu boxing tôi cũng sẽ nhảy vào đấm đá để giải tỏa tâm trạng. Vậy mà tôi vẫn cố bắt ép mình chơi và cố cười thoải mái nhất.

Thằng cha Trịnh Minh Kỳ đúng y như thằng trẻ con tám tuổi. Hắn chơi hết trò này đến trò khác, còn thách đấu với cả mấy đứa trẻ, đã vậy còn lôi tôi vào cùng chơi.

9 giờ 01 phút

Rời khỏi trung tâm giải trí ồn ào.

- Đưa sách đây cho tôi.

Tên Trịnh Kỳ mở ba lô lấy sách của tên Huy mà hồi chiều hắn vừa chần lột từ tay tôi ra.

- Sao chưa trả? Tôi đáp ứng tâm nguyện bắt cóc tôi vài tiếng của cậu rồi nhé.

Hắn ta vẫn dày mặt không chịu đưa.

- Để tôi đưa cậu về.

- Không cần! Trả đây!

Thật không thể tin nổi. Tôi vừa gào toáng lên và mặt thì rất hung dữ. Đấy đâu phải phong cách của tôi. Và tên Trịnh Minh Kỳ hoàn toàn bất ngờ vì thái độ nổi nóng của tôi.

Hắn khinh khỉnh.

- Cậu làm gì mà nóng vậy? Không trả nữa.

Sao cứ thích bắt ép tôi thế làm gì? Tôi đang rất rất mất bình tĩnh đấy, tôi không còn là tôi thường ngày nữa rồi.

Giọt nước nóng hổi rơi trên má.

Giọng tôi như nài nỉ.

- Trả lại cho tôi đi. Làm ơn đấy.

Hắn tròn mắt, tay lúng túng chìa quyển sách ra trước mặt tôi. Giọng ân cần.

- Cậu bị sao vậy? Không khỏe đúng không?

Hắn đưa tay lên định lau nước mắt trên mặt tôi, tôi liền lùi lại và ôm quyển sách vào ngực. Tự đưa tay quệt nhanh giọt nước mắt.

Tôi cười và lè lưỡi với hắn.

- Cậu lại bị tôi lừa rồi kìa. Tôi về đây.

Tôi quay lưng. Hắn còn nói với theo.

- Để tôi đưa cậu về.

- Không cần. Nếu cậu có ý định đưa tôi về tôi sẽ ghét cậu suốt đời.

Tôi nói mà không quay lưng lại để tên Trịnh Minh Kỳ không thấy được khuôn mặt khổ sở của tôi.

Tôi đã nói chưa nhỉ, tôi là đứa quên nhanh và tự kéo tâm trạng lên cao cũng rất nhanh. Và bây giờ tôi muốn nói là tôi đang nghĩ ngờ về điều đó.

Muốn vui mà không thể vui, cảm giác này rất khổ sở. Bên tai tôi vẫn vọng lại vài câu nói chuyện của tên Huy với cô gái nào đấy. Từ lúc tôi rời khỏi quán cà phê cho đến bây giờ, mấy câu nói đó chưa rời khỏi tâm trí tôi. Nhớ đến lời tên Huy nói với cô gái ấy tôi lại thấy nhói nhói trong tim. Chết thật, có khi là dấu hiệu bệnh tim bẩm sinh đấy.

Ôm cuốn sách trong tay mà tôi tự thâm trách mình. Lẽ ra tôi nên để mặc cho thằng cha Trịnh Minh Kỳ đem quyển sách đi, nếu muốn thì tên Huy tự đi lấy lại. Tôi sẽ chẳng phải đi với hắn ta và hóng hớt được cả câu chuyện của tên Huy với một cô gái khác... Đúng là đời chẳng như là mơ.

Con đường như dài bất tận, đi mãi, đi mãi mà chưa đến nhà.

Hai căn nhà được phân cách bởi hàng rào hoa hồng tối đen, dấu hiệu của nhà không có người.

Tôi thở dài một hơi rồi mở cổng vào nhà.

9 giờ 30 phút

Vô cùng mệt mỏi. Chẳng có tâm trí đâu để học bài.

Tôi đẩy cửa ra ngoài ban công hóng gió. Một bóng đen đổ ập xuống. Tôi nhất thời cảm thấy rùng mình, tim đập thình thịch.

Tên Huy đang khoanh tay đứng dựa lưng vào tường, mặt hơi cúi xuống.

Tôi thờ người ra nhìn, tên Huy cũng ngẩng mặt lên nhìn tôi. Cậu ta đứng đây bao lâu rồi chứ?

Trong làn ánh sáng mờ nhạt tôi chỉ thấy được thái độ lạnh nhạt của cậu ta.

- Cậu đi đâu về?

- Cậu hỏi làm gì?

Tôi mệt. Với tất cả. Tôi nên hỏi cậu ta đi đâu mới phải chứ.

- Cậu đi đâu đến giờ này?

Tên Huy gất.

Tôi bàng hoàng mở to mắt nhìn cậu ta. Cậu ta đang nổi giận thực sự và nó làm tôi sợ.

Tôi như một tội nhân đang bị lấy khẩu cung.

- Đi chơi.

- Chơi? Với ai?

- Trịnh Minh Kỳ.

- Tại sao cậu lại đi với cậu ta?

Tôi ngược mắt lên đối mắt với tên Huy. Cậu ta đang đòi hỏi ở tôi một lý do.

- Thích.

Mặt tên Huy lập tức tối sầm lại. Ngay giờ phút này tôi thấy mình quả thật rất can đảm. Tên Huy đang cố kiềm chế tức giận và tôi thì cố đổ thêm dầu vào lửa. Tôi sắp được trao tặng giải thưởng “Thanh niên liêu nhất năm” rồi.

Tôi cũng giận lắm đâu chỉ riêng tên Huy. Cậu ta sẽ tra khảo tôi, sau đó mắng tôi và về. Hết.

Tên Huy cười, giọng điệu khinh thường.

- Cậu thích tên Trịnh Minh Kỳ đó rồi hả?

Tôi cụp mi mắt. Lòng ngực như bị tắc nghẽn, đau nhói.

- Cậu về đi, tớ mệt.

Tôi quay người trở lại phòng.

Tên Huy bước vài bước đã chắn ở ngay trước mặt tôi. Cậu ta mất hết kiên nhẫn và quát.

- Trả lời đi!

Chạm đến giới hạn chịu đựng rồi. Tôi lớn tiếng.

- Im đi! Cậu coi tớ là thứ gì mà suốt ngày tra hỏi tớ? Một đứa bạn cùng bàn dở hơi kiêu ngạo dốt thôi đúng không? Tớ biết là thế mà, tớ cũng chỉ đến thế thôi. Tớ không cần một người thông minh giỏi giang như cậu thương hại, vậy nên hãy để tớ yên. Coi tớ đúng như một đứa ngốc nghếch ngồi cạnh cậu là được rồi. Không cần cậu tự bắt ép bản thân phải quan tâm đến tớ.

Cả người tôi run run và giọng đã lạc hẳn đi.

- Từng này lâu tớ đi đâu, với ai cậu đều biết. Vậy tại sao tớ lại không được biết cậu đi với ai? – Tôi cười tự giễu – Bỏ đi, coi như tớ chưa nói gì.

Tôi bước sang bên cạnh rồi trở lại phòng. Tên Huy nắm lấy cổ tay tôi giữ lại.

- Tớ...

Tôi vội chặn tên Huy không cho cậu ta nói thêm gì. Sợ cậu ta sẽ nói gì đó làm tôi sụp đổ. Tôi gỡ tay cậu ta ra và nói nhanh.

- Ngủ ngon! Sau này đừng kiểm soát tớ nữa.

Rầm!

Cánh cửa đóng lại. Chia rẽ hai thế giới.

.

Ngày thứ nhất...

.

Reng!

Tôi vùng dậy trong đồng bùng nhùng chấn gối với lấy chiếc điện thoại. Giọng cái Trang oang oang.

- SAO MÀY CHƯA ĐẾN LỚP? NGHỈ HỌC THÌ PHẢI XIN PHÉP, MÀY BIẾT RÕ MÀ...

Tôi liền cúp máy và nhìn chiếc đồng hồ đặt trên tủ đầu giường.

7 giờ 15 phút

Muộn rồi.

Gió lạnh đập vào mặt. Mái tóc rối tung bay theo từng bước chạy.

Còn cách mục tiêu 500 m.

300 m...

100 m...

Đến rồi. Mục tiêu đã bị khóa.

Tôi chống hai tay lên gối thở hổn hển. Hậu quả của một đêm mất ngủ là như vậy, tên Huy rất có năng khiếu làm tôi mất ngủ, đêm qua tôi đã nghĩ về cậu ta rất nhiều và cuối cùng cũng chẳng rút ra được điều gì.

Tôi đến muộn. Bây giờ cổng khóa rồi, tường thì cao hơn hai mét, thế này thì không thể lọt qua nổi. Thảng ôi, mất một buổi thôi tôi cũng tiếc lắm, đã thế lại còn nghỉ không phép, tôi tụt hạng mất.

Mất năm phút trước cánh cổng đã đóng chặt tìm cách giải quyết vẫn không ra. Bỏ cuộc thôi.

- Hân?

Tôi quay đầu lại.

Thằng cha Trịnh Minh Kỳ với bộ dạng lếch thếch, áo không cho vào quần, hần vênh mặt bước đến đứng kiêu bố đời thiên hạ. Thấy rõ tôi nét mặt hần phấn chấn hần lên. Ôi chúa... Làm như tôi là ngôi sao tầm cỡ quốc tế không bằng.

Tôi không muốn gặp lại thằng cha này, ngay từ lần đầu tiên hần đã rất lảm chuyện.

Tôi lơ hần và toan bước về. Đành sao, không có đường cho tôi vào học đâu.

- Cậu không vào học à? – Hần giữ tôi lại.

- Khóa rồi. Không vào được.

- Tôi có cách.

Rồi thì cách của hần ta là trèo tường. Tôi bần thần đứng ngẩn bức tường loang lỗ vết giày là dấu tích của bang phái chuyên đi học muộn.

- Trèo lên đi!

Thằng cha Trịnh Minh Kỳ hất hàm.

Tôi xốc ba lô lên lấy khí thế vượt tường và tưởng tượng mình là người nhện. Mặc dù tôi là người bình thường không bị đột biến gen và cũng chẳng bị con nhện nào cắn phải như cái thằng Peter Parker trong phim Spider-man, nhưng cứ nghĩ thế đi cho nó có tinh thần.

Tôi phải nói là quá hăm mộ cái lũ vượt tường vào trường, bọn chúng không phải thánh trèo cây thì cũng là khi đột. Cả bức tường trơn nhẵn thế mà cũng trèo qua trèo lại làm mòn tường rào và còn để lại cho thế hệ sau (ví dụ như tôi) những lỗ hốc đệm chân rất thuận lợi cho việc vượt tường.

Tổn bao nhiêu mồ hôi tôi mới trèo qua được bờ tường. Trong khi đó thằng cha Trịnh Minh Kỳ đã trèo qua từ lúc nào và còn huýt sáo được cả vài bài.

Tôi ngó nghiêng một hồi rồi đi về lớp. Trong đầu nghĩ ra ngàn lí do để biện hộ : em bị lỡ chuyến xe buýt, em quên tiền ở nhà nên bác lái xe buýt không cho em lên, xe buýt bị tuột xích, giữa đường em đã xả thân giúp một em bé thoát khỏi vụ tai nạn thảm khốc... bla... bla...

Tôi mơ màng nghĩ đến cảnh nhận được con mắt cảm thông của giáo viên và quần chúng nhân dân trong lớp, trừ Nhất Chi Mai, cô ta sẽ ngồi một xó khinh khỉnh và bắt đầu màn chọc ngoáy tôi.

- Chạy thôi!

Thằng cha Trịnh Minh Kỳ bất ngờ chop lấy tay tôi và kéo đi. Đằng sau có tiếng chạy rầm rầm. OMG! Ông bảo vệ trường tôi đấy.

Thằng cha Trịnh Minh Kỳ kéo tôi chạy một vòng sân, lượn qua mấy dãy phòng hoạt động câu lạc bộ và cuối cùng dừng chân ở sau gốc cây lớn ở sân sau trường.

Tôi sắp thon thả ẻo lả rồi.

- Cậu làm gì mà chạy nhanh thế. Mệt chết.

Tôi mệt mỏi ngồi bệt xuống nền cỏ và dựa lưng vào hốc cây lớn.

- Mệt thôi chứ chưa chết. – Tên Trịnh Minh Kỳ chỉnh lại câu từ hộ tôi.

Tôi ngáy hần rồi ngỉ xả hơi.

Hần ta nhìn tôi chăm chăm.

- Dưới mắt có quầng thâm, sáng đi học muộn. Chắc chắn đêm qua cậu mất ngủ.

- Ủ. – Tôi gật đầu thừa nhận phán đoán của hần đúng.

- Vì tôi à? Cậu nhớ da diết khuôn mặt đẹp trai của tôi thế sao? – Hấn đưa tay chỉnh lại cặp kính và vuốt vuốt bộ tóc.

Tôi phì cười và một giây sau liền cảm nhận được ánh mắt sắc bén của ai đó đang nhìn mình, tôi ngoái cổ nhìn lên dãy phòng học, hình như đó là lớp tôi thi phải, nhưng tôi không hề bắt gặp ánh mắt nào đang nhìn mình. Áo giác thôi...

- Cậu nhìn gì đó? – Tên Trịnh Minh Kỳ kéo tôi về với thực tại.

- Không có gì.

Chân tay mềm nhũn không chút sức lực. Muốn đứng dậy cũng khó.

- Cậu nghỉ đi.

- Tôi còn phải lên lớp.

- Lớp cậu ở trên đó kìa, trông nhốn nháo thế chắc là tiết tự học.

Tôi ngẩng đầu nhìn theo hướng tay chỉ của hấn ta. Đúng cái hướng mà tôi vừa nhìn lên hồi nãy.

- Chắc cậu nói đúng.

Tôi quay sang liền bắt gặp nụ cười thách thức của tên Trịnh Minh Kỳ. Mắt hấn nhìn lên lớp tôi. Ở đấy có gì để hấn cười kiểu đó?

Tôi cũng nhìn lên và chẳng thấy gì. Tôi chắc mẩm rằng tên này bị động kinh.

Rời ánh mắt khỏi hấn ta, tôi cúi mặt xuống. Đôi mắt từ từ khép lại...

31. Chương 31: Chiến Tranh Lạnh

Ngày thứ hai...

Thực tế đã cho thấy rằng không phải giáo viên nào cũng thông cảm cho nỗi thống khổ của học sinh, mình chứng điển hình của dạng giáo viên này là thầy giáo dạy môn Địa lớp tôi.

Đặc điểm nhận dạng : cao không quá 1m60, nặng không dưới 70 kg, mức độ yêu quý học sinh bằng âm vô cực, tính cách quái đản không bao giờ cho điểm nào khác ngoài 0 và 10, truy bài mà trả lời đúng hết và không sai một từ một chữ nào 10 điểm, còn nếu không trả lời được hoặc trả lời được nhưng sai một chữ hay chỉ là một con số thì điểm đều hướng về con số 0 chết chóc. Và một điều đặc biệt, ông thầy này cực kì thù hận hai loại học sinh, loại thứ nhất là đi học muộn và loại thứ hai là nghỉ học không phép.

Hôm nay tôi đã nghiễm nhiên lọt vào loại học sinh thứ nhất : đi học muộn, và bây giờ tôi đang đứng khép nép ngoài cửa chờ phán xét xử tội của ông thầy. Bảo là đi học muộn nhưng tôi có đến lớp muộn màng gì đâu, muộn đúng 58 giây và ông thầy này vào lớp vào giây thứ 55.

Nếu mà là giáo viên khác á (không tính bà cô dạy toán), với một học sinh ưu tú xếp hạng 2/1001 học sinh của khối 11 như tôi á, đừng nói là ba giây chứ muộn hấn ba mươi phút cũng vui vẻ cho tôi vào lớp. Làm gì có chuyện cho tôi đứng ngoài cửa gắp gấu áo chờ đợi như ông thầy này.

Quần thể nhân dân trong lớp đều hướng ra tôi, ngoại trừ con mắt của tên Huy, đều nhìn tôi bằng ánh mắt cảm thông sâu sắc.

Đừng có nhìn kiểu đó chứ, tôi thấy mình tội nghiệp biết bao.

Ông thầy sau vài giây dò xét tôi thì cất giọng tra hỏi.

- Tên?

- Trần Ngọc Hân.

- Điểm trung bình tháng trước?

- 98,5.

- Thứ hạng?

- Hạng 2.

- Vào lớp.

Thế là xong rồi? Đơn giản thế thôi hả?

Tôi đã đặt mộng xuống ghế mà vẫn chưa thể tin vào sự thật là tôi được vào lớp một cách dễ dàng đến vậy.

Cho đến khi... tiết học kết thúc...

- Hình phạt của em đây, ngày mai nộp cho tôi.

Thế rồi ông thầy bỏ đi.

Thế rồi tôi phải ôm một tờ giấy A4 chi chít chữ đi về lớp.

Không ngờ ông thầy còn chơi tôi kiểu này, cho luôn 15 câu hỏi bài tập, lại còn bảo rằng kiểm tra trình độ của tôi. Có mà cái cố ý, chẳng nhẽ ông thầy không nhớ nổi tên học sinh duy nhất có điểm tối đa môn Địa lí là tôi. VỒ LÍ!!

- Hù!

Kim Anh từ đâu chui ra đập tay vào vai tôi.

- Ếh! Không giật mình luôn hả?! – Cô ấy ỉu xiu.

- Có gì để giật mình chứ, tại cậu không đủ năng lực thôi.

Kim Anh bĩu môi, giọng khiêu trách.

- Khen tớ một câu động viên cũng không cho. Tự ái bỏ về bây giờ này.

- Ờo ời!!! Nghe cái giọng giống Trịnh Minh Kỳ hết luôn. – Tôi trêu lại.

Hai má Kim Anh hồng hồng, cô ấy vội chuyển chủ đề ngay.

- Trông mặt cậu cứ buồn buồn. Sao thế? – Kim Anh nhìn kĩ tôi.

Tôi liền cười xòa và đưa tờ giấy A4 ra làm cái cớ.

- Vì cái này này.

Kim Anh cầm lấy tờ giấy đọc nhanh một lượt rồi bật cười. Haizz, chẳng ai thương xót cho nỗi đau của tôi cả.

Kim Anh vừa đi vừa khoác tay lên vai tôi an ủi.

- Cố gắng, cố gắng. Cậu là hạng hai cơ mà.

- Làm hộ tớ đi.

- Được hả? – Kim Anh tròn mắt.

- Ừ. – Tôi gật.

- Không có thời gian đâu. Tớ bận lắm.

Kim Anh cười hì hì, biểu cảm như cún con trước cái nhìn tóe lửa của tôi.

Cô ấy ôm cánh tay tôi lắc lắc.

- Cậu kể đi! Sao cậu lại đi học muộn.

Tôi và Kim Anh quen nhau chưa đầy một tuần. Mức độ hiểu nhau không bằng tôi với cái Trang, nhưng tính ra thì rất hợp cạ. Tôi kể cho cô ấy nghe hết tất cả, từ chuyện tôi bị tên Trịnh Minh Kỳ bắt cóc đến chuyện tôi cãi nhau với tên Huy, rồi cả hai hôm nay tôi đi học muộn.

- Thế nên cậu liệu mà giữ tên Kỳ của cậu đi. Tốt nhất là nên làm cái chuông để nhốt hấn vào.

Tôi thiếu não.

Kim Anh lại coi như chẳng có gì, thái độ vẫn vui vẻ bình thường. Cô ấy bắt đầu kể về cuộc đời của thằng cha Trịnh Minh Kỳ.

- Như cậu là còn bình thường đấy. Có lần Kỳ còn lừa cả con gái nhà người ta vào khách sạn...

Nghe đến đây tôi thật sự bàng hoàng. Thế ra là tôi đâm đầu phải tên bệnh hoạn số một. Những chuyện như thế hấn cũng dám làm, đúng là tên vô liêm sỉ. Từ nay phải cách xa hấn 10 m, à không... 100 m cho nó an toàn.

Kim Anh vẫn tỉnh bơ tiếp tục kể câu chuyện đang dở.

- ... tập bơi...

Tôi trở mắt. Vào khách sạn tập bơi... Trời ơi!! Cái này thì chỉ có tên điên Trịnh Minh Kỳ nghĩ ra. Xem chừng cái thành phố này không có nổi cái bể bơi công cộng nào vừa mắt hấn nên phải lôi người ta chui rúc vào khách sạn tập bơi cho nó khác người.

- Cậu cũng đừng nghĩ xấu cho Kỳ. Cậu ấy trông bề ngoài thích của gái và có chút biến thái thể thôi, chứ thật ra cậu ấy tốt lắm.

Còn nói tốt cho hấn. Kim Anh bị mê hoặc rồi. Tốt của hấn chắc chỉ là không biết giết người, ngoài ra chuyện gì cũng có thể làm. Tôi có ngày hấn đem Kim Anh đem bán mất.

Nghĩ thế thôi chứ tôi không nói gì vì sợ làm Kim Anh buồn.

- Huy thì sao?

- Cậu ta chẳng sao. – Tôi đáp một cách hồ hững.

- Cậu đang buồn vì cậu ấy đúng không?

Kim Anh như đi guốc trong bụng tôi.

Tôi liền chối.

- Không phải.

- Không thừa nhận cũng được. Cuối tuần này đi chơi đi. Tớ cũng chán nản với Kỳ lắm rồi đây.

Cuối tuần là hai ngày nữa. Lâu lắm rồi tôi không biết khái niệm đi chơi. Trông Kim Anh hồ hởi như vậy tôi liền gật đầu cái rụp.

Nghe có vẻ giống cuộc cải thiện cảm xúc của hai người thất tình quá.

.

Màu đen ôm lấy cả không gian. Phủ lên mọi thứ một vẻ tĩnh mịch đến buồn thảm. Hoặc là do tôi tâm trạng không tốt nên mới tự cảm thấy thế.

Vậy mà ngày xưa học Truyện Kiều có cái câu “người buồn cảnh có vui đâu bao giờ” tôi toàn bấu môi khinh thường. Người buồn thì mặc xác người buồn, liên quan gì đến cảnh vật cây cối. Giờ nghĩ lại mới thấy thấm thía, ngày ấy mình nông cạn đến thế nào.

Tôi đứng ở ban công và nhìn sang ban công nhà tên Huy.

Ánh sáng từ đèn ngủ chỉ có thể hắt nhẹ ra ngoài cửa.

Chắc cậu ta ngủ rồi. Làm gì thức đến 12 giờ đêm như tôi. Lúc đấy cậu ta còn mắng tôi vì tội thức khuya và cậu ta còn lôi “cuộc sống vàng” của cậu ta kể lể với tôi. Khái niệm “cuộc sống vàng” của cậu ta là ngày ăn đủ ba bữa, ngủ đủ tám tiếng (vào buổi đêm), còn hàng tá thứ đằng sau nữa nhưng tôi không nhớ nổi.

Tôi thức khuya phần nhỏ vì làm cái bài tập gọi là hình phạt điên rồ của ông thầy dạy Địa quái đản đầy đủ và một phần là do tên Huy. Không vì cậu ta thì tôi cũng không đến nỗi phải nghĩ nhiều như thế. Tôi và tên Huy đang trong giai đoạn chiến tranh lạnh. Và những lúc như vậy tôi thường mất tập trung ở mọi việc, nhất là việc học, gần như mấy ngày nay tôi chẳng học hành gì, có cũng chỉ để đối phó. Phần lớn thời gian mất ngủ tôi thường đọc manga và cày phim để thôi không nhớ về tên Huy.

Hai ngày nay ở trên lớp tên Huy coi tôi như người dưng. Tôi không nên bận tâm về chuyện đó, bởi vì tôi là người đã yêu cầu cậu ta không cần quan tâm đến tôi và hãy coi tôi như đứa bạn cùng bàn. Cậu ta làm theo đúng yêu cầu của tôi rồi mà sao tôi lại thấy đau xót mỗi khi chạm mặt cậu ta ở lớp.

Tôi đã từng nghĩ tôi có khuynh hướng thích được bạo hành và qua sự việc lần này tôi đang chắc chắn về điều đó.

.

Ngày thứ ba...

7 giờ 14 phút 59

Chạm đích.

May mắn quá. Khi tôi vừa qua cửa lớp thì tiếng chuông vào học vang lên. Hôm nay tôi không đi học muộn nữa rồi. Hura!!

...

...

Nhất Chi Mai thấy tôi liền bắt đầu xỉa xối.

- Sao? Không đi học muộn nữa à?

- Không. Chán rồi. – Tôi hơi hợt đáp.

Nhất Chi Mai cười khẩy.

- À. Chắc là bị thằng Kì đá rồi chứ gì.

- Ai đá ai? Cậu không biết thì đừng có nói lung tung. – Tôi cáu.

Cô ta cong môi khinh khỉnh.

- Biết chứ sao không. Hôm nào ấy nhỉ, cậu còn tựa vào vai thằng Kì ngủ ngon lành cơ mà. – Cô ta đưa mắt sang tên Huy – Nhìn qua cũng biết cậu đang muốn trêu ngươi Huy.

Tôi nhìn tên Huy. Cậu ta chăm chú vào cuốn sách trên tay, không bận tâm đến chuyện cậu ta đang bị Nhất Chi Mai lôi ra cho có chuyện để móc máy tôi. Mấy ngày nay cậu ta cứ lạnh lùng như vậy, đến cả tôi cũng không thêm liếc qua dù chỉ một cái.

Tôi gắt với cô ta.

- Cậu thôi cái kiểu vô lí thế đi. Tổ chẳng hề có ý trêu tức Huy.

Nhất Chi Mai cười nửa miệng.

- Cậu và Huy đang giận nhau, cậu muốn lấy thằng Kì ra trêu tức cậu ấy. Rất có lí đấy thôi. Mà cũng xin chúc mừng, cậu thành công rồi, Huy càng giận hơn nữa.

Theo như lời Nhất Chi Mai thì ngày hôm đó ở gốc cây sau trường tên Huy đã thấy tôi và thằng cha Trịnh Minh Kì. Tôi chỉ biết là tôi đã ngủ quên chứ không nhớ là tôi đã dựa vào tên Minh Kì đấy ngủ, khi tỉnh dậy thì tôi thấy mình dựa vào gốc cây. Vấn đề là tại sao cô ta lại bảo tên Huy giận? Ghen á? Tôi không dám tin đâu.

- Cậu đừng có ngồi đó mà nói vớ vẩn nữa. Việc của tớ không khiến cậu lo.

Nhất Chi Mai trề môi khinh thường.

- Tớ nói nhiều cũng chỉ muốn tốt cho cậu thôi. Về chuyện tình cảm cậu chẳng hiểu biết cái gì. Nói cho cậu nghe Huy đang phát ghen kia kìa. Liệu mà đồ đi.

- Cậu cũng tốt bụng đến thế cơ á? Cậu nói ghen? Trả lời cho cậu luôn là Huy đâu có thích tớ. Cậu...

RẦM!

Tên Huy đứng lên đập mạnh hai tay xuống bàn, chặn luôn câu nói của tôi.

Tôi và Nhất Chi Mai cùng hướng về tên Huy. Cậu ta tức giận, tôi chưa từng thấy một Hoàng Minh Huy đáng sợ như vậy. Lớp học đang ồn ào bỗng im phăng phắc nhìn về nơi phát ra tiếng động.

Tôi mím môi, mắt không rời khỏi tên Huy. Có hay không vừa nãy tôi nói sai điều gì khiến cậu ta giận? Cậu ta cúi xuống nhìn tôi. Nét mặt biểu cảm phức tạp, có tức giận, có thất vọng và hình như là có cả chua xót.

Cậu ta liếc tôi thêm cái nữa rồi bỏ ra khỏi lớp.

Nhất Chi Mai tặc lưỡi.

- Chắc... Hết cách với cậu rồi. Học thì giỏi mà nhận thức về mặt tình cảm thì rõ là ngốc.

Tôi không nói gì, mà căn bản là chẳng biết nói gì cho đúng.

Mọi thứ đang vượt quá tầm kiểm soát của tôi. Ngay cả tên Huy, tôi không hiểu cậu ta đang muốn gì.

.

- Bài của em đây ạ! – Tôi chìa vài tờ giấy A4 đầy chữ được ghim cẩn thận cho thầy dạy Địa.

Ông thầy cầm lấy và lướt nhanh một lượt rồi chép miệng.

- Tốt. Quả nhiên là hạng hai.

Xời... Bây giờ mới biết đến tài năng của tôi thì muộn rồi.

Tôi cười bên lên chờ ông thầy tiếp tục nhận xét.

- Tôi sẽ ghi điểm 10 cho em.

- Vậy em về lớp được chứ ạ?

Chỉ cần nhận được cái gật đầu của ông thầy là tôi chuẩn nhanh. Tính chơi khó tôi à, còn lâu nhé.

Hành lang giờ ra chơi nhộn nháo học sinh. Mà bạn biết là chúng nó thần kinh đến mức nào rồi đấy. Bày biện ra đủ trò trên trời dưới đất với mục đích là hãm hại bạn bè.

Tôi thì không cùng tuổi với chúng nó. Cái bọn lớp 10 như bọn chúng, phải nói thế nào nhỉ, à... ngựa non háu đá. Nhất là mấy thằng nam sinh. Chẳng chề nhìn tôi mà chúng nó không đoán ra tôi là đàn chị. Thật là chẳng ra sao, thấy đàn chị là phải kính trọng nhường này cứ hú hét loạn xạ lên như trong sở thú.

Mặc kệ chúng nó có coi tôi là vượn hay người, tôi bước nhanh về lớp, nhưng đâu dễ thế. Một bàn tay kéo tôi lại, tôi chỉ kịp nhìn thấy vóc dáng cao lớn và vẻ nhếch nhác của thằng cha đó.

Sàn trơn, cộng thêm việc tôi bị kéo ngược lại ra sau ắt sẽ gây ra hậu quả lớn. Tôi trượt chân và người đổ về sau. Tương lai gần tôi sẽ làm cho cười cho cái lũ nam sinh tâm thần đó.

Dạng như phim tình cảm, khi nhân vật nữ chuẩn bị ngã đập mặt thì một cánh tay của thằng cha nào nó giữ lại. Cả hai nhìn nhau âu yếm và sau đó sẽ bắt đầu một chuyện tình đẹp. Tôi có thể bị nhiễm quá nhiều vào thể loại phim tâm lý Hàn Quốc nhưng vẫn phải chấp nhận một thực tế rằng... tôi chưa thể thực hiện một cú mông chạm đất đầy ngoạn mục vì có một cánh tay đã kéo giật tôi lên.

Là tên Huy.

Vang lên tiếng trầm trồ như đang xem phim hay của lũ khi đột lớp 10.

Khác với phim, tên Huy kéo tôi đứng thẳng rồi lập tức thả tay ra khỏi người tôi, mắt không thèm liếc chứ đừng nói gì đến đoạn nhìn nhau đắm đuối.

Cậu ta nhanh chóng bỏ đi. Tôi đuổi theo.

Một bước của cậu ta bằng hai bước của tôi. Muốn đuổi kịp thì tôi phải chạy.

Chỉ còn cách tên Huy một bước chân, tôi đưa tay kéo lưng áo sơ mi của cậu ta lại.

Tên Huy quay lại nhìn thẳng vào tôi làm tôi vô cùng bối rối. Tôi đang làm cái gì thế này?

- Ừm... Tớ...

Tôi ấp úng. Tôi biết nói cái gì bây giờ? Cảm ơn cậu ta vì lòng từ bi hỉ xả như thần tiên cứu thế gian? Tôi đã nói chưa nhỉ, chưa bao giờ tôi mở miệng cảm ơn cậu ta, chưa bao giờ xin lỗi, nên giờ muốn cảm ơn để gọi chuyện mà cứ thấy ngượng mồm.

Tên Huy thấy tôi cứ ngập ngừng không nói nổi một câu thì quay lưng đi tiếp.

Tôi thêm lần nữa kéo áo cậu ta lại.

Tên Huy cúi xuống nhìn tôi.

- Gì?

Mặt lạnh, giọng lạnh. Cậu ta muốn cắt đứt quan hệ với tôi thật rồi. Trong khi đó thì tôi luôn muốn làm lành với cậu ta.

Giọng điệu của cậu ta nghe như là “Muốn nói gì thì nói nhanh lên, tớ đây còn bận”. Nhìn vẻ mặt khó chịu của cậu ta làm tôi thấy mình như kẻ làm phiền.

Tôi lắc đầu tỏ ý không có gì và bỏ tay ra.

Chỉ chờ có thế, tên Huy bước nhanh đi.

Ghét tôi đến thế sao?

.

Những tiết học tiếp theo tôi chẳng thể nào tập trung nổi. Tên Huy ngồi ngay bên cạnh mà như xa cả nửa vòng trái đất. Tôi bận tâm về cậu ta, không dám nhìn trực diện mà chỉ lén lút.

Lời giảng của giáo viên cứ như gió thoảng bên tai. Vào tai này ra tai kia.

- TRẦN NGỌC HÂN!

Tôi giật mình nhìn lên bà cô dạy toán.

- Đứng tại chỗ giải tiếp bài tập này cho tôi.

Bà cô gõ gõ thước vào bài tập chưa giải xong trên bảng.

Bà cô ế chồng này bình thường đã rất thích làm khó học sinh. Bây giờ tôi không chú ý vào bài giảng bà cô này càng có cơ bắt bẻ tôi hơn.

Cả lớp gửi tôi ánh nhìn ái ngại và thương hại.

Tôi từ từ đứng dậy, nắm chặt quần bút trong tay, mặt nhăn nhó vắn vẹo trông rất khó coi.

Bài tập trên bảng là loại nâng cao, thuộc dạng khó.

Dạo này tôi đã không chú ý bài vở thì thôi, ngay trên lớp còn không tập trung được, bây giờ bảo tôi giải bài toán khó thế tôi sao làm nổi.

Bà cô đẩy mắt kính lên, kiên nhẫn chờ đợi.

- Chị có giải được không?

Tôi mím môi. Định bụng nói “không” thì nhớ đến tên Huy. Chắc chắn cậu ta biết làm, vấn đề là... cậu ta có giúp tôi hay không.

Tôi nhìn cậu ta và cậu ta cũng vừa ngược lên nhìn tôi.

Tôi chờ đợi...

Tôi đang hi vọng...

32. Chương 32: Cô Gái Xinh Đẹp

Dù cho đó chỉ là sự thương hại...

Tôi sẽ chấp nhận...

Hoặc có thể là tôi đã hi vọng quá nhiều...

.

Lớp học im ắng đều đặt sự chú tâm vào tôi.

Tôi cứ nhìn tên Huy, dám chắc là mặt tôi đang méo mó đến thảm hại. Gợi ý cho tôi, một chút thôi cũng được.

Tên Huy nhìn tôi, lạnh lùng, rồi lại cúi xuống với mớ bài vở. Tôi thất vọng... không đúng, vốn dĩ tôi không có quyền hi vọng vào tên Huy.

Bà cô cau mày.

- Sao còn đứng đấy? Chị có giải được không?

Tôi tự bấu và tay mình, cúi gằm mặt nhỏ giọng thều thào.

- Không ạ.

Mặt bà cô dạy toán tối sầm lại.

- Nếu tôi không nhầm thì trong bảng xếp hạng điểm số chị đều đứng thứ hai. Vậy mà một bài toán như thế này...

Bà cô đập mạnh cây thước vào bảng, mấy chục con người dưới lớp đều giật thót. Chứng kiến bà la sát lên cơn giận như xem một bộ phim kinh dị.

Bà cô quát lớn.

- ... mà chị không giải được. Chị có đúng là hạng hai không vậy? Thái độ học hành của chị như thế đấy hả??? Ngồi trong lớp thì lơ ngơ không chú ý. Cho tôi hỏi bài tập về nhà tôi giao chị đã làm chưa?

Tôi cắn chặt môi. Trong con mắt thương xót của bạn bè trong lớp, tôi không biết đối diện ra sao. Tôi đang tụt dốc, một Trần Ngọc Hân luôn làm tốt các bài tập, luôn chú tâm vào việc học giờ đây đang biến chất.

- Em chưa làm ạ.

Tôi liền nhận được những nét mặt thất vọng và cả những cái trề môi khinh thường.

- Chị còn có ý định học tiếp không? Hay thôi học nghỉ ở nhà đi cho đỡ tốn tiền bố mẹ?? – Bà cô thở hắt – Thôi thôi, chị ra ngoài đi để tôi còn dạy những người thích học hơn chị.

Tôi phải cố gắng lắm mới không mở miệng cãi lại bà cô dạy toán. Dù tôi có không giải nổi một bài tập, dù tôi không chú ý vào bài giảng của bà cô ấy, dù tôi không làm bài tập ở nhà đi nữa thì tôi cũng không đáng bị mắng một cách thậm tệ như vậy.

Tôi vô thức liếc sang tên Huy, cậu ta vẫn giữ cái thái độ lạnh lùng như vậy. Cậu ta không quan tâm đến việc tôi bị mắng ra sao, tôi đã bị tụt lại như thế nào.

Tôi muốn ghét tên Huy.

Tôi lết từng bước ra khỏi lớp. Sàn nhà từ từ di chuyển trong đôi mắt. Được rồi, tên Huy đã không quan tâm tới tôi thì tôi sẽ không cần phải bận tâm đến cậu ta nữa, cậu ta không đáng. Tôi là người lạc quan, tôi rất yêu đời.

Một đôi giày chần trước mũi giày tôi. Tôi bước sang hướng khác, đôi giày đó cũng bước theo hướng đó, được vài lần như thế. Tôi gắt.

- Tránh ra!

Đôi giày đó không chuyển dịch.

Tôi bực mình ngóc đầu lên.

- Nhật Đăng.

Đã hơn tháng nay tôi không gặp Nhật Đăng, vẫn nhớ cái lần tôi dầm mưa đi về đâm phải anh ấy mà anh ấy đã kệ tôi và bỏ đi. Bây giờ anh ấy bất ngờ xuất hiện trước mặt tôi. Có ý gì?

Nhật Đăng hơi cúi xuống.

Cất giọng nhàn nhạt.

- Đi theo anh.

.

Trời âm u, mây nặng nề trôi.

Tôi đang ở cái nơi mà mấy tháng trước tôi được Nhật Đăng tỏ tình. Thật không thể tin nổi là tôi đã lừa gạt tình cảm của anh ấy.

Nhật Đăng ngồi cạnh tôi trên băng ghế đá. Thái độ không quá gần gũi và không quá xa cách. Khoảng cách an toàn.

Nhật Đăng quay sang nhìn tôi.

- Em không ổn lắm.

- Chắc thế. Em vừa bị đuổi ra khỏi lớp. – Tôi cười nhạt.

- Anh không nói chuyện đó, mà anh cũng chẳng quan tâm.

Nhật Đăng ngưng lại vài giây rồi nói tiếp.

- Nghe Mai nói em và cậu ta giận nhau.

Tôi gật.

- Điều đó đang ảnh hưởng đến em. Đừng chối.

- Em rất ổn, không có ảnh hưởng gì hết. – Tôi cứng giọng.

- Em không ổn. Vừa nãy em quát anh, em vốn là người nhẹ nhàng, không thể to tiếng vì chuyện bị chặn đường.

- Anh không hiểu, em đang giận bà cô dạy toán vì đã mắng em thôi. – Sự thật là tôi đang cố giấu diếm Nhật Đăng.

Anh ấy nghiêm giọng.

- Em đừng đem lí do không chính đáng ra gạt anh. Em là loại người giận cá chém thớt hả?

Tôi thần người.

- Anh không hiểu hết em, nhưng anh hiểu được vài phần. Khi buồn em thường nổi giận để che giấu tâm trạng.

Tôi đưa mắt ra xa. Nhật Đăng đã đoán được nội tâm của tôi.

- Em nên mở lời xin lỗi cậu ta trước.

Tôi lắc đầu.

- Dẹp bỏ cái lòng tự trọng của em đi. Thứ em cần là cậu ta...

Tôi không kiềm chế nổi liền đứng bật dậy cắt ngang lời Nhật Đăng.

- Em không muốn nghe. Anh nói em xin lỗi cậu ta à? Em không làm được. Đâu phải riêng mình em có lỗi. Cùng lắm là em không cần Huy nữa là được chứ gì. Cậu ta cũng đâu thiết tha gì em.

- Em chắc là cậu ta không tha thiết em?

Tôi thì thảo.

- Cậu ta còn nhiều thứ cần quan tâm hơn là em.

- Em không hiểu cậu ta.

- Em không cần hiểu.

...

...

Tan học.

Cái Trang ôm vai bá cổ tôi lôi về. Sau bao nhiêu ngày bận rộn hẹn hò với chàng nó cũng bớt chút xíu thời gian trở về bên tôi, tưởng nó quên tôi rồi chứ.

- Hôm nay mày bị sao thế Hân?

- Tao mệt từ hôm qua tới bây giờ.

Cái Trang nhăn mày phàn nàn.

- Không khỏe sao không xuống phòng y tế. Mà bà cô già đấy cũng thật là quá quắt, xỉ nhục mày trước bao nhiêu người như thế. Tao còn thấy bức thay mày.

Tôi chỉ biết cười trừ.

- Bỏ đi. Tao không sao.

- Thấy đỡ hơn chưa?

- Khỏe rồi.

- Thế tên Huy đâu? Không về cùng mày à?

- Cậu ta bận rồi.

- Giận nhau nữa à?

- Không. Anh mày đến đón rồi kìa. Về, về đi.

Tôi đẩy cái Trang về phía chiếc xe ô tô đỗ ở ven đường. Ngày nào cũng được anh trai đưa đi đón về sướng thật.

Nó xụ mặt.

- Tao về. Kệ mày.

Tôi phì cười quay mặt đi.

Ở cách đó không xa xuất hiện một cô gái xinh đẹp thu hút mọi ánh mắt của nam sinh, một vẻ đẹp chói lóa. Đến những cái nhìn mày hay những cái nhếch khóe môi của cô ấy đều đẹp.

.

Tôi đã từng thấy cô gái ấy.

Cô gái đã từng gặp tên Huy vài tháng trước ở cổng trường.

.

Và tên Huy ở ngay bên cạnh cô ấy. Đấy, tôi đã bảo mà, cậu ta có thiết tha gì tôi đâu. Tôi so với cô gái ấy còn kém xa. Cậu ta “bỏ” tôi theo cô ấy là lẽ thường.

Nhưng tôi phải tự tin về mình. Cô ấy đẹp nổi bật thì tôi đẹp... tiềm ẩn, ẩn đến tìm mãi không thấy. Khà... khà...

Cô ấy đột nhiên hướng ánh mắt về phía tôi, chắc chắn là tôi không sai. Cô ấy cười hời hợt.

Xâu chuỗi lại sự việc và kết quả sẽ là thế này : cô ấy đã điều tra ra tôi là đứa bạn cùng bàn “dở hơi” đã vẽ bậy lên tay tên Huy, hôm nay nhân lúc tan học rình tôi, thấy tôi rồi cô ấy sẽ lao thẳng vào tôi chửi mắng tan tành, tên Huy đứng một góc đút hai tay vào túi quần xem kịch hay.

Tôi lắc lắc đầu. Nghĩ linh tinh mới rồi.

Oái... họ đi mất rồi.

Ngó nghiêng vài giây thì thấy đôi bạn trẻ đã dắt dúi nhau đi về. Nhìn đằng sau thì có vẻ hợp lắm. Còn nhìn đằng trước á, thẳng toẹt ra mà nói ý, tên Huy đi với cô ấy như cóc ghẻ đi với thiên nga.

Tôi đang giận. Tâm trạng thì nặng như đeo cả tấn đá.

Mẹ bảo có chuyện gì phiền lòng phải hít thở thật sâu, thật sâu, thật sâuuu... Tôi hít thở cả chục lần đến mệt và nếu còn tiếp diễn thêm bài tập hít thở ngực tôi sẽ căng phồng khỏi cần bơm silicon luôn.

.

Ngày thứ tư...

.

Tôi đi học đúng giờ, bài tập về nhà làm đầy đủ, trả lời thêm mười câu hỏi tham dự cuộc thi gì đấy để đi Hàn Quốc. Nói chung tất cả đều ổn, trừ cảm xúc của tôi ra.

Trong quá khứ tôi và tên Huy chiến tranh lạnh thường xuyên nếu chưa muốn nói là triền miên. Lần này chiến tranh lạnh kéo dài cả thiên nhiên kỉ.

Bà mẹ yêu quý của tôi mà biết chuyện này, tôi cá cả căn nhà của tôi và mảnh đất dưới quê là mẹ tôi sẽ lập tức lên máy bay về nhà, chưa kể đến việc có kéo thêm đồng minh hay không.

Chiến tranh lạnh kiểu này không phải không có cách giải quyết. Chỉ cần tên Huy giải thích rõ cho tôi mọi chuyện tôi sẽ xin lỗi cậu ta, thế là xong.

Vấn đề là ở tên Huy. Cậu ta không mở miệng nói một từ, không nhìn, mặt lạnh. Tôi có muốn nói chuyện với cậu ta thế nào cậu ta cũng không gặp. Cậu ta có sĩ diện, tôi cũng có sĩ diện.

.

Giờ ăn trưa ở căn teen.

Tôi nói thật là cái lũ đấy như bị bỏ đói mấy trăm năm. Chen chen chúc chúc để lấy một xuất ăn. Sao họ không xếp hàng nhỉ? Thế có phải đẹp hơn không.

Mười lăm phút mười ba giây.

Sau bao nhiêu nỗ lực giằng co với những kẻ bị bỏ đói ngàn năm tôi khệ nệ cầm khay cơm của mình ra và chọn một chiếc bàn ở trong góc.

- Hân!

Hì hi... thằng cha Si-ca-vâu. Cả tuần nay không gặp bây giờ bỗng dưng xuất hiện. Số tôi đen đui quá.

Tôi ngược lên cười như dại. Ăn một bữa cũng không yên.

Tên Si-ca-vâu thản nhiên ngồi xuống đối diện tôi. Mấy chiếc răng của cậu ta cứ thế mà chìa ra ngoài ánh sáng. Khuôn mặt lăm lăm tàn nhan hơi ngượng ngùng.

- Lâu lắm rồi không gặp Hân.

Tôi gật gật.

- Từ lần cậu vào nhầm lớp tớ là tớ biết ngay tên cậu.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi chọc chọc đũa vào phần cơm trong khay. Không đâu đi nhắc đến cái quá khứ đầm máu của tôi.

Biết tên có gì khó đâu, bằng tên cài trên ngực áo đấy. Định tỏ ra mình có tài năng à?!

- Gặp cậu cũng khó thật.

Tôi gật. Mặt cúi vài xuất cơm trên bàn.

- Sao cậu không nói gì?

Tôi ngóc đầu lên cười gượng gạo.

- Tớ không có thói quen nói chuyện trong khi ăn.

Tên Si-ca-vâu gật gù.

- À... Vậy cậu ăn đi, tớ không nói nữa.

.

Điều đúng đắn trong bữa ăn là chỉ tập trung vào phần của mình, tập trung ăn, ăn nhiệt tình và ăn hết mình.

Trong hoàn cảnh của tôi thì không thể. Tôi đã cố tập trung ăn lắm rồi nhưng... cái hàm răng của tên Si-ca-vâu...

Để tôi tả lại à nghe. Lúc bình thường răng cậu ta đã vẩu rồi, lúc ăn còn ghê hơn nữa, mấy chiếc răng của cứ thế mà đung đưa theo nhịp nhai của cậu ta, trông giống chuột nhai gỗ ấy. Cậu ta lại còn ăn rất nhanh nữa...

Ồi dồi ôi... Thế sao tôi chịu nổi...

Muốn cười mà phải nhịn.

Cũng có ngày tôi ngày tôi cùng tên này ăn trưa đấy. Thật không tưởng...

Ăn được vài miếng tôi đặt đũa xuống. Tên Si-ca-vâu đơ mắt ra nhìn.

- Cậu ăn ít vậy?

- Tớ no rồi.

- Trông cậu như không khỏe.

- Tớ rất khỏe.

- Cậu muốn gì cứ bảo tớ, tớ sẽ giúp.

Tôi ngoài mặt thì cười thân thiện, trong bụng thì thầm nghĩ, nếu bây giờ tôi bảo muốn có cây xương rồng nguyên gốc chắc cậu ta sẽ vác xác sang sa mạc châu Phi nhờ về cho tôi một cây xương rồng ý nhỏ.

- Tớ còn có chút việc phải làm. Tớ đi trước.

Tôi cười méo mó và chuồn mặc cho cậu ta có gọi với lại..

...

...

Tan học cô gái ấy vẫn đứng đợi tên Huy ngoài cổng trường. Hai người họ đi về cùng nhau.

Ngày xưa thì tôi ở vị trí cô gái ấy còn ngày nay thì tôi lủi thủi về một mình.

Tên Huy hẳn là hạnh phúc lắm, nhìn cái mặt sung sướng thế kia mà. Hồi đó có tôi đi về cùng thách cậu ta cười được với tôi một lần đấy như thế đấy.

Chỉ muốn xông vào tách cái đôi kia ra, tôi không phải động kinh nhưng tôi tức, cũng không hiểu sao tức.

Công nhận là tôi bây giờ giống mấy loại phần tử cực đoan chuyên đi đánh bom liều chết. Họ không khuất mắt đi nhanh là tôi liều chết xông vào thật đấy.

.

Ngày thứ năm...

Hôm nay là thứ sáu và nếu không có gì thay đổi thì mai là thứ bảy.

Sau lần bị bà cô dạy toán mắng tôi tả tôi đã phải lên cọt cho tinh thần học tập của mình. Đâm đầu cắm cổ vào học điên cuồng, lúi đúi thể loại sách bài tập ra giải, không chỉ riêng môn toán. Làm đến mê mệt thì lúi em laptop ra cày phim.

Tôi làm thế chủ yếu là để không nghĩ về tên Huy và cô gái xinh đẹp đó. Cũng chỉ được thời gian ngắn sau đó tôi lại lúi hai người họ ra phân tích.

Xét về thái độ của tên Huy với tôi và thái độ với cô ấy thì tên Huy đang có xu hướng nghiêng về phía cô gái xinh đẹp. Tôi đang rơi vào trường hợp bất lợi, có thể mất tên Huy trong nay mai... Cô ấy đợi tên Huy mỗi chiều tan học rồi họ sẽ đầu đó, khả năng cao là đi hẹn hò. Suy ra cô ấy là người tình của tên Huy, tôi chuẩn bị làm kẻ thứ ba...

Ngừng...

Tôi nghĩ vẫn vợ gì thế? Kệ cậu ta... Không được nghĩ nữa. Tôi không phải kẻ thứ ba.

Huy ơi là Huy... tầm ảnh hưởng của cậu rộng quá...

Tiết tự học trôi qua từ từ và cũng đến lúc chuông kết thúc ca học chiều vang lên.

Cả đám bạn bè vừa nẩy đổ rạp xuống bàn như cây sau bão bỗng vùng dậy tươi cười hơn hở chạy về.

Kim Anh đứng đợi tôi ở cửa lớp.

Thấy tôi ra cô ấy liền khoác tay tôi, miệng lú lo.

- Đi thôi nào, đã đến giờ hẹn hò của chúng ta!!!

Tôi và Kim Anh tíu tít chuyện trò.

Ra đến cổng trường. Một cảnh tượng cũ, cô gái xinh đẹp đứng đợi tên Huy cùng về. Tôi thờ người nhìn hai người họ, cảm giác khó chịu lan khắp tế bào trong cơ thể.

- Cậu nhìn gì thế?

- Không có gì. Đi hẹn hò thôi.

Tôi túm tay Kim Anh kéo đi.

- Đến trung tâm giải trí tổng hợp đi mới trai trường đi. Nghe nói cũng khá hay. – Kim Anh đề nghị.

- Nghe được đó.

.

Trung tâm giải trí tổng hợp.

Nơi đầy đủ mọi thể loại giải trí : chơi game, rạp chiếu phim, công viên trong nhà, quán ăn tự phục vụ... Tuyệt vời hơn tôi nghĩ.

Tôi cùng Kim Anh lượn lờ chán chê đến một bờ hơi tai vẫn chưa tham quan hết.

Năng lượng gần như sắp cạn kiệt tôi mới cùng Kim Anh vào nơi gọi là quán ăn tự phục vụ, cũng chẳng khác ở căn teen trường là mấy. Tự mua đồ ăn thức uống và sau đó tự dọn dẹp.

Tôi và Kim Anh lấy về cả đồng đồ ăn đồ uống, nào là KFC, snack, cupcake, kem, nước hoa quả... Cứ phải gọi là ăn chơi xả láng.

- Tổ nhận ra một điều là chỉ có phụ nữ mới đem lại hạnh phúc cho nhau. – Kim Anh tùm tùm.

- Cậu nói chuẩn. – Tôi tán thành.

- Cho tổ ngồi với.

Nhất Chi Mai, cô ta đang đứng đây và dở nụ cười thánh thiện, bên cạnh là Nhật Đăng, ui giời... lại hẹn hò chứ gì. Đạo này quanh tôi nhiều cặp đôi thật, tính sơ qua cũng được ba đôi chứ chẳng ít.

Kim Anh sang ngồi cạnh tôi nhường chỗ cho đôi vợ chồng có hôn ước từ nhỏ.

Nhật Đăng khá kiếm lời còn Nhất Chi Mai thì luyên thuyên đủ chuyện.

- Hai cậu làm gì ở đây?

- Hẹn hò! – Tôi và Kim Anh cùng đồng thanh.

Nhật Đăng đang uống nước liền sắc.

Nhất Chi Mai tròn mắt, nghi hoặc hỏi lại.

- Hai cậu les hả?

Kim Anh quay sang nhìn tôi đầy tâm trạng.

- Hay là chúng mình làm gái les đi!

- Đúng đấy! – Nhất Chi Mai vui sướng.

Kim Anh hừ lạnh.

- Cậu sợ tôi làm chị dâu của cậu nên mới khuyến khích tôi làm gái les chứ gì?

- Cũng đúng. – Nhất Chi Mai thừa nhận – Cậu tin tưởng rằng cậu và thằng Kì sẽ đến được với nhau hả?

- Tất nhiên. Tôi tự tin về tôi.

- ...

Bọn họ đang nói về cái gì thế. Xem đã nào, Kim Anh nói sẽ làm chị dâu của Nhất Chi Mai, mà người “chồng” Kim Anh đề cập đến chắc chắn là Trịnh Minh Kì, vậy thằng cha Bốn Mắt đấy là anh của Nhất Chi Mai.

Trời đất!! Bảo sao Nhất Chi Mai biết hết mọi chuyện giữa tôi và Trịnh Minh Kì.

- Cậu sẽ không có cơ hội làm chị dâu tôi đâu.

- Cậu cho tôi cơ hội hả?

- Khoan đã! – Tôi chen ngang – Mai, cậu và thằng ch... à... Kì là anh em à?

- Anh họ. – Kim Anh và Nhất Chi đồng thanh.

- Sốc không? Bất ngờ không? – Nhất Chi Mai cười đều, giống thằng cha Bốn Mắt đấy luôn.

- Không bất ngờ, không sốc, hai anh cậu đến điệu cười đều còn giống nhau, thái độ thì thô bạo.

Cô ta bị tôi nói xấu ngay trước mặt thì đen mặt, răng nghiến ken két.

Kim Anh ôm lấy hai má tôi vỗ về.

- Xương Hân quá cơ, hôm nào cũng phải đối đầu với hai anh em xấu xa nhà họ. Trông cậu xanh kết rồi này.

- Hai cậu...

Nhất Chi Mai gào lên định cho chúng tôi mấy trận thì bị Nhật Đăng cản lại.

.

Tôi nhìn ngấm xung quanh và thấy tên Huy. Cậu ta ngồi một mình cách bàn tôi không xa. Với bản tính đấy cậu ta sẽ không đến đây một mình, vậy chỉ còn duy nhất khả năng là đến đây để hẹn hò với cô bạn xinh đẹp đó.

Cảm giác như tất cả mọi tế bào thần kinh đều trùng xuống.

- Tớ đi vệ sinh.

Tôi đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh. Đi chơi cho thoải mái ai ngờ gặp tên Huy đi với người khác, tôi thấy khó chịu vô cùng.

Bốp!

Một người va phải tôi làm rơi luôn chiếc điện thoại trên tay người đó.

- Bạn có mắt không hả?

...

...

33. Chương 33: Vị Ghen

Cô gái va phải tôi vội nhặt chiếc điện thoại rơi dưới đất lên. Thái độ tức giận.

- Bạn có mắt không hả?

Tôi mở to mắt. Đây... đây là cô gái xinh đẹp đi cùng tên Huy. Giọng nói đã từng bảo tôi “dở hơi”.

Tôi đáp trả.

- Tôi có mắt đầy đủ. Bạn va vào tôi tôi chưa ý kiến thì thôi bạn còn tỏ thái độ đay nghiến với tôi nữa hả?

Cô ấy nhướn mày, phản bác lại tôi.

- Bạn va vào tôi.

- Tôi đã nói rồi, bạn va vào tôi. Bạn vừa đi vừa cầm điện thoại thế sao còn mắt để nhìn đường.

Cô ấy khoanh tay trước ngực, giọng điệu kênh kiệu.

- Tôi thích thì tôi cầm, bạn xin lỗi tôi đi.

- Tại sao tôi lại phải xin lỗi bạn trong khi bạn mới là người cần phải xin lỗi tôi?

Với cô gái này mà nói thì tôi không thích. Tôi không phải đứa thù dai nhớ mãi chuyện cô ấy nói xấu tôi nhưng tự tôi cảm thấy không có cảm tình với cô ấy. Thế thôi.

- Chuyện gì vậy?

Giọng nói trầm ấm của tên Huy.

Cậu ta bước đến nhìn tôi và cô gái ấy.

- Cậu xem đi, bạn ấy va phải tớ, làm vỡ điện thoại luôn này.

Cô ấy kể lể, tay giơ chiếc Iphone có vài đường nứt trên màn hình lên cho tên Huy xem.

- Cậu mới là người va phải tớ. – Tôi cãi lại.

Phần nào đó tôi tin tưởng tên Huy sẽ đứng về phía tôi dù bây giờ cậu ta đang đứng cạnh cô ấy.

- Cậu xin lỗi đi.

Tên Huy thấp giọng.

Tôi biết mà, cậu ta sẽ đứng về phía tôi.

Nhưng sao hai người họ còn nhìn tôi chờ đợi thế nhỉ.

- Hân, cậu xin lỗi cậu ấy đi.

Tên Huy... cậu ta... bảo tôi xin lỗi cô bạn vô lí đấy. Niềm tin sụp đổ hoàn toàn, hóa ra tôi đang ảo tưởng cậu ta sẽ đứng về phía tôi.

Lòng ngực thất lại đến khó thở.

Cô ấy đứng cạnh tên Huy cong khóe môi cười chiến thắng.

- Tớ không có lỗi. – Tôi kiên quyết.

- Xin lỗi đi. – Cậu ta lạnh giọng.

Tôi nhìn cậu ta thật kĩ, chẳng có gì là thông cảm cả.

- Bạn ấy va vào tớ, cậu nghe rõ không? Bạn ấy mới là người phải xin lỗi tớ.

- Rõ ràng cậu là người va phải tớ. – Cô ấy gắt gỏng.

- Xin lỗi đi.

Tên Huy lớn tiếng.

Cậu ta có thể quát tôi như thế vì một cô gái khác. Không cần biết ai đúng ai sai, bắt tôi phải xin lỗi.

Tim đau như bị đâm vài nhát.

Tôi cố lấy cái giọng đanh thép nhất.

- Cậu muốn tớ xin lỗi bạn ấy à? Đừng hòng.

- Xin lỗi đi rồi tớ sẽ bỏ qua mọi chuyện.

Cậu ta đang giao dịch với tôi? Tính trao đổi hả?

Tôi không cao thượng đến mức đó.

Bắt tôi xin lỗi bạn gái cậu ta để đổi lấy thứ gọi là “bỏ qua mọi chuyện” của cậu ta. Thì ra trông tôi cần sự thương hại đến thế.

Tôi cười nhạt nhẽo, nụ cười chứa đầy chua xót.

- Cậu giỏi lắm, Huy ạ! Dù tớ không làm sai thì cậu vẫn cho rằng lỗi lầm từ tớ mà ra.

Tôi vội quay lưng chạy vào phòng vệ sinh.

Tự hắt nước lạnh vào mặt mình đến tê cóng.

Tôi nhìn vào gương. Một người có hình dạng giống hệt tôi đang nhìn tôi, mắt mũi không có sức sống, mái tóc xơ rối... Tôi thấm hại đến mức này rồi.

Tôi phải tỉnh táo lại... Được rồi. Từ nay tôi sẽ chẳng thềm quan tâm đến cậu ta nữa.

Tôi trở ra, bắt gặp Nhật Đăng đang đứng dựa vào tường. Anh ấy như chờ ai đó.

Tôi đi ngang qua, Nhật Đăng đứng lên và gọi tôi.

- Em đừng cố gắng chịu đựng nữa. Nói hết với cậu ta đi.

- Em chẳng có gì để nói với Huy cả.

- Em đang tự làm khổ mình đấy biết không?

- Em rất tốt...

- Anh sẽ giúp em.

- Em không cần.

...

...

Tôi viện đủ lí do để về trước. Tôi không nghĩ tôi có thể chịu nổi khi chứng kiến Huy vui vẻ bên cô gái đó.

Tôi biết chứ, tôi đang ghen.

Trời tối đen, không khí ngoài đường phố vẫn náo nhiệt.

Tôi đi lang thang và tự nhiên muốn khóc.

Ấm ức, giận, đau... một mớ cảm xúc hỗn độn...

.

Ngày thứ sáu...

.

Tên Huy không đi học, cậu ta xin nghỉ.

Ồ, còn bạn vui vẻ với người tình bé nhỏ. Cậu ta đang trong quá trình theo đuổi hạnh phúc nên phải tận dụng những khoảng thời gian bên cô gái xinh đẹp đó.

Nghĩ đi nghĩ lại thì hà cớ gì một người xinh đẹp hoàn hảo như cô ấy lại theo chân tên Huy. Cậu ta được cái nhà giàu... À, chắc cô ấy đi theo cậu ta vì tiền.

Nhưng nhìn tổng thể thì cô ấy giống con nhà giàu, ngay cả phong cách còn đậm mùi tiểu thư. Vậy lí do là gì? Tên Huy có sức hút đặc biệt? Hút ruồi thì có....

Trời... Khó nghĩ quá.

...

...

Nhất Chi Mai vừa bước vào cửa lớp thấy tôi liền chạy lại và đập tay cái bốp lên bàn. Mặt tràn đầy nhiệt huyết.

- Cậu, phải tham gia một trò chơi với tớ.

- Chơi gì?

- Tớ không biết. Nhưng người chủ trì là Nhật Đăng.

Nhật Đăng? Anh ấy đang muốn giúp tôi hay hại tôi đây.

Nhất Chi Mai hùng hổ chống nạnh.

- Cậu BẮT BUỘC phải tham gia, cuộc chơi này chỉ có tớ và cậu thôi.

- Chơi gì mới được chứ?

- Nhật Đăng bảo giải mật mã hay gì gì đó.

Tôi nhăn mặt. Tôi có biết mật mã là cái gì đâu mà bắt tôi tham gia. Phải bảo vài ba cái thằng siêu trộm chuyên phá mã kết sắt về chơi cùng ấy.

- Tôi không biết chơi. – Tôi từ chối.

Nhất Chi Mai thét lên.

- Không biết cũng phải chơi. Cậu nợ tôi một lần bây giờ cậu phải trả nợ.

- Đây là tự cậu gán nợ cho tôi, thực chất tôi đâu có nợ nần gì cậu.

- Cậu nợ tôi. Cậu phải trả. – Cô ta gào toáng lên.

Tôi méo mặt, làm gì mà mãnh liệt thế.

- Tham gia cũng được.

Nhất Chi Mai cười tươi búng tay một cái.

- Hẹn gặp cậu trên sân thượng sau ca chiều. Nhật Đăng sẽ là người ra đề bài. Cậu hãy đợi đấy, tôi sẽ chiến thắng trở về.

Cô ta nói xong bỏ ra khỏi lớp.

Thiếu gì chỗ chơi mà sao phải lên sân thượng nhỉ? Mấy trò đùa oái ăm của Nhất Chi Mai làm tôi thấy ghê chết đi được. Hay là Nhật Đăng bị cô ta dắt mũi bày trò chơi tôi. Dạng như là không giải được thì ném từ trên sân thượng xuống dưới. Đừng đùa, tòa nhà năm tầng đấy chứ chẳng chơi. Không gây cổ chết thì cũng nát xương.

Tôi không nên nghĩ lung tung. Nhật Đăng không phải loại dễ bị người ta dắt mũi, dù cho Nhất Chi Mai có nội tâm sâu sắc đến đâu cũng không thể.

.

Giờ ăn trưa.

Tôi bị cái Trang và Kim Anh cùng áp giải xuống căn teen. Chen chúc hồi lâu cũng được xuất cơm trở về.

- Cho tôi ngồi với nhé.

Thằng cha Trịnh Minh Kỳ cười đều giả rồi ngồi xuống cạnh Kim Anh, đối diện cái Trang.

Cái Trang vốn ngay từ lần đầu tiên gặp mặt đã sớm xây dựng ác cảm với hắn, bây giờ hắn còn ngồi ngay trước mặt nó cứ phải gọi là cái Trang lườm lấy lườm để.

Thằng cha Trịnh Minh Kỳ không chịu nổi trợn mắt với Trang.

- Cậu thôi đi có được không?

Cái Trang quắc mắt.

- Muốn tôi thôi thì biến đi chỗ khác cho. Xem chừng cậu không thấy lạc loài giữa ba mỹ nữ bọn tôi nhỉ.

- Mỹ nam là tôi còn chưa nói cậu lạc loài, cậu xem đi, bọn họ đang nhìn cậu ghen ghét kia. Về sau cậu có bị bọn họ đem trừ khử thì tôi cũng kệ cậu, ai kêu cậu ngồi cùng bàn với tôi.

- Đợi bọn họ đem tôi đi thì cậu cũng bị tôi trừ khử trước rồi.

- ...

...

Hai con người như nước với lửa. Cứ ăn một miếng lại cãi nhau vài câu. Tôi và Kim Anh chỉ biết bụm miệng cười xem họ đấu khẩu.

- Nhìn mặt cậu ghét thật. Muốn vả cho vài cái... – Cái Trang lăm bắm.

Tên Trịnh Minh Kỳ đặt đĩa xuống, nghiêm mặt.

- Cậu vừa cầm cái gì đấy?

- Tôi á... Tôi là tôi muốn rạch mặt cậu ra rồi xát ớt xát muối lên đó.

Thằng cha Bốn Mắt giận tím mặt.

- Cậu...

Kim Anh kéo hẳn lại, giọng mềm mại.

- Ăn đi.

Kim Anh gấp trứng từ khay cơm của cô ấy sang khay cơm của tên Trịnh Minh Kỳ.

OMG! Lãng mạn quá!

Tôi và cái Trang mắt chữ A mồm chữ O, chờ đợi nhìn cảnh chỉ trong phim mới có đang xảy ra trước mắt.

- Mày có làm thế với thằng bạn trai của mày không? – Tôi thì thạo.

- Không. – Cái Trang lắc lắc đầu.

Kim Anh cười thẹn.

- Tôi không thích ăn trứng mà vừa nãy cô làm bếp lại lấy cho tôi. Nên tôi “chuyển nhượng” sang cho Kỳ.

- À!

Tôi và con Trang cùng à lên một tiếng như thể vừa phát hiện ra kì quan thiên nhiên thế giới mới.

Cái Trang thở dài náo nức.

- Tiếc cho cậu thật đấy Kim Anh. Không đâu vợ phải một tên xấu xa.

- Tôi xấu xa chỗ nào? – Tên Bốn Mắt nghiêng răng.

Cái Trang định nói lại thì Kim Anh vội vàng chen ngang.

- Thôi thôi, hai người im đi một chút. Kỳ từ bé vẫn thế mà.

- Tức là cậu với thằng này là thanh mai trúc mã hả? – Cái Trang ngạc nhiên.

Kim Anh gật đầu.

Cái Trang liền túm lấy áo tôi lắc lắc lắc để.

- Giống mày với tên Huy đấy. Ủi trụi ui.

- Bỏ ra! Tao ghen chết bây giờ.

Đúng là con điên. Nó còn dám nhìn tôi như thế. Giống cái gì mà giống chứ, tôi ghét tên Huy.

- Cậu và Minh Huy cũng biết nhau từ bé à? – Kim Anh tò mò.

- Ừ, nhưng hồi nhỏ tôi chỉ gặp Huy có một lần, chơi cũng khá thân. Sau đó thì cậu ta về Mỹ, mấy năm nay mới về Việt Nam.

Cái Trang liền đệm theo sau, khoa chân múa tay đủ kiểu.

- Gia đình Huy ở Mỹ đấy, cậu ấy vì quá lưu luyến cô bé Hân ngày nhỏ nên mới một mình về Việt Nam tìm Hân. Các cậu không biết đâu, nhà của Huy với Hân còn ở gần sát nhau nữa, phòng thì cách nhau chưa đầy centimet, nhảy một phát là qua phòng nhau luôn.

Kim Anh trầm trồ với mấy câu chém gió của cái Trang, Trịnh Minh Kỳ thì không quan tâm lắm.

Như nhớ ra điều gì Kim Anh cau mày.

- Nhắc mới nhớ, hôm qua tớ thấy Huy đi với bạn gái nào đó ở trung tâm giải trí tổng hợp. Hân có biết cô ấy không?

Cả ba người họ đều nhìn vào tôi. Người tôi cứng đờ, riêng con tim thì thất lại.

Tôi cười gượng.

- Tớ không biết. Chắc là bạn gái gì đấy.

Cái Trang liền vỗ bốp lên vai tôi, quát.

- Bạn gái gì mà bạn gái hả?? Thế còn mày thì sao??

- Tao thì làm sao. Bạn vẫn chỉ là bạn.

- Mày...

- Thôi ăn đi, không tao bỏ đi bây giờ.

Tôi cắt ngang. Nó hậm hực lắm nhưng vẫn bậm môi cúi xuống ăn.

Tôi cười chữa cháy, biện lí do để hai con người đối diện thôi không còn ngơ ngác nữa.

- Hai cậu ăn đi, cái Trang nó vẫn hay trêu tớ ấy mà.

Có thể mới được yên. Tôi không muốn nhắc thêm về chuyện đó.

Nuốt được ba miếng cơm, cái Trang kéo kéo áo tôi. Nó cười hì hì.

- Hân ơi, có trai đẹp ngấm mày kìa.

Tôi chớp chớp mắt, trai đẹp ngấm tôi? Tôi theo nó tìm xem ai là trai đẹp giữa cái căn teen đầy người.

Sốc nặng... “trao đẹp” mà con Trang bảo là tên Si-ca-vâu đấy. Ồi mẹ ơi... Tôi chết sặc mắt.

Cậu ta nhìn tôi xong còn cười nữa kìa.

OMG!!! Cả hàm răng sắp rớt đến nơi rồi.

- Hí hí... Đẹp trai không? – Nó tưng tưng.

- Mày thích à?

- Không, không. Nhưng có khi “trao đẹp” thích mày đấy, nhìn mày suốt.

Tôi lườm nó. Thích cái con khỉ.

Nhưng dường như Kim Anh rất tinh ý, cô ấy hỏi tôi.

- Cậu quen Tuấn à?

- Tuấn nào? – Tôi ngây ngô.

- Kìa kìa.

Kim Anh chỉ về phía tên Si-ca-vâu. Cậu ta tên Tuấn. Ai mà biết được chứ, tôi rảnh rồi đâu đi tìm hiểu.

Tôi ấp úng.

- Tớ... có biết. Nhưng... không biết tên.

- Mày sao biết tên đó hay vậy? – Cái Trang hớn hở. Nhìn mặt nó chỉ muốn đấm ột phát.

- Cậu ta cùng lớp với tôi này. Trông thể thôi cũng hòa đồng lắm, học cũng khá.

Ừ, ừ, hòa đồng đến vô duyên luôn ý.

Nên trách số tôi đen hay trách trái đất quá nhỏ bé đây, tên Si-ca-vâu học cùng lớp với thằng cha Trịnh Minh Kỳ.

- Cậu ta còn bảo ấn tượng với cô gái nào đấy vào nhầm lớp tôi. Nghe cậu ấy tả thì cô ấy có tóc màu nâu sẫm, mắt to, cao trên mét sáu...

Miếng cơm trong cổ tôi nghẹn lại. Hai tên này tình sâu ý nặng đến mức chia sẻ đủ thứ. Ấn tượng cái quỷ gì chứ.

- Khoan đã! – Cái Trang nhìn tôi chăm chú – Tóc màu nâu sẫm, mắt to, cao trên mét sáu, tao thấy giống mày lắm.

Chẳng biết tôi lấy đâu ra can đảm mà gạt đầu thừa nhận. Rồi bọn họ còn ép tôi phải kể về câu chuyện tôi đã đi vào nhầm cái lớp 11A8 điên rồ đó. Sau đó bọn họ ôm bụng cười tôi.

...

...

5:00 pm

Xóc ba lô lên và đi.

Bầu trời xám ngắt, gió thổi mạnh.

Nhất Chi Mai, tôi và Nhật Đăng đứng trên sân thượng nhìn nhau. Theo như thỏa thuận thì Nhật Đăng sẽ ra đề giải mã gì gì đó tôi không biết.

Nhìn nhau hồi lâu thế cũng đủ.

Nhật Đăng lên giọng.

- Giao nộp điện thoại ra.

Trọng tài đã yêu cầu thì phải giao nộp. Làm ăn trung thực dựa vào trí tuệ không cần điện thoại search Google.

Sau khi đã cầm trên tay hai chiếc điện thoại của "thí sinh", Nhật Đăng đưa ra một tờ giấy.

- Cho các em một tiếng để giải, ai giải được thì gọi anh, anh đứng ngoài cửa đợi.

- Nếu không giải được thì sao? – Tôi chột dạ.

- Thì là kẻ thua cuộc. – Nhất Chi Mai đáp nhanh.

- Được rồi, hai em tự hiểu đi.

Nhật Đăng đưa cho hai đứa tôi tờ giấy và vào trong đóng cửa sân thượng lại.

Tôi và Nhất Chi Mai ngồi bệt xuống cùng dúm mắt vào tờ giấy A4 trắng tinh chỉ có vài hàng số.

- Cậu hiểu không? – Cô ta hỏi.

- Không. – Tôi lắc đầu.

Nhìn đi ngấm lại, lộn ngang lộn dọc mà vẫn không hiểu mấy con số này là cái mô tê gì hết. Tôi không có giải mã đâu, hại não lắm.

Mục đích tôi lên đây là để "trả nợ" Nhất Chi Mai? Tôi điên mất rồi. Bị cô ta lừa. Nhỡ mà không giải được là bẽ mặt, còn chưa biết là cô ta có âm mưu đen tối gì đằng sau không.

Ruột gan lộn ngược hết cả lên.

196, 9, 225

1, 225, 49

121, 196, 16

225, 64, 9

49, 144, 441

Có chúa mới biết những con số đó là gì.

Nhất Chi Mai rất thanh thơi, cô ta tựa vào lan can hóng gió ngắm trời ngắm đất.

Tôi cứ nhìn vài con số đó. Tên Huy từng bảo nhìn kĩ sẽ ra vấn đề. Không biết là qua bao lâu, nhưng tôi nghĩ là khá ngắn nhiều thời gian vì trời đang tối dần, tôi đã nhìn ra một điểm chung giữa vài con số này.

- Cậu nghĩ ra chưa? – Nhất Chi Mai ngồi xuống cạnh tôi dò hỏi.

- Rồi.

- Là thế nào?

Tôi giải thích, tay làm phép toán ra tờ giấy nháp.

- Những số này đều là bình phương của một số. Nếu khai căn ra thì sẽ được thế này :

14, 3, 15

1, 15, 7

11, 14, 4

15, 8, 3

7, 12, 21

Cô ta cầm tờ giấy nháp của tôi lên xem.

- Máy số cậu vừa giải ra có ý nghĩa gì?

- Không biết.

Nhất Chi Mai bĩu môi.

Giải ra rồi thì nó thành thế này, mà có ý nghĩ gì thì tôi làm sao hiểu. Đã bảo trò này tôi không giỏi rồi mà.

Càng nghĩ càng rối.

Điểm chung tiếp theo là những con số này đều trên dưới 20. Chấm hết.

Đau đầu nhức óc.

Tôi vận người rồi đứng dậy.

Trời sắp tối rồi, lại có vẻ như sắp mưa nữa. Tôi muốn về nhà. Hiu... hiu...

Một vệt sáng chạy xẹt qua.

Tôi tức tốc ngồi xuống cầm tờ giấy nháp lên. Phải thử mới biết được đúng hay sai.

Vì những số trên đều không chạm quá con số 30 nên có thể suy luận đôi chút.

Giả sử đánh số thứ tự từ 1 tương đương với các chữ cái từ A đến Z trong bảng chữ cái tiếng Anh. Số lớn nhất sẽ là 26, tương đương với chữ cái Z. Các con số đã giải ra đều hợp với điều kiện không lớn hơn 26.

Tôi đoán là bảng chữ cái tiếng Anh vì Nhật Đăng là chủ tịch câu lạc bộ Anh văn của trường.

Nếu thay các con số đã giải ra thành các chữ cái thì ta được :

N, C, O

A, O, G

K, N, D

O, H, C

G, L, U

Sắp xếp lại các chữ cái...

Tôi giật mình. Các con chữ sau khi sắp xếp là “NGOC HAN GOODLUCK”.

Sao lại chúc tôi may mắn? Rốt cuộc Nhật Đăng muốn thử thách gì với tôi?

Nhất Chi Mai ngó vào tờ giấy nháp trên tay tôi cười ma mị.

- Tốt lắm, cậu giải được rồi. Tạm biệt.

Tôi chưa kịp nói gì cô ta đã chạy nhanh đến phía cửa...

...

...

34. Chương 34: Cùng Nhau Dầm Mưa

...

Nhất Chi Mai cười đắc ý, tay vẫy vẫy tôi rồi vào trong đóng cửa lại.

Hành động nhanh gọn trong vòng một giây.

Tôi đứng dậy ở giây thứ hai và đã quá muộn. Cánh cửa đã khóa.

Tôi hét toán loạn.

- Nhất Chi Mai! Cậu làm gì vậy? Mở cửa ra!

Từ sau tiếng cửa vọng ra tiếng nói.

- Ngay từ đầu dù cậu có giải được hay không thì cậu vẫn thua.

- Thế là sao?

Không có tiếng đáp trả. Tôi hoảng loạn.

- Này, Mai! Cậu đâu rồi, mở cửa.

Chỉ nghe tiếng bước chân đi xuống cầu thang.

Bàn tay đâm vào cửa đến đau rát. Tôi chờ tôi rồi, chắc chắn là bị nhốt ở đây rồi.

Sắc trời u ám, gió thổi rít từng cơn. Chiếc đồng hồ trên tay chỉ đúng 5 giờ 45 phút. Xung quang im ắng lạ thường chỉ còn nghe tiếng gió rít, sân trường bên dưới không bóng người.

Tôi ngồi bần thần trên chiếc ghế gỗ dài. Điện thoại thì đã giao nộp cho Nhật Đăng, tôi thì không đủ tài năng để hết một phút vọng đến phòng bảo vệ được, trường học gì mà rộng khủng khiếp. Hay là tôi liều chết nhảy xuống dưới nhỉ?

Oài... Không có cách thoát ra khỏi đây...

Trời thì sắp tối. Nhìn đám mây nặng trĩu đang bay trên trời như sắp trút nước xuống đến nơi. Sự thật thì tôi sẽ bị nhốt ở đây sao? Không muốn đâu. Tôi còn chưa tận hiếu bố mẹ, còn chưa lấy chồng sinh con, còn chưa đi du lịch thế giới, còn chưa... nhiều thứ lắm.

Nhật Đăng, Nhất Chi Mai, hai người họ cạy thế chơi xấu tôi. Đặc biệt là Nhất Chi Mai, thấy tôi đơn côi lẻ bóng liền chớp lấy cơ hội hãm hại tôi. Đồ cáo già...

Tôi nhé, bây giờ ấy, đang cảm thấy rất là CAY CỨ.

Cô ta đã nhốt tôi một lần ở phòng sinh học cùng với cái Trang. Lần đó dù cái Trang có phát hoảng lên vì sợ nhưng ít ra thì cũng có đồng loại, còn lần này này tôi một thân một mình bị giam cầm.

Ở nhà đá, trong tù ấy nhớ, người ta còn được nuôi ăn, ngủ thoải mái, đêm đóm đầy đủ. Nhìn loại hoàn cảnh của tôi... Bọn ở tù còn sướng hơn nhiều...

Lát nữa mưa là tôi biết chạy vào đâu trú, không lẽ vào phòng vệ sinh? Có mà tắc thở chết. Trường tôi chịu chơi lắm, sân thượng còn có cả phòng vệ sinh, chơi luôn hai chiếc ghế gỗ dài màu trắng như trong công viên, sân thượng đầy đủ hoa lá cảnh luôn.

Trời đã lờ mờ tối.

Những thứ ban ngày rất quen thuộc bỗng chốc lột xác tạo nên một màu u ám đáng sợ. Ngay cả những động tĩnh rất nhỏ cũng đủ để làm người ta phát run.

Tôi sợ. Hiển nhiên là thế rồi, tôi mà không sợ chắc tôi là thần thánh quá.

Tôi ngồi thu lu trên chiếc ghế dài... hứng gió. Bình thường ở trên này gió đã thổi mạnh rồi, thời tiết như sắp mưa càng làm gió rít mạnh hơn. Mái tóc đang xoa của tôi bị gió thổi tung.

Gió luồng qua lớp vải đâm vào da thịt tê rát. Như muốn thổi bay tôi đi.

6 giờ 30 phút.

Kim giây nằm trong chiếc đồng hồ cứ thế nhích đi đều đều.

Cả người tôi lạnh buốt. Hoảng sợ với tất cả mọi thứ ở xung quanh. Bầu trời đen ngòm như muốn đổ ập xuống. Những nhánh hoa đung đưa dữ dội. Tiếng gió rít qua khe cửa, tiếng côn trùng kêu toán loạn... Tôi sẽ ngất mất thôi.

Bạn đã xem phim ma hay phim kinh dị chưa? Và bạn có thấy rằng có những đứa sợ phát điên lên mà vẫn không ngất không? Tôi thuộc dạng đó đấy, sợ đến muốn ngất đi mà đầu óc vẫn rất tỉnh táo. Đập đầu vào tường một phát để ngất cũng được nhưng tôi sợ đập xong rồi thì lăn ra đấy chết luôn.

Bịch! Bịch! Bịch!

Tôi trợn tròn mắt. Thứ âm thanh nổi bật giữa mấy âm thanh hỗn tạp của thiên nhiên. Nếu tôi không nhầm thì là tiếng... chân người đang chạy, rất vội vã.

Mọi dây thần kinh đều căng cứng.

Bàn tay lạnh buốt siết chặt lại. Tiếng động đó đang rõ ràng dần và hướng về phía sân thượng.

RẦM!!!

Tim tôi giật mạnh đến mức cả người tôi phải nảy lên. Tôi cắn chặt môi, nhắm nghiền mắt không dám quay đầu lại. Người run lẩy bẩy. Tim đập mạnh như muốn đâm thủng lồng ngực.

Có thể... có thể... cánh cửa đó đã mở...

Là ai? Sẽ không phải Nhất Chi Mai hay Nhật Đăng... Cái Trang, Kim Anh, Trịnh Minh Kỳ, Si-ca-vâu? Tuyệt đối không thể...

Vậy là ai?... Ngoài ma quỷ...

Đến hít thở cũng không thông.

Một luồng khí lạnh mang mùi bạc hà bao lấy người.

Tôi trợn mắt. Theo phản xạ quay đầu lại.

Là người, không phải ma quỷ.

Tôi thở nhẹ nhõm hơn.

Bóng dáng quen thuộc tôi luôn nghĩ đến mỗi ngày, cậu ta đứng đây, cúi xuống nhìn tôi, dù tôi có hơi hơi cận đi nữa thì vẫn nhận ra là tên Huy, chính xác là cậu ta.

Tôi không bị nhốt ở đây nữa, tôi sẽ được về nhà...

RẦM!!!

Cánh cửa đột ngột bị đóng lại. Tôi cùng tên Huy cùng nhìn về phía cửa.

Từ sau cánh cửa vọng ra tiếng cười quỷ dị của Nhất Chi Mai.

- Chúc hai cậu vui về!

Tôi vội chạy về cửa, tay nắm mạnh lên đó.

- Cậu điên rồi. Mở cửa ra.

Mãi một lúc sau tôi mới dừng lại vì bị tên Huy kéo ra.

Ánh sáng mờ nhạt không đủ để tôi nhìn rõ mặt cậu ta. Hai vai tôi lúc này đang bị cậu ta giữ chặt.

- Dừng thế nữa. Cô ta về rồi, không có ai ở đây đâu.

- Điện thoại cậu đâu?

- Để quên rồi.

Tôi bắt lực ngồi thụp xuống.

Trò quái quỷ gì đây? Nhật Đăng bày ra trò này, tôi nghĩ vậy. Anh ấy đã bảo sẽ giúp tôi. Còn tôi thì không thích cách giúp đỡ kiểu này của Nhật Đăng một chút nào.

.

Tôi và tên Huy, hai người ngồi ở hai chiếc ghế khác nhau.

Trời đã tối hẳn và nhiệt độ đang hạ xuống.

Tôi không còn cảm thấy run sợ vì có tên Huy ở đây. Tôi cho rằng sau khi nhốt tôi ở đây Nhất Chi Mai đã gọi tên Huy tới. Thật cảm ơn là cậu ta đã đến. Tôi không còn sợ nữa và cảm thấy yên tâm hơn.

Chỉ còn hai người, nhưng vẫn tồn tại một khoảng cách giữa tôi và tên Huy làm tôi không thể mở miệng nói chuyện.

...

...

Tôi muốn... đi vệ sinh...

Trời thì tối thế này... tôi sợ...

Tôi lăm lét nhìn tên Huy. Mở miệng nhờ vả thì hơi bị xấu hổ, không nhờ thì... tôi không nhịn được nữa rồi...

- Tớ... – Tôi thấp giọng, mặt không dám ngẩng lên – Tớ... muốn... đi vệ sinh... Nhưng tớ sợ. Cậu có thể... có thể chờ ở ngoài không?

Đối với chuyện tế nhị thế này mà nói, rất khó mở lời. Vậy mà tôi còn dám nhờ vả một tên con trai đấy. Người nóng cả lên vì ngượng. Thôi... vì tương lai con em chúng ta chịu đổ mặt cũng được.

Tên Huy phải mất một lúc mới trả lời tôi, đủ để tôi ngượng chín cả mặt. May là trời tối nên không thể thấy mặt nhau.

- Ừ.

Chờ có thể tôi mới hơi an tâm vào phòng vệ sinh.

Có hai phòng, tôi vào phòng bên phải. Trước khi vào còn ngoái cổ lại nhìn tên Huy lần nữa rồi mới đóng cửa.

Bên trong tối đen. Bối cảnh trong phim ma thường là trong phòng vệ sinh đó. Tôi phải tự trấn tĩnh mình. Tay sờ soạng lung tung lên tường.

Tách!

Cả phòng vệ sinh sáng trưng. Tôi vừa chạm vào công tắc điện. Cứ tưởng phải giải quyết nỗi buồn trong bóng tối, không ngờ trong này có đèn, tốt quá.

Tôi cũng thoải mái hơn.

Phụt!

Không gian trở về màu đen. Tôi hốt hoảng vội đẩy cánh cửa ra.

Tên Huy đâu rồi?

Tôi đảo mắt cố tìm kiếm. Tim đập thình thịch.

- Huy! – Tôi gọi.

Cánh cửa phòng vệ sinh bên trái bật mở. Tôi thở phào.

- Cậu ngốc thật. – Tên Huy vừa bước ra vừa nói.

Tôi không trả lời.

Vừa lúc trời đổ mưa. Mưa thật rồi.

Mưa theo gió thổi hất mạnh vào người. Bầu trời bỗng chốc đen sì, không gian tối lại không thể nhìn rõ mọi vật.

Két!

Tiếng động sắc nhọn vang lên. Tôi không còn thấy tên Huy bên cạnh. Cảm giác sợ hãi lan tỏa khắp cơ thể.

Cơn gió cùng với mưa tạt mạnh lên người. Tôi bất ngờ bị kéo về một phía.

Tim đập loạn loạn.

.

Tôi có lẽ đang ngồi trên ghế. Tiếng động vừa nãy là do tên Huy kéo ghế vào dưới mái hiên. Cậu ta đẩy tôi vào trong.

Một mái hiên hẹp không đủ để che mưa. Tôi đã ngồi vào trong góc mà nước mưa vẫn xối ào ào vào người. Tên Huy ngồi ngoài, chịu đựng nước từ mái hiên đổ xuống, rồi thì nước mưa bị gió thổi hất vào.

Tôi thấy xót.

Mưa vẫn xối ào ào. Cơn mưa giao mùa không lớn, nhưng kết hợp với gió mạnh lại là một điều khác. Tôi ngồi đây và tự nắm chặt tay mình. Vừa đói lại vừa lạnh, người đã yếu hẳn đi.

Tên Huy ngồi ngay sát tôi, tôi nghĩ rằng cậu ta cũng chẳng khá khẩm hơn là bao.

Chiếc đồng hồ đeo tay có chứa bột huỳnh quang phát sáng, kim giây nhảy đi không ngừng.

9 giờ 55 phút.

Tôi ngồi dầm mưa với tên Huy thế này cũng được hai tiếng rồi. Mưa có vẻ đã nhẹ hơn, gió thì vẫn thổi từng cơn lạnh buốt như vậy. Quần áo đã ướt sũng.

Người tôi run nhẹ.

- Hắt xì!

Tôi đưa tay xoa mũi. Tôi bị cảm lạnh rồi.

Chết tiệt. Chưa gì đã hắt xì, thế thì làm sao tôi chịu nổi cảnh này đến ngày mai. Mai lại còn là chủ nhật nữa, ai sẽ mở cửa? Tôi không muốn chết ở cái xó này đâu.

- Lạnh hả?

Tiếng tên Huy len lỏi trong tiếng mưa gió.

Tôi gật đầu và chợt nhận ra là trời tối đen thế này cậu ta không thể nhìn thấy, tôi còn chưa thấy gì nữa là.

- Một chút...

- Lại đây.

Tên Huy giơ tay kéo tôi ngồi lên đùi. Đầu tôi dựa vào ngực áo ướt nước của cậu ta.

- Ngủ đi!

Tên Huy vòng tay ôm gọn tôi, giọng khàn khàn. Tôi như không thể tin vào mọi thứ đang diễn ra với tôi. Định sẽ vùng vẫy nhưng tôi không làm thế.

Gần một tuần qua chỉ được nhìn thái độ hờ hững của tên Huy, bây giờ được gần cậu ta, tôi chẳng biết gọi tên cảm giác của mình nữa, ấm áp một chút, nhói đau một chút.

Nước mắt rơi xuống. Tôi đưa tay lau đi.

Tên Huy dường như rất nhạy bén với cử động của tôi. Cậu ta cúi xuống.

- Cậu khóc à?

- Không. Nước mưa làm ướt mặt.

Tôi lắc nhẹ đầu. Giọng nói đã khản đặc

Mưa vẫn tuôn không ngừng, gió nhiệt tình thốc vào người không chút thương xót. Tôi ngồi co trong lòng tên Huy, cậu ta đang cố che mưa cho tôi, còn tôi thì run lên từng đợt, tay nắm chặt ngực áo của cậu ta.

Tôi lo lắng hỏi.

- Cậu không sao chứ?

- Không. Ngủ đi.

Tôi nhắm mắt lại, từ từ cảm nhận lồng ngực phập phồng của tên Huy. Cảm giác đau xót luồn vào tim.

...

...

Tôi mơ thấy Nhật Đăng, Nhất Chi Mai và cả tên Huy nữa. Tôi cảm thấy thân mình nhẹ bẫng như một linh hồn. Có tiếng trách móc và cãi vã, cả tiếng thở dài mệt mỏi...

...

...

Mùi nước hoa quen thuộc phảng phất quanh mũi, cảm giác ấm êm quen thuộc.

Tôi giật mình mở bừng mắt nhìn xung quanh. Đây là phòng tôi?

Tôi phải dụi mắt mấy lần rồi tự bầu vào tay mình để chắc chắn rằng tôi đang ở phòng tôi chứ không phải là trại tâm thần. Vậy sao tôi lại ở đây?

Đầu đau như búa bổ.

Cố gắng nhớ lại nào, sao tôi không nhớ gì hết thế??! Tôi bị mất trí nhớ rồi.

Ngay khi đó cánh cửa phòng tôi bật mở.

- Mẹ!

Mẹ tôi cau mày, bước tới cạnh giường tôi rồi ngồi xuống.

- Mẹ về khi nào ạ? – Giọng tôi yếu ớt.

Mẹ đặt tay lên trán tôi kiểm tra nhiệt độ rồi thở dài.

- Đỡ sốt rồi.

Tôi ngạc nhiên.

- Con ốm ă?

Đáp lại tôi là loạt câu hỏi không ăn nhập với vấn đề của mẹ.

- Hôm qua con cả Minh Huy đi đâu mà đến sáng nay mới về? Đã vậy cả người hai đứa còn ướt nhẹp, dầm mưa đúng không?

- Huy đưa con về?

Mẹ đánh nhẹ vào tay tôi.

- Con còn dám hỏi. Lúc Minh Huy đem con về tay con còn túm chặt lấy áo thằng bé, dứt mãi mới ra được. Thế rốt cuộc là có chuyện gì?

Thấy tôi ngập ngừng không nói, mẹ liền gắt lên.

- Mẹ muốn hai đứa tiến triển tốt đẹp, nhưng không đồng nghĩa là mẹ muốn con ẹ lên chúc bà ngoại sớm.

Tôi xua xua tay vội thanh minh ẹ.

- Mẹ à! Sao mẹ lại nghĩ như thế? Không có chuyện đó đâu.

- Mà giải thích rõ ẹ chuyện này là sao?

Tôi đành kể hết ẹ nghe, dĩ nhiên không bao gồm việc tôi và tên Huy đang chiến tranh lạnh và tên các “nhân vật” trong câu chuyện lâm li bi đát của tôi đều được thay bằng từ “nó”.

Nghe xong mẹ nheo nheo mắt.

- Thật không?

Tôi gật đầu lia lịa.

- Thật ă. Nếu không tin mẹ cứ sang hỏi Huy.

Mẹ tôi đứng dậy.

- Vậy thì mẹ sẽ đến trường con yêu cầu nhà trường kỉ luật “nó”.

Tôi giữ tay mẹ lại. Miệng nói hăn tràng dài.

- Ấy ấy... Mẹ đừng làm thế mà. Mẹ không biết là riêng việc con đứng hạng hai và với nhan sắc nở rộ của con đã làm con nhức óc rồi. Mẹ mà làm to chuyện này là con không sống nổi với bọn học sinh trường con đâu. Không lẽ mẹ định kỉ luật hơn 3000 học sinh vì tội dám “quan tâm” con mẹ?

Mẹ nhìn tôi, ánh mắt sắc bén.

- Mà tốt tính thế hả con?

Tôi lắc lắc tay mẹ nũng nịu.

- Thôi mà mẹ. Bình thường con cũng tốt tính lắm rồi còn gì.

- Còn việc mà bị “nó” nhốt cho dầm mưa trên sân thượng thì sao?

Tôi đứng dậy và nhảy tâng tâng.

- Mẹ xem đi, con khỏe rồi. Thế nên... Mẹ bỏ qua nhé!

Mẹ tôi lắc đầu thở dài.

- Mà chỉ biết chịu thiệt thôi con ă.

- Yêu mẹ nhất trần đời.

Tôi vui sướng ôm cổ mẹ hôn chụt lên má.

Mẹ tôi nén cười, trêu.

- Giờ thì mời chị xuống ăn trưa.

Trưa rồi hả?

Đồng hồ chỉ đúng 11 giờ. Tôi đã ngủ hơn mười hai tiếng. Thật là khủng khiếp.

...

Cộp!

Một bát cháo thịt bốc khói trắng nghi ngút được mẹ đặt ngay trước mặt tôi, kèm theo lời nhắc nhở của mẹ.

- Ăn đi rồi còn uống thuốc.

Tôi kì thị đẩy tô cháo sang bên cạnh. Mẹ thấy thế liền trừng mắt.

- Ăn đi.

- Con muốn ăn cơm.

Nhìn bao nhiêu thức ăn ngon đặt trên bàn tôi không cưỡng lại nổi. Khó khăn lắm mới được thấy mấy món ngon này, mẹ lại nỡ lòng nào bắt tôi ăn cháo.

Mẹ nghiêm nghị.

- Ăn cháo.

Tôi mếu máo đưa ánh mắt cầu cứu bố - người mà này giờ vẫn âm thầm ngấu ngiến bao đồ ăn ngon đặt trên bàn.

- Bố!

Bố tôi ngẩng đầu lên, cười hiền.

- Gì vậy con gái?

Mẹ đứng một bên chống nạnh.

Tôi tận tình báo cáo.

- Mẹ không cho con ăn cơm.

Bố hơi ngạc nhiên rồi nhìn bát cháo cạnh tôi và hiểu ngay vấn đề. Giọng bố an ủi.

- Chịu khó nào con gái. Con bị ốm ăn cháo sẽ tốt hơn.

- Nhưng con muốn ăn cơm. - Tôi bắt đầu màn phát biểu cảm tưởng - Bố có biết là mỗi khi bố mẹ đi công tác là con lại thấy cô đơn lắm không? Con hằng đêm mong nhớ bố mẹ, luôn mong bố mẹ về thật sớm để con bớt tủi thân. - Giọng tôi nhỏ dần - Và... con nhớ... mấy món ăn do mẹ nấu...

Bố nhìn tôi, đầy yêu thương. Tôi chỉ dám lén lút nhìn mẹ và mẹ cũng không còn cương quyết với tôi nữa.

Bố cười hối lỗi.

- Bố mẹ xin lỗi. Sau này bố mẹ sẽ ít đi công tác hơn, dành thời gian ở nhà với con. - Rồi bố quay sang mẹ - Em lấy cơm cho con đi.

Mẹ liền xới cho tôi bát cơm. Tôi mừng hơn hở.

- Yêu bố nhất.

- Thế này ai vừa bảo yêu tôi nhất hả?

Tôi cười lấy lòng mẹ.

- Ý con là yêu bố mẹ nhất trên đời.

Bố tôi phì cười. Còn mẹ thì lườm yêu.

- Di truyền được mỗi cái khiếu mồm mép của bố chị.

...

...

Ăn xong bữa trưa ngon miệng tôi bị giao nhiệm vụ : đem cháo sang cho tên Huy.

- Dem sang cho Minh Huy. Hồi sáng nó đưa con về mẹ thấy nó không ổn, mặt mũi nó trắng bệch cả ra.

- Mẹ tự đem sang cho cậu ấy cũng được mà.

- Mẹ sang một lần rồi. Đi nhanh lên.

Thấy tôi còn chần chừ, mẹ thúc giục.

- Nhanh lên, nhanh lên.

.

Đang trong thời kì chiến tranh lạnh, đàm phán cũng không được mà thỏa thuận cũng không xong, tôi lại (bắt buộc) phải mở lòng từ bi cứu độ chúng sinh mang cháo sang phục vụ tên Huy.

Nghĩ đi nghĩ về thì thấy tên Huy tối hôm qua cũng lập được công lớn, sáng nay còn mang tôi về, nhưng... chưa đủ để tôi tha thứ. Tôi không quên cô gái xinh như hoa hậu đi cùng cậu ta và thái độ lạnh nhạt coi tôi như là người dưng của cậu ta đâu nhé. Không phải nói điều, tôi thấy mình bị tổn thương ghê gớm.

Dem cháo sang coi như là tôi đang thực hiện một nghĩa cử cao đẹp. Cậu ta một thân một mình không ai chăm sóc tôi cũng thấy lo.

Mưa rơi rả rích. Nhẹ nhàng rơi theo nhịp như bản nhạc sâu lắng.

Tôi đã quen đi với con đường này - tức con đường qua ban công. Bê thêm tô cháo thật phiền phức, leo mãi mới qua được ban công phòng tên Huy. Tôi nghĩ kĩ rồi, dù cậu ta không muốn thì tôi vẫn phải bắt cậu ta làm lành với tôi và phải cảm kích trước nghĩa cử cao đẹp của tôi. Cậu ta không thể không động lòng trước tấm lòng son sắt của tôi được.

Tâm trạng cải thiện đáng kể.

Nhưng giọng nói vọng ra từ phòng tên Huy lập tức đập nát mọi ý định của tôi...

- Bỏ kính ra đẹp trai hơn hẳn. Soi gương mà xem...

...

...

35. Chương 35: Có Lẽ Cậu Cần Cô Ấy Hơn Tớ

- Bỏ kính ra đẹp trai hơn hẳn. Soi gương mà xem...

.

Tôi chết trân tại chỗ. Giọng của cô gái xinh đẹp, người tình bé nhỏ của tên Huy, không thể nhầm lẫn vào đâu được.

- Đeo kính vào làm gì cho xấu cái mặt. Bỏ ra! Cậu thấy không? Mặt cậu không có kính bớt ngốc hơn hẳn...

- Được rồi, được rồi. Cầm cậu nhìn tở kiểu đó. Tở sẽ trả kính lại cho cậu. Trước tiên cậu nên ăn hết bát cháo này đã.

CHOANG!

Tô cháo trên tay tôi rơi xuống. Tôi đang nghe chuyện gì thế? Tại ừ dần đi. Mọi giác quan gần như tê liệt.

Tiếng chân vội vã chạy ra. Đầu tiên là cô gái xinh đẹp, sau đó là tên Huy. Cậu ta đeo kính rồi.

Cô ấy nhăn mày, rất khó chịu, tôi biết tôi là tội nhân muốn chết dám phá vỡ không gian của hai người họ.

- Bạn đang làm gì vậy? Cháo hả?

Làm gì ư? Tôi không bị mẹ khiến thì tôi chẳng phải nghe mấy lời của cô ấy rồi.

- Cậu không sao chứ?

Có sao đây, tên Huy hiểu được à?

Tôi cười như một đứa ngốc, gồi thụp xuống.

- Xin lỗi! Mẹ tớ bảo mang cháo sang cho cậu mà tớ làm đổ hết rồi. Thật lòng xin lỗi hai người.

Tôi vội vàng thu dọn những mảnh vỡ từ chiếc bát sứ. Tôi không biết vì sao tôi phải vội... nhưng nếu không vội thì tôi sẽ không chịu nổi mất. Tôi phải dọn thật nhanh để về nhà.

- Cậu không sao?

Đừng có giả vờ quan tâm tôi kiểu đó. Tôi không để cậu ta lừa nữa đâu.

Tôi gật, đáp lại tên Huy.

- Tớ không sao mà.

Tay tôi nhặt nhanh những mảnh vỡ.

- Bạn không cần phải cảm thấy có lỗi đâu. Tôi đã nấu cháo cho Huy rồi.

Mảnh sứ vỡ cửa vào ngón tay. Tôi cố che đi ngón tay đang chảy máu. Ngẩng đầu lên nói với cô ấy đầy cảm kích.

- Ừ. Cảm ơn!

- Sao bạn phải cảm ơn?

- Vì tớ nên Huy mới ốm.

Tôi lại cúi xuống thu dọn đồng đồ vỡ dưới sàn, giữa vũng cháo lênh láng.

- Bạn không cần lo. Tôi ở đây Huy sẽ khỏi nhanh thôi.

Tôi cười. Như kẻ điên, trong tình huống này tôi còn cười không như kẻ điên thì nên gọi là gì.

Tôi ném những mảnh sứ vào thùng rác ngay bên cạnh. Tôi đau... Tim tôi đau chứ không phải đau vì cái vết cắt đang chảy máu trên ngón tay.

Tôi lại cười.

- Tớ về đây. Có lẽ cậu cần cô ấy hơn tớ.

Tôi đã nhen nhóm chút hi vọng rằng tên Huy sẽ giữ tôi lại, sẽ la mắng tôi, sẽ băng bó cho tôi, tôi hậm hực cậu ta sẽ lại nói tôi ngốc, như cái lần tôi bị dao cửa vào tay.

Tôi đã ảo tưởng quá chăng?

Cậu ta không giữ tôi lại, thậm chí còn không thấy vết máu trên tay tôi. Ồ nhỉ, tôi đang cố giấu cơ mà.

Tôi vào phòng vội mở ngăn kéo dưới bàn lôi ra đồng băng gạc. Máu vẫn chảy không ngừng. Có biết là tôi ăn bao nhiêu bát cơm mới được một giọt máu không???

Tôi dí chặt miếng bông vào ngón tay. Màu của máu liền nhuộm đỏ cả miếng bông trắng. Tôi điên cuồng lau lau vết máu, ép thật chặt ngón tay. Máu vẫn chảy... Sao lại còn chảy? Phải ngừng rồi chứ.

Tôi cứ lau và nước mắt cũng chảy xuống theo.

Tại sao cậu ta cho cô ấy dễ dàng tháo bỏ chiếc kính của cậu ta còn tôi thì không? Tôi đã rất muốn làm như thế nhưng có lần nào cậu ta cho phép? Không cần tôi thì cũng dọa nạt. Chưa một lần nào từ khi gặp lại tôi được nhìn rõ khuôn mặt cậu ta.

Cô ấy còn nấu cháo đưa tận miệng cho cậu ta. Tôi sai vì đã phá hỏng màn thân mật của bọn họ. Từ trước tới nay tôi không là gì hết, cậu ta quản lý tôi chắc chỉ để thỏa mãn sở thích của cậu ta. Còn cô gái xinh đẹp đó nữa, tôi đoán không nhầm thì họ đã quen nhau từ lâu.

Tôi giận, tôi ầm ục. Nếu đã có một người khác thì lẽ ra từ đầu cậu ta đừng có về Việt Nam, về cạnh tôi suốt mấy năm trời và vờ như thể cậu ta thân thiết với tôi lắm.

Tôi quệt nước mắt rồi lại lau vết máu trên tay. Nước mắt chảy xuống, mai tôi sẽ đến bệnh viện cắt bỏ tuyến lệ, sao tự dưng tôi dễ khóc thế này chứ??

Tôi giận lắm rồi đấy nhé. Tôi mà là thành phần khủng bố á, tôi đánh bom liều chết với cậu ta lâu rồi. Không có chuyện làm lành nữa đâu.

- Con đang làm gì thế?

Thấy miếng bông đặt trên bàn có màu đỏ, mẹ tôi liền chạy vào.

Tôi chìa ngón tay ra trước mặt mẹ, nức nở báo cáo như trẻ con.

- Tay con chảy máu... ức... Con không biết làm thế nào để nó thôi không chảy nữa...

Mẹ nhẹ nhàng cầm tay tôi lên và lấy miếng bông bịt miệng vết đứt lại.

- Sao lại khóc? Con có bao giờ đau.

- Con không biết... hức...

Mẹ thở dài, băng vết thương lại cho tôi, rất nhanh mà lại đẹp.

Tôi nhận tội.

- Con đem cháo cho Huy, nhưng con lỡ tay làm đổ mất rồi.

- Để mẹ mang sang cũng được.

- Thôi mẹ ạ. Cậu ấy có bạn chăm sóc rồi.

Mẹ ngạc nhiên.

- Minh Huy có bạn thân thế hả?

- Bạn từ Mỹ sang, mẹ đừng làm phiền cậu ấy.

Mẹ nhìn tôi hồi lâu. Lau đi vết nước mắt trên má tôi, ánh mắt thương cảm.

- Con chỉ biết nhận thiệt thòi thôi.

Mẹ tôi nói vậy tức là mẹ đã hiểu ra vài phần sự việc. Mẹ không tra hỏi kĩ là vì mẹ muốn tôi tự giải quyết.

- Không có đâu mẹ. – Tôi lắc đầu nguây nguậy – Những thứ con không cần thì bỏ đi chứ không phải con ỏm thiệt thòi về mình.

Bỏ của tôi là bỏ tên Huy, cắt cậu ta vào đâu đó và sẽ không mở ra nữa. Tôi nghĩ thế, còn thực hiện lại là một việc khác, sẽ khó lắm đấy.

...

...

Những ngày tiếp theo trôi đi trong tẻ nhạt.

Bố mẹ tiếp tục đi công tác, tôi thì lại tiếp tục cuộc sống chỉ có một mình. Tôi chẳng biết gì ngoài học, thừa chút thời gian thì tôi xem phim. Một ngày cũng chỉ xoay quanh vài việc đi học, về nhà, ăn, ngủ.

Tên Huy lạnh lùng đến nỗi không thể lạnh lùng hơn. Mỗi chiều cô bạn của cậu ta đều đứng đợi ở cổng trường. Tôi chỉ biết đứng ở nơi xa đầu đầu nhìn họ.

Hôm nay chắc cũng sẽ là một ngày nhạt nhẽo như vậy.

Giờ nghỉ trưa tôi tranh thủ làm thêm bài tập. Vờ như không quen cái người đang ngồi bên cạnh. Cậu ta cũng đầu để tôi trong tầm mắt.

- Hey!

Cái Trang đặt lon nước ngọt lên bàn tôi.

- Tránh ra để tao làm bài.

Tôi vẫn cặm cụi ghi chép chép.

Nó nhìn tôi chăm chú.

- Trông mày xanh lắm. Mày ốm à?

Tôi ngóc đầu lên, nghĩ ngợi rồi trả lời qua loa.

- Tao đang giảm cân.

Tôi liếc mắt sang tên Huy, lạnh nhạt. Đã khác rồi, những lần cậu ta nghe tôi nói muốn giảm cân cậu ta đều mắng ào ào vào mặt tôi, lời đủ thứ sức khỏe ra dọa tôi.

Cái Trang thét lên.

- Mày như thế còn đòi giảm cân??? – Nó nheo con mắt – Không phải vì mày chỉ ăn quà vặt thôi đấy chứ?

Tôi tiếp tục muốn thử tên Huy.

- Tao lười nấu cơm lắm. Ăn mấy thứ đó cũng đâu có tổn hại lắm.

Không phản ứng, tôi lại thất vọng rồi. Cứ hi vọng vào tên Huy làm gì.

Cái Trang đập tay cái bốp lên bàn.

- Phải chỉnh đốn lại mày ngay lập tức.

- Tao đùa thôi. Tuần sau thi rồi tao cũng bận học lắm. –Tôi cười xòa.

Ánh mắt nó hình viên đạn, nó ném cho tôi một câu đe dọa rồi bỏ đi.

- Mày cứ cẩn thận đấy.

Chẳng hiểu sao tên Huy nhìn tôi, nhìn chăm chăm không cho tôi lối thoát. Tôi thở hắt rồi lại cúi xuống làm bài tập.

- Cậu giảm cân hả?

Tôi ngừng viết một giây.

- Ừ.

- Tại sao?

- Cho thon thả.

- Cậu đừng giảm cân nữa.

Tôi bỏ quần bút xuống, nhấn mạnh từng từ.

- Tớ không khiến cậu quan tâm đến tớ. Nếu thích thì cậu đi mà quan tâm cô bạn của cậu ấy. Tớ không cần sự quan tâm giả tạo của cậu.

Xin đừng bận tâm đến tôi, tôi sẽ động lòng mất, tôi không thể bảo vệ cái vỏ bọc do mình tạo ra mãi được.

...

...

Hết ca học chiều tôi thường đi chơi với Kim Anh, cái Trang thì nó đã có người thương nên dành ít thời gian cho bọn tôi hẳn. Thành ra chỉ còn Kim Anh và tôi tự lang thang với nhau đến tối mới về.

Tôi cùng Kim Anh vào quán trà sữa trong phố cổ. Chúng tôi vui vẻ nói chuyện cho đến khi ra khỏi đó.

Bọn tôi chạm mặt tên Huy và người tình bé nhỏ của cậu ta. Tôi muốn làm ngơ mà bỏ đi nhưng Kim Anh đã giữ tôi lại để đối mặt với bọn họ.

Cô gái xinh đẹp nhoẻn miệng cười.

- Oh! Là Hân đúng không?

Cô ấy biết tên tôi xem ra là tên Huy đã kể. Chắc lại kể tôi là đứa ngốc, sáng không biết dậy đi học, thích trai đẹp... này nọ.

- Ủ. Chào bạn. – Tôi cười lại với cô ấy.

- Bao nhiêu lần gặp rồi mà chưa giới thiệu. Tôi là Bảo Nguyên, bằng tuổi bạn.

Bảo Nguyên đưa tay ra ý định bắt tay làm quen với tôi.

Tôi cũng không ngại ngần gì mà đưa tay ra, nhưng liền bị Kim Anh đẩy ra. Cả tôi và Bảo Nguyên đều khá bất ngờ về hành động của Kim Anh.

Kim Anh nâng khoe môi vẽ nên nụ cười khiêu khích.

- Bắt tay là để bắt đầu mối quan hệ bạn bè. Bạn không thể làm bạn của Hân.

Bảo Nguyên cứng họng, rồi cô ấy cười nhạt.

- Đây bạn! Người tôi muốn làm bạn là Hân, mong bạn đừng có xen ngang.

Kim Anh định phản bác tôi liền mở lời trước.

- Bảo Nguyên, tôi với bạn thật sự không hợp để làm bạn.

Bảo Nguyên nghe xong thì thở hắt một hơi làm vài sợi tóc mái trước trán bị hất tung lên.

- Không muốn thì thôi. – Bảo Nguyên cười giả tạo – Bạn đi chơi à? Tổ và Huy cũng đang muốn đi dạo này. Bạn có muốn cùng đi không?

Tim chợt thất lại.

Mỗi mọc kiêu này có khác gì cô ấy đang khoe khoang rằng “Tôi đi chơi với Huy rất vui” và rồi thì muốn tôi chúc phúc cho họ. Cô ấy chính xác là muốn khiêu chiến với tôi.

- Không. – Tôi đưa mắt sang tên Huy – Nhìn mặt hai người sẽ làm mất hứng thú của tôi. Chúc bạn vui vẻ.

Tôi cùng Kim Anh bước về phía trước, lướt qua mặt hai người bọn họ.

Bảo Nguyên nói với theo.

- Ngọc Hân, bạn bỏ đi nghĩa là bạn sẽ nhường Huy cho người khác à?

Tôi ngoái đầu lại, lạnh lùng đáp lại cô ấy.

- Huy không phải đồ vật để nhường.

.

Kim Anh khoác tay tôi, vừa đi vừa cười, còn đưa ngón tay cái tán thưởng ra trước mặt tôi.

- Cậu thật tuyệt. Very gooddd!!

Tôi chỉ biết cười mặc cho Kim Anh cứ vui sướng tung tăng trên đường phố.

- Mấy câu của cậu rất chất đấy nhé! Nào là nhìn mặt hai người sẽ làm mất hứng thú, rồi thì Huy không phải đồ vật để nhường. Trời ơi!! Tổ thích cậu quá đi à.

Tôi chưa từng thấy một Kim Anh kích động như vậy. Mà lại là kích động một cách đáng sợ, hú hét inh ỏi, cầm tay tôi lắc loạn xạ. Khỏi nói là thu hút ánh nhìn của mọi người thế nào.

Tôi không nói gì để cô ấy tự... qua cơn.

Và cuối cùng thì cơn kích động của Kim Anh cũng phải qua. Cô ấy đã trở lại với hình tượng hiền lành dịu dàng. Cô ấy và tôi cùng trầm tư đi cạnh nhau.

- Có thể cậu không biết, tớ đã bị Kì bắt nạt rất nhiều.

Tôi cũng bị tên Huy bắt nạt này. Thế mới nói lũ đực rửa chẳng tên nào tốt cả, nhất là mấy tên thuộc dạng bốn mắt, ngoại trừ bố yêu quý của tôi ra nhé.

- Bị bắt nạt thế rồi cũng quen. Có lần tớ đã mắng Kì, cậu ấy giận và không thèm bắt nạt tớ nữa. – Kim Anh quay qua tôi – Cậu biết tớ đã cảm thấy thế nào không?

- Nhớ cảm giác bị bắt nạt.

Tôi đáp nhanh, gì chứ tôi cũng hiểu cảm giác đấy. Kim Anh cũng theo khuynh hướng thích được bạo hành như tôi rồi.

- Ủ. – Kim Anh gật nhẹ đầu – Tớ nhận ra tớ thích Kì, tớ liền cưa cậu ấy.

Nói đến đây Kim Anh phá ra cười.

- Kì ngạc nhiên, còn mắng tớ hâm, tớ liền đâm cho cậu ấy sưng mắt, vỡ luôn cả cái kính của cậu ấy.

Tôi tròn mắt. Kim Anh thì ra có nhiều mặt như vậy. Tên Huy mắng tôi nhiều thế mà tôi còn chưa đánh cậu ta, thậm chí là chưa động vào sợi tóc nào ý.

- Còn cậu? Cậu có thích Huy không?

- Tớ không biết. – Tôi trốn tránh.

Kim Anh cầm chặt tay tôi, mắt nhìn thẳng vào tôi.

- Thử đi, bắt đầu bằng việc lôi kéo sự chú ý của cậu ấy vào cậu.

- Không được đâu.

Giọng Kim Anh chắc nịch.

- Thử rồi mới biết.

...

...

Ngày hôm sau...

“Thử rồi mới biết.”

Giờ ra chơi, tôi vờ như làm bài tập và lén lút nhìn tên Huy, cậu ta đang viết gì đó, rất chú tâm. Tôi hít một hơi lấy khí thế rồi đặt quyển vở bài tập ra giữa bàn.

- Giải hộ tớ bài này.

Chờ mãi mà cậu ta không có phản ứng. Tôi nói nói quá nhỏ.chẳng?!

Tôi kéo áo tên Huy, tay chỉ vào bài tập trong vở, nói to hơn.

- Giải hộ tớ bài tập này.

Vẫn không phản ứng.

- Cậu nghe thấy không đó. Giải hộ...

- Phiền phức!

Tôi sững sờ nhìn tên Huy, bàn tay đang giữ áo cậu ta buông thõng. Cậu ta quát tôi vì tôi phiền phức.

Như nhận ra điều gì tên Huy ngóc đầu lên nhìn tôi.

Tôi thu vội sách vở cất vào học bàn rồi bỏ ra khỏi lớp. Bước đi thật nhanh.

Lần đầu tiên cậu ta kêu tôi phiền phức, với thái độ gắt gỏng thể nữa chắc cậu ta khó chịu với tôi lắm. Như ngày trước, tôi có lèo nhèo bên tai tên Huy cả ngày thì cậu ta cũng không quát tôi như thế. Ừ... Cậu ta ghét tôi rồi nên chê tôi phiền phức là phải.

Tôi đã dựa dẫm vào cậu ta quá nhiều, cậu ta kèm tôi học, quan tâm mọi bữa ăn của tôi, ngay cả buổi sáng thức giấc cũng là cậu ta đánh thức tôi dậy. Bây giờ tôi không cần nữa, tôi đã làm quen với việc không dựa dẫm vào cậu ta hơn tuần nay thì nhất định tôi sẽ vẫn sống tốt nếu không có cậu ta.

Tôi bước nhanh trên dãy hành lang...

Bụp!

Tôi đâm vào ai đó...

- Xin lỗi!

Tôi bước ngang sang thì người đó cũng bước theo tôi. Bực mình tôi gắt.

- Tránh ra!

Vẫn không chịu nhường đường. Tôi giẫm mạnh chân lên bàn chân người đó rồi nhân lúc người đó đang bất ngờ tôi bước tiếp.

Cổ tay bị nắm chặt và kéo giật lại.

- Đi với tôi.

- Không đi. Bỏ ra.

Thằng cha Trịnh Minh vẫn cứng đầu.

- Cậu bị sao hả?

- Bỏ ra, tôi muốn ở một mình.

Mắt tôi đã ầng ậng nước. Tên Trịnh Minh Kì buông lỏng tay, tôi hất mạnh và bước nhanh đi để lại ánh mắt khó hiểu của hắn ta.

.

Có người đi theo tôi, bước chân đều đều theo bước chân tôi. Tôi quay lại, tên Si-ca-vâu đứng ngay sau lưng tôi gãi đầu ngượng ngịu.

- Tớ thấy cậu không ổn. Cậu có cần tớ giúp gì không?

- Tôi không cần. Để tôi yên.

Tôi quay lưng đi tiếp. Tên Si-ca-vâu nhanh chân chặn bước đi của tôi, giọng chân thành.

- Nói với tớ cậu không khỏe chỗ nào?

Tôi lớn tiếng.

- Tránh ra! Tôi sẽ giết cậu đấy.

Tên Si-ca-vâu bàng hoàng.

Tôi không thể kiểm soát được cảm xúc, tôi đang mất bình tĩnh và tôi có thể phát tiết ngay thời điểm này. Tôi còn dọa giết tên Si-ca-vâu nữa đấy. Tôi biến tính mất rồi... Vì một Hoàng Minh Huy...

.

Sân sau lồng lộng gió và tách biệt hoàn toàn với không gian ồn ào bên trong trường.

Tôi ngồi bó gối sau một cây cổ thụ lớn và khóc. Tôi nên cắt bỏ tuyến nước mắt thôi, cứ chảy thế này tôi không kịp lau nước mắt. Khóc cũng mệt lắm.

Tôi không thể khóc trước mặt người khác, đặc biệt là tên Huy, cậu ta sẽ lại thương hại tôi. Tôi không muốn cậu ta phải bố thí cho tôi chút thương hại đó.

...

36. Chương 36: Tớ Ghét Cậu!

- Ngồi khóc một mình không hay đâu.

Kim Anh ngồi cạnh tôi dưới gốc cây lớn. Tôi dựa vào gốc cây, đưa mắt nhìn vào khoảng không vô định.

Tôi quệt nước mắt trên mặt.

- Phép thử thất bại.

Kim Anh nhìn tôi.

- Đối với Huy, tớ phiền phức, cậu ta nói thế đấy.

Tôi cố nâng khóe môi cười nhạt nhẽo. Kim Anh gửi tôi ánh nhìn thông cảm và chút gì đó tội lỗi.

- Xin lỗi! Tớ không nên bảo cậu thử.

- Cậu không có lỗi. Sự thật nó đã là như thế rồi. Tớ không thử thì vào ngày nào đó cũng sẽ biết thôi.

Mặt Kim Anh vẫn buồn thiu.

- Cậu bị tổn thương...

Tôi đứng dậy vươn vai, cười thật tươi.

- Chẳng sao đâu. Tớ quên ngay ý mà. Cuộc sống tươi đẹp còn đang chờ tớ đây này.

Kim Anh cũng đứng dậy, nhưng cô ấy vẫn giữ nguyên ánh mắt thông cảm cho tôi.

- Cậu như đang làm trò lố. Thứ sáu này ra thư viện với tớ không? Nhắn tin cho tớ nhé!

Kim Anh quay người trở về lớp. Tôi đứng đó một mình. Trông tôi như đang làm trò thật hả? Phải xem lại khả năng diễn xuất mới được.

...

...

Cuộc sống của tôi bây giờ mang màu xám lạnh lùng và nhạt nhẽo. Tôi điên cuồng học. Ở lớp thì ganh đua kịch liệt với Nhất Chi Mai và ngay cả tên Huy. Bài tập cần giải, tôi đều xung phong, cả lớp ngạc nhiên, tôi mặc kệ.

Biết làm sao được, tôi chẳng còn gì đáng để quan tâm ngoài việc học.

Rồi thứ sáu cũng đến, một buổi chiều hiếm hoi không phải học ca chiều. Trời mưa và mọi thứ đều ẩm ướt. Chán thật, có được ngày ra ngoài thì trời lại mưa.

Cả buổi chiều tôi cùng Kim Anh tự nhốt mình trong thư viện. Tìm tài liệu cần dùng rồi cùng nhau học. Kim Anh là một người bạn tốt, cô ấy nhạy cảm và rất tâm lý.

Đến xế chiều, sau khi làm hết đồng bài tập chất như núi thì tôi và Kim Anh mới có thể nhẹ nhõm lau mồ hôi, thật là muốn khủng bố bộ não học sinh mà.

Cất sách vở vào ba lô, tôi lỡ tay làm rơi một cuốn sách ra ngoài. Cuốn sách có bìa màu trắng với dòng chữ tiếng anh in trên bìa, là của tên Huy, tôi quên chưa gửi lại. Trong tình hình căng thẳng như chiếc sự vùng Syria như hiện nay thì biết gửi lại thế nào nhỉ? Muốn gặp riêng nhau còn khó nữa là.

Tôi thở dài nhặt quyển sách rơi dưới sàn gỗ lên. Có thứ gì đó vừa mới rơi ra thì phải. Tôi nhặt lên... là một tấm ảnh.

Người ta vẫn thường để ảnh người mình có cảm tình vào cuốn sách mình yêu thích đúng không? Thứ tôi đang cầm trên tay là tấm ảnh của một nữ sinh. Nó lại kẹp trong sách của tên Huy, người cậu ta thích chẳng?

Tôi biết chắc chắn rằng cô gái trong ảnh không phải tôi. Đây là ảnh của Bảo Nguyên, giống ảnh chụp trong hồ sơ, nhưng cô ấy vẫn đẹp nổi bật.

- Gì vậy? – Kim Anh hỏi.

- Ảnh của Bảo Nguyên.

Tôi kẹp tấm ảnh vào quyển sách và đút vào ba lô. Tôi sẽ đem trả tên Huy, tôi đoán là cậu ta vẫn đang tìm kiếm nó, chắc hẳn phải quan trọng với cậu ta lắm.

- Sao cậu lại có ảnh của Bảo Nguyên? – Kim Anh tò mò.

Tôi đeo ba lô lên vai, đáp nhanh.

- Nó rơi ra từ sách của Huy.

- Ảnh của Bảo Nguyên ở trong sách của Huy? Tại sao...

Tôi vội cắt ngang câu hỏi của Kim Anh.

- Mai tớ sẽ đem trả lại cậu ta. Tớ cũng không cần biết gì thêm nữa.

Kim Anh cũng chịu bỏ qua. Cô ấy rủ rê.

- Ăn gì không?

- Tớ muốn về nhà, thi xong rồi ăn một bữa.

- Thôi vậy. Tớ về đây.

- Ừ. Bye.

Tôi và Kim Anh ngược đường về nhà.

Con đường ướt đầm nước lấp lấp dưới ánh đèn đường, mùi đất, mùi của cây cối xốc lên. Thỉnh thoảng lại mang đến cơn gió lạnh.

Tôi vừa đi vừa phải thật chú ý từng bước chân để không bị nước bắn lên quần. Mưa thế này chỉ muốn về nhà ngủ thôi. Tôi đang rất khó chịu, cảm xúc lại bị kéo xuống sau khi thấy tấm ảnh của Bảo Nguyên kẹp trong sách của tên Huy.

- Hân kia!

Không biết là do trùng hợp hay là do cố ý, cứ mỗi lần ra ngoài là tôi lại đụng mặt tên Huy và Bảo Nguyên. Và cũng như lần trước, Bảo Nguyên rất vui vẻ hơn hở. Chào tôi bằng nụ cười giả tạo và có ý trêu người.

Tôi đứng lại nhìn hai người họ, không hé môi nửa chữ. Đi chơi với nhau chứ gì? Ôi dào ôi... Tôi thừa biết. Nhưng thấy họ tôi lại cảm thấy bức tức trong lòng.

Bảo Nguyên hỏi han đúng như một người bạn.

- Bạn đi đâu về à?

- Ừ.

- Tôi với Huy đang định đi ăn gì đó. Bạn đi cùng nhé?

Lời mời của Bảo Nguyên như chỉ để thông báo rằng “Tớ với Huy đi ăn, cậu đừng đi”.

Tôi không nói điều, đúng cái giọng điệu của cô ấy là như vậy. Tôi cóc thèm đi cùng họ nhé, có là đi ăn sơn hào hải vị, thịt hổ thịt rồng hay cao lương mỹ vị tôi cũng không đi.

- Hai người cứ đi. Tôi phải về.

Tôi bước qua họ, tên Huy kéo cánh tay tôi lại. Giọng khẩn cầu.

- Đi cùng tớ.

- Không. Tớ bận.

- Đi! – Cậu ta ra lệnh – Cậu trông xanh xao quá rồi.

Nhẽ ra cậu ta phải nói rằng trông tôi thê thảm lắm nên cậu ta sẽ mở lòng tốt bố thí tôi chút đồ ăn mới đúng. Không cần cậu ta tôi vẫn sống tốt được. Mời tôi đi ăn hay mời tôi đi làm diễn viên quần chúng làm nền cho hai người bọn họ?

Tôi không đủ can đảm và mặt dày để đi ngồi một xó xem họ diễn phim tình cảm “chàng bôn nàng ăn”.

Tôi giật tay mình lại.

- Cảm ơn. Nhưng tớ đã nói là tớ bận. Không có thời gian đi cùng cậu.

Tôi bỏ đi thật nhanh cho khuất mắt hai người họ. Trả lại quyển sách yêu quý cho tên Huy là xong, tôi sẽ chẳng thèm vận nội công để nghĩ vẩn vơ về tên Huy và người tình bé nhỏ của cậu ta nữa.

.

“Hết ca chiều gặp cậu ở công viên gần nhà, tớ sẽ đợi cậu.”

.

Tôi kẹp tờ giấy nhớ vào vở bài tập toán của tên Huy. Cậu ta vốn thích toán, tôi lại dán giấy nhớ ngay trang đầu chắc ta sẽ thấy. Hoặc nếu không thấy thì đường về nhà cậu ta cũng phải qua công viên. Tôi chắc chắn gặp được tên Huy để đưa trả quyển sách.

.

Ánh hoàng hôn đỏ dần biến mất trong màn đêm. Thành phố cũng đến lúc lên đèn.

Tên Huy sao chưa đến nhỉ?? Tôi hẹn rõ ràng địa điểm thời gian rồi cơ mà?

Tôi hơi sốt ruột. Trời thì tối rồi, mà tôi cũng đã ngồi ở đây được hai tiếng tên Huy vẫn chưa ló mặt. Tôi đến chán nản, mắt nhìn về đúng một phía.

- Đang làm gì vậy?

Thằng cha Trịnh Minh Kỳ lăm bằm ngay sau lưng. Tôi giật mình quay lại. Hắn ta vẫn giữ nguyên nụ cười đều giả đặc trưng trên môi.

- Cậu đang làm gì khuất tất nên khi tôi gọi cậu mới giật mình đúng không?

Hắn thản nhiên ngồi xuống ngay cạnh tôi. Tôi nhìn hắn. Không lẫn qua đâu được cái bộ dạng giả thân giả thiết đấy.

- Cậu nghĩ ai cũng đen tối như cậu à?

Hắn ghé sát vào tai tôi.

- Cậu đang chờ ai?

Tôi lập tức đẩy hắn ra.

- Việc của tôi không đến lượt cậu quản.

Tên Trịnh Minh Kỳ ngả lưng ra sau ghế và mở màn tiết mục kể công, giọng tràn trề cảm xúc.

- Thấy cậu như thất tình tôi mới quan tâm lao vào an ủi. Cậu lại đối xử với tôi thế này tôi thấy chạnh lòng lắm. Cậu nữ làm tổn thương một người đẹp trai, học giỏi, hiền lành, lương thiện như tôi... Cậu nhấn tâm lắm biết không hả...

Tôi mím môi nén cười. Hấn thì trông ủ rũ đến thương.

- Ai nói tôi thất tình hả?

Hấn ngồi bật dậy. Một tay đặt trước ngực kể lể.

- Theo quan sát trực quan của tôi thì suốt mấy ngày nay cậu cứ thui thủi một mình, bộ dạng bơ phờ không cảm xúc. Với kinh nghiệm tình trường của tôi, dám chắc 100% cậu bị thất tình.

Tôi lườm. Thằng cha này văn hấn được bao nhiêu điểm nhỉ? Mồm mép nẩy tanh tách như tép nhảy.

- Cậu im ngay. – Tôi hắng giọng – Tôi không có bị thất tình như cậu nói...

- Có. – Hấn cắt ngang – Phán đoán của tôi luôn đúng.

- Đã bảo không phải mà.

- Thằng say rượu có bao giờ nói mình say? Cậu cũng vậy thôi, không chịu nhận mình thất tình.

- Này... Cậu ví von cái kiểu gì đấy? Say rượu thì có liên quan gì đến thất tình?

- Cậu nhận đi.

- Tôi không thất tình. Không nhận.

- ...

- ...

Cãi nhau với thằng cha Trịnh Minh Kỳ làm tôi cũng tự thấy mình điên loạn theo hấn. Không cãi thì hấn cứ bèm nhèm bên tai, rất là ghét. Cuộc đấu võ mồm căng thẳng đến độ tôi và hấn phải đứng dậy gân cổ lên mà cãi nhau.

- Chối làm gì?! Nhận đi!

- Đã bảo là tôi không thất tình rồi mà còn bắt tôi nhận. CẬU ĐIẾC CHƯA HẢ???

- Có mỗi cái chuyện nhận thôi mà cậu không làm nổi.

- Thế bây giờ tôi mất đồ và bảo cậu ăn trộm mà sự thật không phải cậu trộm thì cậu có nhận tội không?

- đương nhiên là không rồi.

- Đấy... đấy... Tôi không thất tình nên tôi không nhận.

- Thôi được rồi... – Hấn trề môi – Cho cậu thắng.

Cảm giác chiến thắng thật là sung sướng. Tôi cười đắc thắng vào cái bản mặt bí xị của kẻ thua cuộc Trịnh Minh Kỳ.

Hấn ta bỗng nhiên nhìn tôi chăm chú.

- Cậu cười rồi.

Nụ cười trên môi tôi cứng đờ. Tôi cười rồi. Đã bao lâu rồi tôi chưa cười? Ít cũng phải hai tuần, từ khi cãi nhau với tên Huy.

Cắt nụ cười đi, tôi cúi gằm mặt xuống đất. Ánh nhìn của hấn mang ý cười như đang nhìn đứa ngốc vậy.

- Bạn cậu kia.

Nghe xong lời thông báo của thằng cha Trịnh Minh Kỳ tôi ngẩng đầu lên và quay người lại.

Cảnh tượng dạo gần đây tôi thường xuyên được xem lại đang tái diễn trước mặt tôi. Tên Huy và Bảo Nguyên.

Tên Huy nhìn tôi. Tôi nhìn cậu ta.

Tôi đã hẹn rõ ràng như thế, cậu ta không đến gặp tôi được thì báo cho tôi một câu. Thế mà cậu ta không nói không rằng để tôi ngồi đây đợi vài tiếng đồng hồ, rồi cuối cùng là cho tôi xem cảnh cậu ta và Bảo Nguyên đi về cùng nhau. Cậu ta không hề tôn trọng tôi. Thật sự là tôi đã bị tổn thương rồi đó.

Tôi hẹn tên Huy ra để trả lại quyển sách cho cậu ta, nhưng giờ phút này tôi không muốn nhìn thấy mặt cậu ta chút nào.

Tôi quay lưng và đi về. Bước đi thật nhanh trong sự ngỡ ngàng của bọn họ, bao gồm cả thằng cha Trịnh Minh Kỳ.

...

...

Đối với những chuyện kiểu này, đại khái là liên quan đến tên Huy và cô gái khác không-phải-là-tôi thì tôi luôn trốn tránh, chưa bao giờ dám đối mặt. Với tôi thì đó chẳng phải việc đơn giản dễ dàng và rất khó để chấp nhận.

Tôi thích tên Huy. Cũng hơi buồn cười. Ngoài kia bao nhiêu kẻ đẹp không thích lại đi đâm đầu vào cậu ta, một tên xấu xí. Tôi phát điên mất.

Tôi có thích thì cũng chỉ là tình cảm đơn phương, nên tôi không có quyền hành gì để mà đi đánh ghen với Bảo Nguyên mặc dù trong lòng thì rất muốn tách hai người họ ra. Nhìn họ kè kè bên nhau, bức lắm đấy, nhưng phải nuốt nỗi đau vào để mình tự gặm nhấm.

Một bàn tay kéo giật tôi lại.

- Sao cậu lại bỏ đi?

- Ngay cả khi tớ muốn về nhà cũng phải xin phép cậu?

Tên Huy im lặng nhìn tôi. Không khí nặng nề như đeo cả tấn chì.

- Cậu làm gì ở công viên?

- Đợi cậu.

- Đợi tớ? Làm gì?

Bộ mặt tên Huy giả ngây giả ngô. Diễn kịch cho tôi xem?

Tôi cười nhạt nhẽo. Cậu ta đang giả vờ không biết tôi đợi hay thích vờ như mình là vô tội?

- Tớ đợi cậu đấy. – Tôi giơ cổ tay trái đeo chiếc đồng hồ lên – Ba tiếng bốn mươi hai phút. Cậu không đến sao không nói trước cho tớ? Cậu thích tớ ngồi chờ cậu lắm à?

Cậu ta vẫn ngây ra đó như không hiểu gì.

- Cậu hẹn với tớ rồi hả?

Trình độ diễn xuất cũng giỏi lắm.

- Tớ dán tờ giấy trong vở bài tập toán của cậu. Chẳng nhẽ cậu mở ra mà không thấy.

- Không hề có...

Tôi gắt.

- Có. Cậu đừng giả vờ nữa. Là cậu không muốn gặp tớ thôi.

- Hân! Tớ nói thật là tớ không thấy lời nhắn nào của cậu. Tớ cũng không biết cậu đợi tớ...

- Vì cậu còn bận đi chơi với Bảo Nguyên. – Tôi thở hắt – Chuyện cũng đã thế rồi, tớ muốn đi về.

Tên Huy không chịu buông tha, cậu ta siết chặt cổ tay tôi hơn.

- Tớ đến rồi, cậu nói đi.

- Nói gì?

- Tại sao cậu hẹn gặp tớ?

- Muộn rồi. Cậu đã đến muộn.

Tên Huy như vô cùng bất mãn. Cậu ta xoay sâu vào tôi.

- Đến muộn không có nghĩa là không đến. Cậu nói đi, tớ sẽ nghe.

Tôi thở dài.

- Chẳng còn gì để nói nữa rồi.

- Có gì không thể nói? Cậu đừng cố trêu tức tớ.

Tôi hất tay cậu ta ra.

- Tớ đang rất tức đây. Ngồi đợi cậu gần bốn tiếng mà cậu nói là không thấy lời nhắn của tớ. Vậy nó đi đâu được? Cậu giải thích đi.

- ...

- Đó, thấy chưa. Cậu không thể cho tớ một lời giải thích. Đúng ra là cậu không hề tôn trọng tớ.

Tên Huy cầm tay tôi.

- Tớ nói thật. Tớ không thấy miếng giấy nhớ nào.

- Cậu đừng nói nữa. **TỐ GHÉT CẬU!** – Tôi giật tay mình lại – Tớ rất ghét cậu, ghét cái kính to tướng trên mặt cậu, ghét bộ tóc bờm xờm của cậu, ghét bộ dạng xấu xí của cậu. Tớ ghét mọi thứ thuộc về cậu.

Nước mắt đã lấp đầy cả hốc mắt. Giọng tôi nhỏ dần.

- ... và ghét cả sự xuất hiện của cậu trong cuộc đời tớ.

Tôi vội quay lưng bỏ chạy mà không dám nhìn vào đôi mắt đau thương của tên Huy. Tôi xúc phạm cậu ta, tôi nói ghét cậu ta, sao tôi toàn nói ra những thứ trái ngược với thực tế thể chứ? Rồi tên Huy sẽ ghét tôi sâu đậm thôi.

Sao lấp lánh trên trời, nước lấp lánh trong đôi mắt, lăn dài xuống má...

...

...

Một tuần sau.

.

Kì thi cuối năm học cũng kết thúc. Tôi làm bài khá ổn.

Mọi thứ diễn ra như một đường thẳng không lên xuống, không gấp khúc, và nó thì làm tôi cảm thấy mình đúng chính xác là một cục sắt gỉ. Thi cử đã xong, học hành thì chẳng thiết nữa. Tôi không biết làm gì gọi là để giải sầu. Dĩ nhiên là tôi không không thể giải sầu bằng cách chui vào bar núc cho no rượu rồi về.

Chán nản vô cùng. Giả dụ như bây giờ cho tôi đi vào rừng giao lưu với thổ dân tôi cũng đi. Còn hơn là ở đây, một thân một mình lui thui lủi thủi không biết làm gì.

Tên Huy không nhìn mặt tôi. Bị tôi xúc phạm đau đớn như thế không thèm nhìn mặt tôi là phải. Tôi thấy hối hận, rất hối hận và đau lòng. Ngày bận học thì đến đêm khuya bắt đầu trằn trọc nghĩ ngợi này nọ. Tôi thật không thể hiểu nổi bản thân mình, tâm trạng, cân nặng,... và nhiều thứ đang tụt xuống vì tên Huy. Mong rằng kết quả cuối kì của tôi đừng có tụt hạng. Tôi sẽ ra sông tự tử mất.

Bốp!

Mặt bàn bị đập mạnh, tôi đang nằm dài ra bàn cũng phải nảy lên. Đập cái gì chứ... Tôi mệt lắm rồi.

Cái Trang lườm tôi, mồm oang oang.

- Ủ rũ cái gì hả?? Dậy, dậy, dậy mau.

Nó kéo kéo hai tay tôi. Tôi mềm nhũn ngồi thẳng dậy, gửi nó ánh mắt thâm tình. Tưởng có niềm đam mê riêng với anh người yêu rồi chứ. Cảm ơn trời là nó vẫn nhớ đến người bạn đang lao đao trong cuộc sống bế tắc như tôi.

Cái Trang cầm cái gương giơ ra trước mắt tôi. Tưởng gì hay, gương thì hôm nào tôi chả nhìn. Nhìn nhiều đến không muốn soi gương luôn rồi.

- Mà nhìn đi! – Nó quát.

Tôi gật. Nhìn vào gương. Có gì đâu ngoài cái mặt của tôi.

- Mà nhìn xem mày còn giống con người không?

Tôi gật gù.

Tôi không là người thì chẳng nhẽ là thần tiên giáng thế?

- Gật cái gì mà gật? – Nó gào lên, mặt hung dữ như bà chằn – Sao mày thức đêm?

- Học bài, thi cử. – Tôi uể oải.

- Mặt mày sao xanh xao thế?

- Học nhiều nên thế.

- Người mày tại sao lại tiêu tụy đến mức này?

- Học không có thời gian ăn.

- Tại sao mày khóc?

Tôi ngược mắt nhìn nó rồi lại nhìn vào chiếc gương đang giơ trước mặt. Mắt tôi sưng và hơi đỏ, nên nó biết là tôi khóc.

- Tao thiếu ngủ nên thế thôi. – Tôi ngụy biện.

Nó vút cái gương sang một bên. Hai tay chống nạnh.

- Mày còn muốn qua mặt tao nữa hả? Chuyện đã xảy ra như thế nên mày đang ân hận đấy à? Muốn rồi con ạ!

Tôi hờ hững quay mặt đi. Ân hận thì có giúp ích được gì. Tôi và tên Huy đâu thể trở lại như trước kia.

Cái Trang thở hắt.

- Mày đừng nghĩ nhiều nữa. À... tuần sau có buổi prom cuối năm, nhất định mày phải đi đấy.

Prom! Prom!...

Hiện giờ tôi không có hứng đi vào chỗ đông người để vui vẻ kết bạn làm quen với chả ăn uống no say. Một bữa tiệc cuối năm và để chia tay học sinh lớp 12. Có gì ngoài những bộ trang phục rực rỡ, thức ăn nhẹ với nước ngọt rồi thì hát hò, nhảy múa cho đến 12 giờ đêm?

Tôi không trả lời.

Cái Trang nghiêng răng đe dọa.

- Mày không đi? Được rồi, đêm hôm đấy tao sẽ cho nổ cái hang ổ của mày.

- Tao thật sự không muốn...

- Mày chỉ cần ngồi chờ. Tao sẽ lo hết.

Nó nói chắc nịch và không cho tôi con đường thoát thân.

...

...

37. Chương 37: Trộm

“Cuộc sống đâu lường trước điều gì...”

Tôi đã và đang thấm thía cái câu này.

Kết quả thi cuối kì đã có. Vẫn vậy, mỗi người một phiếu điểm.

Tôi run run cầm cái phiếu điểm của mình lên. Tôi cận 0,5 độ. Chắc không nhìn nhầm...

Dòng chữ in đậm cuối phiếu điểm : 100 ĐIỂM.

Tôi có thể lẫn ra đột tử chết luôn. 100 điểm? 100 điểm? Tôi không mơ đấy chứ? Điểm tối đa đấy, trong đời học sinh của tôi chưa bao giờ tôi đạt điểm tối đa. Tay tôi vẫn run lên và dây thần kinh vẫn chưa thể trở lại hoạt động bình thường, mọi tế bào đều bị tê liệt.

- Kì thi vừa rồi lớp ta đã làm rất tốt, kết quả khá cao. – Cô giáo chủ nhiệm nhìn vào tôi, cười hiền dịu – Đặc biệt là Ngọc Hân, em quá xuất sắc. 100 điểm, em đã leo lên Hạng nhất. Hạng hai là Minh Huy, 99,5 điểm. Hạng ba là Chi Mai với 98,5 điểm. Cô rất tự hào về các em...

Cả lớp nhìn tôi đầy ngưỡng mộ. Sau bao nhiêu ngày u tối tôi cũng có thể vui lên chút xíu. Điểm số và thứ hạng là một niềm an ủi lớn lao cho tôi.

Tôi đưa mắt sang tên Huy. Cậu ta cũng nhìn tôi, rồi lại quay đi mà không nói gì. Cậu ta có giận tôi không khi tôi đã cướp ngôi vị hạng nhất của cậu ta? Mà kể cũng lạ. Cậu ta học giỏi vậy không thể đứng sau tôi được. Có mùi mờ ám ở đây...

Đang nghĩ miên man thì Nhất Chi Mai quay xuống thả cho tôi một câu làm tôi tức muốn xì khói.

- Cậu gian lận trong thi cử đúng không?

- Cậu đang tự nói mình đấy à?

Nhất Chi Mai bĩu môi.

- Thật khó để chấp nhận. Quá vô lí!

Rồi cô ta quay lên. Cái đồ không chọc ngoáy người khác vài câu là không chịu được. Tôi được từng ấy điểm là do công sức đèn sách mấy đêm của tôi mà ra. Cô ta còn dám phán ngon lành là tôi gian lận.

...

...

Căn teen chật ních và ồn ào.

.

Cái Trang vẫn điên loạn như thế. Nó, có gì vui là thích... lắc. Hiện giờ thì nó đang cầm hai vai tôi và lắc điên cuồng, lắc cắt lức. Mồm hét âm ỉ.

- 100 ĐIỂM. 100 ĐIỂM. MÀY ĂN NHẦM CÁI GÌ RỒI PHẢI KHÔNG? 100 ĐIỂM ĐẤY HÂN Ạ! MÀY LÀM TAO NỔ MÀY NỔ MẶT QUÁ...

Tai ù đi vì thứ âm thanh rùng rợn như tiếng mèo kêu buổi đêm của con Trang. Thật may mắn vì Kim Anh đã giải cứu cho tôi.

.

Kim Anh ngồi đối diện tôi, mặt nũng nịu.

- Hân à! 100 điểm đấy... sao cậu làm được vậy?

Tôi cười xòa.

- Cậu cũng 97 điểm cơ mà.

Cái Trang mặt mày buồn rười rượi liền chen vào.

- Hai người thôi đi. Tang bốc nhau thế đủ rồi. Nhìn vào tờ đây này. – Nó vỗ ngực – An ủ dứa trong top 20 là tớ đi!!!!

Tôi liền dứt thìa sữa chua vào mồm nó.

- Tao bảo mày học mày chịu nghe à? Mày còn bận với anh người yêu của mày kia kìa.

Nó trề môi, mặt dài như cái bươm.

Kim Anh nháy con mắt, giọng rất ma mị.

- Trang này!!! Cho bọn tớ gặp người thương của cậu nhé??!

Cái Trang lưỡng lự, còn tôi và Kim Anh thì chờ đợi. Không hiểu là có cái gì không trong sáng mà nó không chịu ra mắt người thương.

Ngẫm nghĩ một hồi, cái Trang đưa ra quyết định.

- Được. – Nó quay sang tôi – Nếu mày đến buổi prom cuối năm thì tao sẽ công khai hết.

Còn cái cơ nào mang tính ép buộc hơn thế không? Tôi lườm vào cái bản mặt nhếch nhác của nó.

Kim Anh tròn xoe đôi mắt.

- Hân định không đi à? Tại sao?

- Tớ...

- Cậu phải đi. Nếu cậu không đi tớ sẽ đến nhà cậu lôi cổ cậu đi. Cả năm có mỗi một đêm được vui chơi thỏa thích ở trường. Đi nhé!!

Một cái miệng không thể cãi lại hai cái miệng. Tôi không trả lời. Cái Trang và Kim Anh liền bảo “Không trả lời tức là đồng ý”. Tôi còn biết từ chối thế nào.

.

- Huy hạng hai. Tao vẫn chưa thể tin được. – Cái Trang lắc lắc đầu, tay chọc ống hút vào ly nước cam.

- Tớ cũng thấy vậy. – Kim Anh đồng tình.

Tôi thở dài.

Con gái thở dài nhiều là KHỔ. Nhưng thôi, cả tháng nay tôi đã thở dài cả nghìn lần rồi nên thêm vài cái nữa cũng chẳng sao.

Thắc mắc thì chỉ tên Huy mới có thể giải đáp. Mặt tôi cậu ta còn chưa thèm liếc nói gì đến việc cậu ta giải đáp thắc mắc cho tôi. Đạt điểm cao nhất rồi mà tôi vẫn thấy bức bối trong lòng.

Cả cái Trang và Kim Anh đều nhìn vào tôi đầy tò mò.

- Không phải cậu ta nhường cậu đấy chứ? – Kim Anh chau mày.

Một bóng dáng quen thuộc vừa rời khỏi căn teen.

- Tớ không biết. Tớ đi tìm lời giải ọi thắc mắc đây.

Nói rồi tôi đứng dậy và chạy theo bóng dáng đó.

...

Tên Huy đi đến đâu, tôi theo đó. Rất may là cậu ta không chui vào nhà vệ sinh.

Cậu ta ra sân sau, tôi cũng đi theo. Cậu ta phát hiện và quay lại nhìn tôi. Một giây sau đã bước đi thẳng. Tôi như con đỉa đói cứ bám riết lấy tên Huy.

Đến lần thứ ba tên Huy quay lại nhìn tôi. Cậu ta bước đến trước mặt tôi, cất giọng lạnh lùng.

- Cậu muốn gì?

Tôi vào thẳng vấn đề chính.

- Về chuyện điểm số, cậu nhường tớ đúng không?

Tên Huy cười nhạt. Kiểu cười giấu cợt tôi chưa bao giờ thấy nó xuất hiện trên mặt cậu ta.

- Tại sao tớ phải nhường cậu? Hạng hai cũng không đến nỗi nào.

- Không có sao?

- Tớ nói không có là không có. Cậu đạt điểm tối đa rồi mà sao vẫn không chịu nhận lấy nó? – Cậu ta cười chế nhạo – Chẳng ai ngốc như cậu cả. Cậu đúng là rất phiền phức.

Tôi mím môi, bàn tay siết chặt lại, cảm giác nhoi nhói trong tim. Tên Huy đang xây dựng một khoảng cách an toàn giữa tôi và cậu ta, không ai có thể xâm nhập vào thế giới của nhau.

Nhưng cách cậu ta nói chuyện với tôi và cả thái độ của cậu ta làm tôi không chịu nổi.

Cảm xúc lẩn lộn.

- Ủ, tớ không thể chấp nhận 100 điểm...

- Vậy nhường cho người khác đi.

Tên Huy bỏ đi.

Tôi cắn chặt môi đến trắng bệch.

Cảm giác như vừa bị xúc phạm và bị tổn thương thêm lần nữa. Tôi bám theo cậu ta để nhận lấy mấy câu nói như gáo nước lạnh hắt vào mặt?

Là do tôi thích nhiều chuyện, thích nghi ngờ vào năng lực của bản thân. Là do tôi không tin tưởng vào chính mình. Và do tôi tin rằng tên Huy đã nhường điểm cho tôi.

Tôi đã quên rằng tôi đã nói ghét cậu ta thế nào. Cậu ta sẽ không nhường điểm cho tôi.

Lòng ngực khó thở như bị tảng đá đè lên. Tôi hận, tôi chán ghét, tôi giận, tôi buồn... Tôi sẽ bị rối loạn tâm thần mất.

Đừng động chạm vào tôi. Tôi đang mất mình tĩnh...

Bốp!

Tôi va phải tên Si-ca-vâu.

Xung quanh không có ai, tên Si-ca-vâu không phải mù, chắc chắn cậu ta cố ý. Tôi kiềm nén bản thân không được nổi giận mà quay mặt đi thẳng. Tốt nhất tôi không nên gặp ai trong vài giờ tiếp theo. Tôi không dám chắc là tôi sẽ không phát tiết.

Tên Si-ca-vâu kịp lúc kéo tôi lại. Miệng nở nụ cười hòa nhã. Tâm trạng tôi không tốt, tôi ghét tất cả mọi thứ, vì khi tôi nhìn vào thứ gì cũng đều biến thành tên Huy. Nhìn tên Si-ca-vâu khác nào tên Huy, cùng bộ dạng xấu xí... Tôi không muốn nhìn!

- Tớ có chuyện muốn nói với cậu.

- Không rảnh. – Tôi gắt.

Cậu ta vẫn không hiểu chuyện mà đứng chắn đường tôi.

- Một phút thôi. – Tên Si-ca-vâu đỏ mặt – Tặng cậu này, mặc dù tớ chỉ gặp cậu vài lần nhưng... tớ thích cậu.

Bó hoa hồng tên Si-ca-vâu đưa ra trước mặt tôi.

Tôi giơ tay lên... hất một cái. Bó hoa rơi xuống nền đất lạnh lẽo, những cánh hoa rụng ra, rơi tung tóe và dập nát. Tên Si-ca- vâu ngơ ngàng.

- Tởm? Tôi không thích. Cậu nghĩ cậu là ai mà đòi tán tỉnh tôi? Hết lần đến lần khác cậu làm tôi đau tim muốn chết, cậu nghĩ tôi chấp nhận cậu? Nhìn bản mặt xấu xí của cậu tôi đã chẳng ưa nổi rồi. Cậu đi về soi gương xem cái mặt mình thế nào đi đã nhé!

Đầu óc trống rỗng. Tôi không nhận ra rằng tôi đã xúc phạm thêm một người nữa.

...

...

Bốp!

Lần thứ hai tôi va phải tên Trịnh Minh Kỳ. Hắn đứng trước mặt tôi.

Tôi ghét cặp kính trên mặt hắn, nó chỉ làm tôi nghĩ đến tên Huy và ngọn lửa trong ngực tôi như đang bốc cháy. Tôi không thể nào trấn tĩnh nổi.

- Tránh ra cho tôi đi. – Tôi thêu thào.

- ...

- TÔI BẢO TRÁNH RA CÖ MÀ. – Tôi hét lên.

- Tôi không tránh vì có chuyện muốn nói. Tôi sẽ không vòng vo. Làm bạn gái tôi nhé?

Tôi ngược lên, cười lạnh nhạt.

- Tôi không thiết tha trò bạn trai bạn gái với cậu. Cậu đẹp mã, cậu giỏi giang thì cậu có quyền tự đắc ý kẻ người ta làm bạn gái cậu à? Cậu không có gì là tốt đẹp cả, ngay từ lần đầu gặp mặt tôi đã ghét cậu rồi. Tôi, không dính líu gì với cậu. Biến đi!

Tôi lách qua người hắn, bước đi. Đôi tay run lên. Tôi điên mất rồi. Tôi không biết tôi đã làm gì. Những điều tôi vừa nói với tên Si-ca-vâu và thằng cha Trịnh Minh Kỳ là những lời tôi muốn nói với tên Huy.

...

...

Tôi không biết mình đi đến đâu, chỉ biết là đi thẳng và rồi dừng lại khi đã đứng ngay sát lan can tầng thượng.

Gió quất vào mặt lạnh tê tái. Tôi không thể nào bình tĩnh nổi. Tôi sẽ bị hủy hoại vì tên Huy.

Một bàn tay kéo giật tôi lại.

BỐP!

Bên má trái nóng ran. Tôi ngược lên, là Nhất Chi Mai. Bàn tay vừa tát tôi của cô ta nắm chặt lại.

Mặt cô ta đậm màu của sự phẫn nộ.

- Cậu điên rồi! Tuần, cậu ta bày tỏ tình cảm với cậu, cậu lại đi xúc phạm thậm tệ vào vẻ ngoài của cậu ta. Cậu là cái thá gì chứ? Cậu tốt đẹp như thế đấy hả??

- Tớ không biết...

Bốp!

Thêm một cái tát giáng vào má phải. Da mặt bỏng rát.

- Còn thằng Kì. Nó gây tội gì với cậu? Bình thường nó cũng hay trêu ghẹo cậu, cậu có chửi mắng nó không? Vừa nãy cậu vừa từ chối, à... xúc phạm nó nữa nhỉ, có nhớ không? Tớ thấy thương cho anh họ tôi, quen biết một đứa không ra gì như cậu. Rồi cuộc cậu muốn gì? Người xấu thì chê mà người đẹp cũng không ưa? **CẬU SẼ CHẴNG BAO GIỜ CÓ ĐƯỢC HẠNH PHÚC ĐẤU!**

Nhất Chi Mai bỏ đi đóng rầm cánh cửa lại.

Tôi ngồi bệt xuống đất. Tôi không biết tôi đã làm ra những thứ gì. Tôi ngu ngốc, tôi lại kéo người ngoài cuộc vào làm cái thớt để tôi chém.

Hoàng Minh Huy! Tôi sẽ ghét cậu ta cả đời!

Nước mắt rơi lã chã, ướt đầm cả khuôn mặt.

100 điểm, hạng nhất, tôi không cần, thứ tôi cần lại không còn thuộc về tôi nữa rồi...

...

...

Trời mưa. Nước rơi tí tách xuống nền đất lạnh lẽo.

Tôi ngồi một chỗ nhìn ra khung cửa sổ ướt đầm nước mưa.

Cuốn sách dày cộp với dòng chữ tiếng anh đặt trên bàn. Cái cửa nợ này trú ngụ trong phòng tôi cũng lâu rồi đó. Muốn tống khứ nó về với chủ nhân của nó mà cũng không xong. Cửa nợ đúng là cửa nợ.

Nhìn vào cái “cửa nợ” này tôi chỉ muốn quăng ra cửa sổ. Nhưng tôi lại không làm được. Cũng như tôi muốn quăng tên Huy ra khỏi tâm trí, nhưng cũng chẳng khác nào tôi tự ném quả tim mình ra cửa sổ. Cậu ta với tôi rất quan trọng. Còn tôi với cậu ta có quan trọng không?

Thôi. Tôi không muốn nghĩ ngợi thêm nữa. Nên đi ngủ. Sức khỏe là trên hết.

...

...

2 giờ 02 phút.

Ánh đèn ngủ mờ ảo.

Tôi không ngủ được. Làm đủ cách nào là đếm cừu, nghe nhạc rồi thì đọc sách... Vẫn không thể đưa mình vào giấc ngủ. Biết vậy tôi đã mua vài lọ thuốc ngủ về dự trữ rồi.

Tôi biết là dạo này tôi mất ăn mất ngủ, tinh thần không ổn định, luôn rơi vào trạng thái mất kiểm soát. Cứ thế này tôi chết lúc nào cũng không hay biết.

Thế mới nói đừng có ôm ấp tình cảm làm gì, khổ cái thân ra, hao người tốn của.

Ốt!

Bụng yêu quý lại kêu vào lúc này. Đầu thì đau nhức. Tôi sắp như mấy bà già rồi, động tí là mệt, động tí là đau mỗi toàn thân. Tôi đang bị già hóa, nay mai thôi sẽ thành bà già hồ đồ.

Tủ lạnh! Tủ lạnh! Đồ ăn ở đó. Tôi cần đồ ăn để cái bụng không biểu tình nữa.

Cạch!

Cửa phòng mở ra. Tôi đứng yên tại chỗ, tay chân bất động.

Trước hết thì tôi xin kể câu chuyện này đã. Trong những tác phẩm kinh dị, những thứ đại loạn như ma quỷ đều xuất hiện trong đêm sau 12 giờ với cái bóng đen hay đi lờn vờn. Đó là một nỗi ám ảnh của con người... trong phim và trong văn học.

Tôi là người có niềm đam mê đặc biệt với thể loại kinh dị pha chút viễn tưởng. Ma quỷ với tôi mà nói là không hề có trong thế giới loài người. Tóm lại là tôi sợ người chứ không sợ ma.

Tôi ở nhà một mình, hơn hai giờ đêm và tôi dậy tìm đồ ăn. Dù thế nào tôi cũng chỉ là đứa con gái mười bảy tuổi tám tháng chưa chồng chưa con, tương lai sáng ngời ngời ở phía trước. Có thể tôi là người mê phim, nhưng tôi vẫn biết đâu là thực tế. Và tôi biết là bây giờ tôi đang lâm nhảm lung tung.

Sống lưng lạnh toát, tiếng mưa bên ngoài nuốt trọn hết toàn bộ âm thanh. Chỉ còn tiếng nước mưa rơi rì rào.

Tôi đã nói là tôi cận 0,5 độ. Có nghĩa là mắt tôi vẫn có thể coi là bình thường. Tôi không hề bị quáng gà, dạng như kiểu mấy thằng cha hay đột nhiên bị mù lòa vào cái giờ gà vào chuồng ý.

Tôi tỉnh táo, tôi nhìn rõ.

Một bóng đen lấp ló trong phòng khách nhà tôi, ánh đèn pin nhỏ soi hết cái này đến cái nọ. Trên phim hay trong tác phẩm văn học không đề cập đến vấn đề ma có cầm theo đèn pin khi đi “thăm quan”. Vả lại bóng đen đó không phải đi lờn vờn, nó lén lút, ngó chỗ này chỗ kia. Tôi nhận ra...

Đó là TRỘM!

Một tên trộm đang ở trong nhà tôi, sự thật là thế. Tôi nên làm gì khi chỉ có một mình? Tôi đang dẫn hoảng loạn, tay run lên bần bật. Trên thời sự chẳng phải vẫn đưa tin trộm cướp giết người hay sao? Tôi không muốn ngày mai tôi sẽ được đưa lên truyền hình. Tôi không đùa đâu, tôi sợ lắm rồi.

Ánh sáng chói vào mắt.

Thót tim, tôi trợn to mắt. Chắc chắn tên trộm đó đã thấy tôi, xét từ góc chiếu ánh sáng. Không phải là do hắt soi nhầm. Ánh sáng chói lóa từ đèn pin vẫn hắt vào mắt.

Tôi nuôi nước bọt. Một thứ ánh sáng sắc bén màu bạc hiện lên trong nháy mắt.

Giật mình!

Rầm!

Tôi đóng chặt cửa và khóa lại. Chân tay luống cuống. Bình tĩnh! Bình tĩnh! Chỉ có một mình, nhưng tôi có đầu óc... Nào, bình tĩnh tìm cách...

Tôi khó nhọc kéo chiếc tủ để đồ ra chặn ở cửa, ít ra cũng làm chướng ngại vật cho tên trộm. Tim đập thình thịch, hoảng sợ tột độ.

Không được. Hẳn có dao, nếu còn ở đây hẳn sẽ giết tôi mất. Đây đâu phải phim hành động Mỹ, tôi không muốn chết. Khóa cửa nhà tôi hẳn phá được thì khóa phòng cũng không ngoại lệ.

Lòng nơm nớp lo sợ.

Mưa rơi tầm tã, trời tối đen như mực. Tiếng bước chân từ ngoài cửa vọng vào đáng sợ hơn bao giờ hết.

Tôi chạy ra ngoài ban công, khóa cửa lại. Ban công tầng hai, nhảy xuống có chết không?

Tiếng mở khóa đè nặng cả nhịp thở. Tên trộm đang mở khóa phòng tôi.

Tên Huy, còn cậu ta...

Tôi liền chạy sang ban công nhà cậu ta.

Bụp!

Sàn trơn và tôi bị trượt chân. Tôi nằm úp trên sàn ban công ướt đẫm nước mưa. Cả người đau ê ẩm.

Cạch!

Xong rồi... tên trộm đã mở được khóa phòng tôi..

Tim đập nhanh và dữ dội, nó như thúc giục tôi. Người run vì sợ nhưng lại ướt đẫm mồ hôi. Tôi hoảng sợ... Cái chết như ở ngay trước mắt.

...
...

38. Chương 38: Với Cậu Tổ Có Quan Trọng Không?

Tôi vùng dậy, bắt chập tất cả lao sang ban công nhà tên Huy. Tôi đã không còn lựa chọn nào khác, hoặc là bị giết hoặc là còn sống trở về. Nghe sao giống cuộc chiến sinh tử quá, nhưng tôi đã sợ đến mềm nhũn cả chân tay rồi đây này.

Hơi thở đứt quãng, tim đập mạnh.

Rầm! Rầm!

- Huy! Huy! Mở cửa! Mở cửa nhanh lên...

Tôi đập tay vào cánh cửa phòng của tên Huy và ra sức gọi cậu ta. Tiếng mưa rơi như muốn cuốn trôi đi cả tiếng gọi thảm thương của tôi. Làm ơn... mở cửa...

- Huy...

Cạch!

Tôi chưa bao giờ thấy sợ như lúc này. Toàn thân lạnh ngắt.

Tên trộm đó đã phá xong cánh cửa từ phòng tôi ra ban công.

- Cứu tôi!!!

Tôi chỉ kịp nghe thấy tiếng mở cửa và tôi liền bị kéo vào trong. Cánh cửa theo đó mà đóng vào.

Tôi vội túm lấy áo tên Huy, giọng vì sợ mà đứt quãng

- Có trộm... hắn... hắn... giết...

Tên Huy bỏ tay ra người tôi và bước ra. Tôi vội kéo lại, lắc đầu nguầy nguậy.

- Đừng ra! Hắn có dao... hắn... sẽ giết... giết cậu...

- Cậu đóng chặt cửa vào!

Tên Huy lao ra ngoài và đóng rầm cửa lại.

...
...

Kim giây nhảy từng nhịp nặng nề...

Ngồi bó gối ở góc tường, tôi chẳng biết làm gì hơn thế. Tên Huy ở ngoài đó, cậu ta đang ở ngoài, nhờ xảy ra chuyện thì sao?

Tôi sợ, nhưng để cậu ta bị thương tôi còn sợ hơn.

Ngay khi tôi vừa đứng dậy thì cánh cửa phòng bật mở. Tên Huy bước vào và liền bị tôi xem xét từ đầu đến chân. May quá, cậu ta không sao.

Tay chân tôi vẫn run mặc dù đã trấn tĩnh hơn một chút.

- Không sao nữa rồi.

Tôi ngước lên, tôi nhớ cái nét mặt quan tâm của cậu ta dành cho tôi và bây giờ tôi đã được nhìn thấy.

Nước mắt lại rơi, tôi vội quệt nước mắt. Cát giọng khàn khàn và vẫn còn run rẩy.

- Vậy tên trộm đó đâu?

- Đó chỉ là thằng nhóc đánh giày thôi. Hôm nay cậu mới mua đồng quà vật về nhà đúng không?

Tôi ngạc nhiên, gật đầu.

Tên Huy lại nói tiếp.

- Thằng nhóc mấy ngày nay không được ăn gì rồi. Hôm nay thấy cậu xách túi đồ ăn về nên nó đợi đến đêm để mò đến ăn trộm. Thứ cậu nhìn thấy không phải là dao, là mảnh gương vỡ. Cậu sợ à?

Tôi gật.

- Cậu quên không khóa cửa nhà. Thằng nhóc đó trộm vặt quen rồi, khóa bình thường như cửa phòng cậu nó mở quá dễ. Còn cậu nữa, sao nửa đêm không ngủ lại mò ra ngoài?

- Đói. – Tôi thấp giọng – Nhưng sao nó còn đuổi theo tớ?

- Nó muốn giải thích với cậu, cậu thì sợ quá mà chạy.

Ai mà biết được đó chỉ là một thằng nhóc đánh giày chứ. Mà đói thì sao không nói với tôi, trông tôi đâu có xấu xa đến nỗi không thể mua đồ ăn cho trẻ con chứ. Cũng gọi là may cho nó vì vào phải nhà tôi, chứ nhà khác chắc đánh gãy tay nó rồi.

- Cậu không đánh nó chứ?

- Không. – Tên Huy lắc đầu. – Thằng nhóc không lấy gì hết, nhà cậu vẫn nguyên vẹn.

Tôi thở phào, tôi lại sợ cậu ta sẽ nện cho thằng bé đó một trận ra trò thì thương nó lắm. Cũng chỉ là đói quá nên nó mới mò vào nhà tôi.

- Cậu có lấy đồ ăn cho nó không?

- Có. – Tên Huy có vẻ hối lỗi – Nhưng tớ lấy cho nó hết rồi.

Tôi ậm ừ. Lấy hết cũng không sao, mai tôi sẽ mua tiếp.

Nghe cậu ta kể xong tinh thần tôi cũng đã ổn định hơn nhiều. Tí nữa thôi tôi đã sợ suýt chết rồi. Đầu óc mệt mỏi là hay hoảng loạn lung tung. Một thằng bé mà tôi có thể suy ra một tên trộm giết người. Ấu trĩ quá.

.

Đứng trước tên Huy, ngay gần cậu ta nhưng tôi vẫn thấy một khoảng cách xa vời vợi. Muốn mở lời nói gì đó nhưng mọi câu chữ đều bị trôi xuống bụng.

Không khí gượng gạo bao trùm lấy cả hai.

- Còn sợ không?

- Một chút. – Tôi thú thật và thầm mong cậu ta sẽ lo lắng cho tôi.

- Vậy tạm thời cậu cứ ngủ ở đây. Tớ sẽ sang phòng bên.

Tên Huy quay lưng.

Tôi đưa tay kịp giữ lấy lưng áo của cậu ta và hỏi một câu mà lâu nay tôi vẫn để trong lòng.

- Với cậu... tớ có quan trọng không?

Cậu ta không trả lời mà chỉ nhìn tôi chăm chú.

Tôi cười gượng gạo.

- Không sao. Cậu không cần để tâm đâu, tớ đùa đấy. À mà tớ về đây.

Rất lâu sau cậu ta mới hỏi tôi.

- Cậu ổn chứ?

- Ổn. Rất ổn.

Tôi gật gù và quay lưng đi về.

...

...

Vài ngày sau...

Bố mẹ tôi vừa xách va li vào nhà đã lao đến tra hỏi tôi.

- Phiếu điểm cuối kì đâu?

- Đây ạ! – Tôi đưa tờ phiếu điểm ra trước mặt mẹ.

Mẹ tôi nhìn nhìn ngắm ngắm, lộn qua lộn lại, cuối cùng là dùng ánh mắt nghi ngờ chĩa vào tôi.

- Cái này là giả đúng không?

- Mẹ! Là thật đấy ạ!

Bố mẹ nhìn nhau hồ nghi rồi quay sang tôi.

- Thật hả?

Tôi gật đầu chắc nịch.

- Thật, 100 điểm. Hạng nhất.

- Con gái bố giỏi quá! – Bố cười tán thưởng rồi đưa tay xoa đầu tôi.

Sau một hồi tâng bốc khen ngợi không ngừng nghỉ bố mẹ cũng chịu buông tha cho đứa con bé bỏng của họ.

Như nhớ ra điều gì mẹ lại tiếp tục tra hỏi.

- Minh Huy hạng hai hả?

- Vâng!

Mẹ liền tắc lưỡi.

- Chậc... Nó dễ con qua mặt dễ dàng quá.

- Sao mẹ chẳng tin tưởng vào thực lực của con gì cả? Mẹ không biết là để đạt điểm tối đa con đã phải gồng mình lên để học thế nào đâu. Mẹ hãy nhìn con xem... – Tôi chỉ tay vào mặt mình – Con gái xinh đẹp dễ thương đáng yêu của mẹ thành ma nữ rồi này.

- Con gái bố không phải ma nữ. Con gái bố vẫn đáng yêu.

- Yêu bố!

Tôi cười hề hề ôm lấy cánh tay của bố. Đúng là lí tưởng lớn gặp nhau. Chỉ có bố mới hiểu con.

Mẹ quát mắt nhìn hai bố con tôi.

Được một hồi không thể chịu nổi cảnh bố con mặn nồng còn mẹ một mình cô đơn đứng trong góc mẹ liền quát.

- Hân!

Mẹ quát xong bố tôi liền chạy vào phòng... lánh nạn. Còn lại tôi đứng e ấp chờ mẹ hỏi tội.

- Dạ!

- Sang nhà Huy bảo tối nay sang nhà mình ăn cơm.

- Để làm gì ạ?

- Ăn mừng.

Ăn mừng? Ẽm mừng chiến thắng hả?

OMG!!!

Sang mời tên Huy sang ăn mừng với tôi khác gì xỉ nhục cậu ta. Còn chưa kể đến chuyện tôi và cậu ta đã giận nhau gần cả tháng nay. Nhìn mặt nhau còn khó nói chi đến ngồi cùng mâm ăn cơm. Chắc chắn sẽ rất khó xử. Cái đáng sợ nhất là mẹ tôi mà biết hai đứa tôi đang trong giai đoạn làm mặt lạnh với nhau thế nào mẹ chả bày ra mấy kế hoạch gắn kết trái tim hay gì gì đó. Rất nguy hiểm...

Tôi nuốt nước bọt. Gì thì gì tôi cũng phải kiếm ra một lí do để bữa ăn mừng này không có mặt tên Huy. Đổi lại là vài món ăn ngon cũng biến mất theo nhưng tôi sẽ chấp nhận.

Tôi kéo mẹ ngồi xuống ghế, rót trà mời mẹ đằng hoàng rồi ngồi ngay ngắn cạnh mẹ. Cuộc trò chuyện giữa những người đàn bà bắt đầu.

- Mẹ này, cho con hỏi mẹ một câu.

Mẹ nhướn mày.

- Hỏi gì?

- Học kì trước Huy hạng mấy?

- Hạng nhất.

- Vậy ai đã kèm con học?

- Minh Huy.

Tôi đập tay bốp một phát trong cái nhăn mặt khó hiểu của mẹ.

- Đó, vấn đề con muốn nói là ở chỗ đấy. Huy từng là hạng nhất, từng kèm con học, cậu ấy như là thầy của con vậy. Mẹ nghĩ mà xem, bây giờ con đã hơn cậu ấy một bậc, nói đúng hơn là trò đã vượt mặt thầy. Đó là một điều rất đáng xấu hổ với Huy...

- Huy nói với mày thế à? – Mẹ cắt ngang.

- Tất nhiên là không rồi ạ. Cậu ấy không nói không có nghĩa là không cảm thấy bất mãn. Mẹ suy nghĩ thật kĩ những lời con nói nhé. Bây giờ con đã là hạng nhất còn cậu ấy hạng hai, mẹ mời cậu ấy về ăn mừng thì cũng như mẹ đang cười vào nỗi đau của cậu ấy vậy.

- Lắm lời! Thế mày muốn thế nào hả con?

Tôi cười thật ngọt, thật hiền, mà sao mẹ tôi vẫn nhìn tôi như đang nhìn lưu manh thế.

- Con ấy hả, đơn giản thôi ạ, tối nay chỉ cần hai ta là đủ... Nhảm... ý con là chỉ cần ba người nhà chúng ta là đủ.

Mẹ tôi đứng dậy. Giọng đanh thép.

- Không có hai hay ba gì hết. Sang gọi Minh Huy về đây.

...

...

Trời tối dần... Dàn trời tối...

Tôi ngồi vật vờ bên bàn học. Thật tình là tôi không muốn sang gọi tên Huy. Thế là tôi cứ phải ngồi phân tích cặn kẽ từng rủi ro tôi sẽ phải chịu nếu không mời tên Huy sang ẵm mừng chiến thắng của tôi.

Nói gì thì nói không mời vẫn là hợp lí nhất. Nhớ, không bị khó xử trong lúc ăn, không bị mẹ phát hiện, tên Huy không phải chạnh lòng vì chạm phải nỗi đau bị vượt mặt.

- Mời Minh Huy chưa?

Giật bắn. Không biết mẹ đã đứng sau tôi từ lúc nào.

- Rồi ạ. Nhưng cậu ấy bảo bạn không sang được.

Tôi nói dối đấy. Mẹ có vẻ vẫn chưa tin lời tôi.

- Tuổi như bọn con thì có gì để bạn?

- Con sao mà biết được cậu ấy bạn gì. Cậu ấy bạn thì mẹ cũng đâu thể bắt ép cậu ấy sang ăn mừng với con được.

Không cần biết mẹ có tin hay không nhưng mẹ cũng chịu bỏ qua cho tôi.

- Xuống ăn cơm.

Tôi liền hí hửng xách đít xuống nhà.

Đồ ăn ngon đúng là có sức hút không thể cưỡng lại. Tôi ngấu nghiến ăn như chết đói. Sau bao nhiêu ngày gặm nhấm thức ăn liền tôi cũng có được bữa cơm đúng nghĩa từ mẹ. Ngon không tả nổi.

- Mẹ vừa sang nhà Minh Huy.

Miếng cơm nghẹn lại ngay cuống họng, suýt nghẹn. Tôi ngóc đầu lên nhìn mẹ.

- Thằng bé bạn... tiếp bạn.

Đến bố cũng tò mò câu chuyện của mẹ mà ngừng ăn.

- Em nói gì? Bạn nào?

Mẹ nhìn tôi đầy quan tâm.

- Bạn là con gái.

Miếng cơm trong miệng bỗng trở nên nhạt thêch, tôi cúi gằm mặt xuống bát cơm.

Bạn là con gái chỉ có thể là Bảo Nguyên. Mẹ tôi chắc đã nhìn ra tất cả.

Tôi chột dạ, chờ đợi mẹ trách tội thì mẹ chỉ nói nhẹ nhàng.

- Ăn tiếp đi.

...

...

Ngày hôm sau...

- Hân! Dậy ngay.

Tiếng mẹ thúc giục bên tai.

Tôi vùi chăn qua đầu, cất giọng lè nhè.

- Con muốn ngủ.

Mẹ giật một phát cái chăn của tôi ra.

- Ngủ gì nữa, 8 giờ rồi, dậy mau. Có chuyện quan trọng.

Tôi uể oải ngồi dậy nghe chuyện quan trọng của mẹ. Mẹ lại chẳng nói gì mà đẩy thẳng tôi vào phòng tắm.

Mười phút sau tôi xuất hiện với bộ dạng gọi là có thể chấp nhận được.

- Chuyện gì hả mẹ?

- Đi chơi. Thay đồ nhanh lên.

Đi chơi? Tôi thích lắm luôn ấy.

Mất năm phút thay đồ tôi xuất hiện trước mặt mẹ.

Mẹ nhìn ngắm tôi một lượt từ đầu đến chân, từ chân lên đầu.

- Mày ăn mặc thế này hả con?

Tôi nhìn xuống chiếc áo crop-top và quần jeans rách đang mặc trên người, gật đầu đầy tự tin.

- Vâng. Đẹp đấy chứ ạ?!

Mẹ thở dài.

- Con gái ai ăn mặc kiểu này.

Nói rồi mẹ mở tủ quần áo của tôi bối rối móc một hồi.

- Cái váy mẹ mua cho để đâu?

- Mẹ nói cái váy nhìn như bà già đấy hả? Con đem đi thanh lí rồi.

Mẹ giận rồi. Tôi chớp chớp mắt cười hì hì.

Đi chơi thôi mà, áo phong quần jeans cho nó thoải mái, nhưng với một người luôn mang theo tinh thần kế thừa và phát huy phong cách nữ tính hóa như mẹ thì không thể ửng mắt nổi.

Mẹ đưa cho tôi chiếc váy màu xanh ngọc và ra lệnh.

- Mặc vào!

...

...

- Đi đâu thì đi. Tối hăng về.

Tôi không hiểu cái gì thì mẹ đã tổng cổ ra khỏi cổng nhà. Ít ra thì cũng nên bảo tôi đi chơi ở đâu, với ai, chơi thế nào đã chứ. Nỡ lòng nào mà đuổi tôi đi như thế. Mẹ lại còn bắt tôi ăn mặc thật dịu dàng nữ tính, trang điểm rồi thì còn tự tay uốn tóc cho tôi.

Rất là lạ nha. Nghĩ mãi cũng không ra mẹ muốn làm gì. Không lẽ cho tôi tự đi lượn đường ngắm cảnh. Oài... Thành phố thì có cảnh gì, toàn người với xe thôi à.

Có gì đó gai gai, ngứa ngứa...

Tôi quay mặt sang và... giật mình.

- Ếh? Cậu... cậu...

Tên Huy đứng ngay trước cổng nhà cậu ta và nhìn tôi.

Tôi nhìn xuống bộ đồ mình đang mặc, biết là trông hơi lạ nhưng cũng không đến nỗi phải nhìn tôi kiểu đó, gai hết cả người.

- Đi thôi.

Tôi ngơ ngẩn.

- Đi đâu?

- Đi chơi.

- Với cậu?

- Ừ.

Tôi không nghe nhầm đấy chứ??

Dám chắc đây là kế hoạch của mẹ là cho tôi đi chơi với tên Huy.

- Thế đi đâu bây giờ?

- Cậu muốn đi đâu?

Tôi ngẫm nghĩ một lúc.

- Đi theo tớ.

...

...

Trà sữa sách.

Tôi thích nơi này, rất yên tĩnh, không gian lại rất đẹp, ở đây cũng như thư viện, đầy đủ thể loại sách truyện, và chỉ cần ly trà sữa cùng với vài đồ ăn nhẹ bạn có thể ngồi trong này cả ngày. Tôi phát hiện ra nơi này cũng là nhờ những tháng ngày u tối không có tên Huy, cậu ta đi chơi với bạn gái còn tôi lang thang phố phường, vẫn vui chán.

Tên Huy không ý kiến. Cậu ta và tôi mỗi người một cuốn sách và cứ im lặng đọc sách như vậy.

.

Tôi lén lút nhìn tên Huy, tự tưởng tượng khuôn mặt cậu ta lúc không có kính và mái tóc thì được cắt gọn. Sẽ thế nào nhỉ??? Tôi không nghĩ là mình sẽ hình dung ra nổi. Khác biệt lớn lắm đây.

...

Màu hồng của hoàng hôn rải đều nơi chân rời.

Tôi mở mắt thì đã là chiều tối. Tôi ngủ gật và chẳng biết là sao mình có thể ngủ ngon như thế suốt mấy tiếng đồng hồ. Vặn vặn cái cổ đau nhức tôi nhìn xung quanh. Tên Huy vẫn còn ngồi ở đây, tôi thở phào, may là cậu ta không về trước và bỏ lại tôi ở đây.

Tôi gập mấy quyển sách trên bàn lại và xếp chồng lên nhau.

- Về thôi.

- Ừ.

Cậu ta ậm ừ rồi cất những quyển sách lên giá.

...

...

Thành phố lên đèn sáng rực rỡ. Bóng người đổ dài trên vỉa hè và từ từ cất bước.

Tôi đi trước, tên Huy đi sau. Xét cho cùng thì tôi vẫn thích cả hai đi song song với nhau, tôi sẽ nói đủ chuyện trên đời mặc cho cậu ta có nghe hay không. Còn hơn bây giờ kẻ trước người sau không nói không rằng như người xa lạ, cũng chẳng khác lúc tôi tự mình đi lang thang là mấy.

- Chị ơi!

Một thằng bé chừng bảy tuổi cầm bó hoa hồng đỏ rất lớn đứng trước mặt tôi. Đôi mắt nó sáng long lanh và miệng nở nụ cười đáng yêu.

- Gọi chị hả? – Tôi chỉ tay vào mình.

Thằng bé gật đầu.

- Vâng! – Nó đưa bó hoa ra trước mặt tôi, giọng như thỉnh cầu – Chị đem bó hoa này tặng cho chị gái mặc váy hồng ở bên kia được không ạ?

Tôi nhìn sang phía bên kia công viên, đúng là có một cô gái mặc chiếc váy hồng đang ngồi đó thật.

- Để làm gì?

- Anh trai em định tỏ tình với chị ấy. Chị giúp em nhé, em sợ anh em sẽ độc thân đến già mất!!

Cái mặt nó ra vẻ đáng thương mà yêu không chịu nổi. Tôi cầm lấy bó hoa từ tay thằng bé.

- Chị sẽ giúp... anh của em. Đem tặng chị ấy thôi hả?

- Vâng ạ! Chị đi luôn đi, chỉ cần tặng chị ấy thôi, chị ấy sẽ tự hiểu.

Tôi gơ tay tỏ vẻ đồng ý. Rồi một đôi uyên ương sẽ được tác hợp nhờ chút công sức của tôi. Cặp đôi đó sau này có cưới nhau thì phải mang quà đến hậu ta tôi... khà khà.

...

...

Tôi quay trở lại, thằng bé đứng cạnh tên Huy nói gì đó, nó thấy tôi liền chạy ra.

Tôi nháy mắt.

- Nhiệm vụ hoàn thành.

Thằng bé liền tươi cười cúi gập người chuẩn 90 độ.

- Cảm ơn chị, em có quà cho chị đây nhưng anh ấy giữ rồi.

Nó quay lưng chạy đi.

Trên tay tên Huy quả thật có thứ gọi là “quà”. Cậu ta đưa tôi cành hoa hồng đỏ. Tôi nhận lấy và đi về. Thằng bé đó đúng là rất đáng yêu mà...

- Cậu không ở lại xem họ tỏ tình à?

Tôi lắc đầu, xoay xoay cành hoa hồng trong tay.

- Tớ muốn về.

...

...

Đi cạnh nhau, không nói gì, thật là bức bối...

- Tớ... muốn được tỏ tình ở nơi đông người... Dù chưa được thử nhưng tớ nghĩ cảm giác đấy sẽ rất tuyệt...

- ...

- Bởi vì, tớ muốn cho cả thế giới này biết tớ có một tình yêu lớn như thế nào.

.

Đến trước cổng nhà tôi dừng bước, cúi mặt xuống cành hoa hồng và cười gượng.

- Tớ nói vui thôi... Bye!

Tôi quay lưng mở cổng nhà.

- Prom cuối năm, cậu hãy đến. Tớ sẽ cho cậu biết vị trí của cậu.

Tiếng va chạm từ hai cánh cổng bên nhà tên Huy vang lên.

Vì câu trả lời của tên Huy, tôi sẽ đến.

...

...

39. Chương 39: Hoàng Tử

Có thể do tôi là đứa hay thích trầm trọng hóa vấn đề. Nhưng hãy nghĩ mà xem, tôi thao thức mấy đêm để trả lời cả trăm câu hỏi dự thi, đổ bao nhiêu mồ hôi và nước mắt, ra sức phấn đấu vì chuyến đi Hàn Quốc.

Nào ngờ cuộc đời phũ phàng, phải nói là quá phũ phàng. Tôi không may mắn. Và người trúng giải là một chị gái nào đó từ dưới quê lên. Nghĩ lại thì thấy chạnh lòng. Tôi - gái thành phố lại có thể thua chị gái ở quê? Không thể nào tin nổi!!

Rồi... rồi... Chấm dứt ở đây. Nếu tôi còn lảm nhảm thêm nữa thì chắc chắn tôi là fan hâm mộ của chủ nghĩa phân biệt chủng tộc A-pác-thai.

Tám giờ hai mươi một phút hai mươi ba giây... Và cái Trang xách cổ tôi dậy trong khi tôi còn đang say giấc nồng. Nó ngoác mồm ra nói một hồi nào là đi chọn trang phục tham gia prom cuối năm ở trường này, rồi thì mặc đẹp có ích lợi là sẽ không bị người ta kì thị này, còn cưa được trai đẹp này, ... Nói chung là phải hoành tráng như đi trình diễn thời trang ý. Nghe nó nói xong chỉ muốn nổ tung cái đầu.

Đến cuối cùng tôi cũng phải lết cái thân già cùng con Trang và Kim Anh đi chọn đồ.

...

...

Trung tâm mua sắm bạt ngàn áo quần, phụ kiện, giày dép, mỹ phẩm... Cái Trang tung tăng lượn hết chỗ này đến chỗ nọ. Kim Anh cũng như vậy, ngắm nghía từng cái váy.

Tôi đi theo sau gọi là cho đủ đội hình chứ chỉ biết ngắm mà không biết chọn. Bữa tiệc cuối năm, có cần phải dùng đến những bộ cánh sang trọng lộng lẫy thế này? Nếu không phải vì quá chờ đợi câu trả lời của tên Huy tôi đã về nhà và lên giường ngủ tiếp.

- Mày mặc thử xem!

Cái Trang đưa tôi một cái váy hai dây màu đỏ chóc. Tôi liền gạt đi.

- Tao không theo phong cách kẹo ngọt như mày. Nhìn xem... mày nghĩ tao là trẻ tiểu học à?

Nó nghe tôi nói xong liền ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Kim Anh lựa chọn hồi lâu cũng đi thử bộ váy vừa ý nhất. Con Trang cũng tíu tít vào phòng thay đồ. Lúc sau hai người trở ra, tôi phải dùng từ lộng lẫy để miêu tả hai người họ. Người đẹp vì lựa quả thật không sai.

- Hân, cậu thấy tớ thế nào?

- Đẹp lắm!

- Còn tao nữa, mày thấy sao?

- Mày cũng đẹp lắm, không có gì để chê luôn.

Hai đứa nó cứ đứng trước gương xoay đi xoay lại làm tôi cũng thấy sốt ruột. Tôi biết lấy gì về mặc bây giờ? Loay hoay mãi mà chẳng thấy bộ nào vừa ý. Prom cũng đâu nhất thiết là phải diện đầm sang trọng đúng không? Tôi còn tính mặc đồng phục đi đây này.

- Quý khách muốn tìm váy đi dự tiệc ạ?

Một chị nhân viên bán hàng đến cạnh tôi hỏi.

- Dạ. Nhưng có vẻ những bộ cánh này không hợp ý em.

Chị ấy mỉm cười, đưa ra cho tôi một bộ cánh.

- Quý khách thử cái này đi ạ.

- Em nghĩ là nó hơi già so với em.

- Còn cái này?

- Trông sexy quá ạ.

- Vậy bộ này thì sao?

- ...

...

Ba mươi phút sau tôi và chị nhân viên bán hàng đó vẫn chưa tìm ra được một đồ phù hợp với tôi. Chưa bao giờ tôi cảm thấy chọn đồ khó như vậy. Hoặc là do những lần đi mua quần áo tôi rất ít khi tìm mua vậy nên bây giờ không có tí kinh nghiệm nào trong chuyện này.

Chị nhân viên bán hàng cũng thở dài. Tôi không phải khách hàng khó tính, chỉ là không có bộ đồ nào có vẻ được.

- Sao? Chưa chọn được hả?

Cái Trang đã thay đồ từ khi nào, nó bước ra và nhìn mặt nhìn tôi.

Tôi xụ mặt gật đầu.

- Về đi. Tao không cần váy việc gì hết.

- Không được. – Cả Kim Anh và cái Trang cùng đồng thanh.

Tôi thở dài, nhún vai.

- Nhưng tao không biết chọn cái nào.

- Kia kìa! – Kim Anh chỉ tay ra sau lưng tôi.

Tôi ngoái lại nhìn.

Chân váy xếp ly màu đen ngắn trên gối, áo sơ mi màu trắng ngọc bên trong và một chiếc áo vest cách điệu khoác bên ngoài. Rất đẹp.

Nhưng... Đó là đồ đôi đấy. Bên cạnh cái bộ đồ đó còn có một bộ đồ dành cho nam, cũng màu đen như thế, áo sơ mi trắng như thế, áo vest đen như thế.

Không được!! Lỡ mà có tên nào chọn bộ nam đó cũng để đi dự prom thì hỏng. Trúng phải tên “đẹp trai” như Chí Phèo là xong đời tôi.

Chị nhân viên bán hàng đã đem bộ đồ đến trước mặt tôi, miệng nở nụ cười thân thiện.

- Đây là đồ đôi nhưng nếu quý khách thích thì chúng tôi sẽ bán riêng cho quý khách.

- Đẹp, mà vào thử đi.

- Chơi nguyên cây đen này luôn hả? Nhỡ đâu có tên mua trúng bộ của nam thì chết tao mất.

Cái Trang vẫn nằng nặc dúm bộ đồ vào tay tôi và đẩy tôi vào phòng thay đồ.

- Nhưng tao...

- Không nhưng nhị gì hết. Vào trong!

...

...

Mười lăm phút sau...

Đường may tỉ mỉ, chất vải đẹp, kiểu dáng cũng đẹp.

Đẹp thì đẹp thật. Mà tôi vẫn bứt rứt với bộ đồ cặp với cái bộ tôi đang mặc trên người.

Cái Trang và Kim Anh quay tôi vòng vòng, ngắm lên ngắm xuống.

- Được. – Trang quay sang chị nhân viên bán hàng – Em lấy bộ này.

- Không... – Tôi cắt ngang.

Nó liền trừng mắt.

Kim Anh ngấm kĩ tôi rồi gật đầu cười.

- Đẹp lắm Hân à. Cậu cứ lấy bộ này đi.

Tôi vẫn là kẻ yếu thế nhất, chẳng ai chịu hiểu cho nỗi lòng của tôi gì cả. Bộ đồ đó đã nằm trong túi đựng đồ mà tôi đang cầm. Tôi biết phải làm sao nếu có tên mặc đồ đôi với tôi?? Chết mất!!

- Tao với Kim Anh đi vệ sinh. Đi không?

- Không.

- Thế ngồi đây đợi một lát nhé.

Rồi cái Trang và Kim Anh vào phòng vệ sinh. Còn lại tôi ngồi chờ hai đứa nó.

Prom!

Prom!

Đẻ ra cái prom để làm gì nhỉ? Như cái đêm prom của năm ngoái, tôi bị quả bóng bay nước vào người. Đến bây giờ tôi vẫn thù thằng cha ném bóng bay nước vào người tôi năm đó. Rất là cay cú!!

Tôi đảo mắt nhìn xung quanh... Và tôi thấy một bóng lưng vô cùng quen thuộc mà cả đời này tôi chắc sẽ chẳng bao giờ quên được. Một cô gái đi bên cạnh, là Bảo Nguyên. Tôi dờ dẫm ra nhìn. Không thể nào nhầm được. Là tên Huy. Cậu ta đang ở đây, cách không xa chỗ tôi ngồi.

Lòng ngực như không thể thở nổi. Hơi thở phả ra một cách khó khăn.

Tôi chắc chắn không nhìn nhầm.

Cậu ta hình như đang quay lại và tôi liền đứng dậy bỏ chạy.

Bàn tay run cầm điện thoại lên.

- Trang! Tao về trước đây, tao có việc.

- Giọng mày sao thế?

- Tao ổn!

Tôi vội tắt điện thoại và chạy ra ngoài trung tâm mua sắm.

Một người suốt ba năm nay tôi đã quá quen mặt. Một người vẫn hay bị tôi chê bai cái vẻ ngoài cổ lỗ sĩ. Một người hay thích trêu chọc tôi... Vừa này thôi. Tôi thấy cậu ta... nhưng trông hoàn toàn xa lạ. Không còn cặp kính đáng ghét và bộ tóc bờm xờm nữa.

...

...

Đêm prom cuối năm của trường cũng đến.

Tôi ngồi trước gương và nhìn lại mình. Tôi không thể đi dự prom với bộ dạng lệch thếch này được. Mặt mũi bơ phờ không còn sức sống, dưới mắt có quầng thâm hiện rõ rệt.

Tôi thở hắt một hơi và bắt đầu chuẩn bị mọi thứ.

Trang điểm, rồi thay đồ. Tôi tự nhìn lại mình một lần nữa trong gương và cười miễn cưỡng một cái. Cũng không đến nỗi tệ.

Mẹ đẩy cửa vào phòng. Tôi biết là từ hôm qua khi tôi từ trung tâm mua sắm về mẹ đã thấy sự khác thường của tôi.

Tôi đứng lên, cười hi hi.

- Mẹ thấy con thế nào?

Mẹ chỉ gật nhẹ đầu rồi hỏi tôi bằng giọng lo lắng.

- Con sao thế?

- Con sẽ kể ẹ sau. Con đi đây.

Tôi cầm chiếc điện thoại cho vào túi áo vest và bước vội ra ngoài.

Mẹ liền nói vọng theo.

- Có cần mẹ đến đón không?

- Dạ thôi. Cái Trang sẽ đưa con về.

...

...

Tiệc prom cuối năm bắt đầu.

- Wao!! Cũng biết trang điểm cơ đấy.

Tôi liếc xéo cái Trang. Toàn khen đều tôi.

- Vào thôi!

Kim Anh kéo tay tôi và cái Trang vào trong trường.

Đây là trường tôi sao??

Tôi tròn mắt nhìn khắp nơi. Đèn điện đủ màu thấp sáng lung linh, sân khấu thì hoành tráng, trang trí đẹp khỏi chê, có cả người đi phục vụ nước uống với đồ ăn nhẹ, trên sân trường còn được đặt những chiếc bàn để đầy thức ăn nước uống, cứ phải gọi là lóa mắt luôn ý. Gái thì mặc những bộ váy rực rỡ, trai thì mặc quần tây áo vest lịch lãm. Tôi thì chơi luôn cây đen y như con quạ và thầm cầu mong không có thằng nào mặc đồ đôi với tôi.

Hai tiếng sau không khí càng thêm nhộn nhịp cùng với tiếng nhạc sôi động. Trai thanh nữ tú vui chơi đủ thể loại. Bao nhiêu hoạt động trước mắt mà tôi chỉ ngồi xem.

Tôi ngồi một góc cùng với ly nước ngọt. Cái Trang và Kim Anh đã bỏ rơi tôi từ đời nào để đi chơi.

Nhất Chi Mai và Nhật Đăng bỗng dưng xuất hiện trước mặt tôi. Nhất Chi Mai hôm nay rất xinh, với cô ta thì tôi không phải bàn cãi ngoại trừ cái nội tâm sâu sắc của cô ta.

Họ là một cặp và đi với nhau rất đẹp đôi.

- Ngồi một chỗ thế không chán à?

- Không. Tớ thấy vui.

Nhất Chi Mai cười chòng ghẹo.

- Huy đâu?

- Không biết!

Từ khi mới bước chân vào trường tôi đã tìm kiếm bóng dáng của tên Huy nhưng không thấy. Dù biết là có thể tôi không dám đối mặt với cậu ta nhưng tôi vẫn tìm như một bản năng. Câu trả lời của cậu ta, có lẽ là tôi không nên thiết tha gì với nó nữa. Mọi chuyện đã đi theo chiều hướng khác rồi.

- Bộ đồ này hợp với em lắm. Rất đẹp.

Trước lời khen của Nhật Đăng tôi chỉ biết cười trừ.

Nhất Chi Mai liền gợi ý.

- Hay là cậu ra ngoài chơi đi.

- Không. Tôi còn việc phải làm.

Tôi đứng dậy đi về phía cách chỗ tôi vừa ngồi không xa, có một người tôi phải xin lỗi.

.

- Chào!

Tôi ngồi xuống, đối diện Tuấn - người mà tôi vẫn hay gọi là Si-ca-vâu. Cậu ta ngẩng mặt lên, nhìn tôi bằng ánh mắt ái ngại. Hôm nay cậu ta trông đã cải thiện hơn rất nhiều, không còn cái vẻ xấu xí như tôi vẫn hay thấy nữa.

Trong tiếng nhạc âm ỉ tôi cố nói thật rõ ràng.

- Tôi xin lỗi!

Cậu ta ngẩn người ra nhìn tôi.

- Hôm đó tôi có chuyện buồn, tôi không có ý chê bai cậu đâu. Nhưng chắc cậu giận lắm.

- Không có.

- Cậu đừng an ủi tôi. Tôi biết là tôi sai. Xin lỗi cậu.

- Tôi không để bụng thật mà.

Tôi cố cười thật tự nhiên, tôi sợ tôi lại bắt đầu màn nhận tội dẫm nước mắt mắt.

- Cảm ơn cậu!

Tuấn nở nụ cười thân thiện rồi đứng dậy.

- Tôi có chút việc, đi trước nhé.

Bóng cậu ta vừa khuất thì một cái bóng khác lại xuất hiện. Thành cha Trịnh Minh Kỳ, hắn ngồi xuống ngay cạnh tôi với bản mặt đều giả quen thuộc.

- Cậu không định xin lỗi tôi à?

Tôi không để ý tới hắn và gọi Kim Anh đang nói chuyện với đám bạn ở gần đó tới.

Tập hợp đủ quân số tôi liếc mắt sang phía tên Trịnh Minh Kỳ đang ngồi vắt vẻo và nói đồng thanh.

- Tôi không xin lỗi cậu.

Hắn liền đặt ly nước xuống, biểu cảm cực kỳ bất mãn.

- Tại sao? Cậu đã...

- Tôi biết là hai người đang đóng kịch. – Tôi chen ngang.

Kim Anh và tên Trịnh Minh Kỳ trao đổi ánh mắt với nhau vài giây rồi quay sang tôi và cùng đồng thanh.

- Sao cậu biết?

Đã đến lúc tôi thể hiện sự thông thái của bản thân. He...he...

- Thứ nhất, Kim Anh này, cậu còn nhớ lần đầu tiên tôi gặp cậu lúc tôi đi xem điểm với cái Trang không?

Kim Anh gật nhẹ đầu. Tôi liền nói tiếp.

- Ngay từ lần đó cậu đã thể hiện cậu không phải đứa con gái dịu dàng. Còn có lần cậu kể cho tôi nghe cậu đã dẫm sừng mắt của tên Kỳ, tôi khẳng định cậu là người khá là đánh đá. Khi đã đánh đá thì cậu sẽ không bao giờ bỏ qua cho kẻ phá rối, mà lúc đó tôi đang bị tên Kỳ bám đuôi. Với tính cách tiềm ẩn của cậu thì chắc chắn sẽ cho tôi một bài học để đời nhưng cậu lại không làm thế.

Rồi tôi chỉ sang tên Trịnh Minh Kỳ.

- Cậu nữa, diễn xuất quá kém, có ai đi tỏ tình bị từ chối lại có biểu cảm vui tươi như cậu? Cậu còn bị cô em Nhất Chi Mai của cậu điều khiển như thằng khờ. Cậu tưởng tôi ngu đến mức không biết những lần cậu xuất hiện trước mặt tôi đều là sắp xếp à? Gì chứ Chi Mai là người giỏi hóng chuyện số một. Cậu đánh giá tôi hơi bị thấp rồi đấy...

- ...

- Hai người chính xác là một đôi. Ánh mắt hai cậu lúc nhìn nhau rất đặc biệt...

Kim Anh nghe xong vỗ tay bém bép, mắt sáng rực.

- Cậu đoán cực chuẩn.

Thằng cha Trịnh Minh Kỳ mặt mày vẫn đen sì như dít nôi cháy. Chắc là tại ảm ức vì không được tôi xin lỗi với bị tôi vạch mặt đây mà. Dám lừa tôi, tôi còn chưa xử tội thì còn lâu tôi mới mở miệng ra xin lỗi.

Kim Anh cầm cổ tay tôi và kéo đi.

- Nào đi chơi thôi.

- Chơi? Chơi gì?

- Chơi...

Phụt!

Một màu tối đen bao phủ cả không gian. Ánh sáng từ đèn điện bỗng vụt tắt hết.

Kim Anh đã thả tay tôi ra và biến mất. Tôi chẳng thấy gì, y như một đũa mù. Tiếng chân người nháo nhác dội vào tai và cả tiếng thét lên khe khẽ.

Cái quái gì vậy? Định chơi trò bắt ma hả? Tôi công nhận là ngôi trường của tôi rất quái dị và hay điên loạn, ví dụ như lúc này, không đâu lại đi tắt hết đèn để người ta chạy loạn xạ hết cả lên. Dù không thể nhìn thấy xung quanh nhưng với không khí này, tôi đoán là cũng như trong chương trình Thế giới động vật trên TV, đàn linh dương bị hổ báo đuổi thì chạy toán loạn và dẫm đạp lên nhau. Rất tiếc là tôi đã không được nhìn thấy vì trời quá tối.

Tôi đứng nguyên một chỗ và lôi điện thoại từ trong túi áo ra tìm chút ánh sáng.

Điện thoại vừa cầm trên tay thì cả người tôi bị đám người đang nháo nhác xô đẩy, và cái điện thoại bay vèo một cái vong về một tiếng “bộp”, bàn tay tôi đã trống trơn.

Tôi sẽ băm nát thằng cha nào dám đẩy tôi. Cái điện thoại yêu quý của tôi... Nó đã bỏ tôi mà đi rồi. Tối om thế này biết tìm vào đâu.

Tôi rơi vào trạng thái bị quan tột độ. Mất điện thoại, mẹ sẽ giết tôi mất.

Đúng lúc đó thì đèn được bật lên. Mặc kệ tiếng những tiếng “ồ” phấn khởi của đám nam thanh nữ tú. Riêng tôi cúi mặt xuống đất tìm điện thoại.

Khổ nỗi cái điện thoại của tôi lại mang màu đen huyền bí nên cứ phải căng mắt ra tìm.

Thằng cha khốn kiếp dám đẩy tôi. Tôi giết... Hu hu... Điện thoại...

Ngay thì tôi tuyệt vọng nhất thì màu đen lấp ló xuất hiện trên mặt đất. Tôi sung sướng vội cúi xuống vô lấy...

Và... một bàn tay khác đã nhanh hơn tôi.

OMG!! Quân trộm cướp xuất hiện.

Tôi hít một hơi lấy khí thế để chuẩn bị mắng cho chủ nhân của bàn tay vừa dài vừa trắng mà trông rất quen kia vài trận. Tôi ngóc đầu lên, và ở giây tiếp theo tôi hoàn toàn bị tê liệt.

Hô hấp khó khăn. Tim đập mạnh mẽ.

Một cái kính và một bộ tóc có thể thay đổi con người ta nhiều đến vậy sao?

Trước mặt tôi là tên Huy.

Nhưng khác lắm. Không còn kính nữa, mái tóc đã được cắt gọn và nhuộm màu nâu. Khuôn mặt cậu ta... Rất đẹp. Tôi không cần phải tưởng tượng khuôn mặt cậu ta khi không có kính và mái tóc bờm xờm nữa vì tôi đang được chiêm ngưỡng tận mắt.

Cậu ta - bằng xương bằng thịt xuất hiện trước mắt tôi như một Hoàng tử.

Sống mũi cao, đôi mắt sâu với đuôi mắt dài và bờ môi mỏng.

.

Bao nhiêu lần tôi đã muốn lột vẻ ngoài xấu xí của tên Huy ra. Tôi đã luôn băn khoăn tại sao cậu ta có thể thay đổi nhiều như vậy, từ một thằng nhóc đẹp trai lại trở thành một tên xấu xí. Bây giờ tôi đã biết rằng cậu ta không hề thay đổi, còn đẹp hơn cả ngày nhỏ.

Tôi như rơi vào đầm lầy. Cảm giác như sắp bị nhấn chìm bởi mọi thứ trước mắt.

Tôi đã rất muốn thấy rõ mặt tên Huy, giờ thấy rồi nhưng sao lại khó khăn với tôi quá. Tim thất lại...

Cậu ta đưa chiếc điện thoại cho tôi, bàn tay run rẩy của tôi nhận lấy và vừa lúc phát hiện ra một điều... Bộ đồ tên Huy đang mặc trên người là đồ đôi với bộ đồ của tôi. Ngay lúc này đây, tôi và tên Huy đang mặc đồ đôi.

Là do sắp xếp.. Vân Trang, Kim Anh, Nhất Chi Mai, Nhật Đăng, Trịnh Minh Kỳ và cả tên Huy nữa, họ lừa tôi.

...

...

40. Chương 40: Tổ Yêu Cậu!

23 giờ 10 phút... Đã gần kết thúc buổi prom cuối năm.

Ánh đèn chỉ chiếu sáng nơi tôi và tên Huy đang đứng và những ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi.

Vài ngày trước tôi đi cùng một Hoàng Minh Huy xấu xí. Ngày hôm nay cậu ta ở trước mặt tôi như một Hoàng Tử trong truyện tranh. Tôi nhìn cậu ta thêm một giây rồi quay lưng.

Tôi và cậu ta mặc đồ đôi, đây là sắp đặt. Không phải ngẫu nhiên mà Kim Anh chỉ cho tôi bộ đồ đó, không phải ngẫu nhiên mà chị nhân viên bán hàng sẵn lòng bán lẻ cho tôi bộ đồ dành cho nữ, không phải ngẫu nhiên mà cái Trang bắt tôi mua bộ váy áo này và tên Huy cũng không trùng hợp đến mức chọn đúng bộ quần áo cặp với áo váy của tôi.

.

“Với cậu... tớ có quan trọng không?”

.

Tôi không cần nghe cậu ta trả lời nữa. Tôi nên đi về... Nếu đã là sự sắp xếp sẵn thì đều là giả dối.

- Khoan đã!

Giọng nói trầm ấm quen thuộc của cậu ta kéo tôi quay lại.

Tôi như đứa ngốc đứng lại và chờ đợi cậu ta. Dù đã biết câu trả lời chỉ có thể là “có” hoặc “không”, mà có là gì đi nữa thì tôi cũng chẳng cần biết. Mọi thứ đã vỡ tan ngay khi cậu ta xuất hiện trước mặt tôi rồi.

- Tớ đã nói hôm nay tớ sẽ trả lời cậu.

Tôi mím môi, lồng ngực đột nhiên thất lại.

- Cậu với tớ rất quan trọng.

Tim tôi co bóp một cách khó khăn. Quan trọng thì sao chứ? Tên Huy đã giấu tôi bộ mặt thật sự của cậu ta suốt từng ấy năm, đến cả cái kính cậu ta cũng không cho tôi chạm vào. Rồi một cô bạn Bảo Nguyên xinh đẹp từ đâu xuất hiện, cậu ta sẵn sàng cho cô ấy gỡ kính trên mặt cậu ta. Vậy tôi là cái gì? Tôi không dám tin tưởng vào cậu ta nữa rồi.

- Ủ!

Tôi gương gao nâng khoe môi. Cười một cái thôi mà sao khó quá.

Tên Huy còn muốn nói gì đó và tôi đợi chờ. Ngốc quá! Biết là đây chỉ là sự sắp xếp của mấy người bọn họ, còn tôi thì như con rối bị điều khiển, ra vẻ thông minh nhưng lại bị người ta xỏ mũi lúc nào cũng không hay. Vậy mà tôi còn đứng đây chờ...

- Còn một điều nữa, tớ đã muốn nói với cậu từ lâu.

Người tôi bắt giác run rẩy.

Bàn tay cầm bó hoa hồng đỏ của cậu ta đưa ra trước mặt tôi.

Tay tôi nắm chặt gấu áo.

Tai dần ù đi vì những tiếng trầm trồ của đám bạn trong trường.

Tên Huy nhìn thẳng vào tôi, giọng nói trầm ấm nói rõ ràng từng chữ.

- TỚ YÊU CẬU!

.

“TỚ YÊU CẬU!”

“TỚ YÊU CẬU!”

“TỚ YÊU CẬU!”

.

Như có con dao đâm thẳng vào tim.

Tôi đứng bất động nhìn cậu ta, ngắm kĩ từng đường nét trên khuôn mặt, thật chăm chú. Cố tìm chút dối trá trong đôi mắt đen đó mà không thể thấy. Tại sao mọi chuyện cứ vượt xa tầm kiểm soát của tôi thế chứ?? Tôi muốn tin, tin rằng cậu ta yêu tôi, như lời cậu ta nói. Nhưng tôi không thể làm nổi, tôi đã mất hết niềm tin vào cậu ta rồi.

Mọi người bu vào xem, có những lời cảm thán đầy ngưỡng mộ cất lên.

.

“Tớ muốn được tỏ tình ở nơi đông người, dù chưa được thử nhưng tớ nghĩ cảm giác đó sẽ rất tuyệt...”

“Bởi vì, tớ muốn cho cả thế giới này biết tớ có một tình yêu lớn như thế nào...”

.

Trái tim đau đến muốn nổ tung.

Bó hoa hồng đỏ ở trước mắt, tôi không thể nhận lấy. Và tôi quay người, bỏ đi thật nhanh. Cậu ta đã là Hoàng tử, còn tôi không phải là Công chúa.

Ngày hôm đó tôi đã nói với cậu ta rằng tôi muốn tỏ tình ở nơi đông người và ngày hôm nay cậu ta đã làm điều đó. Sự thật là cảm giác đó không hề tuyệt như tôi vẫn nghĩ, ngay lúc này tôi chỉ cảm thấy một cảm giác chua xót lan tỏa khắp cơ thể.

.

“Tớ rất ghét cậu”

“Ghét cái kính to tướng trên mặt cậu...”

“Ghét bộ tóc bờm xờm của cậu...”

“Ghét bộ dạng xấu xí của cậu...”

“Tớ ghét mọi thứ thuộc về cậu.”

“Và... tớ ghét cả sự xuất hiện của cậu trong cuộc đời tớ...”

.

Tôi đã nói với cậu ta như vậy đấy. Không dưới một lần tôi đã nói rằng tôi ghét bộ dạng xấu xí của tên Huy, vì tôi là fan cái đẹp, là vì tôi không thể chấp nhận nổi một người xấu xí ở bên cạnh.

Vì tôi quá thích những thứ đẹp đẽ, tôi đã làm tổn thương một người là Nhật Đăng. Tôi không biết anh ấy đã như thế nào sau đó, tôi nghĩ rằng nó cũng đau đớn như điều bây giờ tôi đang dần cảm nhận.

Và gần nhất là tên Huy, bị tôi xúc phạm như vậy, cậu ta chỉ hận tôi thôi. Còn yêu tôi là điều quá xa vời.

Ừ... tôi thích Hoàng Minh Huy, nhưng không phải Hoàng Minh Huy đang gọi tên tôi.

- Hân!

Tôi chen vào giữa đám học sinh. Tôi đang bỏ trốn. Bởi tôi sợ nếu tôi mềm lòng vì lời tỏ tình của tên Huy tôi sẽ đau hơn thế.

Làm đau người khác rất dễ, còn tự nhận nỗi đau về mình thì rất khó. Không ai muốn mình đau, chỉ muốn mình hạnh phúc. Tôi là đứa ích kỷ và lúc buồn thì hay bi quan.

...

...

Đường phố về đêm chỉ còn lại ánh đèn mờ nhạt chiếu sáng con đường. Những chiếc xe lướt nhanh trên con phố vắng lặng. Thành phố về đêm buồn và đơn độc, âm thanh sống động đã biến mất trong màn đêm.

Tôi bước nhanh, nhưng không hẳn là chạy.

Con đường phía trước dần nhòe đi vì đôi mắt đã ngập nước mắt. Tôi ngửa mặt lên trời. Sao lại đau thế chứ?

- Cậu đừng chạy nữa!

Tên Huy kéo giật tôi lại, để tôi đối diện với cậu ta.

Đôi mắt cậu ta đã không còn bị che đi bởi cặp kính dày. Tôi không dám nhìn vào mắt cậu ta đến giây thứ ba, tôi vội cúi mặt xuống. Nước mắt cố đẩy vào trong đã trào ra khỏi hốc mắt.

Hơi ẩm từ người cậu ta bao lấy cả tôi, mùi bạc hà phảng phất và bàn tay lạnh của cậu ta đang nắm lấy cổ tay tôi.

- Tại sao cậu lại bỏ chạy?

Tôi cắn chặt môi. Không trả lời.

- Nhìn tớ đây này.

- ...

- Ngẩng mặt lên!

Tôi giật mình ngẩng đầu lên vì tiếng quát của tên Huy. Hai tay cậu ta nắm lấy vai tôi và đôi mắt thì nhìn thẳng vào tôi.

- Cậu hãy nghe rõ đây... Tớ...

Tôi hất tay tên Huy ra ngay khi cậu ta giơ tay định lau đi nước mắt trên mặt tôi.

Tôi khỏ sở nài nỉ.

- Dừng lại ở đây đi... Tôi biết tôi sai rồi...

Nói tôi quan trọng, nói rằng yêu tôi. Nếu tôi chấp nhận thì sao? Rồi vài ngày sau cậu ta sẽ cho tôi nếm mùi vị bị xỉ nhục, sau đó sẽ đá bay tôi đi, để trả giá cho những ngày tôi dè bủ cậu ta. Sẽ như thế đấy. Tôi đang hoảng sợ.

- Này Hân, cậu nói gì vậy?

Tôi lùi ra sau vài bước.

- Cậu hỏi tôi nói gì? Chẳng phải cậu vẫn hay đọc suy nghĩ của tôi sao? Bây giờ cậu hãy đọc xem tôi đang nghĩ gì đi.

- Tôi không có khả năng đặc biệt. Những lần tôi bắt thóp được suy nghĩ của cậu là vì tôi hiểu cậu.

Tôi sững sờ. Cậu ta hiểu tôi còn hơn cả tôi?

- Tôi đã trả lời cậu. Cậu rất quan trọng với tôi.

- Nói dối! – Tôi hét lên.

Tên Huy thở dài, đôi mắt thoáng nét buồn.

- Tôi sẽ nói hết cho cậu.

- ...

- Trêu chọc cậu là tôi cố ý. Dù đau nhưng tôi muốn thấy cậu cười. Tôi bắt nạt cậu để cậu sẽ phải để tâm đến tôi nhiều hơn... Cậu không bao giờ làm tôi yên tâm được, khi tôi về quê tôi rất nhớ cậu và tôi thật sự rất giận khi cậu chỉ nói nhớ bé Vũ...

Nước mắt lại trào ra theo từng chữ tên Huy nói.

- Năm sáu tuổi tôi gặp cậu. Cậu là quá khứ đẹp nhất của tôi. Tôi yêu cậu từ khi đó. Nhưng đó chỉ là chuyện của thằng nhóc sáu tuổi. Còn ngày hôm nay, tôi nói yêu cậu với tư cách của một thằng con trai đã bước sang tuổi mười tám.

Tiếng nấc nghẹn lại ở cổ họng, tôi thều thào.

- Cậu nói yêu tôi. Còn Bảo Nguyên?

- Cô ấy chỉ là bạn thôi.

Tên con trai nào chẳng nói vậy.

- Bạn? Cô ấy là bạn nên cậu sẵn sàng bắt tôi xin lỗi cô ấy dù tôi không làm sai, là bạn nên thời gian rảnh cậu giành cho cô ấy, tôi hẹn cậu có việc, nhưng vì bạn của cậu, cậu đã không đến, nếu cậu coi tôi quan trọng hơn bạn của cậu thì cậu đã không đối xử lạnh nhạt với tôi, điều mà trước nay cậu chưa bao giờ làm.

- Cậu bình tĩnh lại đi.

- Tôi không biết. Tôi không muốn nghe nữa...

Tên Huy vươn tay ra, tôi liền sợ hãi và lùi lại.

- Cậu không phải Huy của tôi...

- Tôi là Hoàng Minh Huy. – Cậu ta khẳng định lại.

- Không. – Tôi lắc đầu – Huy sẽ không cùng bọn họ lừa gạt tôi, đẩy tôi vào bẫy như một con cá ngu ngốc.

- Cậu...

- Cậu là ai hả? Cậu giấu khuôn mặt thật của cậu suốt ba năm. Cậu coi tôi là gì? Làm ơn đừng dối tôi nữa.

- ...

- Tớ sợ... Tớ chê cậu nhiều lắm, tớ biết cậu ghét tớ mà, tớ cũng biết tớ sai. Tớ không mạnh mẽ đâu, nên xin cậu hãy dừng lại đi. Đau lắm đó có biết không? Cậu đã đẹp hơn rất nhiều rồi, tớ đi với cậu người ta sẽ cười đấy.

Đầu óc choáng váng và mọi lời nói đều hỗn loạn. Tôi không biết mình đang nói gì nữa.

Cậu ta, cũng chẳng dễ dàng gì để giải thích cho tôi nghe.

- Tớ không cố ý giấu cậu. Bọn họ cũng không phải lừa cậu, họ muốn giúp cậu.

- Dừng nói nữa. Tớ ghét cậu. Cậu cút đi! Nhìn mặt cậu tớ không thở nổi.

Cậu ta cười cay đắng. Gương mặt u uất.

- Vậy tớ đi nhé?

“Không, dừng đi, cậu quá quan trọng với tớ”. Nhưng tôi đã không nói thế, từng chữ từ miệng tôi phát ra đều trái ngược hoàn toàn.

- Ừ. Đi khỏi cuộc sống của tớ đi.

- Tớ đi. Cậu sẽ vui chứ?

“Không. Sẽ rất tệ nhạt.”

- Ừ.

Tôi vội chạy đi. Tên Huy không đuổi theo tôi.

Tôi chạy về nhà, qua công viên lớn thấp đèn sáng rực.

Chính tôi đã làm đổ nát tất cả. Cũng chính tôi đã làm nhiều người bị tổn thương.

Tôi không đủ can đảm để làm fan cái đẹp nữa. Giá như tôi chịu đẹp bỏ lòng tôn sùng cái đẹp đi và chấp nhận vẻ ngoài của tên Huy thì đã khác, tôi đã chẳng phải đau như vậy.

.

“Cậu sẽ chẳng bao giờ có được hạnh phúc đâu.”

.

Nhất Chi Mai nói đúng. Tôi sẽ không bao giờ có được hạnh phúc đâu.

Bụp!

Tôi vấp phải đá và ngã. Bàn tay trầy xước rớm máu, đau... Tôi ngồi gục trên nền đá của công viên, mớ tâm trạng hỗn độn không thể xoa dịu.

Một bàn tay chìa ra trước mặt tôi. Tôi ngược khuôn mặt ướt nước mắt của mình lên...

...

...

- Ổn hơn chưa?

Nhật Đăng ngồi cạnh tôi trên chiếc ghế gỗ ở công viên, anh ấy vẫn nhìn tôi lo lắng. Tôi không ngờ tới sự xuất hiện bất ngờ của anh ấy khi tôi ngã. Anh ấy đã chìa tay ra đỡ tôi dậy.

Tôi gật nhẹ đầu.

- Cũng tạm.

Không khí im lặng bao trùm lấy cả hai. Rất lâu sau tôi mới nhỏ giọng thều thào.

- Anh đã thế nào? Khi bị em lừa?

Nhật Đăng nhìn về phía xa, cười nhàn nhạt.

- Như em bây giờ. Rất đau, rất khó thở và rất khó chấp nhận. May mắn là ngay cạnh anh có Chi Mai, anh đang dần có cảm tình với cô ấy từng ngày. Còn em như một người em gái rắc rối vậy.

Tôi im lặng nhìn anh ấy, như một người anh trai.

- Tại sao em không chấp nhận cậu ấy?

- Đã có quá nhiều chuyện xảy ra và em không biết làm gì để tất cả đều ổn. Cậu ấy thay đổi quá nhiều.

- Cậu ấy không thay đổi, vốn dĩ đó mới là Minh Huy thực sự.

- Nhưng mỗi lần nhìn vào khuôn mặt ấy em lại thấy sợ.

Nhật Đăng tựa người vào ghế, đưa mắt nhìn vào khoảng không vô định.

- Em biết không? Cậu ấy cũng rất sợ đấy. Cậu ấy sợ nếu để em thấy mặt thật của cậu ấy em sẽ chỉ thích cái vẻ ngoài của cậu ấy, vì ngày nhỏ em chỉ thích những thứ đẹp đẽ, nên suốt thời gian ở cạnh em cậu ấy luôn mang bộ dạng xấu xí. Điều đó cực kì khó khăn nhưng cậu ấy vẫn làm được. Em lớn lao với cậu ấy thế đó...

Tôi ngẩn người.

Vì tôi?

Nhật Đăng đứng dậy. Cúi xuống nhìn tôi và cười nhẹ.

- Anh chỉ nói vậy thôi. Em hãy tự suy nghĩ. Cũng muộn rồi, anh sẽ đưa em về.

...

...

Nhật Đăng đưa tôi về. Trời đã quá khuya rồi. Hai mắt tôi sưng húp và người thì mệt mỏi.

- Anh có thấy em xấu xa không?

- Có. – Nhật Đăng xác nhận.

- Em xúc phạm Huy, cãi nhau với cậu ấy. Vì thế, em không xứng có được tình cảm của cậu ấy.

- ...

- Mọi người lừa em.

- Em nghĩ vậy? – Nhật Đăng hỏi lại.

- Em giận, rất rất giận.

Đến trước cổng nhà tôi, anh ấy dừng bước.

- Anh hiểu. Ngủ ngon! Anh về đây.

Nhật Đăng quay lưng đi về.

Gió thổi làm buốt da thịt.

Tôi nhìn sang nhà tên Huy, căn nhà tối om không chút ánh sáng. Chắc cậu ta vẫn chưa về.

...

...

Tôi về phòng, nằm vật trên giường mà không sao bắt mình ngủ được.

Cứ nhắm mắt lại tôi lại thấy tên Huy và những lời cậu ta nói thì văng vẳng bên tai.

Khốn kiếp!!! Trời đã sắp sáng đến nơi rồi.

...

...

Kim đồng hồ nhích từng nhịp đều đặn.

Mỗi lần tên Huy xuất hiện trong đầu là tôi lại thấy nhoi nhói trong tim. Cậu ta cao siêu quá, có thể biến tôi thành ra thế này.

Cạch!

Có tiếng mở cửa, tôi giật mình chui ra khỏi khăn và thấy ngay một bóng dáng quen thuộc.

- Cậu làm gì ở đây?

Tên Huy bước vào, khuôn mặt đẹp lạnh lùng.

- Tớ yêu cậu. Cậu có yêu tớ không?

Tôi chết sững trước câu hỏi đó. Nói “không”, tôi muốn nói thế lắm mà không mở miệng nổi.

Tôi gật đầu.

Tên Huy liền thay đổi thái độ, cậu ta cười man rợ.

- Hahaha... Cậu nghĩ gì vậy? Tớ đâu có yêu cậu nhỉ. Nhưng nếu cậu yêu tớ thì tớ rất sẵn lòng cho cậu một chân, để cậu cảm nhận cảm giác được đứng cạnh người đẹp. Thấy thế nào?

Tôi không tin nổi vào những gì tên Huy vừa nói. Chẳng phải cậu ta vừa nói yêu tôi sao? Thế nào mà cậu ta lại nói như vậy với tôi?

- Cậu... cậu nói gì vậy? – Tôi lắp bắp.

Tên Huy bật cười lần nữa. Ánh mắt như giễu cợt.

- Nói thật cho cậu biết là TỚ KHÔNG HỀ YÊU CẬU. Cậu bị lừa rồi.

Bàng hoàng. Tôi run rẩy lùi vào góc tường.

Tên Huy bước đến với nụ cười nửa miệng trên môi.

- Nhưng tớ đã nói rồi đấy, tớ có thể cho cậu làm một chân đứng cạnh tớ. Cậu sẽ được người ta ngưỡng mộ vì bạn trai cậu rất đẹp. Thích không?

- Không... – Tôi lắc lắc đầu.

Mặt tên Huy lập tức đanh lại.

- Cậu sợ gì chứ? Tớ không còn xấu nữa rồi, tớ đã vít kính, đã cắt tóc. Tớ hoàn hảo, cậu muốn chê gì nữa?

- Cậu không phải Huy của tớ... – Tôi bật khóc.

- Tớ là Hoàng Minh Huy. Làm bạn gái tớ vài ngày, cậu dám mà. Cảm giác bị xỉ nhục rất tuyệt đó, cậu thử đi.

- Không!

Tôi nước nở gào lên.

Tên Huy đã đứng ngay trước mặt, cậu ta trừng mắt.

- Không muốn cũng phải làm.

- KHÔNG!!

...

Tôi giật mình vùng dậy. Một cơn ác mộng kinh hoàng.

Mặt tôi ướt đầm nước mắt và cổ họng thì khô khốc. Tim đập thình thịch trong lồng ngực, người run lên vì sợ hãi. Là mơ nhưng nó rõ ràng đến nỗi tôi như thấy tên Huy trước mắt.

Tôi hít thở đầy khó khăn, chỉ là mơ thôi, tên Huy không thể làm thế với tôi.

Chiếc đồng hồ trên bàn chỉ đúng 6 giờ.

Tôi mệt mỏi, lại nằm xuống, nhưng không dám nhắm mắt lại vì sợ tên Huy hung ác đây sẽ xuất hiện.

Trời tờ mờ sáng. Sương mù trắng xóa bao phủ cả con phố nhỏ.

Tiếng điện thoại rung kéo tôi ngồi dậy. Tôi sờ tay mình với lấy chiếc điện thoại ở cuối giường, một dãy số lạ trên màn hình. Do dự một chút rồi tôi cũng tôi nghe máy.

- Alô!

Ở đầu dây bên kia vọng về tiếng thét vội vàng của Nhất Chi Mai.

- Nhanh lên. Huy sắp lên máy bay rồi...

...

...

41. Chương 41: Thiếu Một Người Trong Cuộc Sống

- Nhanh lên. Huy sắp lên máy bay rồi...

Vứt điện thoại sang một bên, tôi vội vàng vớ lấy cái áo khoác và chạy ra ngoài.

.

“Tớ ghét cậu! Cậu cút đi! Nhìn mặt cậu tớ không thở nổi.”

.

“Vậy tớ đi nhé?”

“Ừ. Đi khỏi cuộc sống của tớ đi.”

“Tớ đi cậu sẽ vui chứ?”

.

Chính miệng tôi đã phát ra những lời cay độc, chính tôi đã đuổi cậu ta đi. Tên Huy sắp lên máy bay rồi... Tôi không lo sợ cậu ta sẽ lừa tôi nữa. Tôi chỉ cần tên Huy, tôi chấp nhận bị lừa dối, chấp nhận những thứ tồi tệ nhất.

Con phố nhỏ vắng lặng chìm trong sương mù. Trên đường chỉ có lác lác vài bóng người đi tập thể dục buổi sáng.

Tìm một chiếc taxi thật khó. Tôi chẳng còn cách nào khác là chạy thật nhanh ra đường lớn để tìm taxi. Vì tôi biết nếu tôi chậm thêm một giây nào nữa thì tên Huy sẽ biến mất. Người quan trọng nhất với tôi sắp rời xa tôi...

Tôi không để chuyện đó xảy ra đâu. Tôi sẽ kéo tên Huy về và nói cho cậu ta hết những gì tôi nghĩ.

Làm ơn! Xuất hiện một chiếc taxi đi.

Lòng nóng như lửa đốt, lại mang một cảm giác đau buốt. Không một chiếc xe nào chịu dừng lại.

Tôi đánh cược mạng sống của mình, dang rộng tay ra đứng giữa đường để chặn một chiếc taxi.

Kít!

Tiếng phanh gấp như muốn xé toạc cả con tim. Tôi vội mở cửa xe, gào lên.

- Đến sân bay. Nhanh lên.

Ông tài xế mất một giây để nhìn mặt người bên cạnh tôi rồi nhấn ga. Chiếc xe lao vút đi trên con đường cao tốc. Tôi ngồi trên xe, bầu chặt vào tay mình, thầm cầu nguyện tên Huy vẫn còn ở đây.

Làm ơn! Nhanh lên!

Mỗi giây trôi qua càng làm tôi thêm hoảng loạn. Người tôi run bần bật. Xin đừng đi...

Xe dừng lại trước sân bay.

Tôi móc tờ tiền trong túi áo cho chú tài xế và lao ra khỏi xe.

Ngay khi tôi vừa đặt hai chân xuống đất thì chiếc máy bay lớn bay vụt qua trên đầu.

Khi mọi thứ gần như đổ vỡ...

Khi tôi nhận ra thì đã quá muộn...

Tôi không muốn tin. Tôi chạy vào sân bay. Giữa hàng ngàn người tôi không thể tìm ra nổi hình bóng của tên Huy. Cậu ta định đi đâu chứ? Định bỏ rơi tôi hả? Cậu ta đã bảo rằng không bao giờ có thể yên tâm về tôi rồi mà. Chắc chắn sẽ không bỏ tôi đâu.

Cậu ta đi rồi còn ai sẽ gọi tôi dậy đi học mỗi sáng? Còn ai cần nhàn việc ăn uống, giấc ngủ của tôi? Cậu ta đi rồi ai sẽ chơi với tôi? Còn ai cho tôi dựa dẫm?

Tôi không muốn. Tên Huy đã tồn tại trong cuộc sống của tôi, là người đặc biệt với tôi. Tôi sẽ ra sao nếu không có cậu ta?

42. Chương 42: Gặp Lại

Sáng sớm.

Nắng đã tràn ngập cả thành phố.

Cũng không khó lắm để tôi thích nghi với thời tiết ở thành phố San Francisco. Tôi vào trung tâm thành phố, cùng với bà và cô Kim, bà nói là cho tôi đi tham quan, bà cũng phải vào siêu thị mua vài thứ. Tối mai là sinh nhật thằng bé Minh Vũ rồi mà tôi đã quên mất không mua quà cho thằng bé. Tiện thể tôi sẽ mua quà cho nó luôn.

Nhịp sống ở nơi này rất nhanh. Ai cũng có công việc riêng của mình, người đi học, người đi làm. Đường như ánh nắng chói chang không hề ảnh hưởng gì đến họ. Thành phố này xa lạ với tôi. Thấy trên TV chẳng bằng được nhìn tận mắt.

Bà muốn đi bộ nên tôi cùng bà và cô Kim xuống xe, cùng đi bộ trên vỉa hè. Người qua đường lướt qua tôi là lại quay lại nhìn tôi lần nữa. Chẳng hiểu sao họ nhìn tôi kiểu đó. Mà bà bảo là vì tôi là người châu Á. Nghe có vẻ hợp lí.

Khổ cho cái thân tôi... đã bắt gặp tên Huy trước cửa hàng bán đồ lưu niệm bên kia đường, cùng với Bảo Nguyên. Chắc họ đi mua quà sinh nhật cho bé Vũ. Mãi nhìn họ mà tôi không để ý đến có một đám thanh niên choai choai đang bước đến, và nhìn tôi cười man rợ.

Dừng cả tóc gáy. Tôi nép vào gần bà hơn.

Nhìn đi nhìn lại cái lũ choai choai tóc vàng tóc trắng đây tôi nói thật là không khác gì mấy thằng nghiện ở Việt Nam. Ối trời ơi... trông cái bản mặt như lũ du côn.

Mấy thằng đó đi lướt qua tôi, buông lời trêu chọc và có hơi tục tĩu, còn có vài từ bản địa mà tôi không hiểu.

Bọn chúng vừa đi qua bà liền buông một câu cảm thán.

- Cái đám thiến cận. Thấy con gái châu Á là lao vào chọc ghẹo ngay.

Đúng là cái lũ đó rất hư hỏng. Nhưng tôi mặc kệ. Tôi dõi mắt sang bên kia đường, qua lớp kính trong suốt của cửa hàng tôi thấy Bảo Nguyên và tên Huy đang vui vẻ chọn quà sinh nhật cho bé Vũ.

Tôi kéo nhẹ tay áo của bà, nói nhỏ.

- Cháu vừa thấy Huy và Bảo Nguyên.

- Ở đâu?

- Họ vào cửa hàng bán đồ lưu niệm ở đằng kia rồi ạ.

Bà gật nhẹ đầu. Rồi quay sang hỏi tôi.

- Cháu biết con bé Bảo Nguyên?

- Vâng. Cháu đã gặp bạn ấy vài lần ở Việt Nam.

Tôi sợ ánh mắt sắc bén của bà. Bà như nhìn thấu cả tâm can tôi và đọc được cả suy nghĩ của tôi.

- Cháu thấy con bé thế nào?

- Bạn ấy rất tốt, xinh đẹp... – Tôi ngừng lại, khó khăn để nói ra câu này – Và cháu nghĩ là bạn ấy hợp với Huy. Bạn ấy có vẻ như rất hiểu Huy.

- Cháu gặp con bé bao nhiêu lần mà đã bảo nó tốt?

Tôi im lặng.

- Đừng nhận xét người khác theo cảm tính. Cháu thấy nó hợp với thằng Huy, nhưng trong lòng cháu vẫn không muốn. Cháu nên nhớ là quyền lựa chọn là của thằng Huy, muốn ép nó cũng không được...

- Dạ.

Tôi vẫn không thoát khỏi bà, bà bắt thóp được tâm lý của tôi. Cái này gọi là gừng càng già càng cay.

Tôi hiểu những gì bà nói. Nhưng để đem về an ủi bản thân thì lại là điều khác. Quyền lựa chọn là ở tên Huy. Đúng!

Sau bao nhiêu chuyện thì tôi đâu còn tư cách để đứng vào hàng ngũ cho cậu ta lựa chọn. Cậu ta bày tỏ tình cảm với tôi, tôi đã làm gì? Tôi chối bỏ, tôi day nghiêng. Cậu ta chỉ có ghét tôi đến tận xương thôi.

Thái độ của tên Huy tối hôm qua đã rõ, chẳng còn có thể như trước kia, tôi vào nhầm phòng và cậu ta liền nhìn tôi chán ghét.

Có đau thì tôi cũng chỉ có thể ngồi một xó và bắt mình tự quên đi.

- Cháu có bất ngờ với sự thay đổi của thằng Huy không?

Tôi thật thà thừa nhận.

- Có, và cháu đã rất giận. Nhưng cháu cũng không thể phủ nhận là một phần lỗi là của cháu.

- Ngày đó nó nằng nặc đòi về Việt Nam bằng được, bà có hỏi nó lý do thì nó bảo chán nước Mĩ rồi nên muốn về Việt Nam, một câu của thằng ranh đấy làm sao đối được bà. Bố mẹ nó nhất quyết không cho, nhưng vì thằng Huy nó quá cứng đầu nên bà mới cho nó về nước. Bà đâu biết nó đòi về nước vì một cô bé.

Lặng thinh, tôi không biết nói gì.

- Một tháng trước nó đột ngột xách hành lý về Mĩ rồi nó bảo sẽ không về Việt Nam nữa. Có tra hỏi thì nó không chịu nói. Suốt mấy ngày liền nó nhốt mình trong phòng... – Bà nhìn vào tôi và kể tiếp – Lần đầu tiên bà thấy thằng Huy đập phá đồ đạc. Chắc nó phải khổ tâm lắm nên mới như vậy.

Bà đang gián tiếp khẳng định lỗi của tôi, dám biến cháu trai của bà thành ra như thế.

...

...

Nắng đã tắt.

Tôi vươn vai và rời khỏi giường. Vì hôm nay đi dạo thành phố với bà tôi không chọn được món quà sinh nhật nào ưng ý cho bé Vũ nên đành phải tự tay làm. Tôi tự tin là mình sẽ làm tốt mấy cái se chỉ may vá làm thú bông.

Căn biệt thự rộng lớn vắng lặng. Mọi người ở đây có vẻ rất bận rộn, hờ hững ra ngoài có công chuyện.

- Cậu ngốc quá đấy. Câu đó dễ thế mà không đoán ra. Bề mặt quá.

Bước chân tôi dừng lại ở ngay chân cầu thang.

Giọng nói của Bảo Nguyên, tiếng bước chân, họ đang ở ngoài phòng khách và cầu thang chỉ cách phòng khách có vài bước chân.

- Rõ ràng là câu đó đấy không có logic...

Câu nói của tên Huy dừng lại giữa chừng vì họ đã thấy tôi.

Bảo Nguyên bất ngờ, cô ấy tròn mắt hỏi tôi.

- Sao bạn lại ở đây?

- Tổ sang đây mừng sinh nhật bé Vũ, vài ngày rồi lại về.

- À... Ra vậy.

Tôi chẳng có hứng thú đâu để ngồi trò chuyện với họ nên lại quay lưng bỏ lên phòng. Chuẩn bị tốt tinh thần thì đã sao? Đứng trước họ tôi thấy mình thật yếu đuối, như đứa ngốc vậy.

Tôi không xác định nổi mối quan hệ của tên Huy và Bảo Nguyên là gì. Bạn bè? Bạn bè đặc biệt? Bạn thân?

Nên bỏ qua cái bạn thân. Giữa nam và nữ lấy nhau ra bạn thân mà chỉ có thể là gian tình. Ở đây, như tôi với tên Huy này, làm như thân lắm đấy nhưng sau cùng thì tôi lại thích cậu ta mất rồi. Nói chung là không thể tin tưởng vào loại bạn bè thân thiết giữa nam và nữ.

...

...

Bữa tối đông đủ mọi thành viên trong gia đình của tên Huy và còn có sự góp mặt đặc biệt của Bảo Nguyên. Dĩ nhiên tôi là người ngoài.

Thằng nhóc Minh Vũ ngồi cạnh tôi. Ngày không phải đi học thì nó cứ bám riết lấy tôi không chịu buông tha, nòi giống nhà tên Huy rất biết áp bức người khác đấy chứ.

Tôi ngồi vào bàn ăn, im lặng và ăn. Bảo Nguyên thì khác, cô ấy biết cách nói chuyện với người lớn. Bữa tối vui vẻ và ngon miệng hơn là nhờ cô ấy.

- Nói ít đi, ăn nhiều vào. – Bác Nga trách yêu rồi để vào bát của Bảo Nguyên miếng thịt bò.

- Vâng, thưa sếp. – Cô ấy cười hì hì – Nhưng cháu quen mất rồi.

- Ăn nhiều vào, lát bố mẹ cháu lại bảo nhà ta không cho cháu ăn. – Bà nhắc nhở.

- Người như em phải mỡ màng chút nữa mới đẹp. – Chị Liên khuyên đầy chân thành.

- Thế bây giờ em xấu lắm à?

- Nhất Nguyên rồi, đẹp lắm...

- ...

Cảm giác như tôi là người thừa ở đây. Không dễ chịu gì đâu.

Những tưởng gia đình tên Huy chỉ đối xử với tôi như thế, những tưởng tôi là người bạn duy nhất của tên Huy được họ quan tâm. Nhưng tôi sai rồi.

Họ cũng đối tốt với Bảo Nguyên, còn thân thiết hơn cả tôi. Sự thật là tôi đã quá tự phụ.

- Mẹ Hân, cháu muốn uống nước.

Thằng bé Minh Vũ ngồi bên cạnh khều tay tôi.

- Để mẹ đi lấy.

- Ô... Sao bé Vũ lại gọi Hân là mẹ? Bạn và Huy...

- Không có đâu. – Tôi cười gượng – Thằng bé nó quen miệng gọi thế rồi.

- Thật thế hả?

Bảo Nguyên đang muốn xác định rõ quan hệ giữa tôi và tên Huy. Tôi hiểu, rất hiểu. Cô ấy sợ tôi là tảng đá cản đường.

Rồi Bảo Nguyên đứng dậy.

- Để chị đi lấy nước cho bé Vũ.

Thằng bé liền trề môi.

- Chị thật là vô lí. Em nhờ mẹ Hân của em. – Nó tỏ thái độ – Em không thích chị.

Chị Liên nhăn mặt, quát nhỏ.

- Vũ, hư.

Bảo Nguyên sững sờ trong giây lát, cô ấy ngồi xuống, hỏi thằng bé.

- Tại sao?

- Trông mặt chị giống chị Mận giúp việc. Với lại chị toàn thích bám theo cậu Huy nên em không thích.

Bảo Nguyên cười như không bận tâm gì đến lời thằng bé.

Tôi đứng dậy lấy nước cho thằng bé, xem tí nữa là bật cười. Đúng là trẻ con, chẳng hiểu mắt nhìn nó thế nào mà nhìn Bảo Nguyên giống chị Mận giúp việc nhà nó được.

.

Bà thôi không hỏi chuyện Bảo Nguyên nữa và chuyển sang bé Minh Vũ.

- Minh Vũ đi học vui không? Cô giáo ở trường dạy những gì? Kể cho cụ nghe nào.

Thằng bé vừa cảm thìa giờ lên vừa kể lại.

- Vui lắm luôn. Hôm nay cô giáo lớp cháu dạy giao... giao... – Nó ngập ngừng, chắc là không nhớ.

- Giao tiếp. – Tên Huy đệm vào.

- Đúng ạ, giao tiếp.

Thằng bé kể và cả nhà chăm chú lắng nghe.

- Cô giáo bảo giao tiếp là nói chuyện, là tiếp xúc với người khác... Giao tiếp có bắt tay, có hôn. Cô giáo còn dạy hôn giao tiếp vào má với người khác không giống như bạn trai bạn gái hôn môi nhau. Họ chỉ hôn môi khi họ yêu nhau...

Cả nhà phì cười với câu chuyện ngộ nghĩnh của thằng bé.

Đột nhiên nó nhìn tôi rồi nhìn tên Huy. Hỏi rất tự nhiên.

- Thế cậu Huy với mẹ Hân hôn môi nhau chưa ạ?

Tí nữa thì sặc. Không chỉ tôi đâu, cả nhà cũng sốc lắm, họ nhìn vào tôi và tên Huy.

Hai má hơi nóng ran, định bụng bảo với thằng bé là chưa thì tên Huy đã cướp lời.

- Chưa. Phải lớn như bố mẹ cháu mới được hôn môi.

Thằng bé gật gật cái đầu.

- Vâng.

Tôi lén lút liếc tên Huy và Bảo Nguyên. Hai người họ ngồi cạnh nhau và chẳng có biểu cảm gì sất.

...

...

Bữa tối kết thúc. Mọi người ra phòng khách nói chuyện.

Tôi thì lủi thủi vào trong bếp uống nước.

Bảo Nguyên đã ở trong bếp, cô ấy cầm một chai rượu cỡ lớn, trên bao giấy bọc ngoài vỏ chai còn có hàng chữ viết bằng tiếng Pháp. Tôi rót xong cốc nước Bảo Nguyên mới để ý đến sự có mặt của tôi.

- Bạn có muốn thử không? Bố tớ mua về bên Pháp, nghe nói là rượu ngon.

- Không... Tớ...

- Mợ Hân!

Tiếng gọi của thằng bé Minh Vũ. Tôi đặt cốc nước xuống và chạy ra ngoài.

Thằng bé đứng trước cửa và vẫy tay cười lém lỉnh.

- Cháu về nhà đây. Mợ Hân ngủ ngon.

- Minh Vũ ngủ ngon.

Chúc ngủ ngon đâu đấy xong xuôi tôi phi vội vào bếp, đang khát nên cầm lấy cốc nước tu một hơi. Đến khi uống cạn tôi mới phát hiện nước có mùi vị rất lạ.

Tính chất của nước là không màu, không mùi, không vị, sôi ở 100 độ C, đông đặc ở 0 độ C... Cớ sao nước tôi vừa uống lại có mùi thơm thơm, vị ngọt ngọt và nó như một ngọn lửa chảy từ khoang miệng xuống đến bụng, tôi cảm nhận được cái thứ nóng nóng đấy đang trôi xuống bụng mình.

Không lẽ đây là nước đặc biệt? Làm sao đặc biệt được... Trước khi ăn cơm tôi cũng uống mà nó đâu có thế này. Cái thứ chất lỏng trong cốc tôi vừa uống là cái gì? Axit sunfuric hả? Trời ơi!!!

Tôi liền ra phòng khách hỏi Bảo Nguyên.

- Bạn đổ rượu vào cốc nước của tớ hả?

Mấy người trong nhà nhìn tôi sững sốt.

Bảo Nguyên lắc đầu.

- Đâu có...

Sau đó cô ấy cầm cốc nước trong tay cô ấy lên và uống thử rồi ngẩng mặt lên.

- Hình như đây mới là cốc nước của bạn.

Trên mặt tôi xuất hiện vài vệt đen. Thế ra tôi đã uống rượu, nhưng một cốc đầy đấy.

Bảo Nguyên cười ngại.

- Vừa nãy tớ rót ra để thử, rượu lại không hợp vị nên tớ bảo cô giúp việc đổ đi, chắc cô ấy chưa kịp đổ thì bạn đã uống rồi.

Khóc không ra nước mắt. Làm sao bây giờ? Tí nữa tôi say thì biết làm thế nào?

Hình tượng nhân vật Chí Phèo cầm chai rượu liêu xiêu khắp ngõ, miệng chửi thề đủ kiểu bỗng hiện lên trong đầu. Tôi say rượu sẽ như thế á? Chắc không có đâu.

- Xin lỗi bạn.

- Rượu này mạnh hay nhẹ? – Tôi mếu máo hỏi.

- Mạnh.

Đúng một từ, cũng có thể chém chết tôi ngay tức khắc.

- Không sao đâu, đợi khoảng một tiếng xem cháu thế nào đã. Nói rượu mạnh chứ chưa chắc cháu đã say.

Bác Phong an ủi vậy, tôi kiên nhẫn ngồi chờ và thầm cầu xin trời phạt tôi đừng có say. Người say là hay nói lung tung với lại hành động mất kiểm soát lắm.

Một giờ trôi qua, tôi thở phào, cả nhà tên Huy thở phào vì tôi vẫn bình thường và rất tỉnh táo. Có thể Bảo Nguyên mới yên tâm về nhà mà không lo áy náy.

Hai mắt cứ díp lại, tôi xin phép lên phòng ngủ.

...

...

1 giờ 30 phút sáng

Trong căn phòng nhỏ, trên chiếc giường êm ái. Hân bỗng bật dậy như cái lò xo, hai mắt thì lơ đãng. Cô bé xuống giường, xỏ dép và bước đi xiêu vẹo rời khỏi phòng.

Một mảng màu tối ập màu mắt, cô bé vẫn đi, bước xuống cầu thang rất chuyên nghiệp trong bóng tối chỉ còn lại ánh đèn mờ ảo. Chắc chỉ có những kẻ say mới làm điều này.

Hân bước xuống đến chân cầu thang, rồi quay lưng, bước lên tầng hai, rồi lại xuống rồi lại lên. Được ba lần như thế, cô bé chán, bước về phòng.

Vì men rượu đã ngấm, cô bé đã say nên cứ quen thói mà làm, không hề ý thức về hành động của mình. Cô bé lên đến tầng hai rồi quẹo trái và mở cửa phòng.

Tách!

Căn phòng bừng sáng, nổi bật rõ bốn bức tường màu xanh da trời. Đôi mắt lơ đãng của người say ngấm kĩ một hồi, cô bé tự lẩm bẩm.

- Phòng mình sơn màu xanh khi nào nhỉ?

Ở trên giường có ai đó đang ngủ ngon lành thì bị ánh sáng chói vào mắt. Đôi lông mày nhíu chặt lại.

Hân vẫn đứng tồng ngồng ở đấy. Vẫn nghĩ rằng đây là nhà cô. Cô bé còn đang thầm trách bố mẹ sao lại tự ý biến căn phòng của cô thành ra thế này.

Cô bé lắc lắc cái đầu nặng trĩu và bước đến chiếc bàn có để một khung ảnh bị úp xuống. Cô bé cầm khung ảnh lên. Ui giời... Là Hân chứ còn ai nữa, mà ảnh này đẹp ghê gớm, cô bé ngấm thế nào vẫn thấy mình xinh. Có ảnh mình thì đây là phòng mình rồi.

Cô bé nằm lên giường, kéo chăn lên tận cổ và nhắm mắt ngủ.

Ai đó đang ngủ bỗng cảm nhận thấy có “vật thể” ấm áp nằm ở cạnh thì mở bừng mắt. Điều đầu tiên là đèn đã được bật sáng trưng, điều thứ hai là khung ảnh trên bàn đã bị lật ngửa, điều thứ ba là có “vật thể lạ” đang rúc trong lòng cậu ngủ ngon lành.

Huy ngạc nhiên khi thấy cô bé Hân đang ngủ ngay cạnh mình. Lại còn rất tự nhiên mới khổ.

Với đôi mắt tinh tường và đầu óc logic, cậu đã đoán ngay ra Hân say rượu. Say thì phải nằm bẹp ở phòng rồi chứ sao lại chui vào phòng cậu ngủ. Đúng là chỉ có người say mới vậy.

Huy đưa tay, định lay Hân dậy thì lại thôi. Cô ấy tự sang đây ngủ, ngày mai có dậy cậu chỉ cần giả vờ không biết là được. Cô bé cậu yêu tự mò vào phòng cậu ngủ cậu sao mà từ chối được.

Vậy là cậu trở người, quay sang Hân, mặt gần mặt, ngắm nhìn khuôn mặt đang say ngủ của Hân. Cô bé nhắm chặt mắt, người cuộn lại như con mèo.

Cô bé này thật là ngốc. Ngày hôm nay, ở ngoài phố, cậu đã rất tức giận. Lũ thanh niên thiếu cặn đấy dám trêu chọc cô, cô ấy chắc không hiểu mấy từ bản địa nên mới cho qua dễ dàng vậy. Cô ấy mà hiểu chắc còn bực hơn cậu.

...

...

43. Chương 43: Tạm Biệt!

Huy ngắm kĩ khuôn mặt Hân. Cô bé gầy đi, da trắng hơn, trông càng thêm mỏng manh yếu đuối. Lúc nhìn thấy cô bé ở trong phòng mình tối hôm qua cậu chỉ muốn xông vào mắng cho con ngốc ấy một trận, ăn uống kiểu gì lại để người ốm nhom như thế. Muốn kéo cô ấy vào lòng mà ôm thật chặt.

Nhưng cậu lại không thể. Khoảng cách giữa cả hai đã quá xa. Cậu biết mình sai khi đã giấu Hân khuôn mặt thật sự của mình. Chỉ là cậu sợ cô bé sẽ chỉ yêu vẻ ngoài của cậu, Nhật Đăng là một minh chứng điển hình. Vậy nên cậu mới tự khoác ình vẻ ngoài xấu xí, những người trong nhà, bao gồm cả bé Minh Vũ đều phải giúp cậu giữ kín bí mật này.

Cậu dường như rất hiểu cô ấy, về phương diện tình cảm thì cậu chẳng hiểu gì cả, quá phức tạp. Hân sốc khi cậu tỏ tình, cô ấy cự tuyệt cậu, nói ghét cậu và đuổi cậu đi. Rồi cậu xách va li về Mĩ và ngay sau đó nộp hồ sơ vào một trường trung học danh tiếng trong thành phố.

Nhớ ngày xưa bị bố mẹ phản đối nhưng cậu vẫn nhất quyết về Việt Nam cho bằng được. Vì gì chứ? Vì con ngốc cuồng cái đẹp đang nằm cạnh cậu. Vì cô bé đã in đậm trong tiềm thức của cậu.

Cậu muốn về nước để được ở cạnh Hân.

Nói cô ấy ngu ngốc cũng không sai. Miệng thì bảo ghét cậu mà lúc cậu bị thương gì khóc rống lên.

Một tháng không được thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Hân, thật chẳng dễ dàng gì. Ngày đầu tiên cậu tự nhốt mình trong phòng, ngày thứ hai cậu ra ngoài đi vật vờ ngoài phố, ngày thứ ba, lần đầu tiên trong đời cậu biết đập phá đồ đạc, trên tay cậu vẫn còn vết thủy tinh sâu hoắm chưa lành.

Huy vô thức đưa ngón tay đặt lên cánh môi hồng đào của Hân. Cảm giác ấm nóng và mềm mại ở ngay đầu ngón tay như dòng điện chạy xuyên qua mọi tế bào thần kinh. Cậu vội vàng thu rút tay lại, quay mặt đi.

Không được. Ngủ chung một giường lúc đêm khuya thế này thật không ổn. Rất không ổn. Tim cậu đã như run lên khi ngón tay chạm phải môi của Hân.

- Hân. Dậy đi! – Cậu gọi.

Hân không những không dậy lại còn ôm chặt lấy cánh tay của Huy. Cậu thở hắt. Cô bé này chắc muốn khiêu khích sức chịu đựng của cậu.

- Dậy đi!

Cậu lay lay người cô ấy.

Không phản ứng. Cô bé càng rúc vào người cậu.

Trời ơi!!!

Cậu ngồi bật dậy, nhìn con người đang nằm bên cạnh, tự vò mái tóc mình cho xù lên.

Cũng may cho cô ấy là cậu còn “tử tế” chứ không cô bé Hân đã...

Vâng, “tử tế” thế mà vừa nãy trong đầu cậu vừa nghĩ đến thứ đen tối đấy.

Huy kéo người Hân dậy. Vừa buông tay cô bé đã ngã nghiêng như muốn đổ xuống, cậu liền giữ cô ấy lại. Lớn tiếng.

- Mở mắt ra! Cậu ngủ nhầm giường rồi!

Đôi mắt lơ lơ hé ra.

Đập vào mắt là khuôn mặt rất đẹp trai, đẹp lắm. Nhìn cậu rồi cô bé cười. Tưởng ai, hóa ra là... Hoàng tử của đời cô. Vậy mà cô còn tưởng Hoàng tử của đời cô trên con đường chông gai đến với cô đã đâm phải bụi gai nào chết rồi chứ.

Cậu nhìn cô, cô nhìn cậu cười ngây ngốc, thật chẳng hiểu ra sao. Chẳng nhẽ đây là tác dụng phụ? Cậu đặt tay lên má Hân, lo lắng.

- Cậu ổn không? Tổ đưa cậu về phòng.

Hân không đáp. Cô bé vòng tay qua cổ Huy, nhướn người, hôn nhẹ lên môi cậu ấy. Cậu như bị thôi miên. Cô ấy vừa... vừa... mới hôn môi cậu đấy. Không ngờ tác dụng của rượu cũng tốt như vậy - cậu cười thầm.

Cô bé hôn cậu xong lại còn ngồi đó cười. Cười ra tiếng, cười sảng khoái mới ghê.

- Haha... Mặt ngu...

Mặt cậu tối sầm lại. Mặt ngu??

Hân “xỉ nhục” cậu xong thì xuống giường, xỏ dép đứng dậy. Huy cũng đứng dậy theo.

Cô bé bước liêu xiêu ra khỏi phòng. Huy không yên tâm nên đi theo. Đang bước đi thì cô bé bỗng nhiên đổ xuống. Cậu vội chạy lại đỡ cô bé đứng dậy.

Hân quay người, úp mặt vào người cậu. Giây tiếp theo cậu liền cảm nhận thấy một thứ chất lỏng ấm nóng như ngấm vào cả da thịt. Cậu kéo Hân ra, cúi xuống và nhận ra cô ấy đang khóc.

- Cậu là Huy?

- Tổ đây.

- Cậu tránh ra, tớ ghét cậu.

Cô bé gào lên. Giữa không gian yên ắng của buổi đêm giọng cô càng thêm rõ ràng. Cậu sợ mọi người nghe thấy liền bế xốc cô lên. Mặc cho cô giãy giụa, cậu bế cô ấy vào phòng của cô.

Huy thả Hân xuống giường. Cô bé ngồi bật dậy.

- Đồ hư hỏng. Sao cậu dám bế tớ...

Cậu đỡ khóc đỡ cười. Không biết trả lời thế nào. Hai giây sau Hân lại cười.

- Được trai đẹp bế cũng sướng... khà... khà...

- Cậu...

Huy nghiêng răng. Cố hạ hỏa. Không nên chấp với người say.

Cậu kéo Hân xuống giường. Nhưng đâu dễ, cô bé vùng vẫy loạn xạ cả lên.

- Cậu say rồi, ngủ đi.

Cậu đè cô bé xuống giường, đắp chăn cho cô. Cô liền kéo ra.

- Không say.

Ừ, có đứa say nào bảo mình say đâu. Hết cách, cậu cúi xuống, đặt môi mình lên môi cô.

Một cái chạm môi dài hai phút. Hai trái tim đập thành thịch.

Cô bé cuối cùng cũng chịu ngủ, cậu nhìn cô một lúc rồi đắp chăn cho cô và rời khỏi phòng.

...

...

Sáng hôm sau.

Mặt trời lên đến đỉnh đầu.

Tôi lồm cồm bò dậy khỏi chăn, cái đầu đau nhức. Tôi đã mơ một giấc mơ rất kì lạ, đầu tiên là tôi mơ thấy tôi vào phòng tên Huy, sau đó tôi hôn cậu ta, tiếp theo cậu ta bế tôi về phòng, cuối cùng cậu ta đè tôi xuống giường và hôn tôi.

OMG!!! Tôi lại đi mơ cái giấc mơ điên rồ và kinh dị đó. Nhưng nó thật lắm, tôi cảm nhận rõ ràng mọi thứ.

Cái lũ bạn tôi vẫn hay trêu nhau là gì ấy nhỉ??

À... Phải rồi. Cuồng dâm sinh hoang tưởng. Tôi không cuồng dâm nhưng chắc hoang tưởng thật.

Tuốt lại về ngoài đầu ra đấy rồi tôi xuống dưới nhà. Vẫn một không khí vắng lặng. Ở đây chán phèo.

Cô Kim thấy tôi liền gọi vào bếp và đem cho tôi bát canh giải rượu. Tôi tròn mắt, cô ấy giải thích.

- Cậu Huy bảo tôi nấu cho cô. Thật xin lỗi, tại tôi không đổ cốc rượu đó đi sớm lại để cho cô uống phải.

Tôi cười xòa.

- Cháu không sao. Cô không cần phải áy náy đâu ạ.

Tôi uống một một ngụm canh. Trong đầu thắc mắc rất nhiều thứ, chắc cô Kim có thể giải đáp được. Tôi ngược lên.

- Cô Kim này, cô làm giúp việc ở đây lâu lắm rồi ạ?

- Vâng, từ khi cậu Huy chưa sinh ra tôi đã ở đây. Cũng được hai mươi năm rồi. Cậu Huy là do một tay tôi trông nom cả đấy...

Cô Kim tuân cả trăng dài mới chịu ngừng lại. Vấn đề quan trọng không phải ở đó, mà là ở đây...

- Huy với Bảo Nguyên...

- Bảo Nguyên ấy hả – Cô Kim chen ngang – Con bé tốt lắm, xinh xắn nữa, ở biệt thự ngay bên cạnh này, là thanh mai trúc mã của cậu Huy, từ nhỏ đã chơi với nhau rồi. Tôi còn mong cậu Huy với cô Nguyên sau này lấy nhau luôn ấy chứ. Trông đẹp đôi lắm...

Tôi thần thờ.

Đẹp đôi. Họ đi với nhau đúng là rất đẹp. Bảo Nguyên xinh xắn, cao ráo, chắc cũng phải đến 1m70. Chẳng phải đàn ông con trai thường thích những cô gái hay sao? Tôi và tên Huy đã kết thúc rồi. Cậu ta nhất định sẽ chọn một người khác và Bảo Nguyên là người đó.

...

...

Cô Kim cười hiền rồi chuẩn bị túi giỏ. Hình như là đi chợ.

- Cô đi chợ ạ?

- Vâng.

- Vậy cháu nhờ cô mua cho cháu vài thứ được chứ ạ?

- Vâng, cô cứ ghi ra, tôi sẽ mua.

Tôi ghi cho cô Kim tên vài thứ đồ cần mua vào giấy.

Tối nay là sinh nhật thằng nhóc Minh Vũ rồi, chí ít cũng phải làm cho nó thật vui.

...

...

Tối đến, xong xuôi mọi việc. Tôi gói món quà vào chiếc hộp thật xinh, để vài chiếc bánh cupcake vừa làm xong vào hộp. Cũng may có cô Kim tốt bụng mua nguyên liệu cho tôi làm bánh.

Cốc! Cốc!

Tôi đứng dậy bước ra mở cửa. Tên Huy đứng ngay đó. Nhìn cậu ta là tôi liền nghĩ ngay đến giấc mơ của mình. Chết mất!

- Có chuyện gì? – Tôi hỏi.

- Cậu xong chưa?

- Rồi, đi bây giờ đây.

...

...

Biệt thự nhà chị Liên được trang hoàng lại bởi những quả bóng bay lớn sắc sỡ và những dây kim tuyến lấp lánh. Nhân vật chính là bé Vũ, nó vui phải biết, miệng cứ toé toét ra cười.

Tiệc sinh nhật của thằng bé được tổ chức ở ngoài khuôn viên. Trên chiếc bàn lớn đã để sẵn một chiếc bánh gato cỡ bự bên trên cắm sáu chiếc nến.

Bữa tiệc sinh nhật có gia đình của tên Huy, tôi và Bảo Nguyên.

Cô ấy đem hộp quà lớn đến chiếc mặt thằng bé.

- Tặng nhóc này.

Thằng bé nói lí nhí trong cổ họng.

- Cảm ơn chị.

Tôi đến trước mặt nó, đưa ra hai chiếc hộp.

- Quà của bé Vũ này. Lớn hơn một tuổi rồi, chúc bé Vũ hay ăn chóng lớn, đẹp trai học giỏi cho em gái nào cũng mê luôn.

Nó nhoẻn miệng cười.

- Cho em nào cũng mê như cậu Huy luôn.

Ranh con này biết cách so sánh ghê.

- Cảm ơn mẹ. Mẹ tặng quà gì cháu cũng thích.

...

Bữa tiệc sinh nhật diễn ra vui vẻ. Bảo Nguyên vẫn vậy, pha trò rất giỏi.

Cho đến mười giờ tối, bé Vũ muốn chơi thêm nhưng đã ngáp ngán ngáp dài.

- Con buồn ngủ rồi hả?

- Vâng.

- Mẹ đưa con đi ngủ nhé?

Chị Liên toan bế nó đi thì thằng vội vàng chạy rau lưng tôi, lộ mỗi cái mặt ra.

- Con ngủ cùng mẹ Hân.

- Không được, con sẽ làm phiền mẹ Hân đấy.

Thằng bé xì mặt, vẫn bám lấy tôi không chịu bước ra.

Tôi đành phải ra tay, ngồi xuống trước mặt nó.

- Minh Vũ ngoan mà đúng không? Ngày mai mẹ lại sang chơi với Vũ, lại làm cupcake cho Vũ ăn.

Dù không muốn nhưng tôi vẫn phải từ chối nó, mai tôi về rồi, tôi sợ nó không cho tôi về mất. Mặt thằng bé méo máo như sắp khóc.

- Không. Cháu phải sang với mẹ Hân, mai mẹ Hân lại trốn cháu về Việt Nam thì sao?

Tôi lặng thinh. Thấy tội cho thằng bé quá.

- Mai bạn về rồi hả? – Bảo Nguyên cất tiếng hỏi.

- Ừ.

- Về sớm làm gì, ở lại chơi với hai bác thêm vài ngày. – Bác Nga đề nghị.

- Phải đấy. – Bác Phong cùng với anh Hưng chồng chị Liên cũng đồng tình.

- Thằng Huy thì đi học suốt ngày, bố mẹ nó cũng phải đi làm. Có cháu ở đây làm bạn với bà, bà bớt tủi thân hẳn. Nghe bà ở lại chơi thêm vài ngày.

Tôi nhìn tên Huy, cậu ta đã quay mặt đi.

- Không được đâu ạ.

Tôi vừa dứt lời, thằng bé Minh Vũ liền òa khóc, nó ôm chặt lấy cổ tôi.

- Không ợ Hân về đâu. Không cho...

Tình huống này không nằm trong dự đoán. Tôi lâm vào thế bí.

- Hân! Hay em cứ ở lại đi. Em nhìn xem, thằng bé nó bám em như vậy nó chắc chắn không cho em về đâu.

- Bà nói rồi mà. Cứ ở lại chơi, coi như làm bạn với bà và bé Vũ.

- ...

Mọi người nhiệt tình và thành ý như vậy. Tôi đành miễn cưỡng gật đầu ở lại. Có gì tính sau.

...

...

Thằng bé cũng chịu nhắm mắt đi ngủ. Tôi thở hắt. Dù mọi chuyện đang diễn ra rất bình thường nhưng tôi vẫn cảm thấy tâm trạng vẫn nặng trĩu.

Tiếng rung của điện thoại kéo tôi trở lại. Không ngần ngại, tôi liền nhấc máy.

- Con đây.

Mẹ tôi nói vào điện thoại một cách khó khăn.

- Bà ngoại con... đang nằm viện...

- ...

- Bác sĩ bảo rất khó để qua khỏi.

- Con sẽ về ngay.

...

...

Bà ngoại tôi, bà ở Anh, cùng với cậu tôi, sao bà lại có thể đổ bệnh, bà vốn rất khỏe mạnh mà.

Chuyến bay sớm nhất tôi đã đặt rồi, chỉ còn chưa đầy ba tiếng nữa. Bé Vũ sẽ giận tôi lắm...

Tôi bước sang căn phòng bên cạnh, gõ nhẹ cửa. Tên Huy xuất hiện ngay sau đó.

- Cậu ngủ chưa?

- Chưa.

- Sẵn lòng tâm sự với tớ không?

Tên Huy hơi ngây người vì lời đề nghị của tôi.

...

Ban công tăng hai đầy gió. Sao sáng lấp lánh cả bầu trời.

Tôi bám vào lan can, hứng trọn những đợt gió thổi nhẹ vào mặt. Vài tiếng nữa là tôi rời khỏi đất Mĩ xa hoa này rồi.

- Trước khi tâm sự, tớ nhắc cậu...

Tên Huy xỏ hai tay vào túi quần thể thao, tựa lưng vào lan can. Cậu ta nhướn mày chờ tôi nói tiếp.

- Cậu đừng nói gì. Tớ chỉ cần cậu nghe thôi là đủ. Và khi tớ nói xong, cậu phải quên ngay.

Có thể đây là một “điều khoản” vô lí tôi đưa ra. Nhưng nó thực sự rất cần.

Cậu ta gật nhẹ đầu đồng ý.

- Tớ muốn xin lỗi... và cảm ơn cậu.

Tên Huy nhìn tôi chăm chú.

- Tớ phạm rất nhiều lỗi. Xin lỗi vì đã làm tổn thương cậu. À... vì tớ mà cậu còn bị thương nữa. Cái lần cậu cứu tớ ở trung tâm giải trí đấy. Cậu nhớ không, tớ đã rất áy náy. Xin lỗi vì tớ đã khiến cậu phải lo lắng.

- ...

- Cảm ơn cậu. Suốt thời gian dài cậu đã ở cạnh tớ. Tớ biết cậu luôn quan tâm đến tớ mà, cậu còn giúp tớ học, sáng nào cũng gọi tớ dậy. Cảm ơn cậu đã chấp nhận làm bạn với một đứa phiền phức như tớ...

Tôi quay người. Xòe tay ra trước mặt tên Huy.

- Cậu đưa tay phải của cậu ra đi.

Cậu ta đưa tay của mình ra. Trên tay cậu ta có một vết thương khá sâu. Bà bảo cậu ta đập phá đồ đạc, tôi đoán vết thương đây là do lúc cậu ta phát tiết để lại.

Tôi rút ra một miếng băng dán, cầm lấy tay tên Huy và cúi đầu, tay cầm miếng băng dán từ từ lên vết thương.

- Và... Tớ... tớ thích cậu, rất nhiều. Từ lần tớ bị rơi xuống hồ nước ở trung tâm giải trí tớ đã biết tớ thích cậu rồi. Mà cậu cũng đừng bận tâm, tớ nói gì cũng chẳng quan trọng rồi.

Tôi thả tay tên Huy ra, ngẩng mặt lên, cười nhẹ.

- Được rồi. Quên hết đi nhé. Ngủ ngon!

Cậu ta cau mày.

- Được cái gì chứ...

Tôi dè ngón tay mình lên môi cậu ta.

- Tớ bảo rồi. Bây giờ cậu đừng nói gì cả, để sau hẵng nói. Tớ về phòng đây.

Tên Huy muốn nói gì đó nhưng vì cậu ta tôn trọng lời của tôi nên im lặng.

Tôi quay lưng. Mắt đã nhòe đi vì nước. Đi được một đoạn khá xa, tôi quay người lại.

- Cậu phải sống thật tốt đấy nhé! Tạm biệt!

...

...

Sanfrancisco, 6 giờ 30 sáng.

- Cậu Huy, cậu dậy đi... Mợ Hân đi rồi...

Minh Vũ ngồi bên giường lay lay Huy dậy. Sáng sớm mở mắt ra nó đã chẳng còn thấy Hân ở cạnh, chỉ thấy một tờ giấy nhỏ viết vài câu tiếng anh đặt trên gối.

Thằng bé vội chạy sang phòng Huy gọi cậu dậy.

Tiếng khóc lèo nhèo làm Huy bừng tỉnh. Cậu thấy bé Vũ đang khóc nức nở liền ngồi bật dậy.

- Làm sao khóc?

- Mợ Hân đi rồi...

Thằng bé đưa tờ giấy nhớ cho Huy. Đôi mắt của cậu lướt nhanh qua mấy câu tiếng anh viết vội của Hân. Ngay giây sau đó, cậu xuống giường và sang phòng bên cạnh.

Căn phòng trống rỗng.

Gọi điện thoại... không liên lạc được...

.

“Cậu phải sống thật tốt đấy nhé! Tạm biệt!”

.

Chiếc xe hơi rời khỏi căn biệt thự, rồ ga như một con thú dữ phóng điên cuồng trên con đường lớn ra sân bay.

Huy như muốn phát điên. Con ngốc ấy sao có thể bỏ đi mà không nói câu gì. Bảo thích cậu, cậu muốn nói, nhưng cô ấy không cho. Không lẽ cô bé đã quên sạch sẽ những gì cậu nói? Cậu yêu cô ấy... Còn bảo cậu phải quên ngay những lời của cô ấy. Có chết cậu cũng không quên được.

Khi cậu đến sân bay... chẳng còn bóng người nào. Hết rồi. Cô ấy thật sự đã bỏ đi.

Cậu đập mạnh tay lên vô lăng. Trái tim như bị bóp nghẹt.

Vì hôm qua cô ấy không cho cậu nói gì nên cậu định sẽ nói tất cả với cô ấy ngày hôm nay, cậu sẽ giữ lấy cô ấy thật chặt. Nhưng cô ấy lại đột ngột bỏ đi.

Cậu về nhà, vào căn phòng Hân đã ở trong hai ngày qua.

Trên bàn còn để một cuốn sách, một thẻ tín dụng và một tờ giấy nhỏ.

”Nhiều chuyện xảy ra quá, tớ không có cơ hội để trả lại cậu. Thẻ tín dụng lúc cậu về quê đưa cho tớ, tớ vẫn chưa động vào đâu. Có một hôm cậu quên sách ở lớp nên tớ cầm về. Tớ đã hẹn cậu ra trả lại sách mà cậu không đến. Nhưng chuyện cũng qua rồi, tớ không còn giận cậu nữa đâu. Bây giờ tớ trả lại cậu. Hết rồi nhỉ?!”

Xin lỗi và cảm ơn cậu.

Cậu ở lại, sống thật tốt nhé. Tạm biệt!”

Cậu nằm phịch xuống giường, nhắm mắt, cảm nhận thấy mùi hương trên người Hân vẫn thoang thoảng đâu đây. Cậu nhớ cô ấy...

Trả lại cái gì chứ. Có mà cô bé không còn muốn dây dưa gì với cậu, muốn buông tha cậu.

Cạch!

Cánh cửa phòng mở ra. Bảo Nguyên bước vào, cầm lấy cuốn sách trên bàn lên.

- Tớ lấy lại sách, trong này còn có tấm ảnh thẻ đẹp nhất của tớ.

Huy mở mắt, ngồi dậy, thều thào.

- Cô ấy đi rồi.

Bảo Nguyên nhìn bộ dạng của Huy, thở dài, giọng chán nản.

- Hai người đúng là chẳng hợp với phong cách của tớ chút nào. Càng giúp lại càng rối. Biết vậy tớ đã không xuất hiện để đả kích Hân. – Bảo Nguyên cầm cuốn sách dở từng trang, thản nhiên nói – Làm bạn với cậu rất bề mặt.

Huy không nói gì. Là Bảo Nguyên nghĩ ra kế hoạch công kích Hân để cô bé nhận ra tình cảm của mình, nhưng không ngờ Hân phản ứng mạnh mẽ đến vậy. Kế hoạch coi như thất bại.

Bảo Nguyên nói nhẹ tênh, như mình không có lỗi làm gì.

- Xin lỗi nhé! Hôm đó tớ thấy một tờ giấy nhớ của Hân dán trong vở của cậu và tớ đã xé nó đi để cậu không thấy. Hân phản ứng rất tốt.

Bảo Nguyên ơi là Bảo Nguyên... Cô ấy đã gây hiểu lầm lớn cho cậu và Hân.

Bảo Nguyên liếc qua Huy.

- Cứ ngồi đấy mà nhớ nhung đi. Tớ phải về với bạn trai của tớ đây. Anh ấy mà biết tớ đến nhà cậu là chỉ có chết.

Bóng lưng của Bảo Nguyên khuất sau cánh cửa.

Huy lại nằm xuống giường, mắt dán lên trần nhà.

.....

.....

Hết phần một.

Tớ cần xả hơi một hai ngày cho thoải mái tinh thần rồi mới update tiếp nhé ~^_~ Hãy tha thứ cho tấm thân già này. Tớ sẽ quay trở lại sớm thôi!!

44. Chương 44: Câu Chuyện Sáu Năm Sau

Sáu năm sau...

...

...

- Sépppp!!!!

Khánh Lâm đứng trước bàn làm việc của sếp tổng. Cát cao giọng mà gào lên.

Sếp của cậu ta còn chẳng thèm để tâm, mắt cúi vào tập tài liệu đặt trên bàn. Khánh Lâm có hơi hực hắng nhưng vẫn không làm giảm khí thế của cậu. Trợ lý Khánh Lâm đỡ giọng nùng nịu.

- Sếp ới sếp à!!!

Không phản ứng.

Khánh Lâm không thể chịu nổi cảm giác bị sếp tổng bỏ rơi bèn thét lên.

- SÉPPPP!!!! LOOK AT MEEEE!!!!

Sếp tổng nhăn mặt, gấp cuốn tài liệu đang xem lại, ngẩng lên nhìn tên trợ lý lảm chuyện.

Khánh Lâm thu hút thành công sự chú ý của sếp tổng, cười hề hề.

- Sếp à! Anh có sức ảnh hưởng thật là lớn lao. Hai ngày trước sếp vừa công bố tuyển dụng thư kí, hai ngày sau cả núi hồ sơ gửi về công ty. 99,99% là các cô gái, em ghen tị với sếp quá.

Sếp tổng nheo mắt. Cảm thấy vô cùng nhức tai khi nghe tên Khánh Lâm lảm nhảm.

- Vào vấn đề chính.

- Đây đây. – Tên Khánh Lâm lật tập hồ sơ trên tay mình – Trong cả trăm hồ sơ em đã chọn được ba cô gái hợp nhất với sếp, quyền lựa chọn là ở anh.

- Cậu đang chọn thư kí cho tôi hay chọn vợ cho tôi?

Tên Khánh Lâm đưa tay gãi gãi đầu mà cười gượng. Không dám nói đến chuyện chọn thư kí hay chọn vợ cho sếp nữa, cậu ta vào thẳng vấn đề chính.

- Ứng cử viên đầu tiên, Nguyễn Bảo An, hai mươi lăm tuổi, cao 1m65, nặng 49 kg, số đo ba vòng 85-62-87. Ứng cử viên thứ hai, Trương Uyển Nhi, hai mươi tư tuổi, cao 1m70, nặng 51 kg, số đo ba vòng 86-60-85. Ứng cử viên thứ ba, Phan Thanh Thanh, hai mươi ba tuổi, cao 1m64, nặng 48 kg, số đo ba vòng 85-61-85. Ba cô này xinh đẹp, học giỏi, đặc biệt là... – Khánh Lâm cười gian – ... vẫn còn độc thân.

Đôi mày của sếp tổng nhíu lại, anh cất giọng nhàn nhạt.

- Tôi vẫn phải nói rõ cho cậu hiểu, tôi cần tuyển thư kí chứ không phải tuyển Hoa hậu. Mấy cái thứ chiều cao cân nặng cậu đưa ra mà nói không hề có ý nghĩa gì với tôi và công ty. Có tuyển cũng chỉ để mấy cô đó làm ở quầy tiếp tân hoặc đi rót trà tiếp khách.

Khánh Lâm bắt mắt cãi lại.

- Em cũng chỉ là muốn sếp có một môi trường làm việc... có màu sắc của phụ nữ thôi mà...

- Không có màu sắc của phụ nữ tôi vẫn làm việc tốt suốt bốn năm qua. – Sếp tổng buông lời nhẹ nhàng.

Khánh Lâm cứng họng. Nhìn sếp tổng ai oán. Cậu có lòng tốt muốn giúp sếp nhân cơ hội này mà thoát khỏi số phận độc thân. Sếp không tán thưởng cậu một câu thì thôi lại còn chặn họng cậu như thế. Làm cậu tủi thân.

- Nhưng mấy cô đấy đều tốt nghiệp đại học loại giỏi. Sếp hãy suy nghĩ lại đi, không vì sếp thì hãy vì em, đôi khi sếp cũng phải cho em ngắm phụ nữ với chứ. Cứ cho em ngắm đàn ông suốt sao em chịu nổi.

Sếp tổng vẫn lạnh lùng như bưng cả tảng băng lên mặt. Khánh Lâm là tên lảm nhảm nhất thế gian.

- Cậu làm phiền tôi chỉ vì muốn mặc cả tôi về chuyện tuyển thư kí?

Đã bị sếp tổng bắt thóp, cậu ta gật đầu lia lịa. Gì chứ thư kí của sếp cũng như đồng nghiệp của cậu, làm việc cùng một phòng trợ lí - thư kí, tất nhiên cậu ta muốn có đồng nghiệp nữ phải ưa nhìn chút. Trong hồ sơ dự tuyển dĩ nhiên không có đoạn chiều cao cân nặng, tất cả đều do cậu bảo người đi điều tra, cuối cùng được ba cô hoàn hảo nhất đem “dâng” cho sếp.

Còn sếp thì sao?? Coi lời cậu như gió thoảng bên tai, vặn vẹo cậu đủ kiểu. Sếp thật là quá tàn bạo.

Nhìn nét mặt chất chứa nỗi niềm của Khánh Lâm, sếp tổng dễ dãi hơn một chút.

- Được rồi. Ngày mai gọi ba người đó đến phỏng vấn.

Khánh Lâm cười toe toét. Mắt sáng rực rỡ.

- Em làm ngay đây.

Cậu ta tung tẩy quay lưng rời khỏi phòng của sếp tổng. Đến giữa đường lại quay ngược lại.

- Mà này sếp ơi. Có một hồ sơ lạ lắm. Rõ ràng công ty ta chỉ thông báo tuyển thư kí, không hiểu sao lại có một cô nộp hồ sơ xin vào bộ phận PR - Quảng cáo.

Sếp tổng đã lúi húi vào xấp tài liệu từ khi nào. Miệng nói dứt khoát.

- Bỏ đi.

- Nhưng em tiếc...

Sếp tổng nhướn mày. Tên phiền phức. Biết vậy anh đã chẳng thuê tên này về làm trợ lý.

- Cô này xinh lắm, năm cuối cấp ba từng học tại Anh, học năm năm đại học bên Pháp, tốt nghiệp loại giỏi. Cô này mới hai mươi ba tuổi, cao 1m63, nặng 47 kg, số đo ba vòng 83-60-85...

Sếp tổng chẳng cần để tâm, tiếp tục làm công việc đang dở.

- Công ty không thiếu nhân tài.

Khánh Lâm thở dài. Ai chẳng biết công ty của sếp không thiếu nhân tài. Nhưng bỏ qua nhân tài xinh đẹp này thì cậu thấy xót quá.

- Sếp! Cô ấy học ở nước ngoài đấy, kĩ năng thực tế đầy đủ cả, với lại ngoại ngữ của cô ấy rất tốt.

- ...

- Sếp nghe em một lần đi. Phải tranh thủ, nhờ may ta từ chối, cô ấy vào công ty khác để cống hiến thì phí cả nhân tài.

- ...

- Séppp...

Sếp tổng hết chịu nổi thể loại nhõng nhẽo của Khánh Lâm, liền ngắt lời cậu ta.

- Gọi cả cô ấy đến phỏng vấn.

Khánh Lâm mừng rơn. Công ty sắp thành rừng hoa rồi.

- Quên nói với sếp. Cô ấy tên là Trần Ngọc Hân...

“Cô ấy tên là Trần Ngọc Hân...”

Sếp tổng dừng ngay động tác của mình lại. Nói rõ ràng.

- Lấy hồ sơ của cô ấy cho tôi.

Khánh Lâm vâng dạ đưa cho sếp tổng hồ sơ mà anh yêu cầu. Anh ta cầm lấy tập hồ sơ, lật dở từ trang. Khóe miệng hơi nhếch lên mang ý cười nhàn nhạt.

- Ngày mai gọi cô này tới gặp tôi, ba cô kia không cần nữa.

Khánh Lâm tái mặt. Không thể hiểu nổi ông sếp khó tính này.

- Sếp! Anh vừa bảo...

- Còn nữa, ai cho cậu điều tra cả số đo ba vòng của người ta?

- Sở thích của em.

Khánh Lâm đáp gọn, toan rời khỏi phòng sếp tổng thì bị sếp gọi lại.

- Cô ấy còn độc thân không?

Khánh Lâm không khỏi sửng sốt, gật đầu.

- Vẫn còn độc thân. Nghe nói con nhà khá giả.

Ngay giây tiếp theo, cậu ta liền thấy sếp tổng cười tủm tỉm. Không thể tin nổi...

Lâu rồi mà vẫn thấy Khánh Lâm chưa ra ngoài, sếp mới ngẩng đầu lên.

- Còn muốn mặc cả gì nữa?

- Không... Em... Em đi đây.

Khánh Lâm rời khỏi phòng.

Cho dù cái cô Ngọc Hân gì gì đấy có xinh nhất thì cũng đừng bỏ luôn cả ba cô nàng nóng bỏng đó chứ. Cậu ta tiếc, nhưng nhìn bản mặt nhăn nhó của sếp tổng thì... thôi, bỏ đi.

Sếp tổng cũng rất là lạ. Người ta xin vào bộ phận PR thì phải là trưởng bộ phận PR phỏng vấn chứ đâu cần đến tay sếp khó tính của cậu ta. Xem chừng sếp rất muốn được gặp người đẹp. Thế mà sếp cứ thích đùa, “Không có màu sắc của phụ nữ tôi vẫn làm việc tốt suốt bốn năm nay”.

Với cả nụ cười chứa đầy hàm ý đó nữa. Sắp có kịch hay xem rồi.

...

...

Bầu trời mùa thu một màu xanh ngắt, mặt trời nghiêng dần về một phía chân trời.

- Con thôi đi, đừng có suốt ngày dí mắt vào cái laptop nữa.

Mở cửa phòng ra đã thấy cô con gái cứng đán mắt vào cái laptop, bên cạnh là ly kem cỡ bự đang ăn dở, bà mẹ liền cầu nhàu.

Cô ấy vẫn chăm chú dõi mắt vào màn hình laptop, trả lời qua loa.

- Vâng, con biết.

- Nếu con biết thì con nên tự giác tắt máy và đi ra ngoài.

Cô rời mắt khỏi màn hình, ngoái cổ lại nhìn bà mẹ.

- Con mới về nước được hai ngày, con cần nghỉ ngơi. Mẹ hãy hiểu cho con.

Bà mẹ nhăn mặt, cúi người nhặt vài mẩu giấy rơi trên giường, vừa cất giọng lầu bầu.

- Cứ ngồi đấy đi. Tôi không nuôi nổi cô đâu.

Cô cười nhẹ.

- Khoản tiền con được thưởng hồi đi thực tập bên Pháp cũng đủ để con tiêu xài thoải mái trong bốn tháng đấy mẹ. Tạm thời thì con cũng chưa cần mẹ nuôi.

Bà mẹ thả những mẩu giấy vụn vào sọt rác.

- Con đang lấy cái đó ra để đối phó mẹ đấy hả?

Cô cười ngọt ngào.

- Con đâu dám.

- Mẹ đã nộp hồ sơ của con vào một công ty rồi.

Cô bắt ngờ, thét lên.

- Sao mẹ chưa hỏi ý kiến con đã tự ý nộp hồ sơ vào cái công ty đến cái tên con còn chưa biết?

- Thời buổi bây giờ thất nghiệp nhiều lắm. Không nhanh là không có việc làm đâu con ạ.

Cô nhăn nhó mặt mày. Học hành vất vả suốt năm năm nay. Nhân lúc vừa mới tốt nghiệp cô muốn nghỉ xả hơi. Ngờ đâu vừa xả hơi được hai ngày mẹ cô đã đẩy cô đi làm.

- Với trình độ của con thì không sợ thất nghiệp đâu mẹ ạ. Mẹ đừng thái quá lên như thế. Con không vội.

- Con không vội nhưng mẹ vội. Xây dựng sự nghiệp càng sớm càng tốt, đừng lông bông nữa.

- Mẹ à!! – Cô lắc tay mẹ nũng nịu.

Vừa lúc chiếc điện thoại đặt trên bàn của cô rung lên. Cô cau mày nhìn dãy số lạ, rồi mới nhấc máy. Đầu dây bên kia vọng về một giọng nói đàn ông xa lạ.

- Xin hỏi có phải cô Trần Ngọc Hân không ạ?

- Vâng, là tôi.

- Là thế này, chúng tôi đã duyệt qua hồ sơ của cô, ngày mai vào tám giờ sáng cô hãy đến công ty...

- Chỉ đến thôi hả? Không phỏng vấn sao? – Cô thắc mắc.

- Sếp tổng của chúng tôi nói cô hãy đến gặp anh ấy.

Đặt điện thoại xuống bàn.

Mẹ cô vội hỏi.

- Thế nào? Công ty đó đúng không?

Cô mệt mỏi gật nhẹ đầu.

Mẹ cô cười tươi.

- Thế thì tốt quá. Họ bảo gì?

Cô thở dài, vẫn không hiểu gì.

- Họ bảo mai đến gặp sếp tổng của họ. Mẹ nộp hồ sơ của con vào nhầm chỗ không vậy?

- Đâu có, đúng chuyên ngành PR con học mà.

Lại càng không hiểu. Bộ phận PR dù có quan trọng đến mấy thì cũng chỉ là một bộ phận không đáng để sếp tổng bận tâm. Hà cớ gì lại bảo cô đi gặp sếp của họ. Càng nghĩ lại càng thấy vô lí.

Có mùi nguy hiểm.

- Họ không nhắc đến việc phỏng vấn mà bảo con trực tiếp đến gặp sếp tổng. Thế là sao hả mẹ?

Mẹ cô gõ nhẹ lên trán cô, miệng không giấu nổi nụ cười mãn nguyện.

- Tức là họ đã nhìn ra một nhân tài như con, họ bảo đến gặp sếp tức là sếp đã để ý đến con rồi đấy.

Nghe đến từ “để ý” mà thấy ghê. Sếp tổng trong trí tưởng tượng của cô là một ông già trên bốn mươi tuổi với cái đầu hói, người mập như heo, bụng to phệ ra như gái chửa... nghĩ thôi đã thấy khiếp rồi. Nhưng người đàn ông vừa gọi cho cô gọi sếp tổng là “anh ấy” chắc cũng không già lắm, mong sao là vậy.

Mãi nghĩ ngợi lung tung, cô quay lại đã thấy mẹ cô lục tung tủ quần áo của mình lên.

- Hân, con chỉ có mấy thứ quần áo này thôi hả?

Cô chống cằm, chán nản nhìn bóng lưng của mẹ.

- Sinh viên bên Pháp ăn mặc thoải mái mà mẹ.

Mẹ cô đóng cánh cửa của chiếc tủ lại.

- Để mẹ gọi người mang quần áo đến cho con. Ra mắt sếp ăn mặc lôi thôi là không được, mất điểm ngay.

Cô chẳng buồn nghe, cứ ngồi thừ ra như vậy. Còn mẹ cô thì đâu chấp nhận nổi, liền kéo cô đứng dậy.

- Đầu tiên mẹ sẽ dạy con kĩ năng giao tiếp với sếp.

Cô gật đầu, có vẻ như đang nghe.

- Sếp thường lớn tuổi hơn, tốt nhất con nên xưng em gọi anh...

- Sếp là ông già năm mươi tuổi cũng phải gọi anh ạ? – Cô cắt ngang, cười nham nhở.

- Không phải lo, mẹ tìm hiểu rồi, không già đến mức đó đâu. Tiếp tục này, khi gặp sếp phải bày ra thái độ kính trọng và khâm phục, chú ý quan sát biểu cảm của sếp để nắm bắt tâm lí mà tính kế hành động, nhớ phải lễ phép, nghe lời sếp, bất kì sếp tổng nào cũng thích một nhân viên ngoan ngoãn biết nghe lời...

- Sếp bảo con về bán nhà con cũng phải nghe lời mẹ nhỉ?? – Cô cắt ngang lần hai và liền bị mẹ cô đánh nhẹ vào vai.

- Nghe để nhớ, không qua được vòng thử việc là về quê cày ruộng.

Cô bĩu môi. Mẹ cô lại tiếp tục truyền đạt kỹ năng đã chất lọc từ sự am hiểu về giới văn phòng.

- Nhớ không được nhìn chằm chằm vào sếp, đó là không tôn trọng. Con nên nhìn xuống một góc 45 độ, vừa thể hiện sự tôn trọng vừa không làm mất tự tin của mình...

...

...

Ngày hôm sau...

- Hân! Dậy ngay!

Bà mẹ đứng ở bên giường, quát lớn. Cô vùi đầu vào chăn.

- Con muốn ngủ.

Mẹ cô kéo mạnh cái chăn ra, xốc cô dậy.

- Nhanh lên, bảy giờ ba mươi rồi. Còn phải chuẩn bị để đến công ty nữa...

Cô bị vờn ệt lả cả chân tay. Cuối cùng cũng lòi ra được bộ dạng (theo mẹ cô) là chuẩn nhất để đi gặp mặt sếp.

Mẹ cô ngấm qua thấy cô trông cũng có vẻ ổn thì đẩy cô ra ngoài, đưa cô chùm chìa khóa.

- Đi nhanh lên không muộn.

Cô uể oải chui vào ô tô. Hạ kính xe xuống, lộ cái mặt ra.

- Mẹ cứ chờ đấy... Mẹ yêu...

...

...

Chiếc xe hơi lao thẳng vào hầm để xe của công ty, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh. Xe dừng lại, cô nhìn lại mình trong gương lần nữa, vuốt vuốt lại mái tóc nâu sẫm rồi đẩy cửa bước xuống xe.

Cô nhìn ngược lên nhìn lại tòa cao ốc của công ty. Cũng cao, rộng đấy. Giả dụ như một ngày nọ có động đất mà sập xuống chắc cũng chết nhiều người lắm.

Miệng cô hơi nhếch lên vì ý nghĩ vừa vụt qua trong đầu mình.

Cô bước vào trong, đến quầy tiếp tân. Một cô nhân viên lịch sự hỏi.

- Cô có việc gì?

- Tôi là người trúng tuyển, tên Trần Ngọc Hân, đến gặp tổng giám đốc của công ty.

- Vâng, cô đợi chút.

Cô nhân viên nhắc điện thoại lên, nói vài câu rồi quay sang cô.

- Cô chờ một lát, trợ lý của tổng giám đốc sẽ đưa cô đến gặp anh ấy.

Chưa đầy một phút sau, một người đàn ông trẻ tuổi bước đến cạnh cô, giọng nói ngày hôm qua đã nói với cô trong điện thoại.

- Cô là Trần Ngọc Hân?

- Là tôi.

- Mời cô đi theo tôi.

Hân đi theo tên trợ lý, tâm trạng rất thoải mái.

Khánh Lâm đi trước cười như dại. Cô Trần Ngọc Hân này ngoài đời còn xinh hơn trong ảnh. Cầu mong sao cho sếp tổng chọn cô ấy làm thư kí, để cậu ngắm suốt ngày cho đã đời con mắt.

Hai người vào thang máy. Hân luôn giữ im lặng, muốn hỏi gì đó nhưng lại sợ bị nói là lảm mồm nên thôi. Cô phát hiện cái tên trợ lí đấy cứ liếc cô suốt.

Trông mặt cậu ta non choẹt, miệng cười từ nãy đến giờ.

- Cô từng du học bên Pháp à?? – Khánh Lâm gợi chuyện.

- Đúng vậy.

- Tôi rất thích tiếng Pháp, cô có thể nói vài câu cho tôi nghe không?

Hân nhìn kĩ cậu ta, trả lời rất có duyên.

- Tôi nói thì anh sẽ hiểu à?

Khánh Lâm im bật. Cô này rất được nha. Cho ở gần sếp tổng là hợp phải biết.

Khánh Lâm cười chữa cháy, đưa bàn tay ra.

- Tôi là Khánh Lâm, trợ lí tổng giám đốc.

Hân gật nhẹ đầu, bắt tay với cậu ta rồi rút tay lại ngay.

- Anh bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi mốt.

Hân cười mỉm.

- Nếu tôi được nhận vào làm thì cậu phải gọi tôi bằng chị.

Nụ cười trên môi Khánh Lâm đông cứng lại. Cô ấy đang phân rõ địa vị xã hội với cậu? Cô ấy dường như rất tự tin rằng mình sẽ được làm việc ở công ty.

Khánh Lâm cười như mếu.

- Ok! Tôi chấp nhận. Nhưng nếu cô không được nhận tôi sẽ cười vào mặt cô đấy.

Thang máy dừng lại ở tầng mười tám.

Vì đây là tầng làm việc của sếp tổng nên im ắng lạ thường.

Cô đi theo Khánh Lâm.

- Này, sếp của cậu có khó tính không? Có già không? Phong cách làm việc thế nào...

Khánh Lâm dừng lại trước một cánh cửa gỗ màu nâu, quay sang nhìn cô.

- Gặp rồi sẽ biết. Cô sẵn sàng chưa?

Hân gật đầu và cùng Khánh Lâm bước vào trong. Đứng ở giữa phòng.

Căn phòng này thoáng thoang mùi bạc hà.

- Sếp, người đây ạ.

Ồi giờ... không nghe rõ lại tưởng cậu ta bảo “Sếp, người đây, chém đi ạ”.

Tiếng giày nện nhẹ xuống sàn nhà và ngay sau đó một đôi giày da của đàn ông xuất hiện trong tầm mắt của cô. Cô thầm đoán sếp của cô là người trẻ tuổi, bởi chỉ có những người đàn ông trẻ mới đi loại giày này. Hơi thở của cô nhẹ nhõm hơn...

- Cô Ngọc Hân, đây là tổng giám đốc.

Cô nghe lời mẹ, cúi đầu 45 độ, miệng nở nụ cười nhẹ nhàng, xưng em gọi anh ngọt xớt.

- Chào anh, em là Trần Ngọc Hân.

Sếp tổng ngây người.

Cô ấy đã khác hơn rồi, trưởng thành hơn, xinh đẹp hơn và... quyến rũ hơn. Cô mặc quần xếp li màu đen, áo sơ mi trắng bên trong và một chiếc áo vest đen cách điệu khoác ngoài, mái tóc màu nâu sẫm được uốn nhẹ.

Cô ấy còn vừa gọi sếp tổng là anh, còn mình thì xưng em...

- Sếp! – Khánh Lâm khẽ gọi.

- Cậu ra ngoài đi.

Khánh Lâm hơi không hiểu nhưng bắt gặp ánh mắt nghiêm khắc của sếp tổng cậu đành ngậm ngùi ra ngoài đóng cửa lại.

Ngay khi vừa nghe thấy giọng nói trầm ấm đó, trái tim cô khẽ run rẩy. Cô ngẩng đầu lên. Thảng thốt...

...

...

45. Chương 45: Tôi Không Muốn Chờ Thêm Nữa

- Sao lại là cậu?

Đôi mắt to tròn của Hân nay lại mở to hơn vì người đứng trước mặt. Trong lòng không thể nào tự giải thích được sự xuất hiện của cậu ở đây.

Huy cúi xuống nhìn cô, đôi mắt hơi cong.

- Sao lại không thể là tôi?

Cô bặm môi. Trùng mắt nhìn người trước mặt.

Sáu năm rồi, trông cậu ấy vẫn chẳng khác là bao, vẫn đẹp trai như vậy, ngoại trừ bản mặt xấu xa đầy đã trưởng thành hơn. Cậu ấy mặc quần âu màu đen, áo sơ mi trắng, tay áo xắn lên, hai chiếc cúc áo bị tháo ra một cách hờ hững. Mái tóc cậu ấy được cắt gọn, nhuộm màu nâu sẫm.

Đôi môi hồng của cô hơi chu ra.

Nhìn thế nào cũng thấy bộ đồ của hai người giống nhau. Cậu ấy biết hôm nay cô đến nên đi nhuộm tóc để cho nó... giống nhau chứ gì. Tóc cô đã nhuộm màu nâu sẫm từ sáu năm trước rồi và cô chưa từng thay đổi màu tóc.

Hân đã đoán đúng. Quần áo, màu tóc đều là do Huy cố tình. Vì cậu hiểu rõ cô ấy, chắc chắn cô ấy sẽ ăn mặc như vậy.

- Biết tôi là sếp ở đây nên vui quá hả?

- Không vui!

Hân quay mặt đi, tránh ánh nhìn như bức người của cậu ấy.

- Tôi rất vui, thật đấy.

Cô ngược lên và lập tức bắt gặp ánh mắt thâm tình của đối phương. Cô cụp mi mắt, quay đi.

- Tôi sẽ không làm việc ở đây đâu. Tôi về. Chào anh!

Hân đi được hai bước. Cổ tay liền bị siết chặt, rồi một lực kéo mạnh cô lại. Khi cô định thần lại thì đã thấy một bờ ngực ở ngay trước mắt, hơi thở ấm nóng vờn quanh đỉnh đầu xuống đến cổ. Hương bạc hà thoang thoảng bên cánh mũi.

Cô cúi mặt. Cảm giác vẫn áp áp và an toàn như trước kia. Cô đã nhớ cảm giác này rất nhiều.

- Đừng trốn tránh. Chính cô là người nộp hồ sơ vào đây.

- Không phải tôi. – Cô thở hắt – Mà thôi, tôi sẽ không giải thích điều gì với anh.

Huy siết mạnh cổ tay Hân, làm cô ấy phải nhăn mặt lên nhìn cậu.

Giọng cậu nghiêm khắc, không có chút gì là đùa giỡn.

- Công ty tôi không phải nơi muốn đến muốn đi như cái chợ. Tôi dám đảm bảo đây là công ty tốt nhất trong thành phố. Mức lương ổn định, tùy vào từng công việc, bộ phận mà trả mức lương phù hợp, môi trường làm việc đáp ứng đủ mọi điều kiện. Suy nghĩ đi, và trả lời tôi ngay.

Cô giật tay mình ra khỏi bàn tay to lớn của cậu.

- Không cần nghĩ, tôi sẽ không làm thuê cho anh.

Cô dứt khoát quay lưng.

Giọng nói trầm ấm cất lên theo từng bước chân của cô.

- Cô sợ đứng không?

Đôi chân cô dừng lại. Đứng yên một chỗ.

- Bởi vì cô sợ không có đủ năng lực làm việc ột công ty chi nhánh của công ty lớn bên Mỹ, bởi vì cô sợ mình không đủ khả năng làm việc với hiệu suất cao, bởi vì cô sợ phải đối mặt với tôi.

Hân bị cậu ấy đả kích. Bàn tay buông thõng siết chặt lại.

Cậu ấy đứng là rất có tài áp bức người khác.

- Tôi không sợ!

- Cô nói cô không sợ. Vậy hãy cho tôi một lí do cô không muốn làm việc ở đây? Không muốn hay không thể?

Vài câu nói của cậu ấy đã làm sôi dòng máu chảy trong người cô ấy. Cậu vẫn là người hiểu cô nhất.

- Tôi...

Cô lưỡng lự. Cậu ấy đứng đó chờ đợi.

.

“Nhưng nếu cô không được nhận tôi sẽ cười vào mặt cô đấy.”

.

Cô mím môi.

Bị cậu ấy công kích như vậy, lại còn tên Khánh Lâm oắt con đấy nữa, cô sao có thể để cậu ta cười vào mặt.

Như biết Hân đang nghĩ gì, cậu ấy thản nhiên thêm mắm thêm muối.

- Vừa nãy cô đã vào đây rất hoành tráng, ai cũng biết cô là người trúng tuyển. Giả dụ như cô không được làm việc ở đây, họ sẽ nghĩ cô thế nào? Về cả bằng cấp của cô nữa?

Lòng kiên định của cô bị đánh bật hoàn toàn.

- Tôi... Làm thì làm. Ai sợ anh chứ.

Huy đưa tay che đi nụ cười chiến thắng. Cô ấy thì xụ mặt hờn dỗi.

- Cô đúng là người không có chính kiến.

Cậu vừa dứt lời liền nhận ngay ánh mắt sắc như dao của Hân.

Vừa nãy ai vừa khích bác cô ép cô phải đồng ý vào làm việc ở đây. Cô đồng ý rồi thì bảo cô không có chính kiến. Cậu ấy là mèo còn cô như con chuột nhắt bị vờn cho xù lông.

Còn đối với cậu ấy, trêu chọc cô ấy là một thói quen. Nhìn vẻ mặt lúc hờn dỗi của cô ấy rất đáng yêu, tạo cho người ta cảm giác muốn bảo vệ.

- Tôi đùa đấy. Đừng giận.

Cô quay mặt đi, làm như không quan tâm.

- Tôi làm việc ở đâu?

- Ở đây.

- Cái gì? – Cô thét lên. – Tôi nộp hồ sơ đăng kí vào bộ phận PR thì phải làm ở bộ phận đó chứ sao lại vào đây làm???

- Tôi là sếp hay cô là sếp?? Ở đây cô cũng có thể làm công việc PR quảng cáo qua máy tính được. Không hề ảnh hưởng đến công việc, thậm chí còn tốt hơn là ở phòng nhân viên.

Cô vỗ tay lên trán.

- Anh muốn người ta sẽ nghĩ tôi thế nào? Quyển rũ sếp tổng để được lên phòng giám đốc làm việc...

- Đúng vậy mà. – Cậu ngắt lời.

- Anh...

- Ngày mai đến làm. Chính tôi sẽ quản lí cô.

Vậy là xong.

Từ nay cô đã phải làm thuê cho cậu ấy. Cấp dưới... Nghe sao mà thấp kém quá. Làm việc dưới chướng của cậu ấy, bị cậu ấy trực tiếp quản lí, không khác nào bị tống vào tù.

Cô nảo nề rời khỏi phòng tổng giám đốc. Bất gặp ngay tên Khánh Lâm đã ngồi chờ ở ngoài.

Thấy cô ra, cậu ta bổ nhào đến.

- Không được chọn rồi hả? Tôi sẽ cười...

- Stop!! – Cô vênh mặt, cười nhếch mép – Gọi tôi là chị.

Khóe miệng của Khánh Lâm đông cứng lại. Cực kì mất tự nhiên. Điều đó có nghĩa là cô đã được chọn...

- Gọi đi! – Cô quát.

Cậu ta giật bắn. Khó khăn để gọi một từ “chị”.

- Ch... chị...

- To lên, rõ ràng vào.

- CHỊ!

Khánh Lâm hằm hằm. Cô ấy đang cười đều kìa.

- Tốt lắm. Sau này còn nhờ cậu nhiều nhiều. Goodbye baby!!

Cô vẫy tay một cái rồi bỏ đi.

Khánh Lâm ngó đầu ra cửa sổ, một chiếc xe màu đỏ từ dưới hầm để xe lao ra ngoài đường lớn.

...

...

Chiếc xe dừng lại bên vỉa hè, gần một quán cafe trên phố.

Cô bước xuống xe, vào bên trong tìm kiếm. Rồi bước đến một chiếc bàn đã có hai cô gái trẻ với vẻ ngoài nổi bật đang ngồi ở đó, cô ngồi vào một chỗ trống còn lại.

- Nhanh phết! – Vân Trang nhìn đồng hồ rồi cảm thán một câu.

- Sao thế? Trông mặt có vẻ không tốt? – Kim Anh quan tâm.

Hân gọi một tách cà phê, buộc gọn lại mái tóc rồi nãy nê kể lại.

- Mẹ tao tự ý xin việc cho tao. Tao vừa đến công ty đó.

Cả hai nhìn cô tò mò, tư thế chuẩn bị hóng chuyện.

- Công ty nào? – Kim Anh.

- Qua vòng phỏng vấn không? – Vân Trang

Cô uống một ngụm cà phê. Trả lời từ từ.

- JP, một chi nhánh của công ty lớn bên Mỹ. Tao không có phỏng vấn, trực tiếp gặp tổng giám đốc.

Vân Trang trầm trồ.

- Ghê thật! Trông thế mà có sức hút gớm.

- Hút cái nông nổi gì, tao nản muốn chết luôn.

- Kể đi xem nào. – Kim Anh giục.

...

Không ngoài dự đoán. Kim Anh và Vân Trang đều bất ngờ.

- Huy là tổng giám đốc ấy hả?? – Kim Anh chớp chớp đôi mắt.

- Nói lại tình xưa thôi. – Vân Trang cười tủm tỉm, đưa hai ngón tay trở chạm vào nhau.

Hân lườm Trang một cái.

- Tao đâu có tâm trạng để yêu đương như mày.

- Nó đùa đấy. – Trang quay sang Kim Anh – Mày có thấy đúng không?

- Đúng chứ sao không. – Kim Anh đồng tình.

- Hai đứa mày... – Cô nghiêng răng.

- Tao biết là cậu ta đẹp trai lắm mà. Lúc mày sang Anh biệt tắm biệt tích cậu ta đã về tìm mày. Hôm đấy cậu ta đến nhà tao hỏi mày mà tao suýt nữa còn không nhận ra nổi.

- Mày tốt số quá!!

- Hai đứa mày thôi nhé. Tao không có ý đồ yêu đương gì với tên Huy đâu.

Hai cô bạn thân không nói gì thêm. Liền chuyển sang đề tài khác.

...

...

Xế chiều.

Cô xách cả chục túi đồ vào nhà. Mẹ cô chạy lại.

- Mua gì thế này?

- Quần áo công sở.

Mẹ cô cười.

- Được nhận vào làm rồi đúng không?

- Vâng. – Cô xỉ mặt, xách đồ đạc về phòng. Cô vẫn giận mẹ lắm. Không biết do cố ý hay do trùng hợp mà nộp hồ sơ vào đúng công ty của cậu ấy. Dù thế nào cô cũng sẽ không để mẹ cô biết sếp tổng của cô là ai đâu.

- Sếp tổng thế nào? – Mẹ cô theo sau dò hỏi.

- Đẹp trai, khó tính, coi nhân viên như cỏ rác.

Mẹ cô chống nạnh.

- Con nói cái gì thế?

- Con không nói với mẹ đâu.

Mẹ cô tối sầm mặt, gầm lên.

- Màý chống đối mẹ màý?

Cô bỏ xuống nhà. Gọi í ới.

- Bố à, con ĐƯỢC đi làm rồi. Con mời bố đi uống bia ăn mừng đây...

...

...

Sáng hôm sau...

Hân đến công ty đúng giờ. Vào thang máy lên thẳng tầng mười tám. Tâm trạng thì chả ra làm sao.

Cô đi qua bàn làm việc của Khánh Lâm, ngoái đầu lại cười khiêu khích.

- Em trai, ngày mới vui vẻ.

Khánh Lâm tức đến muốn học máu mồm. Ngày hôm qua cậu ta đã thất lễ với cô như vậy, sau này cậu biết sống sao.

Cô ấy có bằng cấp, năng lực đầy đủ, cộng thêm vẻ ngoài ưu tú sẽ quyến rũ sếp tổng mất thôi. Lại cả thái độ của sếp tổng nữa, ngoài mặt thì giả vờ không quan tâm, trong lòng thì thích người ta bỏ xừ ra. Hai người này mà kết hợp với nhau thì... Ôi thôi...

Cậu ta ôm mặt, nhìn thấy một tương lai mù mịt ở phía trước.

.

Cô đẩy cửa, thấy ngay sếp tổng đã ngồi bên bàn làm việc xem văn kiện.

Cô thất thần. Cô thích nhìn cậu ấy lúc chăm chú làm việc gì đó. Dáng vẻ rất thu hút người khác.

Sếp tổng ngẩng đầu lên, cô hỏi ngay.

- Cụ thể là tôi sẽ làm việc ở đâu?

- Ở kia!

Cô nhìn theo ánh mắt của cậu.

Một chiếc bàn khá lớn cách đó không xa, có để một chiếc máy tính, một chiếc máy in và vài tập tài liệu. Chiếc bàn nằm ngay trong phòng làm việc của sếp tổng. Chủ ý của cậu ấy. Cậu muốn cô ấy luôn ở trong tầm mắt của cậu, chỉ cần cậu muốn, cậu chỉ cần đưa mắt sang là có thể nhìn thấy cô.

Hân nhăn mặt, không bằng lòng với nơi làm việc.

- Ở đây cô không có quyền đưa ra ý kiến, cô vừa là thư kí vừa là nhân viên PR, ngồi xuống làm việc đi. Dịch tập tài liệu đó sang tiếng Pháp và đem in.

Cô ngậm ngùi ngồi xuống.

Hai tiếng sau, âm thanh đánh bàn phím máy tính càng lớn. Cô hậm hực gõ thật mạnh vào phím.

Cô học chuyên ngành PR, được đào tạo bài bản ở trường đại học bên Pháp, tốt nghiệp đạt loại giỏi nhờ vào một năm làm thực tập sinh. Vậy mà giờ này cô đang làm phiên dịch...

Trời ơi!!! Tức không chịu nổi!!

Cậu bị tiếng đánh máy làm phiền, liền nhìn về hướng gây ra tiếng động thì thấy cô đang mạnh tay gõ phím, ánh mắt tức giận. Cậu hiểu ngay ra vấn đề.

Cậu bước đến bàn làm việc của cô. Hai tay chống lên bàn, người cúi xuống.

- Thái độ làm việc kiểu gì vậy?

Cô dừng ngay động tác gõ phím, ngẩng đầu lên.

Chóp mũi của hai người gần như chạm vào nhau. Hơi thở ấm nóng vờn quanh hai gò má. Hai người nhìn nhau, không có ý định rời ánh mắt đi nơi khác.

- Làm việc cho tốt vào.

Bỏ lại một câu cảnh cáo rồi cậu về bàn làm việc của mình.

...

...

Một tuần sau đó công việc của cô diễn ra cũng khá là thuận lợi. Vừa làm thư kí tổng giám đốc vừa làm nhân viên PR cũng không nặng nhọc như cô nghĩ. Việc của cô chỉ là sắp xếp lịch làm việc cho sếp tổng, viết tài liệu tham khảo, hợp đồng, cô hay đi lại trong công ty để nhận và chuyển báo cáo cho sếp tổng, nơi cô hay đến nhất là bộ phận PR. Vì hầu hết mọi người làm ở bộ phận này chuyên về giao tiếp để quảng cáo sản phẩm của công ty nên trông ai cũng sáng sủa ưa nhìn.

Ngoài việc bị cậu sai vặt thì mọi thứ đều tốt. Rảnh rỗi là cậu sẽ bảo cô pha cà phê, rót trà.

Việc cô ngồi làm việc cùng với sếp tổng chỉ có Khánh Lâm biết. Cậu ta đối với chuyện này rất nghiêm túc nên biết giữ mồm giữ miệng không tiết lộ ra ngoài. Mọi người trong công ty đều nghĩ cô là thư kí tổng giám đốc, làm việc cùng phòng với Khánh Lâm nên cũng chẳng ai dị nghị.

Dạo gần đây công ty chuẩn bị một dự án mới cần hợp tác với một tập đoàn bên Pháp nên phòng ban nào cũng bận bịu đầu.

Công việc đổ lên đầu cô như núi. Vì mang danh đã từng là sinh viên bên Pháp nên cứ có tài liệu cần dịch từ tiếng Pháp sang tiếng Việt hay tiếng Việt sang tiếng Pháp đều do một tay cô làm. Ngày ngày cô chạy hết phòng ban này đến phòng ban khác, còn làm tăng ca nên khi về nhà thì đã rũ rượi cả chân tay.

Mẹ cô thấy vậy thì xót con, tắm bổ cho con gái đủ thứ. Mà sáng chưa kịp ăn gì cô đã chạy đến công ty.

Vài ngày sau công việc càng trở nên bận rộn hơn vì tuần sau đại diện bên Pháp sẽ sang đây để thỏa thuận và kí hợp đồng. Mọi thứ phải được chuẩn bị kĩ lưỡng và không được phép có sai sót nào.

Cô cùng sếp tổng tăng ca, đến gần chín giờ tối vẫn hì hục làm việc.

Được lát sau, cô cởi giày cao gót, nằm dài ra bàn ngủ thiếp đi.

Cậu thấy cô mệt mỏi như vậy, tim chợt nhói lên. Gần hai tuần nay vì quá bận mà không để ý đến cô. Cậu bước đến cạnh. Thấy trên khuôn mặt cô hai hàng lông mày hơi nhíu lại, dưới mắt hiện rõ vẻ mệt mỏi. Cậu lấy áo vest của mình khoác lên người cô.

...

Khi cô bừng tỉnh đã là hơn mười giờ. Bàn làm việc bày la liệt giấy bút.

Cô ngồi thẳng lên, liền thấy chiếc áo vest đen của sếp tổng khoác trên người mình. Cô đưa mắt nhìn khắp phòng. Không thấy cậu ấy đâu, bàn làm việc thì trống trơn.

Không lẽ cậu ấy đã về trước?

Cô nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay. Thở dài. Cũng đã muộn, cậu ấy về là phải. Trong lòng cô hơi hụt hẫng, dù sao cô cũng mong cậu ấy đợi mình cùng về.

Huy đứng bên ngoài phòng tổng giám đốc. Phóng tầm mắt ra bên ngoài lớp kính dày của tòa cao ốc, nhìn những mảng màu sinh động đang di chuyển trên đường phố.

Tiếng mở cửa kéo cậu trở lại. Cô ấy nhìn cậu ngạc nhiên.

- Anh chưa về à?

- Đợi cô cùng về.

Chỉ một câu nói cũng đủ để cô nở nụ cười nhẹ.

- Chưa ăn gì đúng không? Đi thôi!

...

Hai người vào một quán ăn gần công ty. Gọi vài món rồi im lặng cùng nhau ăn. Đến khi hết bữa ăn đêm cũng đã hơn mười một giờ.

Cô ra mép đường gọi taxi thì bị cậu lôi thẳng vào xe của mình.

- Anh làm gì vậy?

- Đưa cô về.

Rồi cậu nhướn người, thắt dây an toàn cho cô. Ở gần như thế, tim cô bất giác đập thình thịch.

Xe lăn bánh, hòa vào với dòng xe đang chạy của buổi đêm.

- Bây giờ cô ở đâu?

- Vẫn ở đó.

Cô hướng mắt ra ngoài cửa sổ, nghĩ lung tung. Hai người không nói gì.

...

Xe dừng.

Cô gửi lại cậu ấy lời cảm ơn rồi tháo dây an toàn. Chưa kịp mở cửa xe bàn tay cô đã bị cậu ấy giữ lại.

Huy quay sang nhìn cô. Ánh sáng không rõ ràng, không thể nhìn ra được biểu cảm của đối phương.

- Tôi đã chờ sáu năm rồi. Tôi không muốn chờ thêm nữa.

Cô cảm thấy lồng ngực như bị nén lại. Khóe miệng hơi trùng xuống. Cậu ấy có gì ý gì?

- Ngủ ngon!

Cậu ấy thả tay để cô xuống xe.

Chiếc xe mất dạng trong màn đêm, để lại cô với những ý nghĩ vẩn vơ.

...

...

46. Chương 46: True Kiss

Nhiệm vụ đầu tiên của cô ở công ty là phải kí được hợp đồng với tập đoàn bên Pháp. Đây là vụ làm ăn lớn, không kí được hợp đồng thì sẽ lỗ lớn. Vì vậy mà cô cảm thấy rất áp lực. Bao nhiêu công sức của đồng nghiệp có thể bị đập nát vì cô. Dù đã được thực tập đâu vào đấy nhưng cô vẫn thấy lo.

Cô được sếp tổng cho làm gương mặt đại diện của công ty. Phải thuyết phục được đối phương... Cô thầm nghĩ đây chỉ là do cậu ấy muốn thử năng lực của cô. Rồi cô sẽ chứng minh cho cậu ấy thấy.

Ngày hôm sau...

Đại diện tập đoàn bên Pháp xuống máy bay. Công ty lập tức cử người đi đón tiếp.

Cô ăn mặc nhã nhặn, nói chuyện lịch sự, nói tiếng Pháp trôi chảy, giọng nói đi vào lòng người nên bước đầu đã rất thành công. Cô cũng bớt lo hơn một chút.

Những công việc tiếp sau đó đều diễn ra thuận lợi. Thỉnh thoảng cô lại bắt gặp ánh mắt sâu hun hút của Huy đang nhìn mình. Cô chỉ cười nhẹ.

Sau bữa tối cuối cùng cô cũng cầm trên tay được bản hợp đồng có chữ kí của đại diện tập đoàn bên Pháp. Cô mừng rơn... Không ngờ cảm giác chiến thắng nó tuyệt vời như vậy.

Mười giờ tối cô mới về đến công ty, thu dọn đồ đạc để đi về.

Cô mệt nhoài, ngồi phịch lên chiếc ghế xoay cạnh bàn làm việc, cởi đôi giày cao gót ra. Bàn chân đã sưng phồng lên. Suốt cả ngày cô chạy đi chạy lại, bận rộn đủ thứ việc nên không cảm thấy đau, bây giờ thanh thoi hơn rồi thì thấy đôi chân tê nhức.

Hân chán nản nhìn hai bàn chân sưng tấy.

Cánh cửa phòng mở ra. Cô liếc sang, không ngờ đến sự xuất hiện của Huy vào lúc này. Trên tay cậu ấy có cầm một túi bóng nhỏ.

Cô nhìn cậu đang bước đến gần mình, không hiểu cậu ấy muốn làm trò gì.

Cậu ấy đến gần cô, một chân quỳ xuống. Rồi cầm bàn chân nhỏ nhắn của cô đặt lên đùi mình. Bàn tay đẩy chạm vào vết thương, người cô khẽ run nhẹ.

- Đau hả? – Cậu ấy vừa mở chiếc túi ni lông vừa hỏi.

- Không đau lắm...

Cậu nói chưa dứt. Cậu bóp nhẹ chân cô.

- Ahhh!!! Đau. – Cô nhăn nhó, trán rịn mồ hôi.

Cậu hừ lạnh.

- Đau thì cứ bảo là đau.

Cậu lấy một tuýp thuốc ra và nhẹ nhàng bôi thuốc lên hai bàn chân sưng tấy của cô, rất nhẹ nhàng. Hơi ấm từ cậu như len lõi, quần lấy trái tim cô.

Nhìn cậu ấy quan tâm cô thế này, cô lại nhớ đến ngày xưa, lúc nào cũng được cậu ấy lo lắng, thích thế mà cô toàn cần nhần cậu ấy.

Cánh cửa bật mở.

Khánh Lâm vừa đặt chân vào phòng liền thấy ngay cảnh tượng trước mắt. Cậu ta sững sờ, mở to đôi mắt kính ngạc ra mà nhìn.

Một người là cấp trên, một người là cấp dưới, họ đang làm trò tình cảm. Cấp trên bôi thuốc cho cấp dưới. Quả là một cảnh tượng hiếm gặp.

Cậu bôi thuốc cho cô ấy xong, đứng thẳng dậy, thấy ngay bản mặt đờ đẫn của Khánh Lâm. Đôi lông mày cau lại.

- Cậu nhìn gì vậy?

Khánh Lâm cười gian, tay xách một đôi dép đến cạnh hai người họ.

- Không có gì. – Cậu ta đặt đôi dép xuống sàn – Chị Ngọc Hân, đừng mang vẻ mặt không biết gì đó ra, cảm ơn em lắm đó.

Khánh Lâm nháy mắt với Hân rồi quay đi, liền nhận ngay cái quắc mắt của sếp tổng. Cậu ta đứng khép nép, cười hì hì.

- Sếp cứ vui vẻ. Em... Em không làm phiền nữa.

Cậu ta ra khỏi phòng, đóng cánh cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai người. Cô nhìn cậu, hàng mi chớp chớp, mặt hí hửng.

- Ý cậu ta là trông tôi rất quyến rũ đúng không?

Mặt cậu tối sầm, trông rất khó coi. Thật là chỉ muốn đánh cho cô ấy một trận. Bị một thằng ranh trên chọc hình như là rất vui.

Hân nhìn cậu ấy, chẳng hiểu sao mặt mày cậu cứ bí xì như thế. Cô nghĩ lại xem mình có nói sai chỗ nào không thì thấy cậu ấy hầm hầm.

- Đi về!

Cô ủ rũ.

- Đôi dép đó cho tôi à?

Chân cô bây giờ đau lắm, đi giày cao gót vào nữa chắc cô không đi nổi. Lòng thầm nghĩ sếp tổng bảo Khánh Lâm mua ỉn.

Từ vài hôm trước cậu hay thấy cô cứ được ngồi nghỉ là lại cởi giày, cậu liền phát hiện ra vấn đề. Cậu đi mua thuốc, bảo Khánh Lâm đi mua cho cô một đôi dép lê, Khánh Lâm thắc mắc mua dép lê về làm gì liền bị sếp tổng dọa cho sợ chết khiếp.

Đôi dép là mua cho cô. Nhưng phải xem sếp tổng có hứng cho không đã. Ai kêu vừa nãy cô bị tên Khánh Lâm trên ghẹo cô còn dám mang nét mặt tí tổn đó ra hỏi cậu : “Ý cậu ta là trông tôi rất quyến rũ đúng không?”

Thế là cậu giận. Cứ như thế có ngày cô bị người đem đi “thịt” lúc nào cũng không hay.

- Không phải!

Hân xì mặt. Thất vọng tràn trề.

Huy quay lưng bước đến phía cửa ra vào và đóng cánh cửa lại.

Cậu ấy là đồ khốn. Vẫn như ngày xưa hay bắt nạt cô. Tưởng lớn hơn rồi thì tốt hơn một chút, ai mà biết càng lớn cậu ấy càng xấu tính. Dù dép không phải mua cho cô thì cũng nên cho cô mượn chứ, vừa nãy còn tự tay bôi thuốc cho cô mà, đã thương thì thương cho chót, mặt hầm hầm thế sao cô dám mở miệng để mượn dép.

Cậu ấy cho đi làm diễn viên được đấy, lúc bôi thuốc cho cô thì tình cảm mặn nồng lắm, cô hỏi một câu thì mặt đen sì lại như đít nồi cháy.

Hân đặt bàn chân phải xuống sàn gỗ, cảm thấy đi chân trần cũng không đau lắm nên đặt tiếp bàn chân trái xuống sàn nhà. Cô cúi người cầm đôi giày cao gót lên và khập khiễng bước đi.

Cạch!

Cô giật mình ngẩng đầu lên thấy ngay một bóng dáng cao lớn đang bước nhanh đến.

Cậu vòng ra sau cô, thuận tay bế xốc cô lên.

- Này này, làm gì vậy? Bỏ tôi xuống.

Cô vùng vẫy trên tay cậu.

Cậu chẳng bận tâm. Bế cô ra ngoài hành lang.

- Đã bảo là thả tôi ra rồi mà. Sao anh thích bạo hành người khác thế hả????

Công ty lớn không còn ai nên cô thỏa sức mà gào thét.

Vào trong thang máy, cậu liền thả tay. Cô thuận thể cho chân xuống trước để người không bị rơi xuống đất. Nhưng cô quên mất là hai bàn chân của cô đang bị thương, cô vừa cho chân chạm đất, một cảm giác đau buốt ngấm vào cơ thể. Cô loạng choạng, cả người lảo đảo như người say sắp đổ ập xuống.

Cậu giơ tay đỡ lấy cô, kéo lại. Mặt cô vừa hay úp vào ngực cậu. Cô cảm nhận thấy hơi ấm từ khuôn ngực đang phập phồng của cậu, cả nhịp tim trầm ổn trong lồng ngực cậu nữa. Hương bạc hà quấn quanh người cô.

Hân đưa tay đẩy ra, Huy càng ôm cô chặt hơn.

Không biết có phải cô ở Pháp quá lâu hay do cô dùng nước hoa mà trên người cô có mùi hoa lavender rất dễ chịu. Cậu như bị chìm trong mùi hương đấy.

Cậu xót xa, bàn chân trắng trẻo của cô lại sưng tấy đỏ ửng, đến tự đi cũng không nổi. Nhưng cô vẫn cố chịu đựng, cả buổi chạy đôn chạy đáo hoàn thành nhiệm vụ của gương mặt đại của công ty. Cậu biết mình hơi ác khi giao một nhiệm vụ khó như vậy cho cô.

Nhưng cô đã làm rất tốt.

Tinh!

Cửa thang máy mở ra.

Cậu buông người cô, lại bế cô lên mặc kệ cô ấy có tỏ ý không cần giúp đỡ.

Khuôn mặt cô đỏ ửng. Không đâu đi ôm người ta, rất biết cách lợi dụng đấy.

Sáu năm... Khoảng thời gian chẳng ngắn cũng chẳng dài...

Cô chưa bao giờ thôi nghĩ về cậu ấy. Đêm cuối cùng cô ở nhà cậu ấy sáu năm trước, cô không có ý định thổ lộ tình cảm với cậu ấy, nhưng vì cô sợ sau này không bao giờ được gặp cậu nữa nên cô phải nói hết. Có vậy cô mới nhẹ lòng. Còn chuyện cô đột ngột lên máy sang Anh thì cô nghĩ không cần nói với cậu, cậu đã quyết định ở Mĩ luôn thì dù cô nói gì vẫn vậy.

Cô đến nước Anh được vài ngày, bà ngoại cô qua đời vì bệnh. Cô về Việt Nam sắp xếp lại mọi thứ rồi cùng bố mẹ sang Anh định cư, cô học năm cuối cấp ba ở một đất nước xa lạ, và không có cậu ở bên cạnh. Cô cắt đứt mọi liên lạc với cậu, ngay cả Vân Trang hay Kim Anh cũng không biết cô đi đâu.

Sau khi tốt nghiệp trung học, cô liền sang Pháp du học.

Khi về Việt Nam, cô đâu ngờ tới việc mình sẽ được gặp cậu ấy. Bị mẹ tổng đi làm việc, không may lọt vào tầm ngắm của sếp tổng, bị bắt làm thư kí kiêm gương mặt đại diện của công ty,... Quan trọng hơn là ngày nào đi làm cũng được nhìn mặt cậu ấy.

...

...

Hầm để xe chỉ còn một chiếc ô tô của Huy. Cậu mở cửa xe rồi để Hân ngồi vào ghế lái phụ.

- Tôi tự về được.

Cậu nhướn mày.

- Cô đâu có mang xe.

Hân im bật. Đúng là cô không cãi nổi với cậu ấy. Xe cô đem đi bảo dưỡng vẫn chưa lấy về, cũng muộn rồi nên cũng không dễ để kiếm taxi.

Trên cả quãng đường dài hai người đều im lặng. Cô đưa mắt ra cửa sổ, cậu tập trung lái xe.

Hai mươi phút sau, xe dừng lại trước một ngôi nhà có cánh cổng màu xanh thẫm.

Hân tháo dây an toàn rồi quay sang Huy.

- Vừa nãy anh bực mình cái gì vậy?

Huy trầm mặc vài giây.

- Cô không cần biết.

Cô trề môi. Không nói gì thêm.

- Hôm nay cô làm rất tốt.

Cậu đang khen cô kìa.

Côm tùm tùm cười, mắt sáng long lanh, hai tay ôm lấy cánh tay đang đặt trên vô lăng của cậu.

- Tôi được thưởng bao nhiêu?

Dù đó chỉ là hành động vô thức của cô, nhưng cũng đủ để cậu rơi vào trạng thái lâng lâng. Nghe cô nói xong thì... tụt cả cảm xúc.

Khóe môi cậu nhếch lên.

- Tôi không ngờ cô là người tham tiền đấy.

- Tôi đâu có tham tiền. Được tiền thưởng cũng là điều hiển nhiên thôi. Khi tôi còn thực tập ở Pháp, tôi cũng chỉ là tham gia quảng cáo vài sản phẩm của doanh nghiệp, ra mặt nói vài lời “lừa đảo” đối tác cũng được thưởng một nghìn đô la đấy.

Cậu nhìn cô.

- Thế hả?

- Ủ. – Cô gật đầu.

- Thích thì sang Pháp mà kiếm tiền.

Cậu nói câu này xong cô liền đánh mặt, muốn băm nát cậu ra ngay bây giờ. Thật không muốn nhìn cái bản mặt đắc thắng khiêu khích người ta đó mà.

- Lớn rồi mà anh vẫn đáng ghét như vậy.

Cậu đưa tay che nụ cười trên môi. Trêu chọc cô là một thú vui không bao giờ chán.

Cô nhìn thấy hết, kể cả nụ cười nửa miệng của cậu.

- Sao anh cứ như một thằng cha đang trong tuổi dậy thì thế? – Cô ngừng lại vài giây – Tôi không được chứng kiến anh dậy thì nhưng nhìn biểu hiện của anh bây giờ thì tôi đoán ngày đó chắc anh cũng điên loạn lắm.

- ...

- Tôi đoán đúng rồi chứ gì?

- ...

- Này, đừng nhìn tôi kiểu đó chứ. Tôi vào nhà...

Cậu đột nhiên kéo cô lại gần và... hôn cô.

OMG!!!

Cô trợn tròn mắt, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nụ hôn của cậu nóng bỏng, như muốn nuốt trọn cả đôi môi của cô. Với quá khứ, họ đã từng hôn nhau, nhưng chỉ là những cái chạm môi, còn ngay lúc này, đó là một nụ hôn thật sự. Người cô mềm nhũn, mọi sức lực như bị tiêu tan, đành để cậu muốn làm gì thì làm.

Một lúc sau, cậu mới chịu buông cô ra. Mặt cô đã đỏ ửng, đôi mắt lấp lánh nước. Cô bất động. Trong lòng không ngừng giằng xé.

Tại sao cô không đẩy cậu ấy ra và cho cậu ấy một cái tát hoặc đơn giản mắng cậu? Tại sao cô lại thấy mình xao động khi bị cậu ấy hôn?

Được rồi... Là do cô vẫn còn thích cậu ấy. Tình cảm sáu năm trước đã bùng cháy trở lại, không, phải nói là bùng cháy từ khi cô gặp cậu ở công ty. Không thể phủ nhận là hai người rất có duyên.

Cậu mở cửa xe bên ghế lái phụ rồi bế cô lên. Cô hốt hoảng bám lấy cổ áo sơ mi của cậu, nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói.

- Ang dừng lại đi. Tôi xin anh đấy. Bố mẹ tôi sẽ nghĩ sao nếu thấy anh đem tôi vào nhà trong hoàn cảnh này?

Cậu chẳng buồn nghe, cứ bước thẳng vào nhà. Cô không nói cậu không nghe, vùng vẫy cũng không xong, chỉ có thể úp mặt vào người cậu vắt óc ra nghĩ kế đối phó với bố mẹ.

Ông bà Trần giờ này vẫn đang ngồi cạnh nhau xem phim tình cảm Hàn Quốc đầy tính nhân văn và thấm đẫm nước mắt. Bà Trần rưng rưng, còn ông Trần thì xem chăm chú.

Một tiếng động lạ xuất hiện...

Ông bà Trần đưa mắt ra phía cửa, bắt gặp ngay cảnh một đôi trai gái. Hai ông bà há hốc miệng.

Cô nằm trên tay cậu, cười như mếu, giơ tay lên chào bố mẹ.

- Chào... chào... bố mẹ... con gái của bố mẹ về rồi đây...

- Cháu chào cô chú! – Cậu chào lễ phép.

Bà Trần thần thờ.

- Huy đấy hả?

- Dạ.

- Sao hai đứa lại...

- Hân bị thương nên cháu đưa cô ấy về.

Ông Trần nghi hoặc.

- Hai đứa làm cùng nhau à?

- Ông nhìn mà không biết hả? Huy là cấp trên của con gái ông đấy. Lớn rồi có khác, đẹp trai ra nhiều quá.

Huy chỉ cười cho có lệ rồi xin phép đưa cô về phòng. Cậu thả cô xuống giường rồi đưa cô tuýp thuốc. Giọng uy hiếp.

- Chăm chỉ bôi thuốc, sẽ khỏi nhanh thôi. Tôi cho phép cô nghỉ hai ngày.

Cô cầm tuýp thuốc trên tay. Mặt đàn ra vì... sướng... Hai ngày đấy, cô sẽ được ở nhà nghỉ dưỡng hai ngày... Huraaaa!!!

Tiếng xe hơi biến mất trong màn đêm.

Bà Trần vào phòng, ngồi xuống giường cạnh con gái, mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

- Sao không kể ẹ Huy là sếp của con?

- Mẹ còn nói. – Cô xì mặt – Nếu mẹ không nộp hồ sơ vào công ty của cậu ta con đã chẳng phải vất vả thế rồi.

- Có gì gọi là vất vả?

- Con bị bắt làm thư kí của cậu ta kiêm nhân viên PR, ngày chạy đi chạy lại hơn chục tầng, đã thế cậu ta con sai khiến con như ô sin. Thế này này, rảnh ra là “Lấy cho tôi cốc nước”, “Pha cà phê cho tôi”, “Lau hộ tôi cái bàn”, “Dịch tài liệu này cho tôi”,...

Cô kể ra một loạt và có thêm thút vài câu cho nó... sống động.

Bà Trần thừa biết là cô thích nói quá lên. Còn lâu mà qua được con mắt tinh tường của bà. Bà mắng.

- Lắm chuyện! Huy đẹp trai, lại biết cách cư xử, gia thế tốt... Chị là chị hay thích bới móc lung tung, đúng y như bố chị.

Cô gặm gỏi, không dám cãi lời mẹ.

Bà Trần lên giọng dạy dỗ.

- Chị không nhanh là đứa khác nó cướp mất thằng Huy đi đấy. Tôi chỉ chấp nhận đứa con rể là thằng Huy thôi, đừng có mong dắt về ra mắt mẹ mà cái thằng tóc xanh tóc đỏ như hồi ở Pháp đấy.

- Mẹ. Đó là Jame, con đâu có thích cậu ta. Tại cậu ta tự ý đến gặp mẹ đấy chứ.

- Tôi không cần biết. Chị cứ liệu mà tấn công.

Rầm!

Bà Trần đóng mạnh cánh cửa.

Hân ngồi bần thần trên giường. Cô cũng muốn “tấn công” lắm, nhờ cậu ấy đã yêu khác thì làm thế nào. Cô vẫn chưa đủ can đảm.

...

...

Khánh Lâm ngồi trực trong phòng làm việc của sếp tổng. Mặt dày như mặt thốt, bị đuổi thế nào cũng không chịu xách mông ra ngoài, lèo nhèo cả buổi với sếp tổng.

- Sếp! Anh nói rõ xem nào. Tại sao Hân xinh đẹp lại nghỉ?

Không ai trả lời.

- Hôm nay không thấy mặt cô ấy em nhớ lắm.

Im lặng.

- Sếp và cô ấy, rốt cuộc là mối quan hệ gì?

- ...

- Thôi được. Sếp không nói thì thôi. Em đi tìm hồ sơ của cô ấy, tan ca em sẽ đến thẳng nhà cô ấy...

- Cậu vừa nói gì?

Ánh mắt của cậu như động vật ăn thịt thấy con mồi. Sắc mặt trông rất hung dữ.

Khánh Lâm nuốt nước bọt ừng ực, mặt tái mét.

- Em... em...

- Ra ngoài!

Cậu ta đành vác mặt ra ra ngoài. Hai phút sau lại quay lại để khoe chiến tích.

- Sếp... Em biết nhà cô ấy rồi. Số nhà 89, phố X, đường Y...

Cậu ta đột nhiên im bặt vì bị ánh mắt của sếp tổng dọa cho sợ đến xanh mặt.

Cậu ta lắp bắp.

- Sếp... Vài ngày nữa... Cô Kiều Khanh sẽ về đây...

- Biết rồi. Đi đi.

...

...

47. Chương 47: Cậu Ấy... Có Vợ Rồi

Mùa đông đang dần tới. Không khí lạnh buốt.

...

...

Hân đi làm vào hai ngày sau.

Khánh Lâm thấy mặt cô thì sung sướng ra mặt.

- Chị xinh đẹp đã đến rồi. Hai ngày không được gặp chị em tưởng mình đã chết rồi cơ...

- Tôi thấy cậu còn tươi tắn hơn lúc tôi ở đây.

Khóe môi cậu ta cứng cứng.

Mất hết cả hứng, cô ấy lại có thể tát cho cậu ta một gáo nước lạnh trong khi cậu ta đang tràn đầy nhiệt huyết như thế.

Cậu ta lườm lườm cô.

Hân khoanh tay trước ngực, chọi mắt với cậu ta.

- Chị đừng gây thù hằn với em. Nói cho chị biết là em biết nhà chị rồi đó...

- Có phải cậu đang rất muốn đánh bom liều chết với tôi không?

- Đúng!

- Tốt! Nhưng trước đó tôi sẽ thuê tay chân đem cậu sang Trung Quốc bán nội tạng.

- Chị... – Cậu ta nghiêng răng, chỉ ngón trỏ vào mặt cô – Chị... dám...

Hân cười mỉm, vỗ bốp bốp lên vai cậu ta.

- Tôi phải đi làm việc đây. Không rảnh chơi trò đôi co với trẻ vị thành niên như cậu.

Nói rồi cô bỏ vào phòng tổng giám đốc. Để lại tên Khánh Lâm đang bưng bưng lửa giận. Lần đầu tiên, cậu ta bị một chị gái “xỉ nhục” và dọa nạt như thế. Còn gì nữa nhỉ? Trẻ vị thành niên hả?

Thật là bất công... Cô ấy cậy có sếp tổng chống lưng nên mới lên mặt bắt nạt cậu ta. Cậu ta phải đi báo cáo sếp tổng ngay.

Nghĩ là phải hành động.

Khánh Lâm lấy tinh thần, hùng dũng bước vào phòng tổng giám đốc như sắp ra trận đánh giặc.

Thấy sếp tổng. Cậu ta liền kể lễ nổi oan ức.

- Sếp! Chị dâu... À nhầm... Chị gái xấu xa đó... – Cậu ta chỉ vào Hân – ... bắt nạt em.

Hân chớp chớp mắt, mặt giả nai.

- Cho dù tôi không may biết chuyện cậu thích anh Tú ở phòng PR nhưng cậu cũng không cần phải hoảng loạn đến mức làm xấu mặt tôi trước thằng... à... sếp chứ. Cậu yên tâm đi, tôi sẽ giữ bí mật này cho cậu, tuyệt đối không tiết lộ với ai chuyện cậu là gay đâu.

- Chị... chị...

Mặt Khánh Lâm méo mó như sắp khóc, đưa mắt sang sếp tổng cầu cứu. Tưởng đâu sếp tổng sẽ rủ lòng thương, ai mà biết sếp không thèm để ý đến cậu ta.

Huy quay sang Hân.

- Cô đem cái này xuống bộ phận PR.

Hân nhận lấy tập giấy, đi qua Khánh Lâm, cô thả cho cậu ta một câu.

- Muốn chơi tôi hả? Còn khuya nha!!!

Hân ra khỏi cửa, Khánh Lâm nhìn sếp oán trách.

Sếp lại nhìn cậu ta bằng ánh mắt như muốn nói : “Thì ra cậu là gay”

- Sếp đừng nghe cô ấy nói linh tinh. Em... em thẳng.

- Tôi đâu có bảo cậu cong.

Hết đỡ nổi.

Khánh Lâm thất bại trở về phòng trợ lí.

...

...

Hân đem tài liệu xuống bộ phận PR với tâm trạng vui vẻ.

Mọi người khá là rảnh rỗi, tụm vào buôn chuyện. Cô cũng quen biết với mấy anh chị trong phòng liền ngồi vào chiếc ghế trống bên cạnh hóng chuyện.

- Mấy chị đang buôn gì đó?

Chị Như, vua hóng hớt của công ty nhanh nhẩu buôn tin.

- Tôi mới nghe được một tin cực kì hot, cực kì sốc. Mấy cô thử đoán xem đó là tin gì?

Mấy cô mấy chị nháo nhào, không khỏi tò mò.

- Giá cổ phiếu tăng đột biến?

- Trung tâm thương mại giảm giá sốc hả?

- Britney Spears đến Việt Nam đúng không?

- ...

Chị Như xua xua tay với lời đoán già đoán non của mấy cô đồng nghiệp.

- Các cô đoán vớ vẩn là giải thôi. Tôi vừa biết một tin...

- Tin gì chị nói nhanh lên.

- Sếp tổng đã có vợ.

Nụ cười trên môi Hân tan biến ngay khi chị Như vừa dứt câu nói.

Cậu ấy... đã có vợ...

Tim cô như bị bóp nghẹt.

Mấy chị em không khỏi sững sốt.

- Trời ơi!!!! Tin được không vậy?

- Đảm bảo luôn. Tôi còn thấy sếp nhà mình vào trung tâm thương mại mua sắm với vợ nữa mà. Cô ấy xinh khủng khiếp luôn. Trông họ rất là đẹp đôi. Ngưỡng mộ chết mất.

- Đến giờ này thì mấy cô hết mơ mộng rồi nhé.

- Có ai mơ mộng gì đâu. Trèo cao là ngã đau đấy.

- Tôi chưa kể hết đâu. Nghe nói cô vợ của sếp rất ghê gớm. Phát hiện đứa nào lén phét với sếp là hạ gục ngay.

- Bằng cách nào mới được chứ?
- Thời buổi này thì còn lạ gì mấy kiểu đánh ghen nữa. Không tạt axit thì cũng thuê côn đồ đánh ột trận, thích cảm giác mạnh thì tự tay xử lí rồi quay cờ-líp ắp phây bức.
- Còn lên báo lá cải cho thổi mặt người ta nữa.
- Xinh mà ghê gớm quá!
- Thế tôi mới nhắc, các cô đừng dại mà lại gần sếp. Không chừng trên người sếp có gắn máy nghe trộm đấy.
- ...
- ...
- Nghe đâu vợ sếp là con gái của chủ tịch tập đoàn SC. Gia thế không bình thường đâu.

Mọi người trầm trồ.

- Kinh thật.
- Môn đăng hộ đối đấy chứ. Mấy cô nghĩ mà xem, người như sếp tổng, đẹp trai nhà giàu, tất nhiên phải lấy cô gái như vậy. Không lẽ lại đi lấy một cô gái tầm thường, gia thế bình thường?
- Cô nói cũng phải.

- ...

Từ đầu đến cuối Hân không tham gia vào câu chuyện. Nhưng từng câu từng chữ bọn họ nói đều lọt vào tai cô.

Lòng ngực đau nhói.

Người thích mơ mộng là cô mới đúng. Suốt sáu năm qua cô không qua lại với tên con trai nào. Đối với đàn ông ở châu Âu, họ rất thích những cô gái châu Á như cô, họ tán tỉnh, lân la đến cạnh cô nhưng cô đâu có bận tâm, trong lòng vẫn nghĩ đến cậu ấy.

Cậu ấy thì đã có vợ rồi mà còn cho cô mơ mộng về cậu ấy. Đồ tồi!

Cô đứng dậy.

- Em về phòng đây ạ.

Cô ra đến cửa, chị Như nói với theo.

- Em cũng phải cẩn thận đấy nhé. Bị vợ sếp hiểu nhầm lại khổ cái thân ra.

Hân nở nụ cười miễn cưỡng.

- Vâng. Em biết rồi ạ.

...

...

Cô về phòng tổng giám đốc. Thấy Huy ngồi bên bàn làm việc, một cảm giác chua xót ngấm đều trong cơ thể.

Tâm trạng không tốt tất nhiên làm việc cũng chẳng đâu vào đâu. Làm việc chung một phòng với cậu ấy, rất khó thở.

Ngày hôm sau cô xuống phòng thiết kế. Lại được nghe tin sốc từ mấy cô đồng nghiệp.

- Nghe tin gì chưa? Mấy ngày nữa là cô Kiều Khanh bên tập đoàn SC sẽ đến kí kết hợp đồng làm ăn với công ty ta đấy.
- Tôi thấy cô Kiều Khanh gì đó lên báo mấy lần rồi, xinh đẹp khỏi chê luôn.
- Cô ấy là vợ sếp nhà mình đấy.

- Hả?? Gì cơ?? Chắc không??

- Đảm bảo một trăm phần trăm luôn.

- Cô ấy về đây để bắt tay làm việc với công ty ta. Nói vậy thôi chứ tôi nghĩ là cô ấy về xem sếp tổng làm việc thế nào, có cô nào dòm ngó không thôi.

- Chị nói cũng phải. Làm gì có chuyện tự dưng vợ đến công ty của chồng chỉ vì công việc.

- ...

Hân cúi xuống lên tầng mười tám. Bắt gặp Khánh Lâm, cô gắng hỏi.

- Này! Nếu tôi ra đây ngồi làm việc với cậu, cậu thấy thế nào?

Khánh Lâm đưa tay vuốt cằm, ra vẻ là người thông thái.

- Để xem xét thái độ của chị đã. Em còn chưa hỏi chị cái tội làm em bẽ mặt trước mặt sếp.

- Tôi không đùa đâu đó.

Khánh Lâm nhìn kĩ Hân, rất tiếc là không thể tìm ra một chút đùa cợt từ cô ấy. Cậu ta đột nhiên rú lên, cười sằng sặc.

- Em đã chờ điều này từ rất lâu rồi.

Cậu ta sướng đến mức nhảy tâng tâng, ôm lấy hai vai Hân mà lắc điên đảo.

Đúng lúc đó thì Huy bước ra.

Thấy cậu, Khánh Lâm liền buông Hân ra, cười méo mó.

Cậu cau mày, cậu rất ghét thằng con trai nào dám động chạm vào người Hân ngoài cậu. Ngay vừa nãy thôi cậu thấy tên Khánh Lâm ôm cô nồng nhiệt, cô vẫn để cậu ta như vậy. Cậu thật sự muốn đâm cho tên trợ lí của mình vài trận.

Cậu hỏi.

- Chuyện gì?

- Vào trong rồi nói.

Hân đáp, rồi vào trong phòng tổng giám đốc.

Cậu trừng mắt dọa Khánh Lâm rồi mới vào phòng theo Hân.

...

...

Chuyện lớn...

- Tôi muốn chuyển ra phòng trợ lí với Khánh Lâm để làm việc.

Huy không hiểu cô ấy muốn làm gì, mấy tuần qua vẫn làm việc bình thường rồi bỗng dưng muốn chuyển ra phòng khác làm việc.

- Tại sao?

Hân trả lời câu hỏi của cậu bằng một câu không hề ăn nhập.

- Để tôi về phòng PR làm việc cũng được, đúng chuyên môn của tôi, hiệu suất làm việc sẽ tốt hơn...

Huy đẩy Hân vào tường, hai tay chống lên tường, đầu cậu cúi xuống, ánh mắt tức giận.

- Tôi hỏi em lí do là gì?

- Nhìn mặt anh tôi không thở nổi.

.

“Nhìn mặt cậu tớ không thờ nổi”

.

Sáu năm trước, cô cũng nói với cậu câu tương tự. Một câu nói đơn giản với cô ấy, đối với cậu thì rất đau.

- Em ghét tôi lắm hả?

Cô cắn môi, tránh ánh mắt của cậu ấy.

- Ừ!

Cậu buông tay, nhìn cô thêm một giây rồi bước ra giữa phòng. Giọng nói trầm ảm cất lên đầy quyền lực.

- Em đã ghét tôi như vậy, tôi sẽ để em phải đau vì tôi.

- Ý anh là gì?

Cậu quay lại, cười nhạt.

- Tôi không cho phép em ra khỏi căn phòng này, nếu em muốn rời khỏi công ty này... Sẽ chẳng công ty nào dám tuyển dụng em vào làm việc. Tôi không nói đùa.

Cậu bỏ ra ngoài.

Còn cô ở trong phòng một mình. Thẩn thờ. Nói ghét cậu thật khó. Nhưng cô đã thừa nhận dù cho điều đó chẳng đúng sự thật.

Cậu ấy đã có vợ rồi sao còn thích bắt ép cô như vậy. Cô cũng đau lắm, muốn giữ cậu ấy lại. Lí trí của cô không cho phép điều đó. Nếu cô còn muốn níu cậu ấy lại, cô sẽ là kẻ đi phá vỡ gia đình người khác. Cô không làm nổi nên sẽ nhận nỗi đau về mình.

...

...

Trốn tránh không được, thôi thì hãy cứ đối mặt.

Bộp!!!

- Làm hết đi.

Huy để một chồng tài liệu xuống mặt bàn làm việc của cô, lạnh lùng để lại một câu nói rồi bỏ đi.

Hai mươi phút sau...

- Pha cho tôi một cốc cà phê.

Một tiếng sau...

- Rót trà đi.

Giờ làm việc của buổi chiều...

- Giảm nhiệt độ của điều hòa xuống.

- ...

Cô quay cuồng với công việc, với những việc cậu ấy sai khiến.

Những ngày tiếp theo cũng như vậy.

- Đem tài liệu này xuống cho giám đốc nhân sự.

- Mang đến phòng kế toán.

- Gửi cho phòng hành chính.

- Tiện thể pha cho tôi cốc cà phê.

- Cách một tiếng phải để được một cốc cà phê trước mặt tôi.

- Ghi lại lịch làm việc của tôi đem in và cho tôi một bản.

- ...

Hiện tại thì cô là thư kí kiêm nhân viên PR kiêm chân sai vặt.

Cũng được vài ngày như thế này rồi. Cậu ấy không thèm nhìn cô, bao nhiêu công việc đều đổ cho cô làm, ngay cả những việc trước kia cô chưa từng biết cũng phải làm.

Cô làm sai gì đó cậu sẽ mắng.

- Đây là cái gì? Tôi bảo em xử lí, em làm ra cái gì vậy hả?

- Có đúng là em tốt nghiệp đại học loại giỏi không vậy?

- Việc này là dễ nhất, em không làm nổi. Đừng nói với tôi là em muốn ngồi không ăn lương...

- ...

Cô im lặng, ngoan ngoãn nghe lời cậu. Cậu ấy bảo làm gì cô cũng làm không một lời phản bác. Một thời gian nữa cậu sẽ chán mà thả cô ra thôi.

...

...

Một ngày dài lại qua đi.

Cô mệt mỏi nằm dài trên giường. Nghĩ tới cậu lại cảm thấy đau buốt cả con tim.

Cánh cửa mở ra, bà Trần bước vào với ly sữa nóng trên tay.

Cô ngồi dậy nhận lấy ly sữa từ mẹ mình.

- Đạo này con mệt quá mẹ ạ.

- Có công việc nào là không mệt đâu. Con với thằng Huy thế nào rồi.

Cô xoay xoay ly sữa trong tay, đáp một cách hờ hững.

- Vấn bình thường ạ.

- Có tiến triển gì không?

- Mẹ đừng có vội thế được không? Con hứa sẽ dắt về ẹ một chàng rể tử tế. Nhưng đó là chuyện của tương lai, bây giờ con vẫn còn trẻ. Còn cậu ấy... Con với cậu ấy là bạn bè bình thường thôi. Cậu ấy có vợ rồi mẹ.

Bà Trần không khỏi ngạc nhiên.

- Con nói gì? Nó có vợ?

- Vâng. – Cô đặt ly sữa rỗng vào tay bà Trần – Thôi mẹ đi ngủ sớm đi. Mai con còn phải đi làm sớm.

...

...

Một chiếc xe hơi sang trọng dừng lại trước cổng công ty. Cửa xe mở ra, một cô gái trẻ tuổi với gương mặt xinh đẹp bước xuống.

Cô ta cười nhẹ rồi bước thẳng vào trong, theo sau là một tên thư kí.

Mọi người nhìn cô ta tò mò.

Vài tiếng thì thầm bàn tán vang lên.

- Đấy chẳng phải cô Kiều Khanh của tập đoàn SC sao???

- Ngoài đời còn xinh hơn trên ảnh bìa tạp chí.

- Vợ sếp đấy.

- ...

Cô ta nhếch khóe môi. Những lời bàn tán này cô ta đã nghe quá nhiều rồi. Cũng chẳng ảnh hưởng gì đến địa vị và danh tiếng của cô ta.

Cô ta, tức Kiều Khanh, bước qua một loạt nhân viên của công ty, tiến về phía thang máy cùng với tên thư kí đi theo sau.

.

Hân khó nhọc bê đóng giấy tờ xuống tầng một. Huy lại sai vặt cô đấy mà.

Giấy tờ này không phải ít, nó xếp cao như núi, che cả tầm nhìn của cô.

Hân cứ đi theo cảm tính.

Bụp!!

Đáng tiếc là cảm tính không thể chính xác bằng đôi mắt tự nhìn đường. Hân va phải người khác, đóng giấy tờ rơi tung tóe trên sàn.

- Tôi xin lỗi. Rất xin lỗi... Tôi...

Hân hốt hải xin lỗi. Đến khi ngẩng đầu lên liền im bật.

Cô đã thấy ảnh cô ta trên bìa một tờ tạp chí. Cô gái mà mọi người vẫn đồn thổi là vợ của sếp tổng

Kiều Khanh nhìn cô, dù rất tức giận nhưng vẫn phải nở nụ như không có gì với Hân. Tên thư kí của Kiều Khanh, tên Từ Minh nhìn cô chán ghét.

- Mắt cô để vào đâu rồi hả?

Cô cúi gầm mặt.

- Xin lỗi! Là do tôi không để ý...

- Chuyện gì vậy?

Huy đã bước nhanh đến chỗ cô và Kiều Khanh đang đứng, Khánh Lâm đi theo sau cậu.

Cậu quét mắt, liền đoán ra ngay vấn đề.

Kiều Khanh đứng đó nở nụ cười dịu dàng.

- Không có gì đâu. Nhân viên của anh chẳng may va phải em thôi.

Hân nhìn sang Huy, cậu ấy chẳng hề có biểu cảm nào.

- Xin lỗi cô, xin lỗi sếp. Tôi sẽ lo việc ở đây.

Hân ngồi thụp xuống, nhặt nhanh những tờ giấy rơi tung tóe trên sàn.

...

...

Hân đem tâm trạng nặng nề trở về phòng tổng giám đốc.

Một cảnh tượng đáng lẽ ra cô không nên thấy thì cô đã thấy.

Kiều Khanh đang ôm Huy, hai cánh tay trắng muốt của cô ta vòng ra sau tấm lưng rộng của cậu ấy. Vì cậu ấy quay lưng lại nên cô không biết cậu ấy có biểu cảm ra sao. Mà có sao thì đâu liên quan gì đến cô, họ là vợ chồng, ôm ấp nhau là chuyện thường tình. Là cô vào phòng không đúng lúc

Kiều Khanh phát giác được có người đang nhìn mình liền buông người Huy ra. Đôi mắt cô ta nheo nheo lại khi thấy Hân.

- Cô không biết gõ cửa à?

- Tôi xin lỗi. Tôi sợ ý quá.

Hân xin lỗi qua loa rồi về bàn làm việc của mình trong ánh mắt ngỡ ngàng của Kiều Khanh.

- Cô làm việc ở đây?

- Cô ấy là thư kí của anh.

Huy đáp gọn rồi ngồi xuống chiếc ghế sofa.

Kiều Khanh gật đầu. Trong lòng thấy không ưa nổi Hân.

- Ra vậy!

Kiều Khanh ngồi xuống cạnh Minh Huy. Cậu nhìn qua chiếc bàn kính trống trơn, có chút không hài lòng.

- Em còn ngồi đó làm gì? Mau đi pha cà phê đi.

Hân rời khỏi phòng, vài phút sau quay lại với hai tách trên tay và đặt xuống trước mặt đôi trai gái.

Kiều Khanh nhận lấy, cười thân thiện.

- Cảm ơn!

Hân im lặng, lặng lẽ quay lưng rời khỏi phòng tổng giám đốc.

.

Chấp nhận nỗi đau là một điều thật khó.

.

Trợ lí Khánh Lâm thấy cô ló mặt thì kéo cô ra một góc để tâm sự.

- Chị có sao không? Cô Kiều Khanh đấy không ngược đãi chị đấy chứ?

Hân gạt tay cậu ta, thều thào.

- Tôi ổn.

- Cái cô Kiều Khanh đấy chẳng có gì hay ho. Và cả cái thằng thư kí của cô ta nữa, tên Từ Minh thì phải. Ổi giờ ơi em ghét hẳn phát điên luôn. Cứ ỏng ẹo như thằng bê dê. Ngứa cả con mắt...

Cô bắt chợt phì cười.

- Kể thế được rồi. Tôi cũng thoải mái hơn một chút. Cảm ơn cậu!

Hân bỏ đi, Khánh Lâm vẫn còn đứng ngây ngốc ở đó.

...

...

48. Chương 48: Tình Dịch

Cho cô ấy làm việc cùng một phòng là để lúc nào cũng được ngắm nhìn cô ấy, ngoài mặt thì tỏ vẻ không quan tâm nhưng hành động thì rất quan tâm, sai vặt cô ấy, bắt cô ấy làm việc, điều đó có nghĩa là trong

thâm tâm cậu ấy, cô ấy vẫn là lớn nhất. Đương nhiên Kiều Khanh có thể nhìn ra điều này sau một ngày ở công ty.

Cô ta được sắp xếp một phòng ở tầng mười bảy để làm việc. Gần đến giờ tan ca, có một cuộc hẹn ở tầng thứ mười bảy.

Hân xuống tầng mười bảy, để gặp Kiều Khanh. Cô có thể đoán ra một phần cuộc hẹn này là vì mối quan hệ của cô và Huy. Kiều Khanh là vợ, đa nghi cũng là dễ hiểu.

Sau một hồi đôi bên đều im lặng, Hân mở lời trước.

- Cô hẹn gặp tôi là có việc gì?

Kiều Khanh mỉm cười.

- Cũng chẳng có gì to tát. Cô không cần phải căng thẳng như vậy.

Mặt Hân giãn ra một chút. Nhưng bị vợ sắp gọi ra gặp riêng thế này thì không phải chuyện nhỏ. Bao nhiêu lời đồn thổi xung quanh Kiều Khanh về chuyện đi đánh ghen của cô ta, dù câu chuyện có thêm có bớt nhưng ít ra nó cũng phản ánh một phần sự thật. Nghĩ đến vậy cô hơi rùng mình.

Kiều Khanh không muốn dài dòng, cô ta vào thẳng vấn đề chính.

- Tôi đã gặp cô vào sáu năm trước.

- Tôi không nhớ chuyện đó.

Cố lục tung trí nhớ của mình nhưng Hân vẫn không nhớ ra nổi mình gặp cô ta khi nào. Một người nổi bật như Kiều Khanh chắc chắn Hân sẽ nhớ, vậy mà cô lại không nhớ gì. Chẳng nhẽ gặp trong mơ.

- Cô không nhớ cũng phải. Tôi kể lại cho cô nhớ nhé.

Hân im lặng.

- Sáu năm trước, có một cô gái trẻ tuổi tôi, vì vẫn còn quá sớm nên rất ít xe chạy, cô ấy liền liều mạng chạy ra giữa đường dang tay đứng chặn taxi rồi bắt tài xế đi ngay đến sân bay, cô ấy mặc quần áo ngủ, bộ dạng phờ phạc như mới ngủ dậy, đôi mắt đỏ hoe và còn lấp lánh nước. Điều đó có nghĩa là cô ấy đang vội vàng, cô ấy sợ hãi vì sắp có người rời xa cô ấy.

Hân không nói gì. Cô đoán ra ngay Kiều Khanh là người ngồi trong chiếc taxi mà cô đã chặn lại. Khi đó cô quá hoảng loạn nên chẳng thiết đưa mắt sang xem bên cạnh mình là ai. Không ngờ lại là Kiều Khanh.

- Phải, tôi là người ngồi trong taxi ngày hôm đó. Cô thấy tôi và cô có duyên không? – Cô ta cười kiêu ngạo – Bây giờ chúng ta còn là tình địch của nhau nữa.

Hân sửng sốt.

- Cô nói gì cơ? Tình tịch?

- Không đúng sao? À... Tôi quên chưa kể một chuyện.

Kiều Khanh uống một ngụm cà phê rồi ngả lưng dựa vào chiếc ghế sofa. Đôi mắt ả chứa ý cười.

- Tôi gặp Huy khi tôi lên đại học. Tôi học năm nhất, anh ấy học năm ba nên gần như không thể gặp nhau trong trường. Trong một bữa tiệc party của trường tôi đã tình cờ gặp anh ấy, sau này thì trở thành quen biết, tôi thích anh ấy từ khi đó. Còn cô... – Kiều Khanh nhìn thẳng vào Hân – ... cũng có tình cảm với anh ấy. Chúng ta cùng cạnh tranh.

Trước lời thách thức của Kiều Khanh cô chỉ cười nhẹ. Cảm giác nặng nề như bị tảng đá đè lên suốt cả tuần qua đã tiêu tan hết.

Vợ à? Không thể tin được vào mấy lời của nhân viên công ty. Cứ tỏ ra tình tường. Ngày hôm nay, chính người bị đồn là “vợ sắp” đang gián tiếp khẳng định cô ta không phải vợ của cậu ấy.

- Cô không xứng để cạnh tranh với tôi.

Câu nói rõ ràng, đủ ý.

Kiều Khanh hơi gượng gạo. Ngay giây sau đó cô ta đã nặn ra một nụ cười trên mặt.

- Cô tự tin...

Hân chắn ngang.

- Cô quen Huy ở trường đại học. Cô biết anh ấy được bao nhiêu năm? Để tôi tính nhé, cùng lắm cũng chỉ được ba năm, đối với cô khoảng thời gian đấy có vẻ rất dài nhỉ?

Kiều Khanh không biểu cảm gì. Cô ta đã quá coi thường cô thư kí bên cạnh Huy. Hân không phải loại dễ chơi.

- Tôi quen Huy khi tôi sáu tuổi, đến bây giờ, thời gian cô gặp anh ấy không thể bằng tôi. Nói xem, cô hiểu anh ấy đến nhường nào?

- Tôi...

Kiều Khanh lắp bắp không thể nói ra một từ nào.

Hân nhếch môi cười.

- Thứ nhất là về đồ vật, Huy thích sơn tường màu xanh da trời, ga trải giường màu xanh than, anh ấy không thích đồ nhiều đồ đạc trong phòng, chủ yếu là vài thứ lặt vặt và vài cuốn sách, vì rất thích đọc sách nên anh ấy có hẳn một phòng đọc sách riêng. Huy thích mặc áo sơ mi trắng, không được phép nhăn nhúm, anh ấy không bao giờ làm việc nhà, vì vậy trong nhà anh ấy luôn có người giúp việc để phục vụ anh ấy. Thứ hai là về ăn uống, đầu tiên là về thích, Huy thích ăn món ăn Việt Nam, thích ăn cay, thích nhất thịt gà,... Tiếp theo là ghét, Huy ghét hành, mướp đắng, có thể ăn nhạt nhưng không thể ăn quá mặn, bữa ăn không cần cầu kì, chỉ cần đủ chất là được,... Anh ấy có vẻ khó tính nhưng thực ra rất dễ chiều. Thứ ba là sở thích, ngoài đọc sách báo thì anh ấy còn hay xem TV, đặc biệt là kênh thể thao, thích xem phim kinh dị và hành động, nhưng chỉ xem phim khi có người cùng xem...

Nói đến đây Hân cười kiêu ngạo.

- Chính tôi là người cùng xem phim kinh dị với anh ấy. Còn nữa, Huy không thích phim tình cảm ướt nước mắt. Thứ tư, về những thứ lặt vặt, Huy không biết nấu ăn nhưng có thể rửa bát, một tháng cùng lắm dọn phòng một lần, Huy thích bữa cơm ở nhà hơn là ra ngoài ăn,... Và điều cuối cùng, anh ấy ga lăng với tất cả phụ nữ, nhưng lại thích bắt nạt người ở trong lòng anh ấy, trêu cho người ta tức điên lên rồi bắt đầu dễ dàng. Đó là cách yêu của anh ấy. Cô đã được cảm nhận chưa?

Mặt Kiều Khanh xám ngắt. Những điều trước nay cô chưa từng biết về Huy cô ấy lại có thể nắm rõ và nói ra như thể đã thuộc lòng. Cô ta không hề hiểu Huy, đơn giản là cô ta đâu có tìm hiểu, chỉ yêu bằng cảm xúc mà không để ý đến sở thích của đối phương. Cô ta đã thua Hân ở điểm này.

- Tôi có bằng đại học ở nước ngoài, có chứng chỉ...

- Tôi từng du học bên Pháp... – Hân cắt ngang, muốn lấy trình độ ra “chơi” cô à, đâu dễ thế – ... Và tốt nghiệp loại giỏi. Về mặt học vấn lẫn nhan sắc tôi không thua kém gì cô. Thế nhé, tôi về đây.

Hân đứng dậy, tâm trạng vui vẻ lên nhiều.

Kiều Khanh tức giận, khuôn mặt đã không thể bình thường coi như chưa có gì xảy ra. Hai bàn tay đặt trên đùi siết chặt lại, ánh mắt thoáng qua một tia gian xảo.

Cô ấy giỏi, nhưng không phải là xuất sắc. Tuyệt đối sẽ không để Hân cướp cậu ấy đi mất.

- Cô vội gì chứ? Tôi chưa nói xong.

Hân nghe vậy liền quay người lại.

- Cô đừng vội đắc thắng. Cô nghĩ anh Huy là ai? Tương lai anh ấy sẽ tiếp quản cả hàng loạt công ty lớn bé của doanh nghiệp. Nếu kết hôn với cô, anh ấy sẽ được lợi gì? Với tôi thì lại khác, tôi là con gái của chủ tịch

tập đoàn SC, một tập đoàn lớn mạnh, chỉ một tờ giấy cũng có thể giúp ai đó đổi đời. Đàn ông luôn đặt sự nghiệp lên trên hết, phụ nữ chỉ chiếm một phần nhỏ. Cô tự tin là anh ấy sẽ chọn cô?

Kiều Khanh khoanh tay trước ngực, môi nở nụ cười nhạt, giọng nói nhằm đả kích Hân.

- Tôi về đây không phải để chơi cho vui, tôi thay mặt tập đoàn SC đến đây vì lời mời hợp tác của công ty cô, họ cần có chữ kí của tôi trong bản hợp đồng, rất quan trọng đấy, không có chữ kí của tôi công ty phá sản là cái chắc. Tôi muốn nói với cô, tránh xa Huy ra. Nếu không, tôi sẽ về Mĩ, hợp đồng sẽ bị hủy. Đến lúc đó mọi tội lỗi là do cô. Nghĩ kĩ đi.

...

...

Trời xanh gió mát, mây trôi lững lờ, gió đông thổi vù vù.

Thật chẳng hợp tâm trạng của Hân chút nào. Nếu nói cô không xao động với những lời của Kiều Khanh là nói dối. Cho dù cô có không tin đi chăng nữa thì vẫn phải lo cho sự nghiệp của Huy. Ai lại lấy chuyện công ra đùa chứ.

Ngày hôm nay cậu ấy vẫn bắt cô làm việc nhiều như vậy. Có lẽ là cậu ấy giận vì thái độ lạnh nhạt của Hân.

Kiều Khanh rất rảnh rỗi, ngày lên phòng tổng giám đốc vài lượt, sếp tổng không tiếp chuyện cô ta cũng ngồi đó. Hân đoán chắc là cô ta đang muốn theo dõi thái độ của cô với Huy.

Hân tạm thời chấp nhận xa lánh Huy, đợi Kiều Khanh về rồi mọi thứ sẽ trở lại như lúc ban đầu.

Kiều Khanh lên phòng sếp tổng ngồi chơi ắt hẳn sẽ kéo theo một tên đồng bọn. Đó là Từ Minh, thư kí riêng của Kiều Khanh. Thực ra tên thư kí đó cũng không đến nỗi “bê đê” như Khánh Lâm nói, Từ Minh cũng đẹp trai cao ráo đấy chứ, cậu ta từng học đại học bên Pháp như Hân.

Ngày đầu tiên gặp mặt Hân như đã để lại một dấu ấn sâu sắc trong lòng Từ Minh nên dạo gần đây cậu ta hay lấy cớ hộ tống Kiều Khanh để lên phòng sếp tổng. Cậu ta ngồi yên một chỗ thì chẳng ai nói gì, đằng này cứ chống cằm nhìn Hân chăm chăm. Vài lần Hân có suýt ngất vì bắt ánh mắt như đèn pha ô tô của Từ Minh đang chia vào mình.

Quá là kinh hoàng. Cô đem kể cho Khánh Lâm. Tên trợ lí trước đó đã có hiềm khích với Từ Minh, cứ thấy cậu ta vác mặt lên phòng sếp tổng là Khánh Lâm cũng vào theo. Phòng tổng giám đốc bỗng đông vui nhộn nhịp lạ thường.

Từ Minh đang vắt vẻo ngồi say sưa ngắm Hân thì bị Khánh Lâm cho ngay quả đấm vào đầu.

- Nhìn gì mà nhìn. Thư kí của sếp không phải để cho cậu ngắm.

- Tôi ngắm ai là việc của tôi. Cậu ăn no rừng mỡ à? Chui vào đây làm gì?

Khánh Lâm bĩu môi.

- Cậu làm như cậu có quyền vào đây ăy nhỉ? Cậu cũng chỉ là lẻo đẻo bám sau váy cô Kiều Khanh thôi.

- Cậu ăn nói cho tử tế. Tôi nhìn cậu nhiều lắm rồi đấy nhé.

- ...

Phòng tổng giám đốc bị biến thành cái chợ cho hai tên trẻ ranh cãi cọ. Ba đôi mắt cùng dán chặt lên người hai tên con trai trẻ tuổi. Huy chau mày, Kiều Khanh chưa phản ứng, Hân tròn mắt...

- Cái đồ bê đê.

- Cậu nói cậu đấy hả???

- Ra ngoài hết cho tôi!!

Huy quát và cả hai tên đang sung sức cãi nhau thì mếu máo.

- Sếp...

- Cô Khanh...

- Cút!!

Kiều Khanh chỉ tay về phía cửa, đuổi thẳng hai tên nhiều mồm ra ngoài, trong phòng lại trở về trạng thái yên tĩnh.

Kiều Khanh nhướn miệng cười, bước ra sau lưng Huy, giọng ngọt như mía lùi.

- Anh mệt rồi đúng không? Để em bóp vai cho anh nhé!

Đôi bàn tay trắng muốt đặt lên vai cậu ấy. Huy hơi mất tự nhiên, không quen với sự đụng chạm của người khác, tất nhiên Hân là một ngoại lệ.

- Thôi, anh không mệt!

- Anh cứ ngồi yên ở đó, kĩ thuật xoa bóp của em không tồi đâu.

Hai bàn tay nhẹ nhàng xoa bóp vai của Huy. Trong một khoảnh khắc, Kiều Khanh héch mảy, nhếch môi khiêu khích Hân.

Cô làm như không thấy gì, mắt dúi vào chiếc máy tính trước mặt dù trong lòng đang rất khó chịu.

- Ngại quá...Cô có thể pha thêm hai cốc cà phê cho tôi và anh Huy không?

Kiều Khanh nói vậy là muốn đuổi Hân đi, tạo khoảng không gian riêng cho hai người. Hân thừa hiểu điều đó nhưng vẫn gặt đầu.

- Được.

Vì công ty của cậu ấy, những việc tương tự thế này cô đều làm được.

...

...

Kiều Khanh được đà, sai khiến Hân nhiều hơn, đồng thời cố gắng ở cạnh Huy mọi lúc.

Như bây giờ cũng vậy.

- Tôi có đặt một chiếc bánh ngọt. Phiên cô Ngọc Hân xuống lấy hộ tôi...

Hân mệt mỏi xuống tầng dưới. Chịu cơn giận của sếp tổng đã không phải dễ, giờ lại thêm một cô Kiều Khanh lăm chuyện chuyện sai vặt khiến mọi sức lực của cô như bị rút hết.

Thang máy bỗng nhiên hỏng.

Cô thở dài tự thấy khổ cho số phận hẩm hiu của mình rồi đi cầu thang bộ.

Mười tám tầng.

Một đến chết người. Hân xuống đến tầng một, nhận hộp bánh từ nhân viên giao hàng. Nhận hàng rồi mà thang máy vẫn chưa sửa xong. Cô ngồi đợi ở quầy tiếp tân. Đúng lúc đó thì điện thoại trong túi áo rung lên.

- Alo!

- ...

- Được rồi. Tôi sẽ lên ngay.

Kiều Khanh thừa biết thang máy hỏng, cô ta có ý bắt Hân leo lên leo xuống cầu thang bộ, để cho cô ấy biết rõ cô ta không phải loại người dễ bỏ qua. Cô ta sẽ làm cho đối thủ của mình sợ quá mà chạy mất.

...

Hân lên đến tầng mười tám, nhịp thở đã không còn bình thường, sắc mặt tái nhợt, những bước đi không còn vững vàng. Cô xiêu vẹo bước qua bàn làm việc của Khánh Lâm.

Dáng đi của Hân làm cậu ta phải chú ý.

- Chị sao thế? Không khỏe à?

Hân cười hiền. Đôi môi khô ráp mấp máy.

- Tôi không sao.

- Em thấy chị không ổn đâu. Để em xin phép sắp rồi đưa chị về.

- Tôi nói là tôi rất khỏe mà. Cậu nhìn đi.

Thế là cô cầm hộp bánh, đi qua đi lại trước mặt Khánh Lâm để chứng minh cho cậu ta thấy cô không bị làm sao. Đến lượt thứ hai, cô không đứng vững nổi trên đôi giày cao gót mà ngã xuống sàn. Hộp bánh rơi xuống và tan nát.

Khánh Lâm vội vàng đỡ lấy cô. Nét mặt hiện rõ vẻ lo lắng.

- Chị ốm rồi, để em đưa chị về.

Mặc cho Hân có từ chối, Khánh Lâm nhắc bổng người cô lên. Thang máy đã sửa xong nên Khánh Lâm nhanh chóng đem cô đến hầm để xe và thả cô vào chiếc xe của mình rồi cẩn thận thắt dây an toàn cho cô.

- Tôi không cần cậu đưa về.

- Chị ngồi yên ở đó đi.

...

...

Mãi chưa thấy Hân lên, Huy cảm thấy hơi sốt ruột. Cậu gạt Kiều Khanh ra rồi ra ngoài tìm Hân. Kiều Khanh lèo đèo chạy theo sau.

Thứ cậu thấy đầu tiên là chiếc bánh ngọt phủ kem rơi trên sàn. Không thấy cô ấy và cả tên trợ lý cũng biến mất.

Kiều Khanh thấy chiếc bánh rơi tan nát dưới đất, trong lòng dấy lên một sự khó hiểu. Không lẽ đây là cách phản lại tình địch của Hân??

Huy vội vã gọi điện thoại cho Hân. Nửa phút sau, có tiếng nói vọng lại.

- Alo!

- Em đang ở đâu?? – Huy hỏi như gắt vào điện thoại.

- Tôi đang ở nhà.

- Ở nhà? Em về nhà trong khi vẫn đang trong giờ làm việc? Khánh Lâm đâu?

- Tôi có việc nên phải về nhà gấp. Xin lỗi vì không báo trước với anh. Khánh Lâm không ở đây. Là tôi tự bắt taxi về. Chào anh!

Hân cúp máy, không cho cậu cơ hội hỏi rõ ngọn nguồn của sự việc.

Kiều Khanh đứng một bên, nghe được chừng đó cô ta cũng hiểu được vài chuyện.

- Cô thư kí của anh ý thức quá tồi. Có khi cô ấy lại đang đi với trợ lý của anh cũng nên. Lỡ như hai người đó lén lút sau lưng anh...

- Em im đi!!

Cậu quát. Kiều Khanh giật mình, chưa bao giờ thấy cậu ấy giận dữ thế này. Đôi mắt vẫn lên những tia đỏ, cánh môi hơi mím lại.

Rồi đấy... Là vì Trần Ngọc Hân...

Kiều Khanh cười khinh thường.

- Loại phụ nữ như cô ấy không đáng để anh bận tâm.

- Im mồm!!!

Bị cậu quát lần thứ hai, cô ta tức giận bỏ đi.

Huy không muốn nghĩ đến cảnh cô ấy và Khánh Lâm lén lút sau lưng cậu. Cô ấy có thể nói dối nhưng cậu vẫn tin tưởng là cô ấy sẽ không lừa gạt cậu, rằng cô ấy đang ở nhà và không đi với Khánh Lâm. Chuyện này coi như cậu bỏ qua.

...

...

Hân đi làm lại vào ngày hôm sau.

Đầu thì vẫn hơi nhức, chân tay có hơi rã rời, nhưng cô vẫn muốn đến công ty.

Hôm nay Kiều Khanh không đến công ty, không khí dễ chịu hẳn. Khác với dự tính của cô, cậu ấy không hề tra hỏi cô điều gì. Cậu ấy hình như đang tức giận.

- Em nghỉ làm không xin phép. Đây là hình phạt.

Huy đưa cho Hân một xấp giấy tờ. Rồi lại đặt xuống trước mặt cô vài tờ văn kiện.

- Xử lý và mau đem cho phòng kế toán. Nội trong hôm nay, em phải làm xong.

Ngần ấy công việc, cô sao làm nổi. Cô định bụng nói hết với cậu ấy, mà nghĩ lại về bản hợp đồng của công ty với tập đoàn SC nên thôi, cắn răng mà cố gắng để hoàn thành công việc.

...

Mỗi lần Hân đi qua bàn làm việc, Khánh Lâm đều đưa mắt nhìn cô. Hân trang điểm đậm hơn để che đi khuôn mặt phờ phạc, cô mặc áo dày hơn để giấu đi dáng đi yếu ớt... Cô ấy vẫn chưa khỏe...

Đợi Hân xuống tầng dưới. Khánh Lâm liền vào phòng sếp tổng.

Huy không để ý, bởi những lần cậu ta vào đây chỉ để lèo nhèo về thứ gì đó. Không giống như thường ngày, trên mặt Khánh Lâm lộ rõ vẻ nghiêm túc.

- Sếp! Em có chuyện cần nói.

- Chuyện gì?

- Sếp đừng bắt Hân chạy đi chạy lại nữa. Hãy để em làm đi.

- Cô ấy kể khổ với cậu?

Khánh Lâm thở hắt.

- Đã vậy rồi thì dù Hân có không cho phép em cũng phải nói cho sếp biết. Hôm qua cô ấy mệt, em thấy không ổn nên em đưa cô ấy về. Mấy ngày liền sếp bắt cô ấy làm việc, cả cái cô Kiều Khanh đó nữa, hai người muốn tra tấn cô ấy hả? Cô ấy mệt là người ra rồi. Em cứ nghĩ sếp thương cô ấy, nhưng đến thời điểm này thì em thất vọng hoàn toàn về sếp.

- ...

- Nếu sếp không cần cô ấy nữa... Hãy để cho em cơ hội. Em không ngại yêu người lớn hơn tuổi.

Choang!!!

Chiếc cốc sứ bị Huy đập nát.

- Cậu ra ngoài đi!

Khánh Lâm biết sếp giận nên ra ngoài. Cậu ta đã suy nghĩ rất kỹ càng, chỉ có cách này mới “thức tỉnh” được sếp của cậu. Để Hân chịu khổ mãi cậu ta thấy không nỡ. Mong sao cách này giúp hai người đó tiến thêm được một bước.

Huy ở trong phòng làm việc.

Trái tim đau đớn như bị khoét một lỗ lớn.

Cô ấy làm cậu thất vọng. Cô ấy đúng là giấu diếm cậu. Cô ấy không nói cho cậu biết Khánh Lâm đưa cô ấy về. Đó là cô ấy không tin tưởng vào cậu.

Còn những lời Khánh Lâm nói, cậu thấy rất tức giận. Cả đời này cậu không cho phép ai cướp đi người của cậu. Dù người đó có là ai đi nữa.

...

...

Tối muộn.

Màn đêm buông xuống, gió lạnh cũng tràn về.

Hân ở lại công ty trong khi mọi người đã về hết. Vừa đói lại vừa lạnh, còn chút xú nữa, cô gắng gượng làm hết công việc. Cậu ấy đã nói chỉ cho cô làm trong ngày hôm nay.

Cũng lạ thật, chưa hết ca sáng cậu ấy đã bỏ về. Chuyện cô chưa từng thấy ở Huy. Nhưng cô không dám hỏi cậu, hỏi Khánh Lâm thì cậu ta bảo sắp có việc.

Cô mệt nhoài nằm dài ra bàn. Một trang giấy nữa là xong rồi mà đôi mắt cứ dúi lại. Đầu óc thì choáng váng...

...

...

49. Chương 49: Quân Sư Bà Nội

Chương này dài đặc biệt luôn đấy ạ ~^^

~.....

Nhận được cuộc gọi của Khánh Lâm, Huy vội lao ngay đến công ty. Cậu lên thẳng tầng mười tám liền bắt gặp Hân đang nằm úp lên bàn lim dim ngủ.

Cảm giác hồi hận và đau lòng len lõi qua tim.

Cậu vuốt nhẹ đuôi tóc mềm mại của cô. Gọi cô dậy như ngày xưa vẫn gọi.

- Hân, dậy đi.

Cô mơ màng mở mắt và không khỏi ngỡ ngàng.

- Anh làm gì ở đây?

Cậu không trả lời câu hỏi của cô. Cởi chiếc áo dạ trên người ra và khoác lên người cô.

Cậu kéo cô lại gần rồi ôm thân người lạnh cóng của cô vào lòng. Chất giọng trầm ấm vang bên tai.

- Xin lỗi! Là tôi sai.

Hân im lặng, gục mặt vào ngực cậu ấy. Thế này là tốt rồi.

...

...

Huy nói sẽ đưa cô về nhà. Hân tuyệt nhiên không phản đối.

- Một thì cứ ngủ trước đi. Đến nơi tôi sẽ gọi.

Hâm đắp chiếc áo khoác ấm áp của cậu ấy lên người và nhắm mắt ngủ. Chiếc xe lao thẳng đi trong đêm đông. Nhưng địa điểm dừng chân không phải nhà cô mà là nhà riêng của cậu - một căn biệt thự nằm ở phía nam thành phố.

Huy bế Hân vào nhà trong khi cô ấy vẫn đang ngủ. Đêm nay cô ấy sẽ ngủ đây rồi ngày mai cậu sẽ giả lại nơi sản xuất. Cậu đã xin phép mẹ cô ấy và bà ấy đã đồng ý. Hân muốn về cũng không được.

- Cậu... Cậu Huy...

Chị Tươi, chị giúp việc của Huy há hốc miệng kinh ngạc. Hôm nay cậu ấy không về một mình mà mang theo một cô gái. Trời ơi!!!

Huy không nói gì, bế thẳng Hân lên phòng.

Chị Tươi rình mò lên theo, vừa lúc cánh cửa phòng cậu khép lại.

Chị Tươi chạy xuống nhà bếp. Rút chiếc điện thoại black berry đời cổ ra và cuống quýt gọi điện thoại. Sau vài tiếng chuông, đầu dây bên kia cũng vọng về một tiếng nói. Chị Tươi báo cáo ngay.

- Bà ơi... Cậu Huy đem gái về nhà.

Người ở đầu dây bên kia cũng sốc không kém.

- Mà nói gì thế hả Tươi?

- Bà đúng là già rồi lắm cảm. Con nói là cậu Huy đem gái về nhà.

- Gái nào?

- Gái nào nữa, phụ nữ ấy.

- Mày đùa tao!!

- Con không đùa đâu. Cậu Huy bế cái cô gì gì đó lên phòng rồi. Bà ơi... Hay là cậu Huy đi dọc đường thấy gái đẹp nên bắt cóc về??

- Con này nói lung tung. Tao về luôn đây. Mày nhớ trông chừng cậu Huy của mày, đừng để nó...

- Rồi. Con biết rồi...

Chị Tươi tắt máy, bỏ điện thoại vào chiếc túi trên tạp dề rồi rón rén lên tầng rình mò trước cửa phòng cậu. Chị ta áp tai vào cửa... Quái lạ... Sao không có động tĩnh gì nhỉ???

Cạch!!

Cánh cửa đột nhiên mở ra. Chị Tươi đang dựa vào cửa nên ngã sõng soài ra sàn. Huy cau mày.

- Sao chị lại rình trộm tôi?

Chị Tươi đứng dậy, cười hì hì cho bớt ngượng.

- Cái cô đó... Cậu làm gì cô ấy rồi???

Huy đóng cánh cửa lại rồi quay qua chị giúp việc.

- Tôi làm gì cô ấy không đến lượt chị quản.

- Ấy ấy... Cậu nói thế là không được nha. Tôi là giúp việc của cậu kiêm gián điệp... à... kiêm giúp việc của bà chủ nha. Cậu nói thật đi, có phải cậu lén xem phim khiêu dâm nên cậu mới đem cô này về thử đúng không?

Đôi lông mày của cậu càng nhíu chặt hơn. Bà giúp việc này dở hơi mất rồi.

- Chị không được nói lung tung...

- Tôi còn lạ gì cậu nữa. Dù sao cậu cũng là đàn ông, muốn phụ nữ cũng là bình thường. Tôi hiểu... Tôi hiểu...

- Chị! Dừng lại ở đây. Xuống bếp nấu cháo gà cho tôi.

Chị Tươi cứ đứng chông chênh ra như vậy, bị cậu tròng mồi lon ton chạy xuống bếp. Cậu Huy hư hỏng rồi. Đây... ai bảo ở Mĩ cho lắm vào, toàn tiếp thu mấy thứ đen tối thôi. Cậu còn vác gái về nhà nữa kìa. Bà nội cậu mà biết là mắng cho tõe mỗ luôn.

Huy quay vào phòng, thấy ngay Hân đang ngồi trên giường và nhìn cậu như có thù oán lâu năm. Cậu bước đến rồi ngồi xuống giường.

- Nhìn tôi kiểu đó là có ý gì?

- Đây là đâu?

- Phòng tôi. Nhà tôi.

Hân cầm cái gối ném thẳng vào cậu.

- Đồ lưu manh! Rõ ràng anh bảo là đưa tôi về, sao lại đưa tôi về nhà anh hả?

- Tôi đâu có nói sẽ đưa em về nhà em.

Đây là lừa con gái nhà người ta còn gì. Bảo đưa về, ờ thì đưa về, chẳng hiểu sao lại mang cô về hang ổ của mình. Trông cái bản mặt đó kìa, càng nhìn càng thấy lưu manh xảo quyệt.

Thêm cái gối nữa đập thẳng vào mặt Huy.

- Vô lại...

Cậu liên tiếp bị hai cái gối đập vào mặt đẹp. Cô gái này ngày càng hư, cậu phải dạy lại.

Cậu nhào người, đè cô xuống giường, hai tay chống bên người cô. Hân bị cậu ép sát, trong hoàn cảnh thế này...

Mặt cô đỏ ửng, cổ đẩy cậu ấy ra.

- Anh làm gì thế hả? Tránh ra!!!

Cậu chop lấy bàn tay đang đẩy ngực mình, hôn nhẹ lên bàn tay cô.

- Mẹ em đã cho phép em ở đây.

- Không thể...

Cậu cúi xuống, phủ một nụ hôn lên môi cô. Nói nhỏ bên tai cô.

- Tôi chưa hết giận đâu.

Hân lập tức dùng tí sức lực của mình đẩy Huy ra. Mặt phùng phùng.

- Tôi cũng giận lắm đấy, anh có vợ rồi còn thích vờn tôi. Tôi không phải Kiều Khanh của anh nhé!

- Ai nói tôi có vợ?

Hân đập tay vào trán, cô đã làm rõ chuyện này rồi cơ mà, tự nhiên lại đi buột miệng nói ra. Rồi cậu ấy sẽ nghĩ cô vì ghen nên mới giận cậu ấy. Chúa ơi!! Ngượng chết mất!!!

Hân xấu hổ chồm chặn lại.

Cậu thấy thế thì phì cười. Hóa ra cô lạnh nhạt với cậu là vì cô ấy nghe tin đồn Kiều Khanh là vợ cậu. Ngốc quá!

Cậu kéo kéo tấm chăn.

- Ra đây.

- Không.

- Ra không?

- Không.

- Không ra thật hả?

- Ừ.

Sau ba giây không có động tĩnh, Hân nghĩ cậu ấy đã tha cho cô mà ra ngoài, cô mới thở phào kéo chăn ra. Và chưa kịp thở hết hơi, một cái bóng cao lớn đang ngồi lù lù cạnh cô.

Cô kéo chăn lên lại bị cậu ấy kéo tung ra, hết đường chạy. Cô lùi ra mép giường, liền bị cậu ấy giữ lại.

Cô lắp bắp.

- Tôi... Tôi muốn đi tắm.

- Được. Em cứ đi.

Hân rời giường, nhưng mặt vẫn đỏ bừng.

- Tôi... Không có quần áo để thay...

Cậu nén cười, đến tủ quần áo rồi đưa cho cô một chiếc áo sơ mi đen cỡ lớn.

- Không có loại khác à?

Cậu dúm chiếc áo vào tay cô.

- Có của người giúp việc. Nhưng tôi không cho em mặc đồ của chị ấy.

- Cũng được mà...

- Không được.

Cô lủi thủi vào phòng tắm, vài phút sau lại trở ra.

Cậu đang cầm chiếc laptop, thấy cô ra thì gấp màn hình laptop xuống.

- Còn gì nữa?

Cô vắn vẹo, mất nửa tiếng mới nói ra được.

- Không có... nội y.

Cậu hiểu ra, rút điện thoại và gọi cho chị Tươi bắt mang một bộ nội y mới lên cho cô.

Vài phút sau, chị Tươi có mặt và nhìn Hân chăm chăm. Chị Tươi cười tươi rói.

- Cậu chủ nhất đầu ra một cô xinh thế?

Hân cười như mếu, nhận lấy đồ nội y từ tay chị Tươi và chuồn vào phòng tắm.

Chị Tươi nhìn cậu chủ đầy thán phục.

- Mắt nhìn người của cậu tốt thật. Cô ấy xinh quá.

Cậu nhếch môi cười. Ngày bé cô ấy đã xinh rồi.

- Tôi xin phép!

Chị Tươi vừa kịp quay lưng, tiếng gọi từ phòng tắm kéo chị ta lại. Chị Tươi vào trong.

Hân ngượng ngịu.

- Chị còn bra... size lớn hơn không?? Cái này... Cái này chật quá.

Chị Tươi nghe vậy thì nói to lên.

- Trời ạ!!! Cái này là cup B rồi đó, trông cô mảnh mai vậy mà cũng dữ quá nha. Để tôi đi lấy size lớn hơn cho cô.

Giọng của chị Tươi rất to, khi vào chị ta lại không đóng cửa phòng tắm, người bên ngoài chắc chắn nghe được. Cô tái mặt.

Rồi chị ta tươi cười hớn hở chạy ra báo tin cho Huy.

- Cậu chọn người khỏi chê luôn. Cô này trông thế mà cũng cup C đấy. Cậu giỏi quá!!

Đến mức này là Hân chỉ có nước độn thổ thôi.

Rầm!

Cánh cửa phòng tắm bị cô đóng một cách bạo lực.

...

...

Ba mươi phút sau Hân mới dám lộ mặt ra khỏi cửa phòng tắm. Cô mặc trên người áo sơ mi của cậu ấy. Chiếc áo này có vẻ quá lớn so với cô, áo dài đến ngang đùi và rộng quá khổ. Tay áo phải xắn lên vài lần mới đến được cổ tay cô.

Căn phòng trống trơn.

Cô mở tủ quần áo tìm máy sấy tóc nhưng không thấy.

Cạch!

Huy mở cửa, cô vội vã đứng dậy, hàng mi sụp xuống che đi đôi mắt ngượng ngùng. Khóe mắt cậu cong lên, đôi chân bước nhanh đến gần cô. Thân hình cô lọt thỏm trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, nước da trắng hơi tái nhợt như người ốm.

Cậu cúi xuống.

- Trông thế mà cũng cup C đấy hả??

Cô ngẩng đầu lên, quắc mắt nhìn cậu. Đây gọi là thích chòng ghẹo người khác đấy. Cô bặm môi, con mắt lướt qua người cậu.

- Anh chỉ được cái chọc tức người ta là giỏi.

Ồ với cậu nhiều chắc có ngày cô cũng phải nhập viện vì lên cơn đau tim mất. Hoặc là sốc liên tục vì không thích ứng nổi với kiểu chọc giận người ta xong lại dễ dàng.

- Tôi nhớ là từ nhỏ đến lớn tôi chỉ trêu mỗi mình em.

- Ủ, vì tôi quá xui xẻo...

Lời nói chưa dứt, cậu kéo cô lại rồi chùi một cái khăn bông lên đầu cô và xoa lấy xoa để. Được một lúc, cậu mới buông cô ra, cười nham nhở.

- Em xấu thật.

Hân giận, không thèm đáp trả.

- Lại đây!

Cậu ngồi lên giường, trên tay cầm chiếc máy sấy tóc không biết cậu đã lấy ra từ lúc nào. Cô hiểu cậu muốn làm gì.

- Tôi tự làm được...

- Tôi không muốn nói lại.

Bị cậu dọa, cô lấm lét nhìn cậu rồi trèo lên giường gối đầu lên đùi cậu mà nằm dài ra giường, còn cậu ấy sấy từng lọn tóc cho cô. Hân bỗng cảm thấy trong lòng ấm áp thấy lạ. Đợi sau này Kiều Khanh về nước rồi, cô sẽ tỏ tình với cậu. Phụ nữ ở Pháp rất bạo dạn trong chuyện tình cảm, ở bên đó năm năm cô cũng

học được đôi chút nhưng chưa từng đem ra thử với ai. Cậu ấy đương nhiên là người bị đem ra thử nghiệm, mà không thành công thì coi như cô không phải là Trần Ngọc Hân.

Cậu mân mê mái tóc mềm mại của cô. Tóc cô còn mang mùi bạc hà trên người cậu. Cảm giác quá là tuyệt. Cậu muốn bắt cô ấy về đây, thế là cô ấy sẽ không thể trốn thoát, sẽ không có thằng cha nào cướp cô đi được. Mãi mãi cho cậu ngắm.

- Cậu Huy! Xong rồi đây. Tôi vào được không?

Chị Tươi oang oang ngoài cửa, trên tay là một bát cháo cỡ lớn.

- Vào đi!

Chị Tươi bưng tô cháo lớn vào phòng, đôi mắt mở to ra hết cỡ. Chuyện lạ thế kỉ hai mốt... Cậu Huy sấy tóc cho gái... Mẹ ơi!!!

- Để ở đó!

Chị Tươi đặt tô cháo lên chiếc tủ đầu giường. Đôi mắt vẫn dính chặt vào đôi trai gái đầy nghi hoặc. Cô gái ấy mặc áo của cậu Huy, tưởng tượng đi nào, phụ nữ mà chỉ mặc áo sơ mi của đàn ông trông sẽ gợi cảm và quyến rũ như thế nào. Hồng... Hồng... Hồng... Chị Tươi tự nghĩ và tự giằng xé trong lòng.

Cậu sấy tóc cho cô xong thấy chị Tươi còn đứng đó nhìn liên nhãn mặt.

- Còn việc gì nữa?

- Tôi đã chuẩn bị phòng cho cô... cô... – Chị Tươi ú ớ như gà mắc thóc.

- Em là Hân ạ!

- À... Cô Hân. Phòng cho cô tôi đã chuẩn bị...

Huy dữ dần quát.

- Tôi không khiến chị chuẩn bị. Chị xuống dưới đi.

- Vậy cô ấy ngủ đâu? Không lẽ muộn rồi cậu còn bắt cô ấy về?

- Cô ấy sẽ ngủ đây.

- Còn cậu ngủ đâu?

- Tôi ngủ ở phòng tôi.

- Hai người...

Chị Tươi nuốt nước bọt, lảng lảng rời khỏi phòng cậu. Cậu có mắng mỏ cũng không sao, cứ hằm hằm kiểu đó sợ muốn chết.

Ở trong phòng, Hân không ngừng mặc cả, mặc cả không được thì thuyết phục, thuyết phục không được thì đàm phán, đàm phán không xong thì... Nùng nịu.

- Tôi không ngủ ở phòng này được.

- ...

- Anh nghe tôi nói không thể hả?

- ...

Còn chiêu cuối cùng thôi, nãy giờ năn nỉ gây lối mà cậu ấy không chịu nghe, rồi lại bị cậu lừa cho ăn gần hết bát cháo, uống cả vài viên thuốc mà cô không dám cãi câu nào, đã vậy cậu còn khóa cửa phòng lại không cho cô ra ngoài.

Cô quỳ gối trên đệm, ôm lấy cánh tay cậu lắc lư, chu môi phồng má, giọng ồ ồ ẹ, cái này là mấy cô bạn bên Pháp dạy cô để thu phục đàn ông. Hết cách rồi nên cô áp dụng luôn mà không ngờ đến cái hậu họa về sau.

- Anh Huy đẹp trai!!!

- ...

- Em biết anh Huy là đẹp trai, tốt bụng, giỏi giang, thành đạt, rộng lượng không chấp nhặt... Anh tốt bụng như vậy thì hãy cho em sang phòng khác đi.

Cậu nhìn cô ấy chăm chú. Giọng lạnh lùng.

- Thế hả?

- Vâng! Úi dồi ôi, anh Huy là tốt tính nhất luôn ý...

- Biết rồi. – Cậu lạnh tanh.

Cô mím môi tức giận rồi giây sau lại cười ngọt ngào lấy lòng cậu.

- Anh không biết chứ đáng ngủ của em xấu lắm, em lại còn hay mộng du nữa, lỡ may nửa đêm em mộng du giết chết anh thì sao? Anh không sợ nhưng em sợ lắm...

Cô lập tức im bặt, đôi mắt mở to.

Cậu siết chặt eo cô, kéo cô vào trong lòng, đầu cúi xuống cắn nhẹ lên vành tai cô, nói khe khẽ.

- Em muốn dụ dỗ anh phạm tội đấy hả??

Cô đỏ mặt. Miệng lắp bắp.

- Em... à... Tôi...

- Xưng em!

Mặt cô càng đỏ hơn.

- Em... Em không thể ngủ đây...

- Anh đâu đó làm gì em.

- Nhưng... Em sợ... Anh sẽ...

Rồi, cậu hiểu cô ấy đang sợ cậu.

Cậu với lấy cái điều khiển, bấm vài nút, bỗngưng đèn điện tắt hết, chỉ còn ánh sáng mờ mờ từ chiếc đèn ngủ.

Cô bị cậu kéo vào trong chăn mà ôm chặt. Cô ra sức giãy giụa.

- Không được!

- Yên nào! Em đang ốm anh sẽ không làm gì em đâu.

- Nhưng... Em cứ thấy sao ấy...

- Em còn cử động nữa là đừng trách anh....

- Được rồi... Em nằm yên để làm gối ôm cho anh là được chứ gì.

- Ngoan!

- Người đâu xấu tính thấy ghê.

- Em còn nói...

- Thôi thôi... Tha cho em...

...

...

Ở dưới nhà, bà nội của Huy vừa về đến, hốt hoảng chạy vào nhà.

- Con Tươi đâu!!!

- Dạ... Con đây...

Bà kéo chị Tươi lại, vội vã hỏi.

- Thằng Huy đâu? Nó đem gái đi đâu rồi??

- Cậu Huy cả cô đó ở trên phòng. Cô đấy xinh khỏi chê luôn bà ạ. Con xem xét kĩ rồi, ba vòng hoàn hảo, ngây thơ vô đối...

- Mày im ngay! Trông nó ngây thơ thế biết đâu lại là con cáo già.

Chị Tươi “xì” một tiếng.

- Có mà cậu Huy cáo ấy, lừa con gái về nhà, cô ấy bảo không ngủ chung thì cậu ấy nhất quyết không cho, con ho he một câu cậu Huy liền mắng cho tơi tả.

Bà nội xắn tay áo, hùng hổ xông lên tầng trên. Chị Tươi lo sợ, chắn trước mặt bà.

- Bà làm gì thế?

- Tránh ra!! Tao phải cho con hồ ly tinh đó vài trận!!!

- Bà bình tĩnh. Giận quá mất khôn. Cô Hân không giống hồ ly tinh, bà lên đấy rồi thấy hai cô cậu đang...

Bà nội chau mày, hỏi lại chị Tươi.

- Mày vừa nói cô kia tên gì??

- Cô đấy tên Hân. Á... Bây giờ con mới nhớ sao cứ thấy cô ấy quen quen. Bà ạ!! Chính là cái cô trong tấm ảnh cậu Huy để trong ví đấy.

Bà nội ngẫm nghĩ rồi gật gù rồi cười rồi giữ lấy chị Tươi.

- Tao cấm mày mò lên tầng trên. Tuyệt đối không được phá hoại “công việc” của chúng nó.

- Con biết! Bà cũng ghê lắm cơ.

Bà cười thâm trong lòng. Cháu bà đúng là giỏi quá mà, lừa được cả con bé về nhà, còn bắt nó ngủ chung phòng. Bà sắp có cháu bé rồi... !!!

Chị Tươi kéo kéo áo bà.

- Bà này, bà nói không được phá hoại “công việc” của hai cô cậu là sao? Con nghĩ mãi không ra.

Bà liền mắng.

- Mày dốt! Tao gần tám mươi rồi, ước muốn cuối cùng của tao là được bế con của thằng Huy...

- Bà nói đến đây thôi, con biết rồi.

...

...

Sáng.

Không khí mùa đông lạnh buốt. Gió thổi ù ù ngoài cửa sổ.

Trái với bên ngoài, bên trong căn phòng lớn ngập tràn không khí ấm áp.

Cô rúc trong lòng cậu, thò cánh tay mảnh khảnh ra nghịch vài sợi tóc trước trán cậu. Được cậu ôm ngủ thích thật, vừa ấm lại vừa êm. Sáng dậy còn được thoải mái ngấm cậu.

Cậu đột nhiên mở mắt, chớp lấy cổ tay cô.

- Em khôn lắm, dám lợi dụng lúc anh ngủ để sàm sỡ.

Cô đỏ mặt, phụng phịu.

- Ai thềm sầm sờ anh chứ.

Cậu kéo chăn đến tận cổ, giơ tay sờ lên trán cô.

- Hết sốt rồi.

- Tại anh bắt em làm việc quá sức, anh cậy quyền thế bạo hành em.

Cậu ôm eo cô, thì thào bên tai.

- Ủ, tại anh.

- Bỏ em ra, em phải dậy.

Cậu ôm chặt cô hơn, đôi mắt khép hờ.

- Mới năm giờ sáng. Em dậy làm gì?

- Chuẩn bị đi làm.

Huy búng tay vào trán Hân. Cô vội ôm đầu mà xuýt xoa, miệng kêu lên.

- Vỡ đầu em rồi.

- Hôm nay là ngày nghỉ.

Đầu với chả óc. Ngày nghỉ đấy mà cô còn không nhớ.

Thôi cũng kệ... Cô phải ngủ bù những tháng ngày bị cậu ấy ngược đãi.

...

...

Trời gần về trưa.

Bà nội họ Hoàng cùng chị Tươi giúp việc đứng ngồi không yên như ngồi trên đống lửa. Chị Tươi lượn được vài vòng trong phòng khách lại hỏi bà nội.

- Sao cô cậu vẫn chưa xuống bà nhỉ?

- Chúng nó còn ngủ.

- Trời ơi!!! Ngủ nhiều còn hơn cả lợn.

Bốp!!

Bà nội đánh vào vai chị giúp việc. Đúng là đồ khó dạy, bảo phải đợi mà cứ nhảy tanh tách lên làm bà cũng nóng ruột theo.

- Mày ngồi đợi, hai đứa chắc sắp xuống rồi.

- Đợi từ nãy có thấy hai cô cậu xuống đâu. Hay để con lên xem!

Chị Tươi vừa đi được một bước liền bị bà nội cầm cổ áo kéo giật lại.

- Ở yên cho tao. Lát nữa mày phải phối hợp ăn ý với tao đấy, có gì sai sót là tao đuổi mày về quê chăn vịt.

Chị Tươi méo mó mặt mày.

- Con xin, con biết rồi, bà đừng đuổi con về chăn vịt.

- Được rồi, nhanh lên, hình như chúng nó xuống rồi.

Nghe tiếng bước chân, bà nội cùng chị Tươi vội vã xếp vào đội hình. Bà nội quyền lực ngồi trên ghế sofa, trên bàn để một ly trà nóng và một tờ báo mới ra lúc sáng, chị Tươi đứng bên cạnh, vẻ mặt cũng nghiêm trọng không thua kém gì bà. Tình hình là chủ tớ đang đóng kịch rất nhập tâm.

Huy cùng Hân bước xuống. Hân đã thay bộ đồ của cô.

Cô giật bản mình, nhéo vào tay cậu, mắng khe khẽ.

- Sao anh bảo anh ở một mình?

Cậu nhún vai không quan tâm, bước thẳng xuống phòng khách.

Hân lo sợ bước xuống theo.

Bà đang ngồi đọc báo, nghe thấy tiếng động thì trong lòng bỗng trở nên rạo rực, hai đứa trẻ này sắp bị bà cho vào giọ rồi. Thế nào cũng bị bà dọa cho sợ mà xem.

- Cháu chào bà ạ!

Hân cúi nhẹ người chào bà, nở nụ cười hòa nhã.

Bà đặt tờ báo, nhấp một ngụm trà rồi gật nhẹ đầu.

- Ủ.

Hân thoáng hoảng loạn trong lòng. Một bầu không khí nặng nề bao trùm cả căn biệt thự. Nụ cười của bà khiến cô rùng mình.

Cậu ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện bà.

Bà nhìn Hân dò xét. Con bé này càng lớn càng xinh. Chỉ có nó mới hợp làm cháu dâu bà.

- Cháu cũng ngồi xuống đi.

- Dạ.

Hân vâng dạ ngồi xuống cạnh Huy. Ánh mắt, biểu cảm của bà và chị Tươi thật đáng sợ, hai người này nhìn cô như nhìn con mồi.

- Tối qua hai đứa đã làm gì? – Bà hỏi, câu chuyện bắt đầu.

- Bọn cháu không làm gì ạ. – Cô vội cướp lời cậu, sợ cậu nói quá đi là sai lệch sự thật trong sáng mắt.

- Thật không?

Cô hơi chột dạ bởi ánh mắt tinh tường của bà.

- Dạ, thật.

Chị Tươi bắt được tín hiệu của bà, gào rú lên.

- Nam nữ ở chung một phòng mà không làm gì ai tin được. Cô kể chuyện hài đấy à?? Là cô lừa cậu Huy nhà tôi đúng không??

Cô tròn mắt.

Cô lừa ấy hả?? Là ai lừa cô về đây chứ?? Là cái tên xấu xa đang bình chân như vại ngồi cạnh cô đây này.

- Không như bà và chị Tươi nghĩ đâu. Bọn cháu rất trong sáng, không có làm gì hết...

- Chỉ một câu nói của cô không qua mắt được tôi đâu. – Chị Tươi thét lên – Chuyện này mà đồn ra ngoài thì còn đâu thể diện nữa, xấu mặt quá.

Cô không biết nói sao cho phải. Cố giải thích thêm thì bị nói là cãi bướng, còn không giải thích thì phải chấp nhận cái sự thật đen tối của bà và chị Tươi vẽ ra. Cô níu cổ áo cậu, nói hộ cô vài câu may ra thoát nạn.

Cậu chẳng bận tâm đến ánh mắt cầu cứu của cô, lật bàn tay mà nắm chặt bàn tay cô.

Cô âm ỉ, một thân một mình đối phó với bà và chị Tươi.

- Giờ cô phải đền bù cho cậu Huy.

- Dạ?

Đền bù cái gì trong khi cô mới là người chịu thiệt thòi. Có người sung sướng ôm cô ngủ cả đêm đến lúc cô rơi vào bế tắc thì làm ngơ.

- Tôi nói là đền bù đấy.

- Em... Đền bù theo cách nào ạ??

Huy ngồi cạnh cô, quay mặt ra ngoài để che đi khuôn mặt đang nhăn nhó vì nén cười. Cô ngực này sắp bị hai người đó gạt rồi. Kiểu này là cô không thoát nổi cậu rồi. Cậu thì thích quá rồi, cứ ngồi đấy chờ kết quả.

Chị Tươi đưa tay sờ cằm suy nghĩ.

- Một trăm triệu.

Cô chớp chớp mắt.

- Rẻ thế thôi ạ?

Huy đang uống trà tí thì sặc. Cô ấy có ý coi thường cậu??

Chị Tươi càng nói càng hồng chuyện, bà chen ngay vào, giọng nghiêm khắc.

- Chuyện đã vậy rồi hai đứa tính sao?

- Cháu... Cháu... – Hân ấp úng.

- Chuyện đồn thổi ra ngoài thì không hay chút nào.

- Bà, sự thật không phải thế đâu ạ.

Bà lắc đầu bất lực.

- Bà biết, nhưng người ngoài sẽ nghĩ theo chiều hướng khác...

Cô xụ mặt. Giả sử như mà có đồn thổi ra ngoài thật, mẹ cô sẽ giết cô mất.

Bà nội cười thầm, cô ấy đã bị lừa thật rồi.

- Bà có cách.

- Cách gì ạ?

- Hai đứa kết hôn đi!

...

...

50. Chương 50: Je T'aime!

Huy và Hân bất ngờ. Không lường trước đến việc bà sẽ đưa ra quyết định trọng đại như vậy. Cả hai mới hai tư tuổi. Có lẽ là quá sớm để kết hôn.

- Không được!

Hai cô cậu cùng đồng thanh.

Bà đặt mạnh tách trà xuống bàn, nét mặt giận dữ.

- Vậy hai đứa muốn thế nào???

- Dạ, thực ra cháu và Huy không hề có chuyện gì. Người ngoài cũng không thể nào biết được. Theo cháu thì không phải vội vã thế đâu ạ.

- Cháu cũng vậy!

Huy đồng ý với cô. Cậu đã đoán ra kế hoạch của bà nội và cậu thì không muốn cô ấy quá sốc về chuyện này. Cậu cũng muốn đem cô ấy về nhà nhưng kết hôn luôn thì quá đường đột, Hân sẽ sợ quá mà chạy mất, đến khi đó cậu còn khổ hơn. Cách tốt nhất là cứ từ từ thu phục cô, để cô một lòng một dạ về với cậu.

Kế hoạch của bà thất bại, rồi bà giận, Huy cũng chẳng biết nói thế nào nên cứ để bà như vậy. Hân thì lại không thể coi như chuyện thường tình như Huy, cô thấy có lỗi khi làm bà giận, nhưng cũng chẳng thể nghe lời bà mà kết hôn ngay.

Hai người mới làm lành hôm qua, mối quan hệ vẫn chưa rõ ràng, cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để kết hôn, còn cái cô Kiều Khanh đó nữa... Thật rắc rối...

...

...

Trời về chiều.

Xe dừng, cô tháo dây an toàn, quay sang cậu.

- Anh có vào nhà không?

Cậu kéo cô lại gần và hôn nhẹ lên trán cô.

- Không. Để khi khác.

- Ủ, vậy em vào nhà đây.

Cô bước xuống, trợn tròn mắt nhìn cô bạn Kim Anh đang nhìn cô chăm chăm như thể bắt quả tang cô vụng trộm. Trịnh Minh Kỳ đứng cạnh Kim Anh cười nhếch mép.

Hân dựa dẫm vào cửa xe của Huy, cười như méo nhìn đôi trai gái đang bước đến như quân lưu manh. Cậu ngồi trong xe thấy cô bám dính lấy cửa xe không chịu buông lấy làm lạ liền mở cửa xe bước xuống, thấy ngay đôi trai gái quen mặt đã đứng đó.

- Bắt được rồi nhé! – Trịnh Minh Kỳ cười đầy chiến thắng.

Kim Anh dán mắt vào Huy. Thời tiết mùa đông giá lạnh, cậu mặc chiếc áo len dày màu sẫm, quần kaki sáng màu, áo khoác ngoài cậu đã nhường cho Hân.

- Cậu là Huy hả? Trời ơi!! Đẹp trai dã man!!

Trịnh Minh Kỳ xám mặt, gõ nhẹ lên trán Kim Anh, mở miệng mắng.

- Đồ háo sắc! Em ngắm anh còn chưa đủ hả?

Kim Anh xụ mặt, giơ tay xoa trán.

- Cậu ấy đẹp thì em nói là đẹp thôi. Em khen chồng của bạn em mà anh cũng ghen.

Huy và Hân nhìn nhau, cậu tủm tỉm cười khoác tay lên vai cô. Hân nhăn mặt.

- Kim Anh! Mày lại nói lung tung nữa rồi.

Kim Anh cười hì hì, móc từ trong túi xách ra hai chiếc thiệp mời đỏ chói rồi nhắc nhở.

- Nhớ phải đến cùng nhau đấy!

Hân và Huy cùng nhận thiệp mời. Hân thét lên.

- Mày và Kỳ sắp kết hôn?

Trịnh Minh Kỳ nhướn miệng cười, một tay kéo Kim Anh vào lòng.

- Ghen tị không?

- Hai người cũng nhanh nhanh tí đi... Vờn nhau mãi mà không thấy chán à?

Đôi trai gái nọ sắp nên vợ chồng, mặt vui vẻ hiện rõ hai chữ hạnh phúc.

...

...

Mọi bức bối trong lòng đã được gỡ bỏ, Hân nghĩ đến việc đối phó với Kiều Khanh, như cô ta đã nói hợp đồng này rất quan trọng, quyết định cả sự tồn vong của công ty, mà cô ta lại lấy Huy ra làm điều kiện với cô, không cho cô lại gần cậu ấy. Ôi thôi... Làm ơn đi... Người ta đang trong giai đoạn yêu đường say đắm cách li vài phút thôi đã thấy nhớ rồi.

Cô đã đưa ra một cách giải quyết ổn thỏa nhất, khi có mặt Kiều Khanh, cô sẽ giả bộ lạnh lùng với Huy, còn khi không có mặt cô ta rồi, cô sẽ thân thiện đến gần cậu.

Hân làm mọi thứ rất chu toàn, nhưng Huy lại không thích như vậy. Cô hay tách xa cậu lúc có mặt Kiều Khanh, cô còn chẳng bận tâm khi Kiều Khanh quẩn lấy cậu nói ngon nói ngọt còn hơn bọn lừa đảo dụ dỗ thanh thiếu niên. Chẳng lẽ cô lại không ghen?

Câu trả lời là CÓ. Cô ghen muốn chết đi được. Chỉ muốn xách Kiều Khanh ném từ tầng mười tám xuống dưới. Giờ thì Hân đã biết cô thực sự là người rất nham hiểm.

Cảm giác tức mà không thể làm gì quả là rất khó chịu.

.

“Anh Huy, anh mệt lắm à? Em pha cà phê cho anh nhé!”

.

“Anh Huy, anh đói chưa? Chúng ta đi ăn đi. Em mới tìm được một nhà hàng nhiều món ngon cực.”

.

“Anh Huy, rảnh thì anh cùng em đi tham quan vài nơi với em được không?”

.

“Anh Huy...”

.

Nghe mà sồn cả gai ốc. Một câu “anh Huy”, hai câu “anh Huy”... Làm cô phát bực lên được. Kiều Khanh đã thay đổi chiến lược, có ngu cũng nhìn ra chiến lược của cô ta là muốn trêu tức Hân.

Hân ghen, rồi bỏ ra ngoài.

Bên ngoài còn ồn ào hơn ở trong phòng tổng giám đốc. Khánh Lâm cùng tên thư kí Từ Minh cãi nhau chí chóe như mấy bà cô ngoài chợ cá, không ai chịu nhường ai.

- Cậu làm ơn về cái tầng mười bảy của cậu đi.

- Tôi không thích! Cậu làm gì tôi?

- Tầng mười tám không phải cái nơi cậu tùy ý lượn ra lượn vào. Tôi thì không nói làm gì, nhìn mặt cậu rất đáng ghét. Còn cậu thì sao? Cậu không thấy chán mỗi khi lên đây lại gặp tôi à?

- Tôi cũng ghét cái mặt mang giống nòi của đười ươi như cậu lắm. Cái lúc cậu nổi giận rồi quát tôi kìa... Giờ ơi!! Trông cậu đứng như con đười ươi già sắp chết đang bắt măn với cuộc đời.

- Thằng bê đê như cậu thì tốt đẹp lắm nhỉ? Suốt ngày áo xanh áo hồng y như mấy mụ đàn bà ăn không ngồi rồi...

Hân định đi qua bọn họ trong yên lặng nhưng tên Từ Minh đã kịp giữ cô lại, cậu ta tuôn một tràng tiếng Pháp.

- Ô! Chị xinh đẹp, chị định đi đâu vậy? Có cảm em hộ tống không?

Khánh Lâm ngơ ngác, chẳng hiểu Từ Minh vừa nói gì với Hân.

Tâm trạng của cô không tốt, cô nhìn Từ Minh bằng nửa con mắt, cất giọng lạnh nhạt, nói tiếng Việt với cậu ta.

- Đi vệ sinh! Muốn hộ tổng không?

Từ Minh há hốc, không đỡ lại nổi. Mặt đỏ như gấc chín.

Khánh Lâm hiểu ra vài điều rồi cậu ta ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Cậu thấy chưa? Chị dâu của tôi rất cao tay. Chị Kiều Khanh của cậu còn thua xa.

- Chị dâu?

- Sếp tôi với chị Hân sắp lấy nhau rồi!!

Chỉ là câu nói vui của Khánh Lâm. Từ Minh cũng không bỏ sót, chạy về báo cáo với Kiều Khanh, ngay ngày hôm sau, cô ta túc trực ở phòng tổng giám đốc, không cho Hân bước vào.

Vì sự tồn vong của công ty cậu ấy, Hân nhịn nhục, ra ngoài ngồi làm việc với Khánh Lâm. Trong lòng bùng bùng lửa giận, tức Kiều Khanh rồi giận luôn cả Huy.

...

...

Rồi Kiều Khanh mở tiệc ở một nhà hàng lớn mời một vài nhân vật máu mặt trong công ty đến. Nói là một vài chứ cả vài chục người ở những phòng ban khác nhau.

Hân nghiễm nhiên cũng được một suất.

Bây giờ tối. Thành phố lên đèn sáng lấp lánh, đường phố tấp nập xe cộ chạy qua lại.

Tại một gian phòng trong nhà hàng lớn, một bữa tiệc nhỏ được tổ chức.

Hân bị vài bà cô ở phòng PR kéo về một góc trong khi đáng lí ra cô phải ngồi cùng với Huy và đám Khánh Lâm. Mấy bà chị lồi lồi kéo kéo, không cho Hân rời chỗ.

- Em đừng có qua ngồi cạnh sếp!

- Đúng đấy! Sau này em cứ bảo với sếp là ngồi cạnh sếp không tiện, sếp mình dễ tính thế nào cũng bỏ qua cho em. Chứ không chị sợ em lại bị cô vợ sếp cho vào “tầm ngắm”.

- ...

Hân không biết nói lại với mấy bà chị ra sao, đành ngồi im ở một góc cách xa bàn của cậu ấy. Tin đồn Kiều Khanh là vợ sếp đã lan ra cả khắp công ty. Từ ngày Kiều Khanh đặt chân vào, chẳng cô gái nào dám lại gần sếp. Có mỗi những người trong cuộc biết cái sự thật Huy vẫn còn độc thân.

Tên Khánh Lâm không rảnh lo chuyện bao đồng, mặc kệ mấy chị muốn nói sao thì nói. Còn Hân, cô bị Kiều Khanh gây áp lực nên không thể gạt bỏ tin đồn không có thực đó.

Trong một khoảng cách, Huy quét mắt khắp phòng ăn, tìm thấy cô ở một chỗ xa nhất với cậu, thần sắc cậu lạnh lẽo. Hôm ở nhà cậu, cậu đã cùng cô ấy làm rõ cái tin đồn vợ vẫn liên quan đến cậu, cô ấy cũng đã hiểu ra. Nhưng khi đến công ty, cô ấy lại mang thái độ hoàn toàn khác. Tất nhiên cậu biết Kiều Khanh đã làm gì đó với Hân. Đến khi cậu muốn gặp thì cô ấy tránh mặt cậu, nhất quyết không chịu nói. Cô gái ấy vẫn rắc rối như ngày xưa, rất giỏi làm cậu phải quan tâm.

Kiều Khanh ngồi cạnh Huy, gần đến mức không thể gần hơn, đôi mắt cô ta sáng long lanh, miệng cười hạnh phúc. Cô ta cầm đĩa gắp món này đến món kia cho vào bát của cậu đến đây.

Vài ông rồi vài anh vài chị lâu lâu lại đến bàn của cậu mời rượu. Lấy lòng cả Huy lẫn Kiều Khanh.

Từ Minh ngồi gần Khánh Lâm, miệng lải nhải.

- Khánh Lâm! Chị xinh đẹp đâu rồi? Tôi nhớ chị ấy quá.

Khánh Lâm thở dài. Cậu ta nhìn ra tâm tình của sếp Huy, mà lại có tên kì đà to lù lù là Từ Minh ở giữa, lại còn cái cô Kiều Khanh đó nữa, vì hai con người đó nên cậu ta không thể đem Hân về cho sếp. đành để cô ngồi với mấy bà chị phòng PR cho an toàn. Cậu ta sợ đem được Hân về rồi cô ấy lại bị Kiều Khanh và Từ Minh cấu xé.

- Sao cậu không trả lời? – Từ Minh lèm bèm, tay cầm ly rượu uống như kẻ thất tình.

Khánh Lâm cũng cầm ly rượu lên uống một hơi.

- Chị dâu tôi không phải cho cậu. Uống rượu của cậu tiếp đi!

...

...

Câu chuyện của mấy chị gái, Hân nghe không nổi. Thành ra cô trở nên cô độc giữa cái bàn ăn lớn. Tâm trạng không tốt nên không muốn ăn. Cô ngồi lác lõng, và lần đầu tiên trong đời, cô biết tự cầm ly rượu và tự uống. Cậu ấy ở bên kia đang vui vẻ với cô gái khác, cô không biết họ nói gì với nhau nhưng chắc cũng phải vui lắm.

Cô vừa uống rượu vừa chửi thầm cậu trong lòng. Cô không ở cạnh cậu thì khi có người phụ nữ khác đến gần cậu cũng phải cố tránh ra một chút, đằng này cứ ngồi dính sát vào nhau còn hơn cả keo 502 như thế. Vậy ra cô toàn bị cậu ấy lừa, lừa đủ thể loại... Đấy... Vừa mới hôm trước thôi cậu còn ăn nói đường mật lắm... Đến hôm nay thì đã thân mật với người khác. Người gì đâu lật mặt còn nhanh hơn lật giấy.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, cô ngồi lệt thốt trong góc uống rượu như uống nước lã.

Bữa tiệc nhỏ cũng phải đến hơn mười một giờ đêm mới kết thúc.

Hân đã say bí tỉ, lảo đảo bước ra ngoài.

Kiều Khanh cũng giả vờ như người say, chân đi không vững mà dựa vào Huy. Cậu ấy thấy Hân say nhưng không thể lạnh lùng mà ném Kiều Khanh đi.

Mọi người về gần hết.

Hân đứng ngoài nhà hàng, hai vai bị một chị gái phòng PR giữ chặt, chỉ sợ thả ra Hân sẽ đổ rạp xuống đất. Chị gái đang đỡ Hân lo lắng ôm lấy người cô, địa chỉ nhà cô thì không biết, giờ này tìm taxi rất khó, cô ta chẳng biết đem Hân về nhà thế nào.

Đúng lúc đó thì Từ Minh xuất hiện như một vị cứu tinh. Cậu ta đỡ lấy người Hân từ chị gái kia, nói chắc nịch.

- Chị cứ về trước đi, tôi sẽ đưa cô ấy về.

Chị gái ấy vẫn lo lắng.

- Được không?

Từ Minh gật cái đầu.

- Được, đơn giản ấy mà.

Chị gái ấy tạm yên tâm, leo lên chiếc xe của chồng rồi đi mất dạng.

Từ Minh sung sướng, cười như đại nình Hân đang ở trong lòng cậu ta. Cậu ta dìu Hân đến gần xe của mình liền bị Khánh Lâm chặn lại.

- Cậu định đưa chị dâu tôi đi đâu?

- Ồ! Tôi đưa chị dâu cậu về.

- Cậu không được phép.

- Lắm mồm! Tránh ra!

Huy vừa lúc bước đến. Kiều Khanh bám chặt cánh tay cậu không buông, cô ta dựa hẳn vào người cậu.

Cậu chẳng để tâm, trong con mắt chỉ còn cô gái đang được dìu bởi một thằng đàn ông khác.

Khánh Lâm như hiểu nỗi lòng của sếp, cậu ta hắng giọng.

- Cậu nên lo cho nữ hoàng của cậu trước đi. Chị dâu tôi không khiến cậu đưa về.

Khánh Lâm mạnh bạo kéo Kiều Khanh tách ra khỏi người Huy rồi ném sang cho Từ Minh. Cậu ta tự nhiên kéo Hân lại dâng tận tay cho sếp.

Cậu ta nháy mắt, cười tinh nghịch.

- Thế này mới phải chứ. Từ Minh, cậu đưa cô Kiều Khanh về đi, còn người của công ty tôi thì sếp tôi sẽ đưa về.

Kiều Khanh giả vờ say, gục lên vai Từ Minh, trong bụng không ngừng chửi rửa Khánh Lâm, chính cậu ta đã phá hỏng chuyện tốt của cô ta.

Huy ôm Hân vào xe riêng của cậu, đắp lên người cô chiếc áo ấm rồi rồ ga phóng đi. Con đường dài ở phía trước, phía bên phải là về nhà Hân, còn đi thẳng là đến nhà cậu. Cậu chẳng mấy may điều gì, cho xe đi thẳng.

...

...

Bà nội cùng chị Tươi ngồi trong phòng khách xem TV, thấy cậu ôm trên tay một vật thể lạ về nhà thì không khỏi ngỡ ngàng.

- Bà, cậu Huy lại đem gái về nhà nữa kìa.

Bà liền mắng.

- Gái gì mà gái? Mày về quê chăn vịt đi.

Chị Tươi ủ rũ, chẳng dám nói gì thêm.

Bà nội tỉnh táo hẳn cả người, đến cạnh cậu dò hỏi.

- Hôm nay cháu lại lừa con bé nữa hả?

- Cháu không lừa. Tại cô ấy say nên cháu đưa về đây.

Bà nhăn trán.

- Con bé say rượu hả?

- Vâng, say rượu vì cháu.

Nghe cậu nói vậy, bà cười, nói nhỏ vào tai cậu.

- Đem con bé lên phòng cháu đi, làm gì nó cũng được.

Cậu buồn cười. Bà nội cậu xui dại cậu, cậu có “làm gì” thật thì ngày hôm sau tỉnh rượu cô ấy chẳng gào toáng lên với cậu.

Bóng cậu khuất dạng.

Chị Tươi lăm lét đến cạnh bà nội.

- Bà ghê nha!! Cậu Huy làm gì cô Hân thật thì bà tính nói sao với cô ấy?

- Cái đó thằng Huy tự lo.

- Nhỡ xảy ra “sự cố” thì sao hả bà?

Bà nội nheo nheo con mắt.

- Thì tốt! Tao muốn bế con của thằng Huy lắm rồi.

Chị Tươi vỡ lẽ. Bà nội đúng là không đơn giản.

...

...

Cậu để Hân nằm trên giường lớn, kéo chăn đắp cho Hân, ngắm cô một lúc rồi cậu vào phòng tắm. Đến khi ra thì Hân đã tỉnh lại và ngồi thất thần trên giường.

Cậu hơi hiếu kì, tự hỏi không lẽ cô đã tỉnh rượu? Lại gần thì mới biết cô vẫn còn ngấm men rượu.

Hân nhảy xuống giường, như chẳng nhìn thấy cậu, cô tự nhiên cởi chiếc áo len dày đang mặc trên người, miệng không ngừng kêu nóng. Thật may là cô vẫn còn ý thức mà không cởi hết, để lại trên người chiếc áo len mỏng.

Hân nhìn khắp phòng, thấy Huy, cô liêu xiêu bước đến trước mặt cậu, tay túm lấy ngực áo phong của cậu mà trách tội.

- Anh láo thật, dám bắt cóc em về nhà anh.

- Là do em say nên anh mới phải mang em về đây.

- Không muốn nghe. Em về!

Hân vừa bỏ tay khỏi áo cậu, cả người đã lao đảo chúm về phía trước. Cậu giơ tay kéo cô vào lòng, ôm chặt cơ thể mềm nhũn của cô.

Hân không phản ứng, gục vào ngực Huy một lúc lâu. Chợt nhớ ra điều gì, cô ngước lên nhìn cậu, ánh mắt đau thương. Cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt cậu.

- Anh là Huy đấy à?

- Ừ.

Ánh mắt của cô làm cậu cảm thấy xót xa. Rồi cô bật khóc, tay dấm vào ngực cậu.

- Anh là tên khốn! Sáu năm qua anh đi đâu? Em không thể đến gặp anh, vậy tại sao anh không đến tìm em? Anh có biết em nhớ anh lắm không hả?

Tiếng nấc ứa nghẹn trong cổ họng.

Cậu ôm chặt cô, tim nhói đau.

- Anh xin lỗi, là anh sai.

Hân dựa vào Huy khóc thút thít.

Lúc lâu sau cậu kéo cô ra, dịu dàng lau đi giọt nước mắt lưng chừng trên má cô.

- Em say rồi, đi ngủ trước đi.

Cô cong môi, đánh nhẹ lên vai cậu.

- Anh đừng hòng lừa được em lần nữa nhé... Nhìn em ngu ngơ vậy thôi chứ em rất là thông minh...

Cậu nhếch môi cười. Cô ấy nói ngược rồi, cô trông có vẻ rất thông minh nhưng thực chất rất ngu ngơ. Người say đúng là rất khó hiểu, thay đổi tâm trạng liên tục, khóc cười lẫn lộn.

Cậu cầm tay cô kéo đi thì cô liền giữ cậu lại, hoảng hốt.

- Anh mà giở trò lưu manh với em thì sau này em biết nói sao với chồng em hả?

Huy nhíu mày nhìn người con gái trước mặt đang cười nham nhở, hai bàn tay giữ chặt tay cậu mà đung đưa. Nếu không phải cô ấy đang say thì cậu đã mắng cô ấy rồi. Hân nói vậy tức là sau này cô ấy sẽ lấy một thằng đàn ông khác không-phải-là-cậu. Vậy cậu để làm gì?

Đáy mắt cậu lạnh lẽo.

- Đêm nay anh sẽ làm một tên lưu manh. Ngày mai tỉnh rượu rồi em hối hận cũng không kịp.

Huy kéo Hân lại gần, tay giữ lấy lưng cô.

Hân như chẳng biết đến mối nguy hiểm đang rình rập. Nụ cười của Hân, hai gò má ửng hồng vì men rượu của cô như đang dụ dỗ cậu. Huy nhìn cô ấy, chờ mong cô ấy sẽ làm gì cậu.

Hân cười ngây dại, vòng hai tay lên cổ cậu rồi nói thì thào.

- Em biết ngay mà. Tên lưu manh như anh sao có thể chịu đựng nổi sức quyến rũ của em.

Thế ra là cô cố ý dụ dỗ cậu làm lưu manh. Cậu kéo cô ép hẳn vào người mình, mắng khế.

- Em giỏi thật!

Cô vẫn ôm cổ cậu, lấy cậu làm điểm tựa để dựa vào. Giọng lè nhè đặc trưng của người say cất lên.

- Tất nhiên rồi. Em ở Anh hơn một năm, ở Pháp những năm năm, từng đó thời gian em cũng học được khá khá chiêu dụ dỗ đàn ông... Tiếc là không có ai để cho em thử.

Khóe mắt cậu mang ý cười, cậu nói nhỏ bên tai cô.

- Em có thể thử với anh, ngay bây giờ.

Đôi mắt của người say mông lung như phủ một lớp nước mỏng, ánh mắt của Hân mê người đến lạ. Cô nhìn cậu chăm chú. Cánh môi anh đào vẽ lên một nụ cười.

- Anh cúi đầu xuống.

Cậu làm theo lời cô, cúi đầu xuống.

Cô cười hài lòng, nói một câu, như là tiếng Pháp.

- Je t'aime!

Ngay giây tiếp theo cô nhún chân, hôn lên môi cậu và cô đang từ từ thực hiện một nụ hôn kiểu Pháp.

Toàn thân cậu như có dòng điện chạy qua. Sáu năm trước, cô say rượu và chỉ hôn nhẹ lên môi cậu, còn bây giờ cô ấy đang tự mình thực hiện nụ hôn thực sự với cậu.

Động tác của cô vụng về. Cánh môi mềm mại còn vương hơi rượu vồn lấy môi cậu như muốn trêu chọc.

Cậu không thể đi đi theo nhịp độ chậm chạp của cô, hai tay liền ôm lấy cơ thể mềm mại, cậu cúi thấp, giúp cô hoàn thành nụ hôn kiểu Pháp. Cả hai chìm đắm trong nụ hôn nóng bỏng. Cô như mất hết sức lực, dựa vào người cậu, để cậu muốn làm gì thì làm.

Cậu đè cô xuống giường. Môi lưỡi quấn quýt, cậu cứ thế thưởng thức đôi môi mềm mại của cô.

Cậu thủ thủ.

- Vừa nãy em nói gì?

Đôi mắt cô mơ màng, môi khế mấp máy.

- Je t'aime!

Huy không hiểu, cái từ cô nói nghe như tiếng Pháp, nhưng cậu đâu biết tiếng Pháp. Con người say này rõ ràng muốn trêu cậu.

- Nói tiếng Việt!

Hân lắc đầu.

- Không nói hả?

- ...

- Không nói thì anh tiếp tục làm tên lưu manh.

Cô đã là người say thì đâu biết sợ. Lời đe dọa của cậu cũng như gió thoảng bên tai.

Cho dù cậu có làm gì thì cũng do cô quyến rũ cậu trước.

...

...

Tớ biết là không nên dừng lại ở đoạn này nhưng thôi... Một chương nó cũng chỉ dài đến từng ấy từ thôi :))
Trong thời gian chờ đợi chương mới các bạn hãy cứ cho trí tưởng tượng bay cao bay xa đi nhé !! ^__^

Coi như là thử thách mức độ trong sáng của các bạn ^__-

51. Chương 51: Chạy Trốn

Hân nhìn Huy, mỉm cười, nói một câu rất không liên quan đến vấn đề.

- Anh ngốc lắm!

Huy ngậy người trong chốc lát rồi buông Hân ra, nằm xuống bên cạnh cô. Cậu vòng tay giữ lấy cô trong lòng. Hương bạc hà thoang thoảng quần lầy hai người.

- Vì ở với em nhiều nên anh mới ngốc giống em đấy.

Cô quay người, nằm đối diện cậu và ngắm cậu thật kĩ. Đôi mắt to tròn lấp lánh nước.

Trước lời trêu chọc của cậu cô không phản ứng. Lí trí gần như bị men rượu điều khiển. Cô chưa bao giờ say đến mức không phân biệt được trời đất như lúc này. Cô luôn ý thức được bản thân cô tửu lượng không tốt, trong người có men rượu là hay lắm nhắm lung tung, khóc cười loạn xạ cả lên nên cô chẳng bao giờ uống rượu.

Còn chuyện tối nay cô uống rượu, tóm lại là cô cảm thấy vô vị và đau xót trong lòng. Cậu ấy không để ý đến cô mà ngồi cạnh một người phụ nữ khác tâm sự nhiệt tình. Cô ghen, rồi tủi thân, đâm ra tự uống rượu để giải sầu như trong phim truyền hình.

- Muốn nói gì với anh hả?

Cô nhìn cậu như có tâm sự gì đó, đợi mãi không thấy cô nói gì nên cậu hỏi trước.

Hân gật nhẹ đầu, cười thật dịu dàng, hai bên má đỏ hồng như ngượng ngùng. Trái tim Huy bất giác run lên, cảm giác ngọt ngào xâm lấn cả lồng ngực. Biết đâu... Cô ấy sẽ tỏ tình với cậu... Người say thường nói thật lòng mình, cô đã say đến thế chắc sẽ tuôn ra hết thôi.

Hân thở thê.

- Đàn ông Pháp rất đẹp trai...

Tụt cả cảm xúc.

Mặt Huy tối sầm. Cảm giác ngọt ngào biến mất, chỉ còn lại cảm giác chua chát và... cay cú. Người say thường nói thật lòng... Cậu đang dần ghét câu này rồi đấy. Cô ấy đã làm cậu hụt hẫng chỉ bằng một câu nói.

Hân chẳng thêm biết biểu cảm trên mặt cậu ra sao, cô cười khúc khích.

- Anh không biết đâu, trường đại học mà em học toàn trai đẹp thôi. Ngồi trong giảng đường quay mặt sang bên cạnh là gặp ngay trai đẹp, lượn ngoài khuôn viên cũng gặp trai đẹp, ra phố chơi thấy trai đẹp đầy đường... Khà... khà...

Cô vô tư giải bày tâm sự với cậu.

Sắc mặt cậu trông rất khó coi, nghe cô tâm sự mà nhúu mày mím môi. Thứ cô luôn nghĩ đến là đàn ông Pháp?

Giọng cậu khó chịu.

- Em còn lưu luyến mấy anh bên Pháp hả?

Hàng mi dài chớp chớp.

Cô chun mũi, mắt đảo sang một bên.

- Không hẳn. Nhưng em nhớ nhất một người tên là Jame, anh ta rất đẹp trai... Và anh ta đã tán tỉnh em. Anh ta rất bạo gan, dám đến tìm mẹ em, sau đó thì bị mẹ em đuổi về... – Hân cười khanh khách – ... Mẹ em nói lại với cậu ta em đã đính hôn rồi. Anh thấy vô lí không?

Cậu không trả lời.

- Mẹ em nói là em đã đính hôn với anh, em ngượng đến nỗi không dám ngóc đầu lên. Nhưng em lại thấy vui...

Cậu mân mê lọn tóc của cô.

Hân vui khi mẹ của cô ấy nói cô ấy đã đính hôn với cậu, nghĩ là suốt thời gian qua cậu luôn ở trong tim cô ấy. Cũng như cậu, ngày nào cũng tự hỏi cô đang làm gì, có ăn uống đầy đủ không, có đi ngủ đúng giờ hay không... Quãng thời gian sáu năm, với cậu là quá dài.

- Em sống có tốt không?

Cô ngơ ngác rồi lắc đầu.

- Không. Em đi học một mình, đi về nhà một mình, làm gì cũng một mình, hình như em là đứa lạc loài giữa chủng tộc da trắng tóc vàng, chán chết đi được.

Tim cậu nhói đau.

Nếu ngày đó cậu cố tìm cô thêm một chút nữa thôi, cả hai sẽ chẳng phải xa nhau lâu đến thế. Hân sẽ chẳng phải bơ vơ lạc lõng giữa nước Anh xa lạ.

Khi đó cậu chỉ nghĩ đơn giản là cô ấy bỏ đi không một lời báo trước vì không muốn thấy mặt cậu, vì cậu sợ cô ấy sẽ không chấp nhận cậu, và cậu tự nhận lỗi về mình.

Hân uất ức bấu môi, oán trách Huy.

- Anh chắc sống tốt lắm nhỉ?! Ăn chơi tự do ở Mĩ, bên cạnh là mấy cô chân dài, tha hồ mà chơi đùa. Thảo nào mà ngày xưa anh lúc nào cũng chê em lùn. Ừ, em biết là em chẳng bằng mấy cô chân dài của anh.

Giọng điệu cô hờn dỗi, đó là vì cô tủi thân.

Cậu thở dài, véo nhẹ hai gò má của cô. Cô gái này ngu ngơ đến nỗi còn để bụng lời trêu chọc của cậu, rằng cậu trêu cô ấy lùn. Nhưng cậu thích, thích cái dáng người nhỏ nhắn của cô cứ mỗi khi buồn lại gục vào cậu, thích cái lúc cô muốn hôn cậu thì phải nhún chân lên, thích những khi cậu được ôm cô ấy trong ngực...

- Thế tối hôm đó ai nói với anh là phải sống thật tốt hả?

- Là em... – Cô thú nhận rồi tự lẩm bầm – ... Biết vậy em cũng ăn chơi thỏa thích, chơi bời với các anh đẹp trai ở Pháp...

Cậu nghe đến vậy liền giơ tay vỗ vào mông cô làm cô giãy nảy lên.

- Ai cho anh đánh vào mông em hả??

- Tại vì em quá hư đấy. Ai nói với em anh chơi bời với mấy cô chân dài?

- Chính anh như thế đấy! Chẳng phải đàn ông các anh, đặc biệt là cái loại sống ở Mĩ như anh đều thích vài ba cô gái chân dài à?

Rượu vào là dám gân cổ lên cãi, cậu dọa cũng không sợ. Sức mạnh của rượu khi ngấm vào người thật là phi thường.

- Vì em mà anh chẳng giao du với bất kì cô gái nào khác...

- Anh nói dối! – Cô chen ngang – Ngày xưa anh có Bảo Nguyên, bây giờ thì anh có Kiều Khanh, vui quá còn gì.

Cô ấy lại ghen nữa rồi.

Cậu liền gõ nhẹ vào trán cô.

- Bảo Nguyên là bạn anh.

- Bạn? Anh chưa từng kể với em...

- Anh chưa kể là anh sai, nhưng thật sự anh với Bảo Nguyên chỉ là bạn, bây giờ cô ấy đã lấy chồng rồi. Còn Kiều Khanh, cô ta không là gì với anh. Đến lượt anh hỏi em, tại sao khi có mặt Kiều Khanh em luôn lạnh nhạt với anh?

Hân mím môi, ánh mắt như cúm con.

- Cả công ty đồn thổi Kiều Khanh là vợ anh, em không bận tâm điều đó. Nhưng cô ta đã đe dọa em, cô ta nói nếu em dám bén mảng đến gần anh cô ta lập tức về Mỹ, không kí hợp đồng gì hết và công ty của anh sẽ phá sản...

Hốc mắt đầy nước, cô xịu mặt như một đứa trẻ đang ảm ức.

- Em nhớ anh...

Nửa câu sau của Hân đã bị Huy nuốt trọn. Cậu ngậm lấy môi cô.

- Em ngốc! Em nghĩ tài năng của em có thể làm công ty của anh phá sản sao? Em đã bị cô ta lừa.

Cô bị cậu mắng, uất ức cắn vào môi cậu.

- Em ghét anh!

Cậu phì cười.

Tưởng đâu cô thông minh lắm, hóa ra lại bị một đứa con gái ít tuổi hơn lừa đảo. Mà cũng không thể trách cô quá ngốc được, vì ai mà Hân mới dễ bị người ta lừa như vậy chứ, vì cậu.

Cô rúc vào người cậu như con mèo nhỏ, thì thào.

- Đừng mang em về, em muốn ngủ ở đây, với anh.

Cậu giữ người cô trong lòng.

Chắc cô sẽ chẳng biết cậu đã hạnh phúc đến thế nào khi cô bảo rằng sẽ ở đây với cậu đâu.

...

...

Sáng sớm ngày hôm sau.

Hân từ trong chăn bật dậy, mắt nhìn quanh phòng.

Ôi trời ơi!!! Đây không phải phòng của cô.

Hân nhăn nhó. Mở chăn ra, thở phào, may quá, chưa có “sự cố” nào xảy ra trong lúc cô đang nát rượu.

Huy vẫn nằm ngủ ngon lành, một tay vòng qua eo cô.

Hân thì vẫn còn nhớ tối hôm qua cô đã nói gì với Huy. Dù nó chỉ như giấc mơ nhưng rất rõ ràng.

Cô bị rượu điều khiển và đã nói rất nhiều thứ... Ôi... Ngượng quá...

Làm sao cô dám nhìn mặt cậu nữa đây??!!

Hân nhẹ nhàng gỡ cánh tay nặng trĩu đang đặt trên eo mình ra rồi rón rén xuống giường, tay cầm cái áo khoác và bỏ chạy...

Vài giờ sau đó...

- Bà ơi! Cô Hân... Cô ấy mất tích rồi.

Bà nội họ Hoàng đang cầm tờ báo, trả lời băng quơ.

- Lớn rồi, trẻ con gì nữa đâu mà kêu mất tích.

- Bà này đúng là... Cậu Huy nói không thấy cô Hân đâu cả. Cô ấy biến mất rồi. Chuyện này không đùa được đâu bà ạ...

Bà nội vội đặt tờ báo xuống bàn. Vừa lúc Huy vừa từ tầng trên xuống, đầu tóc rối xù.

- Hân chạy mất rồi.

- Khi nào?

Huy cười khổ.

- Cháu không biết. Chắc là sáng sớm.

- Cháu làm gì nó rồi?

- Cháu chẳng làm gì cô ấy, chỉ ôm cô ấy ngủ thôi.

Nghe đến vậy chị Tươi liền rít lên.

- Sao cậu dốt thế?? “Cừu non” ở ngay trước mắt mà không biết “ăn”. Cậu cũng kiểm chế được bản thân ghê!!

Bà nội liếc mắt một cái, chị Tươi hiểu ý đành ngậm mồm lại đứng nép sang một bên. Chị cũng chỉ là lo cho cậu chủ của chị thôi mà, mà cậu Huy ngày càng ngốc, nếu “xử” cô ấy luôn thì cô ấy đã chẳng bỏ chạy rồi.

Huy thả người xuống ghế sofa, bộ dạng rất thảnh thơi.

- Cháu định làm gì? – Bà sốt ruột hỏi.

- Kệ cô ấy. Cháu cho cô ấy hưởng thụ cuộc sống. Đợi thêm vài ngày cháu sẽ dụ dỗ cô ấy về với cháu.

Bà nội thở dài.

Hưởng thụ cuộc sống gì chứ, có mà cháu bà lại muốn trêu con bé. Nghĩ lại thì thấy con bé hơi tội nghiệp, bị cháu bà “lừa đảo” hết lần này đến lần khác. Dĩ nhiên là vì Hân yêu cháu bà nên mới tin tưởng cháu trai bà như thế.

Huy như thấu hiểu suy nghĩ của bà, cậu chỉ nói ngắn gọn.

- Bà yên tâm, cháu đã hứa là cháu sẽ đem cô ấy về làm vợ cháu, cháu nhất định làm được.

...

...

Quả nhiên là vài ngày sau Hân không đến công ty làm việc, với cái lí do hết sức nhảm nhí, gia đình có việc. Cậu thừa biết bây giờ cô ấy đang chui rúc ở nhà, bố mẹ cô ấy hiện đang đi du lịch, lấy đầu chuyện gia đình có việc quan trọng.

Cậu quyết định thả rông cho cô ấy chơi vài ngày, mặc dù đang rất nhớ Hân.

Tên Khánh Lâm thì giả bộ như không nhìn ra Huy đang dằn vặt trong đau khổ vì nhớ người thương, suốt ngày mò vào phòng bếp và ngồi lì trong đó...

Cậu ta thờ dài trong não nề.

- Sếp!!! Chị gái em nghỉ được ba ngày rồi đây.

- Thì sao?

- Sếp cứ thích giả vờ. Nhớ chị gái em đến sắp điên lên rồi mà toàn chối...

Huy nhướng mày, nhìn Khánh Lâm cau có. Nếu không phải tên này làm việc có hiệu quả cực tốt thì cậu đã đuổi thẳng cậu ta đi rồi. Hở ra một tí là lẻo nhều nũng nịu như mèo đòi ăn.

Khánh Lâm đứng đưng nhún vai, không thêm phân tích nội tâm của sếp.

- Cô Kiều Khanh đó đi rồi em cảm thấy rất dễ thở, sếp có giống em không???

Huy không trả lời.

- Nói chuyện với sếp chán thật. Ước gì có chị gái em ở đây.

- Rốt cuộc cậu coi cô ấy là chị gái hay chị dâu của cậu??

Khánh Lâm cười ma mãnh.

- Hai ngày trước là chị dâu, bây giờ là chị gái. Cái này cũng có ý nghĩa cả đấy sếp ạ.

- ...

- Nếu em gọi Hân là chị dâu, thì chị ấy nhất thiết phải là vợ sếp, còn nếu em gọi Hân là chị gái, chị ấy có thể lấy bất kì người đàn ông nào... Haha...

Khánh Lâm tự nói rồi tự cười như dại. Mặt Huy càng tối lại. Tên này đang muốn trêu tức cậu... Gì mà chị gái với chả chị dâu... Thật vớ vẩn!

- Tôi chắc chắn ngày xưa cậu học toán rất tệ. Những gì cậu nói đều không logic với nhau.

Khánh Lâm xì mặt.

- Em thấy rất logic, sếp đừng coi thường em, ngày xưa em học toán giỏi nhất lớp đó.

Ui giời...

Khánh Lâm còn lạ gì nữa. Giả sử cậu ta mà bảo “Hân là chị dâu của em, sau này chị ấy sẽ lấy sếp”... Sếp của cậu chẳng khen cậu tới tấp. Nhưng cậu ta thích trêu Huy, vì đó như một thú vui tao nhã trong những ngày vắng bóng Hân.

Khánh Lâm ngồi vắt vẻo trên ghế, cười nham nhở.

- Sếp này!! Sếp biết gì chưa? Công ty vừa một trang web mới, em xem qua rồi, rất thú vị và em muốn chia sẻ điều này với sếp. Em còn lập hẳn cho sếp một cái nick luôn.

- Tôi không thích!

- Em đã nói hết đâu, sếp phải nghe em nói đã chứ. Mà thôi... Sếp cứ lên rồi biết, chị gái em cũng có nick. Hí hí...

Huy thì chẳng tha thiết gì với mấy trang web hay forum gì đó. Nhưng vì tên Khánh Lâm nói Hân cũng chơi mấy cái này nên cậu cũng thử xem sao. Và khi mở ra... Đôi mắt cậu tối đen...

Sao lại có thể tạo ra cái thể loại để nhân viên trong công ty tìm hiểu rồi tán tỉnh nhau như một cái chợ mai mối như vậy chứ??? Đập vào mắt là cả tá câu chữ sến súa lãng xẹt cùng với những tảng màu lòe loẹt rối mắt. Tên Khánh Lâm còn lập hẳn cho cậu cái nick với cái tên như muốn cả thế giới này biết ai là chủ sở hữu của nó... Boss Huy...

Thế là ai cũng biết đó là nick của cậu. Đám nhân viên vì thế mà tranh thủ hỏi sếp đủ thứ chuyện.

Cậu lướt qua một lượt, nhiều câu hỏi rất vớ vẩn. Rồi cậu dừng lại trước một câu hỏi từ một cái nick xa lạ:

Bánh Bao Nhân Cá: “Sếp có mối tình đầu tiên khi sếp bao nhiêu tuổi?”

Boss Huy: “Sáu tuổi.”

Câu trả lời ngắn gọn nhưng rất thu hút sự chú ý của mọi nhân viên. Vì mọi thứ đều là công khai nên ai cũng có thể đọc. Mọi người nháo nhào.

Cô A: “Sáu tuổi??? Sếp đùa đấy hả???”

Chị B: “Trời ơi! Sếp như đang kể chuyện cổ tích vậy! Sáu tuổi sếp đã biết yêu rồi”

Anh C: “Tin đồn cô Kiều Khanh là vợ sếp vừa được xóa bỏ thì sếp đã tiết lộ một thông tin gây chấn động. Mấy chị em trong công ty đang đau tim vì sếp kìa...”

Lâm Công Chúa: “Em biết rồi nhớ! Sáu tuổi sếp đã biết chẳng hoa rồi. Sếp cũng ghê lắm.”

Nhìn cái nick Huy đã biết là Khánh Lâm, trợ lý của mình. Xem kìa... cậu ta đặt tên nick là “Lâm Công Chúa”... Cái tên nick rất ư là củ chuối.

Cậu bỏ qua những câu cảm thán của nhân viên, dừng lại ở một cái nick.

Bánh Bao Nhân Cá: “Sếp ghê thật! Sếp còn nhớ mặt cô ấy không?”

Boss Huy: “Không thể quên.”

Ngay sau đó cả đám nhân viên đều ủa vào hỏi loạn xạ. Sếp của họ là người rất nặng tình đấy... Không thể quên... Chắc câu này sẽ trở thành cơn sốt trong công ty mất thôi.

Lâm Công Chúa: “Sếp rất biết cách tạo scandal, em phục sếp!”

Bánh Bao Nhân Cá: “Sếp còn yêu cô ấy không? Sếp còn giữ liên lạc với cô ấy chứ?”

Boss Huy: “Có.”

Lại thêm một cuộc rung chuyển lớn trong công ty. Số người truy cập vào trang web đang tăng chóng mặt. Những câu hỏi nhảy dồn dập trên màn hình.

“Cô gái đó chắc phải tốt lắm nên sếp mới yêu cô ấy điên cuồng như thế...”

“Mẹ ơi... Con hết hi vọng rồi...”

“Em ngưỡng mộ, em ghen tị quá...Sếp ơi!!”

“Sếp đúng chính xác là soái ca ngoài đời thực. Nhưng đã không còn cơ hội cho em rồi...”

“...”

Bánh Bao Nhân Cá: “Sếp yêu cô ấy, vậy, sếp có nghĩ cô ấy có yêu sếp không?”

Boss Huy: “Cô ấy chắc chắn yêu tôi.”

Bao nhiêu cô gái trong công ty gào thét và rú lên đầy ngưỡng mộ.

Nhưng có một điều đáng quan tâm, là cậu chỉ trả lời duy nhất câu hỏi của cái nick “Bánh Bao Nhân Cá”.

Lâm Công Chúa: “Sếp có thể tiết lộ cô ấy là ai không ạ? Bọn em rất muốn biết cô ấy ra sao mà có thể đánh gục sếp...”

Thoáng một tia cười trên khóe môi cậu.

Boss Huy: “Có thể.”

...

...

52. Chương 52: Đăng Kí Kết Hôn

Bánh Bao Nhân Cá - tên nick vẫn sáng nhấp nháy trên màn hình nhưng không có hồi âm. Trong khi đó, nhân viên trong công ty đã bàn tán rào rào cả lên.

Hân ngồi đối diện chiếc máy tính xách tay, trong lòng thầm trách tên Khánh Lâm ngu si, không đầu lại xen ngang gọi chuyện với Huy. Còn cả cậu ấy nữa, đây đâu phải phong cách của cậu...

Nếu cậu muốn tiết lộ... thì chỉ có một khả năng... Cậu muốn công khai mọi chuyện, rằng cô là người cậu yêu, để cô không bị ai bắt nạt nữa...

Nhưng... Ồi thôi... Cậu mà công khai hết thì cô biết sống thế nào đây?? Người ta sẽ đồn ầm lên mất.

.

Tên nick vẫn sáng mà không có phản hồi. Mọi cậu vẽ nên một nụ cười đắc thắng.

Cô đang ngồi thất thần nghĩ vẫn vợ thì bị tiếng rung của chiếc điện thoại kéo lại. Một tin nhắn từ số điện thoại quen thuộc.

“Em thua rồi. Hai ngày nữa anh sẽ đến đón em đi dự lễ cưới của bạn em và thằng Kì. Em còn trốn là anh sẽ công khai em là vợ anh.”

Vẫn cái kiểu uy hiếp điển hình đó. Cậu rõ ràng là đang trêu cô. Ai là vợ cậu chứ? Thật là áp bức người quá đáng.

Hậm hực tí xú rồi Hân lại vui vẻ mà ngâm nga vài câu hát vu vơ. Tránh mặt cậu là để cô đỡ xấu hổ chứ thực chất thì nhớ cậu lắm ý. Cậu trả lời câu hỏi của cô trên trang web của công ty, nghĩa là cậu đã biết đó là cô.

Những câu trả lời của cậu... Ủi giời ơi... Cô sung sướng đến mềm nhũn cả ruột gan.

Người đang yêu đúng thật là kì lạ. Chỉ một câu nói cũng có thể vui vẻ suốt mấy ngày trời, rồi vì cái chuyện bé tẹo teo cũng giận nhau được... vài tiếng.

...

...

Sáng mùa đông trời phủ một lớp sương dày, khuất đi những cái bóng đang đi lại trên đường phố nhộn nhịp.

.

Trịnh Minh Kì kéo Kim Anh vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của cô.

Còn ở phía bên kia, Vân Trang ngồi rúc vào anh chồng, hai người ngồi nói chuyện cười tùm tùm với nhau.

Gần đó, Nhất Chi Mai cùng Nhật Đăng đang ngồi hủ hí với nhau.

Còn lại Hân, đơn côi ngồi vật vờ một góc, đảo mắt qua ba cặp đôi trước mặt. Mấy con người này có vẻ thích cái xu hướng của thời phong kiến, kết hôn khi vẫn còn son. Vân Trang đã lấy chồng vài tháng trước, Chi Mai với Nhật Đăng kết hôn vào năm ngoái và đã có đứa con trai hơn một tuổi, ngày mai sẽ đến lượt Kim Anh và Minh Kì.

Và thế là Hân nhà ta đã lạc loài ở chốn này. Cô thở dài.

Mấy người họ liền nhìn vào cô với con mắt kì thị. Đừng nhìn kiểu đó chứ... dù sao cô cũng chỉ là chưa có chồng thôi mà.

- Bao nhiêu năm qua cậu vẫn vậy. Chán cậu quá! – Nhất Chi Mai thở hắt.
- Tổ thì có sao chứ?? – Hân uể oải đáp.
- Trời ơi!!! Huy của cậu đâu?
- Không biết!!

- Tao ghét nhất lúc hỏi đến Huy là mày đều nói không biết. – Trang phẫn nộ gắt lên.

- Huy gì mà Huy. Kệ anh ấy, tao không cần biết.

Hân vừa nói vừa nằm ườn ra bàn. Bây giờ Huy chắc đang ở công ty họp hành gì đó rồi, còn cô thì trốn việc lết xác đến đây, mang trên mình tinh thần tương thân tương ái với bạn bè. Ai mà biết vừa đến nơi cô bạn Kim Anh liền bảo không cần Hân giúp gì, thuê người lo hết rồi.

Cuối cùng là cho cô ngồi trong xó xem mấy cặp đôi thể hiện tình cảm.

Kim Anh chất vấn.

- Hai người cứ như còn ở cái hồi học trung học, giận rồi lại làm lành. Tóm lại là bây giờ mày đang giận Huy chứ gì?

- Không có! Tao chẳng giận gì cả.

- Lại nói dối bạn bè rồi. – Trịnh Minh Kỳ cười cười.

- Cậu thì hiểu gì chứ?? Anh ấy phải lo bao nhiêu chuyện ở công ty, tôi đâu thể kéo anh ấy đi theo tôi được.

- Được thôi. – Kỳ nhún vai – Cậu biết thằng Huy nhiều việc vậy mà cậu vẫn còn ngồi ở đây, sao không đến chia sẻ công việc với nó??

- Vì tôi bảo cô ấy ở nhà. Trời lạnh thì không nên ra ngoài.

Huy bước vào trong sự ngỡ ngàng của mọi người.

- Ghê nha!! Quan tâm đến Hân gớm. – Kim Anh cười tán thưởng.

Nhất Chi Mai chống cằm, lông mày nheo lại.

- Cậu chẳng giống như tớ đã tưởng tượng. Đẹp trai thật đấy! – Chi Mai quay sang Nhật Đăng – Nhưng chồng tớ vẫn là đẹp nhất.

Huy chẳng nói gì, ngồi phịch xuống cạnh Hân, thuận tay kéo cô ôm vào lòng.

- Sao anh lại đến đây?

Hân xoa xoa bàn tay lạnh cóng của cậu để truyền chút hơi ấm. Thân người lạnh ngắt của cậu áp sát vào cô.

- Anh không đến, chẳng nhẽ để bọn họ bắt nạt em?

Hân dựa vào cậu, cười tủm tỉm.

- Bọn tớ đâu có bắt nạt Hân của cậu. – Trang bắt mắt gào rống lên.

- Có đấy. Mấy đứa này vừa nãy nói đều em.

Ba cặp vợ chồng tròn mắt. Nói đều?? Có phải hơi quá không?? Sự thật là bọn họ cũng chỉ buông lời trọc ghẹo Hân vài câu. Còn cô thì cậy thế có người yêu liền báo cáo ngay.

Thế rồi Huy liền quăng ánh mắt của sát thủ ấy cặp vợ chồng. Quả là khủng khiếp.

Chi Mai bĩu môi.

- Hân, cậu ngày càng xấu xa rồi đấy!!

- Ồ đúng đấy, tớ xấu xa lắm.

Hân vénh mặt rồi nhướn người hôn cái “chụt” lên môi Huy. Phát ngôn đầy tự hào.

- Chúng ta là cặp đôi xấu xa. Kệ bọn họ.

Huy hơi nhếch môi cười. Hân đã bị nhiễm phong cách của những cô gái châu Âu, tự nhiên hôn cậu trước mặt người khác. Cậu vui vẻ khoác tay lên vai cô.

Mấy cặp vợ chồng sững sờ. Hiếu kì nhìn đôi trẻ đang ân ái trước mắt.

...

...

Trời về trưa, không khí đã ấm áp hơn mà không còn lạnh buốt như buổi sáng.

Huy và Hân tự tách mình ra khỏi mấy cặp vợ chồng, cùng nhau đi ăn riêng.

Cậu gọi ra cả một bàn đầy kín thức ăn. Hân cau mày... xốt của, hai người ăn cũng đâu hết, lãng phí quá. Thôi được rồi... Dù thế nào cậu vẫn mang bản chất của một tên công tử, thỉnh thoảng vẫn hay thích thể hiện trước mặt người yêu.

- Em ăn đi. Trông gầy như...

- Stopppp!!! Stopppp!!!! Đàn ông các anh rõ ràng thích những cô gái thon thả, thế mà mở miệng ra là bắt em ăn, chẳng thật lòng gì cả.

- Em còn nói nữa hả?? Muốn anh mớm đúng không??

Hân im bặt.

Cuối cùng bị Huy lừa cho ăn no nê cả cái bụng.

- Đi đâu bây giờ? Mới có ba giờ chiều.

Hân ngồi yên vị trên xe tô của cậu, vừa nói vừa nhìn chiếc đồng hồ đeo trên tay.

- Em thích ở với anh như vậy thì em cứ ngồi ở đây.

Ngồi trong xe làm gì?? Trời ơi... Ngồi để ngắm nhau hả??

- Cũng được, chúng ta nói chuyện, em hỏi anh phải trả lời.

- Ngược lại, anh hỏi gì em đều phải trả lời.

- Được thôi.

Màn hỏi đáp giữa cặp đôi trẻ bắt đầu. Hân hí hửng.

- Tại sao anh biết Bánh Bao Nhân Cá là em?

- Đoán bừa.

- Anh không trả lời những câu hỏi của nhân viên khác, hà cố gì lại trả lời câu hỏi của em?

- Trêu em.

- Cái gì?? – Hân thét lên – Anh đùa lắm!!!

- Thế à?

- Anh... Thôi thôi... Câu khác. Sao anh biết em yêu anh?

Huy cười tươi. Mặt tràn trề hạnh phúc.

Hân thấy cậu nhìn mình rồi cười thì vẫn chưa hiểu gì. Giây tiếp theo... hai má cô đỏ ửng, bối rối quay đi chỗ khác.

Thế có chết không chứ. Kiểu gì cậu chẳng suy ra là cô đang tỏ tình với cậu.

Mất một lúc lâu sau Hân mới lấy lại can đảm nói chuyện với cậu.

- Em... Thôi anh hỏi đi.

- Anh không muốn hỏi em nhiều, chỉ có một câu. Em bắt buộc phải trả lời.

Huy rất nghiêm túc. Tức là những gì cậu sắp hỏi cô là rất quan trọng.

Hân nhìn cậu rồi gật nhẹ đầu.

- Lấy anh nhé?

Hân sững sờ.

- Tình đầu của anh là năm anh sáu tuổi, chính xác hơn thì đó là anh đơn phương. Năm anh mười tám tuổi, em từ chối anh. Còn bây giờ, anh hai tư tuổi và...

- Em đồng ý! – Hân ngắt lời, giọng nói rất chắc chắn.

- ...

- Em xin lỗi! Khi đó em không muốn từ chối anh, nhưng mọi thứ với em quá sốc, rất khó để chấp nhận. Anh hiểu em mà đúng không?

Cậu chặn môi cô bằng một nụ hôn, không cho cô nói gì thêm. Cậu hiểu, ngày đó cậu đã sai rất nhiều, cái sai của cậu được đánh đổi bằng việc không được gặp cô trong sáu năm. Còn lần này, cậu không cho phép mình sai thêm một lần nào nữa.

.

“Năm sáu tuổi tớ gặp cậu. Cậu là quá khứ đẹp nhất của tớ. Tớ yêu cậu từ khi đó...”

.

Nước mắt trực trào nơi khóe mắt, lăn dài xuống gò má mát lạnh. Ai mà cầu hôn thế này chứ, khung cảnh giữa mùa đông lạnh buốt trong cái xe tô chật ních đang đỗ bên đường. Chẳng lãng mạn gì cả...

Cậu dịu dàng lau đi giọt nước mắt rơi trên má cô.

- Em là quá khứ đẹp nhất của anh, hiện tại và cả tương lai...

Hân phát hiện ra một vật thể lạ trên ngón tay. Nó sáng lấp lánh và vừa khít ngón áp út của cô. Chắc cậu đeo nhẫn vào tay Hân khi đang hôn cô. Xem ra cậu ấy cũng không khô khan như cô nghĩ. Vậy mà cô vẫn mở miệng mắng.

- Anh vô lí lắm!! Mời em lấy anh mà nhạt nhẽo như vậy hả?

Biết cô không vừa ý, cậu vẫn cố tình trêu.

- Đâu có nhạt. Anh thấy rất ngọt đấy thôi. Anh cầu hôn em rồi hôn em, còn lau nước mắt cho em.

Cô cau có.

- Anh dẫn đến vậy cơ à?

Mặt Huy xám xịt.

Tiêu rồi... Hân lại đi xúc phạm vào IQ của cậu... chê cậu dẫn.

Cậu lập tức quay người, rồ ga, phóng xe như điên. Mặt cô xanh như tàu lá chuối.

- Anh làm gì vậy??

Huy chẳng nói chẳng rằng, vẫn cho xe lao như điên trên đường. Sao lại dễ kích động thế chứ?? Cậu đâu phải người như thế.

Cậu còn như đang đua xe nữa kìa. Có phải rằng khi không có cô ở bên cậu đã xem phim hành động Mĩ quá nhiều đề bây giờ bị ảo tưởng??

...

...

Kít!!!

Xe dừng.

Hân lao đảo bước xuống, tay cào lại mớ tóc rối bù. Giờ thì cô đã biết là cô vẫn còn sống.

Huy xót ruột, kéo Hân lại gần để cô dựa vào cậu.

Cô thở phì phò vài hơi lấy lại nhịp tim rồi đảo mắt nhìn xung quanh.

- Đến đây làm gì?

- Đăng kí kết hôn.

Cậu chẳng sợ cô sốc quá mà chạy mất nữa hay sao? Toàn tự làm theo ý mình, vừa cầu hôn cô xong đã đưa cô đi đăng kí kết hôn. Cậu đâu cần phải trối cô với cậu như vậy.

Đối với cậu thì lại là chuyện khác. Để cô lòng bông như gái hai mươi thế cậu không yên tâm nổi. Bị người ta lừa như chơi. Tốt nhất là đem cô làm của cậu. Đây là cậu nghĩ thôi chứ Hân của cậu cũng “cáo già” lắm.

Ví dụ như bây giờ...

Có vài tên oắt con qua đường thấy gái xinh liền buông lời trêu chọc.

- Em gì ơi!!! Khổ cho em quá, sao lại bị người yêu hành hạ thế?

- Đi theo anh đi!! Anh cho em hạnh phúc cả đời.

- Anh không đẹp trai như thằng người yêu em nhưng anh tử tế hơn nó nhiều.

- ...

Động đến Hân là Huy lại nổi giận. Một lí do rất chính đáng để cậu trối cô lại.

Hân cười tươi rói, mặt rất ngây ngô.

- Mấy em trai này, chị cũng ba mươi rồi, một chồng hai con. Nhưng khổ là chồng chị ác lắm, nếu các em không ngại vất vả thì làm chỗ nương tựa cho ba mẹ con chị với, dù sao chị cũng chưa đăng kí kết hôn.

Mấy thằng ranh nghe xong vội chạy mất dạng. Đây... Đã bảo là Hân rất “cáo” rồi mà.

Huy không giấu nổi nụ cười trên môi, kéo Hân vào trong.

...

...

Thế là xong...

Hai người đã chính thức là vợ chồng.

Hân cầm tờ giấy chứng nhận kết hôn đỏ chót trên tay đọc đi đọc lại.

- Em phấn khích quá đấy.

- Em đang xem người ta có ghi sai tên hay không thôi mà.

- Về chuyện kết hôn, em nghĩ thế nào?

Cô trầm mặc hồi lâu.

- Không cần vội được không anh? Em cần chuẩn bị rất nhiều thứ.

- Anh hiểu. Dù sao em cũng không thể thoát khỏi anh.

Cô “xi” một tiếng, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào. Cô chưa từng có ý định thoát khỏi cậu.

Xe dừng... Thật ra thì cậu cũng chẳng thích chuyện phải đem cô về giao lại “nơi sản xuất”. Mà thôi... Thế nào rồi cậu cũng đem cô về làm vợ, muộn nhất cũng chỉ là hai tháng.

Hai người kết thúc vụ hôn tạm biệt. Cậu vẫn quyến luyến môi cô, cắn nhẹ lên đó.

- Em thấy hình như vẫn còn gì đó thiếu thiếu.

- Đủ rồi.

- Chưa đủ mà. Anh chưa tỉnh tò với em.

Ánh mắt cô chờ đợi, cậu mềm lòng, chuẩn bị nói...

- Anh lại tính lừa em chứ gì? Em tháo nhẫn...

- Anh yêu em!

Cậu nói rất rõ ràng, rất hay... nhưng lại quay mặt đi nơi khác.

Cô trề môi.

- Không đúng, anh phải nhìn em và nói, để em cảm nhận hết sự chân thành từ anh chứ.

Cô vợ rách việc thật lắm trò.

Cậu quay sang Hân.

- Anh yêu em! Rất yêu em, anh đã yêu em mười bảy năm và còn hơn thế nữa.

Cô cúi mặt cười mãn nguyện rồi hôn lên môi cậu.

- Mai gặp nhé! Nhẫn anh đeo cho em không thể nào tháo được. Anh giỏi lắm!

- Tất nhiên. – Cậu tự hào – Chỉ anh mới có thể làm được điều đó.

- Chẳng nói với anh nữa. Em vào nhà đây.

Hân vừa chạm tay vào cửa xe đã bị Huy kéo lại mà ôm chặt.

Giọng nói trầm ấm vang bên tai.

- Dọn đến nhà anh đi.

- Còn bố mẹ em, họ sẽ cảm thấy thiếu khi không có em. Em chưa có chuẩn bị.

- Ừ. Anh không bắt buộc em. Vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm.

- Vâng.

Cô bước vào nhà, vừa đi vừa quay lại nhìn cậu cho đến khi chiếc xe lặn vào đêm tối.

...

...

Bà Trần ngồi trong phòng khách cạnh ông Trần, thấy con gái vào nhà liền bày ra hình tượng bà mẹ nghiêm khắc.

- Con chào bố mẹ, bố mẹ về khi nào ạ?

Bà Trần nháy nháy mắt với chồng.

- Bố tưởng con quên mất bố mẹ rồi.

- Làm gì có chuyện đó ạ.

Bà Trần hắng giọng, nói băng quơ.

- Nghe nói trong thời gian bố mẹ đi du lịch con gái đi ngủ lang nhà người ta.

Ai nói? Hân bị bắt cóc chứ đâu có tự nguyện.

- Mẹ, con không có đi ngủ lang.

- Con còn dám chối, hai đứa đã làm gì nhau rồi?

Nói vậy là mẹ cô biết hết rồi.

- Chẳng có gì. Bọn con rất trong sáng.

- Nam nữ chung một phòng không xảy ra chuyện gì? Mà đang kể chuyện cười cho bố mẹ nghe đấy hả?

Mẹ cô còn biết cô và cậu ấy ngủ chung một phòng, thử hỏi còn chuyện gì mà mẹ cô không biết.

- Mẹ, đừng vạ vạ con nữa, mẹ biết hết rồi mà. Chúc bố mẹ ngủ ngon!!

Hân bước thẳng lên phòng, đang hồ hởi bước đi thì lòi ra một tờ giấy đỏ chói rơi nhẹ xuống sàn nhà. Bà Trần tình mắt liền lao ngay đến, cầm tờ giấy đỏ lên.

Thăng thốt.

- Gì đây??? Ối trời ơi... Ông về xem lại con gái ông đi, nó không thích ở nhà với ông bà già mình mà muốn bỏ nhà theo trai rồi đây này.

Bà Trần gào rống lên, khóc lóc thảm thiết như đang diễn một vở bi kịch.

Ông Trần ôm vai vợ mình, mắt đọc lướt qua tờ giấy. Sững sờ nhìn Hân.

- Gì đây? – Ông hỏi.

- Giấy chứng nhận kết hôn ạ.

- Đấy, con gái ông ghê chưa? Muốn lấy chồng rồi kìa.

Hân thở dài, lấy lại giấy chứng nhận kết hôn từ tay mẹ mình.

- Con đi đăng kí với Huy, nhưng chưa phải kết hôn ngay, con vẫn ở đây với bố mẹ mà.

- Mà nói nghe hay nhỉ? Đã đăng kí kết hôn là thành vợ chồng, mà muốn ở với bố mẹ cũng chẳng được mấy ngày nữa đâu.

- Con... con...

Hân ấp úng, không biết nên nói gì để bố mẹ dễ hiểu. Cô chưa nghĩ đến có ngày nào đó phải rời xa bố mẹ, bây giờ loáng thoáng qua đầu cảnh tượng cô rời bố mẹ về theo chồng làm cô thấy xót xa. Bố mẹ có mỗi mình Hân, nếu cô đi rồi, ai sẽ ở với họ, ai sẽ chăm sóc họ lúc về già...

Nghĩ đến đây sống mũi Hân cay cay, chưa bao giờ cô cảm thấy khó lựa chọn như lúc này.

- Con lên phòng đi.

Ông Trần thấy con gái sắp khóc đến nơi, liền bảo Hân về phòng.

- Mẹ...

- Ngủ sớm đi, con mẹ cũng lớn rồi.

Hân miễn cưỡng lên phòng.

Cô biết mẹ cô lo lắng cho cô, lúc nào cũng vậy, coi cô như một đứa trẻ.

...

...

53. Chương 53: Chúng Ta Kết Hôn

Trên tầng tám của một khách sạn sang trọng, lễ cưới của Kim Anh và Trịnh Minh Kỳ được tổ chức. Hân và Huy cùng nhau đến dự lễ cưới của bạn. Và giờ thì Hân đã biết rõ mình lạc loài giữa đồng bọn thế nào. À... Cũng không hẳn là lạc loài lắm, cô khác họ ở chỗ là cô chưa tổ chức lễ kết hôn, chứ thực ra cô đã có chồng trên giấy tờ rồi.

Ấy thế mà Vân Trang rồi Chi Mai, hai cô bạn đó cứ đem chuyện Hân còn độc thân ra chọc ngoáy cô, làm cô bí xị suốt dọc đường về. Họ không biết cô đã đăng kí kết hôn với Huy thôi, chứ họ mà biết thì chắc chẳng để cô cậu yên thân rồi.

Cô cứ xị cái mặt ra làm cậu phải cố nhịn cười. Vợ bé nhỏ của cậu lại đi để bụng mấy lời trêu chọc của đàn bạn.

- Em thấy tủi thân không?

Hân nhìn ra cửa sổ, mệt mỏi dựa vào thành ghế, hời hợt trả lời.

- Em chẳng thấy tủi. Bạn em có chồng, em cũng có, em chỉ thua mấy đứa nó là chưa làm lễ kết hôn.

- Chúng ta kết hôn đi, để họ khỏi cười em. Quan trọng hơn là anh muốn sống với em.

Hân bắt gặp nhìn Huy.

Kết hôn không dễ thế đâu. Cô còn phải chuẩn bị tinh thần, cô còn lo nhiều thứ và rất nhiều vấn đề cô chưa biết xoay sở thế nào.

- Em cần suy nghĩ. Cho em vài ngày.

- Được. Anh chờ em.

...

...

Vài ngày sau đó cả nhà họ Hoàng đã biết tin Huy chính thức là chậu đã có hoa. Sau một cuộc họp gia đình khẩn cấp, bà nội họ Hoàng dù đã bị phản đối, bị cả nhà nài nỉ cớ nào vẫn cương quyết không chấp nhận chuyện cháu bà đã đăng kí kết hôn mà chưa chịu đem vợ về nhà.

Bà là người già, cũng hơi bảo thủ một chút, đó là vì bà muốn có chất thôi mà. Cậu thì tất nhiên muốn nhanh, nhưng cậu muốn chờ cô ấy. Thế nên hai bà cháu mỗi người một ý thành ra bất đồng quan điểm, bà giận, còn cậu thì lạnh lùng bỏ ra ngoài.

- Thôi mà mẹ, hai đứa nó cũng lớn rồi, để chúng nó tự lo.

Mẹ cậu ngồi cạnh bà nội thuyết phục liền bị bà gạt ngay.

- Không được! Phải lấy vợ cho thằng Huy ngay.

Cả nhà hết nói nỉ.

Bà là lớn nhất nhà, bà như nữ hoàng, bà nói là không ai dám cãi. Cuộc họp kết thúc, ai về nhà nấy, còn lại mình bà là ở cùng với cháu trai.

Vì không ai trong nhà chịu hợp tác với bà nên bà đành kéo chị Tươi về làm đồng minh. Chị Tươi ấy hả, năm nay hai sáu, gái chưa chồng, bà dọa đuổi về quê chăn vịt là sợ lắm, nên bà bảo gì cũng nghe.

- Mày đến chỗ ông Trung bác sĩ bảo ông ấy lấy cho tao một liều thuốc mê.

Chị Tươi hoảng hốt.

- Lấy thuốc mê về làm gì? Bà muốn tự tử à?

- Con này, tao chỉ muốn đuổi mày về quê... Muốn lấy vợ cho thằng Huy chỉ còn cách đó thôi... Nhớ bảo ông Trung lấy cái loại hôn mê tạm thời thôi...

- Cậu Huy biết là mắng con chết.

- Tao làm, mày phụ giúp tao, thằng Huy còn lâu dám hỏi tội mày...

Chị Tươi vâng vâng dạ dạ, giúp bà thực hiện kế hoạch mờ ám.

...

Hơn tám giờ tối, Huy đặt chân vào nhà. Như thường lệ, một tách cà phê sẽ được đặt sẵn trên bàn làm việc của cậu. Chỉ khác là, hôm nay trong tách cà phê đó có thuốc... mê.

Cuộc đời cậu xong từ đây...

- Nhanh lên, khiêng nó lên giường, đổ rượu lên quần áo nó cho có mùi, vò tóc nó xù lên... Đẩy đẩy... Đúng rồi. Phải để nó trông giống một thằng điên tình vào...

Bà chỉ đạo, chị Tươi hốt hải tuần lệnh.

Xong xuôi mọi chuyện, bà thì vui vẻ còn chị Tươi thì nơm nớp lo sợ.

- Bà, làm thế liệu có ổn không?

- Ổn. Nhìn nó là tao biết mấy ngày nay nó không được gặp vợ. Gì chứ thằng này tao còn lạ gì, chắc chắn lại chờ đợi vợ nó rồi.

- Bà biết rõ cậu Huy ghê nha!!

Chủ tớ xuống phòng khách. Tiếp tục phần tiếp theo của kế hoạch... đen tối.

Chị Tươi cầm điện thoại lên, bấm số và gọi. Trên tay cầm tờ kịch bản bà ghi sẵn cho từ trước.

Ngay khi đầu dây bên kia có một giọng nữ vang lên, chị Tươi liền rầm rức, diễn xuất chân thực như diễn viên chuyên nghiệp.

- Cô Hân đấy hả?? Cậu Huy... Cậu Huy điên rồi...

- Chị nói gì vậy?

- Cậu Huy say rượu... về nhà còn đập phá đồ đạc, lục tìm khắp nhà để tìm cô... hức... Tôi bảo cô không ở đây cậu Huy liền đánh tôi... hức... Cô giúp tôi với... Cậu Huy đánh tôi chết mất...

Ai đó ở đầu dây bên kia không khỏi lo lắng. Vừa nghi ngờ lời của chị Tươi. Ở cùng cậu bấy lâu nay cô hiểu rõ cậu ấy không rượu chè, không đập phá, không đánh người thì lấy đâu ra mấy chuyện kiểu đó.

Tiếng rung điện thoại kéo cô trở lại.

- Alo!

- Cháu mau qua đây... Thằng Huy nó sắp phá nát cái nhà rồi... Bà sợ nó giết bà mất...

Độ chân thực rất cao. Cuối cùng cô bị lừa, giữa đêm tối phi xe đến thẳng nhà cậu trong sự ngỡ ngàng của bố mẹ.

Đến nơi, cô chạy vào nhà, bà chỉ lên phòng, cô liền chạy lên phòng cậu.

Có gì đó phi sự thật... Trong phòng không hề có dấu hiệu bị đập phá. Chỉ có cậu là nằm ngủ trên giường với bộ dạng léch thếch như kẻ say. Khi cô nhận ra cái sự thật phũ phàng rằng mình bị lừa thì cánh cửa phòng đã bị khóa trái lại. Vọng vào từ bên ngoài tiếng của bà.

- Bà xin lỗi! Cháu hãy chăm sóc nó hộ bà.

Cô mếu máo, thầm oán trách mình ngốc, lại để bị lừa dễ dàng đến thế.

Cô đến cạnh giường, ngắm cậu. Cậu đẹp trai nhất lúc ngủ, trông không xấu xa như lúc thức. Chỉ có điều, người cậu nồng nặc mùi rượu.

Cô nhăn mày khó chịu. Vươn tay cởi áo cậu ra.

- Đồ đàn độn. Thích rượu lắm hả?? Xa em vài ngày là đến bar nhậu nhẹt. Đồ hư hỏng...

Đang cởi áo cho cậu rất hăng say, đang mắng rất nhiệt tình thì cổ tay cô đột nhiên bị túm chặt. Cả người lao về phía cậu, mặt áp sát vào tấm ngực trần của cậu. Chắc chắn rồi, cậu giả vờ say.

Hân vùng vẫy, cậu càng giữ chặt hơn.

- Anh bỏ em ra! Anh là đồ lừa đảo.

- Anh đang muốn hỏi em, đêm rồi không ở nhà ngủ đến nhà anh làm gì?

Cô giận, giơ tay đâm vào ngực cậu.

- Anh còn dám nói hả? Anh với bà lừa em, rồi cả chị Tươi nữa. Bỏ ra! Em muốn về.

Ra là kế hoạch của bà nội. Bảo sao hôm nay nhìn bà với chị Tươi cứ thấy là lạ, còn cả tách cà phê đó nữa, cậu uống một ngụm là choáng váng cả đầu óc, lúc sau đã chẳng còn biết gì. Nhờ tiếng mắng của cô mà cậu mới tỉnh lại và phát hiện vợ cậu đã cởi hết áo trên người cậu. Tình trạng hiện giờ là cậu đang nude bán thân.

- Em nghĩ muốn về là được à? Anh không tốt đẹp thế đâu.

Huy cười rất gian tà, Hân chột dạ, mặt đỏ như gấc chín. Giờ mới để ý cậu đang ở trần, khoảng cách lại gần thế nữa. Vợ chồng thì vợ chồng nhưng cô với cậu đã làm gì đâu, nhìn cậu ranh ma như thế, cô sợ mình không chạy nổi.

- Trước tiên anh bỏ em trước đã, rồi chúng ta nói cho rõ chuyện...

Chưa dứt lời, cậu lật người, đè cô xuống dưới thân. Hơi thở ấm nóng của cậu phả vào mặt cô. Cậu cúi sát, mắt chăm chú vào đôi môi đỏ mọng của cô...

- Chồng! Ngoan nào, buông em ra!

Cô chống tay lên ngực cậu, giọng nũng nịu. Hai má đỏ hồng đầy ngượng ngùng mà quyến rũ đến chết người. Cô vừa gọi cậu là “chồng”, cậu chợt cảm thấy tim gan mình mềm nhũn cả ra. Lồng ngực chỉ cảm nhận thấy vị ngọt ngào.

Bàn tay mềm mại ấm áp của cô chạm vào người, trong người cậu nóng lên hừng hực. Cậu chịu hết nổi rồi...

- Vợ, chúng ta đã là vợ chồng thì ít ra cũng phải thực hiện chút nghĩa vụ chứ nhỉ?

Giọng cậu rất mờ ám, hơi thở phảng phất bên tai ngứa ngứa. Cậu nói bóng gió, cô hiểu và liền co người lại, cố gắng tránh tiếp xúc thể xác với cậu. Mà đâu phải dễ, cậu đè lên người cô, khoảng cách bằng không, muốn trốn cũng không chốn nổi.

- Lưu manh!

- Em là lưu manh đó, em biết bà lừa em mà em vẫn lột sạch áo của anh. Em khiêu khích anh thành công rồi.

Cậu phủ môi xuống, ngấu nghiến đôi môi anh đào của cô.

Cô bị cậu hôn đến choáng váng, cả người như bị rút hết sức lực. Cậu cố ý trêu chọc cô, bàn tay to lớn lần vào bên trong lớp vải, mân mê từng đường cong gợi cảm.

Người cô run rẩy. Bàn tay cậu như có dòng điện, làm cô như bị tê liệt hoàn toàn.

Cậu cắn nhẹ lên tai cô. Một nụ hôn trượt dài xuống cổ đến xương quai xanh. Cô thở gấp, bấu chặt cánh tay cậu.

- Huy... Em...

- Anh xin lỗi! Tự chủ của anh... Đã bị em hạ gục.

Cô đỏ mặt, cố đẩy cậu ra.

Cậu dừng lại động tác vuốt ve thân thể cô, cúi xuống thì thầm bên tai.

- Chồng đói rồi.

- Để em gọi chị Tươi...

- Không.

- Vậy anh muốn ăn gì? Em nấu...

- Ăn em!

Cô chỉ kịp nhìn thấy tia cười trong mắt cậu, liền ngay sau đó cậu tiếp tục cúi xuống hôn cô.

Bàn tay luồn vào trong lớp áo thăm dò. Chống cự không được, cô chỉ có thể nằm dưới thân một con sói, để mặc nó ăn thịt.

(Xin lỗi nhiều nhiều a~ Tớ không có kinh nghiệm viết cảnh nóng nên dừng lại ở đây, khi nào biết viết rồi thì tớ sẽ viết cho các bạn đọc bỏng mắt luôn ^__-)

...

...

Nắng rải đều trên mặt đất, xua đi cái giá lạnh của mùa đông.

Đôi lông mày hơi nhíu lại, hàng mi dài khẽ rung rung rồi hé mở.

Hân thức giấc, tựa mình một cái, toàn thân ủa đến một cơn đau nhức như vừa bị đánh. Nhớ lại đêm qua... mặt cô nóng ran.

Cô quay sang, thấy Huy đang nhìn mình, trên môi nở nụ cười thỏa mãn. Bàn tay không yên phận vuốt nhẹ da thịt mịn màng của cô.

Cô tóm lấy tay cậu, tặng cho cậu cái lườm.

- Cất bàn tay của anh đi. Ăn chưa no hả?

- Chưa.

Hân bĩu môi.

- Không ngờ anh đói khát đến vậy.

Cậu cười vui vẻ, cắn nhẹ lên má cô.

- Ồ! Anh nhịn suốt sáu năm, không đói khát mới lạ.

- Anh...

Cô hờn dỗi, ném gối vào mặt đẹp của cậu.

...

...

Ở dưới nhà...

- Bà ơi, bà, sao hai cô cậu chưa xuống?

Chị Tươi cuống cuống, chạy đi chạy lại khắp nhà. Hơn mười giờ sáng rồi mà hai cô cậu chưa thấy mặt đâu cả, chỉ sợ hôm qua chị ta đã cho thuốc mê quá liều. Nhờ cậu Huy có mệnh hệ gì chị ta sống thể nào.

Bà bình thản đọc báo thưởng thức trà.

- Mày vào bếp nấu gì đó cho hai đứa nó đi.

Chị Tươi giãy nảy.

- Giờ này ai mà còn tâm trạng nấu nướng nữa.

Bà trừng mắt.

- Mày lo cái gì? Hai đứa nó... Mà thôi... Cậu Huy của mày hiểu ý tao, tự nó biết lo liệu.

- Lo liệu cái gì cơ? -Chị Tươi ngơ ngác.

Khổ chưa? Gái ế nó khổ là thế đấy. Kế hoạch đã phơi bày rành rành thế mà không hiểu cái gì. Chị Tươi trông cũng sáng sủa lắm chứ, mà chẳng hiểu sao chưa có mối nào. Chắc là ngốc quá, người ta không chịu đựng nổi.

Bà giơ tay múa máy, chẳng biết làm thế nào để con giúp việc nó hiểu ý bà.

- Tức là... “sự cố” đấy...

- À! Con hiểu rồi, ý bà là... là... là đấy hả.

- Hiểu rồi thì đi vào bếp.

Chị Tươi đứng đĩnh đi vào bếp xào nấu. Ý của bà là... Úi giờ ơi... Cô Hân bị lỡ rồi. Cậu Huy là sói chứ không phải người nữa.

.

Hai cô cậu chính tề xuống nhà. Cậu thì tự tin ngẩng cao đầu, cô thì bẽn lèn như vừa bị bắt quả tang vụng trộm.

Bà nội họ Hoàng thấy hai cô cậu, nén cười trong bụng bưng ra nét mặt nghiêm khắc. Con mắt tinh tường dõi theo từng bước chân của đôi trai gái. Xem ra cháu bà làm rất tốt... Trông sắc mặt, rồi vài dấu hôn đỏ hồng trên cổ lấp ló sau cổ áo và cả dáng đi của Hân nữa. Chắc chắn cháu bà đã làm theo tâm nguyện của bà.

Hân khép nép đứng cạnh Huy. Trong nhà có người lớn mà cô ngủ đến gần mười giờ sáng mới mò dậy, bà sẽ nghĩ cô thế nào chứ? Thật là đáng trách mà.

- Cháu chào bà ạ!

Hân cúi người chào bà.

Bà vẫn giữ nguyên nét mặt trông có vẻ nghiêm trọng, hắng giọng.

- Hai đứa ngồi đi.

Huy kéo Hân ngồi xuống cạnh cậu.

Bà nhìn hai người trẻ trước mặt. Chà... Chà... Hai đứa nó quen nhau từ bé, hiểu nhau cũng nhiều, trước đó thì bà muốn cháu trai bà lấy Bảo Bguyên cơ, nhưng suy đi tính lại thì Hân vẫn hợp với Huy hơn, với lại mỗi bà muốn thôi thì làm gì được, quan trọng là cháu trai bà phải thích trước đã. Giờ thì tốt rồi, bà đã có một nàng cháu dâu vừa hiền vừa dễ... bắt nạt. Người lớn nói là không dám cãi, người lớn có nói sai thì cũng chỉ dám nhẹ nhàng giải thích từng tí.

Bà uống một ngụm trà, quan sát hai đứa cháu trước mặt.

- Có vẻ như đêm qua hai đứa không được bình yên như những lần trước.

Hân đỏ mặt, bấu tay Huy ở dưới gầm bàn. Cậu lật tay, nắm chặt lấy tay cô.

- Bà đừng trêu vợ cháu.

Bà nhả mày. Cái này gọi là nhất vợ nhì trời, có vợ rồi là chỉ biết đứng về phe vợ, không cần biết đến bà nội luôn.

- Con trai yêu quý! Mẹ đến rồi đây!

Bà Hoàng tung tăng xách đồ lễ kính vào nhà, vừa gọi tên con trai yêu dấu. Bên cạnh là ông Hoàng, mặt chẳng biểu cảm gì cùng bước vào.

Huy cau mày, cất giọng phản nài.

- Con trai yêu quý của mẹ cũng hai tuổi rồi, mẹ đừng gọi kiểu đó nữa.

Bà Hoàng chào một tiếng với bà nội rồi quay sang Huy.

- Mẹ thấy hay.

- Tùy mẹ thôi. – Cậu nhún vai.

Bà Hoàng ngồi xuống cạnh Hân, nắm lấy tay cô, cười hiền hậu.

- Hân... À không... Con dâu, mẹ biết chuyện rồi, con và thằng Huy...

Mặt cô càng đỏ hơn. Thông tin nhanh vậy trời? Rồi cô biết dấu mặt vào đâu? Bà Trần, người mẹ vĩ đại của cô mà biết chuyện đêm qua... cô tiêu đời là cái chắc.

Hân lại hiểu sai ý của bà Hoàng, ý của bà ấy là biết chuyện cô và cậu đã đăng kí kết hôn.

Cô ngượng nghịu.

- Dạ... Cháu và anh ấy...

Bà Hoàng tròn mắt, đưa tay kéo cổ áo của cô ra, bàng hoàng.

- Đây là... Hai đứa...

Vừa lúc chị Tươi chạy ra, cái miệng vốn không giữ nổi cứ thế mà oang oang.

- Trời!! Đó là dấu hôn đấy bà Nga ạ! Cậu Huy chắc đã... chắc đã... cô Hân...

Hân ngượng đến muốn độn thổ. Bà nội, bố mẹ, đến cả chị Tươi cũng biết hết rồi. Sớm muộn gì cũng đến tai ông bà Trần sớm thôi.

Huy nắm chặt tay cô, nói đủ để mọi người cùng nghe thấy.

- Em lo gì chứ? Anh đâu phải kẻ vô trách nhiệm.

- Được rồi, gọi vợ chồng cái Liên đến, họp gia đình. – Bà nội ra lệnh.

...

...

Ba mươi phút sau...

- Vậy là thằng Huy đã “tấn công” em hả? – Chị Liên hỏi.

Hân lắp bắp, người run nhẹ.

- Em... Em...

- Thôi... Em không cần nói gì, chị hiểu. – Chị Liên nói với bà – Bà hãy ra quyết định đi ạ!

Bà nghiêm nghị, chuẩn bị ra một quyết định mang tính thời đại.

Hân cảm thấy mình như bị xử trảm đến nơi. Trong tình cảnh này, một cuộc họp gia đình thế này, trong khi mọi người đã biết hai cô cậu đã đăng kí kết hôn thì quyết định của bà chỉ có thể là...

- Gọi gia đình bên đó đến bàn chuyện, chọn ngày làm lễ kết hôn. Dù sao hai đứa nó cũng đánh kí rồi, tổ chức lễ cưới không có gì khó.

Cả nhà đồng tình, Huy chẳng ý kiến.

- Bà, mọi người, cháu nghĩ là vội quá ạ.

Bà Hoàng đặt tay lên vai Hân, an ủi.

- Hai đứa có lạ gì nhau đâu, quen biết nhau từ nhỏ rồi. Thế nào rồi thì sau này cũng phải kết hôn, sớm muộn cũng như nhau cả thôi. Chi bằng cứ kết hôn sớm về cùng nhau hưởng thụ. Còn chuyện gia đình chồng ấy hả, con đừng lo, cứ thoải mái mà sống.

- Cô Nga nói đúng đấy, em nghe theo bà đi. – Chị Liên tán thành.

- Con trai bố không phải loại ăn xong rồi bỏ đi. Thằng Huy sẽ chịu trách nhiệm với con. – Ông Hoàng còn đánh thép hơn nữa.

Hân nhìn mọi người, bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Sao mọi chuyện lại có thể tiến triển theo cách này?

Huy sau một hồi im lặng cũng lên tiếng.

- Đủ rồi! Em lên phòng đi.

Hân lẳng lẳng lên phòng.

Mọi người đều trừng mắt nhìn Huy.

- Mọi người đang ép cô ấy. Con không muốn cô ấy khó xử.

Đôi mắt bà loáng qua tia giận giữ.

- Bà đang muốn rước vợ về cho cháu đấy.

Cậu đứng dậy, bỏ lại một câu nói.

- Chuyện kết hôn để sau rồi tính. Cháu cần cô ấy chấp nhận.

Bà giận, mọi người trầm tư. Có lẽ họ đã quá vội vàng.

...

...

Hân ngồi bần thần trên giường, bàn chân nhỏ đặt lên sàn nhà lạnh buốt. Thấy cô như vậy tim cậu chợt thất lại.

Cô ngược lên, đôi mắt đỏ hoe.

- Em đừng lo, anh đã nói rõ với mọi người rồi.

Cô đứng dậy, vòng tay ôm lấy cậu, đầu dụi vào vòm ngực ấm áp. Nước mắt trào khỏi khóe mắt.

Cậu ôm chặt lấy cô.

- Anh sẽ thuyết phục bà. Anh nói rồi, anh không vội.

Cô khẽ lắc đầu.

- Không, em không bắt anh chờ nữa. Em đã đồng ý với anh rồi, nghĩa là em đã sẵn sàng để kết hôn.

Tiếng nấc nghẹn lại trong cổ họng.

- Nhưng em sợ. Sợ sẽ lại phải xa anh nữa... Em quá dựa dẫm vào anh, như khi đó, em chẳng biết làm gì để sống tốt cả, em đã nghĩ mình tự kỉ đến nơi rồi... Không có anh bên cạnh... Quá khó khăn với em...

Như có ngàn mũi tên đâm vào ngực. Cậu kéo cô ra, lau đi nước mắt cho cô. Với cậu, không có cô bên cạnh, cũng rất khó khăn.

- Anh sẽ không bao giờ xa em nữa.

- Anh hứa nhé?

- Anh hứa. Chúng ta kết hôn, được không?

Cô khóc, nước mắt của hạnh phúc.

- Được. Chúng ta kết hôn.

Cậu hôn lên nước mắt của cô, chỉ cần thế này là đủ.

Rồi cậu buông người cô, đi đến chiếc tủ và mở ngăn kéo lấy ra một quyển sổ tay, là của cậu.

Cậu mở ra, lật đến trang cuối cùng và đưa ra cho cô.

Trên trang giấy có một dòng chữ ngắn với nét chữ viết tay rất đẹp, rất cẩn thận và tỉ mỉ.

- Đây là chữ của em, cái này nghĩa là gì?

Cô không nói gì, tủm tủm cười cầm lấy quyển sổ. Cô đến bên bàn, cầm chiếc bút đỏ lên.

Cậu đứng một bên nhìn bóng lưng đang hí hoáy viết gì đó của cô

Hân đặt chiếc bút xuống, hai tay cầm quyển sổ và mở ra. Hàng chữ tô đậm, nét chữ nắn nót.

Je t'aime! = Em yêu anh!

Cô khịt mũi, cười dịu dàng.

- Em nhớ là em đã nói với anh rồi, khi đó em say rượu. Đây là tiếng Pháp.

- Em ghi vào đó lúc nào?

- Anh nhớ chứ? Có một lần anh bắt em phải làm xong việc trong vòng một ngày, mà tài liệu nhiều quá em làm không hết nên hôm đó em tăng ca và đã thấy quyển sổ này đặt trên bàn làm việc của anh. Trong này có ảnh của em, anh còn viết tên em rất nhiều nữa.

- Em không giận anh sao?

- Không.

- Ngay cả khi anh đã bắt em làm việc đến bị ốm?

Cô cười, lắc nhẹ đầu.

- Chẳng là gì cả. Đơn giản là em yêu anh, dù thế nào thì em vẫn yêu anh...

Cậu bước nhanh đến gần cô, cúi xuống, hôn cô thật sâu. Cậu yêu cô, dù thế nào vẫn yêu cô.

- Anh yêu em! Từ nhỏ đến lớn anh đã làm em tổn thương rất nhiều, từ nay về sau, em phải ở cạnh anh để anh bù đắp lại cho em.

Cô ôm cổ cậu, cười khúc khích.

- Chắc chứ?

- Chắc chắn.

- Vậy thì anh cầu hôn em đi.

- Anh đã cầu hôn em rồi mà.

- Cái đó không tính.

- Tính.

- Anh hay nhớ. Anh vừa bảo bù đắp cho em, anh quên rồi à?

- Anh không nhớ.

- Anh... Đồ xấu xa!

- Ủ, đúng đấy!

- Em ghét anh!

- Anh cũng ghét em!

...

...

“Năm sáu tuổi tớ gặp cậu. Cậu là quá khứ đẹp nhất của tớ. Tớ yêu cậu từ khi đó. Nhưng đó chỉ là chuyện của thằng nhóc sáu tuổi. Còn ngày hôm nay, tớ nói yêu cậu với tư cách của một thằng con trai đã bước sang tuổi mười tám.”

“Với tớ, cậu rất quan trọng...”

“Tớ yêu cậu!”

“Em là quá khứ đẹp nhất của anh, hiện tại và cả tương lai... ”

“Anh yêu em! Rất yêu em, anh đã yêu em mười bảy năm và còn hơn thế nữa.”

” Tớ thích cậu, rất nhiều.”

“Em yêu anh! Dù thế nào em vẫn yêu anh.”

...

...

[Truyện có 53 chương chính nhé! Cũng chỉ từng đầy chương thôi mà tớ thấy dài quá ~^^~ Hiện giờ tớ đang viết ngoại truyện, một phần là tớ viết theo cảm hứng còn một phần là tớ viết theo yêu cầu.

Các bạn hãy chờ nhé! Min Đơ cảm ơn rất nhiều :)]

54. Ngoại Truyện

Câu chuyện thứ nhất: Lên chức

...

...

Một năm sau khi kết hôn, sau cả tá lời khuyên răn của mọi người trong nhà, cuối cùng Hân cũng đã có tin vui.

Gia đình hai bên ai nấy đều hồ hởi, đặc biệt là bà nội họ Hoàng. Rảnh rỗi là lại tìm cháu dâu, khi thì tâm sự khi lại truyền đạt kinh nghiệm nuôi con.

Kể từ khi Hân có thai, căn biệt thự chỉ có hai vợ chồng cùng chị giúp việc sinh sống bỗng nhiên nhộn nhịp hẳn. Ngày tiếp vài lượt khách, mà khách này chẳng còn ai ngoài những người trong nhà.

Đầu tiên là bà nội, không đem lăm thứ sang cho Hân nhưng rảnh rỗi là bắt Hân phải nghe bà giảng đạo. Với cô thì tiếp chuyện bà khá thoải mái, nhưng chồng cô thì khác.

Huy bình thường vẫn hay quan tâm đến vợ mình, bây giờ cô ấy có thai, cậu càng quan tâm cô ấy hơn. Hân chẳng biết nên vui hay nên buồn, cứ mỗi khi bà kể được vài câu chuyện là cậu lại xuất hiện chọc giận bà vài câu để bà về. Cậu nói là cho con nghe mấy thứ cổ hủ đó không tốt. Cô hết cãi nôi.

Rồi đến bà Hoàng - mẹ chồng của Hân. Ngày ít cũng phải sang thăm Hân hai lượt, đó là ngày cô phải đi làm, còn ngày nghỉ thì bà Hoàng ở hẳn nhà hai vợ chồng luôn. Mỗi lần mẹ chồng sang thăm là cả bao nhiêu thứ về theo, nào là thuốc bổ, đồ ăn, nước uống, đến cả dầu gội mẹ chồng cũng mua cho nốt. Cứ dần dần đóng đồ bà Hoàng mua đến cho con dâu xếp cao như núi.

Huy có căn nhà với mẹ mình. Bà Hoàng vốn dĩ chẳng để tâm đến lời của cậu, bà đến thăm con dâu bà chứ có đến thăm con trai đâu. Con dâu bà đang mang trong bụng cháu của bà, bà không quan tâm sao được.

Nhưng Huy vẫn luôn tìm cách đuổi mẹ mình về. Nếu bà Hoàng đến ở thôi thì chẳng vấn đề gì. Đằng này còn đuổi cậu ra khỏi phòng, không cho cậu ngủ với vợ.

- Mày với bố mày tự đi tìm chỗ ngủ. Mẹ sẽ ngủ với Hân.

Bắt cậu xa vợ, còn gì đau khổ hơn. Cậu nhìn bố mình, ông Hoàng cũng già rồi... Mặc kệ... Còn cậu thì chắc chắn không thể xa vợ.

- Mẹ bị sao vậy? Con phải ngủ với vợ con chứ.

- Mày đi ra ngoài ngay. Mày cũng chỉ như bố mày thôi, mẹ sẽ không để mày gây tổn hại cho cháu mẹ.

Hân ở trong phòng méo mào, cô quen được cậu ôm ngủ rồi, tối nay được mẹ chồng ôm cô sẽ ngủ thế nào đây?

Cậu thở dài, nói với ông Hoàng.

- Con nhờ bố đây, bố mau đem vợ bố về đi, vợ bố ở đây chỉ cản trở con và vợ con thôi.

Ông Hoàng vào phòng tắm bà Hoàng về.

Bà Hoàng bắt mẫn kêu oai oái.

- Ông bỏ ra, con dâu tôi, cháu tôi...

- Về thôi. Con dâu bà đã có con trai bà lo rồi, không đến lượt bà đâu.

- Không được. Thằng con ông nó mất tự chủ là cháu tôi tổn thương ngay, tốt nhất là phải cách li hai vợ chồng nó.

- Đi về! Không nói nhiều nữa!

Có thể căn nhà mới được bình yên một chút.

Mẹ chồng thì sang thăm cô triền miên, còn mẹ cô thì cách vài ba ngày mới đến thăm cô, xem cô có tốt không. Bà Trần không mua nhiều thứ, chỉ đem đến mấy món Hân thích cho cô, dạy cô vài điều rồi lại về.

Hân đâu ngờ đến cái thời kì thai nghén của mình lại tăm tối như vậy. Người lúc nào cũng mệt mỏi, ăn một chút là lại nôn ra hết.

Được vài ngày như thế Huy liền bắt Hân ở nhà, không cho đến công ty làm việc nữa.

Cả nhà đến thăm, thấy Hân ốm lả người thì đều phát cuồng lên. Bà nội thuê hẳn một đội đầu bếp về nấu ăn cho cô, mẹ chồng thì túc trực nhà cô, đến bà Trần cũng sốt ruột, nấu đủ thứ trên đời cho con gái mà cô chẳng ăn được gì. Hân cảm kích vô cùng.

Huy xót vợ, không yên tâm nên đem tất cả công việc về nhà, công ty để ông Hoàng lo.

Người ta chữa thì phải tăng cân, mà cậu lại thấy vợ mình vẫn mảnh mai như ngày nào, mặt mũi xanh xao, ăn với ngủ thất thường. Cậu đưa cô đi khám thì bác sĩ chỉ bảo là bình thường, sau một thời gian là ổn. Bình thường gì mà bình thường. Vợ cậu sắp kiệt sức đến nơi rồi.

- Anh cứ đi làm đi, em không sao.

Hân mệt mỏi dựa vào lưng ghế sofa, miệng đuổi cậu đi làm.

Cậu dứt khoát.

- Không. Để em thế này anh không tập trung được.

Bà Hoàng thương xót nhìn con dâu, vừa mắng ông Hoàng lẫn Huy.

- Đây, giải chưa? Hai bố con nhà ông chỉ giỏi làm khổ vợ mình.

Mặt ông Hoàng đen kịt.

Huy hừ lạnh.

- Không phải mẹ với bà cứ giục suốt sao?

- Con... Ngày xưa mẹ chữa con cũng khổ như vợ con đây này.

Rồi bà Hoàng quay sang Hân, đặt tay lên bụng cô. Cười hiền dịu.

- Nhưng không sao, cháu gái bà sinh ra sẽ khỏe mạnh xinh đẹp thôi. Con đừng lo, vài tuần nữa là hết nghén thôi mà.

Vài tuần nữa... Cô cảm thấy tương lai phía trước rất mù mịt.

- Sao mẹ biết là con gái? – Huy hỏi.
 - Mẹ thích nên nói vậy. Hân, con thích con trai hay con gái?
 - Con trai ạ.
 - Trai hay gái đều như nhau. – Cậu hồ hững đáp.
 - Mẹ thích con gái.
 - Mẹ thích thì tự đi mà sinh con gái.
- Bà Hoàng trừng mắt.
- Ô cái thằng này... Mà nói với mẹ mà thế hả?
- Cậu chẳng để ý, ôm vợ lên phòng bỏ lại ông bà Hoàng ở dưới nhà.
- Cậu để cô dựa vào mình, tay xoa bụng vợ.
- Anh chẳng cần biết nó là trai hay gái, anh yêu nó vì nó là con của chúng ta.
- Cô cười hạnh phúc, cầm lấy tay cậu.
- Con anh biến thái hết như anh.
 - Em nói gì?
 - Vừa nãy anh không nghe mẹ nói à? Ngày xưa mẹ anh mang thai anh cũng như em bây giờ vậy đó.
 - Là tại con hư.
 - Anh nói hay nhỉ? Không phải con di truyền từ anh sao?
 - Làm gì có. Tự con nó thế chứ.
 - Ghét anh! Không nói với anh nữa.
- Cô giận dữ, cậu hôn lên má cô, nói thì thầm bên tai.
- Anh yêu em! Yêu cả con nữa!

...

...

Khoảng thời gian sau đó quả là không đơn giản.

Hân ghen nặng và Huy thì lao đao.

Cô hay đòi ăn lung tung, ăn được vài miếng thì bỏ.

Ví dụ như có đêm, đang ngủ say thì Hân tỉnh giấc, Huy bảo đi ngủ tiếp thì cô nũng nịu đòi uống rượu, còn nói không uống thì không ngủ được.

Cậu chiều vợ, dắt cô xuống nhà. Và thế là hai vợ chồng cùng nhau uống rượu trong đêm khuya.

Đêm hôm sau cô cũng đòi uống rượu. Từ đêm đó cậu để luôn mấy chai rượu trong phòng. Khi nào vợ thèm thì cho vợ uống. Nhưng mỗi lần cậu chỉ dám cho uống một chút vì sợ ảnh hưởng đến con.

Đúng là kì lạ, bình thường Hân rất sợ rượu bia, ghen cái lại thèm đến không chịu nổi. Từ rượu sang bia, bây giờ trong phòng cậu phải có cả rượu lẫn bia để chiều lòng gái nữa.

Rồi lại có đêm Hân bật dậy, đòi ăn những món chưa bao giờ ăn. Làm cậu phải gọi chị Tươi lẫn đầu bếp trong nhà dậy để nấu cho vợ. Đến khi xong xuôi thì cô chỉ ăn được một miếng rồi không ăn nữa.

Vợ mang thai khổ, cậu cũng khổ theo.

Vài tháng sau, hai cô cậu chính thức lên chức bố mẹ. Cả nhà hân hoan đón thành viên mới.

Hân sinh được con trai, bà Hoàng mặc dù trước đó nói thích con gái, nhưng khi cô sinh được bé trai thì rất thích.

Đứa bé kháu khỉnh, bụ bẫm, ai cũng yêu.

...

...

Câu chuyện thứ hai: Khi mẹ vắng nhà

...

...

Ngày cuối tuần nắng đẹp, ánh mặt trời dịu nhẹ hắt vào cửa sổ.

Hân nhắm mắt, trở mình thì lại bị Huy kéo lại ôm chặt. Cô thở dài, gỡ bàn tay của cậu ra.

- Em phải dậy, anh bỏ em ra.

Cậu rúc vào hõm cổ cô, lời nhác nói.

- Ngủ đi!

- Không được! Em muộn mắt!

Cậu không quan tâm, giữ người cô khư khư.

- Chồng yêu, em còn phải đưa mẹ em đi lễ chùa. Chồng ngoan nào.

Nịnh nọt không thành công.

Cô nhướn người, áp môi mình lên môi cậu. À thì cái này cô cũng không biết là có công dụng không, nhưng sáng nào cậu cũng gọi cô dậy bằng cách này, hi vọng là cậu cũng như cô.

Ai ngờ được cậu đáp lại cô, sau đó đè cô ở dưới thân hôn đắm đuối. Cô đẩy người cậu ra, lườm cậu.

- Thế thôi, em còn có việc của em.

Cậu ngái ngủ buông cô ra, ngồi trên giường. Cô mỉm cười, hôn lên má cậu trước khi rời giường vào phòng tắm.

- Chồng yêu ngoan lắm!

Cậu nhìn theo bóng lưng vợ rồi nằm vật ra giường. Đêm qua cậu mới đắp máy bay về nhà sau một chuyến công tác. Mấy ngày không gặp vợ làm cậu khó ngủ. Thế nào mà vừa ngủ được vài tiếng vợ cậu đã bỏ cậu lại một mình.

...

...

- Anh muốn ngủ!

Vừa thấy cô ra khỏi phòng tắm cậu kêu lên.

Hân mỉm cười, nhìn cậu với mái tóc bù xù đang ngồi trên giường như một đứa trẻ đang làm nũng.

- Anh nằm xuống, ngủ đi!

- Một mình sao?

- Không thích một mình thì anh sang ngủ với con trai anh ấy.

Con trai cậu...

Rồi... rồi... Năm nay nó bốn tuổi. Một thằng nhóc... biến thái. Vợ cậu vẫn hay nói nó biến thái giống cậu. Cũng có vẻ đúng.

Nhưng ngủ cùng nó thì không thể nào. Con trai cậu biến thái ngay cả trong giấc ngủ, cậu đã thử và không dám thử lại lần nữa.

- Anh không bao giờ ngủ cùng nó.

Cô phì cười, hai bố con giống hệt nhau.

- Anh lại sợ con tè giẫm lên người anh à?

Cậu không trả lời, tức là cô đã nói trúng vấn đề. Chả là tối đó cậu trông con trai, để cô đi hội họp với Kim Anh, rồi cậu cùng con trai ngủ quên. Cậu chỉ bừng tỉnh khi cảm nhận thấy như có dòng nước nóng thấm vào lưng áo. Cậu bật dậy và thấy tấm đệm đã ướt đi mảng lớn. Đó hẳn là tác phẩm của con trai cậu để lại.

...

...

Dưới bếp...

Hai bố con đầu tóc rối xù, quần áo lệch thếch đứng cạnh nhau, khuôn mặt ngái ngủ cùng nhìn vào người phụ nữ quyền lực trong nhà.

Hân nhìn hai bố con, càng nhìn càng giống nhau. Con trai cô thiên về nét đẹp của bố nó, có đôi mắt to với cái môi là giống cô, còn những thứ khác, chẳng lẫn vào đâu là di truyền từ bố nó. Cái ố biến thái!

- Bữa sáng em đã chuẩn bị rồi. Lát nữa hai bố con đánh răng rửa mặt rồi xuống ăn sáng.

Con trai cô cau mày.

- Mẹ đi đâu?

- Mẹ cùng bà ngoại con đi lễ chùa, tối mẹ sẽ về.

Thằng bé trề môi không hài lòng. Mẹ không ở nhà tức là phải ở với bố, mà bố con cậu ở với nhau một lát là nội chiến nổ ra.

Điều này đã từng xảy ra không dưới ba lần. Con trai cô thì cô không nói làm gì. Đằng này đến chồng cô cũng như trẻ con, cầm súng nước cùng con trai đấu nhau ầm ầm báo hại cô cùng chị Tươi phải dọn nhà cả ngày trời.

Huy thấy mặt mày con trai ử rữ liền gõ nhẹ vào đầu con.

- Thái độ đó là gì hả? Hôm nay con chết chắc với bố rồi.

- Còn lâu ấy nhé! Có bao giờ bố thắng được con đâu.

- Làm gì có nhĩ? Bố đều thắng mà.

- Bố toàn nói sai thôi.

Hân bắt lực nghe chồng và con trai chí chóc với nhau ai thắng ai thua.

- Thôi được rồi. Anh đưa con ra ngoài ăn trưa nhé? Hôm nay chị Tươi xin nghỉ, em không ở nhà, hai bố con anh chịu khó...

- Không cần! – Con trai cô cắt ngang, giọng điệu như ông cụ non – Bố sẽ nấu bữa trưa cho con.

Hân tròn mắt, nhìn Huy cũng đang ngơ ngàng rồi bật cười.

- Thiên, không được đâu.

Con trai cô ngây ngô.

- Tại sao? Con chỉ thấy mẹ nấu cơm cho con chứ chưa bao giờ thấy bố nấu? Bố không biết chứ gì?

Hân chưa kịp trả lời rằng bố con bị thiếu sót trong khoản nấu nướng thì Huy đã cướp lời.

- Nấu thôi hả? Đơn giản, bố nấu cho con.

Hân lo lắng. Vội ngăn Huy lại.

- Chồng! Đừng, đưa con ra ngoài ăn, nếu không em sẽ nhờ bà hoặc mẹ.

Huy tắc lưỡi. Cậu biết quá khứ cậu đã để lại một “vết nhơ” khó phai trong tiềm thức của Hân về tài nấu nướng của cậu. Nhưng biết đâu bây giờ tài năng nấu ăn của cậu mới được đánh thức thì sao? Còn cả thằng con trai đang thách thức cậu nữa. Chí ít cũng phải để con trai cậu mở to mắt ra mà nhìn người bố vĩ đại của nó chứ.

- Mẹ với bà đi du lịch rồi, anh nói rồi, anh nấu.

- Anh chắc chứ?

- Chắc!

- Mẹ đừng lo, bố không nấu được thì con nấu.

Hân trở mắt.

- Cái gì?

- Mẹ cứ đi với bà ngoại đi, không cần lo cho con đâu, vì con là người đàn ông mạnh mẽ mà.

...

...

Bóng Hân vừa khuất, cánh cổng vừa đóng lại, hai bố con nheo mắt nhìn nhau, không hẹn trước mà hai giây sau hai bố con cùng phi vào nhà, chạy thẳng vào phòng tắm.

Trong lúc đánh răng...

Hai bố con hầm hầm lườm nhau qua gương. Bọt trắng xóa phủ đầy miệng, tay cầm bàn chải đánh răng di chuyển trong khoang miệng.

- Con không được làm theo bố.

- Không đúng! Bố làm theo con.

- Không được cãi bố.

Hai bố con quắc mắt nhìn nhau. Đánh răng xong xuôi. Cậu cầm chiếc khăn mặt ướt, đến cạnh con trai, cười đều giả.

- Con yêu! Đến đây nào!

Cậu bé phản ứng với lời dụ dỗ đều cáng của bố mình, lùi ra sau.

- Con trai! Để bố rửa mặt cho nào.

Cậu bé lùi một bước, liền bị Huy tóm lại để hộ rửa mặt. Cách rửa mặt của ông bố trẻ cũng rất đặc biệt, cầm khăn mặt và xoa lên mặt con trai như đang nhào nặn.

- Chà... Xong rồi con yêu.

Chiếc khăn mặt được kéo ra, khuôn mặt bầu bĩnh ửng đỏ.

Huy thở hắt, vợ cậu mà biết chuyện cậu “bạo hành” con trai thế nào cũng trách cậu mất một ngày.

Bé Thiên hậm hực lườm ông bố trẻ rồi tự nhìn mình trong tấm gương lớn. Huy cũng nhìn vào gương, tấm tắc.

- Con đẹp trai giống bố rồi đấy.

- Bố nói sai rồi, con giống mẹ.

- Con nói sai, nhìn xem này, mũi này, lông mày này, tóc này, giống bố hết luôn. Con cảm ơn bố đi!!!

Bé Thiên lè lưỡi.

- Bố đừng hòng!

Hai người một lớn một nhỏ đuổi nhau chạy vào bếp. Đúng tác phong quân đội, bố con họ Hoàng cầm dĩa cầm thìa, ăn lấy ăn để bữa sáng do Hân chuẩn bị. Thi thoảng lại đánh mắt sang phía đối phương khiêu khích.

Buổi sáng của bố con họ Hoàng trôi qua trong một cuộc chiến... đẫm máu. Để đảm bảo an toàn nên Hân đã tịch thu hết “vũ khí” đồ chơi của con trai. Nhưng có hề gì, bố con người ta vẫn chiến nhau như thường.

Phòng khách đã tứ tung.

Gần trưa, hai bố con dắt díu nhau vào bếp. Đã hứa với vợ là cậu sẽ nấu rồi...

- Nếu không làm được thì bố hãy đầu hàng đi.

Bé Thiên vênh mặt, thách thức bố Huy.

Cậu không thể bị coi trai coi thường, liền hất hàm.

- Nấu ăn chỉ là chuyện đơn giản. Không có gì làm khó được bố cả.

Huy vỗ ngực tự hào, xắn tay áo vào cuộc.

Hai mươi phút sau...

- Ấy... Bố... Mẹ bảo cho ít nước thôi.

- Không sao, bố nấu cháo.

- Mẹ nói là chặt thịt bằng con dao lớn chứ không phải dao gọt quả.

- Dao này cũng được mà... Thôi chết... Dao méo rồi con ạ.

- Bố ngốc! Ah... Bố, từ từ đã, mẹ dặn là để nhỏ lửa...

- Con trai, đôi khi cũng phải đột phá chút. Nghe lời mẹ mãi sao được. Lửa to để nó chín nhanh. Hiểu chưa?

- Con tin bố được không?

- Được. Nhặt rau cho bố.

- Vâng ạ!

- Con bố giỏi thật, nhặt lấy gốc chứ không lấy ngọn. Bố con ta sắp có một đĩa rau đầy chất... xơ rồi.

- Nghĩa là gì ạ?

- Khi nào mẹ về con hãy hỏi mẹ.

- Dạ.

Căn bếp bày bừa đủ thứ rau cỏ, bát dĩa rơi lổn nhổn.

Choang!!

Bé Thiên nhìn lại thành quả, ngược mắt lên nhìn ông bố trẻ đang bận rộn với việc bếp núc.

- Bố ơi, vỡ bát.

- Đứng xa ra, để bố dọn.

Bé Thiên đi được vài bước, dẫm phải vỏ chuối, trượt chân ngã, đầu gối trầy da, rướm máu.

- Ui da... Bố...

- Ai kêu con ăn chuối xong vứt vỏ lung tung? Không sao, đứng dậy.

- Có sẹo không bố?

Biết con trai bị mẹ làm cho ngấm mấy cái tư tưởng về nhan sắc nhưng cậu vẫn cố tình trêu chọc.

- Có.

Trái lại với suy đoán của cậu, bé Thiên phải bụi trên quần, xem lại vết thương rồi cười.

- Mẹ sẽ mắng bố.

- Con chẳng biết gì hết, đàn ông con trai phải mạnh mẽ, để sẹ cho nó... nam tính.

- Vâng, bố không có sẹ nghĩa là bố không phải là đàn ông ả?

Huy xám mặt, đưa tay chỉ ra vết sẹ lở mờ trên cánh tay phải cho con trai xem.

- Bố có sẹ mà.

Bé Thiên khịt mũi, hỏi bố.

- Bố có thấy mùi gì không?

Huy hốt hoảng nhìn cái chảo trên bếp ga đang cháy hừng hực. Chân tay luống cuống, quên mất cả cách tắt bếp, cậu cầm bát nước, dội thẳng lên cái chảo.

“Xèo” một tiếng, cái bếp không còn một đốm lửa, chỉ còn khói bốc lên nghi ngút.

Cậu thở phào, xoa đầu con trai rồi cười gượng.

- Bố thua, con muốn ăn gì? Để bố gọi người mang đến.

- Bố gốc thật đấy.

...

...

Buổi chiều có vẻ bình yên hơn. Hai bố con đã chuyển địa điểm, ra ngoài sân “quật” nhau. Lí do duy nhất để chuyển địa điểm là do tầng một đã bị bố con họ Hoàng làm cho tan nát, còn tầng hai là “cấm địa”, Hân không cho phép quậy rối trên đó.

Vờn nhau một lúc cũng thấy mệt, bố với con nằm dài ra bãi cỏ.

Trời tối.

Bố ngồi xem TV, con ngồi dưới sàn nghịch đồ chơi. Lát sau, bé Thiên nhăn nhó.

- Bố, con đói!

Huy bế con trai ngồi trên ghế, lau đi vết bẩn còn vương trên mặt con.

- Có ngay.

- Pizza, KFC, Coca,...

- Đồng ý!

Chén xong bữa tối bằng đồ ăn nhanh, hai bố con cùng đi tắm. Khi trở ra... Phòng tắm bỗng biến thành cái đầm lầy, thật khủng khiếp.

Hơn chín giờ tối, hai bố con nằm cạnh nhau trên chiếc giường nhỏ của bé Thiên.

Một cuộc nói chuyện giữa những người đàn ông bắt đầu.

- Bố, con nhớ mẹ!

- Bố cũng nhớ.

- Hay gọi điện ẹ đi.

- Mẹ con đang về. Đợi chút xíu nữa nhé!

- ...

- Để bố kể chuyện cho con nghe.

Huy thao thao kể, được một lát thì hai bố con lần quay ra ngủ.

...

...

Hân vào nhà thì không khỏi bàng hoàng. Đây không phải là nhà nữa mà là bãi phế thải.

Cả nhà im ắng, không biết hai bố con đang làm gì, cô lên tầng hai, vào phòng con trai thì thấy hai bố con đang ngủ ngon lành. Cô mỉm cười, khép cánh cửa lại rồi xuống nhà dọn dẹp.

Hân chết ngất khi nhìn vào căn bếp. Hồi sáng hai bố con còn tự hào lắm, giờ nhìn xem, chẳng ra gì cái bếp nữa. Đúng là không thể cho hai bố con vào bếp lần nào nữa, tài năng phá bếp giống nhau quá mà.

Sau cả buổi tối mệt nhoài vì dọn dẹp Hân cũng thanh thoi hơn. Vừa bước ra khỏi phòng tắm, eo cô đã bị một vòng tay ôm chặt.

- Vợ, hôm nay em về muộn.

- Em xin lỗi! Mẹ em nhất quyết giữ em ở lại ăn tối, em không từ chối được.

- Em không trách em mà.

Cô nhú mồm.

- Để em trách anh nhé? Vết thương trên đầu gối con là gì?

Cậu tỉnh bơ đáp.

- Nó tự ngã, kệ đi.

- Anh nói hay nhỉ?? Em còn chưa kể tội anh hôm nay cho con ăn đồ ăn nhanh...

Cậu không để cô nói hết, cúi xuống hôn cô.

- Con rất thích đấy thôi.

- Anh đừng cãi ngang với em.

- Được.

Dứt lời, cậu bế thốc cô lên giường mặc cho cô có vùng vẫy.

...

...

Câu chuyện thứ ba: Cao giống bố

...

...

Nghỉ hè, cả nhà về quê, để cho con trai biết đồng ruộng trâu bò nó như thế nào. Bé Thiên thích khỏi nói, mới quen được mấy nhóc trong thôn, hớ ra là tít tít đi chơi. Khi về thì quần áo dính đầy bùn đất, mặt mũi tèm nhem.

Hân lo lắng, còn Huy thì kéo vợ lại, để con trai tự chơi, nói chung là khám phá thiên nhiên ấy mà.

Đến ngày nọ, bé Thiên mếu máo chạy về nhà, báo cáo ngay với mẹ.

- Mẹ, con muốn ăn khế!

Hân dò hỏi mãi, bé Thiên mới chịu khai. Cậu bé không biết trèo cây như lũ trẻ ở trong làng, nên chỉ biết nhìn lũ bạn trèo cây khế lấy quả, ầm ục bèn chạy về. Trời ơi! Thành phố thì lấy đâu ra cây để leo trèo như ở nông thôn.

Hân nén cười, dắt con trai ra vườn. Ở đây có cây khế cao lớn, quả nặng trĩu cành, bé Thiên phấn khích, đòi mẹ lấy quả.

- Mẹ trèo lên đi!

Hân cười gượng gạo. Cô biết trèo cây là cái gì đâu.

- Cây cao quá, mẹ trèo lên đó là ngã đấy.

Bé Thiên thương mẹ, mẹ nói vậy nên chẳng nản nỉ mẹ trèo cây nữa.

- Ô... Trên đầu mẹ có quả khế kìa, mẹ hái đi, không cần trèo cây vẫn lấy được.

Hân ngửa mặt lên, thấy ngay chùm quả đang treo lơ lửng trên đầu, nhưng nó quá cao với cô.

- Cao quá, mẹ không hái được.

Vì chiều lòng bé Thiên, cô liền vào nhà gọi chồng ra hái quả cho con trai.

Huy nhìn chùm khế khinh thường, vươn tay một cái, chùm khế đã nằm trong tay cậu.

Bé Thiên reo lên.

- Bố tuyệt nhất!

Hân vừa mỉm cười với niềm vui của con trai thì đã bị nó dội gáo nước lạnh vào mặt.

- Sau này con sẽ cao như bố, không lùn như mẹ đâu.

Huy cười đắc ý, xoa đầu bé Thiên.

- Con nói đúng rồi! Phải cao như bố. Con bố thông minh thế không biết.

Hân nghiêng răng, trợn mắt với hai bố con.

- Hoàng Minh Thiên, con dám chê mẹ?

Bé Thiên ngây thơ nói.

- Bố bảo con chê mẹ lùn là đúng.

- Bố không nói thế. – Huy đánh chính lại.

- Bố có nói.

- Không có.

- Có mà.

Hân bị con trai lấn chồng chê lùn, từ chạnh lòng chuyển sang giận dữ.

- Bố con anh được lắm. Lát nữa đừng mò về ăn cơm.

Cô hừ lạnh rồi bỏ đi, còn lại hai bố con nhìn nhau đau đầu.

- Mẹ không cho bố với con ăn cơm. Thế là nhịn đói ạ?

- Chắc thế rồi.

Bé Thiên trách bố.

- Tại bố đấy, con không chơi với bố nữa.

- Tại con chọc giận mẹ đấy.

- Ai bảo bố xui con.

- Ai bảo con bị bố lừa.

- Bố hư lắm.

- Con hư thì có.
- Bố tệ.
- Con tệ giống bố.
- Không đúng. Sau này con sẽ tuyệt vời hơn bố, em gái nào cũng thích con.
- Cũng có nhiều em gái thích bố.
- Con đi báo với mẹ.
- Đừng, mẹ sẽ giận bố đấy...
- ...
- ...
- ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chet-vi-cai-dep>